

Giới thiệu Hoa Tâm Tổng Giám Đốc

Truyện Hoa Tâm Tổng Giám Đốc của tác giả Vân Thanh kể về một cô nàng bị chính người cha ham tiền của mình ép lấy một tên gia hoa tâm của xã hội thượng lưu. Vì tiền mà không ngần ngại ép đưa con gái của mình kết hôn với hắn.

Ba năm sau cô mạnh dạng mời anh kí tên nhưng bị anh từ chối lạnh lùng bởi vì nợ của cô chưa hết với hắn?

Hắn ta cười và nhìn cô với vẻ mặt kiêu căng, liệu cô sẽ thoát khỏi bàn tay của hắn ta? Có tiền là có tất cả sao?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Vào một ngày tháng sáu, ánh mặt trời chiếu sáng khắp nơi, gió mát thổi nhẹ, đây là mùa tràn ngập yêu thương

Một màn hôn lễ hạnh phúc đang mở màn.

Tiếng chuông giáo đường điểm tiếng thứ 11, nhắc nhở mọi người ở hội trường rằng hôn lễ sắp bắt đầu, trên mặt mọi người cơ hồ đều mang theo nụ cười chúc phúc.

Chú rể về mặt đầy ý cười nhìn về hướng cô dâu đang từ từ đi tới, tân nương cầm tay chú rể, ở trước mặt chúa trời, cùng nhau ưng thuận lời thề vĩnh viễn ko thay đổi.

Bực này khung cảnh thật sự rất náo nhiệt.

Lôi Đình lôi kéo bước chân nặng, chẳng có mục đích đi tới, giương mắt nhìn một màn kết hôn này, kết hôn? ? Kết hôn sao? ?

Nàng thông thả tiêu sái đi, trên mặt vết tay 5 ngón vẫn còn lưu lại, nàng cảm nhận sâu sắc hết thấy cái đau vừa rồi

“Không lấy chồng? Hừ! ! Ba đã giúp con sắp xếp xong xuôi, con chỉ cần gả đi chắc chắn sẽ không chịu thiệt, Cung gia ở cái thành phố T này cũng là kẻ có tiền số một số hai, con có biết có bao nhiêu người cầu mà cầu ko được, bao nhiêu người nằm mộng cũng muốn gả đi, mà gả ko xong ko!? Con đứng là ko biết tốt xấu.” Phụ thân Lôi Vệ cảnh sớm bởi vì nàng mãnh liệt phản đối mà khuôn mặt có chút dị dạng

“Đây không phải là vận may, là vận rủi vào đầu! Ba, cung thần hạo là Hoa Hoa công tử nổi danh (*Play Boy), con không biết tốt xấu sao? Vậy ba có ở vị trí của con thay con nghĩ một chút ko? Nhà hắn có tiền là chuyện nhà hắn, đối với con ko quan hệ.” Lôi Đình phần nộ phần kích, trong lòng của nàng đã có một ngọn lửa giận đang thiêu đốt, đột nhiên bị bắt ép cùng Cung gia đính hôn, mà người đương sự là nàng căn bản lại ko biết cái gì! !

Hơn nữa cung thần hạo đại danh Hoa Hoa thiếu gia của hắn nàng cũng sớm nghe qua rồi, phụ thân làm sao có thể gả nàng cho hắn chứ? ? Làm như vậy ko phải là bỏ nàng vào hồ lửa sao? ?

“Hôn ước đã được định rồi, đến lúc đó con xuất hiện là tốt rồi, những thứ khác tùy con.” Lôi Vệ cảnh không muốn cùng nàng giải thích nhiều, hai mươi năm rồi hắn cũng chẳng quan tâm đến tiểu nữ nhi này

“Xuất hiện? ? Vì sao ba ko thể công bằng đối đãi với con? ? Ba là phụ thân con sao? Có người phụ thân nào ép con gái mình lập gia đình ko? ? Chỉ vì muốn bảo vệ công ty, ba có thể bán đứng cả con gái mình sao?” Lôi Đình khó thở, làm sao nàng có thể nghe theo phụ thân vô lý an bài như thế! Đây là lần nàng phản bác mãnh liệt nhất

‘ ba ’ một tiếng vang thật lớn, gương mặt trắng noãn của nàng đã xuất hiện dấu tay 5 ngón ửng đỏ, nhất thời, nước mắt của Lôi Đình ko nghe lời chảy ra

“Ba dựa vào cái gì mà an bài cuộc sống của con? Con ko cần lập gia đình, lại càng ko muốn gả cho cái kẻ có tiền ko biết mặt kia!” Nhẹ tay khề vuốt má phải đỏ bừng, Lôi Đình vẻ mặt tị khắt hết lớn.

Theo như trí nhớ của nàng, phụ thân chưa bao giờ đối với nàng lưu lại sắc mặt tốt, bản thân nàng cũng chỉ có thể lén lút đứng ở một góc nhìn hắn đối xử dịu dàng với tỷ tỷ, đối với tỷ tỷ quan tâm, trân trọng.

Nàng bất quá cũng chỉ nhỏ hơn tí ti một tuổi, nhưng là, mặc kệ chuyện gì, đều là tỷ tỷ đúng, còn nàng sai, nàng không rõ, rốt cuộc nàng đã làm sai cái gì? ?

“Ta là phụ thân của ngươi, mặc kệ ngươi nói ra sao, hôn sự hôm nay cũng đã được định, huống chi, khế ước cũng đã được ký, nếu ngươi không lấy chồng, khiến cho chúng ta bội ước, nếu Lôi thị ngã, tất cả sai đều ở trên đầu ngươi, hơn nữa ta không cần phải trung cầu ý kiến của ngươi, chỉ cần cùng ngươi nói một tiếng.” Lôi Vệ cảnh cố chấp nói, lời nói của hắn giống như tảng đá hung hăng đập vào đầu nàng.

“Ta không cần, sao ngài có thể đối xử với tôi như vậy, tại sao không phải là tỷ tỷ.” Nàng kêu to, thật sự rất không công bằng, vì sao nàng lại ko được coi trọng? ? Vì sao? ?

“Chuyện này ta ko muốn bàn nữa, người chỉ cần chuẩn bị làm tân nương thật tốt là được.” Lôi Vệ cảnh lạnh giọng nói, ko quay đầu rời đi.

Hắn làm sao có thể đối đãi với nàng như vậy? ? Sao có thể như vậy không coi trọng nàng? ? Nàng rốt cuộc làm sai cái gì? ? Từ nhỏ nàng luôn cố gắng muốn lấy lòng hắn, cho nên mỗi cuộc thi đều giành 3 hạng đứng đầu, nhưng là đối lấy chỉ là ánh mắt lạnh của hắn, tại sao? ? Tại sao? ?

“Tỉ tách ~” Tiếng sáo ô tô đem nàng trở về với thực tại, trong giây lát, nàng mới phát hiện, hôn lễ kia đã gần chuẩn bị xong, nhìn một đám người chúc phúc vây quanh, nàng thực bàng hoàng.

Hai người bọn họ tâm tưởng chắc cũng giống nhau? ? Vẫn là hắn cũng giống mình, nghe theo cha mẹ gả cho một nam nhân cả đời chưa gặp mặt, hoặc là cưới một tân nương hắn ko thích? ?

Không ~~~ trước mắt vẻ mặt hạnh phúc tươi cười của mọi người, nàng thấy rằng mọi người thật may mắn

Người thường thật lòng yêu nhau mới đi đến bước đường kết hôn, còn nàng lại sắp sửa kết hôn với một nam nhân chưa bao giờ gặp mặt, nàng thực hoài nghi hôn nhân như vậy còn có cái loại hạnh phúc nào đáng nói? ?

Xoay người, không hề đi để ý tới màn chào đón, Lôi Đình nhanh chóng hướng về phía trước chạy, nàng vượt qua chiếc ô tô, một trận gió lạnh thổi tới thật thoải mái.

Không biết chạy bao lâu, Lôi Đình mới dừng chân, đứng tại chỗ , thở hổn hển ngẩng đầu lên nhìn ngôi nhà trước mặt.

Ảo ảnh sao? ?

Quán bar sao? ?

Lôi Đình không chút do dự tiêu sái đi vào, PUB mờ ỏ (*quán rượu), đèn nê ông lóe ra ánh sáng mê loạn, mùi vị nồng mũi khiến nàng nhất thời ko thích ứng được.

Nhẹ tay xoa xoa mũi, ngắm nhìn bốn phía, khách ko phải say ngã hay gục trên bàn, cũng theo sàn nhảy đong đưa theo âm nhạc khiêu vũ điên cuồng

~~~~~

Nơi này là Thiên đường? Hay Địa Ngục? ?Theo nàng từ bước đầu tiên bước vào đây,nàng đã cảm thấy ko quan trọng nữa rồi.

Đứng ở chỗ này, nàng lại đột nhiên có một loại cảm giác được phóng thích.

Tốt! !

Ko phải từ đầu cũng ko quan tâm nàng sao? ?

Không phải từ đầu cũng ko để ý nàng sao? ?

Không phải từ đầu cũng ko muốn giúp nàng có một hôn sự tốt sao? ?

Muốn thay nàng an bài tốt cuộc sống sao? ?

Tốt! !

Nàng khiến cho hắn an bài! !

Làm cho hắn an bài đủ! !

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Trong quán bar “Ảo Ảnh” ồn ào, náo nhiệt lại khô nóng, giống như bầu ko khí trên võ đài, cao âm từ dàn nhạc chính nhiệt liệt, âm nhạc bừa bãi rong chơi, dẫn theo đám người dưới sàn nhảy điên cuồng lắc lư, điên cuồng hét to hò hét, mà vài người ngồi ở quầy bar vẫn hoàn toàn ko bị ảnh hưởng.

Hôm nay là ngày mà mỗi tháng năm người này đều hội tụ về một chỗ, bọn họ lựa chọn quán bar này, chỉ vì một trong số năm người họ đã mở ra nó.

“Thiếu Giương thân ái, cho tôi một ly rượu brandy.”

Tề Thiếu Giương ở quầy bar, đầu óc đã xoay xoay, choáng váng, nhưng tay chân vẫn lanh lợi rót ra một ly rượu, đặt lên quầy bar, khiến cho khách rượu nhanh tay chụp lấy

“Ta muốn kết hôn.” Cung thần hạo vừa mới ngồi xuống, liền tung một viên bom hẹn giờ.

“Người muốn kết hôn?” Tang lạc phàm về mặt cổ quái nhìn cung thần hạo, hẳn đối với Cung Thần Hạo cũng có hiểu biết, hẳn không có khả năng kết hôn sớm như vậy, cho nên, nhất định là lỗi tại hắn gặp chướng ngại, nghe lầm

“Đúng.” Cung thần hạo nhìn cũng không liếc mắt lại một cái, vuốt vuốt ly rượu trong tay

“Chuyện này cũng ko giống phong cách của người lắm?” Tề (đù) thiếu giương điều rượu nói.

“Người kết hôn với ai? Người mẫu Thư Tuyết lý? Diễn viên Lê Ngọc Đình? Hay là quản lý đối ngoại tập đoàn Cao Nhã? Hay. . . . .” Văn Hoa nhất nhất điểm danh, trong chớp mắt trong chớp mắt đã liệt kê ra gần mười người để chọn lựa, những người này đều là những nữ nhân có “liên quan” đến Cung Thần Hạo

Đúng vậy đúng vậy, cung thần hạo là một Hoa Hoa Công Tử (Play Boy) điển hình, hẳn thậm chí từng ở một tạp chí đồng dạng nói: “Nữ nhân nếu là hoa, tôi đây mặt trời đương nhiên phải công bằng chiếu sáng khắp đất liền. . . . .”

Tạp chí vừa phát hành, những lời này đã trở thành tên gọi của hắn, càng buồn cười hơn, những nữ nhân kia ko những ko thêm đề ý, mà ngược lại còn cao hứng vì “Mỗi người” đều có cơ hội cùng Cung đại thiếu gia kết giao!

“Không phải.” Cung thần hạo nâng ly rượu trong hư không.

Toàn bộ không phải? ? Văn hoa đầu có điểm muốn hồ đồ, “Hạo, ta liệt kê hơn mười người nữ nhân, vậy mà ko có người nào là tân nương trong hôn lễ của ngươi? ?”

“Ừ.” Cung thần hạo gật gật đầu.

“Ko lẽ ngươi nhận đại sao?” Tiêu ngự phi kinh ngạc hỏi, tin tức này làm cho hắn thực kinh ngạc, nhất thời còn có chút tiêu hóa ko thông.

“Các ngươi nói thử đi?” Cung thần hạo hỏi ngược lại.

“Người cũng nghe theo lời người khác an bài sao? ? Ta xem mặt trời đều đã theo phía tây mọc rồi.” Tang con phàm không thể tin nói.

“Quan điểm Con Phàm, ta đây cũng đồng ý.” Tiêu ngự phi gật đầu nói.

“Làm sao ngươi lại đột nhiên muốn kết hôn?” Tề Thiếu Giương hỏi, lý do kết hôn mới là quan trọng nhất

“Ta cũng muốn biết lý do làm cho hoa tâm đại thiếu gia chúng ta muốn kết hôn là gì?” Văn hoa về mặt đầy ý cười nói.

“Trước mắt ông ta bị đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói là do tinh thần ko lạc quan, nếu ông có tâm nguyện gì chưa làm xong thì nên giúp ông hoàn thành, cho nên, ta phải kết hôn.” Cung thần hạo đem tình huống đại khái nói một lần.

“Ông của ngươi ko phải thể chất đều rất tốt sao?” Tiêu ngự phi hỏi.

“Người đã xác định ông ko phải là nói xạo giải bệnh lừa người chứ?” Tề Thiếu Giương căn cứ theo đủ loại tình huống giả bệnh đưa ra nghi vấn của hắn.

“Ta vốn cũng hoài nghi như vậy, nhưng xem ra ko phải.” Cung thần lạc đem tình huống đêm qua nói ra thêm một lần

“Thì ra là thế, theo như ngươi nói vậy việc kết hôn là do chuyện này tác động.” Tang con phàm nói.

“Vậy ngươi có kế hoạch gì với tân nương?” Văn hoa hỏi, hẳn rất ngạc nhiên nữ nhân cùng “hắn” kết hôn

“Tìm tìm một người vợ nghe lời chỉ thích ở Cung gia, bằng tốc độ nhanh nhất cùng nàng mang thai, sau, ta tiếp tục cuộc sống của ta, còn nàng tiếp tục cuộc sống làm thiếu phu nhân của nàng, 2 người ko can thiệp cuộc sống của nhau.” Trải qua một lần tự hỏi chính mình, hẳn cũng ko thể trải qua việc kết hôn này, vì thế đương nhiên hắn muốn đem cục diện không chế về phía đối với hắn có lợi nhất, có một chính quy thể từ đối với hắn cũng là một ván che chắn rất tốt, hẳn cũng không cần phải lấy cớ này cớ nọ ngăn nữ nhân muốn làm Cung phu nhân

“Đã chọn được người rồi sao? gia thế ra sao?” Tề Thiếu Giương hỏi.

“Là tiểu thư Lôi Thị xí nghiệp, diện mạo thì ta ko biết rồi, vẫn chưa gặp mặt.” Cung thần hạo trả lời.

“Cái gì? Chưa từng gặp mặt, đã kết hôn?” Tang lạc phàm càng ngày càng ko thể tin được lỗ tai của hần

“Không sao, dù sao chỉ cần diện mạo thanh tú ta cũng có thể đồng ý, huống hồ ta cưới bà xã cũng ko phải là vì yêu.” Cung thần hạo trả lời như ko có gì.

“Người nói vậy mà cũng nói, không biết đối đãi với nữ nhân như vậy là rất tàn nhẫn sao?” Thẩm hoàn hữu nhện không được chen miệng nói, nàng cũng là nữ nhân, đối với cái chuyện ko yêu mà vì danh lợi kết hôn này, nam nhân quả thực rất đáng để khinh bỉ

“Tiểu hữu, cũng ko thể nói như vậy, ta và Lôi Thị chẳng qua cũng là làm theo nhu cầu, tự dưng có người đến gõ cửa dâng con gái, ta cần gì khổ cực đi tìm đâu đâu!” Cung thần hạo đối với Thẩm hoàn hữu nói.

“Nhưng mà người ~~~~~”

“Hữu, nếu Hạo đã quyết định, em cũng đừng nói thêm cái gì nữa, có lẽ chờ hần sau khi kết hôn sẽ từ từ yêu vợ.” Lời nói của Thẩm Hoàn Hữu bị Văn Hoa cướp lấy hần ở bên tai nàng nhẹ giọng

Vốn Thẩm Hoàn Hữu cũng định nói cái gì đó, nhưng nghe được Văn Hoa nói cũng im lặng từ bỏ, có lẽ cô bé kia cũng sẽ giống như mình, chính mình không phải cũng sau khi kết hôn cùng Văn Hoa bồi dưỡng tình cảm sao! !

“Hôn lễ định vào ngày nào?” Tiêu ngự phi hỏi.

“Ngày tám tháng sau, đến lúc đó tất cả các người đều phải tới!” Cung thần hạo nói.

“Người không nói chúng ta cũng sẽ đi.” Tang lạc phàm nói.

“Mặc kệ người kết hôn là vì cái gì, nhưng vẫn chúc mừng người một tiếng, hi vọng sau khi kết hôn người có thể hạnh phúc!” Tề thiếu giương nói

“Đúng a! Chúc mừng người.” Tiêu ngự phi cũng phụ họa giờ cái ly trong tay cạn ly”, cùng nhau kính hạo một ly.”

“Cụng ly!”

“Cụng ly!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Lôi đình nhìn chung quanh một chút, tìm một góc tường để ngồi, nàng không muốn có người quấy rầy mình, thầm nghĩ hảo hảo ở đây mà phát tiết. Đem túi xách tùy ý ném sang một bên, ngồi xuống

“Phục vụ, cho tôi mười hai chai bia.” Lôi đình hào sảng hô, nàng cũng chưa từng kêu gọi ra số lượng bia lớn như vậy

“Tiểu thư, cô thật sự cần nhiều như vậy sao? ?” Người phục vụ thấy nàng độc thân một mình, cũng có chút vì nàng mà lo lắng, một nữ sinh đáng yêu như thế thì ko biết có thể uống được bao nhiêu chai đây?

“Sợ ta không trả tiền sao?” Đôi mi thanh tú của Lôi Đình hơi nhiều, nàng chẳng qua mà muốn phát tiết một chút, chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?

Người phục vụ biết cũng ko nên nói nhiều, hần đành bước nhanh ra quầy bar, rất nhanh đã trở lại đem 12 chai bia đặt trước mặt nàng.

Có lẽ vì khát, có lẽ vì nóng, cũng có lẽ vì thật sự phiền lòng, lôi đình cầm lấy một chai bia, uống một hơi cạn sạch, ở trong này, chỉ có thể làm như vậy mới có thể khiến tâm tình được thư thái, khiến nó trầm luân, lại trầm luân!

Cũng chỉ có thể thông qua thứ rượu này kim hãm tư tưởng của mình, khiến nó không chuyển động, ko cần phải tự hỏi nữa~~~~

Tự dưng, đột ngột muốn kêu mình kết hôn? ?

Hỏi cả thiên hạ xem có phụ thân nào như vậy? ?

Ngay cả một cơ hội cùng nàng thương lượng hần cũng ko cho, đã đem tương lai nàng giao cho một nam nhân chưa từng gặp mặt? ?

Vì sao không phải tỷ? ? Vì sao? ?

Tỷ tỷ rõ ràng lớn hơn mình, tại sao hần lại chọn mình? ?

Nàng mới hai mươi ba tuổi, cuộc sống độc thân còn chưa sống đủ, trở về nhà đã nghe thấy tin tức kinh thiên động địa này! !

Chẳng lẽ hạnh phúc cả đời của nàng lại chôn vùi trong tay Hoa Hoa đại thiếu gia Cung Thần Hạo sao? ?

Phiền, phiền đã chết ~~~~

Chai bia thứ hai uống xong, trong khoảnh khắc nàng đã thấy sao bay đầy trời, đầu thoáng có chút choáng váng, lời đỉnh biết, uống rượu mạnh như vậy, thực đã ghiền

Nhẹ nhàng mà tựa vào sofa, hơi hơi nheo lại hai mắt, nàng hưởng thụ cảm giác thỏa mãn tràn đầy, trần nhà chuyển động, nàng cũng chuyển động, tâm tình cũng dễ chịu một chút

Nàng không biết uống rượu có thật giải sầu được hay ko, nhưng rượu ít nhất cũng có thể khiến nàng mê mẩn, vậy cũng có thể xem như là một chuyện tốt đi!

Chai bia thứ 3 vừa uống được một nửa, lời đỉnh đã có cảm giác mãnh liệt buồn nôn, dạ dày lợi hại một khắc muốn bốc lên, nàng nhanh chóng đứng lên, cảm thấy choáng váng trong đầu, nhưng nàng lúc này phải đi toilet, nếu không khéo lại ói ở nơi đây, sẽ bị mọi người ở nơi đây chê cười

Lung la lung lay đi về phía trước, ngay tại một chỗ đựng toilet, chân của Lôi Đình đã mềm nhũn cả, nàng ngã xuống, ngay lập tức đã gần như cùng mặt đất tiếp xúc.

Đột nhiên một cái tay đem nàng giữ chặt, trong giây lát, dạ dày lại bắt đầu bốc lên, nàng cũng nhận không được nữa.

Vì thế ~~~~

‘ Ừa ’ một tiếng, không chút khách khí đã ói ra, sau đó cả người nàng lại ngã xuống, tay nắm chặt vào quần áo một người nào đó.

“Chết tiệt!” Một câu nguyên rủa thâm trầm từ trong miệng Tiêu Ngự Phi phun ra, đẩy người tựa trong ngực ra hẳn nói: “Tiểu thư, mời cô buông tay ra.”

Lôi đình híp lại mắt, nhìn nam nhân trước mắt, ước chừng tuổi ba mươi, ngũ quan khắc sảo như điêu khắc, chân mày rậm đang cau lại, đôi mắt đen lấy lợi hại như mắt ưng thâm sâu ko lường được, thần thái kiêu căng mà nguy hiểm

Ở dưới ánh đèn ko rõ ràng, vẫn có thể nhìn ra da tay hắn ngăm đen, thể trạng anh tuấn to lớn, khiến người ta phải chảy nước miếng muốn ...cường hắn

“A ~ người yêu thích ta, vậy hôn ta đi.” Gương mặt thanh thuần (*thanh cao, thuần khiết) mỹ lệ của Lôi Đình, lộ ra nụ cười khêu gợi, hai tay mềm mại khoát lên bả vai hắn, đầu nhẹ nhàng tựa vào trong ngực hắn, đầu thật choáng váng nga ~~~~

Lúc này tiêu ngự phi ngực đã bị ướt, bất đắc dĩ cúi đầu nhìn nữ nhân trong ngực, vừa định nói cái gì đó, mới phát hiện nàng đã ngủ mê man.

Nữ nhân này thật là, khi không lại uống rượu lại uống nhiều như vậy, ngược lại bản thân hắn, cũng một thân đầy “món ngon tuyệt vời”, hẳn dù sao cũng chỉ ra tay kéo nàng một phen a

Bất đắc dĩ hắn đành phải ngồi xuống ôm lấy nàng đi vào quầy bar, “Ta đi về trước.” năm chữ ngắn gọn vừa nói xong, liền ở trước mắt anh em, rời khỏi quán bar ồn ào náo động

“Tiểu tử này như thế nào vô toilet lại vớ được một tiểu mỹ nhân, ai, sớm biết được như thế ta cũng đi.” Cung thần hạo vuốt vuốt ly rượu trong tay nói.

“Người bây giờ hãy thu lửa xuống, người cũng sắp kết hôn rồi.” Tang con phàm quả trách nói, hắn cũng cảm thấy bị ai cho nữ nhân sắp gả cho Hạo a! !

“Còn nữa, người có thấy bộ dạng nữ nhân kia ra sao đâu, làm sao biết nàng là mỹ nhân.” Văn hoa trêu ghẹo nói.

“A ~ trực giác.” Cung thần hạo nói.

“Nữ nhân kia ói lên người Ngự Phi, hắn vừa đi tới đây, các người ko thấy y phục của hắn đều ướt sao?” Khả năng quan sát của Tề Thiệu Giương luôn tốt hơn 5 người bọn họ

“Ừ, ko chú ý, chỉ cảm thấy sắc mặt của hắn ko tốt lắm” Tang con phàm vừa lau lau ly rượu, vừa nói nói.

“Các người thử nói xem bọn họ trong lúc đó có thể hay không phát sinh những chuyện thú vị gì ko?” Cung thần hạo vuốt vuốt ly rượu trong tay nói.

“Hiện tại cũng ko phải là thời điểm để quan tâm chuyện này, mà phải chúc mừng người sắp gả từ cuộc đời độc thân.” Văn hoa tiếp nhận cuộc nói chuyện.

“Có lẽ chỉ là một đêm tình.” Tề Thiệu Giương nói

“Ha ~ thiếu giương, những lời này ta thích.” Cung thần hạo cười nói.

“Phải không!” Tề Thiếu Giương nói xong, liền bắt đầu với công việc lu bù.

“Ta nói, hai người các ngươi cũng tranh thủ thời gian một chút, tìm nữ nhân hảo hảo ổn định cuộc sống.” Văn hoa nói.

“Không cần, ta hiện tại đang trải qua cuộc sống độc thân quý tộc thực thụ.” Tang lạc phạm là người đầu tiên lên tiếng trả lời

“Ta cũng ko muốn sớm như vậy mai tang mình ở mộ phần tình yêu, làm như thế sẽ có rất nhiều nữ nhân vì ta mà thương tâm muốn chết, ha ha ~~~.” Tề Thiếu Giương cười trêu chọc nói

“Ngươi đừng nói ghê tởm như..cái lý lẽ của Cung đại thiếu gia nhà chúng ta có được ko?.” Tang con phạm cười nói.

“Ha ha, thiếu giương, ta ủng hộ ngươi, nữ nhân nếu là hoa, chúng ta là mặt trời đương nhiên phải công bằng chiếu sáng khắp đất liền, làm sao có thể chuyên chú một người? Phải ko Thiếu Giương!” Cung thần hạo nói.

“Đạ, lời lẽ của Cung tổng giám đốc có chí lý, chúng ta làm sao có thể làm như vậy?” Văn hoa bật cười, “Nhưng là ngươi tựa hồ quên mất, ngươi cũng là nam nhân sắp kết hôn, cái lời lẽ chí lý này của ngươi có phải nên cần sửa lại hay ko?.”

“Ngươi cho ta là cái loại nam nhân dễ dàng thay đổi sao?” Cung thần hạo hỏi ngược lại.

“Như vậy đi, ko đề ý đến ngươi nữa; ! Khi nào ngươi gặp được chân ái sẽ tự động thay đổi.” Văn hoa thâm tình nhìn vào Thâm Hoãn Hữu trong lòng nói, hần không phải là cái ví dụ rõ ràng sao?! !

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Sáng sớm

Lôi đình đầu đau gần chết, bia rượu thật không phải là thứ gì tốt, tuy rằng say có thể tạm thời quên đi phiền não, nhưng hậu quả say rượu, tựa như như bây giờ, đau đầu muốn chết, toàn thân đều ko thể làm nổi cái gì, hơn nữa cũng nói qua, hình dáng nàng say rượu thật ko có nét, mà đối với điểm này, nàng cũng không dám gạt bừa.

Choáng váng ~

Làm sao nàng có thể say đến như vậy! Nàng thực nữ gần chết mà! !

Chóp chóp lông mi, đột nhiên đầu óc một trận mê muội, tại sao nàng ko nhớ rõ mình về nhà bằng cách nào? Hơn nữa độ cứng mềm của cái giường này cũng ko giống với cái giường nhà nàng

Nghĩ vậy, lôi đình ngồi mạnh dậy, nhìn lại phòng, trời ạ! ! Thật không phải là gian phòng của mình, nơi này là chỗ nào a? ?

Đảo mắt nhìn nhìn bên cạnh, lại thấy một nam nhân đang nằm, hạ thân của hần bị chặn lỏng che phủ, lôi đình không thể tin được, quần áo của hần đều bị cởi bỏ

Nếu như là cái “chuyện kia” thì thật là đáng sợ, tại sao nàng lại có thể cùng một người đàn ông rãnh rỗi chung gối? ?

Mà hần, lại còn ngủ như heo a! ! Hần là ai vậy? ? Tại sao lại xuất hiện ở nơi này? ?

Lôi đình đột nhiên nghĩ đến cái gì, chậm rãi vén chăn lên, cúi đầu nhìn vào, đầu óc mạnh mẽ ‘ ông ’ lên một tiếng, tại sao cả nàng cũng ko mặc quần áo? ? “Trời ạ” ~ “Trời ạ ~~~ sao lại thế này? ?* ”

Cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc, lôi đình vội vàng khăn trương, đem bản thân nghiêm nghiêm túc túc nghĩ lại, không được, rốt cuộc sao lại thế này? ? Ngẫm lại, phải hảo hảo ngẫm lại.

Cố gắng hồi tưởng tất cả mọi chuyện phát sinh ngày hôm qua, nàng cùng phụ thân cãi nhau một trận, sau đó một mình chạy ra quán bar, sau đó uống vào rất nhiều rượu, lại sau đó ~~~ lại sau đó ~~~ lại sau đó đi vào toilet, nôn. ....nôn. ....

Đúng rồi, tối hôm qua nàng từng cảm lấy áo một người đàn ông, ko là một nam nhân rất tuấn tú, nhưng đó là ai? Ko nhớ được, chẳng lẽ là người nam nhân này sao? ?

Trời ạ! ! Làm sao bây giờ a! ! Làm sao bây giờ! ! !

Ai tới cứu tôi a, đêm qua rốt cuộc chuyện gì xảy ra a? ? Chẳng lẽ mình thật sự say rượu đến độ vậy sao? ? Bá Vương ngành thương cung? ?

Nhưng nếu theo lý thuyết thì nữ nhân “lần đầu tiên” hẳn là phải có ấn tượng,tại sao lại ko có cảm giác a? ? Tại sao nàng một chút đau cũng ko có!!?

Quay đầu nhìn xem nam nhân bên cạnh, bộ dạng tốt lắm, cùng với người tới hôm qua thật sự giống nhau(Thanh vân ko nói gì lắc đầu: cái gì giống nhau a!Vốn là một),nhưng hiện tại nàng cũng ko có tâm tư để đánh giá.

Nhẹ tay nhẹ chân bước xuống giường, nhìn chung quanh, hoàn hảo , quần áo vẫn nằm trên bàn bên cạnh thẳng tắp tươm tất,nếu theo lý thuyết thì quần áo ko nên chỉnh tề như vậy mới đúng a! !

Tuy rằng cảm giác thấy kì quái, nhưng giờ phút này nàng cũng không muốn nghĩ lại, bất chấp tất cả, cầm lấy quần áo liền mặc lên người, muon611 nhanh chóng rời khỏi nơi này

Coi như là làm một đêm tình, người hiện đại đều như vậy, nàng hẳn là cũng chỉ tiêu sái cùng người kia nói hẹn gặp lại thôi, không ~ không đúng, hẳn là vĩnh viễn đều không cần phải gặp lại.

Mặc đồ chỉnh tề xong, nàng quay đầu nhìn hẳn một cái, nghĩ lại, đêm qua coi như là hẳn cũng đã chiếu cố nàng, căn cứ vào phép lịch sự nàng cũng ko thể bạc đãi hẳn.

Nghĩ nghĩ, nàng liền lấy tiền trong túi xách ra , chỉ còn 500 đồng a! !

Quên đi, để lại một trăm đồng ngồi xe, số còn lại toàn bộ cho hẳn cũng được, viết xong tờ giấy, nàng đem tiền cùng tờ giấy đặt trên tủ đầu giường, dùng một cái cốc nước để lại, ko để tiền bị gió thổi bay đi,dù sao đây cũng là đồng tiền xương máu của nàng a!

Trốn, nhất định phải trốn, nếu ko thì phải làm sao bây giờ? Chờ cho người sĩ nhục sao?

Hướng chi, ngày hôm qua được báo tin sẽ phải cưới cái tên Cung Thần Hạo kia, chuyện động trời kia nàng cũng ko thể thay đổi, nàng cũng không muốn bởi vì nguyên nhân này mà công ty nhà nàng gặp phải tình cảnh đóng cửa.

Nếu đã quyết định phải lập gia đình rồi, chuyện ngày hôm nay, xem như là chưa bao giờ phát sinh vậy

Nhẹ nhàng đóng cửa lại, sau đó chuồn mất,đây mới là phương án hay nhất.

Một tiếng đóng cửa rất nhỏ, đã quấy nhiễu giấc ngủ của Tiêu Ngự.

Chân mày hẳn tự nhiên nhăn lại!Thật đau đầu !

Ngày hôm qua ở quán bar, vô duyên vô cớ đụng phải nha đầu kia,nàng lại giữ lấy hẳn khư khư? Còn nói cái gì phải kết hôn? Hừ ~~ thật sự là khôi hài,nàng sao lại có thể kéo một người xa lạ ko quen tán gẫu ko yên?

Nếu ko phải vì hẳn có tấm lòng nhân hậu, hẳn đã sớm đem nàng vứt trên đường cái rồi, thật sự là cực khổ lỗi tai hẳn, bị hành hạ suốt ba giờ, làm cho hẳn nhả nhục lấy toàn thân bốc mùi “món ngon tuyệt vời” nghe nàng lải nhải, cũng không biết nàng ở đâu lấy ra nhiều lời như vậy?

Thực không hiểu nổi, ko biết uống rượu lại còn uống nhiều, hơn nữa lại ối đầy thân hẳn, khiến hẳn ko thể tiếp tục cùng đám an hem gặp mặt, lúc bỏ đi còn có chút xấu hổ, xem ra, hẳn sẽ bị đám bạn tốt cười vào mặt một khoảng thời gian rồi.

Nhớ tới nàng hợp tình hợp lý muốn hẳn bồi nàng? Hơn nữa nàng còn toan tính đột nhiên muốn cõng y phục? Nàng đến tột cùng là loại nữ sinh gì? Xem tuổi cũng ko lớn a.

Quay đầu nhìn lại người bên cạnh, dĩ nhiên lại ko thấy? ?

Tiêu ngự phi mạnh mẽ ngồi dậy, người đâu? ? Nhìn chung quanh, thấy phòng trống tuếch, phòng tắm cũng không có bất kỳ âm thanh gì.

Chẳng lẽ tiếng đóng cửa kia phát ra từ nàng?

Tiêu ngự phi chậm rãi đứng lên, đem chăn lông quần ở phần eo, hướng phòng tắm đi tới, quên đi, dù sao cũng chỉ là một nha đầu ngốc, hẳn hôm nay còn việc quan trọng cần làm, có thời gian hẳn sẽ tìm nha đầu này tính sổ.

Hắn vừa đứng dậy, liền nhìn thấy ở tủ đầu giường có tiền cùng tờ giấy bị ép dưới 1 cốc nước, nháy mắt,lửa giận của hẳn đã bùng lên, nàng đã coi hẳn thành thứ gì?

Nhìn chữ viết tú lệ tươi mát trong tờ giấy, do chính tay tiểu nha đầu viết ra

Vị tiên sinh này: Thật ngượng ngùng! Tôi hôm qua thật ko biết để ý, tôi sâu sắc muốn xin lỗi anh, cũng cảm ơn anh đã cùng tôi, chiếu cố tôi, còn nữa, ba trăm đồng này là toàn bộ gia sản của tôi, đều để lại cho anh, đây là phí cho tới hôm qua anh đã chiếu cố tôi tốt, thực cảm ơn anh, hẹn gặp lại! À không!Tốt nhất là ko cần gặp lại! !

Hắn trừng mắt giận dữ,một ngọn lửa Vô Danh đang hun đốt. . . .

Chết tiệt, nàg kình hản thành cái gì a? Là tình nhân một đêm sao? ?

Tốt nhất nàg nên cầu nguyện làm sao đừng cho hản nhanh chóng tìm được nàg! ! Tờ giấy đã bị Tiêu Ngự Phi vò thành một cục.

Thân làm người quản lý cao nhất của tập đoàn Tiêu thị – một trong mười tập đoàn lớn nhất nước, hản chưa từng chịu qua sự ô nhục lớn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Cung thị tập đoàn

Cung thần hạo ngồi ở phía sau bàn công tác, nhấn nút trò chuyện xuống: “Từ Kiệt, đến phòng làm việc của ta.”

“Dạ, tổng giám đốc.” Mộc Từ Kiệt, trợ lý cho Cung thị tổng giám đốc cũng là tri kỉ của Thần Hạo, hản là người khôn khéo giỏi giang, bề ngoài tuấn tú, nhưng khác với Hoa Hoa công Tử Cung Thần Hạo, hản từ trước đến nay chỉ đối phụ nữ kính nhi viễn chi (*kính trọng mà xa cách)

Trong chốc lát, trên cửa truyền đến hai tiếng “lách cách”. Mộc Từ Kiệt đã đẩy cửa bước vào.

“Tổng giám đốc có gì phân phó?”

“Lịch trình hôm nay có cái gì quan trọng ko?” Đối với công việc hản từ trước đến nay không qua loa, tuy rằng hản là tình trường lãng tử

“Hai giờ chiều họp ban giám đốc, giữa trưa ngài cùng với tổng giám đốc Fred ăn com, buổi tối ngài phải dự tiệc cùng chủ tịch tập đoàn Hứng Quý.” Hản một hơi đem lịch trình sắp xếp hôm nay nói hết

“Bữa tiệc với chủ tịch tập đoàn Hứng Quý đêm nay, ta không thể tham gia rồi, cậu giúp tôi tặng quà đi.”

Mộc Từ Kiệt nhú mày, “Tổng giám đốc, phu nhân một hai bắt ngài nhất định phải tham gia, nàg muốn thấy ngài ở bữa tiệc.”

“Không được, khẳng định mẹ tôi lại nhân cơ hội an bài cho ta với một thiên kim tiểu thư khác, tôi ko muốn chui đầu vào lưới, hãy nói là tôi đã sớm có đối tượng kết hôn.” Cung thần hạo đã thấu rõ thủ đoạn của mẹ mình

“Phu nhân cũng là bắt đắ dĩ phải làm, ai kêu tổng giám đốc đối với nữ nhân mây mưa ko dừg, nên ko nghĩ là ngài đã tìm được người.”

“Tôi bây giờ ko tìm được, cũng phải tìm được.”

Mộc Từ Kiệt vừa định nói cái gì đó, điện thoại trên bàn lúc này lại vàng lên, Mộc Từ Kiệt nhanh tay tiếp điện thoại

“Văn phòng Tổng Tài, nghe rồi.”

“Là Từ thư ký, nói Lôi Vệ cảnh yêu cầu gặp mặt ngài một chút.” Buồng điện thoại trong tay ra, Mộc Từ Kiệt đối với Cung Thần Hạo nói.

“Lôi Vệ cảnh?” Cung thần hạo mày nhú lại. “Hản muốn gặp tôi?”

“Đúng vậy, hản muốn gặp mặt ngài.” Mộc Từ Kiệt dừng lại một chút, mới nói.

Cung thần hạo gật gật đầu. “Tôi nên gặp hản ko?”

“Nếu ngài muốn nghe ý kiến của tôi, tôi sẽ nói ko cần thiết.”

“Vậy sao?” Cung thần hạo trầm ngâm, khuôn mặt ko lộ vẻ gì, người ngoài nhìn vào thật ko thấy suy nghĩ trong lòng hản

“Hôn sự này đã được quyết định, hản còn khản trương làm gì? Chẳng lẽ hản muốn khản cấp đem con gái gả cho tôi! Tuy rằng tôi cũng ko thấy có cái gì tổn thất.”

“Nếu nói là muốn gả con gái khản cấp, không bằng nói là ko thể chờ được tiền của tập đoàn Cung thị, Lôi Vệ cảnh lòng tham quá mức, bản thân mình lại ko có đủ lực đầu tư, kết quả tài lực ko đủ, trong vòng một tháng nếu như không có một khoản tiền quay vòng khổng lồ rót vào, dự án đầu tư sẽ chết từ trong trứng nước, tiền tài của xí nghiệp lúc trước đã ném vào dự án sẽ mất trắng, nhân lực, thời gian tất cả đều uổng phí, thậm chí có khả năng phải tuyên bố phá sản. Tổ chức có thể trong khoản thời ngắn như vậy xuất ra một số tiền khổng lồ, ít lại càng ít, mà nguyên ý lấy ra nữa, cũng chỉ có tập đoàn Cung thị. Có nguồn tài chính, dự án đầu tư của hản sẽ tiến xa gấp mấy trăm lần, không tài chính, dự án đầu tư thất bại, hản liền trở thành người hai bàn tay

trắng, ngài nói thử hỏi làm sao hấn ko khăn trương?”

“Vậy sao? Xem ra hấn cũng chỉ là một người lợi dụng con gái để đạt được mục đích tiểu nhân.” Cung thần hạo trào phúng nói, hấn xem thường loại nam nhân này, vô dụng lại cứ cho rằng thứ gì mình cũng làm được, thật bi ai!

“Từ Kiệt, gặp Lôi Vệ cảnh nói trước, tôi muốn một mặt gặp gỡ Lôi Đình.” Cung thần hạo đột nhiên nói, hấn cảm thấy hấn cảm thấy gặp vị hôn thê trước khi cưới cũng rất quan trọng

Mộc Từ Kiệt có chút kinh ngạc nhượng mảy, “Quan trọng sao?”

“Từ Kiệt, cậu khi nào đã nghi ngờ quyết định của tôi rồi?” Cung thần hạo gọi lên khoe miệng thân nhiên liếc mắt nhìn hấn một cái, có chút nhú mảy, yếu ớt cười tựa hồ như muốn nhắc nhở hấn một chút

Mộc Từ Kiệt trên mặt hiện lên một ít biểu tình phức tạp, cuối cùng hấn cúi đầu, bất đắc dĩ thờ dài

“Tôi luôn nghi ngờ quyết định của ngài, tổng giám đốc, chính là đến nước cuối cùng đều lựa chọn thỏa hiệp.” Tuy rằng bí mật là bạn tốt, nhưng ở công ty hấn luôn có chừng mực

“Ha ha, cho nên?”

“Cho nên ta sẽ an bài.” Mộc Từ Kiệt đem một cái túi giấy đặt lên trên bàn Cung Thần Hạo, “Tôi nghĩ hấn là ngài cần cái này.”

Cung thần hạo cầm lấy cái túi giấy ghi hai chữ Lôi Đình lên, mở ra, lôi ra một đồng tư liệu điều tra, khi hấn nhìn thấy tư liệu, nhin ko được cũng hơi nhú mảy.

“Con gái riêng? ?”

“Căn cứ vào điều được viết trong tư liệu, lôi đình từ lúc 3 tuổi đã được về Lôi gia.” Mộc Từ Kiệt máy móc trả lời.

“Lôi Vệ cảnh không phải còn có một đứa con gái khác sao?”

“Dạ, nhưng lôi đình thích hợp làm vợ ngài hơn.”

“Vậy à? ?”

“Dạ, nàng phi thường nhu thuận nghe lời, khác xa so với Lôi Tiếp Nhi, là con gái lớn rất được hấn nuông chiều.” Mộc Từ Kiệt cường điệu, theo như điều tra của hấn, nàng là một hài tử nhu thuận nghe lời, hơn nữa Lôi Vệ cảnh rất không coi trọng tiểu nữ nhi này

Cung thần hạo cầm tư liệu lên nhìn từng tờ, “Xem ra, nàng ở Lôi gia rất không được hoan nghênh nga!”

“Bởi vì địa vị của mẫu thân nàng, cho nên bị người trong Lôi gia bài xích, vì thế hai năm trước, nàng đã muốn rời xa cái gia đình này.”

“Bản thân nàng có vẻ cũng ko cảm kích lắm!” Cung thần hạo khẳng định

“Đúng vậy.”

Khi thấy mặt của bức ảnh chụp thì lông mày Cung Thần Hạo lại nhú chặt.

“Từ Kiệt, cậu xác định nàng đã trưởng thành?”

“Lôi đình, năm nay hai mươi ba tuổi, ngài nói thử xem?”

“Hai mươi ba tuổi thật là đã trưởng thành, không có ảnh sao?” Hấn lấy tay chỉ gõ gõ vào ảnh chụp.

Từ Kiệt nhượng nhượng mảy.

“Không có, bức ảnh này là tương đối gần rồi.”

Cung thần hạo nháy mắt mấy cái. “Vậy mà cũng cho là gần? Nói cách khác nàng trưởng thành ra cái bộ dạng này? Có điểm ~~~ ách! Xem hình cứ như là trẻ con mập đi ~~~~”

“Bộ dạng thực của nàng thanh thuần đáng yêu, quan trọng là, nàng phi thường nhu thuận nghe lời.” Mộc Từ Kiệt lại cường điệu.

“Nhưng mà Từ Kiệt, tôi cùng nàng đứng chung một chỗ, cậu ko thấy có sai biệt quá lớn sao? Nàng nhìn giống như học sinh cấp hai! Cậu ko sợ tôi bị buộc tội dụ dỗ, gian dâm trẻ vị thành niên à?”

“Yên tâm đi, nàng đã hai mươi ba tuổi rồi.” Cố nén cười, Mộc Từ Kiệt lại cường điệu nói

“Tôi biết nàng đã hai mươi ba tuổi,nhưng quan trọng là, bề ngoài của nàng lại ko giống.”

“Không, quan trọng là bề ngoài, nàng nhu thuận nghe lời, bộ dạng không tồi, hoàn toàn phù hợp với điều kiện ngài đưa ra.”Có lẽ giúp nàng thoát ly khỏi cái nhà kia,cũng là một chuyện tốt! !

“Nàng. . . . . Thoạt nhìn rất nhỏ.” Hấn vội vàng xem một chút tư liệu cơ bản, thân thể của nàng cao khoảng một mét sáu.Cân nặng bốn mươi bảy, trong hình nàng có khuôn mặt tròn tròn, đôi mắt to, cái miệng nhỏ nhắn nở nang, cái mũi khéo léo mượt mà, cả khuôn mặt chính là tiêu chuẩn cho khuôn mặt trẻ con, không thể không nói, thật sự rất đáng yêu, đáng người không tồi,nhưng nếu là vợ Cung Thần Hạo hấn. . . . . Người không biết chuyện có thể cho là hấn yêu thích trẻ con hay ko a?

“Mặt trẻ con vốn rất hiền.”

Cung thần hạo nhìn bức ảnh chụp thờ dài.”Quên đi, không sao cả, khế ước đều đã ký, dù sao sự của thê tử đối với tôi cũng ko quan trọng, chấp nhận nàng.”

“Tốt lắm,ngài tính cầu hôn như thế nào?” Hấn đại khái cũng đã xem qua tư liệu của Lôi Đình, trong lòng chắc cũng đã suy tính phương án.

“Cầu hôn?Cậu cảm thấy tôi cần cầu hôn sao?” Cung thần hạo cười, không cố sức che dấu nụ cười tà ác

Mộc Tử Kiệt thờ dài trong lòng, cảm thấy thương hại thay cho Lôi Đình, từ nhỏ nàng đã ko có một gia đình ấm áp,lớn lên lại gả cho một hoa tâm thiếu gia,hấn thực vì cuộc sống sau này của nàng cảm thấy bi ai a! ! Hấn sẽ vì nàng cầu nguyện .

“Thời gian gặp mặt ngày mai ~~~~~”

“Không cần, sáng sớm ngày mai chính tôi sẽ đi.” Lôi đình có thói quen vận động lúc sáng sớm, hấn muốn lấy phương thức “ko hẹn mà gặp” để tạo sự bất ngờ

Mộc Tử Kiệt há miệng định nói cái gì đó, lại bị cung thần hạo cắt đứt.

“Tôi biết trước đây ko qua mười giờ tôi ko thể rời khỏi giường, vì thế phải sắp đặt buổi họp và giữa trưa, nhưng tôi muốn sớm biết mặt vợ tương lai, dậy sớm một lần cũng là chuyện tốt, còn nữa. . . . .” Hấn ngừng đầu, nghiêm túc nhìn Mộc Tử Kiệt, “Kỳ thật tôi rất ghét bị nghi ngờ, cũng hi vọng cậu theo lời tôi nói hoàn toàn làm theo,cậu hiểu được chứ?”

“Tôi đã biết.” Gỗ vương Kiệt hơi cong thân.”Cũng hi vọng ngài có thể nhanh chóng hiểu rõ vợ tương lai, hơn nữa, ngủ sớm dậy sớm rất tốt cho cơ thể.”

Cung thần hạo khoe miệng một câu nói, “Tôi cũng sắp trở thành người đã kết hôn rồi, chẳng lẽ một ít thói quen thanh thân ở nhà cũng ko giữ được sao?”

Mộc Tử Kiệt lặng im không nói gì, hấn mà thay đổi, mặt trời lên mọc ở phía Tây

“Xem biểu tình của cậu tôi cũng biết cậu nghĩ cái gì, dù sao tục ngữ có nói, giang sơn khó đổi, bản tính khó chữa, cho nên tôi cũng vậy, sẽ ko thay đổi.”

“Đối với chuyện ngài gặp Lôi tiểu thư ~~~~~”

“Thế nào, cậu có suy nghĩ gì sao? ?”

“Không~~ chỉ là muốn xác định một lần nữa, ngài ko cần tôi sắp đặt thời gian?”

“Ừ, ko cần, cậu ra ngoài mau lên!”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cầm lấy khăn mặt vắt trên cổ, lôi đình khình lau trên trán mồ hôi, nàng hôm nay tâm tình có điểm loạn, cho nên so với dĩ vãng nhiều chạy ba cây số. Nàng biết phụ thân muốn là cái gì, đơn giản chính là hi vọng Cung thị tập đoàn xuất tiền đầu tư, nhưng là cho dù như thế, cũng không thể chôn vùi hạnh phúc của nàng a?

Nàng rất ko muốn đáp ứng, nhưng là. . . . .

Ai!Cân giác đau nhức trên mặt nhưng vẫn tồn tại,còn cả lời nói lạnh như băng kia khắc sâu trong ý nghĩ.

Từ nhỏ nàng đã kiêu khuyết tình yêu của mẹ, lớn lên tình thương của cha cũng ko có, ngay cả hạ nhân trong nhà cũng ko đem vị tiểu thư như nàng để

vào mặt, nhưng nàng nhăn nhó, bởi vì đó là nhà của nàng, từ nhỏ nàng đã cố gắng nhu thuận nghe lời, cố gắng học tập làm đứa con tốt, nhưng mỗi khi cầm bài thi 100 điểm đưa cho hấn, hấn vẫn chẳng thêm ngo ngàng tới, lần này coi như là báp đáp công ơn nuôi dưỡng của hấn đi! ! Có lẽ cũng là một loại giải thoát.

“xin chào.”

Một giọng nói nam tính khiến nàng còn đang trầm tư phải ngẩng đầu lên, đôi mắt cận 2 độ vì thói quen đi tập thể dục nên ko mang kính sát trùng, bởi vậy diện mạo nam nhân trước mặt nào có chút mờ hồ

“Chào.” Nàng lễ phép lên tiếng tiếp đón, híp lại đôi mắt nhìn cẩn thận, hình như. . . . . Có điểm nhìn quen mắt, nhưng lại ko nhớ đã từng gặp qua ở đâu.

Nam nhân mỉm cười nhìn nàng, nàng nhất định không biết bộ dạng híp mắt của nàng nhìn rất đáng yêu đi, không ngờ chỉ mới lần đầu gặp mặt, cảm giác đối với nàng đã ko tệ rồi

Hấn có ý đi về hướng nàng: “Như vậy có thể nhìn rõ hơn rồi phải ko?”

Nam nhân trước mặt đột nhiên tới gần nàng khiến nàng hoảng sợ, theo phản xạ nàng liền lui về phía sau

“Hắc! Cẩn thận. . . . .” Nam nhân ra tiếng cảnh báo, nhưng mà đã ko kịp, nàng lùi về phía sau chật vật ngã ngồi xuống bể phun nước, nam nhân tiếp tục nở nụ cười lưu manh rồi mới nói hết câu nói.”. . . . . phía sau.”

Lôi đình đỏ bừng mặt, nàng thế nhưng đã quên mất mình đang đứng ở bể phun nước, lúc này vừa lui xuống, đương nhiên đã rơi xuống hồ rồi!

Chiều sâu của hồ cũng ko quá sâu, mực nước chỉ qua hông nàng, căn bản ko thể gây ra thương tổn gì, nàng chỉ cảm thấy mắt mặt cực kỳ, hơn nữa lại nghe thấy bốn phía đều truyền lại tiếng cười trộm

Nàng cứ như vậy ngồi ở trong hồ, đem mặt dúi vào trong lòng bàn tay, không dám đối mặt sự thật.

“Thật có lỗi, Lôi tiểu thư, khiến em sợ.” Nam nhân bước vào trong hồ, ko thêm để ý đến đôn giày da trị giá hàng triệu bạc bị dính nước, khom người đem nàng đỡ lên, a ~ thật đúng là đơn thuần đáng yêu a! ! ! Càng ngày càng hay rồi.

Lôi tiểu thư?

Lôi đình kinh ngạc ngẩng đầu lên, quên luôn chuyện mắt mặt.

“Anh biết tôi?” Nàng nheo mắt, cẩn thận đánh giá hấn, nhưng vẫn bị một tầng mộng lung che khuất tầm nhìn

“Em ko biết tôi sao?” Khuôn mặt nam nhân lại tới gần nàng.

Lần này bởi vì hấn còn đang nắm cánh tay nàng, cho nên nàng ko cách nào thối lui, đem mặt hấn nhìn thật rõ.

Thật sự có điểm nhìn quen mắt, nhưng mà nàng vẫn ko nhớ ra. Mà nàng cũng ko lạ lắm, bởi vì nàng đối với phương diện nhận thức mặt người khác rất ko tốt, người phải gặp qua nhiều lần, nàng mới có thể miễn cưỡng đem mặt cùng tên nhớ hết

“Mời buông.” Hấn vừa vận bất trúng chỗ vết bầm của nàng, khiến nàng rất đau.

Nam nhân buông nàng ra, nàng mới nhẹ nhàng thở dài, vỗ về nhẹ nhẹ vào chỗ đau

“Thật có lỗi, xin hỏi tên anh là gì?”

“Cung thần hạo.”

Cung thần hạo?

Lôi đình nhíu mi, cẩn thận nhớ lại, cái tên này có điểm quen tai, một hồi lâu rốt cục cũng nhớ tới.

“Là anh!” Kinh ngạc không đủ để miêu tả cảm giác của nàng, nàng kinh ngạc trừng mắt nhìn hấn, nàng nhớ hấn là thần thánh phương nào rồi, thì ra hấn chính là, hoa hoa đại thiếu gia, kẻ sắp cùng nàng kết hôn

“Tốt lắm, xem ra em cũng biết tôi rồi.” Cung thần hạo cười yếu ớt.

Nàng híp mắt nhìn thấu hấn, cẩn thận đánh giá, khuôn mặt tuấn mỹ, dáng người cao ngất, gia thế huy hoàng, hơn nữa hấn đối với nữ nhân luôn ôn nhu săn sóc lại hào phóng, cũng khó trách những nữ nhân kia, người người đều nguyện ý làm hoa hướng dương trong vườn của hấn

“Có cái gì không đúng sao?” Cung thần hạo cười nhìn nàng.

“Không có gì, chẳng qua là thắc mắc ko biết, rốt cuộc những nữ nhân kia yêu người? Hay yêu tiền của người?” Thấy hấn có chút kinh ngạc biểu tình, nàng mới phát hiện lời nói của mình có điểm đột ngột, dễ dàng khiến người khác hiểu lầm, nàng chạy nhanh thối lui một bước, bảo trì khoảng cách bình

thường.”Thật có lỗi,là tôi ko đúng, thỉnh thoảng tôi lại hồ quên loạn ngữ.”(*nói bậy)

Cung thần hạo suy nghĩ nhìn nàng, trong lòng có chút cảm xúc phập phồng, khi tầm mắt lơ đãng của hắn nhìn thoáng xuống, ánh mắt phút chốc hiện lên một vài ánh sáng ko rõ

Hắn cúi trên người áo khoác mỏng trên người quần lấy hông nàng, kéo tay áo cột lại trên lưng

Lôi đình nhất thời phản ứng không kịp, cho nên chỉ có thể hơi giật mình nhìn động tác của hắn

Hắn . . . . . Làm sao nha? !

“Như vậy thì tốt hơn.” Hắn ngẩng đầu, đối với nàng mỉm cười xẹt điện. Nàng nhất định không biết là quần trắng của nàng bị ướt đã trở nên trong suốt!

“Anh tại sao lại đến đây được?” Hắn không phải bề bộn nhiều việc, bận đến nỗi ngay cả ba nàng “Cầu kiến” cũng ko được sao?

“Lái xe là tới được.” Hắn nói,nắm tay nàng hướng đến cửa ra vào công viên.

“Tôi ko phải hỏi cái này, tôi muốn nói. . . . .” Cúi đầu trừng mắt nhìn tay 2 người, hắn dựa vào cái gì lại dẫn nàng đi như vậy?”Anh. . . . .anh buông.”

“Vì sao?” Hắn đương nhiên không có buông tay nàng ra

“Tôi. . . . .tôi ko biết anh. . . . .tôi muốn nói, chúng ta ko quen biết. . . . .”

“Cũng là bởi vì không quen,cho nên tôi muốn bồi dưỡng một chút! !” Hắn đương nhiên nói.

“Tôi ko có thói quen như vậy.” Nàng hơi hơi giãy dụa.

“Tôi cũng ko có thói quen như vậy, như vậy rất công bằng.” Hắn xiết chặt ngón tay, ko để nàng giãy dụa

“Cung tiên sinh, làm ơn. . . . .”

“Tiểu Đình,gọi tôi là Thần Hạo hay Hạo đều được.” Hắn cắt lời nàng.

“Chúng ta không quen.” Nàng gọi ko được, hơn nữa. . . .Hắn làm sao có thể dễ dàng gọi nàng bằng cái tên kia a?

“Ko sao, kêu vài lần cũng thành thói quen.” Cung thần hạo cười yếu ớt, nàng rất vui vẻ, có lẽ cưới nàng làm vợ là một quyết định chính xác.

“Anh rốt cuộc muốn mang tôi đi đâu?” Tránh không xong, nàng đành phải thỏa hiệp.

“Em mời tôi đi ăn điểm tâm.” Cung thần hạo nói.

“Tại sao tôi phải mời anh?” Người này thật không biết xấu hổ.

“Vậy thì tôi mời em cũng được.”

Lôi đình hơi sững sờ, mới phát hiện chính mình lại bị hắn nắm mũi dẫn đi.

“Quan trọng ko phải cái này,mà ở chỗ tại sao tôi phải cùng anh đi ăn điểm tâm?”

“Bởi vì em muốn anh bữa sáng, tôi cũng muốn ăn bữa sáng, nếu chúng ta ko hẹn mà gặp mặt , vậy thuận đường bồi dưỡng tình cảm một chút, cùng nhau ăn buổi sáng cũng ko ảnh hưởng đến chuyện gì đúng ko?”

Ai sẽ tin tưởng bọn họ là không hẹn mà gặp a! Là ai quyết định muốn bồi dưỡng cảm tình ? Lôi đình ở trong lòng nói thầm.

Sau khi đem nàng nhét vào xe, ko đợi nàng phản ứng đẩy cửa đi ra hắn đã nổ máy cho xe chạy

Lôi đình ở trong lòng khẽ thở dài một cái, quên đi,vậy thì cùng ăn bữa sáng! Dù sao. . . . .lúc này cũng có thể nói . . . , người nam nhân này sắp trở thành chồng nàng, cùng hắn ăn bữa sáng cũng ko sao

“Chờ một chút anh đưa tôi quay về cửa vào công viên,tôi cất xe đạp rồi tôi dẫn anh đi ăn điểm tâm”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lôi đình bảo hấn đưa nàng đến một quán ăn nàng thường xuyên đến, nơi đó mặc dù chỉ là một quán ăn nhỏ, nhưng rất sạch sẽ, hơn nữa dì bán hàng lại rất nhiệt tình.

“Đình nhi, đến đây.” Mới vừa vào cửa, Trương Tô Cẩm đã nhiệt tình hướng tới Lôi Đình cười nói

“Ừ, dì, cho con hai phần thức ăn trước.” Lôi đình cười đáp lại nói, bởi vì lúc này còn sớm, nên khách đến quán ăn cũng chỉ có hai người bọn họ.

Trương Đại Mẩu nghe nàng nói như thế, mới chú ý tới Cung Thần Hạo cao lớn đẹp trai, đang đi phía sau Lôi Đình, tức thì hai mắt híp lại, “Đình nhi khi nào lại quen với bạn trai xinh đẹp như vậy a!”

“Ách ~ hấn không phải bạn trai con ~~~” lôi đình hạ giọng xuống, bọn họ hôm nay mới lần đầu tiên gặp mặt, ngay cả bằng hữu bình thường cũng ko phải

Cung thần hạo hiển nhiên đối với câu trả lời vừa rồi của nàng phản bác lại ko vừa, hấn cong cong khóe miệng, “Tôi là vị hôn phu của nàng.”

Lôi đình quay đầu kinh ngạc nhìn hấn, hấn như thế nào nói như vậy a? ?

“A ~~~ vậy các con tìm chỗ ngồi, hôm nay dì sẽ mời khách.” Trương Đại Mẩu nhiệt tình nói, Lôi Đình là một cô gái rất được nhiều người thích, nhìn người đàn ông kia, hấn là rất có tiền, hấn nhìn Lôi Đình, ánh mắt cũng vạm phần sùng ái, vốn dĩ còn muốn giới thiệu lôi đình cho thằng cháu, xem ra ko được rồi.

“Vậy cảm ơn dì.” Cung thần hạo cười nói, lôi kéo lôi đình ngồi xuống một chỗ, để bọn họ có cơ hội nói chuyện với nhau.

Sừng sốt vài giây, lôi đình hỏi: “Anh có biết cha tôi muốn gặp anh ko?”

Cung thần hạo ko nói, ánh mắt quét cái quán ăn nhỏ rộng ba mươi mấy mét, nói chung nơi này cũng rất sạch sẽ, đây là lần đầu tiên hấn bước vào một quán ăn nhỏ như vậy,

“Anh có biết cha tôi muốn gặp anh ko?” Nàng lại hỏi một lần nữa

“Tôi biết.” Cung thần hạo nâng ly nước lọc lên uống một ngụm

“Vậy sao anh ko gặp anh ấy?”

“Tôi bề bộn nhiều việc, hơn nữa đã xếp ông ta vào lịch trình ngày mai, ngày mai tôi sẽ gặp” Cung thần hạo đậm mạc nói.”Nhưng mà trước khi đi gặp hấn tôi muốn gặp người sẽ cùng mình kết hôn một chút.”

Lôi đình rũ mắt xuống, “Gặp tôi cũng quan trọng sao?” Nàng cho tới nay đều bị người khinh khi, ko coi trọng, nàng còn có cái gì đáng gặp sao? Cho dù nàng ko muốn bị gả, cũng ko thể thỏa hiệp! !

“Tùy tình hình.”

Khó hiểu nâng liền liếc mắt nhìn hấn một cái.”Là như thế nào?”

“Nếu như em thấy nó quan trọng thì câu trả lời là quan trọng, không quan trọng thì câu trả lời là ko quan trọng.”

Nàng nháy mắt mấy cái, suy nghĩ hàm ý trong lời nói của hấn.

“Nếu như tôi ko muốn gả cho anh?” Nàng hỏi thử.

“Đây là quyết định cuối cùng của em sao?” Cung thần hạo hỏi lại.

Nàng muốn nói “ừ”, nhưng lại nghĩ đến ba . . . . .

“Tôi nói là nếu.”

“Như vậy câu trả lời của tôi là, chờ em quyết định, tôi sẽ trả lời cho em.”

Lôi đình híp mắt nhìn hấn, cung thần hạo cũng nhân tản dựa vào lưng ghế dựa nhìn lại nàng, thật lâu sau, nàng mới hít vào một hơi dài.

“Anh tại sao lại đáp ứng việc hôn sự này?” Rất kỳ quái, lấy điều kiện của hấn, tin tưởng có rất nhiều mỹ nữ gia thế hùng hậu có thể lựa chọn, mà nàng, cũng lắm chỉ được coi là giai nhân thanh tú, hấn tại sao lại chấp nhận cưới nàng?

Cung thần hạo nhún nhún vai, “Cứ coi như là vì nhu cầu đi!”

Vì nhu cầu?

“Cha tôi cần tiền của anh, vậy anh cần gì? Có cái gì khiến tiền của anh ko thể mua được, mà phải dâng tặng hôn nhân củ mình?”

“Dự án đầu tư lần này của ba em, không thể phủ nhận là nếu thành công sẽ thu được nguồn lợi rất khổng lồ, chỉ tiếc, lấy quy mô của Lôi thị, miếng bánh này quá lớn, miễn cưỡng nuốt vào, chỉ có thể bị nghẹn chết, nếu có tập đoàn Cung thị ném vào một nguồn tài chính khổng lồ, thì mọi chuyện sẽ khác. Đương nhiên, tập đoàn Cung thị cũng ko phải tổ chức từ thiện, nếu ko thu được lợi ích, chắc chắn sẽ ko làm, đầu tư phải có thù lao phần trăm, ở trên bản hiệp ước đã ghi rõ rành mạch. Còn chuyện hôn sự này cùng với việc buôn bán kia ko liên hệ, thuần túy là bởi vì tôi cần kết hôn, như thế mà thôi.”

“Chỉ vì anh cần kết hôn?” Đơn giản như vậy nhưng tương lai của nàng sẽ bị mất! Còn hạnh phúc của nàng nữa! !

“Cũng chỉ đơn giản như thế, thế nào? Chẳng lẽ em vì cuộc hôn nhân này có cái ảo tưởng ko thực tế?” Cung thần hạo thấy nàng thay đổi sắc mặt, nghĩ muốn đả kích đùa cợt nàng một chút

Thái độ đùa cợt của hắn làm cho nàng có điểm tức giận, hắn dựa vào cái gì đối với nàng trào phúng, dựa vào cái gì mà nghĩ nàng sẽ yêu cái người như hắn?!

Chê cười! Nàng làm sao có thể đối với cái loại Hoa Hoa công tử này có ảo tưởng a? !

“Anh yên tâm, tôi đối với anh ko có bất kì khát vọng cùng ảo tưởng nào.”

Cung thần hạo hít mắt lại một chút, nhìn nàng một lúc, sau đó ko cao hứng nói: “Vậy thì tốt!”

Lôi đình dương dương tự đắc lông mày, Ko hiểu tại sao hắn mất hứng. . . . . Hắn ko phải là mất hứng đi?

Nhún nhún vai, càng nói càng sai, nàng cảm thấy im miệng là tốt nhất.

“Đây đây. .... đến rồi đây.” Trương Tổ Cầm bụng khay đi đến chỗ hai người, đem đồ ở trong khay bày lên mặt bàn

Hai chén cháo thịt nạc, bốn giò cháo quẩy, bốn bánh bao.

“Dì, khiến dì mời khách thật ngại quá.” Lôi đình nói, dì đối với nàng giống như một người mẹ thứ hai, nàng cũng rất kính trọng dì

“Không sao, dì còn một vài việc phải làm, vậy còn cùng bạn trai soái ca của con ăn thật ngon đi, đi đi trước.” Trương Tổ Cầm cười nói xong, liền xoay người rời đi.

“Em bình thường vẫn thường đến đây ăn?” Nhìn bát cháo đầy trước mặt, Cung Thần Hạo hỏi

“Đúng, có khi ăn cháo, có khi ăn mì. .... Anh ăn nhanh đi ! Ngươi ăn sẽ ko ngon.”

Nhìn lồi đình chu cái miệng nhỏ nhắn, thổi cháo, tay phải nhẹ nhàng mà vẩy, rồi bỏ cái thìa vào miệng, tay trái cầm lấy một miếng bánh ăn, động tác hành văn một mạch lưu loát, không làm ra vẻ, nàng cùng với nữ nhân hắn kết giao từ trước thật khác biệt.

Cảm giác bị hắn nhìn chăm chú, làm cho lồi đình ăn rất không tự tại, nàng giương mắt, “Anh xem tôi xong rồi sao? Nhanh ăn đi!”

Cung thần hạo thấy nàng ăn có chút ngon, nên ko cảm thấy khó ăn nữa, nên mới cẩn thận bắt đầu ăn, hương vị cũng không tệ lắm

“Có phải ăn ngon lắm ko, a ~~ tài nghệ của dì rất tốt, danh tiếng cũng rất tốt, hôm nay do chúng ta đến sớm, nên vẫn chưa có khách.” Lôi đình vừa ăn vừa nói

Cung thần hạo không có tiếp lời, lúc ăn cơm hắn không thích nói chuyện

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Tốt lắm, bữa sáng cũng ăn xong rồi, mặt cũng đã gấp rồi, nếu không có việc gì, tôi đi về trước, một lát sau tôi còn việc phải làm.” Nói xong, nàng liền xoay người rời đi.

Cung thần hạo mỉm cười nhìn theo nàng rời đi, thấy nàng đứng ở ngã tư chờ đèn xanh đèn đỏ, một bà già đứng bên cạnh nàng, bà già ko biết hỏi nàng cái gì, chỉ thấy nàng lúc đầu có vẻ bức mình nhưng ngay lập tức biểu tình liền biến đổi, nở một nụ cười ôn nhu, nàng cúi đầu trả lời vấn đề của bà.

Nụ cười ôn nhu kia như phủ toàn thân nàng một vòng ánh sáng ấm áp, cái loại cảm giác này lại mãnh liệt đánh sâu vào đáy lòng hắn, mà hắn, cũng ko biết cái loại cảm giác này là gì

Hắn,có chút xúc động muốn giữ nàng lại!

Hắn biết khi tình tảo trở lại, hắn sẽ hối hận vì cái cảm giác này, nhưng giờ phút này hắn lại theo cái cảm xúc này đuổi theo nàng đang từ đèn đỏ băng qua đường.

“Đợi chút.” Tay hắn nắm lấy cánh tay nàng.

“Ách ~ anh còn có chuyện gì sao?” Lôi đình kinh ngạc nhìn hắn hỏi đồng thời giãy giụa cánh tay đang bị hắn nắm lấy

Đối với hành động của nàng, Cung Thần Hạo có chút nhú mày, “Tôi đưa em về.” Hắn trả lời.

“Không cần, nhà của tôi cũng ở gần đây.” Lôi đình cự tuyệt nói, nàng và hắn cũng ko phải chỗ quen thuộc gì,thì cần gì hắn đưa

“Tôi muốn đưa em về.”

“Béu tôi nói tôi thích đi bộ về thì sao?” Lôi đình liếc xéo hắn một cái.

“Chờ em quyết định, tôi sẽ trả lời em.”

Lôi đình ngừng một chút, “Anh ko thể trả lời câu hỏi giả thuyết sao?”

“Không cần phải trả lời.”

“Được rồi,tôi muốn đi bộ về.” Dựa vào cái gì nàng luôn để hắn nắm mũi dẫn đi.

“Muốn đi bộ. lần sau tôi đi cùng em, cơ hội rất nhiều, nhất thời ko cần phải vội.”

“Nếu tôi muốn đi bộ thì sao?” Nàng nhin ko được hỏi.

Cung thần hạo nhìn nàng.”Em quả quyết sao?”

” Tôi quả quyết.” Nàng lại quên, hắn ko trả lời câu hỏi giả thuyết, thực không xong, nàng đã quen dùng vấn đề giả thuyết dò xét,, sau đó sẽ thỏa hiệp. . .

“Vậy thì chúng ta cùng đi bộ về.” Hắn thuận theo nàng.

Lôi đình sững sốt, hắn thuận theo quyết định của nàng, nàng cảm thấy kinh ngạc rất nhiều, cũng có một chút uất ức, nhưng mà. . . . . Được rồi, nàng thừa nhận chính mình chính là đang giận lẫy, căn bản không quả quyết như vậy , bởi vì hôm nay chạy mười mấy cây số, hơn nữa tối hôm qua căn bản ngủ không ngon, còn bị ba quả trách, thêm cái đêm hoang đường đó~~~~~ nàng quả thật mệt mỏi, bây giờ còn muốn từ nơi này đi trở về công viên,cười xe đạp về nhà. . . . . Nha —— chỉ là tưởng tượng, chân nàng liền mềm nhũn

“Như thế nào? Không phải muốn đi về sao?” Cung thần hạo nghi vấn.

“Cái kia. . . . .” Nếu nói cho hắn, nàng thay đổi chủ ý, ko biết sẽ có cái hậu quả gì đáng sợ ?

“Có chuyện thì cùng người can đảm nói ra, ngẩng đầu lên nhìn thẳng đối phương mà nói, ánh mắt, sợ hãi, bộ dạng rụt rè chỉ làm người khác muốn khi dễ ,em hiểu không?” Cung thần hạo đột nhiên vươn tay, nâng cằm của nàng.

Lôi đình cả kinh, theo bản năng lùi về phía sau, bắt quá tay hắn đã cầm lấy vai nàng, khiến nàng ko lùi được.

“Nói a, có chuyện gì?” Ngờ khí Cung Thần Hạo nhẹ nhàng, cổ vũ nàng nói, hắn rất ít để bụng một nữ nhân

“Tôi. . .tôi thay đổi chủ ý,tôi có chút mệt, ko muốn đi bộ về.” Nếu như là ba, nhất định sẽ bị tát một cái, chửi mắng một trận, đến khi hắn. . . . .đại khái là qua cơn tức!

“Được, xe của tôi còn ở bên kia, đi thôi.” Cung thần hạo mang nàng hướng xe đi.

Đi?chỉ thế thôi sao?

Lôi đình nghi hoặc đi theo phía sau hắn, nàng “tùy hứng” hành động như vậy, hắn không tức giận sao?

Nhìn không được nhớ tới lời hắn nói vừa rồi, có cơ hội rất nhiều sao?

Cho dù về sau, khi hai người đã kết hôn, nàng cũng không cho là hắn sẽ cùng nàng tản bộ, dù sao hắn cũng có rất nhiều nữ nhân cần hắn “An ủi”, hắn là không rảnh bận tâm nàng mới đúng, phải không?

“Sao đứng yên như vậy?” Hấn nhẹ nhàng gõ đầu nàng một cái, nàng như thế nào giống như ngẩn người? Cửa xe đã mở một hồi lâu rồi, nàng còn ko mau ngồi vào?.

“A?” Lôi đình nháy mắt mấy cái, phục hồi tinh thần lại, thấy chính mình đứng trước cửa xe, nàng liền đỏ mặt, chạy nhanh ngồi vào trong xe.

“Đưa em đến cửa công viên? Hay về nhà?” Sau khi khởi động xe, hấn hỏi.

“Đến cửa công viên là được, xe đạp của tôi còn đặt ở đó.”

Hấn gạt gạt đầu, quay xe lại, hướng về phía công viên đi

“Ngươi hôm nay, anh chỉ đơn thuần muốn gặp mặt tôi thôi sao?” Lôi đình nhin không được hỏi.

“Tôi thấy trước khi kết hôn gặp em một chút cũng tốt.” Cung thần hạo quay đầu nhìn nàng một cái, nói.

“Đơn giản chỉ như thế?”

“Em quay đầu lại, ngăn trên có một vài tài liệu, em xem một chút.”

Lôi đình quay người lại, tay cầm văn kiện, hai chữ “hợp đồng” chói mắt khắc sâu vào mắt nàng, sắc mặt nàng cũng dần dần trắng bệch.

Xe ngừng lại, cung thần hạo quay đầu nhìn nàng nói: “Cái này là hợp đồng tôi cùng ba em đã kí, đương nhiên, em là đươn sự, nên cũng có quyền biết đến nó.”

Lôi đình căn bản không có để ý tới lời giải thích của hấn, nàng lồi từng tờ ra nhìn, sắc mặt càng tái nhợt

Hợp đồng tân nương

Lôi đình, con gái Lôi Vệ Cảnh của Lôi thị, hai mươi ba tuổi, ngày 20 tháng 3 năm 2009 kí kết hợp đồng này

1. Hai bên coi như đã kết hôn, ngay sau khi kí tên, hiệp nghị này được coi như là có hiệu lực
2. Hợp đồng hôn nhân xác định, nữ chủ sẽ do nam chủ an bài, trở thành một người vợ tốt
3. Nữ chủ ko thể can thiệp vào đời sống riêng tư của nam chủ
4. Sau khi hiệp nghị hôn nhân này đã được xác nhận. bên nam chủ sẽ nhập 3 triệu đô la vào ngân hàng cho nữ chủ xem như tiền cưới
5. Ngoài ra, tiền sinh hoạt hoàn ngày của nữ chủ toàn bộ sẽ do nam chủ chi trả, nữ chủ mỗi tháng đều đặn sẽ nhận được 100 vạn làm sinh hoạt phí.
6. Trong thời gian hôn nhân, hai bên tôn trọng nguyên tắc cùng nhau có lợi, chân thành hợp tác, hơn nữa những tiếp xúc thân mật là điều ko thể tránh khỏi, nữ chủ phải có trách nhiệm vì nam chủ sinh con
7. Hiệp nghị này có giá trị trong 2 năm, nếu cần thiết, dựa vào tình huống khả quan của hai bên, có thể kéo dài hiệp nghị hoặc loại bỏ nó.
8. Khi cuộc hôn nhân này kết thúc bên nam chủ phải chi trả cho nữ chủ 3000 vạn đô la, nữ chủ ko được quyền đòi bồi thường khi ly hôn, đồng thời quyền tài sản của nữ chủ đối với các động sản, bất động sản cũng biến mất.

Xuống phía dưới chính là thời gian ký hợp đồng, cùng tên người kí hợp đồng là Lôi Vệ Cảnh, 3 chữ lớn bắt mắt, đập vào mắt nàng.

A ~~~ nàng cứ như vậy bị hấn bán đi ~~~~~ lồi đình dưới đáy lòng đùa cợt chính mình.

Khép lại khế ước, mặt không chút thay đổi, nàng đưa trả lại cho Cung Thần Hạo, “Cám ơn anh đưa tôi đến công viên.” Nói xong. nàng liền xuống xe hướng về phía xe đạp của mình mà đi

Cung thần hạo tiếp nhận văn kiện, nhìn biểu tình tuyệt vọng của nàng, tim của hấn lại cảm thấy đau, là đồng cảm nàng sao? ?Nàng rời đi, bóng lưng cô tịch ấy, đã kích thích hấn thật sâu

Hôm nay hấn không có làm sai, chẳng qua là giúp nàng hiểu rõ mọi chuyện sau khi kết hôn, hấn lắc lắc đầu, ko nhìn về phía nàng nữa, khởi động xe máy, hôm nay hấn còn có nhiều chuyện phải làm

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Như thường lệ, sau khi chạy xong, nàng lại trở về nhà trọ nho nhỏ ở khu tập thể của mình, cùng bảo vệ khu tập thể gật đầu xem như chào hỏi, nàng bước vào thang máy, bấm số lầu 18

Thang máy rất nhanh đã đi lên, căn hộ này chính là hang ổ nho nhỏ của nàng, tuy rằng nàng đã đem tất cả tiền để giành của mình toàn bộ quẳng vào nó, nhưng vẫn không đủ tiền để mua đồ dùng, toàn bộ căn phòng có vẻ trống rỗng, nhưng ít nhất cũng là không gian riêng của nàng, nàng rất thỏa mãn, điều tiếc nuối duy nhất là, nàng như cũ, vẫn không thể thoát khỏi sự khống chế của ba

Mà hiện tại, ngay cả một chút tự do nàng cũng không có

Nghĩ tới tương lai sắp sửa cùng một nam nhân thành hôn, nàng liền cảm thấy hoảng hốt, khuôn mặt của Cung Thần Hạo lại rõ nét hiện ra trong đầu nàng

Khẽ thở dài một cái, nàng đi ra khỏi thang máy, cùng người hàng xóm đối diện vừa vận đi vào thang máy mỉm cười chào hỏi, như thường lệ bắt tay với người ta, nàng trở lại căn hộ nhỏ của mình, nấu một ấm nước nóng thoải mái tắm, khi đang lúc lau tóc thì điện thoại lại vang lên

Điện thoại của nàng không phải là loại điện thoại biểu hiện điện báo thông thường, cho nên nàng cũng không biết người gọi đến là ai

Nàng đứng trước điện thoại trừng mắt nhìn một hồi lâu, thăm đoán giá trị nhẫn nại của người gọi đến thật tốt, biết chắc không thể là ba, nàng mới dám tiếp điện thoại

"A lô"

"Thì ra người đang ở nhà. mở cửa, ta ở ngoài cửa" Tiếng nói của Tô Khải Nhân vang lên

Lôi Đình sửng sốt, một chút vui mừng toát ra từ trong mắt

Nàng gác điện thoại xuống, nhanh chóng đi về phía cửa chính

Trong tích tắc, cửa đã được mở ra, mi mắt khắc sâu nụ cười sáng lạn, nàng chào đón Tô Khải Nhân

Vào hai năm trước khi nàng chuyển nhà thì lúc đó ở quán cà phê nàng làm việc, nàng đã tình cờ quen được cô gái hoạt bát sáng sủa này, cùng "nàng" (*Tô Khải Nhân) ở chung rất vui vẻ, hai người luôn có nhiều chuyện nói không hết, nhiều chủ đề tán gẫu không thôi, tuy rằng nàng luôn là người lắng nghe, nhưng nói chuyện với Tô Khải Nhân luôn khiến nàng vui vẻ

Có khi nàng rất kì quái, không biết gia đình của Tô Khải Nhân như thế nào, lại dường như ra được một cô gái mạnh mẽ, lạc quan, lại biết chăm sóc như thế. Sau này nàng mới biết, Tô Khải Nhân là cô nhi, từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, ngẫm lại mình, nàng thấy mặc dù Tô Khải Nhân là cô nhi nhưng lại may mắn hơn so với nàng, nàng chỉ có một gia đình không giống gia đình, một người cha không phải là cha

"Tiểu Đình, người ở bên trong làm gì đó? Nhấn chuông cửa cả nửa ngày trời cũng không thấy mặt, chỉ khi gọi điện thoại mới biết là người có ở nhà" Tô Khải Nhân lách người bước vào phòng, miệng nho nhỏ oán oán nói

"Ta vừa chạy bộ lúc sớm xong, lúc người tới hẳn là ta đang tắm" Lôi Đình gác lại tâm tình không tốt vừa rồi, mỉm cười nhìn con người vui vẻ đầy sức sống này

"Thói quen chạy bộ lúc sáng sớm của người không sửa được a!" Tô Khải Nhân nói xong liền đặt mông ngồi không chút thực nữ xuống sofa

"Thói quen đó rất khó sửa đổi"

"Nói cũng đúng" Tô Khải Nhân nói xong, bắt đầu đảo mắt nhìn quanh phòng ở

Lôi Đình đem nước trái cây từ trong tủ lạnh ra, đi đến trước mặt Tô Khải Nhân đưa cho nàng

"Oa .....thực mát!! Đúng rồi, nghe nói người muốn kết hôn??" Tô Khải Nhân vừa uống nước trái cây, vừa cẩn thận hỏi

Cầm chặt bình nước trái cây trong tay, Lôi Đình cúi đầu tránh ánh mắt của nàng

"Ta vẫn cho chúng ta là tri kỉ, không ngờ thì ra chỉ là mình ta mộng tưởng" Tô Khải Nhân cố ý nói, nếu hôm nay nàng không xem tin này trên báo, nàng cũng không thể tin được bạn tốt của nàng sắp kết hôn

"Tiểu Nhân, cái người biết là không phải mà!" Lôi Đình ngẩng đầu lên lo lắng phủ nhận

"không phải sao? Ta cũng không dám khẳng định" Tô Khải Nhân đoạt lấy bình nước trái cây từ tay nàng, cứ thế uống hết

Lôi Đình thở dài "Được rồi, ta không nói cho người, bởi vì đây là cuộc hôn nhân không đáng để chúc phúc, hơn nữa ta cũng không muốn làm cho bản thân thêm hỗn loạn"

"Sự tồn tại của ta khiến người cảm thấy hỗn loạn sao?" Tô Khải Nhân nhìn nàng

"Ta vẫn chờ đợi, vẫn hi vọng có được hạnh phúc gia đình giống người bình thường khác, không ngờ cuối cùng lại thành ra như thế này, hôn nhân của ta chỉ là cuộc trao đổi lợi ích, mà người được lợi cũng không phải là ta" Hâm mộ và ghen tị là bản tính của con người, mà nàng cũng chỉ là một người bình thường

"Đồ ngốc!" Tô Khải Nhân quở trách "Người đành cam chịu số phận như vậy sao? Làm ơn đi, người mấy tuổi rồi?"

"Ta đã trưởng thành, ta có quyền tự chủ, ta đây cũng biết, nhưng có những chuyện không phải mình muốn làm là có thể làm được, vì chuyện này ta cũng đã từng tranh đấu nhưng người cũng biết ba ta tính tình không được tốt, đối với ta cũng chỉ có lạnh lùng, hắn tới bây giờ cũng không xem ta là con gái của hắn, trong lòng hắn, con gái chỉ có một, chính là Lôi Tiếp Nhi, con ta, cũng lắm cũng chỉ là một con cò, tùy thời để hắn điều khiển đòi lấy lợi ích..." Lôi đình ngừng lại một chút, rồi tiếp tục "Dù sao bị gả đi, cũng có thể rời khỏi cái gia đình đó, cho dù là nhảy vào một cái hồ lửa khác, cũng vẫn tốt hơn so với bây giờ"

"Ta đã hiểu, người là muốn dựa vào cuộc hôn nhân này, thoát khỏi Lôi gia" Các nàng là bạn tốt, nỗi niềm khó nói của Lôi Đình, nàng một hai biết rõ

"Đúng vậy a, nếu không thể cự tuyệt, vậy thì ta cũng chỉ có thể ở trong khổ tìm vui, coi như đây là lần cuối cùng người đáp trả lại công ơn dưỡng dục của hần"

"Ta cũng biết, nhưng mà....." Tô Khải Nhân liếc xéo nàng "Người biết chồng tương lai của mình là người như thế nào không?"

"Ta cũng không để ý...."

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

"Ta đã hiểu, người là muốn dựa vào cuộc hôn nhân này, thoát khỏi Lôi gia" Các nàng là bạn tốt, nỗi niềm khó nói của Lôi Đình, nàng một hai biết rõ

"Đúng vậy a, nếu ko thể cự tuyệt, vậy thì ta cũng chỉ có thể ở trong khổ tìm vui, coi nhý đây là lần cuối cùng người đáp trả lại công ơn dưỡng dục của hần"

"Ta cũng biết, nhưng mà....." Tô Khải Nhân liếc xéo nàng "Người biết chồng tương lai của mình là người như thế nào ko?"

"Ta cũng ko để ý...."

"Người nên để ý" Tô Khải Nhân cắt lời nàng "Cho dù đây là cuộc hôn nhân vì lợi ích, nhưng chuyện chưa bắt đầu, người cũng ko nên buông tha cho nó a"

"Ta thì có thể làm cái gì?"

"Vậy thì bắt đầu với việc tìm hiểu chồng mình đi" Tô Khải Nhân hào phóng từ trong túi lấy ra một quyển tạp chí, mở tạp chí ra chọn lấy một tờ, rồi lại đem tạp chí đẩy ra trước mặt nàng "Cung Thần Hạo, vừa có gia tộc khiến người ngoài nhìn hoa mắt, vừa là một nam nhân tuấn mỹ, lòng của người có bùng bùng rung động ko a?"

Lôi Đình nhìn vào tấm ảnh chụp, người trong hình, đôi mắt thâm thúy, mũi thẳng cao, môi gợi cảm mòng manh pha chút chút nụ cười bất cần đời

"Có phải là tuấn tú lắm hay ko?" Tô Khải Nhân thấy nàng nhìn chằm chằm ảnh Cung Thần Hạo, trêu ghẹo hỏi

"Ách...."

"Đây là số báo đặc biệt chuyên viết về các nhân vật nổi tiếng trên thế giới của Anh, người biết ko?"

"Người biết rõ là ta ko có khả năng xem cái loại tạp chí này mà" Năng lực ngôn ngữ của nàng vĩnh viễn là nỗi đau trong lòng

"Ta muốn nói thêm cái này" Tô Khải Nhân vung vung tay "Tháng này thế giới vừa bầu ra một trăm cái tên độc thân quý tộc Cấp Hoàng Kim, hần được xếp thứ tám, vị hôn phu của người đúng là quý tộc kim cương (*con rể quý), người có biết vận may của mình khiến cho nhiều nữ nhân cảm thấy ghen tị ko?"

"Là vận may sao?" Lôi Đình lắm bầm, nàng tình nguyện lấy một người chồng bình thường có tình yêu còn hơn là muốn cái vận may này

"Nhưng mà....." Tô Khải Nhân đem lời nói xoay chuyển, sắc mặt có chút đông cứng: "Nghe nói hần là một Hoa Hoa công tử, gặp ai cũng ko cự tuyệt"

Lôi Đình ko ngoài ý muốn, nàng cười cười : "Ko sao, dù sao cũng chỉ là một cuộc hôn nhân hợp đồng, chờ hết hạn, ta chỉ mong lấy lại tự do, còn về phần khác, ta tuyệt ko ôm hi vọng"

"Người rất tiêu cực, Tiểu Đình. Hạnh phúc là do chính mình sáng tạo, nếu lúc trước ta và người giống nhau, nếu trong lúc đó ta cũng cam chịu thì ko có hạnh phúc như ngày hôm nay huống chi làm như vậy cũng ko giống người"

"Vậy ta làm sao mới có thể sáng tạo được hạnh phúc của chính mình? Người biết ta ko thể cự tuyệt cái hôn sự này, chẳng lẽ người đề nghị ta đào hôn , làm một tân nương chạy lạc sao?"

"Đương nhiên là ko phải" Tô Khải Nhân lắc đầu " Người ko dám, cũng ko muốn ruồng bỏ cha người, hôn sự này vốn dĩ ko có đường sống, người cũng muốn lợi dụng nó để đạt được mục đích của chính mình, ta đương nhiên sẽ ko đề nghị người làm tân nương chạy lạc, làm như thế chuyện làm ăn của ông già nhà người sẽ tràn ngập nguy cơ, cho dù có người muốn mẹ hần, hần cũng sẽ bán cả mẹ. Ta tin tưởng cho dù người có chạy thoát , trốn đến chân trời góc biển, hần cũng sẽ đem người tìm ra, sau đó tìm người mua khác"

Lôi Đình bởi vì hai chữ "người mua" mà cả người co rúm

Nàng theo bản năng nắm chặt 2 tay, cho dù hiện tại trời rất nóng, nàng cũng có thể cảm giác được khí lạnh, khí lạnh thấm sâu tận đáy lòng

"Vậy là sao? Nếu ko phải cổ vũ ta đào hôn, người nói thứ hạnh phúc tự mình sáng tạo là thứ hạnh phúc gì?"

Trừ bỏ mục đích của người ra, người cũng có thể mở rộng tâm lòng mình, nhận Cung Thần Hạo, cùng hần bồi dưỡng tình cảm, thứ hạnh phúc ta muốn nói đến chính là người cùng chồng người bồi dưỡng tình cảm để đạt được hạnh phúc a" Tô Khải Nhân nói xong vẫn ko quên nhìn về hướng nàng trừng mắt

Lôi Đình trầm mặc, cùng nam nhân xa lạ bồi dưỡng tình cảm sao?

Nàng ko nghĩ rằng mình có thể, hơn nữa đối tượng của nàng lại là một playboy, nàng rất khó tưởng tượng, nếu một khi nàng tâm đầu ý hợp với hần, lỡ nhận được tin hần vô tình phản bội, thì rốt cuộc , kẻ bị tổn thương ko ai khác mà chính là nàng

"Nhưng mà Khải Nhân, tin tức báo chí viết về Cung Thần Hạo cũng ko phải tin tức hay ho gì, chẳng lẽ người muốn ta cùng một playboy bồi dưỡng cảm tình....." Lôi Đình phi thường do dự lắc đầu " Ta ko biết....."

"Ko sao, cứ thuận theo tự nhiên đi, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho ta" Tô Khải Nhân nói

"Ừ" Lôi Đình gật đầu

"Ngày mấy đính ước?"

"Ách....ngày gì?"

"Ngày kết hôn a?"

"Thứ tư tuần sau, ngày tám tháng tư"

"Gấp vậy?" Thời gian cũng quá nhanh rồi

"Bởi vì ông hần hiện tại ở bệnh viện trị bệnh, đây cũng là nguyên nhân khiến hần muốn ly hôn" Lôi Đình bắt đầu đi nói

"Ai nha! Thời gian ko còn sớm nữa, ta nếu ko về nhà, sẽ bị chồng ta truy nã mất" Tô Khải Nhân nhìn nhìn đồng hồ , đứng lên " Ta đi trước, có việc cứ gọi điện thoại cho ta, còn nữa, ta muốn làm phù dâu, tuy rằng ta đã kết hôn,a...."

"Ừ, đã biết, đi đường cẩn thận" Nhìn theo bóng dáng nàng rời đi, Lôi đình đóng cửa lại, chuyện kết hôn này nàng có thể cùng hần bồi dưỡng cảm tình hay ko? Đó là một vấn đề ko thể hiểu hết

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Bình tĩnh ngày hôm nay đã bị phá vỡ hoàn toàn

Lôi Đình giống như con gấu bông, tùy ý để người trang điểm tô son trát phấn

‘Cốc, cốc’ “Tiểu Đình chuẩn bị xong chưa, ta đi vào nha!” Tô Khải Nhân cười khẽ mở hé cửa, vờn cái đầu hói

“Ngươi vào đi ,đã chuẩn bị tốt”

Tô Khải Nhân kéo Lôi Đình, đi quanh nàng một vòng, khoa trương nói: “Oa! Tiểu Đình, ngươi hôm nay đẹp quá nha! Giống như tiên nữ vậy”

Chiếc áo cưới viền hoa trước ngực tinh khiết được may bằng tay, lại thêm nhiều lớp ren viền đáng yêu, giày cao gót màu trắng thanh thoát, trên cổ lại đeo chuỗi kim cương hình trái tim màu hồng nhạt,mái tóc dài đen láy, được vấn thành một búi nhỏ, khăn che mặt trên đỉnh đầu được cố định dưới một cái vương miện kim cương, vầng trán tròn bóng đeo một mảnh dây hình trăng rằm, thoát vừa nhìn vào trông nàng thật rực rỡ

Lôi Đình nhìn người trong gương, nàng quả thực ko thể tin được người đó là mình. người đời nói: nữ nhân mặc áo cưới là lúc xinh đẹp nhất, quả thật ko sai

“Tiểu Đình, ta dám khẳng định, một hồi ngươi đi ra, nhất định sẽ làm toàn hội trường kinh ngạc” Tô Khải Nhân sau khi nhìn trái nhìn phải Lôi Đình một hồi nói” Thật đẹp, đúng là đẹp ngây người, một lát nữa chắc chắn ngươi có thể đem nam nhân toàn hội trường mê hoặc hết”

Lôi Đình cũng ko để ý lời nói của Tô Khải Nhân chỉ đắm chìm trong thế giới riêng của mình, cuộc hôn nhân này mang lại cho nàng thứ hạnh phúc gì?? Mẹ, con gái mẹ hôm nay xuất giá, mẹ ở trời cao chúc phúc cho con đi!

“Tiểu Đình. ...Tiểu Đình. ...”

“Ách. ....cái gì?” Lôi Đình lấy lại tinh thần nhìn Tô Khải Nhân hỏi

“Ngươi phải hạnh phúc, Tiểu Đình, ngươi phải tin tưởng khả năng nắm giữ hạnh phúc trong tay của chính mình” Tô Khải Nhân thiết tình chúc phúc nàng

“Ừ, ta sẽ hạnh phúc, đi thôi, đã đến giờ” Lôi Đình mỉm cười nói

Tô Khải Nhân giúp nàng đem váy sa lụa trắng nhẹ nhàng phủ xuống mặt nàng

Nhạc khúc hôn lễ vang lên, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu

Cầm tay cha, bước trên thảm hồng, nàng từng bước từng bước, bước tới mục sư cùng Cung Thần Hạo phía trước

Người trong giáo đường cũng không nhiều, đại khái chỉ có mấy người, đây là theo yêu cầu của Lôi Đình, nàng cũng ko muốn khoa trương quá mức, chỉ cần một hôn lễ đơn giản là được

Mà ngày hôm qua nàng đã cùng hắn đi đến chỗ công chứng, chấm dứt công việc hôn chứng

Toàn bộ quá trình công chứng đều khiến Lôi Đình cảm thấy hốt hoảng, người trong đó một chút tình cảm cũng ko có, đều làm việc một cách máy móc, lại ko biết tại sao, nàng căn bản lại ko nghe lọt tai được câu nào bọn họ nói

Cung Thần Hạo mắt nhìn nàng thất thần hoảng hốt, mới ký tên của hắn bên cạnh tên của nàng, muốn chấm dứt hết thấy mọi thủ tục, hắn đem tờ hôn thú cuộn lại, buộc dây lại, bỏ vào ống hồ sơ

Thủ tục công chứng vừa chấm dứt, nàng lập tức được đưa hân mang vào bệnh viện, nghe nói là đi gặp Cung lão gia đang hôn mê bất tỉnh

“Hạo nhi, sao con lại tới đây?” Liễu Tinh kinh ngạc nhìn vào con trai đang đứng trước cửa hỏi, nàng cũng ko chú ý tới Lôi Đình đang đi phía sau hắn

“Con đến xem ông, thuận tiện báo cho ông một tin vui”

“Có thể làm cho ông của con vui, trừ bỏ việc kết hôn, ta sợ là ko có chuyện nào có thể làm ông con vui được” Liễu Tinh vừa nói xong, liền quay lại nói” Chẳng lẽ con nghĩ thông suốt, muốn kết hôn?”

“Ko phải muốn kết hôn, mà là con đã muốn kết hôn” Nói xong, hắn đem Lôi Đình ở phía sau lôi ra “Mẹ, đây là con dâu của mẹ, Lôi Đình, đây là mẹ của anh”

“Mẹ” Lôi Đình ko tự nhiên hô lên một tiếng

“Chúng con hôm nay đến chỗ công chứng, ngày mai sẽ cử hành hôn lễ” Cung Thần Hạo nói

“Tốt, tốt a. ....bộ dạng rất đáng yêu, mẹ thích, mau mang vào cho ông con xem” Liễu Tinh vui vẻ nói, cô bé vừa nhìn đã biết là người rất nghe lời

“Ông, con kết hôn, hiện tại người đứng bên cạnh con là cháu dâu của ông đây” Cung Thần Hạo lôi kéo tay Lôi Đình, hướng tới Cung Thủ Hằng đang nằm trên giường nói

Cung Thủ Hằng làn da vàng vọt nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên miệng chup khẩu trang dưỡng khí “Ông, chào ông, con là Lôi Đình, Cung. ....ách. ....vợ của Hạo, hi vọng ông có thể sớm ngày bình phục xuất viện”

“Ông, con đã hoàn thành lời hứa của con, nhưng mà ông nhất định phải khỏe mạnh, ông phải nhìn cháu ông ra đời” Cung Thần Hạo nắm tay Cung Thủ Hằng nói

“Tốt lắm, ra đây đi, ông của ngươi sẽ khỏe lại” Liễu Tình Hồng một bên suy nghĩ nói

“Mẹ, con cùng tiểu Đình ngày mai tổ chức hôn lễ, chuyện ở bệnh viện này, sẽ có người quản lý” Cung Thần Hạo đi ra bên ngoài phòng bệnh nói

“Ừ, mẹ đã biết, mẹ sẽ gọi điện thoại thông báo cho ba con, các con hãy về trước chuẩn bị” Liễu Tình dặn dò nói

“Chúng con về trước, mẹ cũng về nhà sớm một chút, ông ở bệnh viện sẽ có người quản lý” Cung Thần Hạo nói

Mẹ của hắn là một người rất hòa thuận, cũng rất dịu dàng, ông hắn tuy rằng nàng vẫn chưa cùng nói chuyện, nhưng nhìn khuôn mặt hiền lành kia, cũng xem ra ko khó lắm, hắn ông là một người rất dễ chung sống, có lẽ nàng đã tin tưởng vào bản thân mình nhiều hơn một chút

“Là nàng!!” Tiêu Ngự Phi ko ngờ tới lại gặp nàng ở hôn lễ của bạn thân, mà thân phận của nàng lại là cô dâu

“Làm sao ngươi lại biết nàng?” Văn Hoa đứng bên cạnh Tiêu Ngự Phi ko kìm nể hỏi

“Ko biết” Tiêu Ngự Phi phủ nhận, chuyện với hắn cùng nàng lúc đó, hắn cũng ko muốn cho người khác biết

“Nhưng mà, ta cảm giác ánh mắt của ngươi nhìn nàng đâu có nói như thế. Hình như là tức giận? Hay là phẫn nộ?” Văn Hoa chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói

“Ngươi nhìn lầm rồi” Tiêu Ngự Phi ko muốn giải thích nhiều, nhìn Lôi Đình trước mắt, mấy ngày nay, hình bóng của nàng cứ theo hắn đi vào giấc mộng

” Haha, miệng nói như vậy nhưng suy nghĩ lại ko như vậy, thú vị , thú vị”

Lôi Đình khẩn trương nhìn hắn nắm tay mình, hắn trên người mặc một bộ áo đuôi tôm màu trắng được cắt may kỹ lưỡng càng tôn lên vẻ tuấn mĩ của hắn

“Em hôm nay rất đẹp” Cung Thần Hạo thủ thỉ nói nhỏ bên tai nàng

Lôi Đình mặt đỏ bừng “Cảm ....cảm ..on anh. ....anh hôm nay cũng rất tuấn tú” Lôi Đình cúi đầu ko dám nhìn đến hắn

“Mọi người chú ý, hôm nay chúng ta ở đây tham dự lễ cưới của Cung Thần Hạo tiên sinh cùng Lôi Đình tiểu thư, xin hỏi hai người có ai có lý do cho rằng mình kết hôn ko hợp pháp ko?”

“Ko có” Bọn họ đồng thanh trả lời

“Các vị ở đây, có ai có thể đưa ra lý do ngăn cản cuộc hôn nhân này?”

“Ko có”

“Tốt. Cung Thần Hạo tiên sinh, ngài có nguyện ý nhận Lôi Đình tiểu thư làm vợ hợp pháp ko?”

“Tôi nguyện ý” Cung Thần Hạo ko chút suy nghĩ trả lời

“Tốt. Lôi Đình tiểu thư, cô có nguyện ý nhận Cung Thần Hạo tiên sinh làm chồng hợp pháp của mình ko?”

Lôi Đình nhìn Cung Thần Hạo hồi đáp “Tôi nguyện ý”

“Hiện tại hai vị có thể trao nhẫn cho nhau” mục sư nói

Hai chiếc nhẫn cưới đặt trên quyền thánh kinh, Cung Thần Hạo cầm chiếc nhẫn cưới cho nữ mang vào tay Lôi đình, sau Lôi Đình lại đem một cái nhẫn khác đeo vào tay Cung Thần Hạo

“Theo pháp luật của Trung Quốc giao quyền hợp pháp cho tôi, tôi hiện tại tuyên bố, hai người đã chính thức là vợ chồng hợp pháp. Ngài có thể hôn môi vợ của mình Cung Thần Hạo tiên sinh”

Cung Thần Hạo giờ mạng che mặt của cô dâu, hôn môi nàng

Bạn bè thân thuộc vui cười vỗ tay, tung giấy màu, ăn mừng cuộc hôn nhân mỹ mãn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Bình tĩnh ngày hôm nay đã bị phá vỡ hoàn toàn

Lôi Đình giống như con gấu bông, tùy ý để người trang điểm tô son trát phấn

‘Cốc, cốc’ ‘Tiểu Đình chuẩn bị xong chưa, ta đi vào nha!’ Tô Khải Nhân cười khẽ mở hé cửa, vờn cái đầu hói

‘Ngươi vào đi ,đã chuẩn bị tốt’

Tô Khải Nhân kéo Lôi Đình, đi quanh nàng một vòng, khoa trương nói: ‘Oa! Tiểu Đình, ngươi hôm nay đẹp quá nha! Giống như tiên nữ vậy’

Chiếc áo cưới viền hoa trước ngực tinh khiết được may bằng tay, lại thêm nhiều lớp ren viền đáng yêu, giày cao gót màu trắng thanh thoát, trên cổ lại đeo chuỗi kim cương hình trái tim màu hồng nhạt,mái tóc dài đen láy, được vắn thành một búi nhỏ, khăn che mặt trên đỉnh đầu được cố định dưới một cái vương miện kim cương, vầng trán tròn bóng đeo một mảnh dây hình trăng rằm, thoát vừa nhìn vào trông nàng thật rực rỡ

Lôi Đình nhìn người trong gương, nàng quả thực ko thể tin được người đó là mình. người đời nói: nữ nhân mặc áo cưới là lúc xinh đẹp nhất, quả thật ko sai

‘Tiểu Đình, ta dám khẳng định, một hồi ngươi đi ra, nhất định sẽ làm toàn hội trường kinh ngạc’ Tô Khải Nhân sau khi nhìn trái nhìn phải Lôi Đình một hồi nói” Thật đẹp, đúng là đẹp ngây người, một lát nữa chắc chắn ngươi có thể đem nam nhân toàn hội trường mê hoặc hết”

Lôi Đình cũng ko để ý lời nói của Tô Khải Nhân chỉ đắm chìm trong thế giới riêng của mình, cuộc hôn nhân này mang lại cho nàng thứ hạnh phúc gì?? Mẹ, con gái mẹ hôm nay xuất giá, mẹ ở trời cao chúc phúc cho con đi!

‘Tiểu Đình. ...Tiểu Đình. ...’

‘Ách....cái gì?’” Lôi Đình lấy lại tinh thần nhìn Tô Khải Nhân hỏi

‘Ngươi phải hạnh phúc, Tiểu Đình, ngươi phải tin tưởng khả năng nắm giữ hạnh phúc trong tay của chính mình’ Tô Khải Nhân thiết tình chúc phúc nàng

‘Ừ, ta sẽ hạnh phúc, đi thôi, đã đến giờ’ Lôi Đình mỉm cười nói

Tô Khải Nhân giúp nàng đem váy sa lụa trắng nhẹ nhàng phủ xuống mặt nàng

Nhạc khúc hôn lễ vang lên, nghi thức hôn lễ chính thức bắt đầu

Cầm tay cha, bước trên thảm hồng, nàng từng bước từng bước, bước tới mục sư cùng Cung Thần Hạo phía trước

Người trong giáo đường cũng không nhiều, đại khái chỉ có mấy người, đây là theo yêu cầu của Lôi Đình, nàng cũng ko muốn khoa trương quá mức, chỉ cần một hôn lễ đơn giản là được

Mà ngày hôm qua nàng đã cùng hấn đi đến chỗ công chứng, chấm dứt công việc hôn chứng

Toàn bộ quá trình công chứng đều khiến Lôi Đình cảm thấy hốt hoảng, người trong đó một chút tình cảm cũng ko có, đều làm việc một cách máy móc, lại ko biết tại sao, nàng căn bản lại ko nghe lọt tai được câu nào bọn họ nói

Cung Thần Hạo mắt nhìn nàng thất thần hoảng hốt, mới ký tên của hấn bên cạnh tên của nàng, muốn chấm dứt hết thảy mọi thủ tục, hấn đem tờ hôn thú cuộn lại, buộc dây lại, bỏ vào ống hồ sơ

Thủ tục công chứng vừa chấm dứt, nàng lập tức được đưa hấn mang vào bệnh viện, nghe nói là đi gặp Cung lão gia đang hôn mê bất tỉnh

‘Hạo nhi, sao con lại tới đây?’ Liễu Tình kinh ngạc nhìn vào con trai đang đứng trước cửa hỏi, nàng cũng ko chú ý tới Lôi Đình đang đi phía sau hấn

‘Con đến xem ông, thuận tiện báo cho ông một tin vui’

‘Có thể làm cho ông của con vui, trừ bỏ việc kết hôn, ta sợ là ko có chuyện nào có thể làm ông con vui được’ Liễu Tình vừa nói xong, liền quay lại nói” Chẳng lẽ con nghĩ thông suốt, muốn kết hôn?”

‘Ko phải muốn kết hôn, mà là con đã muốn kết hôn’ Nói xong, hấn đem Lôi Đình ở phía sau lôi ra ‘Mẹ, đây là con dâu của mẹ, Lôi Đình, đây là mẹ của anh’

‘Mẹ’ Lôi Đình ko tự nhiên hô lên một tiếng

‘Chúng con hôm nay đến chỗ công chứng, ngày mai sẽ cử hành hôn lễ’ Cung Thần Hạo nói

“Tốt, tốt a.....bộ dạng rất đáng yêu, mẹ thích, mau mang vào cho ông con xem” Liễu Tinh vui vẻ nói, cô bé vừa nhìn đã biết là người rất nghe lời

“Ông, con kết hôn, hiện tại người đứng bên cạnh con là cháu dâu của ông đây” Cung Thần Hạo lôi kéo tay Lôi Đình, hướng tới Cung Thủ Hằng đang nằm trên giường nói

Cung Thủ Hằng làn da vàng vọt nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, trên miệng chụp khẩu trang dưỡng khí “Ông, chào ông, con là Lôi Đình, Cung.....ách....vợ của Hạo, hi vọng ông có thể sớm ngày bình phục xuất viện”

“Ông, con đã hoàn thành lời hứa của con, nhưng mà ông nhất định phải khỏe mạnh, ông phải nhìn cháu ông ra đời” Cung Thần Hạo nắm tay Cung Thủ Hằng nói

“Tốt lắm, ra đây đi, ông của ngươi sẽ khỏe lại” Liễu Tinh Hồng một bên suy nghĩ nói

“Mẹ, con cùng tiểu Đình ngày mai tổ chức hôn lễ, chuyện ở bệnh viện này, sẽ có người quản lý” Cung Thần Hạo đi ra bên ngoài phòng bệnh nói

“Ừ, mẹ đã biết, mẹ sẽ gọi điện thoại thông báo cho ba con, các con hãy về trước chuẩn bị” Liễu Tinh dặn dò nói

“Chúng con về trước, mẹ cũng về nhà sớm một chút, ông ở bệnh viện sẽ có người quản lý” Cung Thần Hạo nói

Mẹ của hắn là một người rất hòa thuận, cũng rất dịu dàng, ông hắn tuy rằng nàng vẫn chưa cùng nói chuyện, nhưng nhìn khuôn mặt hiền lành kia, cũng xem ra ko khó lắm, hắn ông là một người rất dễ chung sống, có lẽ nàng đã tin tưởng vào bản thân mình nhiều hơn một chút

“Là nàng!!” Tiêu Ngự Phi ko ngờ tới lại gặp nàng ở hôn lễ của bạn thân, mà thân phận của nàng lại là cô dâu

“Làm sao ngươi lại biết nàng?” Văn Hoa đứng bên cạnh Tiêu Ngự Phi ko kình nể hỏi

“Ko biết” Tiêu Ngự Phi phủ nhận, chuyện với hắn cùng nàng lúc đó, hắn cũng ko muốn cho người khác biết

“Nhưng mà, ta cảm giác ánh mắt của ngươi nhìn nàng đâu có nói như thế. Hình như là tức giận? Hay là phẫn nộ?” Văn Hoa chưa từ bỏ ý định tiếp tục nói

“Ngươi nhìn lầm rồi” Tiêu Ngự Phi ko muốn giải thích nhiều, nhìn Lôi Đình trước mắt, mấy ngày nay, hình bóng của nàng cứ theo hắn đi vào giấc mộng

” Haha, miệng nói như vậy nhưng suy nghĩ lại ko như vậy, thú vị , thú vị”

Lôi Đình khần trương nhìn hắn nắm tay mình, hắn trên người mặc một bộ áo đuôi tôm màu trắng được cắt may kĩ lưỡng càng tôn lên vẻ tuấn mỹ của hắn

“Em hôm nay rất đẹp” Cung Thần Hạo thủ thi nói nhỏ bên tai nàng

Lôi Đình mặt đỏ bừng “Cảm.....cảm...ơn anh.....anh hôm nay cũng rất tuấn tú” Lôi Đình cúi đầu ko dám nhìn đến hắn

“Mọi người chú ý, hôm nay chúng ta ở đây tham dự lễ cưới của Cung Thần Hạo tiên sinh cùng Lôi Đình tiểu thư, xin hỏi hai người có ai có lý do cho rằng mình kết hôn ko hợp pháp ko?”

“Ko có” Bọn họ đồng thanh trả lời

“Các vị ở đây, có ai có thể đưa ra lý do ngăn cản cuộc hôn nhân này?”

“Ko có”

“Tốt. Cung Thần Hạo tiên sinh, ngài có nguyện ý nhận Lôi Đình tiểu thư làm vợ hợp pháp ko?”

“Tôi nguyện ý” Cung Thần Hạo ko chút suy nghĩ trả lời

“Tốt. Lôi Đình tiểu thư, cô có nguyện ý nhận Cung Thần Hạo tiên sinh làm chồng hợp pháp của mình ko?”

Lôi Đình nhìn Cung Thần Hạo hồi đáp “Tôi nguyện ý”

“Hiện tại hai vị có thể trao nhẫn cho nhau” mục sư nói

Hai chiếc nhẫn cưới đặt trên quyển thánh kinh, Cung Thần Hạo cầm chiếc nhẫn cưới cho nữ mang vào tay Lôi đình, sau Lôi Đình lại đem một cái nhẫn khác đeo vào tay Cung Thần Hạo

“Theo pháp luật của Trung Quốc giao quyền hợp pháp cho tôi, tôi hiện tại tuyên bố, hai người đã chính thức là vợ chồng hợp pháp. Ngài có thể hôn môi vợ của mình Cung Thần Hạo tiên sinh”

Cung Thần Hạo giờ mạng che mặt của cô dâu, hôn môi nàng

Bạn bè thân thuộc vui cười vỗ tay, tung giấy màu, ăn mừng cuộc hôn nhân mỹ mãn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Vợ chồng với nhau ko cần nói lời cảm ơn” Mặc dù hấn với nàng chỉ là hôn nhân hợp đồng, nhưng ít ra bây giờ bọn họ vẫn là vợ chồng

“Em sẽ cố gắng làm một người vợ tốt” Nàng hứa hẹn

Cung Thần Hạo mở mắt, cúi đầu xem xét, nhưng vì nàng rúc đầu trong lòng hấn, cho nên hấn chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu nàng, hấn thực kinh ngạc lời nói kia của nàng, thật kiên định

“Vợ tốt thật ra cũng ko cần, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, còn nữa, ko được can thiệp vào cuộc sống của anh, cuộc hôn nhân này ko thể thay đổi cách sống vốn có của anh, em hiểu ko?”

“Em biết, em sẽ ko can thiệp cuộc sống của anh” Bọn họ ko phải bởi vì yêu nhau mà kết hợp, muốn một playboy như hấn một lòng một ý cho hôn nhân buông tha ko lưu luyến cuộc sống bụi hoa là ko thể được. Tuy nàng sớm hiểu được, nhưng tại sao nàng vẫn thấy lòng chua xót? Rõ ràng mình đối với hấn cũng ko còn chờ mong gì mà

“Tốt lắm, em yên tâm, chỉ cần em ngoan ngoãn nghe lời, ko vọng tưởng can thiệp vào cuộc sống riêng của anh, anh sẽ đối đãi với em thật tốt, ko làm cho em chịu thiệt thòi” Hấn vỗ về lưng nàng hứa hẹn “Đúng rồi, nghìn vạn lần cũng ko được yêu anh, tình yêu đối với anh chỉ là một gánh nặng, nếu yêu anh, kẻ đau khổ chỉ là em”

“Được” Đúng vậy a! Yêu người như hấn, kẻ bị thương tổn nhất định là nàng, Lôi Đình trong lòng thầm cười tự giễu, ko muốn bàn lại chuyện này “Có chuyện, em muốn cùng anh thương lượng một chút”

“Nói đi, em có yêu cầu gì?” Nữ nhân tham lam hấn đã sớm thành thói quen, ko sao, dù sao hấn cũng có thể đáp ứng được rất tốt

“Em muốn được tiếp tục đến công ty trước kia đi làm, được chứ?” Nàng ko muốn dựa vào hấn, lại càng ko hi vọng ý lại người khác, nàng sợ bản thân mình có thói quen ý lại, một khi thói quen đã hình thành rất khó sửa, tuy nói nhà hấn nhiều tiền, nuôi một mình nàng căn bản ko là vấn đề, nhưng nàng đã là người được gửi gắm, nếu kết hôn nhất định phải hỏi ý kiến của chồng mình

Câu trả lời ngoài ý muốn khiến cho Cung Thần Hạo có chút giật mình, hấn từ đầu hoàn toàn ko nghĩ đến yêu cầu của nàng lại đơn giản đến như vậy

“Em ko cần phải vất vả như vậy, anh nuôi được em”

“Ko vất vả!” Nàng mở to đôi mắt, rời khỏi ngực hấn mặt đối mặt với hấn, ánh nhìn có chút lo lắng ” Công việc của em rất đơn giản, chỉ cần sửa sang một ít văn kiện, sau đó lại nhờ nhân viên khác sắp xếp, lưu trữ lại là xong, hơn nữa em rất thích công việc này, cũng đã làm được 2 năm, em ko muốn từ chức, cho nên. ....có được ko?” Kỳ thật quan trọng nhất vẫn là Đồng ở công ty, tuy rằng hiện tại Đồng đang ở Mỹ thăm dò thị trường, ko thể trở về tham gia hôn lễ của nàng, nhưng mà ko sao, chờ Đồng trở về nàng có thể giải thích!!

Ánh mắt “cún con” của nàng khiến cho hấn có chút ko thể chống đỡ được ” Tùy em, nếu em quá mệt mỏi thì nên bỏ việc”

“Cảm ơn anh” Ko ngờ tới hấn nhanh như vậy đã đáp ứng, trên mặt nàng nở một nụ cười vui sướng, khuôn mặt đáng yêu của nàng thoáng chốc sáng bừng, làm cả người nàng tăng thêm phong thái mị hoặc lòng người

Cung Thần Hạo bị nụ cười mê hồn của nàng làm cho có chút thất thần ngẩn ngui, hấn ho nhẹ 2 tiếng, tránh đi ánh mắt thẳng tắp

“Ko phải đã cùng em nói rồi sao? Vợ chồng ko cần khách sáo, còn nữa, em chỉ có một yêu cầu này, ko có yêu cầu khác nữa sao?” Ví dụ như một tháng cần phải cấp cho nàng bao nhiêu “tiền nghĩ”? Muốn trang sức, châu báu ở cửa hàng nào? Hay là muốn đi xe thay đi bộ? Ko phải nữ nhân bình thường đều có yêu cầu này sao?

“Ừ, chỉ có chuyện này, đúng rồi. ....em muốn nói, em chỉ xin nghỉ đến hết tuần này, cho nên thứ hai tuần sau phải đi làm lại bình thường” Khuôn mặt bé con một lần nữa hồn nhiên quay về lòng hấn, ko còn cảm giác bất an đối với đêm đầu tiên, nàng cảm thấy ngực của hấn thực thoải mái

“Ừ” Cung Thần Hạo vốn tưởng rằng nàng muốn đưa ra yêu cầu gì nữa, ko ngờ kết quả lại khiến hấn ko biết nói gì thêm, nàng thật đúng là đơn thuần

Hai người đều trở nên trầm mặc, thật lâu sau đó, nghe thấy hơi thở nhẹ nhàng của nàng, hấn mới phát hiện là nàng đã ngủ

“Thật là, vừa mới còn căng thẳng hê hê, hiện tại lại an tâm ngủ ngon như vậy” Hấn nhin ko được lăm lăm. Hấn nói sẽ ko chạm vào nàng, nàng lại tin hấn

như vậy a!

“Này! Lôi Đình, muốn ngủ thì trở về giường mà ngủ” Hấn tỉnh đánh thức nàng, nhưng hấn lay động nàng chỉ dùng lực đạo rất nhỏ, âm thanh cũng rất nhẹ, trong chốc lát sau, nàng vẫn ko có phản ứng

“Đúng là phiền toái” Ngủ khi phi thường ko kiên nhẫn, hấn nhẹ tay ôm nàng, đi về phòng đem nàng đặt lên giường, sau đó chính hấn cũng nằm xuống bên cạnh, chống tay nằm nghiêng người, hấn nhìn về mặt trầm tĩnh khi ngủ của người bên cạnh, nhìn ko được nâng tay nhéo nhéo hai má trắng nõn của nàng, quả nhiên là có độ co dãn

Nàng xem ra.....rất nhỏ bé

Hấn ko tự giác thờ dài” Hừ, đêm nay cho em an tâm ngủ, qua ngày mai, anh sẽ đòi lại quyền làm chồng”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Ánh sáng mặt trời xuyên qua tấm rèm mỏng chiếu vào người đang ngủ say trên giường, từng tiếng chim ríu rít vang lên như muốn đánh thức người ngủ mê tỉnh dậy

Lôi Đình buồn ngủ mở to đôi mắt nhấp nhem, tròng mắt nhìn, trong khoảng thời gian ngắn ngủi nàng ko biết mình ở chỗ nào, cho đến khi nghe tiếng tim đập trầm ổn truyền lại bên tai, nàng mới chậm rãi tỉnh táo lại, ngay sau đó, mặt của nàng cũng bắt đầu nóng lên

Ông Trời, nàng đã ghé vào lòng Cung Thần Hạo ngủ cả buổi tối sao?!

Vừa ngẩng đầu nhìn trộm Cung Thần Hạo trầm lặng ngủ, nàng phát hiện trên mặt hấn có mọc một dãy ria mép mới, khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ của hấn có chút nét thẳng thắn, nàng còn phát hiện lông mi của hấn vừa đẹp lại vừa dài, khó trách càng khiến cho cặp mắt kia của hấn thêm ghé người

Một nam nhân chỉ cần chạm tay một cái là có thể bị bóng như vậy lại là chồng nàng...Nhìn ko được tò mò, nàng vươn ngón tay nhẹ nhàng xẹt qua má hấn, trượt một đường đến cảm thử một chút nhột nhột trên ngón tay, nàng khẽ cười nhẹ, nhưng lại lập tức thu âm trở về, khẩn trương nhìn trộm dò xét mắt hấn

Phù.....may mắn ko đánh thức hấn

Mắt nhìn đồng hồ treo tường, đã 6 giờ sáng, nàng lặng lẽ, cẩn thận rời khỏi ngực hấn, ko ngờ ngay tại thời điểm nàng sắp thành công, vòng hông của nàng lại bị một bàn tay to, kéo trở về

“A” Nàng sợ hãi hô lên một tiếng, cả người lại ghé vào người hấn

“Em muốn đi đâu?” Cung Thần Hạo mắt vẫn nhắm chặt, buồn ngủ dày đặc hỏi

“Em.....trời đã sáng, em muốn rời giường làm bữa sáng, anh ngủ tiếp đi, lát nữa em làm bữa sáng xong sẽ gọi” Nàng thấp giọng trấn an

“Mấy giờ rồi?” Hấn xoay người một cái, đã đem nàng đặt dưới thân, mặt chôn ở cổ nàng, lẩm bẩm hỏi

Nàng như ngừng thở, tim đập dồn dập, hơi thở nóng rực của hấn phun lên cổ nàng đã phát ra hiệu quả rất kinh người, nàng cảm thấy toàn thân bắt đầu nóng lên.

”6.....6 giờ sáng hơn...” Lôi Đình lú lú đáp

“Vẫn còn sớm, ko cần phải rời giường” Cung Thần Hạo chậm rãi ngẩng đầu lên, đón nhận về mặt hoảng sợ pha xấu hổ của nàng, buồn ngủ cũng dần dần thối lui “Tối qua ngủ có ngon ko?” Hấn lộ ra chút mỉm cười, dùng tiếng nói trầm thấp khàn khàn hỏi

“Tốt...tốt lắm” Nàng lấp bắp nói

“Vậy là tốt rồi, ko uống công cà đêm anh làm đậm thịt” Hấn cười đến tận tối, có cố ý dùng ria mép chà chà lên cổ nàng

“Em.....anh.....có thể cho em đứng lên được ko?” Nàng cảm giác tim mình như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, trời ạ, hấn ở gần như vậy, nhất định đã nghe thấy nhịp tim của nàng!

“Ko thể, anh vẫn chưa muốn rời giường” Hấn có điểm huyết áp thấp nói, từ trước đến giờ hấn chưa ko cách nào dậy sớm như vậy

“Anh ko cần rời giường, chỉ cần để cho em đứng lên là được” Nàng nhanh miệng nói

“Lại càng ko được, mới đám cưới được 1 ngày, cô dâu mà dậy sớm như vậy, hần mẹ sẽ rằng anh ko đủ sức, anh sẽ rất mất mặt”

Vốn dĩ khuôn mặt nàng đỏ bừng, lúc này lại càng đỏ bừng hơn

“Chúng ta vẫn chưa có.....chưa có.....” Nàng nói ko nên lời

“Anh nghe có vẻ như có mùi oán giận thì phải?” Cung Thần Hạo cố ý xuyên tạc ý tứ của nàng” Ko sao, anh có thể bù lại”

“Hả? Ko, em ko phải...” Cung Thần Hạo ko đợi nàng giải thích hết, hần đã trực tiếp cúi đầu chụp môi mình lên môi nàng, bắt đầu lần đầu tiên tiếp thân mật của hai người. Trời biết! Đêm qua hần đã kiểm chế như thế nào

Miệng bị chặn lại, Lôi Đình đành phải lấy nắm tay đánh hần! Tuy rằng 2 người bọn họ đã kết hôn, nhưng trên cơ bản họ vẫn là hai người xa lạ! Trước khi kết hôn chỉ gặp mặt nhau có ba lần, lần đầu tiên là khi nàng chạy bộ ở công viên hần tìm nàng, tỏ rõ thái độ của hần, lần thứ hai là cùng nhau đi đến chỗ công chứng đăng kí, lần thứ ba chính là ở hôn lễ ngày hôm qua

Cung Thần Hạo kèm 2 tay nàng kéo lên đỉnh đầu, môi hần rớt cuộc cũng dời đi, bắt đầu tiến xuống phía dưới, Lôi Đình rớt cuộc lại có thể sử dụng được miệng của mình rồi

“Ôi! Em còn chưa chuẩn bị làm chuyện này cùng anh a! A....” Đáng chết! Miệng của hần giống như có điện khiến nàng run rẩy từng đợt làm nàng mặc dù đã kiểm chế rất nhiều nhưng rớt cuộc nhìn ko được lại khẽ rên thành tiếng

“Chúng ta đã kết hôn rồi” Cung Thần Hạo lưu manh nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào hai tòa lửa dục, liên tục dao động trên người nàng. Nàng tuy rằng còn khuôn mặt của trẻ con, nhưng rất đẹp, đáng người cũng thuộc loại nhất lưu (*hạng nhất), nàng châm ngòi lửa dục trong người hần, làm cho hần cảm thấy cái nghĩa vụ làm cho nàng sinh con thật sự rất vui

“Em có nói.....ko.....quyền...yêu.....A.....chúng ta.....ko cần liếm.....” Ôi.....chỗ đó” Lôi Đình kháng nghị đứt quãng, lòng nàng tràn ngập sợ hãi, nàng sợ đêm đó sau khi uống rượu loạn tính, nàng ko biết rớt cuộc có phát sinh ra chuyện gì hay ko, nhưng vẫn cảm thấy mình sai lầm rồi, ngày đó, ngay từ đầu nàng ko nên uống rượu

“Thoải mái, đem người mình giao cho anh là được” Cung Thần Hạo tận lực dịu dàng nói

Hần phát hiện bờ môi nở nang, non mềm của nàng rất thích hợp để hôn, hần đây đưa môi nàng nuốt luôn lời kháng nghị chưa kịp xuất khẩu, bàn tay to xoa xoa đường cong đầy đặn, xúc cảm ôn nhu, mềm mại khiến cho hần cảm thấy rất vừa lòng

Nàng nhất định ko biết, tối hôm qua lúc nàng ngủ say, thân thể mềm mại của nàng dựa vào lòng hần, lại thỉnh thoảng cựa quậy đã khơi mào dục vọng hần mãnh liệt như thế nào, nhưng vì lời hứa hẹn, hần đành phải ỉn nhẫn

Vì cam đoan đêm qua, hần đã kiểm chế, sáng nay, hần muốn nàng phải bồi thường cho dục vọng tối hôm qua bị nàng khơi mào nhưng hần phải kiềm nén dồn xuống

Cảm giác được thân thể của nàng dưới tay hần từ cứng ngắt đã trở nên mềm mại, tiếng hít thở dần dần trở nên cuồng quýt, thanh âm khàn khàn vô ý thoát ra, hần đã tận lực khơi mào tình cảm mãnh liệt của nàng, muốn cho nàng có lần đầu tiên hoàn mỹ khó quên.....

“A! Đau.....!” Lôi Đình cau mày kêu lên, ý loạn tình mê toàn bộ tan thành mây khói, chẳng lẽ đêm kia, nàng ko có phát sinh chuyện gì?? Nếu ko tại sao hiện tại lại đau như vậy, nhất định là, lần này mới là lần chân chính đem trình tiết buông tha, dù sao ít ra nàng cũng thuần khiết!

Cung Thần Hạo kiểm chế dục vọng của mình, để nàng chậm rãi thích ứng hần” Ngoan, thoải mái, nhẫn nại một sẽ hết đau”

Lửa nóng tình cảm, mãnh liệt qua đi, hần đem nàng ôm chầm vào lòng, cảm giác được hô hấp từ dồn dập của nàng trở nên vững vàng, sau đó lại phát hiện cơ thể nàng cứng ngắt, động cũng ko dám động thì biết được nàng đã trở về với thực tại, hần nhìn ko được liền cười một tiếng

Vợ của hần đúng là đang then thừng, nàng thật khác với những nữ nhân đã trải qua lửa nóng tình nhân với hần lúc trước

“Em muốn ngủ một lúc? Hay muốn đi tắm?” Hần cúi đầu, lấy ngón tay nâng cằm nàng, để nàng cùng hần mặt đối mặt, trán chạm trán, quả nhiên thấy một màu hồng hồng đã nhuộm hết khuôn mặt mượt mà nhỏ nhắn của nàng, trong lòng nhìn ko được một trận cười nhẹ

“Em.....tắm rửa.....” Lôi Đình cố hòng khàn khàn nói, ánh mắt liếc sang hướng khác, ngại ngùng ko môn nhìn hần

Trời ạ, nàng vừa rồi.....kêu thật sự lớn tiếng, ko biết tường ở nơi này cách âm có hiệu quả ko, nếu ko thì, nàng ko còn mặt mũi nào để gặp người!

“Tốt lắm, vậy chúng ta cùng nhau tắm” Cung Thần Hạo thân mình trần trụi trực tiếp rời giường, khi nàng còn chưa kịp nói đã trực tiếp thuận thế đem nàng kéo lên

“A!” Nàng vừa đứng lên, chân đã mềm nhũn, thiếu chút nữa là ngồi phịch xuống, may mắn Cung Thần Hạo nhanh ta lẹ mắt, một tay đã ôm lấy vòng eo của nàng, đem nàng kéo vào lòng hần

“Xem ra, anh khiến em mệt muốn chết rồi” Nét tươi cười của hắn mang theo tia tà ác cùng đắc ý

“Em. ....” Lôi Đình mặt đỏ lên, chân tay cùng thất lưng bủn rủn, cơ hồ nàng ko thể đứng thẳng được nữa, chỉ có thể để hắn đỡ, thân mình kề sát hắn. ....thân thể trần trụi lại càng run rẩy

Cảm giác được dục vọng của hắn tựa hồ có xu thế bùng lên lại, nàng nhanh tay đẩy hắn ra, ngã ngồi lên giường, kéo chăn trùm cả đầu, quay đầu đi ko dám nhìn hắn

“Anh tắm trước đi, em ở đây chờ một chút sẽ tắm”

“Em ngay cả đứng cũng đứng ko xong, thì làm sao tự mình tắm?” Cung Thần Hạo cười, ko để ý đến sự kháng nghị của nàng, tiến lên kéo chăn ra, ôm ngang lấy người nàng

“A!” Lôi Đình hoảng sợ kêu lên, vừa ngượng lại khó xử ” Em sẽ tự tắm, anh đi trước tắm đi, anh một lúc nữa ko phải còn mắc đi làm sao?”

“Ai nói cho em biết anh phải đi làm, hôm nay nghỉ ngơi, làm gì có đạo lý vừa kết hôn đã đi làm” Hắn ôm nàng hướng về phòng tắm mà đi

Kết quả, nàng ko nhưng kháng nghị ko hiệu quả mà còn trải qua lần tắm rửa dài nhất, nóng bỏng, cũng ngượng ngùng nhất trong đời, bởi vì ở trong phòng tắm. Cung Thần Hạo lại thoải mái đem nàng ăn thêm một lần nữa, nàng lúc này đã mệt lử, đành để hắn tùy sắp đặt. Khi hắn đem nàng ôm trở về giường, thì cũng là lúc nàng mệt mỏi ngủ vùi, lúc tỉnh lại đã gần giữa trưa

Buổi chiều còn lại, nàng chỉ biết hồng hồng nghiêm mặt chịu đựng ánh mắt “vui mừng” của mẹ chồng. Vào đêm sau, sau khi được mẹ chồng tha thiết dặn dò, nàng đã cùng chồng trở về nhà trọ, bắt đầu cuộc sống hôn nhân của 2 người

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Cuộc sống của Lôi Đình kỳ thật cũng ko có nhiều thay đổi, ngoại trừ việc giấy chứng minh nhân dân có thêm một cái tên, trên giường cũng có thêm một người. ....Những cái khác cũng ko có gì thay đổi

Thân làm tổng giám đốc Cung thị xí nghiệp, Cung Thần Hạo phi thường bận rộn, nhưng điều khiến nàng uất ức nhất là, mặc kệ bận việc như thế nào, hắn vẫn giành thời gian quan tâm nàng, cùng nàng, như hứa hẹn đêm tân hôn

Nhà trọ bọn họ cách công ty một khoảng đường đi, khi hắn thấy phương tiện giao thông của nàng là một chiếc xe đạp có chút cũ nát đã tiện tay đem xe làm hư, ko cho phép nàng thông thả đi xe đạp kia nữa mà bắt đầu tự mình trực tiếp đưa đón nàng

Hành động của hắn làm cho Liễu Tinh hai ba ngày đầu đi thăm bọn họ cảm thấy phi thường vui vẻ, nàng vốn định giám sát Cung Thần Hạo xem hắn có dám ở sau lưng Lôi Đình ăn vụng hay ko, nhưng sau khi thấy cái tình hình này, nàng cũng dần dần an tâm. Tuy qua nhiều lần xem xét, nhưng có thời gian nàng vẫn luôn dặn dò, cảnh báo hắn nên an phận một chút, điểm này đã khiến Lôi Đình rất cảm động

Cung Thần Hạo đi làm cũng là lúc Lôi Đình cùng Liễu Tinh đến bệnh viện thăm ông, mẹ chồng con dâu ở chung vô cùng hòa hợp

“Ngừng ở chỗ này đi! Em tự đi được rồi.” Lôi Đình 2 ngày nay đều bắt hắn dừng xe khi đoạn đường cách công ty chỉ còn 5 phút đi đường

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi” Xe dừng lại bên lề đường, Cung Thần Hạo quay đầu nhìn về phía nàng nói

“Ách. ....chuyện đó. ....giữa trưa hôm nay. ....có khả năng ko thể cùng nhau ăn cơm”

“Có hẹn sao?”

“Ừ, cùng Khải Nhân hẹn đi ăn cơm” Lôi Đình giải thích, nàng ko muốn làm cho hắn hiểu lầm

“Vậy được rồi! Buổi chiều anh sẽ ghé qua đón em” Cung Thần Hạo nói

“Được, vậy anh đi đường cẩn thận” Lôi Đình nói xong liền muốn mở cửa xuống xe

Nhưng lại bị tay Cung Thần Hạo kéo trở lại, Lôi Đình chần chờ nhìn về phía hắn, ko rõ hắn còn lời gì muốn nói

“Em hình như đã quên mất một việc” Cung Thần Hạo lưu manh nói

“Cái gì. ....chuyện gì?”

“Hôn tạm biệt” Vừa dứt lời, hân liên nghiêng người rất nhanh phủ lên môi nàng, nụ hôn thật ngọt hân giống như mê đôi môi của nàng, hôn cho đến khi Lôi Đình thở ko nổi nữa, mới hài lòng buông đôi môi nàng ra, hân cười đến mê người

Lôi Đình mặt tỏ , vội vàng xuống xe, ngay cả một lời từ biệt cũng ko kịp nói với hân, đã hướng về phía công ty tất tả chạy

Cung Thần Hạo cười nhìn bóng lưng nàng càng lúc càng xa, vợ hân then thùng thật là đáng yêu a. ....

“Tiểu Đình. ....”

Vừa đi vào tòa cao ốc “Kiến An”, chợt nghe thấy người kêu tên nàng, vừa quay lưng lại, nàng đã thấy cái kẻ hơn một tháng nay ko gặp, Thủy Diệc Đồng, đang hướng về phía nàng đi tới

“Đồng, anh khi nào trở về vậy?” Lôi Đình có điểm kinh ngạc hỏi

“Đêm qua vừa đáp máy bay” Thủy Diệc Đồng cười nói, tay dịu dàng , chậm chậm vuốt ve mái tóc có chút rối của Lôi Đình

Lôi Đình cũng ko kháng cự, nàng đã sớm quen với sự dịu dàng săn sóc của hân ” Trở về cũng ko gọi điện thoại báo em một tiếng, em muốn đi đón anh a” Lôi Đình có chút hẹp hòi oán giận, chỉ có ở trước mặt hân, nàng mới làm một đứa em gái, hướng anh trai làm nũng

“Coi như xong! Nha đầu này mỗi lần nói như vậy, đều ko thấy ngơoi thực hiện lấy một lần” Thủy Diệc Đồng cương chịu nói

“Làm gì có?? Anh mỗi lần trở về, cũng ko báo cho em biết, em đương nhiên cũng ko thể đón anh nha! Hơn nữa, ko phải còn có Dương sao?” Lôi Đình phản bác

“Em thật lý sự!” Thủy Diệc Đồng nâng tay phải, ngón trỏ nhẹ nhàng chỉ chỉ vào trán Lôi Đình

Lôi Đình cũng bắt chước hân là lè lưỡi trên ngơoi

“Ha. ....nha đầu này, đi thôi!” Thủy Diệc Đồng lời kéo tay nàng hướng về phía thang máy mà đi

“Đồng, em phát hiện một tháng ko gặp, anh đẹp trai hơn nha!!” Ngồi trong thang máy, Lôi Đình vẫn còn trêu chọc nói, mà lúc này, trong thang máy cũng chỉ có 2 người bọn họ

“Anh vốn đã rất đẹp trai mà!” Thủy Diệc Đồng đương nhiên đáp

“Xì. . ., anh đừng kiêu ngạo” Lôi Đình liếc mắt xem thường, thật đúng là một người tự ki, tuy rằng sớm biết hân sẽ nói vậy, nhưng vẫn có điểm ko quen

“Sự thật chính là như thế” Thủy Diệc Đồng ko khiêm tốn nói

Lôi Đình thật sự hối hận với câu nói vừa rồi của mình, nhưng mà, ko thể phủ nhận, Đồng lớn lên quả thật rất tuấn tú, trên người hân chảy 1 phần ba dòng máu Pháp, cơ thể cao gầy thon dài, có khí chất quyền quý làm người khác ghen tị, mái tóc rối tung màu đen như ánh mặt trời, mang theo một chút hương vị rất riêng, ngũ quan (*5 bộ phận trên mặt) tuấn mỹ, mũi hoặc lòng người, đôi mắt màu lam như ánh mặt trời ngày xuân rất ấm áp, đôi môi khêu gợi luôn cong cong, hình tượng dịu dàng khiến người cảm thấy rất thân thiết

Đồng nghiệp nữ trong công ty, cơ hồ tất cả đều quý gởi trước mặt hân, đương nhiên là ngoại trừ nàng

Hân cùng Hạo kỳ thật chính là hai loại người cùng tính cách, nhưng lại có chút bất đồng. Đồng thuộc loại tao nhã mà nhã nhặn, bản tính khiêm tốn, còn Hạo tuy trên mặt rất thường lộ vẻ tươi cười, nhưng nàng vẫn cảm giác nụ cười kia của hân ko phải xuất phát từ nội tâm

Đồng chính là bạn cùng học chung đại học với nàng, trong một lần vũ hội xã giao, nàng đã quen biết, ngoài ra còn có Dương, nàng cũng cùng một tình huống mà quen với hân.

Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi?” Vừa ra thang máy, Thủy Diệc Đồng đã hỏi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

“Ko được a! Giữa trưa em có hẹn rồi.” Lôi Đình nháy mắt suy nghĩ đã trả lời

“Vậy buổi tối đi”

“Buổi tối a.....” dù sao về nhà cũng có chuyện gì làm, một lát gọi điện thoại cho hân báo 1 tiếng “Được, nhưng mà, em muốn anh đem Dương cùng đi a, em lâu rồi chưa có gặp qua hân!!”

“Ừ, đi làm đi!!” Thủy Diệc Đồng cười nói

Đồng hồ ở ngoài hành lang báo hiệu, đã đến giờ làm việc!! Chính giờ đúng!!

“Đi làm” Nàng kinh động một chút, rất nhanh đã hướng máy chấm công chạy tới, trên đường chạy, cước bộ chợt dừng lại, nàng quay đầu về phía hân ” Soái ca, nếu em bị chấm công là đi muộn, anh phải chịu trách nhiệm nha!! Cho nên ko cho phép anh trừ toàn bộ tiền thưởng của em”

“A...đã biết, em mau đi đi, bằng ko thật sự sẽ muộn!!” Đúng là một tiểu nha đầu lơ mơ, lần nào cũng dùng chiêu này, hân lắc lắc đầu cười, hướng văn phòng tổng giám đốc mà đi

“Tiểu Đinh, tôi thấy rồi nha, cô cùng ông chủ đi chung” Vừa đặt mông ngồi xuống, đồng nghiệp Tiểu Mễ đã bới móc nói

“Ko có a! Chẳng qua là vừa vận gặp nhau dưới lầu thôi, ko phải như cô tưởng đâu” Tiểu Mễ trong công ty nổi danh là bà tám, phần lớn tin đồn tình cảm trong công ty đều từ miệng nàng mà ra, có lúc Lôi Đinh cũng tự hỏi, tại sao Tiểu Mễ ko đi làm phóng viên giải trí?

“A.....tôi cũng thấy ông chủ giúp cô chỉnh lại tóc!!” Cao Tuyết, một nữ đồng sự khác cũng phụ họa theo, trong giọng nói có chút đố kị

“Nói, có phải cô cùng ông chủ đang yêu đương hay ko?” Tiểu Mễ hí mắt hỏi

Người trong công ty cũng ko biết nàng kết hôn, nàng cũng ko có nói, tuy Cung Thần Hạo có đăng báo nói rõ, nhưng lại ko có ảnh chụp của nàng, cho nên bọn họ cũng ko cảm thấy là nàng, đồng thời cũng làm cho nàng tránh được rất nhiều rắc rối

Đây cũng là lý do tại sao, mỗi lần gần đến tiền sảnh của công ty, nàng đều bảo hân dừng xe, nàng sợ bị đồng nghiệp thấy, sẽ gây cho nàng một ít phiền toái ko cần thiết

“Ko có”

“Thật chứ??” Tiểu Mễ hỏi

“Thật sự là ko có, tôi thề!” Lôi Đinh giả bộ đáng thương, giờ tay làm động tác thề

“Ko thể tin” Cao Tuyết lắc đầu nói

“Tin hay ko tùy các cô, tôi muốn bắt đầu làm việc, muốn tám thì để giờ nghỉ hãy tám” Lôi Đinh chịu ko nổi nói

“Được rồi! Làm việc” Tiểu Mễ nói xong, liền xoay người trở lại vị trí của mình, Cao Tuyết cũng nhún vai làm việc

Lôi Đinh vội vội vàng vàng đi tới chỗ hẹn, nhà hàng “Elise”, vừa đẩy cửa thủy tinh ra, tiếng chuông gió thanh thúy đã vang lên, ko khí lạnh từ bên trong phả và mặt nàng mát rượi, trái ngược với cái nắng nóng bên ngoài

Nội thất trong nhà hàng được trang hoàng, bố trí vừa thanh lịch lại yên tĩnh, lúc này là đúng giờ ăn cơm trưa, trong nhà hàng, chỗ ngồi đã kín hơn phân nửa, nàng quét mắt một vòng, mới nhìn thấy Tô Khải Nhân đang ngồi bên cửa sổ

“Xin lỗi, ta đến muộn, vừa xử lý đồng văn kiện trong tay xong, lại nhìn đồng hồ mới biết được mình đến muộn!” Lôi Đinh đi đến chỗ đối diện Tô Khải Nhân ngồi xuống, trước xin lỗi, sau nàng mới hướng người hầu bàn gọi một phần bít tết hạt tiêu đen cùng một bình trà Hoa Hồng

“ko sao” Tô Khải Nhân cười khẽ nhìn nàng liếc mắt một cái, lại tỏ ra u nhã uống trà hoa, xem ra Lôi Đinh rất ko tự nhiên ” Cuộc sống hôn nhân thế nào??”

“Văn bình thường như trước, cùng đi làm ở ngoài sau đó lại về nhà” Lôi Đinh chuyển đề tài nói chuyện, tiện đà mỉm cười “Còn người? Hình như người ko bị triệu chứng thai nghén”

“Ko có bị, vẫn ăn ngon ngủ ngon, hơn nữa lại lòi ra thêm một vú em đáng ghét, hân đúng là rất phiền, phiền đến nỗi khiến cho ta quên đau” Tô Khải Nhân tươi cười nói

Người hầu bàn mang lên phần cơm trưa của nàng cùng trà hoa hồng, sau khi nhẹ giọng cảm ơn, chờ cho người hầu bàn đi, nàng mới tiếp tục nói: ” Đó là bởi vì hân thương người, người cũng đừng ở trong phúc mà ko biết phúc, nếu về sau ta cùng hân có thể giống các người, ta sẽ cảm ơn trời đất”

Tô Khải Nhân cười cười “Nhắc đến hân mới nhớ.....” Nàng nhanh nhẹn xem xét, liếc mắt Lôi Đinh một cái ” Sau khi kết hôn, hân đối xử với người như thế nào?”

Lôi Đinh trên mặt hiện lên một tia ngọt ngào “Ách.....hân đối với ta tốt lắm

“Ha.....xem ra sau khi kết hôn, người đúng là thật sự hạnh phúc nha!” Tô Khải Nhân vì nàng cũng cảm thấy vui vẻ, ít ra thì đây cũng là một cái khởi đầu

tốt, nàng nhều mày nhìn Lôi Đình hỏi” Các người...có hay ko.....a!!Người hẳn là biết ta muốn nói cái gì đi?”

Lôi Đình ko ngờ nàng lại hỏi đến cái vấn đề mẫn cảm này, mặc lập tức liền đỏ bừng “Tiểu Nhân , người.....”

“Người ko cần trả lời, nhìn dáng vẻ của người cũng biết là có” Tô Khải Nhân cười to

“Người nên chú ý đến hình tượng”

“A.....tốt lắm ko cười, ta đây ko phải là vui thay cho người sao!!”

“Người hẹn ta ra đây cũng chỉ vì cái này??” Lôi Đình vừa ăn vừa hỏi

“Chỉ là muốn xác định xem người sống có được ko, lại lâu như vậy ko gặp người, nên muốn hẹn người ra để thấy mặt thôi” Tô Khải Nhân nói

“Thật là báỉ phục người! Người ra ngoài có báo với ông xã ko?”

“Đương nhiên là có, bằng ko làm sao hẳn có thể đồng ý cho ta bước ra khỏi cửa” Hẳn hiện đối với nàng ko biết có bao nhiêu nghiêm, một ngày ít nhất phải gọi đến cho hẳn 20 cuộc điện thoại, khiến nàng phiền gần chết

“Tốt lắm, mau ăn đi! Lát nữa ta còn quay về công ty!” Lôi Đình nói

“Chông người có tiền như vậy, người còn đi làm làm gì? Sợ hẳn ko nuôi nổi người sao?”

“Ko muốn ý lại hẳn, hơn nữa ta đối với công việc hiện tại cảm thấy rất hài lòng” Lôi Đình trả lời

“Thực ta ko hiểu người nghĩ như thế nào” Tô Khải Nhân than thở nói

“Người ko biết đó thôi! Ta đây nếu đã hình thành thói quen, sẽ rất khó thay đổi, cho nên, bắt ta nhàn nhả ở nhà , ko làm việc gì, chỉ nhận một chức vụ phụ nhân, ta ko làm được” Lôi Đình trêu đùa

“Tùy người, người thích là được” Tô Khải Nhân cũng ko nói gì thêm, tiếp tục ăn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Phù...rất cuộc cũng đã đem công việc hôm nay làm xong hết: Vươn tay qua đỉnh đầu , nàng uốn người một cái thật to cho đỡ mỏi

“Nha đầu, xong việc rồi?”

Lôi Đình đột nhiên bị hỏi một câu nhất thời giật mình, gương mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn về hướng của người đang dựa vào tường

Đầy gọng kính trên sóng mũi, nàng mới vỗ ngực kêu lên “Anh đúng là hủ chết người a!” Ko có việc gì lại đứng ngay bên cạnh mà cả một tiếng động cũng ko có

“Nhìn em làm việc chăm chú như vậy, anh làm sao có thể quấy rầy em!” Nam nhân lơ đãng nói, đứng dậy hướng nàng đi tới

“Đến đây được bao lâu rồi?”

“Cũng ko lâu, vào giờ tan sở đã đến.” Nam nhân nhún vai nói

Đã tan sở rồi sao? Lôi Đình ngẩng đầu nhìn lên vách tường, đồng hồ đã chỉ bảy giờ hơn “Trời ạ! Tan sở lâu như vậy, sao lại ko có ai báo em” Nói xong,nàng liền vội vàng thu xếp văn kiện trên bàn, lại nghĩ đến trong phòng chỉ còn 2 người bọn họ, cộng thêm Đồng trong văn phòng tổng giám đốc là ba người

“Em đúng là người lơ mơ, rõ ràng đã có người kêu em ra về, chỉ là do em ko để ý đến mà thôi, ko ngờ tiểu nha đầu làm việc đúng là như muốn bán mạng a!” Nam nhân nói xong, bàn tay cung chiều điểm nhẹ lên chóp mũi của nàng

“A!! Phải ko?? Nhất định là Tiểu Mễ đã kêu em, chẳng qua đang làm việc, em ko để ý” Lôi Đình lấy tay vỗ vỗ đầu ” Còn nữa, anh ko được gọi em là tiểu nha đầu, em đã hai mươi ba tuổi rồi” nàng rất hay cùng hẳn kháng nghị , nhưng kết quả lại rất vui

“Tiểu nha đầu, chỉ cần xem gương mặt này của em, là ko thể nhìn ra em đã hai mươi ba tuổi, nhiều lắm cũng chỉ mười bảy, mười tám thôi”

“Khuôn mặt trẻ con cũng ko phải là lỗi của em a” Lôi Đình phản bác

“A.....nha đầu này”

“Đồng có đi cùng anh ko?” Lôi Đình hỏi

“Ko, nhưng mà anh có thể gọi điện thoại bảo hấn đến đây” Nam nhân trả lời

Cầm lấy túi xách trên ghế dựa, nàng lại nhìn lên bàn làm việc xem có để quên cái gì ko

“Đồng” Nam nhân nhìn về hướng người phía trước, kêu lên

“Dương, Tiểu Đình, khiến 2 người chờ lâu, tôi phải đi xử lý một ít văn kiện quan trọng, cho nên làm lỡ thời gian” Thủy Diệc Đồng thẳng tắp đi tới, khuôn mặt hơi nhún nhường nói

“Em cũng vừa làm xong việc, nếu nói chờ, thì chỉ có mình Dương” Lôi Đình trêu đùa

“Nha đầu kia....mỗi lần đều đem anh ra vui đùa” Ngũ Dương nói

“Ai kêu anh lần nào cũng gọi em là nha đầu” Lôi Đình hướng hấn nhú mày

“A.....tốt lắm, đói bụng chứ, đi thôi!” Thủy Diệc Đồng cười nói

“Ừ” Cầm túi xách trên tay, nhưng trong lòng, Lôi Đình luôn cảm giác đã có chuyện gì mình quên làm, nhưng nàng lại nghĩ ko ra đó là chuyện gì. có lẽ là do nàng đã nghĩ nhiều, lắc lắc đầu, nàng cao hứng chạy ra giữa hai người

Chạy vào chính giữa bọn họ, sau đó, hai tay lại giờ ra ” Ha.....em thật hạnh phúc a! Đi ra ngoài như vậy, em chắc chắn sẽ bị ánh mắt hâm mộ , đổ kị của người giết chết mất”

Ngũ Dương , hai mươi tám tuổi, cao một mét tám, mặc một bộ y phục màu trắng nhàn nhã, mái tóc đen nồng đậm, mày rậm tinh tế, cái mũi thẳng thần hoàn mỹ, bờ môi mỏng manh, hơn nữa hấn gần đây lại là gương mặt mới trong giới người mẫu, ko chỉ có được quyền tiêu thụ toàn bộ sản phẩm làm đẹp của thế giới, mà còn phá lệ cùng hơn mười công ty lớn chuyên sản xuất sản phẩm làm đẹp quan hệ hợp tác, tổng công của hấn ở Anh quốc, mà T thị bên này lại chính là chi nhánh của công ty

“Lát nữa muốn ăn gì?” Thủy Diệc đồng cười hỏi

“Ách...em muốn ăn lẩu” Lôi Đình cao hứng nói

“Trời nóng ăn lẩu rất dễ sinh nhiệt, đổi cái khác đi” Ngũ Dương nói

“Như vậy a! Chúng ta đi ăn cơm Pháp cũng được, còn chuyện hóa đơn sẽ do nhóm các anh phụ trách, em chỉ phụ trách ăn thôi!” Lôi Đình tỏ rõ lập trường của nàng

“Đã biết, tiểu nha đầu, tại sao em ko phụ trách hóa đơn?” Ngũ Dương cười nói

“Ai kêu tiền lương của người ta thiếu như vậy!! Các người đều là người làm chủ, ko nên cùng một tiểu nữ tử như em so đo đi!” Lôi Đình nói

“Anh cho em tiền lương rất cao nha, đừng nói giống như anh bạc đãi em vậy, anh thực sự rất thương tâm” Thủy Diệc Đồng trêu chọc nói

“A.....hay nói giỡn!! Ko được thương tâm nha, nếu ko em sẽ bị Dương mắng” Lôi Đình hướng Ngũ Dương đưa mắt nhìn

“Anh ko có loại ý nghĩ này” Ngũ Dương đem vấn đề đẩy trở về người Lôi Đình

“Được, lần sau em sẽ mời các anh đi ăn ở chợ đêm, nơi đó có thức ăn vặt siêu ngon, hơn nữa lại rất tiện nghi” Lôi Đình rộng rãi nói

Thủy Diệc Đồng cùng Ngũ Dương cũng chưa đáp trả, chợ đêm?? Bọn họ cho tới bây giờ vẫn chưa đi qua

Lôi Đình kéo tay bọn họ ko buông ra, chính là sau khi nhìn Thủy Diệc Đồng cười một hồi, nàng lại nghiêng đầu về phía Ngũ Dương, miệng lẩm bầm than thở “đáng tiếc, đáng tiếc” đương nhiên hai người bọn họ ko có nghe thấy, mà nàng tự nhiên cũng sẽ ko để bọn họ nghe thấy

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Hai mỹ nam cao lớn, đứng giữa là một cô gái nhỏ đáng yêu, dễ mến đúng là tạo thành một bức tranh thật đẹp a! Mà cái vẻ thật đẹp này lại cuốn hút rất nhiều ánh mắt hâm mộ , đồng thời bức họa này cũng vừa vấp lọt vào tầm mắt của Cung Thần Hạo đang ngồi trong xe

Nắm chặt tay lái, hần ko tự chủ được dùng sức, như muốn đem tay bóp nát, ánh mắt rực cháy 2 luồng lửa nóng, lửa hừng hực thiêu đốt, hai chữ “phản bội” ko hề có ý tứ cứ chòn vòn trong đầu hần, làm cho lửa giận kia vốn đang rực cháy càng bùng lên

Hần ra về liền tới nơi nàng làm việc chờ nàng tan ca ra về, nhưng chờ mãi, chờ mãi cũng ko thấy nàng đi ra, muốn gọi điện thoại cho nàng, hần chợt giật mình thấy, ngay cả điện thoại của nàng hần cũng ko có, vừa định xuống xe đi lên lầu tìm nàng, ko ngờ hần lại được nhìn thấy một màn như vậy

Được , tốt lắm.....Xe đã gào thét chạy như bay

Mà Lôi Đình vừa lên xe lại đột nhiên cảm thấy lạnh lạnh cả người

“Làm sao vậy?” Quan tâm Thủy Diệc Đồng hỏi

“A...ko có gì” Hần là nàng đã nghĩ quá nhiều, có chuyện gì phát sinh đâu! Nàng đơn giản cười cười

Quán bar Mị Ảnh, nhận được điện thoại của Tề Thiếu Dương, Văn Hoa vội vàng tới, hần vừa kinh ngạc vừa nhìn vào Cung Thần Hạo đang ngồi trong quán rượu

“Hần làm sao vậy?” Văn Hoa nhìn về Tề Thiếu Dương đang ở quầy bar hỏi

“Hần vừa vào cửa, liền gọi bình whisky, uống một mạch, bình này là bình thứ hai rồi” Tề Thiếu Dương vừa chế rượu vừa nói

“Hần ko bị thứ gì kích thích chứ?”

“Đây là nguyên nhân gọi người đến, trong bốn người chúng ta, người là người biết ăn nói nhất, trách nhiệm khuyên giải hần đành giao cho người vậy, ta còn bận bịu nhiều việc” Tề Thiếu Dương nói xong, liền lắc mình bung khay rượu đưa đi

Ai gặp qua hần cũng ko biết hần là ông chủ a!! Vì chuyện gì mà thảm hại như vậy, ngay cả đáng về ông chủ cũng ko có, ko biết nha đầu kia mỗi ngày làm việc gì , mới hai ba ngày đầu mà đã như vậy

Văn Hoa đem tầm mắt đặt ở Cung Thần Hạo thu hồi, nhìn về phía quầy bar định nói cái gì đó, mới phát hiện bên trong lại ko có một bóng người!! Quên đi, đảm đương nhiệm vụ quan trọng đã, khuyên giải hần trước

Văn Hoa treo khuôn mặt tươi cười lên, vừa định hướng về phía Cung Thần Hạo đi tới lại bị người khác giành trước, hơn nữa lại là một nữ nhân thập phần mỹ lệ

Văn Hoa thân nhiên liếc mắt nhìn nàng một cái, sáu mươi điểm, đây là điểm hần cho nàng. Hần thừa nhận hần soi mói, thì đã sao? Nữ nhân nào cũng ko thể bằng một phần nghìn Thẩm Hoàn Hữu, hần hào hứng xem xét

Nữ tử bộ dạng cực kì diễm lệ, mặc một bộ váy đen nóng bỏng bó sát người bày ra dáng người của nàng, ngực áo thiết kế hình chữ V thấp , khi người nghiêng thân đến gần hần lại làm cho người ta âm thầm gợn sóng dục

“Soái ca, ngồi một mình sao?” Nữ tử xinh đẹp ngồi cạnh Cung Thần Hạo, làm bộ lơ đãng hỏi

“Đúng” Cung Thần Hạo cũng ko liếc mắt nhìn nàng một cái đã nói thẳng ” Nhưng mà tôi đối với cô ko có hứng thú, đừng có quấy rầy tôi”

Nàng sùng sốt, sắc mặt lập tức trở nên có chút khó coi, tức giận hừ một tiếng, quay đầu bỏ đi

“Người vẫn giống như trước, ko biết lưu tình” Văn Hạo thấy nữ nhân kia đi rồi, mới nhích lại gần, lắc đầu tán thưởng cười

“Lúc nàng mở miệng dụ dỗ nam nhân, nàng đã ko để mình lưu tình rồi” Cung Thần Hạo chẳng thèm để ý, tâm tình hần bây giờ thật ko tốt, chẳng là muốn uống rượu thật tốt một chút, nhưng những thứ rượu bọ ấy luôn thích hướng về phía hần mà bay đến

Văn Hoa nhướng mày liếc nhìn hần ” Tâm tình người tựa hồ thực uể oải, tại sao?” Hần hiểu rất rõ cá tính của Hạo, Hạo như vậy hần chưa từng thấy qua

“Đi, cùng ta uống rượu” Cung Thần Hạo cũng ko muốn nói gì thêm, hướng Tề Thiếu Dương, giờ giờ tay nói ” Thiếu Dương, cho ta thêm một cái ly”

Tề Thiếu Dương tay đưa qua một cái ly, liền đánh ánh nhìn sang Văn Hoa thầm nói “Hần đành giao cho người”

Văn Hoa ko thèm để ý đến hần, liền tiếp nhận rượu của Cung Thần Hạo ” Ko người tửu lượng của người rất tốt nha!” Uống hết 2 bình mà hần vẫn chưa tỏ vẻ gì là say ” Nói đi, có phải người cùng bà xã xảy ra chuyện ko?” Văn Hoa đoán hỏi, có thể làm cho Hạo thành ra cái dạng này, ngoại trừ bà xã, hần thật sự ko nghĩ ra còn có ai

“Ko được nhắc đến nàng” Cung Thần Hạo nhú mày, bà xã?? Thật sự buồn cười,nàng hiện tại hấn còn ko biết ở đâu?? Nhớ tới cái cảnh vừa rồi, hấn liền cảm thấy như tâm mình bị cơn trùng cắn xé

Nhìn vẻ mặt của “hấn”, Văn Hoa biết là hấn đã đoán chính xác, xem ra lãng tử bụi hoa này đối với vợ hấn đã động lòng phàm rồi” Xem ra, thật sự là có liên quan đến nào, sao rồi?? Cung đại thiếu gia đối với nàng động tâm sao?”

“Hừ! Nàng ko xứng” Nàng chẳng qua là cô dâu hợp đồng của hấn, nàng bị phụ nhân bán làm nữ nhân Cung gia, hấn làm sao có thể động lòng với nàng, tuyệt đối ko có khả năng

“Ha? Phải ko??VẬY người hiện tại là vì cái gì uống rượu chứ?”

Đúng vậy a?? Hấn hiện tại ngồi ở chỗ này, uống nhiều rượu như vậy là vì cái gì?? Phấn nộ? Hay là ko cam lòng?? Cầm lấy ly rượu trên quầy bar lên, hấn ko thấy đầy

Đặt ly rượu xuống, ko hề để ý tới Văn Hoa, hấn cầm lấy áo khoác ngoài đặt ở chỗ tựa lưng lên, liền xoay người rời đi

“Tại sao người ko tiễn hấn về nhà? Hấn đã uống ko ít rượu” Tề Thiếu Dương trở lại quầy bar ko kính nể hỏi

Văn Hoa nhẹ nhàng đứng đưa ly rượu trong tay, khoe miệng hàm ý cười “Hấn hiện tại thanh tỉnh vô cùng, ko cần ta đưa” rồi rất nhanh uống hết ly rượu trong tay” Dương, ta đi trước, bà xã của ta còn chờ ta mua bánh ngọt mang về” Nói xong, liền nhanh như chớp rời đi

Tề Thiếu Dương cũng ko có dọn bàn, vội vàng bắt tay vào làm việc, hấn hiện tại cũng ko lo lắng Cung Thần Hạo nữa, kỳ thật theo như hấn hiểu biết, chút rượu này đối với người thường xuyên xã giao như Hạo, cũng chẳng là gì

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19

Ko xong!!

Hấn nói hôm nay tới đón nàng, nàng cư nhiên lại đem chuyện này quên mất!!

Trách ko được cả ngày hôm nay, nàng lại có cảm giác như quên làm chuyện gì, thì ra là nàng đã quên gọi điện thoại cho hấn, vừa lấy điện thoại cầm tay ra, nàng mới biết nàng ko có số của hấn

Sau khi vội vàng cùng 2 người kia nói lời từ biệt, nàng một mình đón taxi về nhà, hiện tại đã 9 giờ rưỡi, ko biết hấn đã về nhà chưa??

“Đã về rồi à”

Vừa mở cửa, mùi rượu gay mũi đã bốc lên, một thanh âm đột nhiên vang lên khiến Lôi Đình nhất thời giật mình, nhanh tay mở đèn, lúc này nàng mới thấy rõ Cung Thần Hạo đang ngồi dựa lưng vào sofa, vẻ mặt vẫn tươi cười như bình thường, nàng cũng nhìn ko ra có điều gì bất thường, nên cũng ko chú ý tới giọng điệu nói chuyện vừa rồi của hấn “Anh ở nhà, tại sao lại ko bật đèn” Lôi Đình đem túi xách đặt trên sofa bên cạnh Cung Thần Hạo, xoay người đi, nàng muốn vì hấn nấu canh giả rượu, hấn có vẻ như đã uống rất nhiều rồi

Cung Thần Hạo một tay kéo nàng trở về, kết quả nàng mất đà lao vào ngã thẳng vào lòng hấn

Lôi Đình kinh ngạc nhìn hấn, muốn giãy dụa đứng dậy, nhưng vòng ôm lại càng chặt hơn :”Ách. ...để em giúp anh nấu bát canh giải rượu”

“Em biết ko? Anh luôn luôn ở nhà chờ em” Hấn tựa bên tai nàng nói nhỏ, thanh âm khêu gợi khiến nàng run run, hấn cũng ko để ý đến câu nói trước của nàng

“Chờ, chờ em?” Lôi Đình ko yên tâm, bất an, nhìn trộm dò xét hấn, hấn là hấn đã đợi thật lâu đi? Trong lòng ác cảm tội lỗi nhất thời dấy lên ko ít

“Đừng vậy! Em biết anh chờ em bao lâu ko?” Hấn dùng bộ dạng Dã Lang tươi cười, lộ ra một hàm răng sắc

“Ách. ....chuyện đó!! Thực xin lỗi, em đã quên là anh sẽ đưa em về khi tan sở” Lôi Đình vẻ mặt xin lỗi nói, nàng thật sự ko phải cố tình làm cho hấn chờ, thật sự là nàng đã quên

Cung Thần Hạo bắt lấy tay của nàng, khoe miệng chứa ý cười, thấp giọng nói” Là quên thật hay cùng tình nhân hẹn hò, nhất thời đem ông xã như tôi ném ra đường?”

Lôi Đình cảm thấy căng thẳng, tuy rằng giọng điệu của hấn thực dịu dàng, lại rất nhẹ, nhưng vào trong tai , nàng lại cảm thấy lạnh như băng, ngắc đầu

lên lại nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo ko có độ ấm, chẳng lẽ hắn đều ở một chỗ chờ nàng? Vậy....hắn đã thấy....

Lôi Đình ko dám nghĩ thêm nữa, vội vàng giải thích nói ” Sự tình ko phải như anh đâu, là....”

“Cô cảm thấy một kẻ tận mắt bắt gặp vợ mình cùng hai người đàn ông khác kéo tay, hắn sẽ nghĩ như thế nào??” Cung Thần Hạo mắt lạnh nhìn nàng, nụ cười nơi khóe miệng đã thu hồi

“Chuyện đó....bọn họ .....kỳ thật là.....”

Cầm lấy tay Lôi Đình, hắn ko tự chủ dùng lực, lạnh giọng nói ” Đủ rồi, tôi ko muốn nghe cô đang hoang giải thích nữa, cô chỉ cần nhớ rõ, cô hiện tại là vợ tôi, trước khi cuộc giao dịch chất dứt, cô vẫn phải làm một người vợ ngoan ngoãn, nghe lời, hiểu chưa??”

“Ôi.....” Nước mắt Lôi Đình tràn ra, hắn làm sao có thể nói những lời tàn nhẫn như vậy, tuy rằng nàng vẫn biết rõ, nàng chỉ là một món hàng bị đem ra giao dịch, nhưng mà nàng đã cố gắng, cố gắng cùng hắn ở chung, cố gắng yêu thương hắn, chẳng lẽ nửa tháng qua cuộc sống tân hôn đều là biểu hiện giả dối sao??

“Tại sao cô khóc?? Cảm thấy ủy khuất sao??” Cung Thần Hạo buông tay ra, một phen đẩy Lôi Đình ra

Mất trọng tâm, Lôi Đình ngã nặng nề xuống mặt đất, thắt lưng chạm đất, từng trận đau lập tức nổi lên, chịu đựng cơn đau, nàng ko cho chính mình kêu lên tiếng, Lôi Đình chậm rãi đứng lên, lấy tay lau nước mắt trên mặt, nàng ko thể khóc, khóc chỉ có thể chứng tỏ rằng nàng yếu đuối, chỉ có thể biểu hiện ra sự đáng thương của nàng, tay đặt ở lưng, nàng hướng hắn nói “Chuyện ngày hôm nay, chẳng qua là ngoài ý muốn, vì bận quá, cho nên tôi quên gọi điện thoại cho anh, hơn nữa tôi cũng ko có số của anh”

“A....ngoài ý muốn?? Thật đúng là khác với ngoài ý muốn của tôi” Nói xong, hắn bước thật dài, ôm nàng hướng về phía phòng ngủ mà đi

“Anh.....anh muốn làm gì chứ??”

“Cho cô nhớ kỹ bản phận của một người vợ”

Cửa phòng bị Cung Thần Hạo dùng sức đập mở, Lôi Đình ko hề phòng bị đã bị hắn đặt lên giường, cảm giác đau đau nơi lưng lập tức lại bốc lên

Ngay sau đó, Cung Thần Hạo liền đè lên người nàng khiến nàng ko kịp nói hoặc làm cái gì đã bị môi hắn chiếm đoạt, quần áo cũng bị hắn dùng lực xé rách, cảm giác bất an nhanh chóng tràn đầy trong từng tế bào của nàng, ko cần, nàng ko cần như vậy, nàng cần bản ko sai, tại sao phải chịu sự trừng phạt của hắn

“Ba” Một tiếng giòn tan vang lên, Lôi Đình nâng tay đánh hắn một bạt tai

Hắn bị đánh nghiêng đầu sang một bên, động tác liền dừng lại, bốn bề đột nhiên trở nên thực im lặng

Lôi Đình cảm thấy cả kinh, nàng chỉ theo bản năng mà nâng tay đánh hắn

“Tốt, cô hoàn toàn khơi gợi được sự tức giận của tôi” Cung Thần Hạo giận quá thành cười, ý cười lạnh lẽo, chậm rãi tới gần nàng, cởi bỏ quần áo trên người, ko hề đạo đầu mà tiến nhập luôn thân thể của hắn

Đau.....thật sự đau quá.....

Thân thể giống như vỡ tan thành từng mảnh, nàng cắn chặt môi, chịu đựng cho hắn tàn sát bừa bãi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20

Nhưng mà, nước mắt nàng vẫn miên mang ko dứt từ khóe mắt tuôn ra, mặc dù nàng gất gao nhắm lại hai mắt, mặc dù nàng gất gao cắn chặt môi, mặc dù nàng nhủ thầm trong lòng mình ko được để ý.....Nhưng nàng vẫn như cũ, kiềm chế ko được khiến nước mắt tràn mi

Nước mắt ràn rụa như thủy tinh lỏng từng giọt lon rơi xuống áo gối, nàng khó khăn từ trên giường đứng dậy, chân cứng ngắc, cảm giác đau đau lại bốc lên, nàng từng bước một, từng bước một cẩn thận bước, hướng phòng tắm mà đi tới

Ngâm toàn thân đau nhức trong bồn nước ấm áp cũng giúp nàng giảm bớt cơn đau, nhìn trên người bị dầu hôn che kín, đáy mắt nàng lộ ra chút trào phúng cười, nàng vốn chỉ là người tình của hắn, càng ko thể là vợ, quá lắm nàng cũng chỉ là một cái đồ dùng cho hắn trường kì sử dụng, mà một khi đồ dùng đã dùng xong, hắn cũng xoay người bỏ đi cũng ko thèm liếc mắt tới cái thứ đồ dùng ấy nữa

Nhắm mắt lại, ko muốn nghĩ tới ánh mắt của hân khi hân rời đi, nhưng tại sao nó vẫn rõ ràng đập vào mắt nàng?? tại sao tâm nàng lại đau như vậy??

Gió đêm hè nhẹ thổi, lá cây bị gió thổi khẽ rung động, ánh trăng dịu dàng, sao nhỏ lấp lánh, một đêm như vậy, rất đẹp lại rất thê lương

Ngồi ở ban công, đôi mắt trống rỗng của Lôi Đình nhìn ra phía trước, nàng ko biết mình đang suy nghĩ cái gì, ko rõ ràng lắm. ....nàng đang nhìn những thứ gì??

Từ ngày đó trở đi, Cung Thần Hạo bắt đầu về trễ, thậm là hai ba ngày cũng ko trở về nhà

Nàng vẫn như trước, tiếp tục với cuộc sống đơn giản của mình, đi làm, tan sở, đi bệnh viện thăm ông,nàng cũng ko muốn suy nghĩ nữa, hân về trễ là do tăng ca, hay chìm đắm trong sự dịu dàng của phụ nữ, báo đưa tin, hân cùng một ngôi sao có quan hệ, hay hân có quan hệ với một quản lý xã hội của khách sạn , nàng cũng ko quan tâm “Tiểu Đình a!”

Đang gọt táo Lôi Đình ngẩng đầu nhìn về Cung Thủ Hằng trên giường bệnh, dịu dàng hỏi “Sao vậy?? Ông” Cung Thủ Hằng sau khi bọn họ cử hành hôn lễ, hôm sau liền tỉnh lại, thân thể cũng đã dần dần bình phục

Cung Thủ Hằng ko biết có nên hỏi hay ko, nhưng nếu ko hỏi, lòng hân lại cảm thấy mắc nghẹn vô cùng “Ách. ....chuyện là, con cùng Hạo nhi thế nào rồi?”

Lôi Đình ánh mắt hiện lên một tia bối rối, nhưng lập tức lại biến mất ” Con với hân tốt lắm” Sau cái chuyện kia, hân cùng nàng đã một tuần ko chạm mặt

Tốt thì tốt cái gì?? Trên báo, tạp chí tuần san Thiên Đô đều đưa tin tình cảm của hân, nàng cảm thấy tốt mới lạ, Cung Thủ Hằng nhìn ánh mắt Lôi Đình, trong mắt toàn là đau thương, một nữ nhân tốt như vậy, tiểu tử đó tại sao lại ko biết tích phúc??

Lôi Đình chuyên tâm gọt táo, cũng ko chú ý tới mắt của ông “Tốt rồi, ông , ông ăn đi” Nàng đem quả táo đã gọt đặt trước mặt Cung Thủ Hằng

“A. ....vẫn là Tiểu Đình đối với ta rất tốt, ta ko biết tiểu tử đó bận thứ gì , lại ko đến thăm lão già này một lần” CƯng Thủ Hằng nói xong liền chú ý biểu tình biến hóa trên mặt nàng

“Ách. ....hân. ....có thể là do quá bận chuyện công ty, chờ hân làm việc xong sẽ đến thăm ông, ông nội, ông xem hôm nay thời tiết thật tốt, con dẫn ông đi ra ngoài một chút nha?” Lôi Đình ko nói gì thêm , rất nhanh chuyển đề tài khác

Cung Thủ Hằng thấy lời nói của nàng có điểm né tránh, vừa định nói gì đó thì mắt sắc đã nhìn thấy con trai cùng con dâu đi tới

“Tiểu Đình, con tới khi nào vậy” Liễu Tinh vừa vào cửa đã cầm trong tay bình giữ ấm đặt lên đầu giường bệnh, nàng cười hỏi Lôi Đình

“Ba, mẹ” Lôi Đình nhẹ giọng gọi

“A. ....Tiểu Đình đúng là một đứa nhỏ ngoan, biết ta buồn, nên sáng sớm vẫn thường tới đây” Cung Thủ Hằng cười nói

“Hôm nay là thứ bảy, tại sao Hạo nhi ko cùng con đến?” Liễu Tinh nhìn khắp nơi cũng ko thấy bóng dáng con trai mình

“Hân nói hôm hân còn có việc trong công ty, hân đưa con đến bệnh viện, liền đi công ty” Nàng nói dối thiện ý như vậy là muốn cho bọn họ an tâm

“Nhưng ko thể ngay cả ngày nghỉ cũng đi làm a! Lần sau mẹ sẽ giúp con nói với hân” Liễu Tinh nói, nàng cũng ko biết báo đưa tin, bởi vì nàng luôn ko thích xem báo hoặc tạp chí tuần san

“Ba, bác sĩ nói, thứ hai là ông có thể xuất viện, về nhà tĩnh dưỡng” Cung Tề Hân vẫn chưa mở miệng, hân ko vạch trần lời nói dối của Lôi Đình, đối với con dâu này, hân hiểu biết ko nhiều, nhưng vẫn thường xuyên nghe Liễu Tinh nhắc đến các chuyện liên quan đến nàng, nên cũng biết nàng là một cô gái thiện lương, nghe lời, hân đối với những lời bốc phét của bà xã về con dâu, cũng ko miễn cưỡng sinh ra ko ít hảo cảm

“Vậy nên về nhà, ta nằm ở bệnh viện này cũng 2 tháng rồi” Cung Thủ Hằng nói, kỳ thật hân đã muốn sớm ra viện

“Ba, mẹ, con đi về trước” Lôi Đình nói

“Sao lại về rồi?” Liễu Tinh hỏi

“Ách. ....con cùng bạn có hẹn đi ăn cơm trưa, hiện tại thời gian cũng ko còn nhiều” Lôi Đình tùy tiện suy nghĩ cái cớ nói

“Như vậy a! Vốn mẹ con muốn hỏi, hôm nay có thể cùng nhau ăn cơm trưa ko, nhưng con có hẹn rồi, vậy con trước hết nên đi đi thôi” Liễu Tinh nói

---

“Mẹ, mẹ đừng gọi điện thoại đến công ty nữa, con bận rất nhiều việc”

“Gấp gấp cái gì, ngày nghỉ mà cũng làm việc, mỗi lần mẹ gọi đều bị con lấy công việc bịt mồm”

“Mẹ.....”

“Mẹ cái gì mẹ, ta còn là mẹ con sao?? Chỉ một điểm kết hôn nhỏ nhất ấy, con cũng ko đáp ứng”

“Mẹ, mẹ có thể đổi đề tài hay ko?”

“Lời của mẹ muốn nói đều là muốn con kết hôn”

“Mẹ.....”

“Kêu mẹ cũng vô dụng, con xem Tiểu Nhiên cùng Tiểu Hạo, bọn họ đều đã kết hôn, con tại sao lại ko thể giúp mẹ già tìm một con dâu?” Đầu bên kia truyền đến giọng nói khuyên bảo của một phụ nhân (*người đã có chồng)

“Thiếu Dương cùng Từ Phàm ko phải vẫn chưa kết hôn sao??”

“Con.....con có ý muốn làm ta tức chết hả?? Muốn con kết hôn khó vậy sao?? Mẹ già như ta bắt quá chỉ là muốn ôm cháu”

“Mẹ, con ko phải nói ko kết hôn, chẳng qua là muốn trễ 2 năm nữa, mẹ cùng ba ở Paris vui vẻ dưỡng già, chơi vui vẻ đi” Giấy tiếp theo, điện thoại đã bị Tiêu Ngự Phi cắt đứt

Từ sau khi Cung Thần Hạo kết hôn, mẹ già của hắn một hai cứ liên tục gọi điện tập kích hắn, hắn rất nhanh đã bị nàng làm phiền mệt chết

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21

“Cốc, cốc”

“Vào đi” Hắn nhẹ tay xoa xoa huyết Thái Dương

“Tiêu đại tổng giám đốc, hôm nay làm sao vậy??” Đẩy cửa bước vào Tang Từ Phàm ko khách khí ngồi xuống ghế da đối diện Ngự Phi

“Ngươi khi nào đã học được bộ dạng của tiểu tử Văn Hoa vậy?”

“A.....nhìn ngươi bộ dạng mệt mỏi như thế, là sao vậy?? Hôm qua do túng dục quá độ đi?” (*túng dục quá độ= buông thả dục vọng) Tang Từ Phàm giương mắt nghiền ngẫm nhìn hắn

“Tiểu tử, ngươi ko có việc gì làm hay sao lại cùng ta thảo luận cái này?” Tiêu Ngự Phi nhíu mày

“Đương nhiên .....ko phải”

“Nói nhanh một chút, ta còn bận rất nhiều việc”

“Ta biết ngươi là người bận rộn, làm việc điên cuồng, thật ko biết ngươi cố gắng như vậy là vì cái gì? Ngươi ko biết làm việc, nghỉ ngơi phải kết hợp với nhau sao?” Tiêu Ngự Phi là người tham việc nhất trong bốn người bọn họ

“Hãy bớt sàm ngôn đi” (*Nói bậy)

“OK, ta nói, vốn định gọi cho ngươi, nhưng chúng ta lại gần nhau, nên nhân tiện đi lên thăm hỏi ngươi một chút, kỳ thật cũng ko chuyện lớn gì, chỉ là Thiếu Dương bảo nhóm chúng ta buổi tối họp mặt, ngươi có thể đi hay ko?” Tang Từ Phàm nhẹ nhàng chuyển động ghế da

“Ừ, đã biết, buổi tối ta sẽ đi” Gần đây công việc, cuộc sống đều có chút áp lực, hắn nên đi thả lỏng, thư giãn

“Được, đã nói xong, ta đây biến trước nha!! Ngươi bận rộn, cũng từ từ làm việc đi” Lúc gần đi, Từ Phàm vẫn ko quên cho hắn một cái hôn gió, sau đó liền lắc mình bỏ chạy lấy người, hắn cũng ko muốn bị ánh mắt của Tiêu Ngự Phi giết chết

“Reng....reng.....”

Nhìn cái tên hiện trước màn hình điện thoại, trong mắt Tiêu Ngự Phi đã hiện lên một tia chán ghét “A lô”

“Ngự Phi, là em, anh hôm nay ko phải đã hứa sẽ cùng em đi ăn cơm trưa sao? Em hiện tại đang ở dưới lầu công ty anh” Trong điện thoại truyền ra tiếng nói nũng nịu của nữ nhân

“Biết rồi, anh lập tức đi xuống” Tiêu Ngự Phi ko kiên nhẫn cúp máy, cầm lấy áo vest mặc vào, nếu ko phải vì nàng giống “nàng” (*Lôi Dĩnh), hẳn căn bản cũng sẽ ko để ý đến nàng

Theo đường lớn, Lôi Dĩnh từ trong bệnh viện đi ra, nhìn về một hướng đi tới, ngẫu nhiên Lôi Dĩnh bắt gặp một nhóm người, ngẫu nhiên nàng nhìn về quầy hàng hóa, ngẫu nhiên đối với hư ko nàng ngăn người

Ko biết nàng ngăn người như thế đã bao lâu, cho đến khi có điểm ko chịu được ánh mặt trời nóng cháy, Lôi Dĩnh mới xoay người hướng vào phía tòa nhà thương mại đi, đột nhiên có một bóng dáng quen thuộc lọt vào mắt nàng

Nàng lập tức như kẻ trộm núp sau một cây cột, cẩn thận đánh giá người phía trước

Là một nữ nhân xinh đẹp đang kéo tay người yêu, thân mật tựa vào ngực hắn, ko biết hắn nói gì, khiến nàng cười như hoa phấp phới

Vốn, nàng nghĩ đến chỉ cần chẳng quan tâm, sẽ ko đau lòng, nhưng sự thật hiện tại bày ra trước mắt, khiến nàng muốn bỏ qua cũng ko thể, nàng cắn chặt môi, cố nén suy nghĩ, ko cho lệ chảy xuống

“Tiểu Dĩnh”

Một thanh âm đột nhiên vang lên, đem Lôi Dĩnh trở về thực tại, nhanh chóng quay người lại

“Đúng là em a! Chị còn tưởng nhận lầm người” Lôi Tiếp Nhi giả vờ vô cùng thân thiết, nàng cũng muốn khiến cho Tiêu Ngự Phi có được ấn tượng tốt, nàng ko muốn bỏ qua một cơ hội quá tốt như vậy

Lôi Dĩnh kinh ngạc nhìn nàng, nàng căn bản ko biết ở nơi này sẽ gặp được Tiếp Nhi “Chị.....sao chị lại ở chỗ này?”

“Đương nhiên là tới khu mua sắm đi dạo a, bằng ko tới đây làm gì?” Lôi Tiếp Nhi nũng nịu nói

Lôi Dĩnh quay đầu nhìn nhìn phía sau, hay quá bọn họ đi rồi, bằng ko.....

“Em sao lại ở một mình trong này? Chồng em đâu?” Lôi Tiếp Nhi hỏi

“Hắn.....hắn bận rất nhiều việc” Lôi Dĩnh ánh mắt mơ hồ trả lời

“Đúng rồi, Lôi Tiếp Nhi đem Tiêu Ngự Phi lôi kéo sang bên cạnh “Đây là bạn trai chị”

Lôi Dĩnh hướng hắn gật đầu nói “Xin chào” Đối với hắn, căn bản nàng ko có ấn tượng gì

Tiêu Ngự Phi khi nghe Lôi Tiếp Nhi kêu tên nàng đã lợi dụng cơ hội này nhận ra cô gái núp sau cây cột, nhìn xung quanh chính là vợ của Cung Thần Hạo, nhưng mặt đối mặt như vậy, nàng vẫn ko nhận ra hắn, khiến hắn cảm thấy rất tức giận

“Cô ko biết tôi?” Tiêu Ngự Phi thăm dò hỏi

Hành động của hắn, nhất thời làm cho Lôi Tiếp Nhi nhất thời cứng ngắc, trên mặt lộ vẻ tươi cười, ánh nhìn của nàng về phía Lôi Dĩnh cũng lạnh thấu xương

“Tôi, có quen biết anh sao?” Theo như ấn tượng của nàng, hình như chưa trông thấy người nào như hắn

“Ngự Phi, chúng ta đi thôi” Lôi Tiếp Nhi cảm giác hắn đối với Lôi Dĩnh giống như.....cái cảm giác này ko biết nói sao, dù sao cũng là chuyện gì đó ko đúng

“Tôi cũng phải về nhà, tạm biệt” Lôi Dĩnh ko đợi bọn họ nói, liền vội vã xoay người rời đi

“Đi thôi!” Lôi Tiếp Nhi lôi kéo Tiêu Ngự Phi

Tiêu Ngự Phi nhìn nàng lần vào trong đám đông người, nàng xem ra sống cũng ko tốt, hơn nữa vừa rồi nàng núp sau cây cột, hình như làm đang muốn tránh né người nào??

Lôi Tiếp Nhi lúc này đang cố chịu đựng tính tình mình, vốn là nàng tính thật tốt khoe bạn trai nhưng tại sao khi thành công, lại biến thành cái cảnh này, nhớ đến lại thấy tức giận

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Màn đèn buồng xuống, ánh đèn rực rỡ sáng lên, bầu trời đêm thành phố T cũng theo ánh đèn sáng lên như ngọc, hơn nữa càng về đêm, thành phố lại càng mỹ lệ

Quán bar “Mị Ảnh” đã tràn ngập âm nhạc, trữ tình lãng mạn, đèn vàng mờ ảo chiếu vào vách tường màu xanh lam, làm cho bên trong quán bar tràn ngập phong cách nước ngoài cùng bầu ko khí mờ màng, thoải mái, mà mê ly

Bầu trời theo thời gian càng lúc càng tối, thì khách đến quán cũng càng ngày càng nhiều

Sớm thành thói quen sống về đêm, trải lẫn gái đều tụ tập trong này, bọn họ thoải mái nói chuyện có, một mình uống rượu, vui vẻ cùng bạn gái nắm tay cũng có, múa theo dòng nhạc nhẹ cũng có, tất cả mọi người đều tận tình hưởng thụ buổi tối vui vẻ này

Các cặp đôi song song đan chặt, tình cảm nồng đậm, vành tai cùng tóc mai chạm nhau, giờ trò.....Những chuyện tương tự như vậy xảy ra ở đây, xem như cũng rất bình thường

Ba gã đại soái ca ngồi ở quầy bar nhàn nhã uống rượu, trước một cảnh tượng hấp dẫn người chú ý như thế, nhưng bọn họ vẫn tỏ vẻ hồn nhiên ko biết, hoàn toàn ko chú ý đến những người xung quanh mình ko ngừng hướng họ đánh ánh nhìn quynh rũ

Đêm ngày càng khuya, cuộc sống về đêm ngày càng nóng, hần còn ko muốn về nhà, cái cảnh kia vẫn còn khắc trong đầu hần, hình ảnh nàng kinh nóng lòng né tránh, còn cả vẻ biểu tình kinh ngạc, đều chòn vồn trước mặt hần

Vì cái đêm phần nộ, phóng túng cùng thô bạo ấy đã khiến cho hần ko thể bình mà đối diện nàng, hần ko rõ vì sao hần lại tức giận như vậy, vì sao hần lại muốn .....để ý??

Cho nên hần muốn chờ đến khi tâm tình bình phục sẽ đi gặp nàng, nhưng mà, dù một tuần nay, các nữ nhân khác đều xoay quanh hần, nhưng thật chết tiệt, khuôn mặt thanh thuần, đáng yêu của nàng lại luôn xuất hiện trước mắt

“Reng....reng....”

“A lô” Tiếng chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của hần

“Là em ....” Trong điện thoại truyền đến giọng nói dịu dàng của Lôi Đình

Cung Thần Hạo có chút ngoài ý muốn, mà nàng gọi điện thoại cho hần, nàng làm sao lại có số của hần? “Chuyện gì?”

“Anh.....tôi nay có trở về ko?”

“Ừ, nhưng mà có khả năng về trễ một chút” Trong lòng Cung Thần Hạo có chút mừng thầm

“Vậy. có muốn em để giành đồ ăn ko?”

“Ko cần, anh ở bên ngoài đã có ăn qua rồi”

“Vậy....ko có chuyện gì, em cúp máy”

“Ừ” Cung Thần Hạo cúp máy, khoe miệng gọi lên một độ cong tuyệt đẹp

Nghe tiếng “tút, tut” từ đầu dây điện thoại bên kia, Lôi Đình buông điện thoại xuống, số của hần là lúc nàng sửa sang lại y phục cho hần vô tình nhìn thấy trong tấm danh thiếp

Trên đường trở về nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu kết hôn, sau khi trải qua mấy ngày này, nàng ko muốn mỗi ngày sống cùng hần phải rùng mình, cũng ko hi vọng thấy tin đồn tình cảm của hần trong tạp chí. Hôm nay ở bệnh viện, nàng ko phải ko chú ý tới ánh mắt của ông và ba, nhưng hai người đó đều cho qua coi như ko có chuyện gì, điều nay khiến nàng rất cảm động, còn có mẹ luôn đứng về phía nàng, thay mặt nàng nói chuyện. Cho nên, hôm nay nàng đã cố gắng thuyết phục mình, cố gắng nói chuyện thật bình thản, tuy rằng nàng ko sai, nhưng mâu thuẫn giữa 2 người thì ít nhất phải có một người xuống nước làm lành

Xe ở giao lộ chuyển bánh, chạy chừng mười mấy mét đã đứng trước cửa quán bar Mị Ảnh

Đem chìa khóa đưa cho người giữ xe, Cung Thần Hạo đi lên lầu, tiếng vào bên trong quán bar

“Hi! Hạo, người tới rồi” Đang biểu diễn động tác lắc rượu, Tề Thiệu Dương, hướng hần lên tiếng tiếp đón

“Hôm nay, có chút trễ nha! Chúng ta đã đến đây nửa giờ trước” Tang Từ Phàm nói

“Ta còn nhĩ người hôm nay sẽ mang em dâu đến nữa chứ?” Văn Hoa có chút thất vọng, nhìn về phía sau Cung Thần Hạo

“Nữ nhân nhà ngươi ko phải cũng ko tới sao? Và lại, nam nhân tụ tập, nàng tới làm gì?” Cung Thần Hạo lắc mình ngồi xuống cạnh Ngự Phi

“Nàng hôm nay có chút ko khỏe, ta mới để nàng ở nhà nghỉ ngơi” Văn Hoa giọng điệu ôn hòa, trong ánh mắt lấp đầy dịu dàng, chỉ cần nhắc đến Thẩm Hoàn Hữu, hẳn luôn có cái biểu tình này

“Ngươi đừng để lộ gương mặt ghê tởm như vậy” Tang Tử Phàm ngồi cạnh Văn Hoa nói

“Cái gì ghê tởm a?? Ta đây rõ ràng là gương mặt hạnh phúc, hơn nữa còn là gương mặt anh tuấn, biết ngươi đố kị ta, cho nên ta sẽ ko để ý” Văn Hoa hướng Tang Tử Phàm trừng mắt nhìn tỏ rõ vẻ mặt “ta đây”

“Trời ạ!! Đúng là người mặt dày, ta cũng chưa từng gặp qua người nào mặt dày giống ngươi!!” Tang Tử Phàm khoa trương nói

“Haha, hai kẻ dờ hoi các ngươi, mỗi người nói ít một câu đi” Tề Thiếu Dương haha cười, sau khi chế rượu cho khách xong, hẳn quay đầu hỏi Cung Thần Hạo “Muốn uống cái gì?? Vẫn giống như trước sao?”

“Ko, một lát nữa, ta còn phải lái xe” Hấn lắc đầu

“Yên tâm đi, ta đây có cách giải rượu, ngươi sẽ ko say đâu”

“Vậy cho một ly đi!” Cung Thần Hạo gật đầu, hẳn suýt nữa đã quên Thiếu Dương có bài thuốc tỉnh rượu

“Ok, một ly Martini, ko cần quấy, chỉ cần lắc, mười lăm trên một phải ko?” Tề Thiếu Dương miệng còn hỏi, nhưng tay đã mơ hồ làm động tác (Rin: Ya...mấy cái từ chuyên ngành của bartender ta ngu đều, ta có phải là bọm hay bartender đâu mà biết...thật nhức đầu!!)

“Ừ”

Ko bao lâu sau, một ly Martini đã được trước mặt hấn

Lặng lặng nhắm nháp vị rượu cay cay

“Người bạn rộ như ngươi hôm nay tại sao lại rảnh đến đây?” Đặt ly rượu xuống, Cung Thần Hạo nhìn về phía Tiêu Ngự Phi

“Làm việc cũng phải rút ra thời gian họp mặt a, thả lỏng thể xác, tinh thần một chút” Tiêu Ngự Phi khéo miệng hàm ý cười

“Tâm tình ngươi hôm nay, có vẻ như rất tốt” Văn Hoa cười nói

“Ừ, là rất tốt” Cung Thần Hạo ko phủ nhận

“Đúng rồi, ngày mai các ngươi có đến tiệc rượu ko?” Tang Tử Phàm nói

“Ngươi muốn nhắc đến tiệc rượu của tập đoàn Bằng Vũ sao?” Văn Hoa hỏi

“Ừ” Tang Tử Phàm gật đầu

“Ko có hứng thú” Cung Thần Hạo tỏ rõ thái độ của hấn

“Ta cũng vậy” Tiêu Ngự Phi đối với tiệc rượu, từ trước đến nay đều ko để ý đến

“Ngươi ko cần trả lời, ta cũng biết là ngươi ko đi” Tang Tử Phàm rất nhanh cắt lời Văn Hoa muốn nói

“Xem ra ngày mai ngươi định đi a?” Tề Thiếu Dương ở quầy bar hỏi

“Ko đi ko được a!Ko thì mẹ già của ta sẽ đem ta nuốt sống” Tang Tử Phàm vẻ mặt bất đắc dĩ, nói rõ lý do hấn tham gia tiệc rượu

“Ha...nhìn ko ra ngươi lại sợ bác gái?” Cung Thần Hạo cười nói

“Ngươi ko biết hấn là đứa con có hiếu sao?? Đối với lời nói của dì chỉ có thể nghe theo” Văn Hoa nói

“Con ngươi thì sao, ngươi ko phải cũng bị Hoàn Hữu gắt gao trông nom à? Tang Tử Phàm nói

“Đó là ta vui khi được nàng trông nom, nàng quản ta càng nghiêm, càng chứng tỏ nàng yêu ta càng sâu, sợ mất đi ta” Văn Hoa hạnh phúc nói

“Biến sang một bên đi, lời nói ghê tởm như vậy mà ngươi cũng nói cho được” Tang Tử Phàm vẻ mặt chán ghét nói

“Tang Tử Phàm, ngươi cũng ko phải ko biết đức hạnh của hấn” Tiêu Ngự Phi nói

“A.....”

“Thôi, uống một ly đi”

“Cụng ly”

“Cụng ly”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Đối với hai chân mà nói, giày cao gót hoa mỹ ko thể khiến nàng cảm thụ cuộc sống tốt đẹp được, thứ nàng cần chỉ là một đôi giày vải, để cảm thụ cuộc sống giản dị đầy vui thích

Ngồi trên sofa lúc này, Lôi Đình ôm lấy hai đầu gối, đầu dựa vào tường, tầm mắt dừng lại ở hướng cửa chính

Nàng đang đợi hắn về, tuy biết rằng hiện tại trời đã khuya, nhưng nàng ko ngủ được, nàng vẫn muốn chờ hắn về nói chuyện, một tuần nay, nàng kỳ thực sống cũng ko tốt

"Răng, rắc" Thanh âm cửa chuyển động vang lên, đem suy nghĩ của Lôi Đình nhanh chóng kéo về hiện tại

"Anh đã trở về" Lôi Đình rất nhanh đứng dậy đi đến bên cạnh Cung Thần Hạo, giúp hắn cởi áo khoác, rồi treo nó lên giá áo

"Sao em còn chưa ngủ?" Cung Thần Hạo hơi hơi nhíu mày, hiện tại đã hơn 12 giờ khuya, nàng tại sao vẫn chưa nghỉ ngơi? Chỉ vì chờ hắn sao??

"Em đang đợi anh" Lôi Đình cúi đầu nói

"Anh hôm nay ko phải đã nói sẽ trở về vào tối nay sao??"

"Chuyện là, là em muốn cùng anh nói chuyện, cho nên....." Lôi Đình đáp ứng

"Nói chuyện gì?" Cung Thần Hạo ngồi xuống sofa, nhìn về phía Lôi Đình hỏi, một tuần nay ko thấy, nàng có vẻ gầy yếu ko ít

Lôi Đình xoay người ngồi cạnh hắn trên sofa "Em muốn cùng anh nói đến chuyện hôm đó, ngày đó, cũng ko giống như anh nghĩ, bọn họ là bạn bè tốt của em, tuy em biết cử chỉ của họ rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm, nhưng bởi vì bọn em đã lâu ko gặp mặt, nên mới có thể vô cùng thân thiết như vậy"

"Cho nên?"

"Em cũng ko muốn cùng anh giải thích, nhưng vì em cho rằng vợ chồng ko nên có hiểu lầm, huống chi trong truyện này em ko sai" Lôi Đình đã nói ra lời nàng muốn, trong lòng nhất thời có chút thoải mái

"Vậy, chiếu theo ý của em, nghĩa là lỗi của anh à?" Ngữ khí của hắn tuy rất nhẹ, nhưng ko khó để nhận là hắn đang kiểm chế tức giận

"Em ko có ý đó, em bắt quá chỉ muốn giảm bớt mâu thuẫn hiện tại của chúng ta"

"Phải ko?"

"Còn nữa, nếu đã kết hôn, vợ chồng cơ bản phải tôn trọng nhau, tuy rằng em cũng ko muốn trói buộc anh, nhưng là chuyện xuấ, tin tình yêu của Cung đại thiếu gia anh, mong anh tận lực tránh cho" Lôi Đình nhẹ nhàng mà nói xong

"Anh bắt quá chỉ là muốn cùng các nàng nghe nhạc, ăn một bữa cơm, mà các tạp chí luôn luôn làm lớn chuyện. em cũng ko phải ko biết" Cung Thần Hạo nhẫn nại giải thích

"Có lẽ lời anh nói cũng ko phải là ko có lý, nhưng mà em tin "ko có lửa làm sao có khói", nếu như anh ko làm chuyện khiến người chê trách, thì làm sao người ta chỉ nhắc đến "chuyện tốt" của anh mà ko nói đến người khác " Lôi Đình trào phúng nói

Nhẫn nại của Cung Thần Hạo đều bị nàng quét đi sạch sẽ, hắn ko ngờ tới một cô gái luôn luôn nghe lời như nàng, cũng có thể nói ra những lời nói nghe chói tai như vậy " Cô tựa hồ đã quên nguyện vọng của chúng ta lúc trước, cô có cần phải ôn tập lại một chút ko? Tôi thừa nhận cô là vợ tôi, nhưng điều này cũng ko chứng tỏ, là cô có thể ngồi lên đầu tôi đi"

"Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ như vậy, ngay từ đầu tôi đã hiểu được thân phận và tình cảnh của mình, tôi bắt quá cũng chỉ là một món hàng của anh, bảo đảm chất lượng trong 2 năm, qua thời gian tôi cũng sẽ trở thành một phế vật bị vứt đi" Nước mắt Lôi Đình ko ngừng chảy xuống

"Cô hiểu được là tốt rồi!" Cung Thần Hạo cố ý xem nhẹ nước mắt của nàng, hắn vừa đứng dậy muốn bước vào phòng ngủ, lại nghe được giọng nói u oán vang lên

"Đúng, tôi biết, tôi hiểu được, ngay từ đầu, tôi chỉ là một con cò, cần thì thì dùng, ko cần thì loại bỏ, ngay từ thuở nhỏ, ba cũng chỉ quan tâm đến tí ti, chưa từng quan tâm đến tôi, mặc cho tôi cố gắng lấy lòng ba, làm chuyện gì cũng cố gắng làm tốt nhất, nhưng kết quả vẫn giống nhau, trong lòng ba, tôi làm cái gì cũng ko đúng, tôi tận lực ko để ý tới thái độ của ba, lạc quan sống cuộc sống của mình, nhưng tất cả đều bị cái thứ mà anh gọi là hợp đồng làm cho đổ vỡ, chỉ vì công ty của ba, ba đã đem tôi bán cho anh, a.....nghĩ đến thật buồn cười!" Giọng nói của Lôi Đình tràn ngập bất đắc dĩ, cũng tràn ngập vẻ tự giễu

Cung Thần Hạo quay thân mình nhìn người đang ngồi ở sofa, hắn cũng ko biết được tiểu nữ nhân này đang cười hay đang khóc, nhưng từng câu từng chữ của nàng, đều đập mạnh vào tim hắn

Hắn đi lên phía trước, cầm lấy tay nàng, kéo nàng vào ngực

Bộ dạng hiện tại của nàng, làm cho hắn thực đau lòng "Được rồi, cái gì cũng ko được nói nữa, muốn khóc, vậy hãy khóc cho thật đã" Giọng điệu hắn mềm mại, tay phủ sau lưng nàng, nhẹ nhàng vuốt, hắn muốn cho nàng dừng khi

Lôi Đình rốt cuộc nhin ko được khóc rống lên, nàng đã hoàn toàn bộc phát, nói nhiều như vậy, nàng cũng ko phải muốn hắn cùng đồng tình với mình, chẳng qua là nàng muốn phát tiết, nàng muốn mạnh mẽ nói hết tâm sự

Cho tới nay, nàng chưa bao giờ cùng người khác nói nhiều như vậy, nàng ko hiểu vì sao đối với hắn đã nói ra hết, có lẽ là do áp lực lâu ngày và nàng quá mệt mỏi rồi!

"Ồ.....anh sao có thể.....lần nào nói ra cũng khiến người khác tổn thương!Ồ....." Lôi Đình vừa khóc vừa đánh vào ngực hắn

Cung Thần Hạo để nàng tùy ý phát tiết, nghĩ đến, Cung Thần Hạo hắn từ trước đến nay muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, hơn nữa đối với phương diện nữ nhân đều rất thuận lợi, hắn chưa bao giờ, đối với nữ nhân ôn nhu qua như vậy, nhưng lúc này, hắn chỉ thầm muốn ôm chặt lấy tiểu nữ nhân này

Ko biết bao lâu, có lẽ là do khóc quá mệt mỏi, nên nàng lại dựa vào ngực hắn ngủ, Cung Thần Hạo khom người ôm lấy nàng, đi vào phòng ngủ, cẩn thận đem nàng đặt lên giường, đắp chăn

Tay nhẹ nhàng lướt qua khuôn mặt tròn còn vương nước mắt, nhìn con mắt sưng đỏ kia, hắn lại cảm thấy đau lòng ko nói nên lời, nàng sống thật là khổ, thật mệt

Có lẽ hắn có thể thử tiếp nhận nàng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

2 giờ đêm

"Reng...." Âm thanh của điện thoại vào đêm khuya có vẻ dị thường chói tai

Tiêu Ngự Phi nhíu mày, theo giấc mơ bừng tỉnh, mò tay lên đầu giường, mở đèn bàn ra, lấy điện thoại tiếp chuyện, tay phải dụi dụi mắt

"Tiêu Ngự Phi, ai vậy?"

"Ai vậy? Ngoại trừ cái người luôn bị người cúp máy là ta thì còn có ai?"

"Vừa nghe đến giọng nói quen thuộc này, Tiêu Ngự Phi chút nữa đã phát ra tiếng thở dài

"Mẹ, mẹ biết hiện tại là mấy giờ rồi ko?"

"Đương nhiên biết, là bây giờ tới a" Tiêu mẫu nói rất đương nhiên

"Mẹ đã quên Paris và T sai lệch nhau mấy giờ sao?" Nàng ko phải lúc sáng đã gọi điện rồi sao?

"Mẹ hiện tại ko ở Brazil, mẹ ở Thụy Sĩ" Tiêu mẫu cãi lại

Lại đổi chỗ? "Mẹ, Thụy Sĩ và T cũng lệch nhau mấy giờ" Mẹ ơi a!

"Được rồi! Cho dù bên kia đã khuya, thì đã sao? Mẹ hiện tại ko gọi điện thoại cho con, còn có thể tìm được con sao? Con cũng ko ngấm lại đã treo điện thoại mẹ bao nhiêu lần, lần nào gọi cũng nói "tôi đang làm việc, có rảnh xin mời gửi thư thoại" ! Còn còn muốn bắt mẹ chờ bao lâu a?"

Tiêu Ngự Phi thở dài "Ngày hôm qua ko phải là mẹ đã gọi điện thoại rồi sao?Mẹ nên cùng ba ở bên kia an ổn tuổi già"

"Mẹ biết, nhưng mà....."

"Mẹ, rốt cuộc là có chuyện gì, nói đi!"

"Con trai à!" Tiêu mẫu thở dài

Tiêu Ngự Phi vừa nghe thấy lời dạo đầu này, trong lòng lập tức có dự cảm bất an

"Con có biết mẹ bao nhiêu tuổi rồi ko?"

"Năm nay mẹ mới năm mươi mốt, vẫn còn rất trẻ"

"Mẹ ngoại đã già rồi, còn trẻ cái gì! Ba ngoại đã sáu mươi, 2 lão già chúng ta chỉ muốn có được một đứa cháu bảo bối"

Tiêu Ngự Phi trong lòng thở dài thật sâu "Yên tâm đi mẹ, mẹ phải cùng ba giữ gìn thân thể khỏe mạnh, ít nhất phải sống đến 102 tuổi"

Quanh năm suốt tháng đều đi du lịch, vui đến quên hết trời đất, làm sao có thể đột nhiên chịu già!!

"Trời ạ! Ai có thể vĩnh viễn bình yên vô sự sống hoài được đâu, nếu có một ngày ông trời gọi chúng ta về, chúng ta cũng ra đi mà ko một câu oán hận, điều tiếc nuối duy nhất của bọn ta là ko thể nhìn thấy ngoại lập gia đình sinh con, chúng ta chết ko nhắm mắt a!"

Trời ạ! Lại chuyện này!! Mỗi lần gọi điện thoại nàng đều xoay quanh đề tài này!

"Mẹ, mẹ biết công việc của con mà, nếu gặp được đối tượng của mình con sẽ ko cố ý bỏ qua"

"Con trai a! Con đừng lúc nào cũng lấy công việc làm cái cớ, con luôn dùng lý do này để bịt miệng ta"

Tiêu Ngự Phi hoàn toàn thua trận trước mẹ già của hắn

"Cho nên mới nói, con ko cần bận tâm, mẹ sẽ giúp ngoại xem xét tuyển vài người, sau đó ta sẽ mời các nàng vào Chủ Nhật tuần sau đi tìm con, cùng con chơi đùa, con xem thấy thích ai, thì nói cho mẹ, mẹ sẽ làm chủ"

"Chủ Nhật sau? Mẹ ko phải ở Thụy Sĩ sao, làm sao có thể giúp con chọn người?"

"Ai....! Tuần trước mẹ gặp được một đoàn du lịch của tập đoàn T, có vài cô gái trẻ cũng ko tệ, nói chuyện vài câu, kết quả các nàng đều biết ngoại nha!! Vừa nghe đến chuyện có thể cùng ngoại bồi dưỡng tình cảm, các nàng đều phi thường vui"

"Trời ơi! Mẹ, mẹ căn bản cũng ko biết các nàng, nếu các nàng phẩm hạnh kém cỏi, thì ko phải mẹ đã gây phiền toái cho con sao?"

"Yên tâm đi! Mẹ đã từng duyệt vô số người, sẽ ko nhìn nhầm!"

"Mới là lạ! Mẹ, con nói rồi, con sẽ tự tìm đối tượng cho mình, ba mẹ ko cần lo lắng"

"Tự mình tìm? Khi nào thì con tìm được? Con hiện tại đã hai mươi chín tuổi, mà ngay cả bóng dáng bạn gái cũng ko có! Ta cũng cảm thấy kỳ quái, con bộ dạng vừa cao lại đẹp trai, tính tình tuy hơi lạnh một chút, nhưng nhìn qua cũng có chút nhân tình, dù sao hiện tại cũng có lưu hành cái câu "nam nhân ko xấu, phụ nữ ko yêu", hơn nữa tiền cũng ko thiếu, tại sao con lại ko có bạn gái a? Con ko phải là bị "gay" gì chứ?"

"Mẹ! Con ko phải"

"Kỳ thật nếu có bị cũng ko sao! Chỉ cần con có đối tượng, có thể mang nó ra nước ngoài kết hôn, như vậy cũng coi như là lập gia đình"Tiêu mẫu nói vô cùng thông suốt

"Mẹ, con nói rồi, con ko phải vậy, con rất bình thường"

"Con thực sự bình thường? Vậy tại sao điều kiện con tốt như vậy lại ko có bạn gái? Mẹ đã biết, căn bản, nhất định là ánh mắt con quá cao, quá soi mói, có đúng ko?"

"Mẹ, hôn nhân là chuyện cả đời, ko chọn lựa sẽ ko thành, Chẳng lẽ mẹ hi vọng con tùy tiện tìm người kết hôn, về sau ko hợp lại ly hôn sao?"

"Mẹ đương nhiên ko hy vọng, nhưng mà nếu như con rất soi mói, thì sẽ mất rất nhiều cơ hội, cho nên mẹ quyết định giúp mình lựa con dâu, con chỉ cần ngoan ngoãn cùng người ta lựa chọn mà kết hôn là được!"

"Mẹ! Người muốn kết hôn là con nha! Ko có đạo lý nào nói con ko thể chọn! Thật sự là ko có thiên lý mà!" "Mẹ , chuyện chung thân đại sự ko thể qua loa như vậy được, cũng cũng ko phải là người theo chủ nghĩa ko kết hôn, mẹ yên tâm, con nhất định sẽ kết hôn"

"Thật chứ? Ko phải là muốn dỗ ta?"

"Đương nhiên là thật"

Đầu dây điện thoại bên kia cũng chịu thỏa hiệp "Được rồi! Mẹ tin con một lần

"Như vậy đối với mấy cái người mẹ vừa tuyền kia, mẹ có thể thông báo các nàng dừng đến đây được ko?"

"Ko được, mẹ đều đã nói với người ta, hiện tại lại đổi ý, ta sẽ rất ngượng ngùng"

"Nhưng mà mẹ...."

"Như vậy đi, ta tin là con muốn kết hôn, về sau cũng ko phải xen vào việc của người khác, nhưng mà lần này , con cũng phải cùng các nàng gặp mặt, sự tình đã định như vậy a! Mẹ và ba con phải đi ăn tối, ko nói nữa, tạm biệt"

"Mẹ!? Mẹ!" Tiêu Ngự Phi phí công kêu, bắt đắc dĩ nhìn mẹ hất cúp máy, thất bại nhìn điện thoại, chẳng lẽ hấn cũng phải bắt chước Cung Thần Hạo tìm một cô dâu hợp đồng sao??

Nghĩ vậy, Ngự Phi đột nhiên lại nhớ đến gương mặt con nít , căng mọng kia, nếu nàng ko phải là vợ của hấn, có lẽ..... ..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Sáng sớm, Lôi Đình theo bản năng muốn xoay người điều chỉnh tư thế ngủ, nhưng lại phát hiện bản thân ko thể động đậy

Nàng chậm rãi mở hai mắt đang nhắm chặt, đem tầm mắt mơ hồ quan sát, ko ngờ đến vừa mới ngửa đầu lên nhìn, đập vào tầm mắt nàng lại là một gương mặt đang say ngủ..... ..Cung Thần Hạo?!

Hấn ngủ trong tư thế thân mật ôm nàng vào lòng

Lôi Đình hai mắt trừng lên.....cảnh tượng trước mắt ko hề thay đổi, nhưng lại làm nàng kinh hoàng

Nàng cẩn thận động đậy thân thể, ko muốn đánh thức hấn, nhẹ nhàng rời khỏi ngực hấn

Động tác nhẹ nhàng mà chậm chạp, nàng cẩn thận bước xuống giường, rất nhanh lách mình vào phòng tắm, trước mặt hấn, tại sao nàng lại nói những lời này?? Tại sao nàng có thể ôm hấn khóc lợi hại như vậy?? tại sao lại cảm thấy ngực của hấn rất an toàn, rất tin cậy??

Ko muốn tự hỏi, nàng lắc lắc đầu, nhìn vào trong gương, thấy hai mắt sưng sâu, đỏ bừng như hạt đào, nàng chắc đêm hấn hấn là ngủ rất trễ! Quên đi, tốt nhất ko gọi hấn tỉnh, trước tiên nên đi xuống làm bữa sáng, sau lại gọi hấn dậy ăn cơm

Sau khi hạ quyết tâm, Lôi Đình dùng tốc độ nhanh nhất thay áo ngủ, mặc đồ ở nhà vào, ra khỏi phòng ngủ

Cung Thần Hạo vừa xoay người, tay tự nhiên sờ về phía bên cạnh, trống ko?? Mở to mắt, hấn mới phát hiện người vợ bé nhỏ của hấn đã rời giường

Xốc chần ra, mang dép lê vào, Cung Thần Hạo đứng dậy mở cửa phòng đã nghe thấy một mùi thơm từ phòng bếp bay ra, hấn nhìn vào bên trong bếp lại thấy Lôi Đình đang bận rộn

Hấn đột nhiên cảm thấy cuộc sống như vậy thật hạnh phúc, mỗi ngày mỗi buổi đều có một người vì mình bận rộn, rất có hình tượng của một gia đình

Lôi Đình xoay người đem bữa sáng đã làm xong bung lên, lại thấy bóng dáng đang đứng bên cạnh "Anh đi lên đi" Lôi Đình tận lực bình thần nói, nàng ko muốn nhớ lại điệu bộ xấu hổ hôm qua

"Ừ"

Lôi Đình lướt qua hấn, cầm đồ ăn đặt lên bàn cơm, mới xoay người nói với hấn "Vốn định đi vào gọi anh, anh hấn là chưa đánh răng đi!?"

"Ko có"

Lôi Đình lấy khủy tay ,đẩy hấn ra một chút "Vậy anh nhanh đi đánh răng! Đồ ăn nguội ăn ko ngon nữa" Nàng lại đi vào phòng bếp, đem phòng bếp dọn dẹp sạch sẽ

Cung Thần Hạo nghe lời cũng ko nói gì thêm đã xoay người quay về phòng ngủ rửa mặt chải đầu

"Thế nào? Hợp khẩu vị của anh ko?" Lôi Đình ngồi ở trước bàn ăn, cẩn thận hỏi hấn

"Ừ" Cung Thần Hạo gật gật đầu, "Trong nhà ko có mời đi giúp việc sao?"

"Ách.....em nghĩ dù sao chúng ta cũng chỉ có 2 người, phòng ở cũng ko phải là rất lớn, em một mình có thể làm được việc nhà, cho nên đừng mời nàng đến" Lôi Đình nhỏ giọng nói, nàng ko muốn rảnh rỗi ở nhà ko có việc gì làm, trước kia nàng sống một mình, nhà cửa cũng do nàng tự mình quét dọn, cho nên tuần trước nàng đã cho đi giúp việc nghĩ

"Nếu em thấy mệt, em nên thuê một người" Kỳ thật căn hộ bọn họ sống cũng chỉ hơn 200 mét, nói lớn cũng ko lớn, nói nhỏ cũng ko được tính là nhỏ, quét dọn hấn cũng là rất mệt, nhưng xem về mặt khi được làm việc của nàng, hấn cũng ko muốn nói nhiều, chỉ cần nàng thích là được

"Ừ, em biết" Lôi Đình trên mặt lộ vẻ tươi cười

Nhìn nụ cười của nàng, hấn ko tự chủ cũng cười theo, tạm dừng vào giây "Hôm nay có muốn đi đâu ko?"

"Ách....ko có"

"Ko có chỗ nào muốn đi sao?"

"Ách...." Lôi Đình nhìn hấn có chút kinh ngạc "Ko có, anh hôm nay ko có việc gì sao? Anh ko cần đi hẹn hò à?"

"Ko có"

Ko có? Vậy phải nói hấn hôm nay cả ngày đều rảnh rỗi , Lôi Đình cười nói "Vậy, chúng ta hôm nay thử đi hẹn hò , thế nào?" Khó có được cơ hội tốt như vậy, nàng hấn là nên nắm thật chắc, cùng hấn bồi dưỡng cảm tình, tuy rằng đêm qua.....nhưng tuyệt nhiên ko thể ảnh hưởng chuyện hôm nay, nàng hấn là có thể thực hiện được ước mơ của mình mà ko phải chỉ là mơ tưởng

"Chúng ta ko phải đã kết hôn sao? Hẹn hò?" Cung Thần Hạo còn chưa cùng vợ hấn hẹn hò qua

"Đúng a! Lôi Đình mặt lập tức trầm xuống

Cung Thần Hạo nhìn khuôn mặt kia của nàng, lại ko muốn làm nàng thất vọng, liền mở miệng nói "Vậy chúng ta đi hẹn hò đi!"

"Thật chứ?" Lôi Đình ko ngờ hấn lại nói vậy

"Ừ!" Hấn gật gật đầu

"Vậy chúng ta đi đến khu vui chơi nha, thế nào?" Khu vui chơi là nơi hẹn hò rất tốt

"Ách...." hấn đã ba mươi tuổi, còn đi đến khu vui chơi sao ? Có phải quá kì quái hay ko, nhưng lập tức, hấn vẫn gật đầu đáp ứng

"Cảm ơn anh" Cảm ơn hấn đã cho nàng một cơ hội

"Ko cần phải nói cảm ơn, trước đây chúng ta đã nói rõ, em quên sao?"

"Ko quên, nhưng vẫn muốn cảm ơn anh"

"Ăn đi!"

"Ừ"

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26

Cả một ngày, Lôi Đình kéo hấn đi đông dạo tây, đem trò chơi ở khu vui chơi , chơi hết mấy lần, trong đời nàng, nàng chưa từng có lần nào đến đây, từ nhỏ nàng đã rất kỳ vọng, mong ba có thể đem nàng đi, nhưng nàng vẫn chỉ có thể ngồi ở một góc nhìn hấn đối xử tốt với tí ti

Nhưng cũng ko sao, nàng hiện tại ko phải đã được đi rồi sao?? Hơn nữa lại là đi cùng hắn, mặc kệ nàng muốn chơi cái gì, hắn đều chơi cùng nàng, điều này thực khiến cho nàng cảm động

"Sao rồi? Chơi mệt ko?" Cung Thần Hạo vừa lái xe, vừa hỏi, hắn hôm nay xem như là biết được mặt khác của nàng, quả thực cuộc sống của nàng trước đây rất kém

"Ừ, có chút mệt" Lôi Đình nhìn ra bên ngoài cửa sổ trả lời

"Bữa tối hôm nay ăn bên ngoài đi"

"Được"

Lôi Đình nhìn cảnh phố chạy như bay, hưởng thụ sự yên tĩnh cùng thoải mái

Ước chừng được 40 phút, bọn họ đã đi vào một cái nhà hàng có thể nói là đạt mức tiêu chuẩn quốc tế

Toàn bộ nhà hàng có kiến trúc hình tròn, bên trong nhà lại có dựng trăm ngàn cái hòn non bộ tạo cảnh, núi xanh nước biếc, cầu đá vắt ngang, cỏ thụ già cỗi, hoa thom cỏ lạ, dàn hoa nghiêng nghiêng, sương khói lạnh lạnh, nhìn như mây trắng lướt nhẹ, đúng là một bức tranh khó gặp

"Đến rồi, xuống xe đi!" Cung Thần Hạo nói

Mà Lôi Đình cùng có người giúp nạnh mở cửa

"Tổng giám đốc, xin mời theo tôi"

Cung Thần Hạo đi tới trước mặt Lôi Đình, cầm tay nàng, hướng vào trong nhà hàng đi

Lôi Đình ko ngờ, cái nhà hàng này thì ra cũng là sản nghiệp của hắn

Quản lý đưa hai người vào chỗ ngồi tốt nhất, chỗ ngồi này có vị trí tốt nhất nhà hàng, cảnh đẹp ngoài cửa sổ có thể nhìn thấy hết ko bỏ sót thứ gì

Một người phục vụ bận rộn phục lập tức đem ra 2 ly rượu khai vị, quản lý tự mình đem rượu đưa đến trước mặt 2 người, thuận tay lấy luôn menu trên bàn "Tổng Tài, xin chờ một chút, cơm sẽ lập tức được mang đến"

Cung Thần Hạo gật đầu vẫy tay ý bảo hắn có thể lui ra, chuyển mắt lại thấy Lôi Đình đang nghiêng mặt nhìn cảnh trí trong vườn nhà hàng

"Em cảm thấy thế nào?"

"Là một chỗ rất đẹp" Lôi Đình nhìn cảnh nói

"Em thích là tốt rồi" Cung Thần Hạo có thể nhìn thấy nàng rất thích chỗ này

"Cái kia, thực xin lỗi, em muốn đi rửa tay" Lôi Đình hướng hắn nói

"Toilet ở cửa phía trước quẹo phải, cần anh mang em đi ko?"

"Ko cần, tự em đi là được" Nàng dứt lời đứng dậy, hướng về phía toilet đi

Cung Thần Hạo nhìn bóng lưng nàng xa dần, quay đầu nhìn mây mù ngoài cửa sổ trầm tư

Âu Mị Nhi cùng hai người bạn cười cười nói nói đi vào sân vườn, vừa đi vào nhà hàng, tầm mắt lập tức chú ý tới một bóng dáng đặc biệt, hắn từ lâu cũng đã ko tìm gặp nàng

"Mị nhi, người kia có phải là Cung Thần Hạo của Cung thị tập đoàn ko?" Lục y nữ nhân đứng cạnh Mị nhi nói nói

"Xem hắn thật anh tuấn, trách ko được có nhiều nữ nhân lại muốn trở thành nữ nhân của hắn" Từ y nữ nhân, vẻ mặt háo sắc nói

Âu Mị Nhi ko để ý đến lời nói của các nàng, nàng hơi chỉnh quần áo, nở nụ cười mê hoặc lòng người, hương bóng dáng anh tuấn kia bước tới, hắn chỉ có một mình ở đây, đúng là một cơ hội tốt, tuy rằng hắn đã kết hôn, nhưng mà nàng cũng ko ngại làm người thứ ba (Rin.....2 chữ: vô sỉ!)

"Hạo, ko ngờ tới lại có thể gặp gỡ anh ở đây" Âu Mị Nhi phong tình vạn chủng đi đến trước mặt Cung Thần Hạo, giọng nói mang chút kinh ngạc

Cung Thần Hạo giương mắt nhìn về người phía trước, nữ nhân này là ai?? Nàng làm sao có thể biết hắn?? Qua một giây, Âu Mị Nhi đã ngồi xuống đùi hắn

"Hạo, anh tới một mình sao? Nếu đúng là như vậy, chúng ta cùng ngồi xuống cùng nhau ăn đi" Âu Mị Nhi thanh âm mềm mại nói, tay khoát lên cổ của hắn, ánh mắt dịu dàng như muốn thôi miên

"Ách.....tiểu thư, tôi quen cô sao?"

"Hạo! Là em a! Mị Nhi a.....anh sao lại quên em rồi" Âu Mị Nhi nhẹ nhàng gõ vào ngực hạo, chu miệng nói

Mị Nhi!?? Một cái tên nghe rất quen, Âu Mị Nhi.....thiên xí nghiệp Âu thị, từng cùng hạo có quan hệ tình nhân gần gũi, nhưng mà chuyện này đã là chuyện của mấy tháng trước đây

"Hạo, anh nghĩ sao?"

"Ừ, nhưng mà anh muốn, em hiện tại hãy đứng dậy, chúng ta ko phải đã sớm chia tay sao?? Hơn nữa anh đã kết hôn" Hạo sờ dĩ chia tay cùng nàng, cũng là chịu ko nổi tính tình đại tiểu thư của nàng, nàng được nuông chiều quá mức, quen biết ba ngày, đã bị hạo hạ knock out! Cũng khó trách hạo lại ko nhớ rõ nàng

"Hạo.... .."

Lôi Đình từ toilet đi ra, gặp được hình ảnh, ông xã nàng cùng một nữ nhân ôm nhau, mặt khác lại có 2 nữ nhân vẻ mặt háo sắc ngồi đối diện nhìn hạo

Danh tiếng đào hoa bên ngoài của hạo, nàng đã sớm biết, mà bức tranh trước mặt, lại thật sâu kích thích nàng, chẳng qua là nàng đi toilet một chút, đã có nữ nhân tự động dâng đến cửa, đứng là danh bất hư truyền

Nhưng nàng xem bộ dạng nhũ mào của Cung Thần Hạo, cũng biết chỉ có một mình nữ nhân này yêu thương nhưng nhớ hạo, nên nàng cũng chạy về phía Cung Thần Hạo, cố gắng treo lên khuôn mặt tươi cười "Ông xã" Đây là lần đầu tiên nàng gọi hạo như vậy

Thanh âm của Lôi Đình đột nhiên vang tới, khiến hạo có loại ý tưởng giải thoát, liền hướng tới Âu Mị Nhi nói "Thực xin lỗi, bà xã của anh đã đến đây, em có thể đứng dậy ko??"

Âu Mị Nhi trừng lớn đôi mắt đẹp nhìn nữ nhân khuôn mặt trẻ con trước mắt, luận diện mạo, nàng ko xinh đẹp, luận dáng người, nàng cũng ko tốt, Hạo làm sao có thể cùng loại nữ nhân này kết hôn?? "Hạo, ánh mắt của anh khi nào lại trở nên kém như vậy, loại nữ nhân này cũng có thể cùng anh lên giường" Giọng điệu của nàng hết sức trào phúng

Lôi Đình bị lời của nàng chọc giận, cái gì là loại nữ nhân này? Nàng trên mặt lộ vẻ hờn giận, tươi cười nói "Tôi nói, vị đại thẩm này, dĩ cũng nên xem lại chính mình đi, dĩ nên đi về mà soi gương, ông xã tôi làm sao có thể coi trọng dĩ"(Rin: giờ ại!! Ta edit xong câu này là bị sặc cười ời!! haha....)

Đại thẩm ?? Nha đầu kia mắt đúng là có bệnh! Âu Mị Nhi nhìn giây tiếp theo liền từ trên người Cung Thần Hạo đứng dậy, đôi mắt đẹp giận dữ trừng Lôi Đình

Lôi Đình thấy Âu Mị Nhi đứng lên, liền thay nàng ngồi xuống đùi Cung Thần Hạo, dùng giọng điệu làm nũng nói "Ông xã, anh thật đúng là ai đến cũng ko cự tuyệt! Đến đại thẩm kia yêu thương nhớ nhưng, anh cũng nhận a, ại....." Nói xong, nàng vẫn ko quên lắc đầu

Cung Thần Hạo nghiêng ngả nhìn nàng, cũng ko nói lời nào, hạo có thể cảm nhận được sự đố kỵ trong lời nói của nàng, cùng cả ánh mắt bất mãn, cảm nhận như vậy cũng rất tốt

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

"Đại thẩm? A, tiểu nha đầu này, ngươi có biết cái gì gọi là lễ nghĩa ko hả??" Âu Mị Nhi trừng mắt tức giận nhìn Lôi Đình, khuôn mặt trẻ con kia, hiện tại lại còn trưng ra nụ cười hờn giận

"Đúng, đúng, ngươi so ra cũng chẳng lớn hơn bọn ta mấy tuổi, nên kêu chúng ta là tỷ tỷ mới đúng" Lục y nữ nhân rất nhanh đã tiếp lời

"Đừng nghĩ rằng gương mặt ngươi trẻ con thì có thể giả vờ non nớt" Từ y nữ nhân chán ghét nhìn nàng nói

"Ta ko giả vờ, cũng so với các ngươi trẻ hơn"

"Nha đầu ngang tàng này, nam nhân của Mị Nhi tỷ, ngươi cũng dám đụng sao?" Lục y nữ nhân nói

"Phải nói các ngươi từ đâu bay ra dụ dỗ ông xã ta mới đúng, các ngươi ko biết là hạo đã kết hôn rồi sao??" Lôi Đình nói rất nhẹ nhàng, nghe ko ra rốt cuộc nàng có tức giận hay ko

"Thì đã sao? Hiện tại, sau khi kết hôn, ko phải nam nhân cũng hay ra bên ngoài ăn chơi, đàn đúm, quen ba yêu bốn đó sao, một tiểu nha đầu như ngươi

làm sao có thể giữ được Hạo? Đúng là mơ tưởng, ko thể nào....” Âu Mị Nhi ghen ghét dữ dội, rõ ràng vừa rồi nàng còn ngồi trên đùi hắn, mà hiện tại lại thấy cái cảnh mười phần chối mất này

“Ko thể là sao?? Ông xã, anh xem kia, 3 nàng kia mắng chửi người ta, người ta đúng là bị thiệt a!” Lôi Đình ngồi trên đùi hắn, nhẹ tay lay lay hắn nói

“Các người nên rời đi, tôi muốn cùng bà xã hưởng thụ bữa tối” Cung Thần Hạo lạnh lùng nhìn Âu Mị Nhi nói, hắn vốn đối với nàng chẳng có hảo cảm, hiện tại còn chán ghét thập phần

“Hạo.....” Âu Mị Nhi nũng nịu kêu

“Tôi ko muốn lặp lại lần thứ hai”

“Hừ!!” Âu Mị Nhi oán hận trừng mắt liếc nhìn Lôi Đình một cái, trong ánh mắt toát lên ý “ngươi chờ đấy” rồi xoay lưng bỏ đi

“Đại thẩm! Đi đường cẩn thận một chút, coi chừng chân bị thương” Lôi Đình hướng về bóng lưng các nàng rồi đi kêu lên, chân mang giày cao 9 tấc, các nàng cũng qua lợi hại rồi!! Ko sợ đi đường bị ngã sao!!?

Giây tiếp theo, khi các nàng khuất bóng, Lôi Đình cũng rất nhanh từ trên đùi hắn đứng thẳng lên, trở về vị trí cũ, nụ cười trên gương mặt nàng ko còn tồn tại nữa, nàng cũng ko muốn nhiều lời làm gì!! Hành động vừa nãy chẳng qua là muốn bảo vệ thân phận nàng một chút, ít ra vào lúc hắn và nàng ở cùng nhau, nàng ko muốn bị kẻ khác phá hỏng, cho nên Lôi Đình nàng ko có sai!!

Cung Thần Hạo trong lúc chờ cơm được mang đến, liền đưa tay cầm một ly rượu, gương mặt nở nụ cười mỉm, hắn hiện tại vẫn chưa muốn phá vỡ cục diện bế tắc này, hắn vẫn nhớ đến cái tình huống vừa xảy ra khi nãy, ko ngờ vợ hắn cũng thật cao tay

“Mời”

Lôi Đình cũng nâng ly rượu lên ko kiêng nể uống một ngụm

Lát sau, cơm cũng được đem lên, Cung Thần Hạo cũng ko nói gì thêm, liền chăm chú ăn, có muốn nói chuyện hắn cũng sẽ chờ sau khi cơm nước xong xuôi sẽ nói

Lôi Đình ăn một ngụm như nghẹn một ngụm, nàng hiện tại ko có tâm trạng để ăn nữa, tâm trạng của nàng đã bị ba người vừa rồi phá hỏng cả, nàng hiện tại có ăn cũng ko biết mùi vị

Lúc này, hắn mới phát hiện nàng vẫn cúi đầu nhìn thấp, chỉ đem tầm mắt nhìn chăm chăm vào đĩa đồ ăn “Sao vậy?? Ko hợp khẩu vị em à?”

“Ách.....ko...ko có..”

“Vậy sao em ko ăn”

“Em ăn đây!!”. Lôi Đình bắt đầu chuyện tâm ăn cơm, hi vọng bữa tối mau chóng kết thúc, để nàng còn về nhà

Nhưng mà, Cung Thần Hạo lại ko nghĩ như thế, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào đôi môi bóng lưỡng dính dầu mỡ của nàng, nếu có thể, hắn thật muốn cảm thụ cảm giác mềm mại kia

Đột nhiên, Lôi Đình cảm thấy hắn trở nên yên lặng, vừa giương mắt nhìn, nàng đã chạm phải ánh mắt nóng rực của hắn, làm cho nàng cả người ko được tự nhiên

“Em làm sao a?”

“Em trên miệng dính ít đồ ăn” Cung Thần Hạo vươn tay giúp nàng phui vụn đồ ăn trên miệng xuống

Lôi Đình liền phản ứng thật nhanh, nàng ngửa người tránh né ngón tay của hắn “Cám ơn, tự em sẽ làm”

Cung Thần Hạo khựng người lại, nở nụ cười mê người, hắn liền rút tay về

“Lát nữa chúng ta đến quán cà phê lâu trên tiện thể gọi chút điểm tâm ngọt!” Cung Thần Hạo nói

Lôi Đình hơi giật mình nhìn hắn, hắn đúng là thay đổi thật nhanh, trong thời gian ngắn, nàng cũng ko biết nên phản ứng như thế nào

“Ách....ko.....”

Cung Thần Hạo cắt lời nàng, vươn một đầu ngón tay ra lắc lắc “Đồng ý đi, điểm tâm ở đây rất ngon, anh nghĩ em sẽ thích”

Lôi Đình thấy trong mắt hắn lấp lánh ý nghĩ “ko cho cự tuyệt” nên mặc dù trong lòng tức giận nhưng nàng vẫn ko dám từ chối, nàng chỉ có thể miễn cưỡng trả lời “Được”

Lôi Đình ko có tâm trạng muốn ăn, nên đồ ăn mỹ vị trước mắt cũng ko thể khơi gợi được sự thèm ăn của nàng, nàng đành quay đầu nhìn về cảnh sông

núi Trung Quốc thu nhỏ bên ngoài

Cung Thần Hạo chậm rãi ăn, cho tới bây giờ vẫn chưa có nữ nhân nào dám cự tuyệt quyết định của hắn

Quán cà phê của nhà hàng này được xây ở nơi cao nhất, dựa vào thiết kế đặc thù này, mà người thưởng dụng có thể hết cảnh đêm tuyệt đẹp vào đáy mắt

Cung Thần Hạo uống một ngụm nhỏ cà phê, liếc nhìn nàng đối diện vẫn trầm mặc im lặng

“Sao vậy, ko vui? Là vì chuyện vừa rồi?”

“Ko...bánh ngọt ăn ngon lắm” Lôi Đình vừa cúi đầu, vừa ăn điểm tâm ngọt

“Em thích là tốt, chuyện vừa rồi, cũng chỉ là chuyện vớ vẩn, tuyệt đối ko thể ảnh hưởng đến cuộc hẹn hò của chúng ta, em còn muốn đi đâu ko??”

“Ách....ko có, em muốn về nhà nghỉ ngơi”

“Ok! Vậy chờ em ăn bánh ngọt xong, chúng ta sẽ đi về” Cung Thần Hạo cũng ko muốn hỏi gì thêm

“Ừ” Điểm tâm ngọt ở đây quả đúng như lời hắn nói, ăn thật ngon, ngọt mà ko béo, vừa bỏ vào miệng đã hòa tan, người gia hắn là sẽ rất thích ăn! “Đúng rồi, ngày mai ông xuất viện, anh có muốn cùng vào bệnh viện hay ko??”

“Ngày mai thứ Hai, em ko phải đi làm sao??”

“Em sẽ xin phép nghỉ buổi sáng, buổi chiều sẽ đi làm”

“Ừ, mấy giờ?”

“Ông sẽ xuất viện mười giờ, chín giờ chúng ta sẽ đi, sẵn tiện giúp ông sắp xếp các thứ”

“Vậy thì cùng đi đi”

“Ách.....ý của anh là anh cùng em đi sao??”

“Em là vợ anh, ông nội anh lại xuất viện, anh đương nhiên muốn cùng em đi a” Cung Thần Hạo buồn cười nhìn phản ứng của nàng

“A!”

Hai người lại trở nên im lặng, chăm chú uống cà phê

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Hắn cùng nàng trở lại cuộc sống lúc trước, hắn mỗi ngày vẫn theo lễ thường đưa đón nàng đi làm, về nhà nàng sẽ làm cơm chiều cho hắn, lâu lâu 2 người bọn họ sẽ ăn bên ngoài, cuộc sống gia đình bình thản, ko sóng gió, ko phập phồng, cũng ko có xung đột

Cuộc sống như vậy khiến Lôi Đình cảm thấy thật thỏa mãn, mặc dù lâu lâu trên tạp chí hàng tuần vẫn đăng tin tình cảm của hắn, nhưng mà dù sao tin tức

cũng đã giảm đi rất nhiều, một tháng nay mỗi ngày hắn đều ở nhà, những tin tức tình cảm của hắn cũng chỉ là do phóng viên thổi phồng, cho nên nàng cũng ko để ý

Hôm nay khi nàng trở về nhà, hắn đã đi công tác , tuy nhiên cũng có dặn dò qua Lý thúc đón nàng, nhưng nàng đã từ chối, đường trở về nhà cũng ko phải là quá xa, nàng đón xe buýt đi cũng rất tiện, Lý thúc thấy nói mãi ko lay chuyển được nàng, mới gật đầu đồng ý cho nàng đi xe buýt

Thu hồi đồng quần áo phơi nắng cả ngày , Lôi Dĩnh ôm trong lòng đồng quần áo ấm áp dễ chịu đi vào phòng, trước nàng sắp xếp quần áo đầu vào đây rồi phân loại chúng để vào tủ, sau nàng lấy bàn ủi ra, ủi thẳng thớm đồng quần áo còn lại

Nàng thích tự tay làm việc, vừa có thể giết thời lại còn có thể giãn gân giãn cốt, việc trong nhà, tất cả đều do nàng một tay xử lý, tuy cực nhưng lại thích thú vô cùng

Nàng khoan khoái người mùi thơm còn lưu lại trên quần áo, trong miệng ngâm nga giai điệu một bài hát, bàn ủi trong tay lướt qua áo sơ mi kẻ sọc, áp thẳng đường cong...

Cung Thần có bờ vai rất lớn, ngực vững chãi, thắt lưng gầy, khỏe mạnh... thân hình cao lớn, anh tuấn của hắn so với vẻ mảnh khảnh , nữ tính mềm mại , hoàn toàn khác biệt, áo sơ mi nếu mặc trên người hắn, phối hợp cùng đồ vest cắt may vừa người, lại càng làm nổi bật vẻ oai hùng tỏa sáng của hắn

Tương phản, lúc trước nàng từng mặc trộm áo sơ mi của hắn, tuy nói cảm giác rất thoải mái, nhưng cái bộ dạng nàng mặc áo lại vô cùng buồn cười, nhớ đến, đến bây giờ nàng vẫn cảm thấy buồn cười

Lôi Dĩnh cười khẽ, đem quần áo từng bộ ủi thẳng thớm chỉnh tề, nhẹ nhàng mon tron....

Nhìn đồng quần áo năm nữ chất lên nhau, trong lòng nàng lại lần lần nhịp sóng hạnh phúc, trong đầu nàng chợt hiện lên hình ảnh của cặp vợ chồng hài hòa mỹ mãn, trong cuộc sống hôn nhân thường nhật, bọn họ có lẽ sẽ có lúc tranh chấp, cũng có lúc cảm tình lung lay, nhưng cái chính là bọn họ yêu thương nhau

Chồng bận rộn bên ngoài bên ba, vợ ở nhà cẩn thận săn sóc gia đình , đem lại sự ấm áp cho ngôi nhà, cùng chồng chia sẻ hạnh phúc...

Khi mặt trời về chiều, chậm chậm theo hướng tây lặn dần, chồng mang theo chút mệt mỏi trở về, vợ dịu dàng tươi cười chào đón hắn, vì hắn chuẩn bị thức ăn ngon, thăm hỏi một ngày vất vả của hắn, có lẽ có thêm một đứa con nhỏ nhỏ bên cạnh cười đùa...

Trong đầu nàng hiện lên bức tranh gia đình hòa thuận vui vẻ ấm áp, nhưng cái gia đình ấy đối với nàng mà nói, tựa hồ đã quá xa xôi rồi

Nàng tập trung lực chú ý, ko cho phép mình theo đuổi suy nghĩ ấy bay xa, nàng đem chỗ quần áo đã ủi sắp vào tủ quần áo, cho đến khi chạm phải chỗ quần áo ko thuộc về mình kia, động tác của nàng bắt đầu trở nên chần chờ, lòng nàng ko tự chủ được lại hướng về nam nhân khiến nàng bối rối....

Hắn mới đi một ngày, mà nàng đã bắt đầu nhớ đến hắn, hắn đang ở đâu?? Có nhớ đến nàng ko??

Tay vỗ về quần áo của hắn, suy nghĩ của nàng lại tràn ngập bóng hình hắn

Chỉ mới một tháng ở chung, mà nàng đã yêu hắn sâu sắc ko ít, nghĩ đến hắn mỗi ngày , đối với nàng đều hết mực cưng chiều, quan tâm, trong lòng nàng lại mừng thầm, chỉ cần nàng được ở cạnh hắn, lòng nàng liền có loại cảm giác an lòng

Ngẫu nhiên nhìn thấy nụ cười mỉm nơi khóe miệng, hay chạm đến tầm mắt nóng rực kia, tim của nàng lập tức sẽ đập mạnh, giống như bị một dòng điện hung hãn xẹt qua. Mà nếu như, nếu như đến một ngày nào đó hai người bọn họ chia tay, nàng rồi sẽ bỏ được hắn chứ??

Yêu phải một người ko thương mình, nàng quá rõ số phận của nàng sẽ rơi vào tình cảnh bi thảm cỡ nào

Nàng phút chốc đóng cửa tủ lại...nàng ko thể lại để cho suy nghĩ của mình hướng về hắn

Nàng xoay người, chuẩn bị thu dọn bàn ủi cùng cầu là (*cái bàn ủi đồ)

“Reng...reng”

Nàng cầm lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường

“A lô”

“Nha đầu, là anh”

Điện thoại truyền đến là giọng nói của “Duong, có chuyện gì ko?”

“Nha đầu, nhận được điện thoại của anh kinh ngạc lắm sao?”

“Ách....đúng vậy a!! Ko ngờ lại có một đại soái ca gọi đến cho em a”

“Nha đầu kia, lại trêu chọc anh”

“Làm gì có!!”

“Có rảnh ko?”

“Sao vậy?? Muốn em mời đi ăn??”

“Chuyện này mà em cũng có thể đoán, quá thông minh”

“A....em vốn rất thông minh nha!!”

“Đúng, em rất thông minh:

“Sao lại muốn mời em đi ăn a?? Hôm nay là ngày lành gì sao??”

“Em định ko đến?”

“Đi, phải đi, có người mời sao có thể ko đi.”

“Hôm nay có tin vui ngoài ý muốn cho em a”

Nghe giọng điệu thần bí của Ngũ Dương, nàng có chút tò mò, tin vui??Bọn họ trúng số sao?? “Em đây càng muốn đi”

“Có cần anh đón em ko?”

“Ko cần, anh nói nơi chúng ta ăn cơm, em sẽ tự đi”

“Là cái nhà hàng lần trước chúng ta ăn, em có nhớ đường ko??”

“Ừ, biết, vậy các anh chờ em một chút”

“Được”

Cúp máy, Lôi Đình ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên vách, mới bảy giờ đúng, cơm nước xong xuôi, chín giờ là có thể về nhà, thu dọn bàn ủi cùng cầu là, nàng liền chải tóc ngay ngắn rồi cầm lấy túi xách đi ra ngoài

Nàng đã cùng Cung Thần Hạo nói rõ quan hệ của bọn họ, hẳn cũng thấy chuyện lần trước cũng rất khách quan, cho nên hẳn ko phản đối nàng giao du với bọn họ

Hắn hiện tại lại ko có ở nhà, trong nhà chỉ còn một mình nàng, căn nhà trống rỗng, ko có độ ấm,nàng đi ra ngoài gặp đỡ bọn họ cũng tốt, cũng đỡ khiến cho nàng cứ nghĩ về hắn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30

“Sông Xen” – Nhà hàng Pháp

Lôi Đình vào cửa chưa được nửa giây là đã tìm được người muốn tìm, ai kêu hai người bọn họ đều là soái ca, đi đâu cũng có thể trở thành tiêu điểm, mà Ngũ Dương nhìn thấy nàng cũng tươi cười, hướng về phía nàng vẫy vẫy tay

Nàng cười theo hướng bọn họ mà đi đến, ngồi xuống bên Thủy Diệc Đồng, đối diện Ngũ Dương nói ” Các anh trúng số sao?? Cho nên mới mời em đi ăn cơm !!”

“Nha đầu, tiền của anh cũng đủ cho anh dùng cả đời, ko cần phải trúng số cũng có thể đãi em ăn ở đây” Ngũ Dương cười nói

“Em biết, các anh là ông chủ tư bản, còn cái kẻ vô sản thấp kém như em có thể ăn uống ở một cái nhà hàng cao cấp như vậy cũng là vì được hưởng một ít vinh dự của anh” Lôi Đình lộ ra vẻ đắc ý nói

“Hai người các người mỗi lần chạm mặt đều phải đấu đá nhau vài câu” Thủy Diệc Đồng hàm ý cười nói

“Đây là thói quen em cùng hắn ở chung, ko bỏ được” Lôi Đình cười nói, nàng là người một khi hình thành thói quen rất khó sửa, cho nên nàng rất sợ hãi

thói quen của mình, nhưng lại ko kháng cự được thói quen, thực mâu thuẫn

“Nếu ngày nào đó, em và anh ko đấu võ mồm, tình cảm của nha đầu và anh cũng sẽ giảm bớt, em thấy anh nói đúng ko! nha đầu!” Ngũ Dương nói xong, vẫn ko quên hướng về phía nàng nháy mắt

“Đúng. ....lời của đại soái ca, em dám phủ nhận sao?? Còn nữa, anh có thể thu hồi dòng điện kia được chứ, em rất sợ điện lực của anh, em ko chịu nổi, còn nữa, 2 người ko thấy được, hiện trong nhà hàng, nữ nhân đều nhìn chăm chú vào các người sao??”

“Đúng a, anh đi đến đâu cũng là tiêu điểm chú ý của mọi người a!!Hết cách rồi, ai kêu kẻ hèn này phong lưu, phóng khoáng, chỉ có phong độ, anh tuân theo thôi.....”

“Ách. ....Đồng, anh có thấy người nào đó hình như là bị điên rồi ko!?! Gặp qua người tự kỉ đã nhiều, em cũng chưa từng thấy kẻ nào tự kỉ như hần” Lôi Đình là ra dáng vẻ như đang suy nghĩ, tay vỗ nhẹ ngực

“A. ....” Thủy Diệc Đồng ngồi ở một bên ko nói xen vào, nụ cười nơi khóe miệng ngày càng sâu sắc, đúng là 2 kẻ dở hơi!!

“Em biểu tình như vậy là sao?? Nha đầu, anh đẹp trai, điều nay mọi người ai cũng công nhận, để anh cho em một chút kiến thức về sức quyến rũ của nam nhân” Nói xong, hần hướng đến một mỹ nữ đang dùng com ngồi ở phía trên, lộ ra một nụ cười câu hồn, nháy nháy mi mắt

Lôi Đình nhìn theo tầm mắt của hần, chỉ thấy mỹ nữ kia mặt đỏ, ánh mắt mê muội, nước miếng cũng rất nhanh đã chảy xuống, lộ ra mười phần háo sắc, mà mỹ nữ bên cạnh nàng cũng như thế

“Oa, người xem kia, hần đang hướng ta cười a!! Hần cười đúng là đẹp ngây người. ....”

“Ừ.....”

“Em nói, anh cũng đừng ở đây liếc mắt đưa tình, em ko muốn chỉ vì ăn bữa com ở đây mà bị ánh mắt ghen tị của nữ nhân giết chết đâu, còn nữa, anh đúng có ghê tởm như vậy. em một lát nữa em ăn ko ngon” Lôi Đình rất nhanh đem lời nói hết, sau đó ôm lấy cánh tay của Thủy Diệc Đồng, nhìn Ngũ Dương, có ý “Thách anh dám làm gì em”, nàng hiện tại đã có ngọn núi “Thủy Diệc Đồng” đã dựa vào

Ngũ Dương trừng mắt nhìn nàng, song rất nhanh đã hòa hoãn lại cảm xúc , hần nói “Hừ.....hôm nay tâm tình anh tốt, căn bản ko cùng tiểu nữ này so đo, cái này gọi là : đàn ông tốt ko chấp phụ nữ”

“Oa!...Anh cư nhiên cũng biết đến câu này a!! Tiểu nữ từ đây cũng cảm ơn anh khai ân ko giết”

“Ha. ....” Thủy Diệc Đồng nhin ko được liền nở nụ cười

Thấy hần cười như vậy, Lôi Đình cùng Ngũ Dương cũng ko hèn mà cùng cười

Nam nhân mới vừa bước vào cửa nhìn thấy bọn họ òa cười, cũng ko kiêng nể hỏi “các người nói cái gì mà vui vẻ vậy?”

“A. ....Thiên Mạch, người đến rồi” Thủy Diệc Đồng quay đầu nhìn người đứng bên cạnh bàn nói

“Tiểu tử , người sao lại trẻ như vậy, làm bọn ta chờ gần chết” Ngũ Dương đứng dậy khoát vai Minh Thiên Mạch, trêu chọc nói

“Đi đường bị kẹt xe, nên có chút trễ” Minh Thiên Mạch giải thích nói

“Dương, để cho Thiên Mạch ngồi xuống đi” Thủy Diệc Đồng nói

Thiên Mạch vừa ngồi xuống , Ngũ Dương vẫn như trước khoát tay lên vai hần, Lôi Đình mở to hai mắt nhìn nam nhân trước mắt, trong ánh mắt nàng để lộ vẻ kinh ngạc cùng khiếp sợ

“Nha đầu, có phải là vui quá hay ko a!! A. ....” Ngũ Dương trêu chọc nói

“Dương, mọi người đã đến đông đủ, vậy thì gọi com đi” Thủy Diệc Đồng nói

“Waiter!!(*bồi bàn)” Ngũ Dương nhắc tay kêu lên

Chờ người đem menu đến, Thủy Diệc Đồng hỏi ” Tiểu Đình, em muốn ăn gì?”

“A!! Tùy tiện, nhờ các anh gọi dùm” Lôi Đình bắt đầu cảm thấy bất an, nàng đã nghĩ đến cả đời này sẽ ko còn cơ hội gặp lại hần, nghĩ đến hần chỉ là một khách qua đường trong cuộc đời nàng, nhưng ko ngờ, hôm nay lại gặp mặt, đúng ngay vào lúc này, hỏi nàng vui mừng sao? nàng quả thật rất vui mừng

Nhìn mặt hần vẫn như cũ, ko có gì thay đổi, nụ cười manh mẽ lương thiện vẫn như trước, hần so với 3 năm trước đây đã có vẻ chính chắn hơn một chút, gầy hơn một chút, bản thân hần cũng ko được gọi là tuần tú chỉ có thể nói là thanh tú, khác với Đồng, Dương và Hạo, hần thuộc loại thơm mát, lại có chút thư sinh, nàng ở bên cạnh hần, hần luôn dùng nụ cười dịu dàng nhìn nàng, giọng điệu nói chuyện điềm đạm khiến nàng ở gần hần luôn có cảm giác thực thoải mái, mãi mãi ko tồn tại áp lực, cũng bởi vì như thế mà trước đây, nàng đã yêu thích hần, nàng mới có thói quen muốn ý lại, ở bên cạnh hần

Cũng chỉ bởi vì hấn, nàng mới có thể ở vũ hội cuối năm của trường mà quen biết Dương và Đồng, nhưng khi nàng học năm hai, nhà hấn chuyển sang Pháp định cư lúc nào nàng cũng ko biết, chỉ khi nhập học nàng theo lời Đồng và Dương mới biết được, nghe họ nói hấn sẽ ko về lại nước, ngay lúc đó nàng cảm thấy rất hụt hẫng, thất lạc, nhưng trước mặt Đồng và Dương nàng cũng ko biểu lộ, nàng ko muốn bọn họ lo lắng

Mà nàng cũng ko rõ là, tại sao khi ra đi hấn lại ko nói với nàng một tiếng, chẳng lẽ nàng ko phải là bạn bè hấn sao?? Sau đó vì ko muốn nhớ đến hấn nàng đã học cách quên đi, và nàng đã thành công, một năm thời gian, nàng thật sự đã làm cho hình bóng của hấn phai nhạt dần. vì thế hiện tại, khi nàng nhìn thấy hấn, nàng chỉ có thể biểu lộ kinh ngạc và khiếp sợ

“Nha đầu, em đừng có nhìn chằm chằm vào Thiên Mạch a!! Con gái con đũa gì mà ko có chút nào rụt rè” Ngủ Dương cười nói, hấn biết nàng sẽ có biểu hiện như vậy

Lôi Đình bị hấn trêu chọc nên đã thoát ly khỏi suy nghĩ đó, nàng ngượng ngùng cúi đầu, trời ạ!! Nàng lại nhìn hấn như vậy, đúng là mắt mặt nha! Nàng giờ phút này rất muốn tìm một cái hố để chui vào

“Tiểu Đình, ba năm ko gặp em, em đẹp hơn rất nhiều” Đây là lời đầu tiên Minh Thiên Mạch nói khi ngồi xuống, nàng vẫn ko thay đổi nhiều, khuôn mặt trẻ con kia nhìn vẫn như cũ, thật đáng yêu

“A.....điều đó là đương nhiên, công phu võ mồm của nha đầu cũng tăng lên ko ít đâu!” Ngủ Dương xoa dịu ko khí

Lôi Đình trừng mắt nhìn hấn một chút, hồi phục tâm tình, chỉ là gặp lại bạn bè nhiều năm ko ngọc, đừng lo nghĩ nữa, mày đã kết hôn, hít sâu.....hít sâu....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

“A.....Anh cũng vậy a! Ba năm ko gặp, anh đẹp trai cũng ko ít” Lôi Đình sau khi bình ổn tâm tình nói, nàng đã ko còn căng thẳng như trước nữa ” Còn nữa, anh đừng có nghe Dương nói bừa”

“Anh ko có nói bừa, lòng em, em biết rõ” Ngủ Dương nói

“Hừ! Thiên Mạch, anh đừng để ý đến hấn, anh này định vào nước bao lâu, ở đây có lâu ko?” Lôi Đình ko muốn cùng Ngủ Dương so đo nữa, hấn đột nhiên về nước khiến cho nàng có chút trở tay ko kịp, kí ức lúc trước chợt ùa về trong đầu nàng, thì ra mong mỏi này chẳng qua đã bị nàng niêm phong cất vào một góc nào đó trong kho trí nhớ, ko đụng vào cũng ko nhớ đến

“Thiên Mạch vừa về nước hôm qua, hấn qua bên này công tác, ngày hôm qua bởi vì lệch múi giờ, cho nên hôm nay mới điện thoại chúng ta ra đây gặp mặt, cùng ăn bữa cơm, nói thật từ lâu chưa gặp nhau, tôi cũng muốn mọi người cùng nhau họp mặt” Đồng tiếp lời nàng, hấn vừa đi sang Pháp công tác chưa được bao lâu, thì đã gặp Ngân Mạch gọi điện thoại hẹn hấn cùng đi uống cà phê, hai người sau đó cùng nhau nói chuyện về một đề tài, một đề tài chỉ vĩnh viễn xoay quanh Lôi Đình, hấn rất yêu nàng, hơn nữa thứ tình yêu này lại rất sâu sắc

“A, ra là như vậy!! Thiên Mạch anh định ở đây mấy ngày?” Hấn thì ra là đến thành phố T để làm việc, nàng còn tưởng rằng hấn sẽ trở về nước luôn, trên mặt ko khỏi nảy lên ít thất vọng, nhưng thất vọng ấy lập tức tồn tại chưa được bao lâu đã biến mất

“Một tháng” Minh Thiên Mạch nhìn nàng điềm đạm trả lời, hấn chú ý tới vẻ mặt của nàng, tuy rằng chỉ là 2 giây ngắn ngủi để ý, nhưng vẫn còn lưu ý đến hấn, hấn nhìn Lôi Đình trong ánh mắt nàng tồn tại vài tia sáng khác thường, hấn chỉ muốn giờ này khắc này, có thể đem nàng ôm chặt vào ngực, nhưng hấn lại ko thể, hiện tại ko thể

“Nha đầu, em nên tận dụng thời gian thật tốt nha, một tháng trôi qua rất nhanh” Ngủ Dương nói liền nhú mày, ý bảo là “phải nắm chắc”

“A.....anh mau ăn đi!! Cẩn thận nghẹn chết!!” Lôi Đình hướng về phía hấn cười nhưng trong lòng ko cười, nói xong, liền nhìn hấn lè lưỡi

Minh Thiên Mạch nhìn thấy hành động nhỏ của nàng liền cảm thấy buồn cười, nàng và Dương vĩnh viễn ko có thời điểm yên tĩnh, đụng tới nhau luôn thích đâm đá, điều này làm cho hấn nhớ tới thời gian bọn họ còn học đại học, nhưng chuyện đó đã là chuyện xa xôi

“Yên tâm đi, cho dù có ghen, thì Đồng cũng lấy nước cho anh” Ngủ Dương cười nói

Lôi Đình hết chỗ nói, liền hướng Minh Thiên Mạch hỏi ” anh phải làm việc đến 1 tháng sao??”

“Ko có, anh chỉ làm việc có 2 tuần là xong, thời gian còn lại anh muốn đi tham quan, rời khỏi thành phố này 3 năm, nó đã thay đổi rất nhiều” Kỳ thật lần này, hấn có thể ko cần phải đi, mà công ty đã sớm dự định phái nhân viên khác đi, nhưng đã bị hấn gạt bỏ

“Ừ, T thị thay đổi rất nhiều” Lôi Đình tán thành

“Em...có bạn trai ko?” Minh Thiên Mạch cẩn thận hỏi, hần lần này về nước tất cả đều là vì nàng, hần muốn đem nàng rời xa cái thành phố này, đem nàng rời khỏi cái gia đình lạnh như băng kia

Đối mặt với câu hỏi đột ngột này, Lôi Đình có chút ko phản ứng kịp, nàng ngây ngẩn vài giây rồi mới cười nói ” Ách...a....bạn trai em vẫn chưa có!” Nàng liếc nhìn bọn họ một cái rồi nói thêm “nhưng, em đã có chồng” Tuy rằng giọng điệu lời nói rất nhẹ nhàng, nhưng nội tâm nàng rất căng thẳng, nàng đã sớm muốn tìm một cơ hội tốt để nói với Đồng và Dương, nhưng lời nói vừa đến miệng đã bị nàng kiềm nén thu về

“Nha đầu....em...em kết hôn khi nào, tại sao bọn anh lại ko biết??” Ngũ Dương nói xong, hướng Thủy Diệc Đồng nhìn nhìn, muốn biết đáp án của hần

Thủy Diệc Đồng cũng ko biết, đối với Ngũ Dương lác lác đầu, tỏ vẻ hần cũng ko rõ ràng, quay đầu nhìn về phía Lôi Đình

Hần đã để lỡ sao? Chẳng lẽ từ ba năm trước hần đã để lỡ nàng?? Minh Thiên Mạch, mày lần này về nước ko phải là muốn đánh cược một phen sao?? Hần đánh cược nàng ko có bạn trai, lại càng ko thể kết hôn, nhưng mà hần đã thua cuộc, bại trận trước thời gian

“A.....như vậy.....thực chúc mừng em” Minh Thiên Mạch nói, tận lực giữ cho giọng điệu của mình thật bình thản

“Ừ, cảm ơn anh!” Lôi Đình hướng về phía hần nói, kỳ thật nói ra hai chữ kết hôn, ngực nàng ngượng lại cảm thấy rất thoải mái

“Tiểu Đình, em vẫn chưa trả lời câu hỏi của Dương” Thủy Diệc Đồng nói

“Ách....kì thật, em cũng đã muốn cùng các anh nói, nhưng mà lúc ấy các anh đều ra nước ngoài, em lại ko muốn gọi điện thoại thông báo 1m cho nên muốn chờ các anh về nước nói sau” Lôi Đình đơn giản nói, kỳ thật bọn họ ko đi tham gia hôn lễ cũng tốt, dù sao cuộc hôn nhân của nàng chẳng qua cũng chỉ là một hợp đồng

“Nha đầu, bọn anh đã về nước hơn một tháng, em tại sao lại ko nói với bọn anh a!!” Ngũ Dương nói

“Một tháng nay em xảy ra chút chuyện, nên ko kịp nói, huống hồ, hiện tại ko phải em đã nói rồi sao!!A.....” Lôi Đình nói

“Tiểu Đình, chồng em là ai?” Thủy Diệc Đồng hỏi xong liền nhìn về phía Minh Thiên Mạch, hần có thể đồng cảm sâu sắc với tâm tình của Thiên Mạch, yêu nàng 4 năm, ko ngờ kết quả, nàng lại làm cô dâu của kẻ khác lúc nào mà hần ko biết, hần rất muốn đi an ủi Thiên Mạch, nhưng tình huống hiện tại lại ko cho phép, chỉ có thể chờ cho com nước xong

“Anh cũng muốn hỏi, rốt cuộc người lấy nha đầu là ai?” Ngũ Dương nói

“Tổng giám đốc tập đoàn Cung thị, Cung Thần Hạo” Lôi Đình trả lời

“Trời ạ! Ko phải chứ?? Nha đầu, em sao lại lấy cái tên Hoa Hoa đại thiếu gia ấy?” Ngũ Dương nghe xong câu trả lời của nàng, giật mình

“Anh đừng quá khoa trương như vậy, làm tổn hại đến hình tượng soái ca của mình” Lôi Đình cười nói, nhưng chỉ có nàng biết đằng sau nụ cười kia là sự cay đắng

“Lấy hần, em có cảm thấy hạnh phúc ko?” Thủy Diệc Đồng ko có kích động như Ngũ Dương, chỉ cần Tiểu Đình cảm thấy hạnh phúc, kỳ thật nàng gả cho ai cũng quan trọng, qua trọng là người kia phải biết quan tâm, chăm sóc, cưng chiều, cùng hiểu được nàng, yêu nàng

“Ừ, tuy rằng hần có biệt danh Hoa Hoa bên ngoài, nhưng mà hần đối với em tốt lắm, em cũng thấy mãn nguyện” Lôi Đình chân thật nói ra suy nghĩ của mình, yêu cầu của nàng ko cao, chỉ cần tình hình duy trì như bây giờ là được

Minh Thiên Mạch nghe nàng trả lời, tâm trầm lại càng trầm, trầm đến tận đáy, hần đã để lỡ nàng, hần ko thể mở miệng nói chuyện, những lời này hần chỉ có thể vĩnh viễn đặt sâu trong đáy lòng, lưu giữ sâu trong tim, một ngày nào đó, có lẽ hần sẽ mở miệng nói, nhưng ko phải là lúc này

Chỉ mộ bữa com nhỏ, nhưng bốn người lại có bốn loại tâm tình ko giống!! bốn dáng vẻ bất đồng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

“Reng...reng...”

Vừa về đến nhà, điện thoại của Lôi Đình liền vang lên

Từ trong túi nàng lấy điện thoại ra, trên màn hình điện thoại, hiện lên dãy số của hắn, Lôi Dĩnh rất nhanh đề nút nghe xuống trả lời “A lô”

“Em ko ở nhà” Cung Thần Hạo vừa xong cuộc họp đã gọi về điện thoại ở nhà, xem thời gian, hắn biết nàng đã tan sở từ lâu, nhưng hắn đã gọi về nhà đến 3 lần mà cũng chưa thấy có người tiếp máy, lúc này hắn mới xác nhận là nàng ko có ở nhà

Giọng điệu của hắn có chút bất mãn, điều này thật khiến cho Lôi Dĩnh cảm thấy cao hứng, hắn nói như vậy ko phải đã chứng tỏ hắn để ý nàng sao!!? “Ừ, em cùng bạn bè ăn com bên ngoài!!”

“Cùng ai?”

“Đồng và Dương” Lôi Dĩnh thành thật trả lời, nhưng lại ko nêu ra Thiên Mạch

Hắn vừa đi công tác, nàng liền cùng bọn họ ăn com bên ngoài?? “Ừ” Mặc dù có chút tức giận, nhưng hắn vẫn nhìn xuống, nàng đã cùng hắn giải thích qua quan hệ của nàng cùng bọn họ, hắn ko muốn làm cho nàng nghĩ hắn để ý nàng

“Anh khi nào sẽ về nhà?” Lôi Dĩnh hỏi

“Thứ tư tuần sau sẽ trở về”

“A!”

Cung Thần Hạo vừa nghe lại tức giận, nàng sao lại chỉ nói có một chữ ngắn gọn như vậy, bình thường ko phải nàng rất thường hay nói “về nhà sớm một chút” hay “com nước xông về nhà ” sao??

“Em đang ở nhà”

“Ừ! Vậy em nghỉ ngơi đi! Anh còn phải tham dự một cuộc họp nữa”

“Ừ, anh nhớ....chú ý đến thân thể” Nói còn chưa hết lời, hắn đã đem điện thoại cúp máy, Lôi Dĩnh nhìn di đồng ghi lại thời gian trò chuyện của hai người, chưa đến 2 phút

Buông túi xách ra, nàng đi đến chỗ để điện thoại bàn, hộp tin lưu trữ 3 cuộc gọi nhờ , tất cả đều là của hắn, trách ko được giọng điệu của hắn có chút tức giận, trong lòng nàng nhất thời cảm thấy ngọt ngào!!

Lôi Dĩnh lắc lắc đầu ko thèm nghĩ đến hắn nữa, hướng về giường đi ngủ, ngày mai nàng còn phải đi làm nữa!!

Ở bên kia, Cung Thần Hạo ngồi trong văn phòng của Bùi Nghệ Chính, hắn kéo cả vạt trên cổ xuống, tức giận đá sang một bên

Tâm tình của hắn lúc này tồi tệ đến cực điểm, mặc kệ nhìn thấy cái gì, hắn đều muốn chửi ầm lên!!

Thật sự ko hiểu, tại sao trong đầu óc hắn ko ngừng hiện lên khuôn mặt trẻ con đáng yêu kia, hại hắn giống như bị thôi miên, làm chuyện gì cũng ko thể tập trung toàn lực chú ý

Nàng từ khi nào đã chiếm được một góc nhỏ trong đầu hắn?? Hắn từ lúc nào đã chú ý tới nàng??

Nụ cười của nàng, nước mắt của nàng, tất cả mọi thứ của nàng, ko hiểu tại sao cứ đập mắt hắn, quấy nhiễu bình tĩnh, quyết đoán cùng sức phán đoán logic của hắn, khiến hắn ko ngừng ở mấy cuộc họp qua thất thần, ngăn người, còn vì che dấu điều bất thường của mình cố ý làm khó để cấp dưới, khiến cho phòng họp phủ đầy mây đen mù sương, tiếng kêu than vang dậy khắp trời đất, cả ngày hôm nay, tiến độ công tác lại chẳng có điều gì đáng nói” (Chắc chắc....chị Lôi Dĩnh tội ác tày trời rồi haha...)

Đúng vậy, hắn thừa nhận bản thân mình đã để ý đến buồn vui của nàng. Nàng cười, khoe miệng của hắn sẽ ko tự chủ nâng lên, nàng khóc, lòng của hắn lại có cảm giác đau như đao cắt xưa nay chưa từng có

Đây là cảm xúc khi yêu thương một người, nhưng mà cái chữ yêu này rất nặng nề, hắn ko muốn thừa nhận

“Cốc, cốc”

Hai tiếng gõ cửa vang lên, đợi hắn lên tiếng trả lời, Anna đẩy cửa bước vào

“Tổng giám đốc, đã bảy giờ, có cần em thay ngài đi mua bữa tối ko?”

“Bây giờ?” Hắn cứ bất tri bất giác ngồi thừ suốt bảy giờ sao?? Cung Thần Hạo ngẩng đầu lên, lắc lắc cái cổ cứng ngắc

“Đúng, đã bảy giờ năm, tổng giám đốc làm việc đến quên thời gian”

“Ko cần đi mua, cô trước tiên có thể ra về, ko cần chờ tôi”

“Ko sao, người ta có thể tặng ca hầu ngài” Anna đi đến phía sau hắn, thay hắn mát xa cái cổ cứng ngắc, hắn đã 3 tháng ko có đến Mỹ, nàng phải nhân

cơ hội tốt biểu hiện

Cung Thần Hạo thở ra, nhắm mắt lại, hưởng thụ kỹ thuật massage cao siêu của Anna, nàng là thư ký kiêm bạn trên giường của hắn, ít nhất đây là quan hệ của nàng và hắn trước khi hắn kết hôn

“Tổng giám đốc, hôm nay làm việc mệt như vậy, ngài xem, người ta thật đau lòng” Anna chuyển tay dần dần đến ngực của hắn, kéo cà vạt hắn ra, cời bỏ nút áo sơ mi, khiêu khích lòng ngực

“Anna, tôi còn có việc phải làm, hơn nữa, cô biết tôi mệt chết đi: Hắn ko mở mắt nói, nâng tay bắt lấy tay nàng, lời nói ko nhanh ko chậm, thường thường thân nhiên, nghe qua ko hề có một tia ham muốn

“Nhưng mà người ta rất nhớ ngày a! Ngài mệt mỏi cũng ko sao, người ta có thể vì ngài phục vụ” Nàng vòng tay đến trước mặt hắn, đem váy kéo cao đến ngực, xoay chân ngồi lên đùi hắn, cời bỏ nút áo của mình, để lộ ra nửa thân khêu gợi như nụ hoa, bộ ngực như ẩn như hiện, mê người cực kì

Cung Thần Hạo dựa người vào ghế dựa, hững hờ quan sát nàng, cũng ko làm gì khác, nhìn nàng thi triển tất cả vốn liếng kỹ thuật khiêu khích hắn

Đến khi nàng cời bỏ quần lót, phóng xuất dục vọng kiểm chế của hắn, bàn tay mảnh mai đang lúc “tiến dần từng bước” đột nhiên nàng lại bị Cung Thần Hạo đẩy ngã ngồi xuống mặt đất

“Tổng Tài...” Lâm thư ký ngã ngồi dưới đất cầm lấy vạt áo mở rộng của mình, có chút chật vật đứng lên, tỏ vẻ ko hiểu nguyên do lần đầu tiên hắn nói “NO”

“Đi ra ngoài” Cung Thần Hạo ra lệnh

Anna gật đầu thuận theo, ko muốn lại làm hắn tức, hắn là một kim chủ tốt

Chết tiệt, hắn tại sao lại cảm thấy có chút cảm giác phản bội, khuôn mặt của nàng lại hiện ra trước mắt hắn, thất vọng sửa sang lại quần áo, hắn hiện tại đối với nữ nhân bên ngoài lại ko còn hứng thú nữa, chờ hắn về nhà, hắn sẽ đòi bồi thường lại thật tốt

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33

Mới vừa đi khỏi công ty, trời cao đã mây mù dày đặc, lát sau một cơn mưa phùn cũng bắt đầu kéo đến

Lôi Đình nhìn lên bầu trời mênh mông mưa bụi, mỉm cười thật ngọt

Hay quá nàng có mang ô

Lúc sáng khi rời giường nàng thấy thời tiết có chút ko ổn, cho nên đã cố ý mang dù bỏ vào túi xách, ko ngờ lại cần tới nó thật

Chậm rãi, nàng đi ra góc đường đứng đợi xe buýt, hay ngày nay Đồng đường như có chuyện muốn nói với nàng, nhưng mỗi lần đối mặt, hắn đều trả lời “ko có việc gì” cảm giác thật lạ, nhưng nàng ko muốn hỏi nhiều

Quên đi, đợi khi nào hắn muốn nói, hắn sẽ nói. Mưa càng lúc càng lớn

Khi nàng đi đến chỗ đợi xe buýt cũng là lúc mưa như trút nước, ánh mắt nhìn những chuyến xe buýt vô tình tầm mắt cũng đảo đến một góc đường

Nhìn kỹ lại chiếc xe buýt ấy ko phải là chuyến xe nàng muốn đón, nàng liền miễn cưỡng nhìn sang hướng của một chiếc xe khác phía sau chiếc xe buýt đang chạy kia

Đó là một chiếc xe bị chết máy, một nam nhân trung niên đang mạo hiểm mưa gió gấp rút sửa, bên cạnh hắn là một thanh niên trẻ áo ướt đầm nước mưa

“Tiên sinh, có cái ô này, tôi cho anh mượn dùng đỡ, như vậy sẽ ko bị cảm” Nàng ko chần chừ đem ô dúi vào tay thanh niên đang đứng, nàng nhìn mặt hắn có chút cảm giác quen thuộc thoáng qua

“Là cô!” Tiêu Ngự Phi nhận ra nữ nhân tốt bụng này chính là Lôi Đình

“Ách...anh là??” Nhìn mặt nam nhân, rất nhanh nàng lật lại kí ức trong đầu, a.....đúng rồi “Anh là bạn trai Tiệp Nhi đúng ko?” Lôi Đình lúc này mới nhớ lại, nàng lần đầu đã gặp hắn ở khu mua sắm khi hắn đi cùng Tiệp Nhi

“Ko phải, tôi và nàng đã chia tay” Tiêu Ngự Phi vào ngày sau đã cùng Lôi Tiệp Nhi chia tay

“Ách.....” Lôi Đình dừng lại, ko ngờ hấn lại trả lời như vậy “Cái dù kia, tôi cho anh mượn đỡ cho anh bị cảm, tôi đi trước” Đi chưa được vài bước, tay nằng đã bị người ở sau kéo lại

Tiêu Ngự Phi đuổi theo phía trước, một tay giữ chặt tay nằng, ngăn ko cho nằng rời đi, mà chiếc ô lại nhỏ nên khoảng cách 2 người mặt đối mặt chỉ cách một nắm tay

Lôi Đình có chút kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hấn, tại sao hấn bắt lấy tay nằng “Anh muốn gì?”

“Tôi ko phải đã trả lời qua rồi sao?” Hấn hỏi lại lần nữa

“Chúng ta đã gặp mặt từ trước” Tiêu Ngự Phi rất ghét cảm giác bị người khác quên

“Ách....có sao?” Não của Lôi Đình dung lượng cũng rất lớn, nếu đã gặp qua ko có khả năng nằng ko nhớ rõ. nằng cúi đầu thì mới phát hiện, tay hấn còn nắm lấy tay nằng, vì thế lại ngẩng đầu nói “Chuyện này.....tiên sinh, anh có thể buông tay tôi ra được ko?”

Tiêu Ngự Phi lúc này mới ý thức được tay hấn còn cầm lấy cổ tay mảnh khảnh của nằng, nhưng giờ phút này hấn ko muốn bỏ ra, vẫn muốn nắm lấy

“Kỳ Thật....tôi thật sự ko nhớ rõ chúng ta đã có gặp mặt qua, anh có phải là nhận lầm người ko?” Lôi Đình rút tay mình về, nói

“Mị Ảnh” Tiêu Ngự Phi đơn giản phun ra 2 chữ, có ý nhắc nhở tiểu nữ nhân này

“Mị Ảnh, cái tên rất quen thuộc, a!! Đúng rồi, chính là nơi lần trước nằng say rượu, hấn làm sao biết chỗ đó chứ, chẳng lẽ?? Lôi Đình đột nhiên bị suy nghĩ của mình dọa, tay che lên miệng, trừng lớn 2 mắt nhìn Tiêu Ngự Phi

“Nghĩ ra rồi??” Tiêu Ngự Phi nhìn thấy phản ứng của nằng, trong lòng mừng thầm, xem ra nằng cũng ko quên chuyện cái đêm đó

Hấn.....

Hấn chính nam nhân hôm đó đã chiều cổ nằng một đêm??

Lôi Đình có chút ko thể tin được, làm sao có thể trùng hợp như vậy a? Sao lại có thể là hấn??

Có gắng nhớ lại bộ dạng của nam nhân ngày đó, nhưng nằng vẫn ko nhớ được, nằng khi đó thâm nghĩ muốn chạy trốn, cho nên căn bản cũng ko chú ý đến nam nhân nằm trên giường, càng ko nghĩ đến, nằng cùng hấn còn có cơ hội chạm mặt

“Ách...tôi nghĩ...anh nhận lầm người rồi” Nói xong, giẫy tiếp theo, nằng đã lập tức thoát đi, ko cho hấn kịp có cơ hội phản ứng, đã chạy vào chiếc xe buýt trước mặt

Tiêu Ngự Phi sững sốt vài giây, nhìn lại cái xe buýt đang dần tăng tốc, khóe môi bất giác gợi lên một độ cong tuyệt đẹp, cô thoát được nhất thời, nhưng trốn ko được một đời

Hấn miễn cưỡng trở về đứng bên cạnh nam nhân trung niên đang sửa xe, để có thể giúp “hấn” che mưa

Nam nhân trung niên bộ dạng thủ sùng nhược kinh (*được sùng nhưng khiếp sợ), vộ vàng đẩy ra “Tổng giám đốc, dù này ngài dùng một mình đi, tôi ko sao”

Tiêu Ngự Phi vẫn ko dòi dùi, bộ dạng thản nhiên, lại mang theo ít giọng điệu ra lệnh, nói “Được rồi, đừng nói nữa, mau đưa xe đến chỗ sửa xe đi”

Trung niên nam nhân kia ko kháng nghị, lại vội đầu tiếp tục sửa xe, trong lòng thầm nghĩ, cô gái kia tâm địa thật tốt, mấy năm nay, người thiện lương giống nằng đã ko còn nhiều, tuy rằng bên ngoài nằng rất bình thường, nhưng lại có một trái tim rất lương thiện, điều này mới thật đáng quý!

Xem tình hình vừa rồi, tổng giám đốc có vẻ quen biết với cô gái kia, chẳng qua hấn ko biết quan hệ giữa bọn họ là gì?

“Trần bá, ông còn nán lại làm gì, mau đưa xe đến chỗ sửa xe” Tiêu Ngự Phi đứng bên cạnh gấp gấp nói

“Vâng, tổng giám đốc, cũng sắp xong rồi”

Phù.....Lên xe Lôi Đình nhất thời thở phào nhẹ nhõm

Quay đầu nhìn về phía đuôi xe, hấn ko có đuổi theo, nằng cũng thật may mắn! Chẳng qua là vì lòng tốt muốn đem ô cho người ta mượn, ai ngờ lại thành kết quả thế này

Làm sao bây giờ??

Lần này tuy rằng nằng đã chạy xa, nhưng những lần sau thì sao??

Ko....Ko.....

Nàng thăm cầu nguyện, ông trời đừng bao giờ cho nàng gặp phải hấn, tuy rằng hấn và nàng lúc đó ko xảy ra chuyện gì, nhưng nàng cũng ko muốn gặp lại hấn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Nếu tôi là mưa, có thể vĩnh viễn cùng trời cao rơi xuống, có thể chạm đến tâm người nào đó chứ.....

Xuống xe buýt, Lôi Đình chậm rãi cất bước về nhà, nơi nàng đang ở hiện tại rất tiện lợi đi đi về về, hơn nữa nàng cùng hấn cũng sống ở một khu khá náo nhiệt, bởi vì khu này cách công ty nàng cũng ko bao xa, nên giao thông cũng rất thuận tiện

Vài ngày nữa hấn sẽ trở về chứ!?

Ngẩng đầu lên nhìn khoảng không trên bầu trời, hay quá , vừa xuống xe cũng là lúc mưa muốn ngưng lại, nếu ko giờ này phút này, nhất định nàng sẽ bị ướt sũng

Bầu trời vẫn âm u, giống như một đứa bé nín khóc, chỉ cần một sự cố nhỏ, mưa to sẽ lại tầm tã rơi xuống

Nàng còn phải đi siêu thị mua chút đồ ăn và hoa quả, tủ lạnh trong nhà đều rỗng ko, xem ra nên đi nhanh 1 chút, nói ko chừng mưa lại muốn trút xuống

“Tiểu Đình? Em là Lôi Đình phải ko?”

Đang ở quầy lựa chọn sản phẩm thịt, Lôi Đình đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, quay đầu lại, thấy rõ người trước mặt, nàng mới kinh ngạc, mở mắt thật to

“học ti” là Cao Di Tĩnh , lúc nàng còn học đại học, người này đối xử với nàng rất tốt

“Đúng là em a, Tiểu Đình, lâu ko gặp” Cao Di Tĩnh vui vẻ giữ chặt nàng

“Đúng vậy, từ sau khi học ti tốt nghiệp chúng ta cũng chưa gặp mặt ” Lôi Đình cũng hết sức vui

“Đúng vậy a! Ko ngờ lại có thể gặp em ở đây” Cao Di Tĩnh cũng vui vẻ nói

“Ừ, học ti, chị cũng đến mua thức ăn sao?” Lôi Đình cười hỏi

“Đúng, nhà của chị cũng gần đây, hôm nay lâu lắm mới gặp lại, có muốn đến nhà chị ngồi 1 chút ko? thuận tiện cùng nhau ăn bữa tối”

Hiện tại đã 7 giờ 10, Lôi Đình gật đầu nói “Được!” Dù sao hiện tại về nhà nàng cũng phải làm cơm, chỉ bằng cùng học ti ôn chuyện cũ, vui vẻ tâm sự

“Thật tốt quá, em muốn ăn cái gì? Chị sẽ làm cho em” Cao Di Tĩnh hưng phấn nói

“Học ti ko cần khách sáo, chị mua cái gì em ăn cái đó” Lôi Đình nói

“Tốt lắm”

Mua đồ lật vật xong, hai người xách theo hai cái bao, đi ra khỏi siêu thị, màn đêm đã mờ mờ buống xuống, 1 buổi tối của thành phố lại bắt đầu, đèn rực rỡ phát ra ánh kì dị

“Chúng ta đi nhanh 1 chút đi, em sợ một lát trời lại đổ mưa” Lôi Đình nói

“Ừ!”

Hai người vừa cười vừa nói đi đến nhà Cao Di Tĩnh, kỳ thật là cùng hướng với nhà nàng

“Đến rồi, vào thôi!” Cao Di Tĩnh quay đầu hướng Lôi Đình nói

“Học ti, chị cũng ở đây?” Lôi Đình có chút giật mình hỏi, nàng ở đây đã 3 tháng, sạo lạo chưa từng gặp mặt “nàng” (*Cao Di Tĩnh)

“Sao vậy?? Chị cũng ở nơi này a!” Cao Di Tĩnh có chút kì quái khi thấy phản ứng của nàng

“Ách. ....kỳ thật em cũng ở trong tòa nhà này, nhưng em ở lầu 9, chị ở lầu 3” Lôi Đình giải thích nói

“Thật vậy a!! Trùng hợp quá, sao chị lại ko chạm mặt em ta!!?” Cao Di Tĩnh cười nói

“Đúng vậy a!!”

“Tiểu Đình, em ngồi xuống trước, có muốn uống gì ko? Cà phê hay nước trái cây” Cao Di Tĩnh buông đồ trong tay, đóng cửa lại, hỏi

“Nước trái cây đi” Lôi Đình trả lời

“Vây em ngồi đợi chút” Cao Di Tĩnh nói xong, liền lác mình xuống bếp

Lôi Di Tĩnh ngồi xuống sofa, bắt đầu quan sát, tường giấy vàng nhạt, ghế sofa màu vàng, thảm vàng nhạt, cả căn phòng đều toát lên vẻ ấm áp, học ti đúng là ko khác trước, màu sắc yêu thích đều là màu nhạt, đặc biệt là vàng nhạt

“Học ti, tính cách của chị một chút cũng ko thay đổi” Lôi Đình nhìn Cao di tĩnh ra khỏi bếp cười nói

Cao Di tĩnh đi lên, đem theo ly nước trái cây đặt trước mặt nàng, biết nàng muốn nói đến cái gì, liền trả lời “A. ....chị thích cái màu này, vậy em ngồi xem ti vi trước , chị nấu cơm”

“Em giúp chị nha!?”

“Em là khách, làm gì có đạo lý để khách làm việc, em cứ ngồi xem TV” Cao Di Tĩnh dè Lôi Đình đang muốn đứng dậy xuống

“Vây em ở đây chờ thức ăn nha” Lôi Đình nói

Cao Di Tĩnh vừa lòng trở về bếp, bắt đầu bắt tay làm bữa tối

30 phút sau, Cao Di Tĩnh làm xong 1 bàn đồ ăn hấp dẫn, hiện ra trước mắt Lôi Đình

“Học ti, em ko khách khí nha” Lôi Đình cầm lấy chiếc đũa, mỗi một đĩa thức ăn đều ăn 1 ít “A, ăn ngon thật nha! học ti , chị nhất định là một hiền thê lương mẫu (*vợ hiền mẹ tốt)” Lôi Đình rộng rãi tán dương, đồ ăn của học ti so với đồ ăn nàng làm ngon hơn rất nhiều, tuy rằng đồ ăn nàng làm có thể ăn được nhưng so với học ti thì còn rất kém

Bị nàng thổi phồng như vậy, Cao Di Tĩnh tươi cười càng thêm rõ “A. ....thích thì ăn nhiều 1 chút” Nàng cầm lấy đũa gấp đồ ăn cho Lôi Đình

“Học ti, chị cũng ăn đi!! Ngày nào đó rảnh thì dạy em nấu cơm!” Lôi Đình vừa ăn vừa nói

“Được!! Dù sao em cũng ở đây, có rảnh em lại đến đây, sẵn tiện chị có thêm 1 người sai vặt để làm 1 nhân thê lạnh mẫu a!” Cao Di Tĩnh cười nói

“Ừ, có rảnh em sẽ ghé, chị cũng có thể ghé nhà em một chút, dù sao hiện tại trong nhà, em chỉ có 1 mình, rất vắng vẻ” Lôi Đình nói

“Hả!?” Cao Di Tĩnh kinh ngạc há hốc “EM kết hôn?”

“Ừ” Lôi Đình yếu ớt cười, sau đó lẳng lặng nhìn đồ ăn trong bát

“Em khi nào đã kết hôn?”

“Ba tháng trước?”

“Tổng giám đốc tập đoàn Cung thị”

Là hần!! Đại thiếu gia nổi danh hoa tâm, Cao Di tĩnh ko nghĩ ra, Lôi Đình sao lại có thể lấy hần, trước kia khi còn đi học, nàng đã nói nàng muốn có 1 cuộc sống bình thản, còn nữa, lúc ấy “nàng” cũng nhớ rõ Lôi Đình nói thích Minh Thiên Mạch, nhưng chuyện trước mắt này, nàng biết mình ko nên hỏi nhiều

“Ừ! thanh danh chồng em ko được tốt lắm” Cao Di tĩnh uyển chuyển, bộc trực nói

“Học ti, chị hần đã kết hôn rồi?” Lôi Đình buông bát đũa xuống

“Đúng!”

“Hai người là vì yêu nhau mà kết hôn sao?”

Cao Di tĩnh có chút ko hiểu ý tứ câu hỏi của nàng, nhưng vẫn gật đầu

“Em với hần là hôn nhân hợp đồng, cho nên ngay từ đầu, hần đã làm rõ em ko được yêu hần, cũng ko được can thiệp cuộc sống riêng của hần, nhưng vừa kết hôn 3 tháng, mỗi ngày sáng chiều ở chung, em đã yêu hần, hần cũng có năng lực khiến cho phụ nữ yêu, ở chung lâu ngày, hần ngoại trừ phong

lưu một chút, thì có tật xấu gì, có thể nói là rất hoàn mỹ” Lôi Đình chậm rãi tự thuật

“Ý của em là, em đã yêu hắn? nhưng mà yêu hắn, em sẽ bị tổn thương” Giương mắt nhìn, Cao Di Tĩnh thấy “nàng” tựa hồ ko muốn nói nhiều, nên nàng cũng ko muốn hỏi, có 1 số việc cứ để nó thuận theo tự nhiên phát triển sẽ tốt hơn “Ừ.....ăn cơm đi!”

Lôi Đình hiểu được ý nghĩa lời nói của nàng, nhưng yêu cũng đã yêu rồi, tim đã đặt lên người hắn thì ko cách nào thu hồi trở lại, cho dù kết cục bị tổn thương, nàng cũng cam tâm tình nguyện

Ăn xong bữa cơm chiều, 2 người nói chuyện phiếm với nhau 1 hồi

“Thời gian ko còn sớm nữa, em đi về trước” Lôi Đình đứng thẳng nói

Cao Di Tĩnh giương mắt nhìn đồng hồ, đã chín giờ hơn, cũng ko còn sớm để giữ lại “Ừ, chị tiễn em đi”

“Học ti, em chỉ việc lên lầu, hơn nữa em ko phải con nít, ko sợ bị lạc” Lôi Đình buồn cười nói

“A...đúng rồi,” Nói xong, Cao Di Tĩnh liền từ quây tú lấy ra một tấm danh thiếp đặt trong ngăn kéo, đưa ra “Tấm danh thiếp này có số di động của chị, tuy rằng chị ko còn làm việc”

Lôi Đình nhận tấm danh thiếp, lấy từ trong túi tờ giấy ghi chép, viết số điện thoại cùng số nhà của mình rồi đưa cho Cao Di Tĩnh “A.....đây là số của em, có rảnh thì gọi cho em”

Mới vừa đi ra ngoài cửa, di động của Cao Di Tĩnh vang lên, nàng xem màn hình điện thoại rồi nhìn Lôi Đình cười, sau đó đi đến một góc nghe điện thoại

Lôi Đình hiểu ý cười, biểu hiện như vậy có lẽ người gọi đến là chồng của học ti đi!

Lôi Đình đối với nàng hiểu ý, miệng phun ra 3 chữ “em đi trước” rồi hướng nàng cười, sau đó đáp thang máy lên lầu trên

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Hai ngày nay, thời tiết dường như ko ổn định, bầu trời ko chỉ có vài mảng mây đen nhỏ mà còn có gió to, giông tố che lấp bầu trời ngay cả mặt trời cũng nghỉ ngơi ko lộ dạng, Lôi Đình cũng lười đi ra ngoài, chỉ ở trong nhà tổng vệ sinh

Vào đúng giữa trưa, bầu trời tối đen lại bắt đầu rơi mưa phún lát phát, cảnh vật ngoài cửa sổ bao trùm một màn mưa, mờ mờ ảo ảo

Lôi Đình ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, trời mưa ko biết tới khi nào a? Từ thứ sáu cho đến thứ 2 này đã là ba ngày rồi

“Sao vậy? Ko mang ô à?” Từ trong thang máy đi ra, Thủy Diệc Đồng đến trước mặt Lôi Đình hỏi

“Ách.....” Lôi Đình xoay người về phía hắn nói “Ko, chỉ là em ko thích trời mưa”

“Anh cũng ko thích” Thủy Diệc Đồng cũng rán thành, trời mưa quả thật có rất nhiều chỗ bất tiện “Đi thôi! Anh mời em uống cà phê”

“Em biết 1 chỗ, có bán món ngọt ăn ngon lắm” Lôi Đình nói, biết đâu mãi cũng ko được, hắn hiện tại đang có chuyện muốn nói

“Chỗ nào?” Thủy Diệc Đồng vừa kéo nàng lên xe vừa hỏi

“Vườn”

“Ừ, anh biết”

Khoảng chừng 30 phút sau, hai người đã ngồi xuống 1 chỗ gần ngay cửa sổ để thưởng thức phong cảnh bên ngoài, tuy rằng hiện tại mưa vẫn đang rơi, nhưng phong cảnh cũng rất ý nhị

“Đồng, anh cũng ăn thử một miếng xem, ăn ngon lắm, ngọt mà ko béo !” Lôi Đình hướng Thủy Diệc Đồng nói

“Em ăn đi, anh ko thích ăn ngọt”

“Đồng, anh có chuyện gì thì nói đi! Em nghe” Lôi Đình vừa ăn, vừa giương mắt nhìn hắn nói, cái bộ dạng hắn muốn nói rồi lại thôi, nàng ko muốn ngày mai lại nhìn thấy nữa, thật ko tự nhiên

“Đội em ăn xong anh sẽ nói sau! Thủy Diệc Đồng lấy khăn tay đưa ra trước mặt nàng” Lau mặt đi, bơ đĩnh hết trên mặt rồi, em thật giống mèo con”

Lôi Đình nhận lấy khăn lau lau, nàng cũng ko ngượng ngùng, liền lập tức bưng ly nước trái cây đưa lên miệng uống

“Anh nói đi! Em vừa ăn vừa nghe”

“Anh muốn nói chuyện về Thiên Mạch” Thủy Diệc Đồng cũng muốn xem phản ứng của nàng

Mình Thiên Mạch? Đồng sao lại cùng nàng nói chuyện của hân?? Nàng có chút kinh ngạc. “Chuyện của hân?”

“Đúng, em có biết nguyên nhân năm đó hân bỏ đi ko?”

Lôi Đình lắc lắc đầu, đôi mắt mở to tràn ngập nghi hoặc “Anh ấy đi mà chưa từng chào hỏi qua em, em cũng chỉ biết tin từ miệng của anh và Dương”

“Hân ko nói cho em, là vì cả nhà bọn họ di dân để chữa bệnh cho hân, ở Mỹ kỹ thuật tiên tiến, mà T thị căn bản lại trị ko hết bệnh của hân, vì thuận tiện cho việc trị liệu, ba mẹ hân đã đem sự nghiệp trọng tâm chuyển hết sang Mỹ, làm như vậy vừa thuận tiện chăm sóc hân, vừa đỡ phải bay đi bay lại 2 nước nhiều lần. Kỳ thật, anh sớm đã muốn nói cho em mọi chuyện, nhưng lời nói vừa đến bên miệng lại kiềm chế ko nói, bởi vì Thiên Mạch ko muốn làm cho em lo lắng, hân yêu em, rất yêu em, chuyện này, nếu anh ko nói với em, có lẽ em vĩnh viễn cũng ko biết, em đối với tình yêu chỉ là một tiểu cô nương hồ đồ, Thiên Mạch luôn nói em rất thiện lương, đáng yêu, lạc quan, mọi kỷ niệm của em và hân, trong lời nói của hân vĩnh viễn chỉ có em, hân vẫn như trước thăm lạng yêu em, lại vì lý do thân thể hân mà ko dám đối với em nói rõ mọi chuyện, anh biết, hiện tại em đã kết hôn, anh nói những lời này chỉ có thể tăng thêm cho em phiền não, nhưng anh ko thể ko nói” Thủy Diệc Đồng nhìn nàng, chầm chậm nói đồng thời chú ý đến vẻ mặt của nàng

Lôi Đình nghe hân nói từng câu từng chữ, tâm lại đau lên, mọi chuyện xưa cũ, tất cả như chạy qua mắt nàng, bắt đầu từ ngày đầu tiên nàng nhập học, bắt đầu từ lúc hân tiếp đãi nàng, một năm ấy chính là thời gian nàng vui vẻ nhất, thời gian nàng ở cùng hân luôn thoải mái như thế

Xa hơn là kỷ niệm bọn họ cùng nhau đến thư viện xem sách, bọn họ cùng nhau nằm trên thảm cỏ nhìn trời, bọn họ cùng nhau ăn cơm hộp, cùng nhau trò chuyện...

Những kỉ niệm đó ko thể nói quên là có thể quên, hân chính là người đầu tiên mà nàng thích, tuy rằng mối tình này ko có kết quả, nhưng nàng ko thể phủ nhận cảm giác được sinh ra khi đó, tuy nhiên nàng vẫn chưa bao giờ nghĩ đến, hân yêu nàng, nàng vẫn nghĩ hân đối với nàng chỉ là tình cảm cưng chiều em gái bình thường, nhưng theo lời nói của Đồng, sự việc lại ko đơn giản như vậy

Rối loạn, hoàn toàn rối loạn....

“Tiểu Đình, anh biết hiện tại em đối với lời anh nói có chút ko thể chấp nhận được, nhưng mà, hân lần này về nước, là muốn đem em rời khỏi cái gia đình đó, nhưng ko ngờ được, em đã kết hôn” Chuyện ngoài ý muốn hơn là chồng của Tiểu Đình lại là playboy, tuy rằng ngoài chuyện mỗi ngày cùng ở chung ăn cơm thì hân ta ko đòi hỏi chuyện gì khác, nhưng mà xem ra, tiểu Đình ko phù hợp với hân, thậm chí ngay cả lấy cũng ko nên

“Hiện tại thân thể anh ấy thế nào?” Đây là câu đầu tiên Lôi Đình mở miệng nói

“Hai năm trước hân đã tiếp nhận giải phẫu, trải qua một năm điều trị, hiện tại cơ thể đã khỏe mạnh: Thủy Diệc Đồng trả lời

“Đồng, có thể cho em thời gian để suy nghĩ lại thật tốt chứ? Em hiện tại muốn về nhà” Đúng vậy a! Nàng muốn về nhà!

“Ừ” Thủy Diệc Đồng ko nói gì thêm, hân nên cho nàng có thời gian suy nghĩ, sau khi gọi bồi bàn tính tiền, hân liền đưa Lôi Đình trở về nhà

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Vào đêm sau, mưa chẳng những ko có dấu hiệu ngừng lại, ngược lại còn mưa to gió lớn càng mạnh thêm, gió lớn cùng sấm sét đánh vào bầu trời khung cửa thủy tinh, phát ra tiếng gầm kinh hoàng

Trong phòng cơ hồ 1 mảng tối đen, ánh chớp bên ngoài cửa sổ chọt lóe lên rồi biến mất, tạo ra một bầu ko khí kì quái, thần bí

Tại phòng ngủ, Lôi Đình vừa đi vào giấc ngủ, mơ màng, nàng khẽ cau mày, ôm chăn, muốn ngủ 1 chút cũng ko yên, cửa sổ ngoài trời vẫn vang vọng âm thanh của tiếng sấm, nhưng ko khiến nàng bừng tỉnh

Nàng hôm nay có chút hỗn loạn, từng câu từng chữ của Đồng vẫn khắc sâu vào đầu nàng, sau khi ngồi ở đầu giường mấy giờ, cuối cùng nàng cũng ko cưỡng lại cuộc hẹn cùng Chu Công (*buồn ngủ)

Vì nguyên nhân này, nên nàng đương nhiên ko nhìn thấy bóng dáng to lớn của người đang đứng cạnh giường, cúi đầu chăm chú nhìn nàng. ...

Hôm nay hẳn thật vất vả đem công việc ở Mỹ xử lý xong, đón chuyến bay cuối cùng, trở về trước thời hạn, ai ngờ vừa ra sân bay, cư nhiên lại xui xẻo gặp phải trận mưa tầm tã ko dứt này, làm hại hẳn ko có người đưa đón, hơn nữa quần áo trên người cũng trở nên hỗn loạn, ướt sũng.

Cung Thần Hạo cũng ko muốn hơn nữa đêm đánh thức nàng, hẳn buông hành lý xuống, nhẹ chân tiến vào phòng tắm, tắm nước nóng thoải mái sạch sẽ

Hắn thay áo ngủ, mở cái đèn nhỏ đầu giường rồi lẳng lặng quan sát nàng

Nói thẳng ra, tư thế ngủ của nàng thật bất nhã, một mặt vừa nằm sấp vừa trồi ra khỏi tấm mền, một chân thô lỗ lại thò ra ngoài, quả thật trông nàng rất giống con gấu trên cây, thậm chí còn xấu hơn

Hơn nữa lúc này, nàng ngủ cũng ko an ổn, rất thường cau chặt mày, chẳng lẽ là vì trời mưa sét đánh sao? Hẳn ko có miệt mài làm rõ, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, mấy ngày nay, bóng dáng nàng luôn chấp chờn trước mặt hắn, làm cho hẳn ko thể ko mau chóng xử lý công việc về nhà sớm

Vật áo nàng xòe ra, lộ ra đường cong cân xứng, nhưng lại thập phần gợi cảm chọc người, ngay cả tư thế ngủ ko phòng bị kia cũng trở nên cực hạn quyến rũ

Hắn theo bản năng vươn tay, xoa nhẹ cặp đùi đẹp, thông thả thăm dò. ....

Dường như cảm thấy bị quấy nhiễu, Lôi Đình cong cong mày, thay đổi tư thế đem thân mình nằm ngửa

Tư thế nằm này của nàng so với trước càng ko lịch sự, nhưng ko ảnh hưởng chút nào đến hứng thú hiện tại của hắn, càng làm cho hắn có thể “giở trò”

Hắn khẽ vuốt ve cặp má hồng hồng tròn tròn, lúc này hẳn tựa như sỏi sỏi, ám ảnh hôn lên cặp môi ướt át mê người, hẳn rất thích đôi môi kêu gọi đáng yêu của nàng, cúi đầu lướt qua môi. ....hắn cảm thấy thật ngọt ngào

Hắn ở trên môi nàng dầy dụa hồi lâu, mới lưu luyến ko rời cảm giác ngọt ngào kia, ngón tay tiếp tục chạy đến cổ áo ngủ của nàng, lúc này hẳn mới phát hiện, cái áo đang mặc trên người nàng, cư nhiên là sơ mi của hắn!

Thì ra, cô nhóc này cũng giống hắn, cũng muốn hắn, nếu ko nàng làm sao lại mặc áo sơ mi của hắn làm áo ngủ? hơn nữa bộ dạng ngủ lại còn mê người đến thế, quả thực khiến cho người muốn phạm tội

“Đây chính là em dụ dỗ anh a!” Cung Thần hạo nhẹ giọng nói, thuần thục cởi bỏ áo sơ mi, cởi bỏ nút

Lôi Đình chưa ngủ say lại bị người quấy rối, nàng liền mở 2 mắt còn đang mơ màng ra, đập vào trong mắt là 1 hình ảnh mơ hồ :”A...a.....” ko ngờ có người lại nằm đè lên người nàng

Cung Thần hạo ngàng đầu nhìn nàng chằm chằm, trong con ngươi đen láy thâm thúy trào dâng ánh lửa mãnh liệt, nút áo sơ mi đã mở ra được 1 nửa

Taybịt miệng nàng “Suyt, là anh” giờ phút này, dục vọng của hắn đang tăng vọt, hẳn ko muốn âm thanh chói tai phá hư bầu ko khí

Nghe được tiếng nói quen thuộc, Lôi Đình mới cảm thấy an tâm, nàng liền nhớ lại, ko phải hẳn nói thứ tư mới trở về sao? “Anh sao lại trở về nhà?”

“Em ko hy vọng anh về nhà sao?” Nghe được câu hỏi của nàng, hẳn có chút tức giận

“Ách.....ko có, anh lần trước nói thứ tư mới trở về nhà, em ko ngờ anh lại trở về sớm” Lôi Đình có chút bối rối giải thích, nàng ko muốn làm cho hắn hiểu nhầm ý tứ trong lời nói của nàng

Đột nhiên, ngực cảm thấy một trận mát mát, khiến nàng chú ý, nàng chậm rãi cúi đầu nhìn lên, trời ạ, hẳn cởi nút áo của nàng khi nào vậy?.....nàng vội vàng ngồi dậy, đem nút áo vội và cài lại

Cung Thần Hạo cũng phải ngồi dậy, vội mở đèn ra, căn phòng nhất thời phát sáng, hiện tại đã gần 3 giờ “Làm việc xong, anh liền trở về”

“A! Vậy anh có đói bụng ko, em đi nấu cho anh chút mì” Lôi Đình nói, vừa đáp máy bay, chắc là hẳn đã đói bụng rồi

“Trên máy bay có cung cấp thức ăn, nhưng mà, hiện tại anh thật sự đói bụng, nhưng mà.....” Hẳn nhìn nàng trong mắt tràn đầy hoa lửa dục vọng

Lôi Đình có cảm giác như mình là con cừu non đang chờ bị sói ăn thịt, một tiếng sấm cùng với một đạo ánh chớp chói mắt tình cờ bỏ xuống, Lôi Đình căn thẳng lùi vào lòng Cung Thần Hạo

Cung Thần Hạo tiện tay tắt đi đèn, lưu manh cười nói “Đây chính là tự em dâng mình tới cửa nha!” Giây tiếp theo, đã thấy môi hắn lần nữa in lên môi nàng, nàng có biết hẳn đã “nhìn” nhiều ngày rồi ko? Hẳn hiện tại muốn thu lại cả vốn lẫn lời

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

“Tiểu Dĩnh, người hôm qua đi trộm hả?” Tiểu Mễ nhìn Lôi Dĩnh trêu chọc nói

“Đúng vậy a! có trộm được quốc bảo ko? (*đồ quý)” Cao Tuyết xoay xoay ghế dựa, đồng thanh phụ họa

Nàng hiện tại ko còn sinh lực đi để ý lời nói của các nàng nữa, nàng hiện tại chỉ muốn 1 thứ, chính là....muốn ngủ a! Hắn tối hôm qua, đúng là đòi hỏi vô độ, mãi đến 6 giờ mới chịu buông tha cho nàng, có thể thấy, Lôi Dĩnh vốn là ngủ ko bao nhiêu, hiện tại còn có thể đi làm đã là kì tích

Tiểu Mễ cùng Cao Tuyết thấy nàng ko quan tâm, liền nhún nhún vai trở về vị trí làm việc của mình

Lúc nàng rời giường thì hắn còn ngủ, chắc hẳn phải vậy, hắn khẳng định là cũng rất mệt mỏi, cho nên nàng cũng ko muốn đánh thức hắn, nàng cẩn thận rời khỏi ngực hắn, làm bữa sáng, viết tờ giấy, rồi đi làm, tuy rằng nàng cũng muốn ngủ, nhưng mà, nàng còn phải họp a! Cũng chẳng thể xin phép được

Sau khi về nhà tối hôm qua, nàng đã suy nghĩ thật lâu, đối với nỗ lực của Thiên Mạch, nàng thực rất cảm động, nhưng mà bây giờ nàng đã ko còn xứng để được hắn yêu, nhất là từ khi họp đồng này bắt đầu, nàng đã ko còn xứng để cho bất kì kẻ nào yêu. Nàng ko phủ nhận lúc còn học đại học, nàng đã thâm yêu hắn, muốn ý lại hắn, thích hắn, nhưng 3 kia năm trôi qua, rất nhiều chuyện đã thay đổi, huống chi là con người

Có lẽ 3 năm trước, lúc hắn rời đi, nàng đã định trước chuyện nàng và hắn sẽ ko có kết quả!! Nên cũng muốn bỏ qua, nhưng từ khi nàng bắt đầu yêu Cung Thần Hạo, tất cả tất cả mọi chuyện có vẻ như đều có kết quả, nàng bây giờ cảm thấy rất hạnh phúc!!

Nàng ko muốn mất người bạn tốt như Thiên Mạch, đồng thời cũng muốn hắn có thể gặp được một người khác thương hắn, yêu hắn, đây chính là đáp án của một đêm nàng suy nghĩ

Tút tut tut

Cung Thần Hạo đề nút trò chuyện xuống, tâm tình hôm nay của hắn rất tốt “Chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, 10 giờ rưỡi ngài phải cùng trợ lý bên Pháp khai mạc hội nghị, ngày hôm nay lúc vào công ti ngày đã dặn tôi báo cho ngài trước 10 phút” Lâm thư kí nói ngắn gọn

“Ừ, đã biết” Cung Thần Hạo buông điện thoại ra, buổi sáng lúc hắn rời giường thì đã phát hiện nữ nhân bên cạnh đã ngủ dậy từ lúc nào, mà trong phòng tắm cũng ko có tiếng động, hắn quay mặt nhìn đồng hồ báo thức đặt ở đầu giường, đã 9 giờ, vào lúc này, chắc hẳn nàng đã đi làm

Tắm rửa xong đi ra khỏi phòng ngủ, lại nhìn thấy bữa sáng đã được chuẩn bị đầy đủ trên bàn, nàng còn để lại tờ giấy, chỉ viết ngắn gọn vài câu vài chữ thanh tú, nhưng khiến hắn thực hài lòng

Hạo, em đi làm, bữa sáng có nguội thì anh bỏ nó vào lò vi ba hâm nóng 1 chút. Lôi Dĩnh

Tút.....tút....

Điện thoại lại vang lên, làm gián đoạn suy nghĩ của hắn, hắn nhấn nút trò chuyện xuống, giọng điệu có chút nóng giận “Còn có chuyện gì sao?”

Lâm thư kí có ngưng lại trong giây lát, một lúc sau mới nhanh chóng đáp trả

“Tổng giám đốc, chủ tịch Lôi Vệ Cảnh của Lôi thị muốn gặp ngài”

Lôi Vệ Cảnh? Ba tháng nay, hắn đã rất nhanh quên mất con người này” Bảo hắn đến phòng khách ngồi 1 chút, tôi lập tức đi ra”

“Vâng, tổng giám đốc” Lâm thư kí buông điện thoại, liền dẫn Lôi Vệ Cảnh hướng đến phòng khách mà đi, giúp hắn pha 1 ly cà phê, rồi lại trở về vị trí làm việc cũ

Cung Thần Hạo đẩy cửa phòng khách ra, nhìn cái người được gọi là “nhạc phụ”, lạnh lùng mở miệng “Ko biết nhạc phụ đại nhân, tìm tôi có chuyện gì?”

Lôi Vệ Cảnh căng thẳng nhìn về phía con rể trên mặt mang ý cười, ko biết nên mở miệng thế nào

“Nếu ko có việc quan trọng, tôi còn phải họp” Cung Thần Hạo thấy hắn thật lâu ko mở miệng, khỏi nói cũng biết, mục đích của hắn đến đây dĩ nhiên là vì tiền

“Ách.....” Lôi Vệ Cảnh hạ quyết tâm, mở miệng nói :” Tôi lần này đến đây là muốn.....”

“Vay tiền đúng ko?” Cung Thần Hạo cắt lời

Lôi Vệ Cảnh có chút kinh ngạc, nhìn hấn, gật gật đầu, đối với dự án đầu tư của công ty hấn, hấn đã đem toàn bộ tiền đầu tư, nhưng hiện tại vẫn cần một triệu đô la xoay vòng, nếu ko có, cũng chỉ có thể tuyên bố thất bại, mà công ty hấn cũng sẽ có nguy cơ phá sản

“Bao nhiêu??”

Lôi Vệ Cảnh nghĩ đến hấn sẽ cho mượn, liền tươi cười rạng rỡ “Một triệu đô, lần này nếu thành công, tiền lời cũng sẽ rất cao!!”

Một triệu đô là? Nhìn vẻ mặt nịnh bợ của Lôi Vệ Cảnh, Cung Thần Hạo nhíu nhíu mày “Hợp đồng lúc trước đã có ghi chú rõ ràng, tôi sẽ ko đưa cho ông đồng nào nữa” Hấn nghĩ “hấn” (*Cung Thần Hạo) là nhà từ thiện sao? Nói bao nhiêu, “hấn” cũng cấp à?

Lôi Vệ Cảnh cười, nháy mắt nghiêm mặt, hé ra nét mặt già nua, nhất thời cười khỏ “Nói như thế nào, tôi cũng là nhạc phục của cậu, cậu phải giúp tôi lúc này, tôi thật sự hết cách rồi mới đi đến chỗ cậu vay tiền”

“tôi là người làm ăn, nếu chỉ lỗ vốn, thì sẽ ko làm, huống chi, chúng ta còn có một cái hợp đồng” Cung Thần Hạo ko mềm lòng, nhìn Lôi Vệ Cảnh nói, hấn chính là tự làm tự chịu, bánh nuốt ko trôi, lại còn cố gắng muốn nuốt

Lôi Vệ Cảnh căn bản còn muốn nói gì đó, nhưng lại há miệng thờ đốc, rốt cuộc cũng ko nói gì, ko ngờ hấn ác đến như vậy, nói như thế nào thì “hấn” (Lôi Vệ Cảnh) cũng là nhạc phụ của hấn, nhưng hấn lại ko để cho hấn(Lôi Vệ Cảnh) có chút mặt mũi nào. Xem ra, hấn đành nhờ vào bản lĩnh trên người của Lôi Đình rồi, nói ko chừng năng có thể đánh động Cung Thần Hạo khiến hấn đưa tiền, sau khi hạ quyết tâm, Lôi Vệ Cảnh biết ko cần nhiều lời, liền bỏ đi

Cốc....cốc

Phương Tử Kiệt đợi cho Lôi Vệ Cảnh bỏ đi, liền đẩy cửa đi vào

“Tổng giám đốc, đây là tài liệu ngài muốn” Phương Tử Kiệt đem báo cáo luân chuyển buôn bán 3 tháng của Lôi thị đưa ra trước mặt Cung Thần Hạo

Cung Thần Hạo liền mở tư liệu ra xem

“Gần 3 tháng nay, Lôi Vệ Cảnh đã đem 3 triệu đô la kia, dần dần tập trung vào dự án đầu tư đó, cũng rất khởi sắc, nhưng mà tài chính vẫn tương đối thiếu” Phương Tử Kiệt nói

“Ừ, tôi đã biết, thứ như hấn, dụng ý đến đây rõ ràng chỉ là vì tiền” Cung Thần Hạo nhìn tư liệu trong tay nói

Cung Thần Hạo đóng lại xấp tư liệu, nhìn về phía Phương Tử Kiệt “Tôi ko muốn đầu tư bị lỗ vốn”

Phương Tử Kiệt, gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý tứ trong lời nói của hấn “Tổng giám đốc, thiên kiếm tập đoàn Âu thị, Âu Mị Nhi tiểu thư muốn cùng ngài ăn cơm trưa”

Nhớ tới cái cảnh ở Vận vườn lúc trước, Cung Thần Hạo cau mày “Ko cần, giữa trưa tôi muốn ăn cùng Đình nhĩ”

“Được, tôi đã hiểu, nếu ko có việc gì, tôi đi ra trước”

“Ừ”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Lúc Cung Thần Hạo từ phòng họp đi ra thì đã gần 2 giờ, chỉ mở một cuộc họp mà kéo dài tới 4 tiếng nên giữa trưa hấn đã bảo thư ký ra ngoài đặt thức ăn nhanh, ăn xong lại tiếp tục hội chưa kết thúc, vì thế ko thể cùng Lôi Đình ăn cơm trưa

Ngồi trong văn phòng, hấn vắt tay lên trán, đã năm giờ, còn nữa tiếng nữa là nằng tan ca “Lâm thư kí, thông báo Phương trợ lý, nói hấn hôm nay có thể ra về sớm một chút, thông báo cuộc họp sẽ tiếp tục vào sáng 8 giờ ngày mai, kéo dài cho đến 2 giờ chiều, nói với các nhân viên khác ngày mai bọn họ đi làm nửa buổi”

“Vâng, tổng giám đốc”

Cung Thần Hạo kết thúc cuộc trò chuyện, lấy chìa khóa xe ra rồi rời khỏi văn phòng

“Lâm thư kí, tôi ra về trước, nếu có việc hoặc điện thoại thì nói với họ ngày mai nhắn lại, ngày mai tôi sẽ xử lý” Vội vàng buông một câu dặn dò, người đã muốn đi vào thang máy

Ngồi ở vị trí làm việc, Lâm thư kí ko kịp phản ứng, nghênh đón tổng giám đốc đột ngột từ trong văn phòng đi ra, nàng chỉ có thể kinh ngạc nhìn hấn khuất bóng

“Sao lại thế này? Có cháy sao?” Lâm thư kí lồm bồm, cho tới bây giờ, nàng vẫn chưa thấy tổng giám đốc vội vàng qua như vậy, chẳng lẽ là vì vợ hấn sao?

Lôi Đình rốt cuộc cũng làm xong toàn bộ công việc hôm nay, so với giờ ra về nàng trễ hơn 15 phút, đứng ở cửa thang máy để chờ thang máy, chuẩn bị xuống lầu, nàng nghe được phía sau có người kêu to, xoay người lại thì thấy một nam đồng nghiệp cùng tổ với nàng

“Tiểu Thiệu” Nàng lễ phép mỉm cười chào hỏi

“Tiểu Đình, cô muốn .....về nhà sao?” Hứa Thiệu Vĩ trên mặt có chút co quắp, dáng người thường thường ko cao ko thấp, hấn ko được tự nhiên run run

“Đúng vậy a, có chuyện gì sao?”

“A, tôi muốn biết, chẳng hay Lôi Đình tiểu thư có rảnh rồi, tôi mời cô ăn tối ” Hấn thăm mền nàng từ lâu rồi, cho tới nay, hấn vẫn nghĩ đến nàng cùng tổng giám đốc có quan hệ yêu đương, nhưng tình cờ nghe được nàng cùng Tiểu Mễ nói chuyện, cho nên thừa dịp hôm nay nàng tan ca, hấn cố lấy dũng khí mời

“Thật ngại quá, tôi có hẹn rồi” Giữa trưa, Cao Di Tĩnh học ti đã gọi điện thoại qua cho nàng, hẹn nàng cùng đi dạo phố

“A?” Hứa Thiệu Vĩ ngây ngốc

“Tạm biệt” Cửa thang máy đã mở, Lôi Đình lễ phép chào từ biệt, bước vào thang máy

“Hả? ĐỢi chút.....” Hấn ko kịp gọi nàng, đã bị người khác quấy rối

“Thiệu Vĩ” Một cô gái cùng tổ khác đi đến bên cạnh hấn, nhẹ giọng gọi, mặt mày pha chút ngại ngùng cùng tia sáng ái mộ

Lôi Đình nhìn bọn họ, cho bọn họ ko muốn vào thang máy, liền nhìn bọn họ mỉm cười gật đầu, bấm nút đóng cửa thang máy đi xuống lầu

“A, Bành tiểu thư” Hấn gọi cho có lệ, sau đó thất vọng, trừng mắt nhìn thang máy, hấn đi một cái thang máy khác, nhấn nút

“Thiệu Vĩ, tôi có thể cùng anh ăn bữa tối ko” Bành Thanh Thanh đỏ mặt

“A? Ko được, thật có lỗi, tôi có việc rồi, tạm biệt” Thang máy vừa dừng lại, Hứa Thiệu Vĩ vội vàng từ chối, khẽ gật đầu, hấn bỏ lại Bành Thanh Thanh ai oán ở lại thang máy, đuổi theo Lôi Đình

Lôi Đình vừa bước ra tiền sảnh đã thấy bóng người đang dựa lưng vào chiếc Porsche chờ nàng

“Hạo?!” Lôi Đình kinh ngạc kêu

Cung Thần Hạo thấy nàng, liền rời xe đi về phía nàng

“Tan tâm”

“Ừ” Nàng ngửa đầu nhìn hấn “Sao anh lại đến đây?” Đối với sự xuất hiện của hấn nàng thật bất ngờ, vốn tưởng rằng hôm nay, hấn ở công ty kháng định là rất bận rộn,nàng chắc chắn thể nào hấn tối khuya mới về nhà

“Tạm dừng công việc một chút, anh mới đón em ra về” Cung Thần Hạo nắm tay nàng đi về hướng xe

“Vậy buổi tối anh có làm thêm ko?” Tay trái bị hấn nắm, nàng nâng tay phải nhẹ nhàng giữ khuya tay hấn, cả người cơ hồ như dán chặt vào cánh tay

Cung Thần Hạo liếc mắt nhìn nàng 1 cái, ánh mắt trở nên nhu hòa, nâng tay trái lên nhẹ nhàng trượt tay vuốt ve từ gò má nàng đến vành tai

“Ừ, nhưng mà, anh đã đem tài liệu đặt lên xe, về nhà sẽ làm” Cung Thần Hạo ko muốn một mình cô độc ngồi trong phòng xử lý tài liệu

“Tiểu Đình.....” Hứa Thiệu Vĩ đuổi tới, kinh ngạc nhìn thấy hành động vô cùng thân thiết của bọn họ

Hai người đồng loạt quay lại

“Hấn là ai?” Cung Thần Hạo híp đôi mắt đẹp, lạnh lùng nhìn nam nhân đang bước đến (Rin: Hạo ca xù lông nhím lên rồi..há há)

“Anh ra là đồng nghiệp của em, Hứa Thiệu Vĩ” Lôi Đình nhẹ giọng nói, ko phát hiện hấn đang hờn giận

“Tiểu Đình,hấn.....” Hứa Thiệu Vĩ nhìn vào 2 người trước mặt, ánh mắt ngưng lại trên mặt Cung Thần Hạo

“Tiểu Thiệu, có chuyện gì sao?” Nàng nghi hoặc hỏi

“A, là như vậy, tôi muốn nói. ....nếu. ....” Dưới ánh nhìn của Cung Thần Hạo, hần dần dần trở nên cà lăm, cuối cùng hần cũng lấy hết dũng khí mà nói ra “Chủ Nhật này, ko biết cô có rảnh hay ko? Tôi muốn hẹn cô đi xem phim”

“Thật có lỗi, Chủ nhật này, là thời gian của vợ chồng bọn tôi, nàng ko thể cùng anh đi xem phim” Người mở miệng là Cung Thần Hạo, hần giọng điệu lạnh lùng giả dối tươi cười nói với Thiệu Vĩ

“Hả?” Hần ngây dại, hần vừa nghe thấy 2 chữ “vợ chồng” sao?

Bỏ lại nam nhân đã biến thành tượng đá, Cung Thần Hạo dẫn nàng ngồi vào trong xe, sau đó chính mình lái xe, khởi động cho xe rời đi

Ko khí trầm mặc trong xe tồn tại trong chốc lát, hần giống như người mở miệng nói chuyện phim “Em ko có nói cho hần biết, em đã kết hôn sao?”

“Hả?Ai?”

“Cái tên vừa mới mời em đi xem phim” Nàng còn giả bộ à?

Lôi Đình lắc đầu “Ko có”

“Sao lại ko nói?” Ý của nàng là gì? Nàng muốn có thân phận độc thân để làm gì sao?

“Em ko muốn nói, hơn nữa nói ra cũng có chút kỳ kỳ, nếu có cô gái vừa nhìn thấy anh, liền nói với anh là nàng đã kết hôn, anh ko thấy buồn bực sao?” Nàng gãi gãi đầu

Xem vẻ mặt mơ hồ của nàng, hần liền đoán được, nhất định tên kia đang muốn theo đuổi nàng mà nàng ko biết

“Trong công ty ko ai biết em đã kết hôn à?”

“Ừ, chỉ có Đồng biết, người trong công ty, em cũng chưa nói gì”

Nghe nàng vừa nói thế, một con tức giận ko rõ ràng chọt nổi lên “Thứ hai, vào lúc đi làm, em phải mang bánh kẹo mừng tiệc cưới phát cho mọi người” Hần muốn cho mọi người biết nàng đã là hoa có chủ, người khác ko được mơ tưởng ngắt hoa bẻ cành!

Lôi Đình kinh ngạc quay đầu nhìn hần, ko hiểu lý do hần yêu cầu nàng làm vậy là gì? Nhưng khi nhìn thấy biểu tình của hần, nàng lại ko dám nói câu “ko”, chỉ có thể ngậm ngút gật đầu nói “được”

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39

Cung Thần Hạo vừa nghe thấy được đáp án mong muốn, liền cười nói : “Chúng ta ra ngoài ăn tối rồi hăng về nhà”

“Ừ” Lôi Đình đồng ý gật đầu

Hần lôi kéo tay nàng, lại một lần nữa dẫn vào Vãn vườn, tầm mắt dừng lại bóng dáng anh tuấn, nâng bước đến người phía trước đi tới

Lúc này Tiêu Ngự Phi liền bỗng nhiên quay đầu lại, nhìn về người đứng cạnh “Hạo”

“Ko ngại nếu chúng tôi ngồi xuống chứ?” Cung Thần Hạo cười nói

Tiêu Ngự Phi nghe được hần dùng từ xưng hô “chúng tôi”, mới chú ý tới Lôi Đình đi phía sau hần, trong ánh mắt hiện lên một tia trọc ghẹo, liền lập tức cười nói “Đương nhiên ko ngại, ngồi đi!”

Lôi Đình vẫn đứng phía sau Cung Thần Hạo, cẩn bản nàng ko chú ý đến Tiêu Ngự Phi, cho nên sau khi ngồi xuống, nàng giương mắt nhìn người đối diện mới cảm thấy kinh ngạc, giật mình, nàng mở to 2 mắt, có chút khó tin, chống lại ánh nhìn của hần, rồi vội vàng cúi đầu

Trời ại!!

Làm sao lại tình cờ như vậy chứ?

Hắn lại quen với Cung Thần Hạo, nghe giọng điệu nói chuyện của hắn, hình như Hạo là bạn bè rất tốt của hắn

Lôi Đình tay đặt trên đùi, đan vào nhau

Tiêu Ngự Phi đem toàn bộ phản ứng của nàng phóng vào tầm mắt, đây chính là kết quả hắn muốn thấy, xem ra nàng gặp hắn ở trong này là điều ngoài ý muốn, khóe miệng hắn nhất thời gọi lên 1 độ cong thật đẹp

“Sao lại ngồi một mình ở đây vậy??” “Ko có người cùng người ăn cơm sao?” Cung Thần Hạo hỏi, hắn rất ít khi gặp Ngự Phi ở trong này

“Người ta hẹn gọi điện tới nói có việc ko đến được, các người muốn ăn cái gì? Hôm nay ta mời khách” Tiêu Ngự Phi thông thả nói

Lôi Đình lúc này có thể nói là đứng ngồi ko yên, ánh mắt khác thường quan sát Tiêu Ngự Phi, nàng rất hi vọng hắn ko đem chuyện lúc trước nói ra là tốt rồi!!

“Chị dâu, sao lại ko nói chuyện a? Ngượng ngùng sao?” Tiêu Ngự Phi cười nói, cô gái nhỏ này thật đáng yêu, ko đùa đúng là chịu ko được!!

Cung Thần Hạo quay đầu nhìn nàng, bàn tay to xoa xoa bàn tay nhỏ bé, cảm giác lạnh lạnh nơi bàn tay nàng, khiến hắn ko thể ko sợ hãi hỏi “Cảm thấy ko thoải mái sao? Tay sao lại lạnh như vậy?”

“A.....ko có việc gì...chẳng qua là.....mấy lạnh ở đây lạnh quá” Lôi Đình căng thẳng giải thích

“Vậy uống chút rượu cho ấm” Tiêu Ngự Phi nở nụ cười, nhìn nàng nói

Lôi Đình cầm lấy ly rượu trước mắt, uống 1 hớp hết sạch, người ta nói uống rượu sẽ có thêm can đảm, nhưng là khi nàng đặt ly rượu xuống, mới biết loại rượu này thật khó uống

Cung Thần Hạo cau mày, lấy chén nước cho nàng, Lôi Đình cảm kích liếc nhìn hắn 1 cái, đem toàn bộ nước nuốt vào bụng, Phù.....hiện tại cảm thấy tốt hơn rất nhiều

Tiêu Ngự Phi buồn cười nhìn hết tất cả, thấy sự xuất hiện của hắn làm nhiễu loạn tâm tư của nàng, chuyện này làm cho hắn rất vừa lòng “A.....nhìn ko ra, chị dâu tửu lượng cũng rất khá”

“Ko, tửu lượng của tôi rất kém cỏi, hơn nữa rượu này cũng ko ngon” Lôi Đình giương mắt nhìn hắn nói, quên đi, đã chạm mặt, thì phải thân nhiên đối mặt!

Tiêu Ngự Phi đương nhiên biết tửu lượng của nàng rất kém, hắn nói như vậy là cố ý “A.....phải ko?” Nâng ly rượu trên bàn lên, hắn hé miệng uống 1 ngụm

Lôi Đình vừa định nói gì đó, đã thấy người hầu bàn đem bữa ăn Cung Thần Hạo vừa gọi đặt lên bàn nên cũng nhìn lờ muốn nói xuống

“Ăn đi, bít tết non rắc tiêu đen, em sẽ thích” Cung Thần Hạo nhìn nàng nói

“Ừ” Lôi Đình gật gật đầu, bắt đầu ăn

“Ăn xong, anh giúp em gọi 1 ít bánh ngọt đã ăn lúc trước”

“Ừ, cảm ơn anh” Đối với sự dịu dàng của hắn, nàng rất thích

“Ko cần cảm ơn, chúng ta là vợ chồng”

“Ừ”

Tiêu Ngự Phi thực ko thấy thú vị, nhìn bạn thân hắn, săn sóc vợ, đến ngay cả hắn cũng có thể nhìn ra sự cung chiều của Hạo với nàng, chẳng lẽ hắn đối với nàng sinh ra cảm tình??

Giây tiếp theo, lòng hắn đã phủ định sự nghi vấn này, ko thể nào? Hạo làm sao vì nàng mà thay đổi chứ? Cùng nhau quen biết mười mấy năm, hắn hiểu rõ Hạo là hạng người gì, Hạo ko thể vì người khác mà thay đổi bản thân mình

Bình tĩnh lại bản thân, 20 phút sau, bầu ko khí im lặng lại bị Cung Thần Hạo đánh vỡ, Cung Thần Hạo đứng dậy nói muốn đi toilet khiến trên bàn cơm chỉ còn mình Lôi Đình cùng Tiêu Ngự Phi

Lôi Đình sau khi Cung Thần Hạo đi rồi, nàng lại căng thẳng cao độ, bất an, nàng giương mắt nhìn Tiêu Ngự Phi

“Tôi đáng sợ lắm sao?” Nhìn bộ dạng nàng lúc này, Tiêu Ngự Phi trêu ghẹo hỏi

“Ách.....ko” Lôi Đình lại cúi đầu xuống

“Vậy bộ dạng hiện tại của cô là sao?”

Lôi Đình ngẩng đầu lên, đáp trả đôi mắt trêu chọc của hắn, sâu thẳm trong tâm nàng tự nói với chính mình, thả lỏng tâm tình, hít sâu! “Anh cùng Hạo quen biết đã lâu rồi sao?” Nàng hỏi

“Ừ, từ khi học trung học đã quen biết, có hơn mười năm ấy chứ!” Tiêu Ngự phi đáp

Hơn 10 năm?? Vậy hẳn là quan hệ hắn với Hạo rất tốt, làm sao bây giờ, làm sao để nói với hắn?? Lôi Đình ảo não trong lòng thầm tính toán, song song nhìn chăm chăm vào tiêu ngự phi ngồi đối diện

Cuối cùng, nàng cũng lấy hết dũng khí nói “Chuyện tối hôm đó, tôi xin lỗi, còn nữa, chuyện này có thể đừng để Hạo biết được ko?”

Tiêu Ngự Phi nhìn vào đôi mắt trong suốt của nàng, im lặng 1 lúc rồi nói “Tôi sẽ ko nói, cô yên tâm” Ko hiểu tại sao, hắn lại ko đành lòng cự tuyệt lời thỉnh cầu của nàng

Lôi Đình sau khi nghe được đáp án của hắn, bất an trong lòng cũng có thể thư thả tan biến, nàng nhìn hắn cảm kích, cười “Cảm ơn”

“Ko cần khách sáo, huống hồ lúc đó chúng ta cũng chưa xảy ra chuyện gì, cô ko cần để ý” Tiêu Ngự Phi vừa nói liền hối hận, tại sao hắn lại an ủi ngược lại nàng

“Ừ, thật sự rất cảm ơn anh, Ngự phi ca” Lôi Đình cảm thấy, hắn cũng ko như bề ngoài khó gần

Nghe nàng gọi như vậy, giống như quan hệ của hai người lại gần hơn 1 bước, Tiêu ngự phi cũng chẳng lưu tâm, bắt đầu hắn chỉ cần làm bạn với nàng, về sau mới khiến nàng từ từ hiểu mình

Lôi Đình lúc này đã lớn gan hơn 1 chút, nhìn dáng vẻ của hắn cũng ko phải là người tiểu nhân, chuyện hắn đã đồng ý chắc chắn sẽ ko thay đổi, lúc này nàng mới thật sự an tâm, ko còn khúc mắc cùng hắn nói chuyện “Ngự phi ca, em nói cho anh biết nha, em lần trước đã dạy dỗ 1 nữ nhân ở đây.....” nàng cười, đem chuyện cùng Hạo ăn com lúc trước nói lại

“Ha.....thật sao? Ko ngờ em cũng rất lợi hại a!” Tiêu ngự Phi nhìn mặt mày hớn hờ của cô nhóc, thì ra nàng ko chỉ vì uống rượu mới nói nhiều, lúc tỉnh cũng nói rất nhiều a!!

“A.....anh ko biết đâu, sắc mặt của nàng lúc đó rất kém” Lôi Đình cười nói

“Xem ra hai người các người nói chuyện rất vui!” Cung thần Hạo từ toilet đi ra đã nhìn thấy bọn họ nói nói cười cười, thực chứng mất

“Ko có gì, chỉ là đang nói chuyện các người lúc trước ăn com ở đây gặp rắc rối nhỏ” Tiêu Ngự Phi ko chút hoang mang nhìn hắn nói

“Hạo, anh sao lại đi toilet lâu như vậy?” Lôi Đình hỏi, nàng và Tiêu ngự Phi nói chuyện với nhau gần nửa giờ, bánh ngọt cũng đã ăn gần hết

“Anh đi ra gặp người quen, nên nói chuyện vài câu” Cung Thần Hạo giải thích nói

“Ừ” Lôi Đình ừ một câu

“Tốt, vậy giờ về nhà!” Cung thần hạo nói

“Ừ”

Hắn ra khỏi Vận vườn, cùng Tiêu Ngự Phi nói tạm biệt, rồi tự mình lái xe rời đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Đột nhiên.....”Ái” nàng la to 1 tiếng làm Cung Thần Hạo sợ tới mức thiếu chút nữa là tông xe

“Sao vậy?”

“Tiêu rồi, sao lại quên khuấy chuyện này” Lôi Đình vỗ vỗ đầu óc mình

Cung Thần Hạo vươn 1 bàn tay ra, xoa xoa vai của nàng, vừa chú ý đến xe đang qua lại, vừa hỏi “Em quên chuyện gì? Quan trọng lắm sao?”

“Giữa trưa em có hẹn với học tỷ là sau khi tan sở sẽ cùng chị ấy đi dạo phố, nhưng hiện tại đã 8 giờ rưỡi rồi” Lôi Đình nhìn hắn nói

Nàng hét chói tai khi nãy chỉ là vì quên hẹn cùng người khác sao? Hại hấn thiếu chút nữa đã đâm xe!! Hấn nhắm mắt lại, bắt đắ dĩ thờ 1 hơi dài “Gọi điện thoại cho nàng, hỏi nàng hiện tại còn ở chỗ hẹn ko?”

“Đúng a!” Lôi Dĩnh rất nhanh đã lấy đi động từ trong túi ra, mở di động ra vừa định bấm số “A, em quên chưa khởi động máy”

Cung Thần Hạo lại thờ dài, khó trách điện thoại của nàng ko reo, cho tới bây giờ mới nhớ đến ước hẹn cùng người ta

Lôi Dĩnh lập tức khởi động máy, rất nhè nhẹ nút gọi

Hấn thấy nàng nhanh chóng bấm vào số điện thoại của Cao Di Tĩnh đặt ở hàng số thứ hai trong danh bạ, ko biết hàng số thứ nhất trong danh bạ điện thoại của nàng có phải là hấn hay ko?

“A lô! học tử”

“Em còn nhớ đến bà chị này a?”

“Em thật sự xin lỗi, em ko cố ý khiến chị bị leo cây a” Cầm di động, nàng rồi rút xin lỗi

“Ko cố ý, vậy là em cố tình nha! Khiến chị chờ gần chết” Cao di tĩnh có chút tức giận lớn tiếng “Điện thoại cũng gọi ko được”

“Thực xin lỗi!! Điện thoại của em .....ko biết vì sao lại tắt, còn nữa, học tử, em thật sự xin lỗi, ngày mai, ngày mai em sẽ cùng chị dạo phố, lần này em quyết sẽ ko để chị leo cây” Lôi Dĩnh khẳng định như đinh đóng cột

“Di động tắt hồi nào cũng ko biết, em đúng là người lơ mơ!” Cao Di Tĩnh nhin ko được quả trách nàng thêm 1 câu

“Ách.....học tử, chị còn ở chỗ hẹn ko?” Lôi Dĩnh ngượng ngừng le lưỡi

“Chị chờ đến 2 giờ, đương nhiên cũng biết em sẽ ko đến, chị hiện tại ở nhà”

“Thực xin lỗi, học tử, chị đừng tức giận a, tức giận rất mau già, em lần sau sẽ bồi thường cho chị thật tốt.....”

“Bồi thường thì ko cần, cho chị 1 lý do.”

“Ách.....bởi vì hấn đột nhiên tới đón em, cho nên.....” nàng ngượng ngừng lảm bảm

“Đợi chút, em nói ai?” Cao Di Tĩnh cắt lời nàng

“Chính là.....hấn thôi!” Lôi Dĩnh len lén nhìn Cung Thần Hạo liếc mắt 1 cái, thấy hấn dạt dào hứng thú nhìn nàng, nàng liền ngại ngừng xoay mặt về phía cửa xe

“Em luôn miệng nói hấn hấn, rốt cuộc là ai a?” Cao Di Tĩnh ko kiên nhẫn nói

“Chính là.....ông xã em!” Nàng nhỏ giọng, ko thấy được khoe miệng Cung Thần Hạo đã hơi hơi cong, hấn cười rất có thâm ý

“Này.....em thực xin lỗi mà!”

“Được rồi, dù sao cũng chỉ ưu tiên cho ông xã hơn, bạn bè như chị cũng bị đá sang 1 bên”

“Học tử, chị đừng nói như vậy.Em ko có ý này....”

“Chẳng lẽ ko đúng sao? Ai! Chị đúng là số khổ a!! Còn ngây ngốc ngồi ở 1 chỗ chờ em, ai ngờ em lại phong lưu, hạnh phúc, coi chị như đồ thừa vứt lên 9 tầng mây” Cao Di Tĩnh cố ý trêu chọc

“Cái gì mà phong lưu, hạnh phúc, cái gì là đồ thừa chú, chị cứ nói bậy bạ a!” Lôi Dĩnh nghe nàng nói thế, mặt ko tự chủ đỏ lên

“Haha, chị đâu có nói bậy, sự thật rõ ràng là như vậy!” Cao Di Tĩnh ha ha khẽ cười “Được rồi, ko cười em nữa, hấn mang em đi đâu?”

“Là cùng nhau ăn cơm”

“Ừ, đúng rồi, lần trước ko phải em nói em ở nhà 1 mình sao?”

“Hấn đêm qua đã trở về”

“Tốt lắm, ko đùa em nữa, ngày mai chị ko rảnh, lần sau chúng ta sẽ hẹn lại:

“Học tử, chị ko giận sao?”

“Ko giận, em thì tốt rồi cùng người ta lãng mạng!”

“Học ti.....”

“Đừng gọi nữa, chị cúp máy đây, ông xã của chị đã về, tạm biệt....”

“Ừ, tạm biệt...” Lôi Đình cúp máy, nhất thời nhẹ nhàng thở ra, quay sang hướng Cung thần Hạo tươi cười

“Học ti đã kết hôn à?” Cung Thần Hạo hỏi

“Ừ, hơn nữa, nàng cũng ở chung tòa nhà với chúng ta, chẳng qua nàng ở lầu 3, chúng ta ở lầu 9” Lôi Đình cất điện thoại cười nói

“Thật sao? Một hồi về nhà, em có thể đi đến nhà nàng xin tội”

“Quên đi, ông xã của học ti đã về nhà, em ko muốn quấy rầy”

“Vậy tìm 1 ngày, chúng ta mời vợ chồng bọn họ ăn cơm” Cung Thần hạo đề nghị

“Ừ, được!” Lôi Đình tươi cười

Buổi tối 10 giờ

Lôi Đình nhẹ nhàng gõ cửa, tay bụng cà phê đẩy cửa đi vào

“Em giúp anh pha ly cà phê tỉnh táo tinh thần” Thân mật, nàng đem ly cà phê đặt trước mặt hắn

“Ừ, em nghỉ trước đi, anh còn phải làm việc đến tận khuya” Cung thần hạo theo đồng văn kiện trên bàn ngẩng đầu nhìn nàng nói

“Anh có đói bụng ko? Em giúp anh làm bát mỳ” Lôi Đình nhỏ giọng hỏi, nàng biết hắn hiện tại rất bận rộn nhiều việc, ko nên tới quấy rầy, nhưng mà nàng sợ hắn sẽ mệt mỏi, cho nên nằm ở trên giường, Lôi Đình lại thật lâu ko thể đi vào giấc ngủ, chỉ có thể từ trên giường đứng dậy giúp hắn pha ly cà phê

“Ko cần, anh bây giờ vẫn chưa đói bụng” Nàng ly cà phê trước mặt, hắn hé miệng uống 1 ngụm

“A! Vậy.....có việc gì cần em giúp ko?”

“ko có, đi nghỉ ngơi đi!” Cung thần hạo có chút đau lòng nhìn nàng, rõ ràng vẻ mặt đã buồn ngủ, còn cố ý nén lại giúp hắn

Lôi Đình nghe hắn nói như vậy, biết hắn ko muốn nàng thức đêm, đành phải nói “Được rồi! Vậy anh cũng nhớ nghỉ ngơi sớm 1 chút”

“Ừ” Đáp trả đơn giản 1 câu, đem ly cà phê đặt sang 1 bên, Cung Thần Hạo lại tiếp tục công việc lưu bù, thư phòng nhất thời yên tĩnh trở lại, trong phòng chỉ có thể nghe thấy tiếng trang giấy cùng tiếng ngón tay gõ vào bàn phím

Lôi Đình nhẹ giọng rời khỏi thư phòng, trở lại phòng ngủ, ko bao lâu, nàng đã tiến vào mộng đẹp

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

Hai ngày nay hắn đều bận rộn rất nhiều việc, mỗi ngày đều đi sớm về trễ, xem ra việc ở công ty thật sự rất nhiều

Hôm nay là ngày thứ bảy, chính là ngày nghỉ, nàng đã nhờ Đồng hện Thiên Mạch dùm mình, nàng muốn cùng hắn nói chuyện thật tốt, dù sao gặp mặt nói chuyện trực tiếp cũng tốt hơn

Mùi ngửi mùi vị cà phê Bali bốc lên, nhìn Thiên Mạch ngồi đối diện, Lôi Đình nhất thời ko biết nên bắt đầu nói từ đâu, chỉ có thể ngây ngốc nhìn hắn uống cà phê, ung dung nhìn mọi người nơi ngã tư

Mình Thiên Mạch nhấp 1 ngụm cà phê nhỏ rồi lại đặt ly trên bàn, nhìn trước mắt Lôi Đình muốn nói rồi lại thôi. Kỳ thật, khi hắn nhận được cú điện thoại của Đồng, nói nàng muốn gặp hắn, lòng hắn đã rất vui

Bầu ko khí như thế này khiến Lôi Đình có chút bức mình, rõ ràng 3 năm trước đây hai người rất gần gũi, nhưng hiện tại khi ngồi đối diện nhau, lại ko ai có thể mở miệng nói chuyện trước được, vì thế sau khi im lặng 1 lúc nàng đành lên tiếng “Thiên Mạch, ba năm nay anh sống có được ko?” Lôi Đình cắn đầu

lười của mình, nàng đang hỏi cái gì a?

Minh Thiên Mạch chú ý tới câu hỏi của nàng mà ảo não, nở nụ cười ôn nhu nói “Ừ, anh sống rất tốt, còn em?”

“Ừ, em cũng rất tốt” Lôi Đình đáp trả lại hần bằng nụ cười mỉm

“Tiểu Đình, em như vậy anh cảm thấy ko quen chút nào, chẳng lẽ chúng ta ko thể như trước kia, tự do tự tại nói chuyện phiếm sao?” Minh Thiên Mạch thật sự ko thích bầu ko khí hiện tại, rất áp lực

Lôi Đình ngẩng đầu nhìn hần, gật gật đầu, nhưng có thật bầu ko khí nói chuyện giữa 2 người ko còn giống như trước ko? Nàng ko biết, cũng ko muốn đề ý tới, có một số việc cứ để nó thuận theo tự nhiên phát triển đi!

“Đồng, có cùng em nói chuyện của anh” Lôi Đình nhẹ giọng nói

“Vậy sao? Hần đã nói những gì?” Minh Thiên Mạch ko có vẻ bất ngờ, hần đã sớm đoán được từ sau cái lần gặp mặt đó, Đồng sẽ đem chuyện ba năm trước đây nói cho nàng nghe tất cả

“Ách.....tại sao anh lại ko nói với em anh bị bệnh? Chẳng lẽ em ở trong mắt anh, ngay cả bạn bè cũng ko phải sao?” Lôi Đình hỏi ra nghi vấn trong đáy lòng nàng, hai mắt lẳng lẳng vẫn nhìn hần

Minh Thiên Mạch cố ý né tránh ánh mắt của nàng, nhìn về phía ngoài cửa sổ “Ko muốn cùng em nói, là vì ko muốn làm cho em thấy anh và em khác biệt, anh muốn ở trước mặt em anh luôn giữ được mặt hoàn mỹ nhất”

Nghe hần thổ lộ như vậy, Lôi Đình gặt gao đan tay vào nhau, nhưng ko ngắt lời hần

“Kỳ thật anh ko nghĩ tới khi phẫu thuật xong anh còn cơ hội sống sót, anh sợ mình sẽ chết trong phòng phẫu thuật lạnh lẽo, anh ko biết được sau khi em biết tin đó em sẽ phản ứng như thế nào, anh ko muốn em khổ sở lại càng ko muốn nụ cười em trên mặt em vì anh mà biến mất, cho nên anh đã nhờ Đồng và Duong giấu kín chuyện này, tuy rằng khi leo lên máy bay, anh vẫn chờ mong sẽ nhìn thấy em lần cuối, nhưng mà cho đến phút cuối cùng anh vẫn ko nhìn thấy gương mặt tươi cười của em, sau khi ở Mỹ thực hiện tất cả các phương pháp trị liệu, anh thực may mắn khi vào năm thứ hai đã gặp được người cho trái tim thích hợp với mình, hơn nữa phẫu thuật cũng rất thành công, lúc tỉnh dưỡng lại ko có xuất hiện hiện tượng bài xích, có lẽ là anh may mắn đi!! Nhưng anh lại “may mắn” để lỡ mất em” Tiếng nói tự nhiên chợt ngừng lại, thật chậm hần liếc mắt nhìn Lôi Đình một cái, tràn ngập tình yêu say đắm, cùng thương tiếc

Lúc này, trên mặt Lôi Đình đã rơi lệ, nàng có sức quyến rũ gì mà khiến một người vĩ đại như hần chỉ có thể yêu mình nàng, mỗi lời mỗi từ của hần như chạm thật sâu vào đáy lòng nàng, nàng thật may mắn, tuy rằng nàng sinh ra trong một gia đình ko hoàn mỹ, nhưng nàng rất may mắn vì có thể gặp gỡ Đồng, Dương và hần, nàng nên cảm ơn cuộc đời

Minh Thiên Mạch đau lòng nhìn nàng rơi nước mắt, hần rút ra một mảnh giấy, nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng “Nha đầu ngọc, đừng khóc nữa, mọi chuyện đã trôi qua, hiện tại anh rất khỏe”

Lôi Đình tùy ý cho hần lau nước mắt, nhìn chăm chăm vào gương mặt kia, nếu đúng như lời hần nói, cuộc giải phẫu kia nếu như ko thành công mỹ mãn, thì chẳng lẽ cả đời này nàng sẽ ko có cơ hội được biết nguyên nhân hần xuất ngoại sao?

“Sao anh ngốc như vậy, nếu như anh thật sự ko trở về nữa, ko phải em sẽ oán anh cả đời sao?” Nói xong, Lôi Đình rút cuộc nhin ko được khóc lớn

Minh Thiên Mạch ko ngờ đến Lôi Đình lại phản ứng kích động như vậy, hần vội vàng đứng dậy, ngồi xuống bên cạnh nàng, một tay ôm lấy Lôi Đình đang nức nở, miệng ko ngừng nói “Anh xin lỗi.....anh xin lỗi....”

“Ngao đừng khóc, mọi người trong quán đang nhìn chúng ta kìa. Nếu em mà khóc nữa, đôi mắt to đẹp của em sưng to lên, thì ko phải anh đây mắc tội lớn sao?” Minh Thiên Mạch tay nhẹ nhàng vuốt tóc nàng lại vừa an ủi

Ko biết qua bao lâu, Lôi Đình mới từ trong ngực hần lui ra, nàng có chút ngượng ngùng, nhìn ngực hần đã ướt đầm một mảng lớn, giọng có chút khàn khàn nói “Y phục của anh đều bị em khóc làm ướt hơn phân nửa, nhưng mà, anh như vậy cũng đáng, đừng hòng em giặt đồ giùm anh”

“Ừ, anh biết, uống miếng nước cho bớt khan họng” Nói xong, hần liền đưa cho Lôi Đình một ly nước

Lôi Đình nhận nước, uống liền một mạch, Minh Thiên Mạch cũng đứng dậy trở về chỗ đối diện nàng ngồi xuống

Lôi Đình buông ly nước xuống, trừng mắt nhìn hần một cái rồi nói “Về sau ko được gạt em nữa, còn nữa, anh hại em khóc lâu như vậy, anh phải trả tiền, và mua cho em một phần bánh ngọt”

“Được!” Minh Thiên Mạch cười trả lời, như vậy mới đúng là nàng, nhưng mà hiện tại, mắt của nàng đã hồng hồng, hần nhìn thấy, vẫn cảm thấy rất đau lòng

Lúc này đang đứng ở đại lộ chờ đèn xanh, Âu Mị Nhi nhàm chán nhìn ngã tư, tầm mắt vô tình quét vào một ô cửa sổ, tình cờ cũng thấy được bóng hình quen thuộc

“Kia ko phải là vợ của Cung Thần Hạo sao?” Âu Mị Nhi tự nhủ, nam nhân hiện tại ngồi trước mặt nàng là ai? Hai người nhìn có vẻ khá thân mật, chẳng

lẽ là ....?? Một chút toan tính lồng trong nụ cười dần dần hiện rõ trên gương mặt nàng

Âu Mị Nhi cho xe ngừng lại một bên lề, nếu để cho Cung Thần Hạo nhìn thấy bà xã hân cùng nam nhân khác hẹn hò, hơn nữa còn ôm nhau, ko biết hân sẽ có phản ứng gì!!?

Từ trong túi, nàng lấy ra điện thoại, nhắm ngay và đôi nam nữ đang ôm nhau ở ô cửa sổ, bấm “tách, tách” vài cái. ....

Ý cười nơi khóe khóe miệng dần dần càng khuếch trương “Nha đầu thối, ta xem ngươi còn đắc ý đến khi nào nữa!!? Hừ. ....” cất điện thoại, nàng vội vòng xe lại, lái xe rời đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Ánh mặt trời dịu dàng theo cửa sổ tiến vào, chiếu lên dáng người đang ngủ say trên giường, rèm mỏng nơi cửa sổ cũng theo gió đông đưa, người còn mơ ngủ khẽ vươn thẳng người, Lôi Dĩnh cảm thấy lưng mình mỏi nhừ, nàng chậm rãi mở đôi mắt đầy sương mù ra, mày hơi nhíu chặt

Toàn thân đau nhức rã rời khiến nàng nhất thời cảm thấy chưa quen, đây chính là biểu hiện của dục túng quá độ a!!

Nam nhân có phải là có kinh nghiệm trong việc buông thả dục vọng hay ko!!? Nếu ko thì tại sao cùng hoạt động làm việc như nhau, nhưng lại cho ra hai kết quả khác? Nhớ tới lúc sáng nay, Cung Thần Hạo còn có tinh thần thoải mái đi đến công ty làm việc, còn nàng, động tay động chân một chút cũng ko thể động, hay tại hân kinh nghiệm phong phú, thân kinh bách chiến, cho nên sức chịu đựng cũng siêu cường? (*siêu mạnh)

Đột ngột phát hiện axit trong dạ dày ko buông tha người nầy lên, Lôi Dĩnh cười mĩa một tiếng, nhận lệnh cử động tứ chi, chậm rãi di chuyển hai chân hướng vào phòng tắm mà đi, bụng lạ đói rồi, nhưng mà nàng cần phải tắm 1 chút. Hai chân mệt mỏi vô lực, khiến nàng ko nhịn được, lại ở trong lòng oán giận vài câu, tất cả đều là tại hân đòi hỏi quá độ, thật may khi hôm nay là Chủ Nhật

Sau khi ngâm mình trong bồn nước ấm, toàn thân nàng đều thoải mái một nửa, đau nhức cũng giảm đi rất nhiều, nàng bước đến tủ lạnh, lấy ra một phần thức ăn nhanh đông lạnh, rồi bỏ nó vào lò vi sóng, chính thời gian xuống 3 phút, xong việc, nàng liền ngồi ở bàn ăn chờ thức ăn nóng bày ra bàn

Nghĩ đến tuần trước, nàng cùng Thiên Mạch đã gặp mặt nói rõ mọi chuyện, nàng ko khỏi nở nụ cười, ngày đó bọn họ đã nói chuyện với nhau rất nhiều, hân còn khoảng 2 tuần nữa sẽ trở về Mỹ, nàng có chút hi vọng ko tốt muốn hân ở lại

Còn có một tuần nay, Hạo đối xử nàng vô cùng cung chiều, dịu dàng khiến nàng cảm thấy thật ấm áp, thì ra hạnh phúc chỉ đơn giản như thế

Đúng giờ, tiếng chuông vi sóng cùng chuông điện thoại đồng thời vang lên, nàng đem đồ ăn đặt ở trên bàn, tò mò bước đến phòng khách bắt điện thoại

“A lô”

“Là ta”

Nghe được giọng nói đã lâu ko nghe thấy, Lôi Dĩnh trừng lớn hai mắt, hân sao lại gọi điện thoại cho nàng? Thắc mắc nổi lên trong lòng “Ba”

“Ừ, hôn nay là Chủ Nhật, trở về nhà ăn cơm đi” Giọng nói của Lôi Vệ Cảnh có chút trang nghiêm

“Dạ” Lời của nàng vừa nói xong, đầu dây điện thoại bên kia đã vang lên mấy tiếng “tút...tút...”

Chần chờ gác máy, nàng cảm thấy tâm tư lạnh lùng, đối với người cha kia, từ khi nàng cưới chồng chưa bao giờ nghe hân nhớ tới mình, lần này hân đích thân gọi điện thoại đến, ko thể nào chỉ là vì muốn mời nàng đơn giản ăn bữa cơm đi? Hay là hân muốn đem nàng giới thiệu cho ai nữa?? Cười cười tự giễu, vốn nghĩ rằng nàng đã thoát ly khỏi hân, nhưng hóa ra chỉ là nàng nghĩ vậy. Đúng là sóng này vừa lặn sóng kia lại nổi

“Reng...reng...”

Âm thanh điện thoại lại vang lên, cắt đứt mạch suy nghĩ của Lôi Dĩnh, nàng cầm lấy điện thoại “A lô”

“Bà xã, rời giường rồi?” Cung Thần Hạo dịu dàng nói, trong giọng nói lộ vẻ cung chiều

“Vừa rời” Lôi Dĩnh thu lại cảm xúc vừa rồi, đắm chìm trong sự dịu dàng của hân, khuôn mặt hiện lên nụ cười hạnh phúc

“Ngày hôm qua, khiến em mệt chết chứ?”

Bị hân nói qua câu này, da mặt vốn dĩ trắng nõn của Lôi Dĩnh liền trở nên đỏ bừng “Anh hiện tại ko bận sao?”

“Ừ, vừa làm xong việc, giành chút thời gian gọi điện thoại cho em”

“Hạo, em quay về nhà” Lôi Đình nói

“Trong nhà có chuyện sao?”

“Ko có, chỉ là ba vừa gọi điện thoại lại, muốn em về nhà ăn bữa cơm”

“Anh lát nữa sẽ dặn lão Lưu đón em đi” Ko ngờ Lôi Vệ Cảnh lại đem chủ ý đánh lên người nàng

“Cảm ơn.....”

“Đừng khách sáo, bà xã. Nhưng mà em ko thể về nhà rồi ko trở lại nha” Giọng điệu của hắn có chút bướng bỉnh, trêu chọc

“Anh còn để ý em có trở về hay ko sao? Dù sao bên cạnh anh cũng ko thiếu phụ nữ” Lôi Đình thấy thế liền hỏi, nếu như nàng thật sự ko trở về, hắn sẽ ra sao?

Con người là như vậy, có lúc sẽ ko cần để ý đến hậu quả mà đánh cuộc tất cả, một khi lòng người đã động, đều phải vương bận , so đo.....sự lo lắng khiến Lôi Đình ko dám nhận này chính là nỗi sợ hãi mất đi tình cảm của hắn

“Đương nhiên là phải để ý, bà xã chỉ có một mà thôi, thiếu em, cái gia đình này sẽ ko còn hoàn chỉnh” Giọng nói của Cung Thân Hạo rất tự nhiên

Lòng của nàng sau khi nghe lời hắn nói, liền đột nhiên rung động

Là trùng hợp hay là ăn ý? Lời nói ko chút để ý kia của hắn , thế nhưng lại vô tình chuẩn xác chạm đến khát vọng sâu thẳm nhất đáy lòng nàng. ....

Một gia đình, một gia đình bình thường mà hoàn chỉnh

Ở trong mắt hắn, nàng và hắn..... là một gia đình hoàn chỉnh sao? Thật sự có thể chứ?

Lôi Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, xem xe cộ qua lại, nàng nhớ tới lời vừa rồi của hắn, nàng có thể có nó sao? Người hoàn mỹ như hắn, có thể vì nàng mà buông tha cho tính phong lưu sao?? Quên đi, nghĩ lại muốn nhiều chuyện ko đâu, hiện tại nàng nên suy nghĩ, sau khi về nhà phải lấy tâm tính như thế nào để đối mặt với người trong nhà

Nàng bây giờ, trên mặt ko có chút nào gọi là vui sướng khi về nhà, ngược lại , lại có vẻ đặc biệt bình tĩnh, cô đơn

Nơi đó từ lâu đã ko còn là nhà của nàng, từ khi nàng gả vào Cung gia, cái nhà ấy đã ko cùng nàng liên quan nữa, nhưng mà nàng vẫn ko thể từ chối được cha ruột của mình

“Thiếu phu nhân, chúng ta đến rồi”

Lão Lưu đi đến bên ngoài cửa xe, chu đáo, thay nàng mở cửa

Nàng hít một hơi, bước ra ngoài, chuẩn bị đối mặt “Lưu thúc, chú cùng tôi vào đi thôi, hiện tại đã là giữa trưa, ăn xong chúng ta lại về nhà”

“Thiếu phu nhân, cô vào đi thôi, một hồi nữa, tôi lái xe, tìm đại một tiệm cơm ăn cơm cũng được ” lão Lưu khéo léo từ chối nói

“Vậy được rồi! Tôi vào trước” Lôi Đình nhìn hắn cười cười, rồi xoay người hướng vào trong nhà mà đi tới

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43

“A.....đây ko phải là Cung thiếu phu nhân sao?? Ngọn gió nào đã đem ngài đến đây??”

Vừa mới bước vào phòng khách, Lôi Đình đã nhìn thấy Lôi Tiếp Nhi bước xuống lầu, giọng nói trào phúng của Tiếp Nhi , nàng ko phải là ko nghe thấy, nhưng nàng ko để ý tới, bởi vì đây cũng ko phải là lần đầu tiên nàng nghe, nàng nghe nhiều lần nên cũng thành thói quen

“Là ba gọi điện bảo tôi trở về ăn cơm trưa” Lôi Đình nói ra nguyên nhân

“Ba sao lại gọi cô về ăn cơm trưa chứ? Ko phải chính cô mơ tưởng muốn về nên lấy cớ đi sao!?” Lôi Tiếp Nhi chậm rãi từ cầu thang trên bước xuống

“Tôi ko cần phải làm cái chuyện buồn chán đó, còn nữa, ba đâu?” Lôi Đình ko muốn nói chuyện dây dưa ới nàng, ở cái nhà này nàng từng gây từng phút muốn rời đi

Lôi Tiệp Nhi thấy bộ dạng của nàng ko cao ngạo , ko siểm nịnh, lửa giận lại bùng lên, rất nhanh đã bước đến trước mặt nàng, Tiệp Nhi hí hóp mắt lại quan sát nhìn nàng , nói : “Hừ! Đừng tưởng rằng ngươi được gả cho Cung Thần Hạo là ngon, ngươi chẳng qua cũng chỉ là công cụ làm ấm giường, ngươi cho rằng hẳn thực sự yêu thương ngươi sao? Đừng nằm mơ, thật ko biết lúc trước ba suy nghĩ như thế nào, lại gả ngươi đi”

Lôi Đình sắc mặt trở nên tái nhợt, đối với từng lời từng chữ Lôi Tiệp Nhi phun ra trước mặt, nàng ko muốn bỏ qua, nhưng nàng vẫn giữ muốn giữ cho bản thân bình tĩnh, nàng ko muốn thua thiệt trước mặt Tiệp Nhi “Có phải là công cụ ấm giường hay ko, ta ko biết!! Ta chỉ biết hiện hẳn tại đối với ta tốt lắm, còn về phần chuyện sau này, ta ko muốn nhớ tới, cũng ko cần phải suy nghĩ”

“Ngươi.....ngươi khá lắm, chỉ vài ngày ko thấy, bản lĩnh của ngươi đã vượt trội! Ngươi cũng ko lấy gương soi xem bộ dạng của mình, dựa vào cái gì người có thể có được tình yêu của hẳn, chẳng là vì ngươi có giá trị lợi dụng, nếu ko hẳn đã sớm đem ngươi bỏ qua 1 bên rồi” Lôi Tiệp Nhi ko thể cho nàng cảm thấy thoải mái, nếu ko bởi vì nàng, thì Tiểu Ngự Phi cũng sẽ ko cùng “nàng” (tiệp nhi) chia tay, tất cả đều là lỗi của con tiện nhân này!

“Ba đâu?” Lôi Đình ko muốn cùng nàng dây dưa nữa, nàng sợ chính mình sẽ ko khống chế được tâm tình, tuy rằng trên đường đi đến đây nàng đã sớm đoán trước được tình huống này

Nhìn biểu tình của nàng vẫn như trước, Lôi Tiệp Nhi nổi giận ” Ngươi dựa vào cái gì mà dùng cái thái độ đó đối với ta” Nói xong, “nàng” liền nâng tay, “ba” một tiếng, 1 cái tát vang dội được đánh thẳng vào mặt Lôi Đình, trực tiếp đem mặt nàng nghiêng qua 1 bên

“Đều là vì ngươi, nếu ko người được gả đi sẽ phải là ta, nếu ko phải ngày đó bởi vì ta gặp phải ngươi, Ngự Phi cũng ko cùng ta chia tay, tất cả đều là lỗi của ngươi, đồ sao chổi này” Lôi Tiệp Nhi càng nói lửa giận càng lớn, trong mắt của nàng lúc này chỉ còn là lửa giận

Tùng đột nóng rất đau đớn đầy vò khuôn mặt nàng, Lôi Đình giương mắt nhìn người phía trước, ko chút suy nghĩ, “ba” 1 thanh âm thanh thúy vang lên, nàng đánh trả lại Tiệp Nhi 1 cái tát, nàng trước kia chịu đựng là vì đối với cái gia đình này vẫn còn 1 ít hi vọng, nhưng từ sau khi nàng được gả cho Cung gia, nàng và cái nhà này đã ko còn quan hệ, nếu hôm nay hẳn gọi điện thoại mời nàng về nhà, chỉ là vì muốn làm nhục nàng, nàng ko cần phải nén giận

Lôi Tiệp Nhi tay xoa xoa mặt, kinh ngạc nhìn nàng, ko ngờ được nữ nhân này lại dám đánh nàng “Ngươi.....ngươi.....ngươi dám đánh ta” Lôi Tiệp Nhi đột nhiên như kẻ phát điên, liền xông lên bắt lấy tóc Lôi Đình “Ta cho ngươi đánh ta, ta cho ngươi đánh ta....”

“Ách.....ngươi buông ra” Lôi Đình bị kéo tóc đau quá, vươn tay nắm lại tóc của nàng

“A.....” Lôi Tiệp Nhi cảm thấy da đầu từng trận đau đớn, lực đạo kéo tóc cũng gia tăng lên

Hai người cứ như vậy, xông vào đánh nhau, bọn hạ nhân (*người hầu) ko 1 ai có can đảm dám lên can, chỉ có thể đi mời lão gia

“Hai người các ngươi như vậy là sao đây?” Lôi Vệ Cảnh tức giận kêu lên, đi lên phía trước, một bên ngăn các nàng, một bên ko nói ko rằng đã hướng Lôi Đình tát nàng 1 cái, Lôi Đình bị tát như trời giáng, liền nặng nề ngã xuống đất

Mà Lôi Vệ Cảnh lúc này lại đỡ Lôi Tiệp Nhi dậy dịu dàng hỏi “Có bị thương hay ko?”

Hai mắt sưng mù của Lôi tiệp nhi lập tức liền lóe sáng, roi lệ “Ba, ba ko đến chắc con sẽ bị nàng đánh chết, ba xem....” Ngón tay nàng chỉ lên mặt “đây là bị nàng đánh, đều đã sưng lên” Nàng nói xong liền hướng Lôi Đình trừng mắt

Lôi Vệ Cảnh hướng tới 4 phía nói “Được rồi, tất cả đi làm việc của mình đi, đừng ngây ngốc đứng ở chỗ này”

Bọn hạ nhân tất cả đều tản ra, cũng ko dám dợi thêm, tính tình của lão gia , bọn họ đều hiểu rất rõ

Chờ cho mọi người rời đi, Lôi Vệ Cảnh mới lạnh lùng nhìn vào Lôi Đình vừa đứng thẳng “Ta cho ngươi về nhà ko phải là để cho ngươi đánh Tiệp Nhi” (*bà này đáng đánh chết thì có.....xí.....)

Lôi Đình đem tất cả mọi chuyện đặt trong mắt, lạnh lùng chống đỡ, chẳng bao lâu, nàng cũng có cái ảo tưởng muốn hướng tới phụ thân làm nũng, nhưng mà nàng biết, tất cả mọi ảo tưởng chỉ là 1 giấc mộng, mà lúc này chính nàng cũng thật thấm hại đi!

“Được rồi, con lên lầu đi, ba có chuyện muốn nói với nó” Lôi Vệ Cảnh nói

Lôi Tiệp Nhi vừa định nói cái gì đó, nhưng nhìn thấy trong mắt Lôi Vệ Cảnh lại nhen nhóm lửa giận đánh từ bỏ , nàng đối với Lôi Đình hừ 1 tiếng, liền bỏ lên lầu

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

Đại sảnh nhất thời im ắng trở lại, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở

“Vào phòng tắm sửa sang lại, rồi đến thư phòng, ta có lời muốn nói cùng ngươi” Lôi Vệ Cảnh ko cho nàng có cơ hội nói chuyện, chỉ mở miệng nói xong lập tức liền nâng bước hướng về thư phòng

Lôi Dĩnh chậm rãi bước đi, chịu đựng đau đớn, nâng bước hướng phòng tắm mà đi, nhìn qua gương, nàng thấy tóc tai mình hỗn độn, mặt sưng đỏ in rõ năm dấu ngón tay, khóe miệng còn đọng lại tơ máu!! Hình ảnh trong gương thảm hại như thế, đáng thương như thế, tại sao nàng lại ko có dũng khí bắt bẻ lại hần?

Xoay vùi nước ấm, nước “ào ào” chảy ra, lấy tay hứng nước, nàng hất nước lên mặt, sửa sang lại bộ dạng của mình, điều chỉnh tâm tình thật tốt, lôi Dĩnh trở vào thư phòng

“Ngài đem tôi gọi về nhà có chuyện gì ko?” Lôi Dĩnh vừa vào cửa, liền hỏi rõ

Lôi Vệ Cảnh cũng ko nói thêm cái gì đã nói thẳng “Ta cần tiền”

Quên đi giọng điệu cứng rắn cùng bộ mặt lạnh lùng như băng của phụ thân, Lôi Dĩnh trào phúng hỏi “Sao vậy? Hần đưa cho ngài ko đủ tiền sao?”

“Đây là giọng điệu ngươi dùng để nói chuyện với phụ thân sao?” Lôi Vệ Cảnh ngồi ở ghế da, tức giận trừng mắt nhìn nàng nói

“Vậy thì sao? Ngài hi vọng tôi nên nói thế nào!?” Lôi Dĩnh hai mắt trống rỗng nhìn hần

“Ngươi.....quên đi, ngươi chỉ cần thuyết phục Cung Thần Hạo cho ta 1 triệu đô là được, những chuyện khác cũng ko cần hỏi nhiều” lôi vệ cảnh cũng ko muốn oái mặt nàng, nếu ko cần nàng, hần căn bản sẽ ko nhớ rõ sự tồn tại của nàng

Một triệu??Hần mở miệng muốn có bao nhiêu tiền thì sẽ có bấy nhiêu sao? Hần cho rằng Cung Thần Hạo là tên ngốc sao?? “Phụ thân, thỉnh ngài nhớ kỹ 1 chút, tôi bị ngài bán làm cô dâu hợp đồng, ở trước mặt hần, tôi ko có quyền lên tiếng”

“Ngươi là đang cự tuyệt yêu cầu của ta sao?” Lôi Vệ Cảnh híp mắt nhìn nàng

“Ko phải, tôi chỉ nói ra sự thật thân nhiên” Lôi Dĩnh phản bác

“Sự thật?? Sự thật chính là ta gả ngươi đi, vì muốn cứu vớt công ty, bằng ko chuyện ta gả ngươi cho hần cũng chẳng có ý nghĩa gì” Lôi Vệ Cảnh tức giận nói

“Vậy, theo ngay từ đầu, tôi đã hiểu được tình cảnh của tôi, cho nên xin ngài có chừng mực, tôi là tôi, ko phải là con rối” Lôi Dĩnh hướng hần nói, đây là lần đầu tiên nàng ở trước mặt hần, biểu lộ ý nghĩ chân thật của nàng

Lôi Vệ Cảnh nghe lời nàng, con tức càng lên cao, đáp trả bằng lời nói lạnh lùng đến cực điểm “Ồ trong mắt ta, ngươi bất quá cũng chỉ là 1 công cụ để lợi dụng”

Công cụ?Ngay cả từ hình dung cũng thật giống nhau, Lôi Dĩnh nở nụ cười, nhìn người phụ thân trước mắt, sau đó nói “Cho nên, từ cái ngày tôi được ngài đem gả đi, tôi đã trả hết toàn bộ nợ cho ngài, tôi ko hề nợ ngài cái gì, có đôi khi tôi thực hoài nghi, tôi có phải là con gái ngài ko? Tại sao ta được ngài đối xử kém xa ti ti như vậy? Mặc kệ tôi có gắng nhiều bao nhiêu, ngài vĩnh viễn đều ko để ý tới, từ khi tôi chuyển nhà đi, cho tới bây giờ ngài có lần nào quan tâm đến cuộc sống của tôi ko? Hai năm nay, tôi giống như người ngoài, khi tôi vui vẻ khi nhận được cú điện thoại ngài gọi về thì ngài căn bản lại cho tôi một cái tin tức ko thể chấp nhận được, nhưng tôi đã nghe lời ngài gả đi, hôm nay ngài yêu cầu tôi trở về nhà cũng chỉ vì tiền, tôi hiểu được nhưng tôi nói cho ngài biết, tôi căn bản ko thể thay đổi được suy nghĩ của hần” Nói xong, trong lòng nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm, thì ra, đối mặt với hần nói ra tất cả cũng ko phải là 1 việc khó

Lôi Vệ Cảnh ánh mắt có chút ngập mờ, hần cũng ko cảm thấy hần có lỗi, mà hiện tại hần như vậy, tất cả đều là vì mẹ nàng, muốn oán cũng chỉ có thể oán mẹ nàng

“Điều tôi muốn nói chỉ có như vậy, về sau xin ngài đừng quấy rầy tôi” Lôi Dĩnh nói xong liền mở cửa thư phòng cất bước đi ra ngoài, tự do, nàng rốt cuộc cũng cắt đứt mối quan hệ với cái gia đình này

Lôi Vệ Cảnh lúc này căn bản ko chú ý tới nàng đã rời đi, mà chỉ chìm đắm thật sâu vào suy nghĩ, sai lầm rồi sao?? Ko, hần cho tới bây giờ ko có sai lầm.....

Lúc Lôi Dĩnh đi đến cửa xe cũng đã gần 2 giờ

“Thiếu phu nhân?” Lão Lưu nhận thấy vẻ mặt tái nhợt của nàng, tóc cũng có chút hỗn độn, hơn nữa Thiếu phu nhân rõ ràng lúc đi vào, tóc được cột lại, tại sao khi đi ra, tóc lại xõa trên vai?

Lôi Dĩnh ko đợi lão Lưu thay nàng mở cửa, đã vội vàng mở cửa xe, tự bước vào trong ngồi

“Lưu thúc, phiền ông đưa tôi đi một vòng, tôi ko muốn về sớm như vậy”

“Được, ko thành vấn đề” Hấn khởi động xe, chạy nhanh

Nàng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, bộ tóc dài che hết hơn phân nửa 2 má của nàng, khiến người ko thấy vẻ mặt của nàng

“Thiếu phu nhân? Cô khỏe ko?” Hấn hi vọng vừa rồi là do hấn nhìn lầm chứ ko phải mặt nàng thật sự bị.....

“Ừ, tôi ko sao” Nàng rút cuộc nhìn thẳng vào hấn, mỉm cười vô sự, cảm ơn sự quan tâm của hấn, ngắm nghĩ mấy ngày nay mọi người luôn đối với nàng quan tâm cùng yêu thương, nàng cảm thấy ấm áp đôi chút, tâm tình cũng tốt hơn

Xe chuyển bánh đến hướng khác, vòng qua hơn phân nửa thành phố, vô hướng chạy ra ngoại ô thành phố, cuối cùng mới quay lại con đường về nhà

“Lưu thúc, ông có thể đáp ứng tôi 1 chuyện được ko?”

“Thiếu phu nhân, mời nói, chỉ cần là chuyện tôi giúp được, tuyệt đối ko thành vấn đề” Hấn thông qua kính chiếu hậu nhìn nàng

“xin ông giúp tôi, khi trở về, đừng nói cho Hạo chuyện gì”

“Chuyện này.....”

“Làm ơn, tôi ko muốn làm cho hấn lo lắng” đồng thời cũng muốn ở trước mặt hấn có chút tự tôn

“Được rồi, tôi sẽ ko nói”

“Cảm ơn ông”

Nàng mỉm cười ngọt ngào, khiến cho người nhìn cảm thấy.....thật an tâm

Tầm mắt Lôi Đình một lần nữa lại hướng tới cửa sổ, nhìn thấy cảnh vật cùng kiến trúc nhà cửa, hạnh phúc của nàng vì sao chợt lóe lên rồi lại biến mất?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 46

Lôi Đình biết, nếu ko nói rõ ràng, hấn nhất định sẽ ko bỏ qua, nhưng giấu lại biểu hiện của hấn như vậy, có phải hay ko đã để ý nàng? Nếu ko thì sao lại tức giận như vậy? Nghĩ thế, tâm Lôi Đình lại sáng rực lên

“Cô lỗ” một tiếng vang lên nhắc nhở Lôi Đình, nàng hiện tại đang rất đói bụng, buổi sáng sau khi tiếp điện thoại xong, hoàn toàn từ đầu đến cuối vẫn chưa ăn được bao nhiêu, giữa trưa thì ko còn phải nói, hiện tại đã hơn 6 giờ rồi, có thể thấy, cả một ngày cũng chưa có hột com nào vào bụng, nàng đói đến mức nào

“Em hiện tại đã đói bụng, có thể để em ăn xong rồi nói chuyện được ko?” Lôi Đình giương mắt, tội nghiệp nói

Cung Thần Hạo mau chóng gạt đầu, xem chừng bộ dạng này của nàng, khẳng định buổi trưa cũng chưa ăn com, sao nàng ko chịu chăm sóc mình tốt chứ?

Lôi Đình nhìn thấy hấn gạt đầu, ngay lập tức xoay người rời đi, nàng đơn giản làm 2 món ăn, 1 món canh, lấy 2 chén com đặt trên bàn, vừa định gọi hấn, hấn đã nhẹ nhàng khoan khoái từ phòng ngủ đi ra, có vẻ như đã ko còn lạnh lùng như lúc trước

“Ăn com đi! bởi vì đói bụng, cho nên em chỉ đơn giản làm 2 món đồ ăn” Lôi Dĩnh hướng hân tươi cười, mà tóc của nàng lúc này cũng đã được cột lên

Hai gò má sưng tấy đột ngột ẩn sau vào mi mắt Cung Thần Hạo, khuôn mặt của hân ko hện lại trở nên lạnh lùng

Lôi Dĩnh ko nhận thấy biến hóa của hân, vẫn tiếp tục ăn, cho đến vài phút sau, nàng mới ngẩng đầu nhìn hân “Anh sao lại ko ăn? Ko đói bụng sao?” Hân sao lại ko động đũa, hơn nữa sắc mặt của hân so với lúc trước còn muốn âm trầm hơn

Cung Thần Hạo khuôn mặt lạnh lẽo, cũng bắt đầu ăn com

Nửa giờ sau, khi gió đem bắt đầu thiu thiu thổi, cùng với chút ánh sáng le lói còn lại của mặt trời, Cung Thần Hạo cầm khối băng trên tay, nhẹ nhàng xoa nó lên mặt nàng, sợ nàng bị đau

Cảm giác lạnh lẽo làm giảm đi sự nóng cháy trên khuôn mặt, Lôi Dĩnh nhìn hân cẩn thận săn sóc, một dòng nước ấm chọt chảy qua đáy lòng nàng

Cung Thần Hạo buông khối đá xuống, cầm trên tay thuốc mỡ, nhẹ nhàng mà vuốt lên mặt nàng, sự đau lòng trong đáy mắt hiện lên thật rõ, bôi thuốc xong, hân giơng mắt nhìn nàng hỏi “Còn bị thương ở đâu ko?”

Lôi Dĩnh đem tay áo kéo lên, lộ ra cánh tay trắng như bông tuyết cùng 1 vết sưng đỏ ửng tím, nếu hiện tại ko cho hân biết thì một hồi đi ngủ cũng bị hân phát hiện

Cung Thần Hạo cau chặt 2 hàng lông mày, nhìn chăm chăm cánh tay nàng, chết tiệt, nàng khi về nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hân đau lòng ko thua gì nỗi đau thân thể bị thương của nàng, cầm lấy thuốc mỡ, mỗi lần xoa thuốc, tim của hân tựa như bị rỉ máu, co rút đau đớn vô cùng, đau đến nỗi khiến hân phải ngừng thở vài giây, mới có thể ổn định tay, hoàn thành xong từng động tác

Hân cầm giẻ thay nàng băng bó miệng vết thương, càng tức giận nàng ko biết bảo vệ mình, bị người ta đánh đập thành như vậy, lại rõ ràng rất bạo lực, ngoan độc, nàng vẫn ko chịu tỏ lộ nửa điểm sự thật, rốt cuộc là muốn thoát tội cho ai?

Bôi thuốc xong, nàng kéo tay áo xuống, ngồi thẳng người

“Em thật sự ko sao, chút thương tích ấy rất nhanh sẽ khỏi” Thương thế kia tuy rằng thoát nhìn có vẻ nghiêm trọng, nhưng nếu như được bôi thuốc cộng với nghỉ ngơi thật tốt, chỉ cần vài ngày là ko còn gì đáng ngại

Ngon lửa trong mắt Cung Thần Hạo ko giảm lại bùng lên, kèm chế lửa giận, hân hỏi “Đây ko phải là lần đầu tiên em bị đánh đi?” Nếu ko nàng làm sao có quen thuộc kết luận như thế

Nàng nhất thời nghẹn lời, trong đầu ngay cả một ý lừa gạt cũng ko có

Hân dùng mắt ở khuôn mặt trầm tĩnh của nàng, đáy mắt sâu thẳm pha trộn phần nộ cùng thống khổ, cùng với thật nhiều cảm xúc bất đắc dĩ

“Đối với em mà nói, anh đến tốt cùng là cái gì?” Hân đã một hồi khi hỏi nàng, qua lời nói bộc lộ cảm xúc thất vọng trong lòng, bởi vì nàng giấu diếm sự thật có nghĩa là nàng đối với hân ko tin tưởng

Chẳng lẽ sau mấy tháng ở chung, hân vẫn ko khiến nàng tin tưởng hân được sao? Có lẽ ngay từ đầu hân đã làm rõ lập trường của mình, nhưng mà từ khi nào, hân đã phát hiện hân ngày càng đề ý nàng, hân cũng thử thay đổi, làm tất cả mọi thứ cũng vì nàng, chẳng lẽ tất cả cố gắng của hân, nàng ko thấy được sao?

“Em ko có ý định muốn giấu anh, chỉ là em ko muốn làm cho anh lo lắng” Lôi Dĩnh nhìn ánh mắt bi thương của hân

“Nếu như anh ko biết chuyện gì, anh cũng sẽ ko an lòng” Hân khàn khàn nói, hân muốn tiến sâu vào thế giới của nàng, chia sẻ mọi nỗi đau cùng tổn thương

Lo lắng cùng đau lòng của hân toàn bộ đều được viết vào trong mắt, đem lòng nàng cùng hân hòa quyện vào nhau, đau quá!!

Bởi vì cảm nhận được tình yêu của nàng đối với hân ngày càng sâu sắc, nội tâm của nàng vẫn phải chịu đựng áp lực nặng nề, nàng cảm giác, hạnh phúc hiện tại là giả, hạnh phúc đó ko phải giành cho nàng, hân đối với nàng cung chiều, nàng cảm thụ được, nhưng cái đó có thể gọi là yêu nhau sao?? chỉ là một tờ hợp đồng, cuộc hôn nhân này có thể dài lâu sao?

Cung Thần Hạo chú ý tới nàng, ko tự chủ buông tay, lập tức liền cầm lấy khăn mặt lạnh lẽo, tiếp tục xoa trên gương mặt sưng đỏ

Nàng nhìn hân 1 lúc, rồi miễn cưỡng tươi cười, kéo tay hân xuống “Ko cần tốt với em, em sợ em sẽ thật sự yêu thương anh, đến lúc chia tay sẽ ko thể bỏ anh được”

Thay đổi của Cung Thần Hạo mấy ngày nay, nàng đều để trong mắt, tuy rằng lâu lâu vẫn nhìn thấy hình hân trong báo, nhưng mà so với lúc trước ít lại càng ít, mỗi ngày đều được hân đưa đón, cho dù bận trăm ngàn việc ko thể đến, hân cũng sẽ gọi điện thoại báo cho nàng biết trước, nàng ko rõ, đây có phải là biểu hiện rằng hân đã yêu nàng hay ko? nàng vẫn rất cảm động

Nhưng đồng thời với cảm động, nàng lại hi vọng hân ko cần đối xử với nàng tốt như vậy, nàng sợ chính mình càng lúc càng lún sâu, càng lúc ko thể tự kiềm chế, mà hiện tại lòng của nàng nhất định cũng sẽ ko đau như vậy.....

“Là chị em. ....Nàng từ nhỏ đã ko xem em vừa mắt, chỉ 1 việc nhỏ đã tìm em gây rắc rối, mà ba em lại luôn đứng về phía nàng, mặc kệ là lỗi của ai, người bị đánh cuối cùng luôn là em, lần này tuy rằng em bị đánh, nhưng em cùng cái nhà kia đã cắt đứt, ba muốn em nói anh cho hấn mượn tiền, nhưng em ko đáp ứng, nợ nần của hấn em đã sớm trả xong” Nàng bình tĩnh thẳng thắn nói

Nghe nàng nói thân nhiên như vậy, Cung Thần Hạo thực đau lòng, mặc dù hấn đã coi qua tư liệu của nàng, nhưng xem ra thông tin chi tiết về cuộc sống của nàng vẫn ko hoàn chỉnh

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Nghe nàng nói thân nhiên như vậy, Cung Thần Hạo thực đau lòng, mặc dù hấn đã coi qua tư liệu của nàng, nhưng xem ra thông tin chi tiết về cuộc sống của nàng vẫn ko hoàn chỉnh

"Cho nên bắt luận anh cho hấn mượn hay ko mượn tiền, em đều ko sao cả" Lôi Đình hướng hấn chân thành nói

Cung Thần Hạo chỉ nhìn nàng, im lặng trầm mặc, hấn từ đầu đã ko tính cho Lôi Vệ Cảnh mượn tiền, huống chi bây giờ Lôi Vệ Cảnh còn dám đánh nữ nhân của hấn

Lôi Đình thấy hấn thật lâu ko lên tiếng, căng thẳng nói "Thật sự, tuy rằng ngày từ đầu em chấp nhận lấy anh, cũng chỉ vì muốn giúp công ty thoát khỏi nguy cơ đóng cửa, nhưng dù là như thế, em vẫn có danh dự của em, hơn nữa em cũng hiểu được cái gì gọi là uy tín. Hợp đồng lúc trước đã kí kết, sau này bất kể là em hay người nào khác trong Lôi gia, cũng ko có quyền lợi dụng cuộc hôn nhân này lấy 1 đồng của anh, về chuyện ấy, em nói là làm được, xin anh cứ yên tâm" Tuy rằng nàng đồng ý bán đứng hôn nhân của chính mình, nhưng nàng ko muốn cả đời làm "cây tiền" cho Lôi gia

Không ngờ nàng vừa ngẩng đầu lên, lại phát hiện vẻ mặt hấn còn âm lãnh hơn so với trước, ánh mắt cũng càng thêm sắc bén

"Nếu như anh thật sự hoài nghi lời em nói, em có thể cùng anh ly hôn, anh ko cần dựa vào hiệp nghị chia tiền cho em, bởi vì tiền kia vốn ko thuộc về em, em.... ...."

Đôi mắt Cung Thần Hạo càng ngày càng âm trầm, nếu nghe nàng nói thêm, hấn sợ hấn sẽ ko khống chế được lửa giận, cho nên hấn dùng một tay kéo Lôi Đình, ngã ngồi xuống đùi hấn, đoạt lấy đôi môi mềm mại ngọt ngào của nàng, hấn để cho lửa giận phát tiết qua miệng, ko tự chủ chìm đắm vào cảm giác tuyệt vời, lửa nóng quấn quanh nàng khiến nàng ko biết nên phản ứng lại cái lưỡi mềm mại đang say tỉnh, khiêu khích kia như thế nào.....

Có khi hấn thực ko hiểu, rốt cuộc trong đầu óc nàng chứa cái gì? Tại sao nàng luôn vì người khác lo lắng chu đáo, còn phần nàng lại vứt đi tận đâu đâu?? Điều này làm cho hấn vừa đau lòng, vừa thương tiếc cho cô gái nhỏ này, làm cho hấn muốn thả nàng nhưng lại thả ko được

Nàng bị lửa nóng đốt cháy đến ko thở nổi, thiếu chút nữa ngất đi

Khi hấn mở lòng từ bi buông nàng ra, thì nàng vẫn thờ hồng hộc, nụ hôn kịch liệt vừa qua làm cho môi nàng so với hai má càng sưng đỏ hơn nhưng lại có vẻ kiêu kiêu, ướt át

Nàng che ngực, hoảng sợ nhìn hấn, ko thể lý giải được dụng ý hành động vừa rồi của hấn

"Đây là đáp án của anh" Hấn nghiêm túc nói

Lôi Đình kinh ngạc nhìn hấn, hai mắt mở ra thật to!!

"Anh ko phải nói rồi sao? Cái nhà này nếu thiếu em sẽ ko còn hoàn chỉnh, em lại đem lời nói của anh đưa từ tai này qua tai kia a" Giọng điệu hấn có chút nghiêm khắc

Lôi Đình nhìn hấn, có chút ko thể tiêu hóa được lời nói kia

Hấn nói.... ....cái nhà này nếu thiếu nàng sẽ ko còn hoàn chỉnh? Nàng vốn tưởng rằng hấn chỉ muốn trêu chọc nàng, nên ko đó là lời nói thực, nhưng hôm nghe giọng điệu cứng rắn của hấn đã lấp đầy lòng nàng, trấn an rung động cùng suy nghĩ bất an mấy ngày nay của nàng

Nếu ko thể cự tuyệt, vậy thì nàng nguyện ý tin tưởng, nguyện ý tính mình nam nhân này.....Nàng muốn thương hấn, bắt luận kết quả ra sao vẫn toàn tâm thương hấn

"Có ra tay đánh trả lại hay ko?" Hấn đột nhiên buông ra một câu như vậy

Nàng lẳng lẳng nhìn hấn

"Anh hỏi em, lúc bị người ta đánh, có ra tay đánh trả lại hay ko?"

Nàng hiểu ý, chậm rãi gật gật đầu

Hắn nâng khoe miệng, lông mày mới chậm chậm giãn ra, hoàn hảo tính nết cũng ko ngốc, vẫn còn biết đánh trả

"Nghe anh, về sau em ko được nói như thế nữa, cũng ko cho phép em quay về cái nhà kia, lại càng ko cho phép em làm bản thân mình bị thương, một chút thương tích cũng ko được, bởi vì làm như thế, anh so với em càng đau hơn, em biết ko?" Hắn trịnh trọng cảnh cáo nàng, trong giọng nói toát ra hương vị ko tha, đầu ngón tay xẹt qua gò má của nàng, cũng ko chân chính đụng vào nàng

Nàng trầm mặc, ko trả lời, chỉ nhìn hắn

"Vậy là sao đây, là em ko hiểu, hay là cảm động quá ko nói ra lời?" Hắn nhìn nước lấp lấp trong mắt nàng, cố ý trêu chọc hỏi, cũng ko cho phép nàng trốn tránh hoặc miệt một đàng tâm 1 neo

Lôi Đình há to mồm, lại ko phát ra tiếng, bởi vì lời nàng muốn nói với hắn nhiều lắm, nhưng trong nhất thời lại ko thể phát ra nửa chữ

"Ai, anh khó lòng đối với nữ nhân nói ra lời êm tai như vậy lắm, còn tưởng rằng em sẽ cảm động, nhào vào lòng anh khóc lớn, bắt quá...quên đi, xem em hôm nay bị thương, anh sẽ ko cùng em so đo" Hắn trêu chọc cười nói, hắn biết nàng giờ phút này cảm động nên cũng sẽ ko thể nói được 1 lời

Ông trời a, nàng có biết trên khuôn mặt ngây thơ khó xử có bao nhiêu đáng yêu ko? Làm hắn cơ hồ nhịn ko được muốn vươn tay ôm nàng, nhưng lại nghĩ đến nàng đang bị thương, nên đành kiềm chế

"Đi thay đồ đi, rồi nghỉ ngơi thật tốt, anh còn chuyện phải xử lý, ngày mai anh đưa em đi bệnh viện kiểm tra 1 chút" Hắn ko đùa nàng, dù sao cũng còn nhiều thời gian

"Ko cần, qua vài ngày em sẽ khỏe lại, ko nhất thiết phải đi bệnh viện" Lôi Đình cự tuyệt nói, nàng ko thích mùi thuốc ở bệnh viện, cho nên mỗi khi cảm mạo hoặc ho khan, nàng đều tự mình mua thuốc uống

"Ko được, ngày mai anh sẽ gọi điện cho công ty em, xin cho em nghỉ 1 tuần: Cung Thần Hạo ko để nàng cự tuyệt, thu dọn thuốc đặt trở về hòm thuốc, rồi đi về một bên rời khỏi ban công, đem những việc ở thư phòng làm chưa xong xử lý cho xong

Lôi Đình biết hắn là vì muốn tốt cho mình, nên cũng ko nói gì thêm, thâm tình nhìn bóng lưng hắn rời đi, hắn cùng nàng gặp gỡ cũng lâu, nàng đã có thể cảm nhận được hắn đối với nàng có tình cảm, đúng vậy, đó chính là biểu hiện của tình yêu, nụ cười trên mặt nàng cùng tâm tình dần dần tỏa sáng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48

Lôi Đình nằm ở sofa, tay cầm remote, nhưng ko tìm được cái đài nào nàng muốn xem, ko có gì làm, đứng là nhầm chán a!

Giương mắt, nhìn nhìn đồng hồ báo thức trên tường, mới 10 giờ rưỡi!! Thời gian sao lại trôi đi chậm như vậy!?

Hôm nay là ngày thứ năm nàng ở nhà tĩnh dưỡng, bởi vì vết sưng trên mặt cũng chưa có hết, cho nên hắn cũng chưa cho nàng rời nhà, bên cạnh đó, Đồng, Dương và Thiên Mạch đều gọi điện thoại đến an ủi nàng, bọn họ còn muốn đến thăm nàng, nhưng đều bị nàng từ chối, mặt xưng phù như vậy, bị bọn họ nhìn thấy nhất định sẽ hỏi cho ra chuyện

Chỉ một mình Cung Thần Hạo thôi cũng đủ cho nàng có chút phát điên, nàng vẫn nhớ rõ hôm đó, nàng khuyên can mãi, mới khiến cho hắn buông tha ý tưởng đưa nàng đi bệnh viện, dù sao cũng chỉ còn hai ngày là nàng có thể giải thoát

"Đúng rồi, nàng còn nợ học ti một cái hẹn thì phải!" Lôi Đình than thở, ngay lập tức tắt TV, đứng dậy vào phòng ngủ lấy đi động, gọi vào số của Cao Di Tĩnh

"A lô" đầu dây điện thoại bên kia truyền đến âm thanh của Cao Di Tĩnh

"Học ti, là em"

"Nhớ đến chị rồi sao?"

"A.....mỗi ngày đến nhớ chị a, hôm nay có thể cùng em đi dạo phố hay ko?"

“Em tốt như vậy sao? Vừa vặn, chị hôm nay cũng có chuyện gì làm, em ở nhà à?”

“Vâng”

“VẬY em xuống lầu dưới nhà chị, chị và em cùng đi”

“Dạ”

Gác điện thoại, Lôi Đình thay quần áo trên người, khoác lên một cái áo thun màu trắng, cổ đỏ, cùng một cái quần tây, tóc theo thói quen buộc lên, cột thành một cái đuôi ngựa, trang phục thật bình thường

Hai người đi dạo hơn 2 giờ, trên tay cũng xách theo một đám bao lớn nhỏ hàng hóa, vừa đi vừa cười bước vào 1 nhà hàng Tây, bọn họ tìm một vị trí gần cửa sổ ngồi xuống

“Oa! Một chút rồi!” Lôi Đình không chút nào thực nữ ngồi xuống ghế, nhẹ nhàng xoa bóp 2 cẳng chân

“Mới đi một chút đã mỏi rồi?” Cao Di Tĩnh cười nói

“Học gì, chúng ta đã dạo phố gần 2 giờ a! Không mệt mới lạ, hiện tại cũng đã trễ, em rất đói bụng, nhanh gọi cơm 1 chút” Lôi Đình giương mắt nhìn nàng nói, trước kia nàng làm gì có thời gian dạo phố!! Đa số thời gian đều giành cho việc đi làm

Cao Di Tĩnh buồn cười nhìn học muội ngồi đối diện, lấy được một ông chồng nhiều tiền như vậy mà còn muốn đi làm, nàng lắc lắc đầu, gọi người phục vụ đến, kêu 2 ly nước trái cây, cùng hai món ăn chính

“Hôm nay không phải ngày nghỉ, sao em không đi làm?” Cao Di Tĩnh uống nước trái cây hỏi

“À.....công việc mệt mỏi quá, nên xin công ty nghỉ ngơi 1 chút” Lôi Đình cười đáp

“Kỳ thật em cũng không cần phải đi làm, chồng em làm có tiền như vậy, sợ gì không nuôi nổi em” Cao Di Tĩnh đặt ly nước xuống, trêu ghẹo nói

“Không cần, em thích làm việc, như vậy sống cũng sung túc hơn 1 chút, em hiện tại mới biết chuyện ăn không ngồi rồi, không có việc gì làm là thống khổ cỡ nào, cuộc sống như vậy không thích hợp với em” Lôi Đình không muốn mỗi ngày chỉ ở trong nhà, chỉ phải chờ hắn về nhà, làm nhân viên lạnh mẩu, chỉ lo việc nội trợ giành dành

“Vậy cuộc sống như thế nào mới thích hợp với em?”

“Em cũng không biết, nhưng mà hiện tại, em thấy rất đầy đủ, hắn đối với em cũng tốt lắm, như vậy là đủ rồi” Nói đến hắn, Lôi Đình sẽ không kiềm chế được mà nở nụ cười hạnh phúc

“Em đúng là rất dễ thỏa mãn, nhưng mà như vậy cũng tốt, sống sẽ thoải mái hơn”

“Ừ, đúng vậy a!”

Cao Di Tĩnh nhìn Lôi Đình ngồi trước mặt, tình tình lạc quan luôn vui cười ngày trước của nàng vẫn không thấy đổi, còn nữa, theo như ánh mắt của nàng, xem ra nàng thật sự yêu thương chồng nàng a, chỉ xem đồ đạc hôm nay nàng mua cũng biết, tất cả đều là đồ giành cho nam, từ áo sơ mi, cà vạt, cho tới quần lót, tất

Cao Di Tĩnh nhìn nàng, không quên trêu ghẹo “Mà sao em không có mua gì cho mình, chỉ toàn mua cho hắn vậy?”

“Đâu có, em cũng có mua a!” Lôi Đình cúi đầu cầm lấy ly nước trái cây uống

“Ừ, em có mua 1 đôi giày, hơn nữa lại còn không đắn đo suy nghĩ” Cao Di Tĩnh dựa theo lời nàng nói

“À.....em chẳng là thấy vừa ý nó thôi”

“Chị thấy tất cả suy nghĩ của em đều giành cho hắn”

“Em chỉ cảm thấy hắn mang vào sẽ rất đẹp, cho nên mới mua, không có ý gì khác”

“Tâm tư này của em, chị còn không hiểu sao? Nhưng chị cũng là người từng trải, dù sao, chuyện mua quần áo cho chồng cũng rất bình thường, điều này đã chứng tỏ rằng em đã thương hắn” Cao Di Tĩnh nói

Lôi Đình đỏ bừng mặt, không biết đáp trả lời nàng như thế nào, khi cùng người bán hàng trả giá, nàng cảm kích nhìn người bán hàng, nghĩ rằng nàng đến thật đúng lúc a!

“À.....học tỷ, nhanh ăn đi, không thì thức ăn sẽ nguội mất” Lôi Đình cười nói

Cao Di Tĩnh thấy nàng muốn đánh trống lảng, bắt gặp nụ cười, nàng vẫn giống như trước đây, quên đi, “nàng” (Di Tĩnh) cũng không tính ép hỏi nàng

“Thời gian ko còn sớm, chúng ta trở về đi” Cao Di Tĩnh gọi người phục vụ tới tính tiền

“Học tỷ, xem như hôm nay em mời khách, coi như đền bù cho lần trước em thất hẹn” Lôi Đình lấy ví tiền ra”

“A....vậy đi, dù sao chồng em cũng có tiền như vậy, chớ đây cũng ko khách khứa” Cao Di Tĩnh tự nhiên, cười nói

Sau khi Lôi Đình thanh toán hóa đơn, hai người mới cùng nhau rời nhà hàng

Ở trước cửa nhà hàng đợi tài xế đến rước 1 lúc, thì di động Cao Di Tĩnh vang lên, nàng xem biểu hiện ở màn hình điện thoại, rồi nhìn Lôi Đình mỉm cười, sau đó đi sang 1 bên nghe điện thoại

Lôi Đình hiểu ý cười, hẳn là chồng của học tỷ gọi đến

Đột nhiên, nụ cười trên mặt nàng cứng đờ, nàng ngây ngốc đứng yên tại chỗ, lảng lảng trừng mắt nhìn về phía trước, cảnh trước mắt chợt hiện ra, chồng nàng đang ôm một phụ nữ cao gầy, xinh đẹp từ xa đi tới!! (Rin: ta vừa mới thích Hạo ca, mà đọc xong đoạn này cái vỡ mộng, hoa tâm đúng là hoa tâm, ko bỏ được thói xấu, đợi sau này vợ bỏ đi mới biết mùi!!Hứ, hứ)

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Đột nhiên, nụ cười trên mặt nàng cứng đờ, nàng ngây ngốc đứng yên tại chỗ, lảng lảng trừng mắt nhìn về phía trước, chồng nàng đang ôm một phụ nữ cao gầy từ xe đi đến!!

Hắn đương nhiên cũng thấy nàng, nhưng hắn chỉ nhú mày nhìn động tác bất động của nàng liếc mắt 1 cái, biểu tình trên mặt cũng cứng ngắt

Mỹ nữ bên cạnh hiển nhiên là cảm giác được cái gì, liền theo tầm mắt hắn nhìn lướt qua “Kia ko phải là vợ anh sao?”

Tay Cung Thần Hạo tự nhiên buông vai Âu Mị Nhi ra, hắn nhú mày “Em đi vào trước”

Âu Mị Nhi cơ bản còn muốn nói cái gì đó, nhưng sau khi nhìn thấy đôi mắt lạnh lùng của hắn, đành thôi, dù sao hiện tại, thời gian còn lại của hắn cũng đều giành cho nàng, nàng lẳng lơ đi qua trước mặt Lôi Đình, hung hăng trừng mắt liếc nhìn nàng (*Lôi Đình) 1 cái, rồi đẩy cửa bước vào nhà hàng

“Anh cùng nàng có chuyện muốn nói” Cung Thần hạo tiến lên phía trước nói

Lôi Đình sắc mặt yếu ớt, có chút ko thể tin được vào cái cảnh đã nhìn thấy, mà người ở cạnh hắn cư nhiên chính là Âu Mị Nhi, như vậy đối với sự ôn nhu gần đây của hắn, đối với quan hệ của hắn và nàng, đối với những lời hắn đã nói, phải chăng đều là sự giả dối? Cố gắng bình ổn tâm tình, Lôi Đình khẽ gạt đầu đáp “Ừ, vậy anh làm việc của mình trước đi”

Cung Thần Hạo thực yêu thương đáng vẽ của nàng lúc này, nhưng lại nghĩ đến chuyện vừa rồi, Âu Mị Nhi có chuyện quan trọng muốn cùng hắn nói, hơn nữa lại còn về Lôi Đình, hắn cũng sẽ ko chấp nhận lời mới của nàng, cũng sẽ ko muốn tình cờ gặp gỡ nàng ở đây

“Về nhà sớm 1 chút” Nói xong, Cung Thần Hạo liền nâng bước hướng vào nhà hàng trước mặt mà đi

Nàng ko biết cảm xúc hiện tại của mình là gì, cũng ko nghe thấy những lời hắn nói, khi hắn đi vào nhà hàng, nàng vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ như cũ, đôi mắt nhìn theo bóng dáng của hắn cho đến khi hắn biến mất, thất thần

Nàng vẫn tưởng rằng, khi báo chí, tuần san đưa tin tình cảm của hắn, chính nàng đối với những chuyện tình cảm ngoài lề của hắn cũng đã miễn dịch nhưng ko ngờ tới, đau lòng lại mãnh liệt như vậy, đau đến trước mắt nàng như bao trùm một mảng đen tối, đau đến....ko thể hô hấp

“Tiểu Đình?” Nói điện thoại xong, Cao Di Tĩnh trở về bên cạnh nàng, lập tức phát hiện nàng có chút ko khỏe “Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì?”

“Học ti.....” Lôi Đình nắm chặt cổ tay Cao Di Tĩnh “Em muốn rời khỏi nơi này, em muốn.....rời khỏi nơi này....rời khỏi....”

“Được, được, chúng ta lập tức đi” Cao Di Tĩnh đỡ lấy Lôi Đình sắp ngã, đem nàng kéo lên xe, giúp nàng thắt dây an toàn, rồi mới ngồi trên ghế điều khiển, nhấn ga, vội vàng đi, nàng chỉ vừa trả lời điện thoại 1 chút, tại sao Lôi Đình đã thành ra cái dạng này? Thắc mắc tuy hiện lên ở chân mày, nhưng nàng giờ phút này cũng ko có mở miệng hỏi

Xôn xao bên ngoài nhà hàng cũng ko có truyền vào bên trong đại sảnh, Cung Thần Hạo trầm mặc nhìn bạn gái mềm mại thao thao bất tuyệt, tình tế thường thức khuôn mặt xinh đẹp, tính xảo

Thật sự rất đẹp, nhưng mà.....cũng ko thể kích thích hẳn tự tay đụng chạm dục vọng, ko giống như Lôi Dĩnh, chỉ nhìn thôi, hẳn đã muốn xoa xoa hai má mềm mại của nàng.....Ý thức được suy nghĩ của mình, hẳn hung hăng nhủ vậy, tính trí, hiện tại hẳn chỉ cần cùng nàng nói chuyện xong, là có thể về nhà sớm 1 chút

“Sao vậy? Lo lắng cho vợ anh à?” Âu Mị Nhi nũng nịu trêu chọc

Đáy mắt Cung Thần Hạo hiện lên 1 tia lạnh lùng, yên lặng nhìn nàng

“Ko phải là bị em nói trúng rồi chứ? Hahaha, anh yên tâm, đức hạnh như nàng may mắn trở thành vợ anh, nàng còn cảm ơn trời đất kịp, cho nên ko dám gây rối đâu”

“Vậy sao?” Cung Thần Hạo điềm đạm đáp lại

Âu Mị Nhi cũng ko để ý đến sự lạnh lùng của hắn, chỉ là nàng ko quen nhìn người đàn bà kia, dựa vào cái gì mà người ngồi vào vị trí Cung phu nhân là Lôi Dĩnh mà ko phải là nàng, còn thêm chuyện lần trước nữa, thật sự càng nghĩ càng giận

“Kỳ thật tất cả mọi người đều biết, ánh mắt của Hạo cũng ko đến nỗi thấp như vậy, làm sao anh lại có thể lấy loại phụ nữ này, cuộc hôn nhân này khẳng định chính là chủ ý của trường bối (*người bề trên)phải ko?”

Đáy mắt Cung Thần Hạo thâm trầm lạnh hơn 3 phần

“Em có cảm thấy khi đàn ông kết hôn, nên đối với hôn nhân của mình trung thành ko?” Hắn đột nhiên hỏi

Âu Mị Nhi trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc “Chuyện này.....đương nhiên còn phải tùy tình huống a” Nàng cẩn thận trả lời

“Vậy là tình huống gì?”

“Nếu vợ chồng 2 người yêu thương nhau, điều kiện cũng tương xứng, thì đương nhiên hai người nên đối với hôn nhân của mình trung thành. Nhưng nếu giống như cuộc hôn nhân của Hạo, làm như vậy cũng ko đúng, vì điều kiện của nàng kém như vậy, chỉ cần nguyện được mọi người thừa nhận là vợ của anh, cũng là vinh hạnh cho nàng rồi” Âu Mị Nhi vẻ mặt vì hắn bị ai, trong lòng nghĩ thử nếu lát nữa hắn xem qua ảnh chụp ko biết hắn sẽ có phản ứng như thế nào?

Cung Thần Hạo hạ mắt, hẳn chưa bao giờ cảm thấy nàng ko xứng với hắn, ý kiến duy nhất của hắn đối với nàng chỉ là bộ dạng bề ngoài của nàng thật sự quá nhỏ, người ko hiểu chuyện sẽ có ý xấu cho rằng hắn có thói quen yêu trẻ con

“Bộ dạng như nàng, đi bên cạnh anh sẽ mất mặt cực kỳ” Nàng tiếp tục quở trách

Cung Thần Hạo lạnh lùng nâng mắt “Âu tiểu thư, cô có vẻ quên, nàng là vợ tôi, ai cho phép cô phê bình nàng?”

“A?” Âu Mị Nhi có chút kinh ngạc, nhưng lại bị ánh mắt lạnh như băng của hắn đông cứng (RIn: thì ra là ta hiểu lầm Hạo ca...haha...Hạo ca vẫn yêu Dĩnh tí như thế cơ mà, đáng đời bà này!!)

Cung Thần Hạo ko hề để ý tới nàng, nâng tay gọi người phục vụ đến, com nước vẫn chưa được đem lên, nhưng hẳn đã trực tiếp tính tiền

“Cô có thể ở lại dùng com, tôi về trước” Hắn bỏ lại một ngàn cho nàng làm phí taxi

“Anh ko muốn biết việc em hẹn anh ra đây là muốn nói chuyện gì sao? Chính là về vợ anh” Âu Mị Nhi ko muốn hắn tức giận như thế, bèn giương mắt nói, chỉ có lý do này mới khiến cho hắn tiếp tục cùng nàng nói chuyện

Vừa đứng dậy, ánh mắt lạnh lẽo của Cung Thần Hạo quét qua nàng 1 cái, rồi lại ngồi xuống “Chuyện gì?”

“Hạo, em hiện tại rất đói bụng, hơn nữa, lúc ăn com ko phải là thời điểm tốt để nói chuyện, làm như vậy ko tốt cho tiêu hóa” Âu Mị Nhi cười duyên nói, nàng đã rất thành công trong việc níu chân hắn lại, cho nên nàng mới có thể ko e ngại hắn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50

Cố nén cơn giận, Cung Thần Hạo nhìn nàng ưu nhã ăn, lâu lâu còn hướng hắn tươi cười, rốt cục đến khi hắn đã nhẫn vô cùng nhẫn (*quá mức chịu đựng), nàng lúc này mới cầm lấy khăn ăn chùi miệng, từ trong túi lấy ra một cái phong thư đặt nó lên bàn

“Đây là cái gì?” Cung Thần Hạo nhìn phong thư nhíu mày hỏi

“Anh xem đi, rồi sẽ biết” Âu Mị Nhi cười nói, nâng ly cà phê lên nhàn nhã uống

Cầm lấy phong thư trên bàn, mở ra, Cung Thần Hạo mới biết được bên trong là ảnh chụp, lấy từng tấm ảnh xem, đôi mắt của hắn càng ngày càng lạnh, hân giương mắt, lạnh giọng hỏi “Là cô theo dõi nàng?”

“A.....anh hỏi ảnh chụp sao? Là em ngày trước vô tình ra đường nên chứng kiến được cái cảnh đó, lúc ấy em còn tưởng em bị hoa mắt, nên đã cố ý xuống xe chứng thực, mới xác định chính là vợ anh!! Vốn muốn lên tiếng kêu, nhưng nhìn thấy cái cảnh bọn họ ôm nhau, nên em cũng ko muốn quấy rầy” Âu Mị Nhi vừa khoa trương nói, vừa cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn

Sắc mặt Cung Thần Hạo giờ phút này có thể tưởng tượng được tồi tệ đến mức nào, đặc biệt là sau khi nàng thêm mắm thêm muối, độ âm lệ trên mặt hắn lại càng hiện rõ, mắt lạnh nhìn ảnh chụp 2 người, người đàn ông kia lại dùng ánh mắt thương tiếc cùng say đắm như thể nhìn nàng, còn nàng sao lại nhào vào ngực của hắn khóc? Nàng đang hỏi hắn sao? Hỏi hắn vì đã lấy hắn?

“Hạo, em thực cảm thấy nàng ko xứng đáng với anh, nàng có người chồng hoàn mỹ như vậy, hắn là do may mắn, thế nhưng lại còn cùng người bên ngoài giao du, em xem xong thật sự rất áy náy, nên mới đem ảnh chụp cho anh xem, sẵn tiện nhắc nhở anh một chút, anh đừng bị bề ngoài thanh thuần (*thanh cao, thuần khiết) của vợ mình lừa gạt” Giọng điệu của Âu Mị Nhi rất ư là rộng lượng, đôi mắt đẹp mênh mông của nàng lộ vẻ thương hại, nhưng trong lòng lại đầy toan tính

“Chuyện của tôi ko còn cô quan tâm” Cung Thần Hạo lạnh lùng nói

“Hạo, em làm tất cả đều là vì anh, chuyện của người khác, em cũng sẽ ko quan tâm” Âu Mị Nhi dịu dàng nói, ko nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng kia

“Chuyện này dừng ở đây, tôi ko muốn cô đem chuyện này cho người thứ ba biết, con nữa, phải nhớ kĩ thân phận của cô, đừng mơ mộng đặt chân vào cuộc hôn nhân của tôi” Cung Thần Hạo nói xong, liền cầm lấy ảnh chụp, bỏ đi ko quay đầu lại

Âu Mị Nhi cũng ko để ý đến ngôn từ lạnh nhạt của hắn, bởi vì mục đích của nàng đã đạt được, còn thêm chuyện vừa rồi tình cờ chạm mặt Lôi Đình, nàng thấy được sắc mặt tái nhợt kia, xem ra Lôi Đình đã hiểu lầm, chuyện kể tiếp khẳng định sẽ rất thú vị đi

Bên kia, trong xe Cao Di Tĩnh, Lôi Đình 2 mắt trống rỗng, nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu

Cao Di Tĩnh vừa lái xe, vừa hỗn loạn nhìn nàng “Tiểu Đình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vừa lên xe, em đã ko nói chuyện, còn sắc mặt lại như muốn rơi nước mắt”

Lôi Đình vẫn đắm chìm trong suy nghĩ của nàng, ko nghe thấy câu hỏi của Cao Di Tĩnh, nàng càng ngày càng ko rõ, hiện tại cái gọi là cuộc sống của nàng rốt cuộc có chân thật ko? Người sống trên đời tại sao lại mệt mỏi như vậy?? Ngờ vực nhiều như vậy??

Nàng hận bản thân mình hiện tại vô năng, hận bản thân mình ko phải là chính mình, hận vị trí hiện tại của mình trong lòng hắn, hận sự ghen ghét của mình, hận tất cả, tất cả.....

Nước mắt, lại một lần nữa tuôn rơi

“Tiểu Đình, em đừng khóc a!!” Cao Di Tĩnh chỉ có thể ở một bên lo lắng, khuyên bảo, tình huống bất lực này, nàng rất ko thích

Đột nhiên, Lôi Đình quay đầu nhìn về mặt đầy hỗn loạn của Cao Di Tĩnh nói “Học tí, chị nói, yêu một người ko thương mình, có phải rất đau khổ hay ko?”

Cao Di Tĩnh nhìn nàng, ko rõ tại sao lúc này nàng lại hỏi như vậy, nhưng vẫn đáp trả “Đương nhiên, tình yêu là phải xuất phát từ 2 bên, nếu chỉ đơn phương cũng như hoa rơi hữu tình, nước chảy vô tình”

Lôi Đình đem tầm mắt phóng ra ngoài cửa sổ, thật sâu mới lẩm bẩm nói “Đúng vậy a! Hoa rơi hữu tình, nước chảy vô tình.....nàng sao có thể kì vọng hắn thay đổi”

“Tiểu Đình, hay là, chị đưa em đến bệnh viện được ko? Sắc mặt của em hiện tại thật tệ” Cao Di Tĩnh ko có nghe thấy nàng nhẹ giọng lẩm bẩm

“Tiểu Đình, em trăm ngàn ko thể xảy ra việc gì a!!” Cao Di Tĩnh nhấn chân ga, chạy vội đến bệnh viện gần nhất

Cao Di Tĩnh nhìn người nằm trên giường bệnh sắc mặt xanh xao, ko hiểu rốt cuộc nàng đã gặp gỡ người hay chuyện gì, lại thành ra cái bộ dạng này, nàng vốn định gọi điện thoại cho chồng nàng, ai ngờ, vừa lấy điện thoại của nàng ra định gọi thì mới phát hiện điện thoại đã hết pin tắt nguồn

“A.....” Người trên giường than nhẹ 1 tiếng, chậm rãi tỉnh lại

“Tiểu Đình?” Cao Di Tĩnh đứng yên cúi người về phía trước “Tiểu Đình, em tỉnh sao?”

“Học tí?” Lôi Đình mở to mắt, nhìn nhìn bốn phía, nàng biết chính mình đang ở bệnh viện “Thật có lỗi, lại gây thêm phiền toái cho chị”

“Ngốc! Phiền toái gì chứ, chị bị em dọa mới là thật, nói choáng váng liền choáng váng, làm chị tự trách gần chết, nếu như em có chuyện ko hay xảy ra,

thì chị sẽ bị chồng em mắng chết” Cao Di Tình nói

Lôi Đình giờ tay tóm lấy tay nàng , lo lắng hỏi “Chị. ....học tí, chị đã gọi điện thoại thông báo cho hấn”

“Em như vậy làm sao có thể ko thông báo cho người nhà? Nhưng định lấy điện thoại của em ra, mới phát hiện điện thoại em hết pin đã tắt nguồn, chị cũng ko biết số của chồng em nên đành thôi” Cao Di Tình ko rõ ràng vì sao lại căng thẳng như vậy

Nghe nàng nói thế, Lôi Di Tình ko tự chủ mới thả lỏng người 1 chút

“Nhưng mà, nếu như hấn biết em đã mang thai, hấn khẳng định sẽ .....A! Tiểu Đình, đau quá” Lôi Đình đột ngột bấu chặt lấy tay nàng, móng tay của nàng (Lôi Đình) đều cắm vào tay Cao Di Tình

“A! Thực xin lỗi” Nàng vội vàng buông tay ra “Học tí, chị vừa mới nói. ....em mang thai?”

Đúng vậy, bác sĩ vừa mới kiểm tra qua, em đã mang thai được 2 tháng

“Học tí, em. ....”

Tiếng chuông di động chợt cắt lời nàng, Cao Di Tình mỉm cười có lỗi, chạy nhanh sang một bên, tiếp điện thoại, một lát sau mới trở về giường bệnh

“Thực có lỗi, Dĩnh nhi, chị có việc, phải đi trước”

“Ko sao, học tí, nếu chị có việc thì nên đi thôi, em lát nữa sẽ gọi cho chồng, nhờ hấn đưa em về” Tuy rằng chỉ nói qua loa cho qua chuyện, nhưng nàng ko muốn làm cho học tý cảm thấy lo lắng

“Chị chờ hấn đến rồi sẽ đi. ....” Cao Di tình vẫn ko thể yên tâm

“Ko cần, em cũng ko phải là con nít” Lôi Đình cười nói

“Vậy được rồi, chị đi trước, em nhớ duy trì liên lạc”

“Vâng, cảm ơn chị, học tí”

Sau khi Cao Di Tình vừa rời khỏi, bác sĩ cùng y tá vừa vắn đi vào, dặn dò nàng cần phải chú ý sức khỏe, nói nàng ko cần nằm viện, đến quầy nhận thuốc là có thể về nhà

Đi ra khỏi cổng chính của bệnh viện. Lôi Đình mê man, mang thai? Nàng đã mang thai, một tia vui mừng hiện lên ở chân mày nàng, nhưng lập tức lại biến mất ko thấy tăm hơi, hấn hấn là rất vui về đi! Dù sao trong hợp đồng của cô ghi chú rõ ràng nàng nên vì hấn sinh con, như vậy xem ra có phải chờ đến khi nàng sinh ra đứa bé, hợp đồng đó sẽ chấm dứt ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Đi ra khỏi cổng chính của bệnh viện. Lôi Đình mê man, mang thai? Nàng đã mang thai, một tia vui mừng hiện lên ở chân mày nàng, nhưng lập tức lại biến mất ko thấy tăm hơi, hấn hấn là rất vui về đi! Dù sao trong hợp đồng của cô ghi chú rõ ràng nàng nên vì hấn sinh con, như vậy xem ra có phải chờ đến khi nàng sinh ra đứa bé, hợp đồng đó sẽ chấm dứt ?

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời cao cao, thấy ánh sáng mặt trời chói chang chiếu vào mắt, Lôi Đình nheo 2 mắt lại, nhẹ tay đặt lên bụng, trong bụng nàng đang có một sinh mệnh nhỏ hình thành, cảm giác này thực kì diệu

Ngoác ngoác 1 chiếc ta xi , nàng ngồi vào, nói qua địa chỉ 1 lần, rồi im lặng xoay đầu nhìn ra cửa sổ

Vừa xuống taxi, nàng vừa vắn chậm mặt Cung Thần Hạo, 2 người chỉ cách nhau vài bước chân nhưng khoảng cách lại tưởng chừng như thật xa xăm, Lôi Đình ko ngờ hấn đã về nhà, nàng chỉ nghĩ hấn hôm nay sẽ ko có khả năng trở về, mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng nàng đã lập tức bình tĩnh trở lại

Hấn bước lên vài bước đi đến trước mặt nàng, Cung Thần Hạo nhìn bộ dạng bình tĩnh của Lôi Đình, lửa giận càng bùng, hấn nắm lấy tay nàng lôi kéo bước vào cửa chính, đem nàng nhét vào thang máy

“Em có thể một mình trở về, anh nếu có việc , thì đi trước đi. ....” Nàng có ý muốn nói với hấn, nàng vẫn như cũ, tuân thủ điều khoản từ đầu hấn đã đưa ra

“Chết tiệt!! Cô câm miệng lại cho tôi!!” Cung Thần Hạo gầm lên “Đi hay ko chính tôi quyết định!! Còn nữa, em đừng hi vọng tôi rời đi, em ko muốn nhìn thấy tôi?”

Lôi Đình kinh ngạc nhìn hắn, hắn lúc này sao lại chất vấn nàng như vậy? Tại sao lại tức giận như thế?

“Tôi cùng nữ nhân khác ăn cơm, cô thật sự cảm thấy ko sao sao? Ngay cả hỏi một tiếng hỏi cũng ko hỏi, chỉ im lặng gật đầu, hiện tại cô khẩn cấp muốn đuổi tôi đi, cô thật sự ko cần tôi sao?”

Lôi Đình há miệng thờ đốc, lại ko phát ra tiếng

“Cô hoàn toàn ko để ý chồng mình ở bên ngoài nuôi 1 đồng tình nhân, mỗi ngày vẫn như trước, dương dương tự đắc, sống cuộc sống của mình, tôi thực hoài nghi, cô rốt cuộc có coi tôi là chồng cô hay ko?”

“Anh .....hi vọng tôi để ý sao?” Lôi Đình mở miệng, sâu kín nhìn hắn

Cung Thần Hạo ngẩn ra, trầm mặc

“Nếu tôi để ý thì sao? Anh sẽ đáp lại như thế nào? Kèm chế bản thân, hay trách cứ tôi ko biết tự lượng sức?” Nàng tiếp tục hỏi

Hắn mím môi, đáy mắt hiện lên một tia ko rõ hờn giận

“Hạo, anh nói cho tôi biết, anh hi vọng tôi như thế nào?”

Hắn ko trả lời bởi vì căn bản hắn ko biết đáp án, chỉ có thể im lặng nhìn con số trong thang máy bay lên

Lôi Đình ko hỏi tiếp, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng. Ở trong này, có một sinh mạng nhỏ đang tồn tại, mà cuộc hôn nhân này.....càng ngày càng tồi tệ hơn

Nàng ko muốn con mình sinh ra sẽ phải sống trong hoàn cảnh bi ai này

Lôi Đình cúi đầu đi theo phía sau hắn

Cung Thần Hạo cởi áo khoác, phủ lên ghế sofa, tay tùy tiện cởi caravat, ngồi xuống ghế, nhìn Lôi Đình mới bước vào nhà

Lôi Đình ko nhìn hắn, chỉ lặng lẽ đóng cửa lại, cầm lấy áo khoác trên ghế sofa treo lên giá áo, sau đó mới hỏi ” Tôi giúp anh pha ly cà phê” Nói xong liền nâng bước hướng xuống bếp

“Cô thật ko để ý?” Hắn rốt cuộc nhin ko được hỏi, hai mắt trùng trùng nhìn nàng, như là muốn thông qua biểu tình trên mặt nàng hiểu rõ nội tâm

Lôi Đình dừng bước, kinh ngạc khẽ nhếch miệng, lập tức mỉm cười, trong nụ cười kia lại có chút cô đơn cùng chua xót, nàng cũng ko tự chủ, nghĩ mình che dấu thật hoàn mỹ

“Để ý cái gì?” Nàng giả bộ vân đạm phong khinh (*mây trôi gió thổi= ý chỉ thân nhiên) làm cho hắn tức giận, nàng ko biết nụ cười của nàng so với khóc khó coi lắm sao? Cũng hay là lúc này nàng quay lưng về phía hắn

“Chuyện gặp được hôm nay” Con tức khiến hắn trở nên tàn nhẫn

Hai tay nàng khẽ run lên, thì ra hắn cũng có thể tàn nhẫn như vậy, nàng cuối cùng cũng được lĩnh giáo rồi, nàng quay lại thân mình nhìn hắn

“Tôi để ý thì hữu dụng sao? Anh ko phải có chuyện muốn nói cùng nàng sao? Tôi đây tại sao phải đi chất vấn anh?” Nàng hỏi lại, thấy hắn có chút giật mình, nàng cười cười

“Tôi cũng ko có lừa gạt anh, anh cũng đừng quên hứa hẹn của mình” nàng cố ý tươi cười làm cho hắn có chút bối rối

“Tôi vẫn ghi nhớ trong lòng” nói đúng hơn là nàng muốn quên cũng ko quên được “Cho nên, anh muốn tôi phải như thế nào?”

“Thế nào? Thái độ của cô thân nhiên như vậy, là vì cô căn bản ko cần cho nên mới tỏ ra bình tĩnh hay là, nói trắng ra, trong lòng cô đã chứa người đàn ông khác, nên mới có thể bình tĩnh như vậy?” Cung Thần Hạo hướng tới nàng lạnh lùng nói

Lôi Đình mở to mắt nhìn hắn, hắn sao có thể hoài nghi nàng, rõ ràng chuyện ngay từ đầu chính là lỗi của hắn

Cung Thần Hạo đứng dậy đi đến giá áo, từ túi áo khoác lấy ra 1 phong thư, quăng xuống trước mặt Lôi Đình, mắt lạnh nhìn nàng

Lôi Đình nhìn ảnh chụp rơi là tả xuống đất, nàng ngồi xổm xuống, nhặt lên từng tấm ảnh dưới chân lên xem, sắc mặt cứng lại 1 chút, sao lại là ảnh chụp của nàng cùng Thiên Mạch? Sau đó nàng rất nhanh cũng nhặt tấm khác lên xem

Đây ko phải là tình cảnh của nàng cùng Thiên Mạch ở quán cà phê sao??Nàng hiện tại, rốt cuộc cũng đã hiểu được, hắn lạnh lùng nói chuyện là do nguyên nhân này, thì ra hắn hoài nghi nàng ko chung thủy, nhìn ảnh chụp 2 người ôm nhau, quả thật rất dễ khiến cho người ta hiểu lầm, chỉ có người trong

cuộc mới có thể hiểu rõ nguyên nhân lúc ấy

Chậm rãi đứng thẳng người, nàng hướng về tầm mắt của hắn “Tôi có lời muốn nói, hắn và tôi là bạn tốt”

“Bạn tốt? Bạn tốt mà lại ôm như vậy sao? Bạn tốt mà cô lại bùng mặt khóc như thế?” Cung Thần Hạo hiển nhiên ko tin nữa chữ của nàng

“Tôi chỉ có thể nói như thế, anh ko tin tôi, tôi cũng ko biết nói gì hơn, tôi giúp anh pha cà phê” Tâm can nguội lạnh, nàng ko muốn sống mệt mỏi như vậy

“Ko cần, về sau tôi ko muốn phải thấy.....những loại ảnh chụp tương tự như vậy nữa” Hắn nói xong liền xoay lưng trở về phòng, thay quần áo, đi ra cửa vẫn thấy nàng ngồi thờ ờ trước bàn ăn, hắn buồn bực mím môi, đi thẳng đến chỗ giá áo, cầm áo khoác rồi đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52

“Reng... reng”

Lôi Đình lấy lại tinh thần, mắt nhìn chăm chăm về hướng cửa, rồi mới bước đến chỗ điện thoại bắt máy “A lô”

“Tiểu Đinh a!! Là mẹ đây, sao điện thoại đã reo từ lâu bà bây giờ con mới bắt máy vậy?” Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Liễu Tình

“Mẹ, vừa rồi con ở dưới bếp, nên có chút chậm” Lôi Đình vội vàng trả lời

“Như vậy a! Đúng rồi, ngày mai là ngày nghỉ, con cùng Hạo nhi qua đây ăn cơm đi, thuận tiện ở lại 1 đêm, chúng ta cùng nhau tâm sự thật tốt, ông cũng rất nhớ con, ông có nói đã lâu ko nhìn thấy con” Liễu Tình nói

“Mẹ, Hạo ngày nào cũng bận rộn nhiều việc, có thể hắn sẽ ko đi được, con một mình qua nha, con cũng rất nhớ ông” Lôi Đình trả lời

“Con chỉ nhớ đến ông, ko có nhớ ba mẹ sao?” Giọng điệu Liễu Tình có chút bất mãn

“Ko có, con cũng rất nhớ ba mẹ” Lôi Đình cười nói, có đôi nàng cảm thấy mẹ chồng vẫn rất trẻ con

“A.....vậy cứ như thế mà định nha, con ngày mai qua đây, thuận tiện ở lại 1 đêm”

“Dạ, được”

“Mẹ hiện tại sẽ nói chuyện này cùng ba, hắn khẳng định sẽ rất vui, cúp nha!! Ngày mai gặp” Liễu Tình cười nói

“Dạ” Lôi Đình buông điện thoại, ngồi tựa lưng vào sofa, giương mắt nhìn trần nhà

Hôm sau, sáng sớm, chuyện thứ nhất Lôi Đình làm khi nàng mở to mắt tỉnh dậy là quay đầu nhìn sang vị trí bên cạnh

Hắn vẫn chưa trở về!

Có lẽ lúc hắn đang ở bên cạnh một phụ nữ dịu dàng xinh đẹp khác!!

Nghĩ đi nghĩ lại, nước mắt nàng lại ko ngừng tuôn rơi, từ khi nào, nước mắt của nàng lại ko đáng giá như vậy!!? Hờ một tí lại chảy ra!!

Xốc chặn lên, nàng đứng dậy, nâng tay lau khô nước mắt trên mặt, đã suy nghĩ 1 đêm, tại sao nàng vẫn ko thể buông tay được?? Tay đặt nhẹ lên bụng nàng nói “Cục cưng, con nói mẹ nên làm thế nào đây?” Câu hỏi trong lời nói của nàng, ngay cả nàng cũng ko có đáp án

Tám nửa sơ sơ, Lôi Đình để lại tờ giấy lên tủ đầu giường, sau đó sửa soạn lại chính mình, mặc vào một bộ quần áo mới, nàng liền đi ra ngoài, có lẽ hiện tại, hai người đều phải suy nghĩ thật cẩn thận về phương pháp ở chung trong tương lai của hai người, dù sao cho nhau 1 ít ko gian cũng tốt

“Tiểu Đinh a!! Sao lâu như vậy con ko có ghé thăm ông” Cung Thủ Hằng một phen giữ chặt Lôi Đình vừa bước vào, tuy rằng trong câu nói có mang 1 tia trách cứ, nhưng nụ cười trên mặt hắn vẫn lộ ra ý hiển từ

“Con bận chút việc, hơn nữa Hạo lại ko có thời gian, vì thế con ko thể thăm ông cùng ba mẹ” Lôi Đình cầm lấy tay hắn, diu hắn đến chỗ sofa ngồi xuống

“Thiếu phu nhân, mời uống trà” Lưu tẩu cười đem bình trà đặt lên bàn

“Cám ơn dì, Lưu tẩu” Lôi Đình cười nói

“Thiếu phu nhân, cô đừng khách sáo, vậy cô cứ cùng lão gia ngồi ở đây tán gẫu, tôi xuống bếp làm việc” Thiếu phu nhân đúng là thiện lương, hơn nữa nụ cười của nàng thực ngọt, nhìn vào rất thoải mái, nàng cười một lúc rồi xoay người hướng nhà bếp mà đi

Tay Lôi Đình nâng chung trà lên, nhấp 1 ngụm, rồi nhìn quanh đại sảnh, mới hỏi “Ông, ba mẹ đâu?” Theo lý thuyết, hiện tại đã gần mười giờ, bọn họ đều đã rời giường, sao lại ko thấy bóng dáng của 2 người?

“Bọn họ đi ra ngoài, có nói là tham gia lễ kỉ niệm kết hôn của lão bằng hữu, một tuần mới về nhà” Cung Thủ Hằng đơn giản trả lời

“1 tuần??”

“Đêm qua vừa nhận điện thoại, buổi sáng hôm nay đã đặt vé máy bay, sáng sớm hai người đã ra cửa” Cung Thủ Hằng nói

“A” Lôi Đình gật gật đầu

“Hạo nhi sao lại ko cùng con đến đây?” Cung Thủ Hằng hỏi, hôm nay là ngày nghỉ, tiểu tử đó cũng ko biết giành chút thời gian cho vợ sao??

Lôi Đình nghe được tên hấn, liền khựng lại 1 chút, lập tức lại cười nói “Ông, hấn đang bận việc, công ty gần đây lại rất nhiều việc, hơn nữa con cùng hấn đã có bàn bạc qua, con đến cũng như hấn đến”

Cung Thủ Hằng cũng ko chú ý đến sự khác thường của nàng “Xem ra nó chính chắn cũng ko ít a! Đúng rồi, nếu nó dám ăn hiếp con, nhất định con phải nói cho ông biết, ông sẽ giúp con dạy dỗ nó”

“Dạ” Lôi Đình cười đáp lời, thầm nghĩ ba mẹ ko có ở đây cũng tốt, chỉ đối mặt với 1 mình ông thôi, nàng cũng đã thấy trong lòng mình tràn đầy áp lực rồi

“Một hồi ăn cơm xong, chúng ta đi đưa cơm cho nó, coi nó có phải làm việc hay ko?” Cung Thủ Hằng nói

Àch.....đưa cơm cho hấn??Cũng chưa biết hấn có ở công ty hay ko, nếu lỡ đi vào lúc ko gặp hấn, nàng phải giải thích với ông như thế nào đây?

“Ông, ko cần đâu, hấn.....hấn có thể tự mình đến nhà ăn để ăn a” Lôi Đình bình ổn tâm tính, hòa hoãn nói

“Nói cũng đúng, một hồi chúng ta ăn cơm sớm 1 chút, như vậy sẽ ko sợ ko gặp được nó” Cung Thủ Hằng cười nói, liền đứng dậy hướng vào nhà bếp mà đi, dù sao, hấn cũng muốn thăm công ty 1 lúc

Lôi Đình thấy ko có đường sống, cũng ko nói gì thêm, nàng chỉ có thể cầu nguyện, hấn ở công ty, nàng buồn bã ngồi yên trên sô pha, mãi cho đến khi có người đi qua phòng khách nàng mới hoàn hồn

“Thiếu phu nhân” Lão Lưu lễ phép hướng nàng chào hỏi

Lôi Đình cũng thân thiết, mỉm cười đáp trả

“Lão Lưu, ông lại đây” Vừa đi vào phòng khách, Cung Thủ Hằng nói

“Lão gia, thiếu gia có thể tự mình lái xe đến công ty, cho nên gọi điện báo tôi đến đây” Lão Lưu cung kính hướng tới Cung Thủ Hằng nói

“Ừ, vậy ông đi nghỉ trước, lát nữa cơm nước xong, ông đưa tôi cùng thiếu phu nhân đến công ty

“Vâng, lão gia” Nói xong, lão Lưu khom lưng, xoay người rồi đi

Đứng trước tòa nhà to lớn, cao vút, trán Lôi Đình toát lên mấy khối mồ hôi, nàng bắt đầu cảm thấy căng thẳng

Dù đã sớm biết nhà Cung Thủ Hạo rất giàu có, nhưng dựa vào quy mô khác biệt với công ty nhà nước và các công ty khác của cái tòa nhà này, xem ra.....nàng đã hiểu vì sao phụ thân lại muốn kí hợp đồng với hấn

Nàng chỉ đến 1 mình, ông ko có đi theo, nhưng nàng đã mất sức chín trâu hai hổ mới có thể thuyết phục được ông cho nàng đi 1 mình, thờ phụng 1 hồi, Lôi Đình đi vào bên trong tòa nhà, xa xa nhìn thấy quầy phục vụ, nàng cố lấy dụng khí bước tới.....(Rin: Dĩnh tí vô công ty của Hạo ca mà cứ như là vô hạng sói vậy a....d)

“Thiếu phu nhân!” Xa xa truyền đến một giọng nói ôn hòa của một người

Lôi Đình theo tiếng gọi quay đầu, có chút kinh ngạc nhìn hấn

“Anh là?”

Phương Tử Kiệt khuôn mặt tươi cười bước nhanh đến gần Lôi Đình, phía sau hấn còn có một nữ nhân viên khác, xem ra hấn là trợ lý của nàng

“Tôi là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc, Phương Tử Kiệt” Phương Tử Kiệt rất lịch thiệp giới thiệu bản thân

“Xin chào, nhưng mà, anh sao lại biết tôi?” Lôi Đình trên mặt lóe lên ý thắc mắc

“Ồ trong hôn lễ” Phương Từ Kiệt cũng ko nói ra lý do biết nàng là vì đã từng điều tra qua nàng

“A, xin hỏi, Hạo có ở đây ko?” Lôi Đình hỏi, nàng muốn xác nhận một chút xem hắn có mặt ở đây hay ko, nếu như hắn ko ở công ty, nàng cũng ko nhất thiết phải lên lầu đưa com

“Cô tới giúp hắn đưa com trưa sao?” Phương Từ Kiệt nhìn hộp đựng thức ăn trong tay nàng hỏi

“Ừ” Lôi Đình gật gật đầu

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 53

Lôi Đình nhìn Phương Từ Kiệt nói : “Cái này, tôi sẽ ko lên lầu, có thể làm phiền anh giúp tôi giao cái này cho hắn ko?” Vươn tay, nàng đưa ra hộp com giữ nhiệt

“Thiếu phu nhân tỉ mỉ chuẩn bị, nên phải tự tay đem nó giao cho tổng giám đốc, tôi nghĩ tổng giám đốc nhìn thấy cô đến sẽ rất vui đi” Phương Từ Kiệt nói, hôm nay tâm tình tổng giám đốc ko được tốt lắm, nếu nhìn thấy Lôi Đình vì hắn đưa com trưa tình yêu, hắn sẽ rất vui

Vui sao?Hắn sẽ vui khi thấy nàng sao? Đáp trả tầm mắt Phương Từ Kiệt, nàng nói “Nhưng mà hắn hẳn là rất bận rộn?”

Phương Từ Kiệt cúi đầu nhìn đồng hồ xem thời gian, trong đầu nhanh chóng hiện lên lịch trình của Cung Thần Hạo ngày hôm nay.....Y theo thời gian , hiện tại hắn hẳn là đã họp xong, người đang ở phòng làm việc xử lý đề án

“Cuộc họp của tổng tài vừa kết thúc”Phương Từ Kiệt nói

“Vậy làm phiền anh dẫn tôi đi” Lôi Đình nói, trong lòng suy nghĩ tìm lời nói với hắn khi đối mặt

“Ko cần khách sáo, xin mời đi theo tôi” Phương Từ Kiệt quay lại dặn dò nữ nhân viên phía sau vài câu, rồi dẫn Lôi Đình đi vào thang máy chuyên dụng lên tầng lầu của tổng giám đốc

Tầng lầu Cung Thần Hạo làm việc, cũng ko có nhiều nhân viên, ko gian rộng lớn chỉ có một văn phòng tổng giám đốc, 1 phòng họp giành cho các vị quản lý cấp cao, vài văn phòng của trợ lý, xem ra người làm việc ở đây cũng ko phải là những nhân viên tầm thường

“Thiếu phu nhân, xin cô chờ 1 chút, tôi hướng tổng giám đốc thông báo 1 tiếng” Phương Từ Kiệt mời Lôi Đình đứng ở ngoài cửa rồi đi trở về bàn làm việc lấy điện thoại thông báo

Cùng 1 lúc, một nữ nhân viên đi đến bên người Phương Từ Kiệt ở bên tai hắn nói nhỏ.....Theo sau, Phương Từ Kiệt hướng nữ trợ lý gật gật đầu, sau đó mang theo nụ cười thân thiết hướng đến Lôi Đình

“Thiếu phu nhân, thật xin lỗi, bởi vì đột nhiên có vài vị khách quan trọng đến thăm Cung tiên sinh cho nên hiện tại bọn họ đang ở trong văn phòng họp, vì thế.....” Phương Từ Kiệt hơi xin lỗi giải thích

“A, ko sao, anh giúp tôi đưa nó cho Cung Thần Hạo là được” Lôi Đình nhẹ nhàng thở ra, ko chạm mặt cũng tốt, tay đưa hộp com giữ đặt vào trong tay Phương Từ Kiệt

“Thiếu phu nhân, thật sự xin lỗi” Phương Từ Kiệt có điểm ảo não nói, sớm biết sự tình như thế , hắn sẽ ko dẫn Lôi Đình lên đây, tổng giám đốc cũng thật là, có được một nữ nhân tốt như vậy, hắn sao lại như thế?? Ai!! Quên đi, chuyện này cũng ko đến lượt hắn trông nom

“Thật sự ko sao mà, tôi còn phải cảm ơn anh nữa” Ấn tượng của Lôi Đình đối với Phương Từ Kiệt rất ko tồi, hắn thật sự tao nhã lại lịch thiệp, hơn nữa nụ cười của hắn cũng thực chân thành

“Hay là tôi đưa cô đi đến trung tâm mua sắm dạo 1 vòng, lát nữa quay lại công ty.....”

“Ko cần, tôi về nhà trước, công việc của anh hẳn là rất nhiều, cũng ko phiền anh lo lắng, tôi tự mình đi xuống là được” Lôi Đình ko muốn làm phiền người khác

“Vậy được rồi!! Tôi nhất định sẽ giao nó cho tổng giám đốc” Phương Từ Kiệt cầm hộp com nói

“Ừ, cảm ơn anh, tôi phải đi rồi” Lôi Đình nói xong, liền xoay người hướng về thang máy mà đi

Phương Từ Kiệt nhìn bóng lưng của nàng bắt đầu đi khuất dần

Đi ra khỏi tòa nhà Cung thị, Lôi Đình thoải mái ko ít, bất quá vừa rồi xem qua thần thái của Phương Từ Kiệt, nàng đã đoán được Cung Thần Hạo cơ bản ko phải tiếp khách, nhưng mà nàng ko muốn đi tìm hiểu, càng xem rõ, càng tổn thương sâu, chỉ bằng thà ko biết

Giờ cô tay lên, hiện tại đã mười một giờ rồi, lúc này nếu trở về, ông khẳng định sẽ hỏi, nghĩ kĩ nàng quyết định vẫn phải đi đến quán cà phê ngồi thì hay hơn

Đi vào quán cà phê “thiên vị”, người ngồi cạnh cửa sổ ko nhiều, chỉ có liêu liêu vài người, Lôi Đình tìm 1 góc ngồi xuống, gọi 2 phần bánh ngọt, thêm 1 ly nước trái cây, nàng hiện tại đang mang thai, cà phê uống ít 1 chút vẫn tốt hơn, sau đó từ trong chiếc giỏ bên cạnh, Lôi Đình lấy ra một tờ báo làm nhăm đọc

Thời gian theo từng giây phút trôi qua, đợi cho cô gái đáng người nóng bỏng, phong tình vạn chủng đi ra khỏi văn phòng tổng giám đốc, bước vào thang máy. Phương Từ Kiệt mới cầm lấy công văn phê duyệt cùng hộp cơm giữ nhiệt bước vào

Cung Thần Hạo tiếp nhận công tờ công văn hân đưa, lập tức ngồi trước bàn làm việc bắt đầu thẩm duyệt

Hắn cổ áo mở rộng, trên cổ áo sơ mi rõ ràng có vết đỏ, caravat cùng áo khoác tùy ý bị ném ra cạnh bàn, hơn nữa đầu tóc lại hỗn loạn, thật sự ko khó đoán vừa rồi hắn đã làm cái “chuyện tốt” gì

“Tổng giám đốc, ban này thiếu phu nhân có đến công ty tìm ngài” Thừa dịp Cung Thần Hạo đang cúi đầu chăm chú thẩm duyệt công văn, Phương Từ Kiệt nắm chắc cơ hội mở miệng

Nghe vậy, Cung Thần Hạo mới dừng ngồi bút lại 1 chút, ước chừng hai giây.....”Bảo nàng trở về, tôi ko muốn gặp nàng” Nhắc đến Lôi Đình, tâm tình phiền muộn của hắn lập tức càng thêm ko ổn định, trực giác chỉ muốn tránh mặt nàng

“Thật xin lỗi, nàng đã rời đi, nhưng nàng có nhờ tôi giao cái này cho ngài” Phương Từ Kiệt nói xong, liền chìa ra hộp cơm giữ nhiệt đặt lên trước mặt hắn

Cung Thần Hạo giương mắt, nhìn nhìn hộp cơm “Sao cậu lại có thể gặp nàng?”

“Tôi tình cờ ở dưới lầu gặp được thiếu phu nhân.....”Phương Từ Kiệt nhanh chóng đem mọi chuyện kể lại lần nữa

Cung Thần Hạo về mặt ko chút thay đổi nghe hắn thuyết minh, phản ứng ko lớn, hắn lại cầm trong tay mấy bản công văn đưa lại cho Từ Kiệt “Thông báo với các ban, cuộc hôm nay toàn bộ được dời lại sớm 40 phút” Hắn như bình thường hạ lệnh, rồi giao cho Phương Từ Kiệt chấp hành

“Được, tôi lập tức thông báo” Trước khi đi hắn vẫn ko quên vì Lôi Đình bên vực kẻ yêu nói “Đây là cơm trưa tình yêu nàng “tự tay” làm cho ngài, đặc biệt nàng còn muốn tôi đưa nó cho ngài, sợ ngài quá bận rộn, ko cần thận làm việc “quá sức” sẽ “đói bụng”” Phương Từ Kiệt nhin ko được tăng thêm giọng điệu nói chuyện, tuy rằng Lôi Đình cũng ko có nói như thế

“Tôi đi ra ngoài làm việc” Một hơi nói xong, hắn cung kính hạ thấp người, rồi đi, hơi chút mạnh tay đóng cửa lại

Cung Thần Hạo vuốt cái nhẫn cưới màu bạc, hồi tưởng đến người phụ nữ xinh đẹp động lòng người kia.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Cung Thần Hạo đưa tay vuốt vuốt cái nhẫn cưới màu bạc, hồi tưởng đến người phụ nữ xinh đẹp động lòng người kia

Nàng cũng có thể được coi là học muội của hắn, vài năm trước vì nguyên nhân công việc mà tình cờ quen nhau, đến bây giờ có thể coi như là có quen biết

Năm đó nàng làm quản lý cấp cao của một xí nghiệp lớn, hai người bởi vì nhu cầu công việc mà từng có 1 thời gian tiếp xúc chặt chẽ, tuy phải chỉnh lại là ko tiếp xúc lắm, nhưng hiện tại hắn vẫn rất thương thức biểu hiện làm việc kiệt xuất của nàng, cùng với mưu tính của nàng đối với công việc, cho nên sau khi công việc hợp tác của 2 người kết thúc, nàng cũng được coi là 1 số ít người ko bị hắn liệt vào danh sách “từ chối qua lại”, lại có thể xem như là bằng hữu

Một lần nọ, sau bữa tối, nàng chủ động mở miệng hướng hắn bày tỏ, lại gợn gờng dứt khoát hôn lên môi hắn, mời hắn ở lại.....Hắn đương nhiên ko có lý do cự tuyệt

Sau này, tình cảm lành tính của bọn họ cũng làm cho dư luận nhộn nhạo 1 thời gian, nhưng mà quan hệ giữa hai người lại ko có sự thay đổi quá lớn, bởi vì 2 người đều hiểu được, bọn họ chỉ thuần túy theo đuổi nhu cầu tình mãnh liệt của nam nữ trưởng thành, bọn họ tận tình hưởng thụ sự vui thích trên thân thể, nhưng cũng rất ăn ý giữ lại sự tự do cho tâm hồn, ko ai muốn cùng đối phương trói buộc, ảnh hưởng đến cuộc sống của mình

Thời gian ấy kéo dài cho đến 1 ngày, bọn họ đều bận công việc riêng của mình, nên đã sớm ko còn liên lạc, hôm nay , nàng lại đột nhiên tới chơi, khiến hần cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng ko ngại giành chút thời gian gặp gỡ bạn cũ lâu ngày ko gặp

Bọn họ hàn huyên trong chốc lát, trên mặt nàng đã mang theo nụ cười tự tin , xinh đẹp sáng ngời

“Chúc mừng em đi, em được lên chức tăng lương, hôm nay công bố chỉ thị nhân sự chính thức, qua tuần sau, em sẽ bay sang Pháp đảm nhiệm chức vụ mới” Nàng đột nhiên đến gần hần, hôn lên cổ hần, đặc ý khoe, biết hần đối với sự nghiệp có cùng mưu tính mãnh liệt giống mình, nhất định giờ phút này có thể cùng nàng cảm thấy mãn nguyện

“Chúc mừng em”

“Chỉ có vậy thôi sao?” Nàng khẽ vuốt bờ môi hần “Chúng ta lâu ko gặp mặt, anh ko nhớ em sao?”

Hần còn chưa kịp trả lời, nàng đã hôn lên môi hần, như cũ , nàng vẫn là người chủ động. ....

Dĩ vãng, hần sẽ ko cự tuyệt sự chủ động tích cực cầu ‘yêu’ của nàng, hơn nữa sau khi trải qua mấy cuộc họp nghiêm túc, mệt mỏi, hưởng thụ sự nhiệt tình của nàng cũng có thể xem là một phương pháp làm giảm áp lực

Nhưng hôm này, khi đến lúc lửa đỏ cháy lan đến bên giường, thì hứng thú của lại suy tàn đến nỗi ko thể khơi gọi nửa điểm thích thú

Hần hôn nàng, nhưng lại nhớ đến đôi môi mềm ngọt ngào khác, hần vuốt ve thân thể lửa lò của nàng, nhưng ko cách nào quên được bóng dáng mịn màng khiến hần yêu thích ko nổi buông tay. ....

“Anh ko tập trung. ....” Nữ tử liếm láp vành tai hần, tay chạy dọc theo cánh tay rắn chắc của hần đi xuống. ....

“Là vì cái này?” Nàng kéo tay hần, vuốt ve nhẩn cười

“.....” Hần trầm mặc, cắt ngang cuộc mây mưa cùng tình cảm mãnh liệt. ....

Cung Thần Hạo đã từng cho rằng bản thân hần sẽ ko bị cuộc hôn nhân này ảnh hưởng, kết hôn quá sớm cũng chỉ là trong nhà có thêm một người ăn cơm, trên giường có thêm 1 phụ nữ khác cùng ngủ mà thôi, chỉ cần thể tử giúp hần sinh ra đứa con khỏe mạnh, hiền lành tử tế, có trách nhiệm, thì hần sẽ ko bạc đãi nàng, chỉ cần nàng đối với hần ko can thiệp cùng gây trở ngại cuộc sống tự do của hần

Nhưng hiện tại hần ko thể ko thừa nhận, hần để ý nàng, nếu ko khi nhìn thấy ảnh chụp hần cũng ko tức giận như vậy, cũng sẽ ko đi chất vấn nàng

Hần nhìn vào chiếc nhẫn cưới, nắm chặt nắm tay, hiện tại hần mới ý thức được thứ ảnh hưởng đến hần ko phải là thân phận đã kết hôn, lại càng ko phải là cái nhân này, mà chính là nàng. ....Nữ nhân ngoan ngoãn, thân thiết lâu lâu lại khiến cho hần đau nửa đầu, Lôi Đình

Hần cũng phát hiện chính mình cũng đã thích chiếc nhẫn tình tế giống với chiếc nhẫn của nàng, sự liên kết rất nhỏ này, khiến hần cảm thấy có chút an tâm thoải mái ko rõ trong lòng

Hần nhớ, hần để ý nàng, nhưng rốt cuộc là đến mức độ nào thì trong lòng hần lại ko rõ

Tầm mắt Cung Thần Hạo chuyển dời, dừng lại trên hộp cơm giữ nhiệt. ....

Hần động tay mở hộp cơm ra, cầm lấy một cái miếng đã được chuẩn bị trước, ăn một ngụm, tình tế nhai nuốt, yên lặng. ....Giống như đánh giá cảm tình trong nội tâm của hần đối với nàng có bao nhiêu nồng đậm

“Thiếu phu nhân, cô đã trở về” Lưu thẩm đứng bên cạnh nói

“Ừ, ông đâu?” Lôi Đình xem thời gian trở về, hiện tại đã gần 2 giờ rưỡi, ông hần sẽ ko hoài nghi

“A, lão gia đã ngủ trưa” Lưu thẩm trả lời

“Tôi cũng ko có ý quấy rầy ông, Lưu thẩm, tôi trở về phòng nghỉ, nếu ông muốn tìm tôi, nhờ di lên lầu báo với tôi 1 tiếng” Lôi Đình nói

“Được” Lưu thẩm gật đầu đáp

Lôi Đình xoay người hướng lên phòng ngủ lầu trên, đó là phòng mà Cung Thần Hạo trước kia khi còn ở nhà đã ở, nàng đã từng ở qua vài lần, nằm xuống giường mềm mại, có lẽ vì quá mệt mỏi, cũng có lẽ vì nguyên nhân mang thai, mà trong chốc lát nàng đã tiến vào mộng đẹp

Sắc trời hơi tối, Cung Thần Hạo lái xe về nhà

Đặt chân vào cửa, bóng dáng quen thuộc cũng ko như mong muốn xuất hiện trước mặt hần, mà trước mắt là căn phòng tối đen, hần ấn nút bật đèn, còi

áo khoác, treo ở giá áo, rồi mới hướng về phía phòng ngủ mà đi

Cửa ko khóa, mở đèn ra , bên trong phòng ko có ai, trong phòng tắm ko có tiếng động , đi đến trước giường, hấn mới chú ý đến tờ giấy đặt trên tủ, âm ảnh cầm lấy tờ giấy, thực giản dị 2 câu nói

Hạo, em đi thăm ông, ông muốn gặp em

Buông tờ giấy ra, hấn ngã xuống giường, nhìn lên trần nhà, trong nhà trống rỗng, vẫn thiếu bóng dáng của nàng, ngay từ lúc nào, hấn đã sớm quen với sự tồn tại của nàng

Lấy điện thoại ra, hấn rất nhanh quay số, nhưng cuộc gọi chưa được chuyển thì đã bị hấn cắt đứt, tư tưởng đại trượng phu nổi lên, hấn tại sao lại phải gọi điện thoại cho nàng, mà ko phải là nàng gọi cho hấn, nói lỏng caravat, bỏ lại điện thoại trên tay, hấn đứng dậy bước vào phòng tắm

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

“Tiểu Dĩnh rời giường” Cung Thủ Hằng ngồi ở trên bàn com lăm nhăm đọc báo, đôi mắt mang kính nhìn Lôi Dĩnh từ trên lầu đi xuống

“Ông, chào buổi sáng” Lôi Dĩnh đi tới bàn ăn liền dịu dàng nói, ông thức dậy thực sớm, hiện tại đã gần 7 giờ, xem ra ông hấn là 6 giờ sáng đã thức dậy rồi

“Chào” Cung Thủ Hằng buông tờ báo trong tay ra, hướng vào nhà bếp nói “A Phuong, có thể dọn bữa sáng rồi”

A Phuong là từ mà ông thường hay gọi Lưu thẩm, Lưu thẩm tên đầy đủ gọi là Lưu Phuong, chuyện này cũng là từ miệng Liễu Tinh mà Lôi Dĩnh biết được “Gia gia, thật ngại, làm cho ông phải chờ” Lôi Dĩnh có chút áy náy nói

“Tôi qua ngủ có ngon giấc ko?” Cung Thủ Hằng hỏi

“Dạ, tốt lắm” Lôi Dĩnh trả lời

“Giữa trưa cùng ông ăn com rồi hẵng trở về!” Cung Thủ Hằng cũng ko muốn cho Lôi Dĩnh đi, nhưng là ko có biện pháp, ngày mai nàng phải đi làm, chỉ còn mình hấn một ông già cô đơn

“Được” Lôi Dĩnh gật đầu đáp

Ăn xong bữa sáng, Lôi Dĩnh cùng Cung Thủ Hằng dạo quanh hoa viên, hàn huyên chuyện cuộc cùng chuyện của Hạo lúc trước, nhưng thật may là ông ko hỏi quá nhiều, chỉ có hỏi sơ sơ

Sau khi ăn com trưa xong, ông lại như trước bảo nàng đi đưa com cho Hạo, theo như ý ông, hấn là muốn bồi đắp cảm tình của nàng cùng Hạo!! Lôi Dĩnh ko thể từ chối, chỉ có thể kiên trì đến tòa nhà Cung thị

“Thiếu phu nhân, sao cô ko đi vào?” Lão Lưu từ trên xe đi xuống hỏi

“Tôi vào liền, Lưu thúc, ông ở đây chờ tôi 1 chút, lát nữa tôi phải đi siêu thị mua vài thứ” Lôi Dĩnh nói

“Dạ được” Lão Lưu cung kính trả lời

“Lưu thúc, ở trước mặt tôi, thúc ko cần câu nệ như vậy”

“Vâng, thiếu phu nhân” Lão Lưu cười nói, thiếu phu nhân tâm tính rất tốt, rất thiện lương

“Ừ, tôi lên 1 chút sẽ xuống liền” Lôi Dĩnh cười nói xong

“Thiếu phu nhân, xin chào” nhân viên phụ vụ trước quầy mỉm cười lên tiếng

“Lôi Dĩnh hướng tới nữ nhân viên gật đầu cười, cũng nói “Xin chào”” Nàng liền hướng về thang máy hôm qua đã vào bước tới

“Oa! Thiếu phu nhân nhìn qua thật nhỏ nha!!” Vương tiểu thư m nhân viên phục vụ trước quầy nhìn bóng lưng nàng nói

“Ừ, nhưng lại rất hiền lành” Tần tiểu thư cũng phụ họa

Lôi Đình nhìn cổ tay, đã gần 12 giờ rồi, khó trách vừa mới vào cửa đã ko thấy người nào, hẳn là mọi người đã tan ca ăn trưa hết rồi

Thang máy kêu lên 1 tiếng, nàng chưa có đủ thời gian suy nghĩ đã lên đến tầng cao nhất, nàng bắt đầu đi thờ dài, mang theo hộp cơm bước ra thang máy, chào đón nàng là một nữ nhân cao gầy, tinh tế, phi thường mỹ lệ

“Ko thể nào?” Lâm thư kí kinh ngạc hô nhỏ, cô gái nhỏ này lại là tổng giám đốc phu nhân sao!!? Nhất định là có chuyện lằng lằng rồi!! Có lẽ nàng là thân thích của tổng giám đốc phu nhân “Xin hỏi cô là.....” Nàng hỏi thử, ko dám hỏi quá rõ ràng, vì sợ vô lễ

“Tôi là Lôi Đình”

“Trời ạ! Là thật!” Lâm thư kí che miệng thờ, kinh động quá nửa khiến cho nàng trong chốc lát phá hủy đi hình tượng thư ký chuyên nghiệp của mình. Nàng trưởng thành rồi sao? Hay là tổng giám đốc có bệnh thích con nít ! (Rin: haha...chết Hạo ca nha!! lớn già đầu mà dụ dỗ con nít!!)

“Thật có lỗi?” Lôi Đình đại khái cũng biết vị nữ nhân mỹ lệ này suy nghĩ cái gì

Thật có lỗi? Lâm thư kí hồ nghi nhìn vị tổng giám đốc phu nhân trước mắt?nàng nói thật có lỗi là có ý gì? Bất quá, mặc kệ nó là cái ý gì đi nữa,nàng đều rất khó tiếp thu, tổng giám đốc lúc trước nhìn ngắm cái đẹp rất có tiêu chuẩn, làm sao lại có thể lấy nàng về nhà?? Quên đi, vẫn là đừng đoán mò thì hay hơn, chuyện của tổng giám đốc ko phải là chuyện nàng có thể hỏi

“Xin hỏi, Hạo.....ko đúng, tổng giám đốc có ở đây ko?” Lôi Đình hỏi, trước mắt vị nữ nhân cao gầy mỹ lệ này, nàng là thư kí của hắn, liệu bọn họ có thể phát sinh chuyện gì hay ko?? Nghi vấn trong đầu nàng hiện lên

“Tổng giám đốc đang ở văn phòng, xin mời theo tôi” Lâm thư kí xua tay nói, tuy rằng nhìn qua nàng rất nhỏ, nhưng vẫn rất đáng yêu, xem ra tổng giám đốc đã thay đổi khẩu vị

Lâm thư kí đi vào bàn làm việc của mình, đề nủm trò chuyện xuống “Tổng giám đốc ,thiếu phu nhân đến đây” Thanh âm của nàng rất máy móc, ko có kinh ngạc chi có chuyên nghiệp

“Mời nàng vào đây”

“Vâng, tổng giám đốc” Nàng đi đến cửa văn phòng, gõ 2 cái, sau đó liền mở cửa, đối với Lôi Đình nở nụ cười thân thiết “Mời vào, thiếu phu nhân”

Lôi Đình đi vào văn phòng, thấy Cung Thần Hạo đang bù đầu bận rộn trên bàn công tác

“Lâm thư ký” Cung Thần Hạo cũng ko ngẩng đầu lên

“Vâng, tổng giám đốc có gì phân phó?” Lâm thư ký cung kính đứng bên cạnh hỏi

“Cô có thể tan ca” Cung Thần Hạo nói

“Vâng tổng giám đốc”

“Cô đi ra ngoài đi, vào làm lại cũng ko được quấy rầy chúng tôi

“Vâng” Lâm thư ký lui ra ngoài

Cửa vừa đóng lại, Cung Thần Hạo lập tức bỏ công việc trên bàn xuống, cất vài bước tiến lên trước mặt Lôi Đình, bộ dạng hần hác ảm khiến Lôi Đình theo bản năng lùi về phía sau, cho đến khi lưng chạm đến cửa ko thể động đậy

Hắn.....hắn sao lại thế này? Vì sao đột nhiên lại như vậy? Lôi Đình căng thẳng nhìn hắn

“Ngày hôm qua, tại sao ko gọi điện thoại cho anh?” Cung Thần Hạo chống hai tay lên ván cửa, đem nàng vây chặt, cúi đầu gầm lên

“Cái gì.....cái gì?” Nàng bị hắn quát mà ko hiểu ngọn ngành ra sao, đây ko phải là lần đầu tiên hắn đối với nàng phát giận, nhưng tính khí này thoạt nhìn cũng ko thật sự giống như phát hỏa, khiến cho nàng cảm thấy mù mờ

“Em còn dám hỏi!” Cung Thần Hạo hung dữ quát lên

“Ách.....” ngày hôm qua, em cùng ông nói chuyện phiếm cho đến khuya, nên quên gọi điện thoại cho anh” Lôi Đình chớp chớp đôi mắt nói

“Anh đã dối bưng” Cung Thần Hạo có chút thất vọng, nàng thật sự ko cần hắn sao?

“Em lập tức chuẩn bị giúp anh.....Anh trước hết cho em đi , được ko?” Nàng sợ hãi nhìn hắn

Cung Thần Hạo trừng mắt nhìn nàng trong chốc lát, mới phần nộ buông tay ra, dõi theo nàng khẩn cấp rời khỏi phạm vi uy hiếp của hắn, mang theo com hộp đi đến một bên sofa , đem com hộp nhiều tầng đặt trên bàn trà, mở từng tầng ra

“Xong rồi” Lôi Đình bày đặt xong, xoay người hướng hấn nói

Cung Thần Hạo nâng bước, ngồi xuống sofa, giương mắt hỏi “Em ko ăn?”

“A, em đã cùng ông ăn ở nhà rồi” Lôi Đình trả lời

Cung Thần Hạo ko nói nữa, liền im lặng ăn, nhưng ngẫu nhiên ánh mắt lâu lâu vẫn chú ý đến Lôi Đình

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56

Lôi Đình ngồi ngay ngắn 1 bên, nhìn hành động hấn ăn com, thì ra hấn ăn com cũng có thể đẹp trai như vậy, từng động tác tao nhã, từng cái nhai nuốt tinh vình, ngón tay thon dài, tay nâng âm thầm xoa bụng, ko biết trong bụng nàng, đứa con là trai hay gái, nhưng mà tốt nhất vẫn là con trao đi, như vậy sẽ giống hấn, có bề ngoài tuấn đạt, nụ cười dịu dàng, thái độ nghiêm túc làm việc, ngoài ra nàng còn mong muốn lớn nhất là, về sau đứa nhỏ sẽ là một người đàn ông chỉ chuyên nhất một mối tình

Mấy phút sau, Cung Thần Hạo rốt cuộc ko nhịn được giương mắt hỏi “Trên mặt anh có gì sao?” Cảm giác bị nàng nhìn chăm chú tốt lắm, hấn chẳng qua là muốn đùa với nàng một chút

“Ách.....” Đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân, Lôi Đình đột nhiên bị hấn dùng câu hỏi kéo về hiện tại, nàng ngưng ngưng cúi đầu “Ko....ko có”

Cung Thần Hạo nhìn tiểu thê tử của hấn, nàng vẫn hay thẹn thùng như trước, nói “Buổi tối cùng nhau về nhà”

“A!!Ko cần, anh còn phải làm việc, lát nữa anh ăn xong rồi, em dọn dẹp lại một chút rồi sẽ về nhà” Lôi Đình từ chối nói, ở cùng hấn một mình, nàng luôn có một loại cảm giác kèm chế “Còn nữa, tủ lạnh trong nhà đều rỗng ko, em còn phải đi siêu thị mua chút đồ”

“Sau khi tan ca, anh cùng em đi” Cung Thần Hạo đang ăn com, ko thấy nàng

Ách??Hấn cùng nàng đi?? “Luu thức đang ở dưới lầu chờ em, em cùng Luu thức đi” Lôi Đình thanh âm rất nhỏ

“Anh gọi điện cho Lão Luu đi về trước” Cung Thần Hạo nói xong, liền đứng dậy hướng bàn làm việc đi đến

“Anh làm việc nhiều như vậy, em một mình đi cũng được, thật sự ko cần làm phiền anh” Ý đồ của Lôi Đình là muốn hấn hiểu được, nàng ko muốn quấy rầy đến công việc của hấn

Vừa cầm lấy điện thoại trong tay, hấn ko tự giác dùng sức bóp chặt, đưa lưng về phía Lôi Đình nói “Em thật sự ko muốn ở chung với anh sao?” Hấn hôm nay đã rất vất vả buông cái giả, chỉ còn chờ nàng đặt câu thang, hấn sẽ đi theo xuống dưới, nhưng tại sao nàng lại cố chấp như vậy

“Ko có” Lôi Đình rất nhanh đứng thẳng, nhìn hấn trả lời

Cung Thần Hạo quay người lại, tầm mắt nhìn thẳng, ánh mắt của nàng có chút né tránh, hấn một chân bước xa, tay đặt lên đầu vai Lôi Đình “Ko có? Vậy em hiện tại đang ở đây làm gì?”

Lôi Đình trừng lớn đôi mắt, nhìn về phía khác, tầm mắt của hấn quá mức nóng cháy “Em.....em.....” “em” nữa ngày, rốt cuộc nửa chữ Lôi Đình cũng ko nói nên lời

“Em muốn nói cái gì?? Nếu thật ko muốn đến gặp anh, thì tại sao lại đưa com trưa đến?? Hay là muốn đến tra xét?? Xem anh có làm chuyện gì có lỗi với em hay ko sao??” Cung Thần Hạo hoàn toàn bị chọc giận, tức giận bị kèm chế hỏi lâu đã có thể giải phóng, hai mắt nhìn chăm chăm Lôi Đình quay mặt, bàn tay nắm trên vai nàng, cũng bắt đầu dùng sức

Đau!! Trên vai truyền ra đau đớn, làm cho Lôi Đình cau chặt mày, nhưng mà tại sao trong lòng nàng cũng đau?? Cô nén ý muốn khóc, ko cho nước mắt chảy xuống, nàng hình như ở trước mắt đã khóc nhiều lần lắm rồi, nàng ko muốn ở trước mặt hấn lại chảy nước mắt, nàng cũng phải có tôn nghiêm của mình

“Em vì sao ko nhìn anh? Nhìn anh!” Tay phải giữ chặt cằm Lôi Đình, làm cho nàng nhìn chăm chú vào hấn

Lôi Đình mở to đôi mắt ngập nước, nguyên bản hai gò má có chút hồng hồng, đã trắng bệch, bọn họ cứ như vậy đối diện, thật lâu sau, Lôi Đình mới mở miệng “Là ông để cho em mang com tới”

“Nếu ông ko để cho em mang com tới, em sẽ ko tới?” Hấn muốn nghe nàng nói đến câu “ko phải”

“Phải” Lôi Đình ko chút suy nghĩ liền trả lời

Nghe cái đáp án như thế, dụng lực trên tay Cung Thần Hạo càng lớn hơn, chết tiệt!! Nàng thể nào cũng phải nói như vậy mới được sao?

“A...” Bởi vì đau đớn, Lôi Đình kêu ra tiếng

Cung Thần Hạo lúc này mới chú ý tới, rất nhanh buông tay ra, ánh mắt hắn vẫn như trước nhìn chăm chú vào nàng, cô gái nhỏ này, tại sao lần nào cũng ko chịu thỏa hiệp? Tại sao lần nào cũng làm cho hắn khổn khổn như vậy

Lôi Đình nhẹ nhàng thở ra, chịu đựng đau đớn, nàng ngồi xổm xuống, mở hộp đựng com bằng thủy tinh ở trên bàn, từng chút từng chút xếp đặt, lại lấy khăn tay ra lau dọn mặt bàn sạch sẽ, sau đó nàng mới thông thả hòa hoãn nói “Anh bận việc, em đi trước”

Cung Thần Hạo nhìn nàng đi khỏi tầm mắt, hắn thất bại thở ra, nói lỏng caravat, bàn tay to vung lên, đồng hồ đeo tay chờ xử lý trên bàn đều rơi là tả, tay dùng sức gõ ở bàn làm việc, hắn mất lạnh nhìn ra ngoài cửa sổ

Ánh mắt của nàng đau quá, tâm cũng rất đau. ....Toàn bộ đều mờ mờ mịt mịt trống rỗng, ko rõ, vừa đi ra khỏi văn phòng, nàng nghe được tiếng động lớn phát ra trong phòng, nhưng mà nàng ko có dũng khí quay lại, chỉ có thể nhanh chân đi vào thang máy, nhìn con số đang thẳng tắp xuống dần, tâm tình cũng giảm xuống theo

Tựa vào xe, lão Lưu nhìn thấy Lôi Đình đi ra liền chào đón “Thiếu phu nhân, cô thể nào đã đi xuống đây?”

“Ừ, hắn ăn xong rồi, hơn nữa vòng việc cũng bề bộn, tôi sợ quấy rầy đến hắn” Lôi Đình cúi thấp đầu, hiện tại ánh mắt của nàng đã hồng hồng, nếu như bị Lưu thúc nhìn thấy, thể nào ông ấy cũng hỏi

“A....thiếu phu nhân đối với thiếu gia thật tốt” Lão Lưu cười nói

“Lưu thúc, ông lại phải chờ tôi ra siêu thị, thật là làm phiền ông” Lôi Đình âm thầm đổi chủ đề khác

“Thiếu phu nhân, cô rất khách khí rồi” Lão Lưu tiên lên mở cửa xe, đề Lôi Đình lên xe

“Ông là trưởng bối” Nói xong, Lôi Đình ngồi lên xe, cũng ko nói thêm cái gì, chỉ lẳng lặng nhìn ra ngoài cửa sổ

Mà lão Lưu cũng ko nghĩ nhiều, hắn vui vẻ lái xe khi nhìn thiếu gia và thiếu phu nhân ân ái như vậy, hắn nhìn thiếu gia từ nhỏ đến lớn, nhìn hắn (*Cung Thần Hạo) lưu luyến bụi hoa, ko có định tính, khiến hắn cũng sốt ruột theo, nhưng mà hiện tại thì tốt rồi, có thiếu phu nhân hiền lành như vậy, đối với ai lúc nào nàng cũng tươi cười, hơn nữa đối với người khác nàng đều rất tôn trọng, khuôn mặt lại vui vẻ như con nít, nhìn thế nào, hắn cũng thấy thích

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Sau khi Lôi Đình xuống xe, liền dẫn dò lão Lưu đi trước, nàng nói ko biết mình sẽ đi bao lâu lâu, lát nữa nàng sẽ tự bắt xe về nhà, nàng hướng lão Lưu vẫy tay, nhìn theo xe càng lúc càng xa dần, mới xoay người tiến vào siêu thị

Đẩy xe đẩy, Lôi Đình chậm rãi nhìn các loại hàng hóa khác nhau, ngẫu nhiên gặp được thứ vừa mắt, liền dừng bước, nhìn xem, lại bỏ nó vào xe đẩy, cứ đi như vậy ngừng ngừng chờ chờ một lúc sau, nàng đã mua xong mọi thứ chỉ trong vòng nửa giờ, nàng ở bên xe xem lại giá cả, hạn sử dụng, siêu thị so với bình thường lại có nhiều cặp đôi đi hơn, tình nhân có, vợ chồng cùng đi cũng có, chỉ có mình nàng là một thân một mình (Rin: ai biểu Hạo ca đòi đi mà tỳ ko cho chi, giờ mới thấy tui thân !! U-U)

“Cảm ơn, tổng cộng ba trăm bốn mươi sáu đồng” nhân viên thu ngân mềm mại nói

Lôi Đình lấy ví tiền ra, mặt lộ vẻ khó xử, nàng làm sao bây giờ?? Ví tiền chỉ còn có hai trăm đồng, nàng hơi nhú mồm, giương mắt nhìn nhân viên thu ngân, suy nghĩ nên mở miệng nói như thế nào, tiền của nàng ko đủ

“Tiểu thư, làm phiền cô nhanh lên 1 chút, phía sau còn có người chờ” nhân viên thu ngân hướng về Lôi Đình cười nói

“Ách.....chuyện này, tiểu thư, tôi.....”

Lôi Đình còn chưa kịp hoàn thành lời nói, một âm nam từ tính phía sau nàng đã vang lên, “Có thể xoát thẻ ko?” Nói xong, hắn đưa ra thẻ vàng đặt ở trên quầy thu ngân (Rin: hic!! Sao tỳ đi đâu cũng gặp đại gia vừa giàu vừa đẹp vậy.....!?)

Lôi Đình kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về người phía sau, thấy rõ người, nàng có chút kinh ngạc, sao lại là hắn??

Tiểu thư thu ngân ngơ ngác nhìn nam nhân tuần dật trước mặt, trời ạ!! Ko ngờ nàng ở trong này cũng có thể gặp được cực phẩm soái ca như vậy nha!

“Oa, rất đẹp trai nha!” Mỗ nữ sợ kinh ngạc tán thán

“Ừ, thật sự rất tuần tú” Mỗ nữ phụ ko ngờ đến

“Ko biết hần có bạn gái hay chưa?”

“Chỉ ko thấy hần giúp cô gái phía trước thanh toán sao? Hần đã là hoa có chủ”

“Thật đáng tiếc a!”

“Đúng vậy a!”

Nữ nhân háo sắc, nam nhân còn lại đồ kị “Tiểu thư, nhanh chút, cô ko thấy được ở đây còn có người chờ sao?” Một mỗ nam ko chịu đựng được nói

“Đúng vậy a! Nhanh chút” Mỗ nam phụ họa nói

Đột nhiên có một trận âm thanh báo oán vang lên, khiến nhân viên thu ngân háo sắc bưng tỉnh

“Tiểu thư, có thể nhanh chút ko?” Nam nhân cũng ko tức giận, ôn hòa hỏi, đối với lời của người khác, căn bản hần ko để trong lòng

“A...có thể, xin chờ 1 chút” Nhân viên thu ngân mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu cầm lấy thẻ vàng, nguyên bản thao tác thuần thực hiện tại lại có chút vụng về
“Xong...được rồi, tiền sinh, phiền ngài kí vào đây” Nàng đưa ra tờ hóa đơn, để hần kí

Nam nhân lấy bút máy ra, hạ chữ ký cứng cáp hữu lực của hần xuống, hần giúp Lôi Đình mang theo các túi đồ, nhưng đi vài bước sau mới phát hiện người phía sau ko theo kịp, liền quay lại “Em ko đi sao?”

Lôi Đình lúc này mới chậm chậm đi về hướng hần, nhưng về mặt nàng vẫn thối mác nhìn hần “Ngự Phi ca, sao anh lại ở chỗ này?”

“Vây chỉ mình mới có thể đến đây sao?” Tiểu Ngự Phi có ý nhử mày hỏi ngược lại, muốn nhìn thử phản ứng của nàng 1 chút

“Ko phải, em ko có ý đồ” Lôi Đình biết mình hỏi có chút đường đột, liền ngưng ngừng cúi đầu

“A.....đưa em thôi, anh đến mua đồ, nhưng ko ngờ lại gặp em, thực bất ngờ” Tiểu Ngự Phi cười nói, phản ứng của nàng hần thực vừa lòng

“Em cũng thật bất ngờ, đúng rồi, Ngự Phi ca, cảm ơn anh vừa rồi giúp em” Lôi Đình quay đầu nhìn về nam nhân cao lớn bên cạnh, thật may là gặp được hần, nếu ko nàng thật sự ko biết nên ứng phó thế nào

“Em vừa rồi có phải đã quên mang tiền hay ko?” Tiểu Ngự Phi hỏi

“Ko phải ko mang, là ko đủ tiền” Lôi Đình cúi đầu, nhỏ giọng trả lời

“A.....Hạo chưa cho em thẻ sao?” Tiểu Ngự Phi cười hỏi

“Có, nhưng mà em để nó ở nhà vẫn chưa có dùng qua, tiền đó là tiền của hần, hơn nữa em cũng có tiền lương” Lôi Đình giải thích nói, nàng ko muốn xài tiền của hần, mặc kệ nguyên nhân là gì, nàng chỉ ko muốn dùng số tiền đó, tuy rằng hiệp ước đã có ghi chú rõ, hàng tháng hần phải cho nàng một số tiền làm sinh hoạt phí, nhưng đối với nàng điều khoản ấy lại ko hữu dụng

“Một mình em đi đến đây sao?” Tiểu Ngự Phi thu hồi tầm mắt lại, nhìn về phía trước

“Lưu thúc đưa em tới đây, nhưng em đã cho ông ấy về trước” Lôi Đình cười nói

“Muốn đi đâu? Anh đưa em” Tiểu Ngự Phi quay đầu nói

“Ko cần, chỉ cần đưa em trở về là được, còn nữa, số tiền vừa rồi anh giúp em trả thay, em sẽ trả lại sao” Lôi Đình đáp lại tầm mắt hần nói, nhưng lập tức lại chuyển mắt đi

“Dù sao anh cũng ko có việc” Tiểu Ngự Phi ko hề hà nói

“Hôm nay là Chủ Nhật, anh phải nghỉ ngơi, hơn nữa anh cũng là người, ko phải máy móc, cũng cần phải điều tiết hợp lý” Tiểu Ngự Phi trêu ghẹo nói, kỳ thật hôm nay, quả thật hần nói ko có việc gì, cũng ko phải là nói láo, hần đến siêu thị chẳng qua là lúc đợi đèn xanh đèn đỏ, hần tình cờ nhìn thấy được bóng dáng của nàng, mới vui vẻ dừng xe lại, đi vào siêu thị tìm kiếm bóng dáng nàng

“Cũng được” Lôi Đình hiểu biết gật đầu

“Vây hiện tại, em có thể nói cho anh biết muốn đi đâu ko?” Tiểu Ngự Phi cười hỏi

Lôi Đình giờ cổ tay lên, nhìn nhìn đồng hồ, mới 3 giờ rưỡi, nàng nghĩ nghĩ nói “Đi Thiên Vị đi! Anh biết chỗ đó ko?”

“Ừ, vậy em ở đây chờ anh 1 chút, anh lấy xe ra” Tiêu Ngự Phi nói

“Được” Lôi Đình gật đầu

Tiêu Ngự Phi buông túi đồ trong tay, đặt bên chân Lôi Đình, đối với nàng nở nụ cười, rồi hắn mới xoay người về một bên đi, đến thang máy đi xuống lầu 1, ra bãi giữ xe

Lôi Đình đợi 3, 4 phút trước mắt nàng dừng lại 1 chiếc xe hơi cao cấp màu đen, Tiêu Ngự Phi nhìn xuống xe, âm thầm nhắc nàng dưới chân có có túi đồ to, hắn mở cốp xe phía sau, bỏ đồ vào

Rất kiểu cách, hắn giúp Lôi Đình mở cửa xe nói, “Mời lên xe”

Lôi Đình nhìn thấy hắn làm động tác liền nở nụ cười “Cám ơn” nàng ngồi vào xe

“Vị nữ nhân xinh đẹp phục vụ, là vinh hạnh của anh” Cười nói xong, hắn đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe, ngồi xuống chỗ điều khiển

Mà Lôi Đình vẫn nở nụ cười, ko ngờ Tiêu Ngự Phi làm việc điên cuồng như vậy, mà cũng có mặt hài hước

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chuong 58

Cung Thần Hạo vừa bước vào nhà liền tháo caravat trên cổ ra, cởi luôn cả âu phục vứt lên giường, đồng hồ báo thức trên giường vì rung lên quá độ rơi xuống mặt đất phát ra tiếng động thật lớn

Cung Thần Hạo ngồi cứng người ở trên giường, cảm xúc hạ thấp đến tận cùng, phảng phất như một pho tượng băng đông lạnh ngàn năm

Chết tiệt, nàng rốt cuộc đã đi đâu! Suốt cả buổi chiều ko thấy người, điện thoại gọi đến cũng ko thông! Hiện tại hắn về nhà, cũng ko thấy, chẳng lẽ.....Nàng vì lời nói của hắn vừa rồi, cố ý hờn dỗi nào loạn mất tích, nàng muốn cho hắn lo lắng sao?

Hay là, nàng hiện tại đang ở cùng người nam nhân kia, bọn họ đang ở thế giới riêng của hai người nên đã sớm đem hắn quên đến 9 tầng mây....ko...ko đâu, nàng ko phải là loại người này.....

Hai loại suy nghĩ hỗn loạn ý nghĩ bình tĩnh của Cung Thần Hạo lúc trước, nhưng mà hắn càng sốt ruột lại càng tức giận, càng ko thể lừa gạt chính mình nữa.....hắn hiện tại, thật ra đã sớm yêu nàng

Nếu ko phải bởi vì cả trái tim hắn đều nhớ nàng, hôm nay hắn sẽ ko lật đật trở về trước khi chưa xong ca ....

Chết tiệt, cũng bởi vì nữ nhân kia làm cho hắn quan tâm!

Thời gian đã gần đến nửa đêm, xung quanh vắng lặng chỉ độc nhất tiếng “tích tắc, tích tắc” của đồng hồ kêu trên vách tường, trong phòng bóng tối bao trùm toàn bộ ko có nửa điểm ánh sáng

Từ khi bước vào phòng, tim của hắn lại ko được nửa giây bình tĩnh, trong tim tràn ngập tức giận cùng chửi rủa, chẳng những hắn chưa ăn xong bữa tối mà ngay cả toàn bộ đồng tài liệu công văn đem về nhà xử lý, hắn cũng chưa động tay đến

Nằm trên giường nhưng mắt vẫn mở, cả lòng hắn đều quay chung một mình Lôi Đình, tuy rằng lo lắng, nhưng hắn vẫn ko thể bỏ mặt mũi xuống, đi tìm nàng, nàng là 1 người trưởng thành, trò đùa của con nít ko thích hợp với nàng

“Reng....reng....”

Một trận chuông cửa vang lên.....Ngay tiếp sau đó là tiếng gõ cửa!! Tiếng gõ cửa đem suy nghĩ sâu xa của Cung Thần Hạo kéo trở về với hiện tại, hắn rất nhanh đứng dậy

“Tiểu Đình, Hạo hình như chưa trở về, em có chìa khóa ko?” Gõ cả nửa ngày cũng chưa thấy mặt người ra mở cửa, Tiêu Ngự Phi đỡ Lôi Đình hỏi, trời ạ!! Hối hận a!! Sớm biết rằng nàng chưa kịp hỏi hắn cái gì đã uống 1 ly rượu, hơn nữa tư lượng lại kém như vậy, hắn nhất định sẽ ko phạm vào cái sai lầm ngớ ngẩn này!!

“A.....chi.....chi mà mở cửa.....” Lôi Đình vươn ngón trỏ đặt lên trên miệng “Đây .....đây là.....chú ngữ, cả...anh cũng .....chưa nói....đương

nhiên. ...mở ko được cửa a” Nói xong nàng lại hi hi cười

Thần A!! Tiêu Ngự Phi lắc lắc đầu, ko nói gì, hấn chưa từ bỏ ý định lại 1 lần nữa nhấn chuông cửa, gõ cửa thêm vài cái, hấn muốn xác nhận lại có phải bên trong rốt cuộc thật sự có người hay ko, nhưng chỉ gõ được 1 phút, vẫn ko thấy người ra mở cửa, hấn đành phải dừng lại

Đờ Lôi Đình say rượu bên người, Tiêu Ngự Phi vừa định nâng bước đi thì cửa lại được mở. ....

Cung Thần Hạo nhìn Tiêu Ngự Phi ôm Lôi Đình trong ngực, độ ẩm trong đôi mắt ko còn tồn tại, nàng thật giống loài sứa ko xương, toàn thân mềm oặt nằm úp sấp lên ngực Tiêu Ngự Phi

“Nàng bị thương sao?” Cung Thần Hạo kèm chế tức giận hỏi

“Ko, nàng chỉ uống rượu” Tiêu Ngự Phi cười cười, ko có chú ý tới ánh mắt của hấn, “hấn” (Tiêu Ngự Phi) lướt qua mặt Cung Thần Hạo, thật cẩn thận đem Lôi Đình đang say như chết trong lòng đặt nàng ngồi xuống sofa

Cung Thần Hạo đi đến bên cạnh Lôi Đình, một mùi rượu nồng nặc lập tức lao thẳng vào mặt hấn, tản mạn khắp bốn phương

“Cậu mang nàng đi uống thành cái dạng này!!? Cậu có biết hiện tại là mấy giờ ko?” Cung Thần Hạo nhú mày, toàn bộ tức giận đều bộc phát, hấn nhìn đến Lôi Đình người đầy mùi rượu, cơ hồ đã say đến bất tỉnh nhân sự, lập tức hướng ánh mắt về phía Tiêu Ngự Phi, hấn vẫn ko biết, sao nàng lại cùng hấn đi như vậy??

“Tôi vốn muốn đưa nàng về nhà, nhưng là được nửa đường lại gặp phải người quen, liền cùng nàng đi bar, ko ngờ tới nàng thừa lúc tôi đang nói chuyện, liền ngồi một mình uống hết 1 ly rượu” Tiêu Ngự Phi nói lại sơ sơ, kì thật sớm biết rằng kết quả sẽ như vậy, hấn cũng sẽ ko cùng bạn bè rủ nàng đi bar

“Vậy cậu sao lại ở chung với nàng?” Cung Thần Hạo hoài nghi chất vấn

“A, đó là vì buổi chiều trên đường chạm mặt, sau đó lại cùng nhau uống trà, tiếp theo đói bụng nên thuận tiện dẫn nàng ăn cơm chiều”

Tiêu Ngự Phi từ tốn giải thích, hấn ko muốn Hạo hiểu lầm

“Các người thật là khéo nha!” Cung Thần Hạo lạnh lùng nói, trong lòng tràn đầy ghen tuông, hấn ở nhà lo cho nàng muốn chết, mà nàng lại ra ngoài uống rượu

“Khéo, hay tình cờ cũng được, nếu người đã bình an trở về nhà, hiện tại thời gian ko còn sớm nữa, tôi cũng nên đi” Tiêu Ngự Phi ko muốn lại nhiều lời giải thích, hấn nhìn Lôi Đình rồi lướt qua Cung Thần Hạo, sau đó rời đi vẫn ko quên giúp bọn họ đóng cửa lại

Hấn ko phải là hạng người tiểu nhân thừa dịp nước đục thả câu, hấn sẽ chờ, có lẽ thời gian sẽ rất dài, nhưng hấn ko ngại, hơn nữa hôm nay nàng cũng có chút u buồn, có vẻ như nàng và Hạo đã xảy ra chuyện gì, nàng chỉ ngồi lẳng lặng, ngẫu nhiên lâu lâu cùng hấn chuyện trò vài câu, cùng nói truyện phiếm khiến nàng có chút vui vẻ nhưng vẫn nặng nề, nàng như vậy làm cho hấn có chút đau lòng, nhưng vì nàng là vợ của Hạo, hấn cũng ko thể hỏi nhiều

Tiêu Ngự Phi mới vừa rời đi, chỉ thấy nàng động đậy thân thể mềm mại vô lực hướng về Cung Thần Hạo, hai tay gắt gao ôm lấy cánh tay hấn, cả người dán lên người hấn, ý thức ko rõ nhìn hấn ngây ngô cười, Cung Thần Hạo ko rõ hành động của nàng lúc này là có dụng ý gì

Đột nhiên nàng hí mắt, đánh giá hấn nói “Anh. ....bề ngoài rất. ....rất. ....rất. ....quen mặt nha! Giống. ....giống. ....như. ....ông xã. ....tôi vậy”

“Vậy sao?” Nàng còn nhớ mình có ông xã sao??

“Đúng vậy a!! Hấn. ....hấn rất đẹp trai. ....hơn nữa... còn. ....đôi. ....đôi với tôi rất tốt. ....rất tốt a!! Nam nhân. ....như. ....như. ....hấn. ....chẳng trách. ....lại có nhiều phụ nữ thích” Lôi Đình mặc dù là đang cười, nhưng trong ánh mắt vẫn toát ra tia mất mát, Cung Thần Hạo cũng ko nhận thấy được, bởi vì nàng đang cúi đầu nói

“Còn nhớ hôm nay em uống mấy ly rượu ko?” Cung Thần Hạo hỏi

Lôi Đình chớp chớp hàng lông mi dài, mười ngón tay vờn ra tính toán. ....”Ha ha a, thật ngốc, uống nhiều rượu như vậy, tôi làm sao nhớ rõ a, anh cũng say? Thật ngốc a. ....”Nàng cười khanh khách, toàn bộ đầu óc mơ mơ màng màng, ko quá một phút đã dựa vào người hấn ngủ

Cung Thần Hạo cũng ko nói gì thêm, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, xem ra hôm nay nàng đã bị lời mình nói làm cho tổn thương nên ko cũng sẽ ko uống nhiều rượu như vậy, xem ra hấn ở trong lòng nàng cũng có địa vị, hấn ôm lấy nàng, đi vào phòng ngủ, đem nàng đặt lên giường

Theo sau, hấn từ phòng tắm lấy ra 1 cái khăn ướt, giúp nàng lau người, thay áo ngủ, chờ cho mọi việc hoàn tất, Cung Thần Hạo cả người cũng đã đầy mùi rượu cùng mồ hôi, đi đến tủ quần áo, hấn lấy ra một cái áo ngủ khác, hiện tại hấn cần tắm rửa 1 cái, đây cũng là lần đầu tiên hấn tắm rửa sau khi hầu hạ xong một nữ nhân say rượu.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59

Trải qua một phen tắm rửa thật lâu, Cung Thần Hạo cũng nhẹ bước ra khỏi phòng tắm, nhìn tư thế ngủ ko chút thực nữ của nàng, hấn ko khỏi nở nụ cười, đi lên phía trước, đem tư thế ngủ của nàng chỉnh lại thật tốt, đắp chăn cho nàng xong, rồi mới tắt đèn đầu giường, sau đó hấn lại kéo cao chăn, chui vào nằm bên cạnh nàng

Thật lâu sau, đột nhiên nàng hí mắt, xóc nửa người ra khỏi chăn, soái chân ngồi lên người Cung Thần Hạo

Sắp đi vào giấc ngủ, Cung Thần Hạo bị hành động thỉnh linh của nàng làm cho hoảng sợ “Em làm gì?” Hấn nhích người, là nàng muốn uống nước?? Hay muốn nôn??

Tayche ở bên miệng, nàng yếu ớt nói “Tôi. ....tôi muốn. ....muốn. ....”

“Muốn uống nước hay muốn nôn” Cung Thần Hạo hỏi

“Muốn. ....muốn nôn!!” Lôi Đình hòa hoãn lên tiếng

Cung Thần Hạo rất nhanh giựt lại, ôm nàng về phía phòng tắm mà chạy, hấn đau lòng nhìn nàng ghé đầu vào bồn cầu nôn, trong khi tay trái cầm ly nước ấm vừa đun lúc nãy, tay phải cầm một cái khăn mặt

Ko biết uống rượu lại uống nhiều như vậy làm gì? Nàng hiện tại nôn đến ngay cả mặt vàng cũng nôn ra, thật vất vả để nàng ko nôn nữa, hấn nhanh chóng ngồi xổm xuống, đem nàng tựa vào lòng mình, giúp nàng lau mồ hôi hai má, lại giúp nàng uống nước

“Còn muốn nôn ko?” Cung Thần Hạo giọng dịu dàng nói

Lôi Đình nhắm hai mắt lại, lắc lắc đầu, thật khó chịu, ngực giống như bị lửa đốt vậy

Cung Thần Hạo buông khăn tay cùng ly nước ra, ôm lấy nàng, đặt lên giường, vốn định đứng dậy dọn dẹp phòng tắm 1 chút, nhưng lại bị cánh tay nàng gắt gao giữ lại

“Anh là ai a, sao lại ngủ trên giường người ta!!” Nàng mãnh liệt kéo áo hấn, khiến cho hai hàng nút trên áo chỉ trong vòng 5 giây đã ko cánh mà bay

“Anh là chồng em, mau buông tay ra cho anh!” Hấn giữ lấy hai tay nàng ko ngừng giật ra, nói

“Lôi Đình thần trí ko rõ ràng chăm chú nhìn người nam nhân, nàng haha ngây ngô cười, sau đó ko nói lời nào đã vòng tay lên cổ hấn đem hấn ôm thật chặt, làm cách gì cũng ko chịu buông tay

“Ko sao, anh ngủ ở đây cũng tốt. Anh ngủ, tôi cũng ngủ cùng anh, dù sao, chồng tôi hôm nay đã ngủ cùng nữ nhân khác bên ngoài rồi, cho nên, tôi cùng anh ngủ, quyết định vậy đi” Nàng say say xin xin nói, khuôn mặt ửng hồng dán lên trước ngực hấn, thoải mái cọ cọ

Cung Thần Hạo trở mình xem thường, xem ra cô gái nhỏ này say rồi tỉnh rồi mù rồi, ngay cả nàng đã nằm ở đâu, tay ôm người nào cũng ko rõ, còn nữa, hấn từ trước cho tới bây giờ vẫn ko có cùng nữ nhân khác ngủ bên ngoài, cho dù có thời điểm đó, đến phút cuối hấn cũng ngồi trong lòng mà vẫn ko loạn (*ý của câu này nghĩa là từ chối)

“Đừng say khướt, anh chính là chồng em” Hấn miễn cưỡng chống đỡ, hạ thấp bả vai, hơi chút tách nàng ra, hấn muốn nàng thấy rõ hiện tại là đang ôm ai

Lôi Đình nhìn nhìn hấn, ngây ngây, ung dung

“Gạt người! Anh ko phải” Nàng vươn tay ra “Cái tên hoa tâm đại thiếu gia kia sẽ ko để ý đến tôi, hấn có rất nhiều nữ nhân, so với tôi đều xinh đẹp hơn, so với tôi lại có sức quyến rũ. ....cái này, tôi đã sớm biết, nhưng. ....nhưng mà hấn ko nên hoài nghi tôi, tuy rằng tôi có cùng người khác phái gặp mặt, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa làm chuyện có lỗi với hấn, tôi cũng vụng trộm nói cho anh điều này nha!! Kỳ thật ngày đó, tôi đưa cơm cho hấn, trợ lý nói hấn tiếp khách, tôi đã đoán được ko có khả năng hấn chỉ đơn giản tiếp khách như vậy, chắc chắn là hấn đã cùng nữ nhân khác yêu yêu. ....a. ....tôi đúng là vô dụng a! Ngay cả chồng mình cũng trông ko được” Nàng dùng giọng nói bí ẩn nói cho hấn, nói xong lại kéo dài cái mặt (Rin:Đỉnh tỷ say rượu dễ thương quá, haha!!)

Cung Thần Hạo sững sờ, kinh ngạc với lời nói vừa rồi của nàng, chẳng lẽ nàng đang nhắc đến chuyện phát sinh ngày hôm qua sao? Là vì để ý hấn cùng nữ nhân khác ở cùng 1 chỗ, cho nên nàng mới uống rượu?

“Này, anh làm gì mà ko nói lời nào?” Nàng hí mắt nhìn hấn “A. ....tôi biết, anh nhất định cũng đã làm chuyện thực có lỗi với bà xã mình, đúng hay ko? Đàn ông các người đều giống nhau, đều là loại xấu xa, anh cũng là đồ vô lại, siêu cấp vô lại!” Nàng chỉ vào mũi hấn, hung hăng trừng mắt, căn bản nàng cũng đã quên lúc nãy chính nàng cứng rắn lôi kéo hấn, buộc hấn phải làm ra cái chuyện “thực có lỗi với bà xã”

“Anh mới ko có. ....” Hấn gầm nhẹ, ảo não, bản thân xúc động suýt chút nữa đã thốt ra lời giải thích với nàng về chuyện xảy ra chiều qua

Xem nàng say đến cái độ này, ngay cả hần là ai cũng ko nhận ra được, thì có quý nàng mới hiểu được lời giải thích của hần! Quên đi, hần hôm nay xem như đại nhân đại lượng, tam tha cho nàng lần này

“Buông tay, ngủ” Cung Thần Hạo nói

“Ko buông” Lôi Đình ôm chặt hơn

“Thật sự ko buông?” Ánh mắt Cung Thần Hạo lộ ra nguyên thủy dục vọng

“Ừ.....a.....” Lôi Đình tham lam ngửi cái mùi đặc biệt trên người hần, ở trước ngực hần có cọ vài cái, mới buông tay, ngã xuống bên cạnh, đi vào giấc ngủ

Cung Thần Hạo chống tay lên mặt giường, im lặng nhìn khuôn mặt ngủ say đáng yêu của nàng, vừa rồi bị nàng gọi lên dục hỏa, xem ra hần chỉ có thể hướng về nhà tắm dội nước lạnh vài cái lần nữa, ở trên mặt nàng, hần hôn 1 cái, mới đứng dậy đi

Giảng có suốt nửa đêm, Cung Thần Hạo rút cuộc mới nằm trên giường mềm mại, ôm Lôi Đình tiến vào giấc mộng

Mà Lôi Đình lúc này cũng lâm vào mộng đẹp, trong mộng, Cung Thần Hạo đối với nàng rất dịu dàng, cũng rất yêu nàng, còn có cục cưng, trong mộng cục cưng thật đáng yêu, giống như nàng suy nghĩ, là một nam hài, hình ảnh kia chính là hình ảnh của một gia đình hạnh phúc, rất ấm áp, rất ngọt ngào, ko nghi kị, ko xung đột, lại ko khắc khẩu.....

Khỏe miệng nàng gọi lên độ cong tuyệt đẹp, đó là nụ cười của hạnh phúc.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60

Sáng sớm Lôi Đình theo bản năng xoay người điều chỉnh tư thế ngủ, lại bị cảm giác đau nhức trên người làm cho nàng chậm rãi mở hai mắt đang nhắm chặt ra, đau đớn đáng sợ lập tức ở trong đầu nàng cấp tốc phát tác, giống như có thiên quân vạn mã đang ở trước mặt nàng hành quân

Tay chống lên mặt giường, nàng lập tức liền xoa xoa lên chỗ phát đau

Giương mắt nhìn đồng hồ nơi đầu giường, trời à!! 8 giờ rưỡi rồi! Rất nhanh, nàng xúc chấn lên, hạ bàn chân hướng phòng tắm mà chạy, chẳng thèm quan tâm đến cơn đau đầu nữa, nếu ko nàng sẽ đi làm muộn mất

Nhanh chóng sửa soạn tốt bản thân, uống 1 ly sữa, nàng liền nhấc túi chạy ra khỏi cửa, mà tờ giấy nhỏ trên mặt bàn, nhân lúc nàng vội vàng bỏ đi cũng đã bị gió thổi tạt qua, đứng dịp bay xuống đồng hồ bỏ đi đặt bên cạnh bàn, coi như từ đầu tới giờ nó vẫn chưa tồn tại

Lôi Đình ko có giống như trước ngồi xe buýt mà đón một chiếc taxi, đầu nàng vẫn còn ngằm đau đau, nhưng sau khi tắm rửa chải đầu cũng đã đỡ hơn 1 chút, chuyện đêm qua cơ hồ nàng lại ko nhớ rõ, những chuyện phát sinh từ trước lúc nàng say rượu nàng nhớ rõ, nhưng sau khi say rượu mọi chuyện lại rất mơ hồ, hình như hôm qua có người đã chăm sóc nàng cả đêm, vốn tưởng rằng người đó là Cung Thần Hạo nhưng mà vừa tỉnh lại, nàng cũng ko có thấy bóng người của hần, hần là ngày hôm qua hần ko về nhà

Xem ra nàng lại làm phiền Tiêu Ngự Phi lần nữa rồi, 2 lần say rượu đều là hần chăm sóc, có lẽ rảnh rồi nàng nên mời hần ăn bữa cơm mới được, từ trong túi nàng lấy ra một cái gương nhỏ, nhìn thấy mặt mình có chút tái nhợt, nàng trang điểm lại 1 chút, khiến cho bản thân mình nhìn có sức sống hơn

Lôi Đình đánh thẻ chấm công khi giờ làm chỉ còn 1 phút là bắt đầu, may quá, còn những 1 phút, tuy rằng toàn bộ tiền thưởng tháng này đều đã sớm ko còn, nhưng hôm nay là ngày đầu tiên nàng đi làm sau dịp nghỉ lễ, nên nàng muốn đi làm đúng giờ

“Đến muộn?” Nhìn Lôi Đình ngồi xuống, Tiểu Mễ bên cạnh xoay người hỏi

“A.....vẫn còn 1 phút” Lôi Đình cười nói

“Người đây tội gì phải đi làm, có được ông chồng nhiều tiền như vậy mà” Lúc này, phía trước Cao Tuyết cũng hợp thời chen vào nói

Kỳ thật chuyện nàng kết hôn, lúc Cung Thần Hạo đưa nàng về nhà, các nàng đã toàn bộ biết hết, cho nên nàng cũng ko còn chỗ che giấu, lại bị các nàng đòi tặng bánh kẹo cưới, nàng cũng đã làm tặng, lâu lâu bị trêu chọc như vậy, nàng cũng đã quen

“Đúng vậy a! Nếu là ta a.....ta đã an vị làm phu nhân ở nhà” Tiểu Mễ cũng phụ họa

“Ách.....tiểu nữ tử ta là mệnh lao lực, ko muốn ngồi yên” Lôi Đình cũng ko thêm chú ý lời của các nàng, chỉ cười trêu ghẹo nói

“Xì.....nói thật, ông xã nhà người có biệt danh hoa tâm đại thiếu gia, người chịu được sao?” Cao Tuyết tò mò hỏi, nàng thật sự ko hiểu, tại sao Lôi Đình nói kết hôn liền kết hôn, nàng thật nhìn ko ro, hơn nữa nàng cũng đã là đồng nghiệp 2 năm của Lôi Đình, nàng cũng biết Lôi Đình là loại người càng đơn giản càng tốt

Nụ cười trên mặt Lôi Đình có chút cứng lại, nàng ko nói tiếp, nàng có chịu được ko? Đáp án phải chăng đã có sẵn

“Tiểu Tuyết, văn kiện của người ko phải vẫn chưa đánh xong sao?” Tiểu Mễ chú ý đến vẻ mặt ngưng ngệ của Lôi Đình, Cao Tuyết này, sao lại hỏi cái vấn đề này

“Ta.....”

“Nhanh chút, cấp trên ko phải đang chờ sao?” Tiểu Mễ rất nhanh cắt lời nàng, hướng nàng nhủ mảy, đẩy ghế dựa của nàng 1 chút, còn mình cũng trở lại vị trí làm việc

Cao Tuyết gặp Tiểu Mễ liếc mắt, coi như cũng hiểu mình ko nên hỏi tiếp, quay đầu nhìn mắt Lôi Đình có chút ngưng ngừng, cũng ko hề nói thêm gì, vui đầu làm việc

Lôi Đình cười cười, hai kẻ kia đúng là dở hơi, thở ra 1 hơi, nàng cũng bắt đầu làm việc, nghỉ một tuần xong, công việc của nàng đã sớm xong xuôi, xem ra hôm nay lại tăng ca, thừa dịp vì tính đang khởi động, Lôi Đình cầm lấy ly nước trên bàn, hướng ra quầy trà mà đi

“A!Tiểu Đình, em đến đi làm” Mới từ thang máy đi ra, Thủy Diệc Đồng nhìn theo Lôi Đình ra khỏi quầy trà cười nói, 1 tuần ko gặp, có vẻ nàng gầy đi

“Đồng ừ!” Lôi Đình hướng hân tươi cười

“Giữa trưa cùng nhau ăn cơm đi” Thủy Diệc Đồng cung chiều nói

“Được” Lôi Đình gật đầu

“Vậy em đi làm đi, giữa trưa anh đến chỗ này tìm em” Thủy Diệc Đồng vỗ vỗ đầu Lôi Đình, cái thói quen này hân vẫn ko sửa, chung quy hân vẫn thích vỗ vỗ đầu nàng, nếu ko thì vuốt vuốt tóc nàng

“Ừ” Lôi Đình cười xoay người đi, hân vĩnh viễn vẫn là 1 đại ca ca của nàng, cung chiều nàng

Cung Thần Hạo vào buổi sáng rất sớm đã tỉnh lại vì bị điện thoại đánh thức, hân sáng nay vẫn còn một cuộc họp phải mở. Thật lâu nhìn Lôi Đình, hân mới đứng dậy, tận lực đem tiếng động giảm xuống mức thấp nhất, sợ đánh thức nàng trong lúc ngủ mơ màng

Sau đó hân lấy ra một cái va ly nhỏ, thu xếp bỏ vào vali một bộ quần áo sạch, hôm nay sau khi cuộc họp kết thúc, hân phải ra nước ngoài 1 chuyến, điện thoại vừa rồi chính là của Phương Tử Kiệt gọi đến, chi nhánh bên Mỹ đang xuất hiện ít vấn đề

Sau khi ở trước mặt Lôi Đình gửi lại 1 cái hôn, hân mới dắt theo vali rời phòng ngủ, trước khi ra cửa hân còn để là một tờ giấy nhỏ trên bàn, nói lại hân sẽ đi công tác vài ngày, muốn nàng phải biết chăm sóc mình thật tốt

Reng.....

Cung Thần Hạo một tay đề nút nói chuyện xuống, hỏi “Chuyện gì?”

“Tổng giám đốc, vé máy bay đã được đặt xong, mười một giờ sáng sẽ bay” Lâm thư ký nói

“Ừ” Cung Thần Hạo đơn giản nói, liền cúp máy

Cuộc họp đã hoàn tất, hân hiện tại đang xử lý một ít văn kiện trên bàn, giương mắt nhìn đồng hồ, đã gần 9 giờ, nàng hân là phải rời giường rồi chứ?? Hân buông công việc trong tay ra, cầm lấy điện thoại, đề dây số quen thuộc xuống, nhưng lại ko có người bắt máy

Nàng sao ko bắt máy?? Hay lại đi làm quên mang di động?

Cung Thần Hạo buông điện thoại, nâng tay dụi dụi mũi,nàng hân là có xem tờ giấy hân để lại đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Giữa trưa

“Đi thôi! Thủy Diệc Đồng đi tới trước mặt Lôi Đình

Lôi Đình ngồi trước máy tính, ngẩng đầu “Chờ em 1 chút, em đem mấy thứ này lưu lại” Nói xong , nàng lại cúi đầu đem đồng văn kiện xử lý thật tốt, phân loại lưu trữ. Trong văn phòng mọi người đều đi hết , cũng chỉ còn lại 2 người

“Thuê được một nhân viên có trách nhiệm như vậy, đúng là phúc khí của anh” Thủy Diệc Đồng tựa vào chiếc bàn đối diện Lôi Đình cười nói

“Anh giờ mới biết a!! Có phải muốn lo lắng cho tiền công của em rồi ko?” Lôi Đình đáp lại lời hấn, nhưng ko ngẩng đầu

“Ừ, anh lo lắng, lo lắng.....”

Lôi Đình giương mắt, nhìn bộ dạng hấn suy nghĩ sâu xa một hồi liền cười nói “Ko cần lo , em là loại nhân viên mẫu mực thế gian hiếm có, anh nên quyết định tăng lương cho em đi!! Quyết định này sẽ ko sai” Nói xong nàng lại cúi đầu

“Vậy sao??” Thủy Diệc Đồng hỏi

“Đương nhiên a, nói ko chừng ngày nào đó em bị công ty khác đoạt mất, anh đừng khóc nha!!” Lôi Đình thổi phồng nòi

“A.....tự tin là tốt, nhưng mà tự tin quá thì rất giả” Thủy Diệc Đồng đi lên phía trước , nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu nàng

Lôi Đình tắt máy vi tính đứng dậy, hướng Thủy Diệc Đồng lễ lười , nói “Xí.....anh có cần đá kích em như vậy ko?? một câu, tăng lương cũng ko được??”

“Ừ.....đó là một vấn đề cần phải suy nghĩ sâu xa” Thủy Diệc Đồng có ý trêu chọc nàng

“Hừ!! Ko nói thêm nữa, dù sao hôm nay anh phải trả tiền, em chỉ phải ăn a!!” Lôi Đình chu chu miệng, liếc mắt, cầm lấy túi xách hướng về thang máy mà đi

“Tức giận?” Thủy Diệc Đồng đuổi theo chân nàng hỏi

Lôi Đình quay đầu nhìn nhìn hấn, nói “Em là người nhỏ nhen hay giận sao?”

“Em lúc tức giận đều nói như vậy” Thủy Diệc Đồng đối với cá tính của nàng đều hiểu rõ như lòng bàn tay

“Em muốn ăn” Bước vào thang máy, Lôi Đình nói

“Đi, em muốn ăn gì thì chúng ta ăn cái đó” Thủy Diệc Đồng sáng khoái nói

“anh nói nha?” Lôi Đình giương mắt nhìn hấn hỏi

“Ừ, anh nói: Thủy Diệc Đồng sùng nịch nói

“Em muốn ăn lẩu” Lôi Đình lầm bầm

“Giữa trưa ăn lẩu sẽ rất nóng người, hơn nữa hiện tại, ăn lẩu vào thời tiết này có phải rất kì hay ko?” Thủy Diệc Đồng hơi nhú mày, phát biểu ý kiến của hấn

“Ko được, là anh nói em muốn ăn gì thì ăn cái đó, em muốn ăn lẩu” Lôi Đình giống cô gái nhỏ lời kéo tay áo của hấn, làm nũng, đây là một mặt rất ít được trưng ra của nàng, ngoại trừ hấn, nàng chỉ làm nũng trước mặt Dương

“Được, được, em đừng kéo anh, nút trên ống tay áo anh sẽ bị em kéo đứt mất” Thủy Diệc Đồng thỏa hiệp nói, ko khó để nhìn ra hấn đối với nàng sùng ái rất sâu

“YES.....quá tuyệt vời, em biết anh tốt với em nhất” Nàng hưng phấn nhảy lên, nói xong, vẫn ko quên cho hấn một cái ôm nhiệt tình

Nhưng sự nhớ mình là phụ nữ có thai, nhảy lên như có phải đã hơi quá mức rồi ko, nàng rất nhanh bình tĩnh trở lại, tay vuốt ve bụng, đúng rồi, ngày hôm qua nàng uống rượu, ko biết có gây hại cho cục cưng ko, xem ra ngày mai nàng phải đi bệnh viện kiểm tra mới được, Lôi Đình nhìn hấn cười cười, may mắn là bọn họ đang ở trong thang máy, nếu ko cũng đã trở thành tiêu điểm chú ý của người khác

“Em nha!! Vừa rồi nói muốn ăn , lại chọn ăn lẩu làm tổn ko biết bao nhiêu tiền của anh” Thủy Diệc Đồng trêu ghẹo nói

“Về sau nếu cùng nhau ăn cơm, anh đều phải thanh toán tiền” Lôi Đình nói

“A.....thì ra là em đang bàn tính cỉ này a!!” Thủy Diệc Đồng hiểu rõ

Bọn họ bước tới nhà hàng mà lúc trước vẫn thường lui tới, vừa đẩy cửa thủy tinh ra, mùi vị thức ăn bên trong liền bay ra kích thích vị giác của Lôi Đình, nữ nhân trong quán đều quay mặt nhìn về phía Thủy Diệc Đồng, có thể thấy được hấn đi đến đâu cũng trở thành vật phát sáng!!Khiến cho Lôi Đình cũng

bị nhìn lấy

Chủ nhà hàng thấy khách quen, liền nhiệt tình vui vẻ bước tới, tìm tìm cười “Các vị lâu ko đến, muốn ngồi ở đâu?”

“À.....Lâm thúc, nhà hàng của chú làm ăn thật khá khá nha” Lôi Đình cười nói

“Cũng được!! Muốn ngồi ở vị trí cũ sao?” Lâm Thiếu Cường hỏi

“Ừ” Thủy Diệc Đồng gật gật đầu

“Mời vào trong” Lâm Thiếu Cường khoát khoát tay, chỉ cho bọn họ phương hướng

Lôi Đình cùng Thủy Diệc Đồng đi theo sau hắn, đến vị trí cũ, ngồi vào một cái ghế bọc

“Lâm thúc, cho bọn tôi một phần lẩu uyên ương, một phần thức ăn, chú cho bọn tôi nhiều 1 chút, hai người cũng ko ăn hết bao nhiêu” Thủy Diệc Đồng nói

“Được.....vậy cái vị ngồi đợi trước, một lát nữa tôi cho người đem trà đến đây” Nói xong, hắn liền lui ra, tiện tay đóng cửa lại

Lôi Đình nhìn Lâm Thiếu Cường đi, mới xoay người lại chọc ghẹo Thủy Diệc Đồng “Đồng, anh xem vừa rồi nữ nhân trong này đều chú ý đến anh a!”

Thủy Diệc Đồng lắc lắc đầu, hắn cũng ko có tâm tư để ý ba cái chuyện này

Lôi Đình che miệng cười cười, mới nói nói “Ánh mắt sững sờ, bọn họ nhìn anh chăm chăm, cũng may chưa kịp chảy nước miếng” Nói xong, nàng ko chút nào thực nữ nỡ nộ cười

Thủy Diệc Đồng vẫn im lặng như trước, lúc này người phục vụ mới gõ cửa, bưng trà đem vào, Lôi Đình liền ngưng cười, kỳ thật chuyện này cũng ko có cái gì buồn cười

Người phục vụ giúp 2 người rót ra 1 tách trà liền rời khỏi cửa

“Lần sau đi ăn lẩu, anh nhớ thay quần áo, anh hiện tại mặc đồ tây đến đây ăn lẩu nhìn rất kỳ” Lôi Đình mân mê ly trà nói

“Vốn là anh muốn ăn cơm Tây” Thủy Diệc Đồng nói

“Cơm Tây đã ăn nhiều lần rồi, lâu lâu cũng phải thay đổi khẩu vị mới được” Lôi Đình nói

“Đạ, anh nghe lời em” Thủy Diệc Đồng tỏ ra là một người nói gì nghe nấy

“Anh đừng như vậy a, người khác nhìn vào lại tưởng em bắt nạt anh.....” Lôi Đình cười cười, thực chịu ko nổi hắn, nếu là Dương thì “Đúng rồi, Dương đâu?? Muốn em gọi hắn đến hay ko?” Vừa nhớ tới, Lôi Đình đã lên tiếng hỏi

“Dương đi công tác, tuần sau mới về” Thủy Diệc Đồng trả lời

“À”

“Đúng rồi, Thiên Mạch thứ tư này phải về Pháp” Thủy Diệc Đồng đột nhiên nói sang chuyện khác

“Vậy sao??” Lôi Đình im lặng 1 chút, phải về Pháp rồi sao? Từ sao cái chiều gặp hắn ngày hôm đó, nàng và hắn cũng chưa gặp mặt lại

Thủy Diệc Đồng cũng ko nói tiếp, vẫn tự tại uống trà, chờ lẩu được mang đến!!!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Hắn ko trở về nhà

Bữa tối vốn chuẩn bị đã xong, lại vì chờ đợi trở nên nguội lạnh

Vầng trăng tròn soi sáng giắt trên ko trung, sao nhỏ lấp lánh, một trận ngẫu nhiên nhẹ nhàng thổi qua, làm cho đám lá cây xào xạc, xào xạc

Trong phòng khách yên tĩnh, Lôi Đình ngồi ngay ngắn, chăm chú nhìn lên cửa lớn, nàng hiểu rõ , nàng nên mang chuyện nàng mang thai nói cho hắn biết, hắn có quyền được biết, hơn nữa nàng cũng muốn thông qua chuyện này, làm cho hai người khôi phục lại trạng thái quan hệ giống như trước, chứ ko phải như bây giờ, ko thấy được mặt nhau

Trên tường, đồng hồ đang tích tắc, tích tắc kêu, theo sự chuyển động của kim, thời gian từng phút đi qua

Đêm, càng ngày càng khuya, nhưng chiếc cửa lớn vẫn im lìm ko mở ra

Nhìn nhìn đồng hồ treo tường, đã gần mười một giờ đúng, nàng cảm lấy di động gọi đến số của hắn, muốn hỏi hắn khi nào sẽ trở về, nhưng thật ngoài dự đoán, khi đáp trả nàng lại là một giọng nói mềm mại của phụ nữ “Xin chào!”

Lôi Đình cầm điện thoại trong tay khẽ run lên, nhưng nàng vẫn cố tình cường chế cho bản thân mình tỉnh táo lại “Xin hỏi có Hạo ở đây ko?”

Nữ nhân dùng giọng nói ngọt ngào cùng giọng điệu châm chọc, trả lời “Cung phu nhân, Hạo hiện tại đang tắm, ko thuận tiện để tiếp máy” Nhìn đến biểu hiện số máy của hắn thì nàng cũng biết là bà xã hắn gọi đến (Rin: Thêm 1 con hồ ly xuất hiện, mục này xuất hiện ít nhưng là nguyên nhân lớn nhất khiến cho gia đình Hạo ca bị đổ vỡ, hừ...)

Lôi Đình nghe nhưng nàng ko phải là cái loại tốt bụng đi hỏi bọn họ đang ở đâu , làm cái gì, nàng im lặng thật lâu ko đáp lại

Thì ra, lúc nàng ngất ngốc ngồi chờ hắn về, hắn lại ở Mỹ tiêu diêu, vui vẻ, vì sao khi nàng chuẩn bị buông xuống hết mọi hiểu lầm, thì nàng lại một lần nữa đối mặt với sự thất vọng về hắn

Nàng đã khóc một buổi tối, sáng sớm khi ánh sáng mặt trời thông thả tiến vào phòng ngủ thì nàng đã quyết định buông tay

Có lẽ nàng ở cùng hắn thật sự ko hợp, có lẽ ngay từ đầu đã là 1 sai lầm, nhưng nàng lập tức lại nhớ người mẹ luôn tươi cười với nàng, người ông luôn tỏ ra sùng nịnh kia, nàng phải làm như thế nào?? Còn có ba nữa, tuy rằng hắn chưa từng nói chuyện với nàng nhiều, nhưng đối với nàng lại tỏ ra yêu thích, còn có Lưu thẩm và Lưu thúc, chất phát hiền lành, từng câu từng chữ đều thân thiết, đều coi nàng như bảo vật

Từ phòng tắm đi ra, Cung Thần Hạo, mơ hồ nghe được tiếng chuông điện thoại vang, hướng đến nữ nhân đang ngồi trên ghế sofa, hắn hỏi “Vừa rồi điện thoại của anh có phải đã từng kêu qua?”

Nữ nhân hướng đến Cung Thần Hạo nói “Ko có a!!” Mím cười túm túm nàng đem điện thoại đưa cho hắn, nàng đương nhiên sẽ ko ngốc , sau khi trò chuyện với Lôi Đình xong , nàng đã đem dãy số của Lôi Đình xóa bỏ

Cung Thần Hạo một tay cầm khăn mặt chà lau tóc, tay trái cầm điện thoại mở chức năng ghi lại số, đúng như lời nàng nói, điện thoại ko có kêu qua, hắn tùy tay đặt điện thoại trở lại trên bàn, rồi ngồi đối diện nữ trên sofa nói “Em có thể về”

“Ko cần em ở lại với anh sao?” Nữ nhân mềm mại đứng dậy, ngồi vào lòng Cung Thần Hạo

“Ko cần”

“A.....Cung tổng giám đốc của chúng ta từ khi nào đã học được cách tu tâm dưỡng tính, cự tuyệt nữ nhân, đem họ đẩy ra ngàn dặm bên ngoài rồi?” Nữ nhân nghe thấy giọng điệu của hắn, hết sức khiêu khích nói, tay cũng ko an phận , thoải mái chuyển động tự do trên người hắn

“Đủ rồi” Một tay đẩy nữ nhân ra, Cung Thần Hạo đứng thẳng dậy

Nữ nhân bị đẩy ra , ngã ngồi trên sofa, trên mặt có chút mê hoặc, nhưng ko tỏ ra hờn giận, bởi vì hắn và nàng là loại người giống nhau, nàng hiểu rất rõ hắn, sửa sang lại tóc, thuận tiện chỉnh lại quần áo, trên mặt nàng nở ra một nụ cười chuyên nghiệp, nói “Xem ra, Cung tổng giám đốc của chúng ta từ sau khi kết hôn đã ko còn giống với trước, em ko thể ko công nhận, sức quyến rũ của bà xã anh quả thật rất mạnh”

“Nếu ko có việc gì, em có thể đi” Cung Thần Hạo buồn bực nói

“Cung tổng giám đốc cũng đừng tuyệt tình như vậy, nói như thế nào thì chúng ta cũng đã có hơn 1 lần gần gũi, ko nhìn mặt Phật cùng phải nhìn mặt tăng a!! Mọi em uống ly cà phê đi, uống xong, em sẽ đi” Nữ nhân thảnh thơi ngồi dựa mình vào ghế sofa, nàng cũng ko phải muốn khiêu chiến sự kiên nhẫn của hắn, mà là muốn nhờ vả hắn 1 chút

Cung Thần Hạo quăng đi khăn mặt trong tay, khuôn mặt mang theo tia lạnh lẽo, đi đến quầy bar, bắt đầu pha cà phê, hắn biết, nếu nàng vẫn chưa uống cà phê xong thì nàng cũng sẽ ko rời đi

Vài phút sau, Cung Thần Hạo mang theo hai ly cà phê nóng hổi đặt lên trên bàn trà “Uống đi!”

Nâng ly cà phê lên, cái miệng nhỏ nhấp 1 cái, rất thơm, thực khổ, nàng lại thích cà phê ko thêm đường, hương vị thực thuần khiết “Vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của em” Giọng nói như khẳng định, nàng buông cái ly xuống, nhìn hắn

“Uống nhanh đi, một lát nữa anh phải đến công ty” Cung Thần Hạo cũng ko hiểu được, vì sao đến tận bây giờ hắn vẫn còn nhớ rõ thói quen của nàng, có lẽ đối với hắn mà nói, nàng là một ngoại lệ đặc thù

“Vây cùng nhau đi, dù sao anh cũng phải đi công ty, anh thuận tiện đưa em đi một đoạn, thành phố này đối với em mà nói, vẫn có chút xa lạ” Nữ nhân

cười nói, điều thuốc trong tay được nàng hít một ngụm thật sâu, sau đó lại nằm trong cái gát tàn bằng thủy tinh

“Ừ”

“Anh lạnh lùng như vậy, em thật ko quen, lúc trước anh luôn nở nụ cười ôn nhu bên miệng, lại thường xuyên nói câu danh ngôn của mình, hiện giờ toàn bộ phong độ của anh đều bị bà xã làm thay đổi hết sao?” Nữ nhân giương mắt quan sát phản ứng của hắn, nàng cho tới bây giờ vẫn rất tự tin rằng hắn và nàng đều giống nhau

“Mọi người sẽ thay đổi, có lẽ luận điểm lúc trước của anh có chút quá mức tùy tiện” Cung Thần Hạo nói xong, lại nghĩ đến hình ảnh của khuôn mặt đáng yêu kia, cả nụ cười ngọt ngào, xinh đẹp kia nữa, trong lòng hắn liền ảm đạm

Nữ nhân cẩn thận nhìn chuyển biến của hắn, biểu hiện của hắn hiện tại làm nàng có chút ghen ghét, ghen ghét cái biểu tình của hắn đối với nữ nhân, nhưng nàng ko quan tâm, bởi vì nàng chưa bao giờ có ý định kết hôn với người khác “Bà xã anh là người thế nào?? Em rất tò mò”

“Nàng ko quá xinh đẹp, nhưng rất thanh tú, khuôn mặt trẻ con, luôn lộ ra nụ cười mỉm thực ngọt ngào, thực đáng yêu, nàng rất biết nghe lời, cũng rất chu đáo, là một người vợ tốt” Cung Thần Hạo bất tri bất giác nói ra cách nhìn của hắn, trên khuôn mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc

Nữ nhân uống cà phê, nghe hắn dịu dàng cười nói, có lẽ nếu như có cơ hội, nàng rất muốn tự mặt trông thấy “Anh đối với bà xã của mình đánh giá rất cao nha!”

Cung Thần Hạo từ hồi tưởng trở về hiện thực, hắn nhìn nữ nhân mỹ lệ trước mắt, ko nói gì thêm, chỉ đứng dậy đi về phía phòng ngủ, mấy phút sau hắn lại đi ra, trên người quần áo đã được thay bằng một bộ âu phục “Cà phê uống xong rồi, nên đi thôi”

Nữ nhân cũng đứng dậy sửa sang quần áo 1 chút, tao nhã cất bước lướt qua Cung Thần Hạo dẫn đầu ra khỏi phòng, nàng vốn tính đem chuyện bà xã gọi cho hắn vừa rồi nói lại, nhưng mà sau khi ngẫm lại, vẫn là quên đi, ai bảo hắn lần trước ko chút nào vì sức quyến rũ của nàng dao động!! Coi như là một trừng phạt nho nhỏ giành cho hắn cũng tốt.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63

Lôi Đình nhìn mình qua gương, hai mắt sưng đỏ, ẩn hiện tơ máu, hơn nữa sắc mặt cũng rất yếu ớt, tại sao nàng lại hành mình như vậy??

Rửa mặt chải đầu xong, Lôi Đình cầm lấy điện thoại, cùng Đồng xin nghỉ 1 tiếng, hắn có chút vội vàng, giọng nói lộ ra chút hoảng loạn, làm cho Lôi Đình bất giác cười cười, nói bản thân nàng ko có việc gì, ngày mai vẫn sẽ theo lễ thương đi làm, hắn mới thả lỏng tâm tình, dặn dò nàng vài câu, bảo nàng phải cẩn thận giữ gìn thân thể...., mới đem điện thoại cúp máy

Có khi hắn thật giống như một bà mẹ già, cứ liên tục ở bên tai nàng nói suốt

Giương mắt nhìn đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, chỉ mới 7 giờ, vẫn có thể an tâm ngủ thêm một giấc, nghĩ như thế, nàng liền đứng dậy đem rèm cửa đóng lại, sau đó lại nằm xuống giường, ko lâu sau nàng đã ngủ

Reng.....reng.....

Tiếng chuông điện thoại vang lên, đem Lôi Đình đang mơ mơ màng màng ngủ bình tĩnh thật nhanh, nàng hí hóp mắt, tay cầm lấy điện thoại đặt trên tủ, cũng ko chờ xem số máy biểu hiện trên màn hình, nàng đã bắt máy “A lô, xin chào”

“Đang ngủ?” Cung Thần Hạo vừa kết thúc xong 1 cuộc họp, liền vội vàng gọi điện thoại cho Lôi Đình, vào thời điểm hiện tại, hắn là nàng đang đi làm

Lôi Đình nghe được giọng nói của hắn, buồn ngủ hoàn toàn bị tiêu tan, hắn ko phải đi Mỹ sao? Nàng nhìn nhìn lại đồng hồ báo thức đặt trên giường, bây giờ chỉ hơn bảy giờ 1 chút, hắn ở bên kia chắc cũng gần 6 giờ “Ừ” Nàng trả lời vấn đề vừa rồi của hắn

“Ko đi làm?” Cung Thần Hạo hỏi

“Ko có, đã xin phép” Lôi Đình từ trên giường ngồi xuống

“Như thế nào? Bị bệnh sao?” Cung Thần Hạo có chút hoảng loạn hỏi

“Ko, chỉ là muốn nghỉ 1 chút, lâu rồi cũng ko có nghỉ” Lôi Đình thoải mái trả lời, cố gắng đem giọng điệu của mình nghe thật bình tĩnh, làm cho lòng mình bình tĩnh trở lại, nàng ko phải nói muốn buông tay thật tốt sao?? Vì sao nhận được cuộc gọi của hắn, tâm nàng vẫn tự giác cảm thấy đau đau??

Nghe được nàng nói ko sao, Cung Thần Hạo mới thấy yên lòng “Anh ở Mỹ đi công tác, tuần sau mới về nhà” Nàng hắn là có nhìn thấy tờ giấy hắn để lại,

nhưng hần vẫn muốn nói rõ 1 chút

“Ừ” Tâm Lôi Dĩnh lại bốc lên, hần muốn khoe ra với nàng sao??” Thời gian bên kia còn rất sớm, anh đi nghỉ ngơi đi, em cũng rời giường” Để ý đến suy nghĩ của mình, Lôi Dĩnh bình tĩnh nói

Cung Thần Hạo cũng ko biết đáp lời thế nào, đành “ừ” 1 tiếng nhưng khi hần vừa kịp nói ra chữ “ừ” nàng liền cúp máy, hần có thể cảm giác được giọng nói qua điện thoại kia chính là nàng, nhưng lại rất lạnh nhạt, hần có chút bất an ko nói thành lời, nhưng hần chưa kịp tìm hiểu rõ thì lại bị một tiếng chuông điện thoại khác cắt ngang

Nhìn nhìn lại thời gian 1 chút, thời gian vẫn còn rất dư thừa, nàng có thể chờ cơm nước xong lại đi bệnh viện, cú điện thoại vừa rồi mặc dù d94 khiến lòng nàng có chút gọn sóng nhưng nàng rất nhanh đã ổn định tâm tình của mình, được rồi tốt lắm!! nàng sẽ ko đổi ý nữa, đây cũng chính là tiêu chuẩn đối nhân xử thế của nàng

“Chồng cô ko đi cùng sao?” Bác sĩ phụ khoa hỏi

“Hần đi công tác” Lôi Dĩnh trả lời

“A.....thời gian mang thai 3 tháng đầu, thân thể của cô sẽ ko có gì thay đổi nhiều so với phụ nữ bình thường, nhưng đối với cô mà nói thì ko thể đối đãi mình như người bình thường được, cô muốn ăn cái gì thì hãy ăn cái đó, sống vui vẻ 1 chút, quên đi những chuyện ko vui, thấy cơ thể mệt mỏi thì nằm xuống nghỉ, cố gắng duy trì nhịp sống đó, làm cho bản thân mình sống thực thong dong, vui vẻ” Bác sĩ cầm trên tờ báo cáo kiểm tra nói

”Vâng” Lôi Dĩnh gật gù đầu, đem lời của nàng từng chữ nhớ kỹ

“3 tháng đầu mang thai là thời điểm dễ bị sảy thai nhất, nếu muốn lưu lại đứa bé này, nhất cử nhất động, người làm mẹ phải luôn để ý thật kỹ” Bác sĩ dặn dò Lôi Dĩnh, nàng rất khó tin được cô gái nhỏ trước mắt này đã hai mươi ba?? Nhìn thế nào cũng thấy nàng giống với cô gái mười bảy, mười tám hơn, nếu như ko có giấy chứng minh thư viết rõ, chắc chắn nàng cũng sẽ nghĩ cô gái này ko tốt, chưa kết hôn đã mang bầu

Lôi Dĩnh có chút căng thẳng, bất an hỏi “Hôm kia, tôi có uống qua rượu, như vậy đối với cục cưng có gây ra thương tổn gì ko?”

Bác sĩ giương mắt nói “Theo như báo cáo kiểm tra của cô thì bào thai rất khỏe mạnh, nhưng mà rượu người mang bầu tốt nhất vẫn nên tránh”

Nghe được bác sĩ nói bào thai vẫn khỏe mạnh, Lôi Dĩnh mới nhẹ nhàng thở ra, ko có việc gì thì tốt rồi!!

“Cám ơn cô, bác sĩ” Lôi Dĩnh chân thành nói

“Cô có rảnh thì đi mua sách về quá trình mang thai xem thử, cô là lần đầu mang thai, loại sách đó đối với cô sẽ rất hữu ích” Bác sĩ từ ái nói, ấn tượng xấu của nàng đối với Lôi Dĩnh đã biến mất

“Được, một lát nữa tôi sẽ mua 1 quyển” Lôi Dĩnh trả lời

“Ừ, đây là báo cáo kiểm tra của cô, cầm lấy” Bác sĩ đem báo cáo đặt trước mặt Lôi Dĩnh nói

“Cám ơn” Lôi Dĩnh lần thứ hai nói tiếng cảm ơn, rồi cầm lấy báo cáo bỏ vào trong túi xách, đi ra khỏi bệnh viện

Lôi Dĩnh đi vào nhà sách tìm được mấy quyển sách về quá trình mang thai, nàng cầm lấy 1 quyển, mở ra xem thử ‘Triệu chứng thai nghén đầu tiên là sợ lạnh về sau dần dần sẽ cảm thấy mệt mỏi, buồn ngủ, đầu choáng váng, buồn nôn, muốn ói, ko muốn ăn, chỉ thích ăn chua, sợ dầu mỡ, lượng nước bọt cũng sẽ gia tăng. Sáng sớm thường cảm thấy muốn nôn mửa, nghiêm trọng hơn còn có choáng váng đầu, mệt mỏi vô lực. Triệu chứng thai nghén mỗi người mỗi khác, có hồ rất nhiều phụ nữ mang thai có triệu chứng thường xuyên muốn nôn mửa, nhanh thì mang thai 5 tuần sẽ gặp triệu chứng này, hoặc hoàn toàn ko gặp triệu chứng cũng có rất nhiều người, đa số thường bị thai nghén trong 3 tháng đầu, các triệu chứng sẽ lập tức biến mất. Trừ phi là muốn ói, nôn mửa phi thường lợi hại mới cần phải đi khám, nếu ko thì sản phụ sẽ trở lại bình thường, trong thời gian mang thai, thói quen ẩm thực cũng sẽ có thay đổi, ví dụ như sản phụ thích hút thuốc, uống rượu, trà cùng đồ ăn dầu mỡ thì hứng thú sẽ bị giảm xuống, mà thay vào đó sản phụ sẽ thích ăn mặn, chua, và các loại thức uống hoa quả. Những người có biểu hiện ko giống những hiện tượng trên thì ko có nguyên nhân xác thực rõ ràng’

Nhìn lời văn trong sách, nàng nghĩ lại bản thân mình đã mang thai 2 tháng, vẫn chưa có cái triệu chứng nào giống như sách này viết. Ngoại trừ có chút buồn ngủ, những thứ khác đều khỏe mạnh, nàng hần là thuộc loại ko bị thai nghén đi!

Tùy tay lật sang trang khác, nàng lại lẩm nhẩm ‘Khi mang thai, bất luận là bạn ở văn phòng, trên đường luôn có khả năng sẽ muốn nôn, để tránh điều khó xử khiến chúng ta chột vật khó chịu này, bạn phải chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ từ trước. Bình thường, phải mang theo một khăn mặt tùy thân cùng bộ đồ xúc miệng, khi đi làm phải chú ý đến nhà vệ sinh công cộng, tính toán con đường đến buồng vệ sinh nhanh nhất, Nếu như bạn còn chưa đem chuyện mang thai nói cho sếp, thì bạn nên tìm một lý do thuyết phục. Mặc khác bạn cầm làm một bảng theo dõi giờ giấc, phòng chừng nếu chính mình cảm thấy gặp phải khó khăn, bạn có thể đem công việc của mình sắp đặt tốt”

Xem ra những thứ này đối với nàng thật sự rất có ích, nhưng nàng lại ko có kinh nghiệm, chuyện mang thai này đối với nàng vẫn rất xa lạ, điều gì nàng cũng phải học

Khép lại quyển sách trên tay, nàng tìm thêm mấy quyển sách về quá trình mang thai tương tự rồi mới đi đến quầy thu ngân thanh toán. Khi đi ra khỏi nhà sách, thời gian hình như vẫn còn rất sớm, nàng nhìn đồng hồ nơi cổ tay, chỉ mới 4 giờ, lại sức nhớ đến những lời Đồng nói hôm qua

Nàng hẳn là nên gặp lại Thiên Mạch một lần nữa đi! Hắn ngày mai đã về Pháp, là bạn tốt, nàng nên vì hắn tổ chức 1 bữa tiệc tiễn biệt, nghĩ như thế, nàng liền lấy di động gọi đến cho hắn, hẹn gặp mặt ở “Thiên Vị”

Vốn tưởng rằng hắn sẽ bận nhiều việc, nhưng mà hắn vẫn sẵn sàng khoải đáp ứng lời mời, Lôi Đình thu hồi điện thoại, cười cười, lại hướng về “Thiên Vị” mà đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Ngồi ở vị trí quen thuộc, cầm túi xách và đồng sách trong tay đặt lên chiếc bàn bên cạnh, nàng khẽ nhấp một ít nước trái cây hâm nóng, cùng thông thả ăn hai miếng bánh ngọt

Hiện tại lúc này, người trong Thiên Vị cũng không nhiều, chỉ lác đác vài người ngồi một mình ở cửa sổ thưởng thức cà phê, hoặc hấp tấp vào cửa mua cà phê, mua xong lại như một trận gió rồi đi thật nhanh

Lôi Đình đem tầm mắt hướng về cửa sổ, liền thấy Minh Thiên Mạch đi tới, chỉ thấy hắn nhìn xung quanh mọi nơi một chút rồi mới nhìn thấy nàng, sau đó lại cùng với người phục vụ nói nói rồi mới đi về phía nàng

“Chờ có lâu không?” Minh Thiên Mạch trên mặt hiện lên chút áy náy, ngồi xuống đối diện nàng

Nhìn khuôn mặt đã lâu không gặp, cùng tiếng nói như gió xuân phơi phới, và nụ cười ôn nhu ánh mặt trời ấm áp, Lôi Đình cũng cười theo “Không, em cũng chỉ đến sớm hơn anh 10 phút” Nhưng nàng vẫn có thể nhìn thấy trong nụ cười của hắn có chút gượng ép, tuy nhiên nàng không muốn vạch trần

Minh Thiên Mạch cười cười, gọi người phục vụ tới, kêu ly cà phê rồi mới nói “Vốn muốn gọi điện thoại cho em, nhưng lại sợ em bận việc, nên mới không gọi” Kỳ thật mỗi khi hắn lấy điện thoại cầm tay ra, nhìn vào dãy số quen thuộc kia, lúc cuộc gọi sắp chuyển được lại bị hắn cắt ngang

“À.....ngày mai anh đi sao?” Lôi Đình vừa ăn một miếng bánh ngọt vừa hỏi

“Ừ, buổi sáng 9 giờ bay” Minh Thiên Mạch trả lời

“Còn trở về không?” Lôi Đình ngẩng đầu nhìn hắn, nếu không còn được gặp mặt, nàng sẽ cảm thấy thật hối tiếc

Minh Thiên Mạch đem tầm mắt hướng ra ngoài cửa sổ, hắn không dám cùng nàng đối diện, chậm rãi lắc đầu, hắn ôn hòa nói “Sẽ không”

Lôi Đình nhìn hắn quay mặt, thật u buồn, là vì nàng sao?? Nàng thật sự đáng giá sao?? Nghe đáp án xác thực của hắn, nàng không còn nghi ngờ gì nữa, thật hi vọng sau khi trở về, hắn sẽ sớm tìm được tình yêu đích thực thuộc về mình

“Vậy về sau muốn gặp mặt lại sẽ rất khó rồi” Lôi Đình ra vẻ bình tĩnh nói

“Em hi vọng anh trở về sao?” Minh Thiên Mạch đột ngột quay đầu, nhìn Lôi Đình hỏi, nếu nàng muốn, hắn sẽ trở về, cho dù chỉ là lấy thân phận là bạn bè ở bên cạnh nàng cũng được

Lôi Đình có chút khó xử, vừa cầm lấy nước trái cây, lại buông ra, nàng hi vọng hắn trở về sao??

“Rất khó trả lời?” Trong lòng Minh Thiên Mạch như bị hàng trăm tảng đá ngàn cân chèn ép, đến cả chân mày cũng nhíu lại

“Không có, làm bạn bè đương nhiên em hi vọng anh có thể quay về nhiều một chút” Lôi Đình rất nhanh đã ngẩng đầu trả lời, nàng không nghĩ nhiều, chỉ là buộc miệng nói, chỗ sâu nhất trong đáy lòng, nàng vẫn hi vọng hắn có thể trở về “Còn nữa, anh nhất định phải hạnh phúc nha!”

“Thật ra anh có một suy nghĩ, nếu như anh về sớm hơn một chút, kết quả có phải sẽ không thành ra thế này? Nhưng sự thật vẫn không thể thay đổi, bỏ lỡ đã là bỏ lỡ, nhưng anh vẫn muốn nói, nếu như có một ngày em thật sự mệt mỏi, em có thể nhớ đến phía sau em luôn luôn có một người, người đó sẽ cho em bờ vai để nương tựa” Minh Thiên Mạch chân thành nói, có lẽ điều hắn có thể làm cũng chỉ có thế

Lôi Đình cảm động, nhưng nàng không cho phép chính mình dao động, cũng không cho phép nước mắt mình chảy xuống, nở nụ cười trên môi, nàng nói “Em sẽ nhớ, khi mệt mỏi em sẽ quay người lại nhìn, nhưng mà em cũng hi vọng khi em quay lại đồng thời cũng có thể nhìn thấy người đó hạnh phúc, người đó không còn một mình cô đơn, mà đã có 2 người, có như vậy, khi quay lại em cũng sẽ hạnh phúc, thật hạnh phúc, anh có thể đáp ứng em không?”

Vậy sao? Đây là mong muốn của nàng? Nếu là như vậy, hắn sẽ nguyện ý hứa hẹn, vì thế hắn không chút do dự đã gật gật đầu “Được”

Chỉ một câu trả lời đơn giản như thế, cũng đã đủ để Lôi Đình yên lòng, như vậy là đủ rồi, nàng nhanh chóng nói sang chuyện khác “Tốt lắm, chúng ta

đừng bàn đến chuyện này nữa, em nói cho anh một tin tức thật tốt nha”

“Tin gì?”

Lôi Đình từ bàn bên cạnh lấy ra một cuốn sách , cầm trong tay cuốn sách, nàng quơ quơ cười nói “Nè , nè , nè! Xem, đây là cái gì!” biểu tình trên mặt tỏ ra như dâng vật quý

Minh Thiên Mạch giương mắt nhìn cuốn sách trong tay nàng, bốn chữ to “Cách thức làm mẹ” đập ngay vào mắt, lại nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, hẳn không thể đoán được, cái tin tức tốt mà nàng muốn nói cho hắn là cái tin gì

Lôi Đình đem sách đặt trên bàn tay, giương mắt cười nói “Nhìn đáng vẻ của anh , em cũng biết chắc anh đã gần đoán được, a.....em mang thai, sắp được làm mẹ”

“Chúc mừng em” Hân hiện tại ngoại trừ những lời này, cũng không biết nên nói gì thêm, cảm giác chua xót trong lòng, chỉ có hắn mới có thể hiểu được

“Cảm ơn” Lôi Đình buông sách nói

“Ba của đứa bé có biết chưa?” Minh Thiên Mạch hỏi

Lôi Đình im lặng một lúc, rồi mới nói nói “A.....hắn hiện tại đi công tác, chờ khi hắn trở về em sẽ nói” Thật ra nàng cũng tính không nói cho hắn biết

“Muốn cho hắn một bất ngờ sao?”

“Ừ, đúng rồi, Thiên Mạch, anh có muốn là cha nuôi bảo bối không?” Lôi Đình không muốn suy nghĩ về đề tài này liền chuyển đi, nàng hỏi rất nhanh

“Có thể chứ?” Minh Thiên Mạch không nhận thấy được sự khác lạ của nàng

“Đương nhiên là có thể” Lôi Đình cười cười, đáp lại “Nêu bảo bối biết có được một người cha nuôi tao nhã như vậy, nhất định sẽ rất vui”

“Đồng và Dương có biết chuyện em mang thai không?”

“Không phải là một tin tốt nữa hay sao?” Lôi Đình cố tỏ vẻ thật thần bí nói

“Cái gì?” Minh Thiên Mạch tò mò hỏi

“Thì đúng rồi, bọn họ vẫn chưa biết, chỉ có anh đã biết. Ha.....” Lôi Đình cười ra tiếng, nhìn bộ dạng tò mò của hắn thật đúng là hài

“Em nha.....” Minh Thiên Mạch cũng cười theo, hắn tìm không ra lời nói quở trách nàng.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Lôi Đình cảm ly nước, đứng ở cửa sổ phòng trà nhìn lên bầu trời

Hiện tại lúc này, hắn hẳn là đã lên máy bay!!

Nàng là một người nhất gan, tâm tư không ổn định cho nên không muốn nhìn bóng lưng hắn rời đi

Đó chỉ là thương cảm, ngày hôm qua đã từ biệt, cho nên hôm nay, nàng chỉ muốn nhìn lên bầu trời xa xa, dưới đáy lòng thầm chúc phúc hắn

Có lẽ sẽ có chút tiếc nuối, nhưng thứ lưu lại nhiều nhất vẫn là tưởng niệm, vẫn là kỉ niệm đối với hắn

Nàng thật may mắn, cũng thật hạnh phúc, dù là trước kia hay hiện tại!

Thiên Mạch, nhất định anh phải nhớ kỹ lời đáp ứng của anh ngày hôm qua!!

Anh nhất định phải hạnh phúc.....

Cúi đầu,nàng xoay người đi khỏi phòng trà,chỉ có rời xa , có lẽ hạnh phúc của hắn mới thật sự nảy mầm!!!

“Sao vậy?? Thoạt nhìn tâm tình rất tệ nha??” Tiểu Mễ có chút lo lắng nhìn Lôi Đình ngồi xuống, hỏi

“A!!” Lôi Đình ngẩng đầu, nhìn thấy khuôn mặt phồng lớn trước mắt, hoảng sợ “Ta.....ta không sao” Sau đó lại nhích vào bên trong một chút, đem khoảng cách giữa hai người tách ra xa hơn

“Nhưng mà, sắc mặt của người thoạt nhìn như không khỏe” Tiểu Mễ hơi nhíu mi

“Có sao??” Lôi Đình đặt tay lên mặt hỏi

“Ừ, không phải nguoi đã nghỉ ngày hôm qua rồi sao?” Tiểu Mễ nói

“Đúng vậy a!!”

“Vây, hộp sữa này cho nguoi uống, thân thể rất quan trọng, nhìn dáng vẻ của nguoi, buổi sáng hẳn là chưa ăn đi, nên sắc mặt mới kém như vậy” Tiểu Mễ nói xong liền đưa cho nàng một hộp sữa chưa khai

Lôi Đình đưa tay tiếp nhận, cười nói “Cảm ơn”

“Đừng khách khí, đều là người đã kết hôn: Tiểu Mễ nhin không được quở trách nói

“A.....lần sau ta nhất định sẽ ăn sáng” Lôi Đình cười cam đoan

“Ừ, vậy nguoi uống đi, ta làm việc, hôm nay còn có một đồng lớn báo cáo phải xử lý!!” Nói xong, tựa như gió, nàng trở về vị trí của mình vui đầu làm việc!!!

“Đừng gọi điện thoại, nàng sẽ không đến” Ngồi ở phòng nghỉ giành cho khách quý trong sân bay, Minh Thiên Mạch lạnh nhạt nói

Thủy Diệc Đồng vừa định ấn phím gọi, bỗng dừng dừng lại, khó hiểu nhìn Minh Thiên Mạch đối diện hỏi “Làm sao nguoi biết nàng sẽ không đến?”

Minh Thiên Mạch nở nụ cười thật gượng ép, hơi nhíu nhíu mày, ngày hôm qua khi đưa nàng về nhà, nàng đã tỏ rõ sẽ không đến tiễn chân, nhưng hắn vẫn mang tâm trạng mong chờ, chờ một cái bóng hình sẽ không xuất hiện

Thủy Diệc Đồng nhìn vẻ mặt của hắn, đại khái đã hiểu chút chút, liền buông di động :Còn trở về không?” Hắn biết, lúc này Thiên Mạch rời đi hẳn sẽ không trở về rồi

“Còn, bởi vì ta đã đáp ứng nàng” Minh Thiên Mạch cười trả lời. Đúng vậy a! Hắn đã đáp ứng nàng, chỉ cần nàng yêu cầu, chuyện, dù khó đến đâu, hắn đều làm được

Thủy Diệc Đồng có chút không thể tin ở lỗ tai mình, nhưng giọng nói của hắn vẫn quanh quẩn trong lỗ tai, có chút kinh ngạc nhìn hắn nói “Như vậy không mệt mỏi sao?”

Có chấp tuân thủ một hứa hẹn, không mệt mỏi sao?

Có chấp ở cạnh người mình không thương, không mệt mỏi sao??

Có chấp trông chờ một người vĩnh viễn không quay lại, không mệt mỏi??

Có mệt hay không? Minh Thiên Mạch dưới đáy lòng tự hỏi chính mình, khẳng định đã có đáp án, không mệt mỏi

Ngay từ đầu đến giờ, hoặc cũng có lẽ là đã từ rất lâu, chờ đợi, đã trở thành thói quen của hắn

Minh Thiên Mạch trên mặt nổi lên ý cười “Không mệt mỏi” Hắn đã sớm đem nàng vui vào chỗ sâu kín nhất trong đáy lòng, thì làm sao có thể mệt!!

Thủy Diệc Đồng có chút ngây ngẩn cả người, hắn không thể không bội phục trước một người thâm tình như thế, một người không cần trả công, không cần hồi báo, có lẽ, có một ngày Tiểu Đình sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của “hắn” (*Minh Thiên Mạch)! Xoay người lại, nàng vẫn sẽ thấy hắn đứng sau nàng, yên lặng che chở, nhưng người độc lập như nàng, cho dù tâm can có vỡ vụn, cũng sẽ không ngã vào ngực hắn !!

“Tình yêu của nguoi quá vĩ đại, Tiểu Đình vẫn hi vọng nguoi có thể buông tha cho tình yêu đối với nàng, cũng chân thành hi vọng nguoi có thể tìm ra được hạnh phúc chân chính” Thủy Diệc Đồng không phải muốn khuyên bảo hắn, chỉ là hi vọng hắn cũng có thể đứng ở lập trường của chính mình, ngừng nghĩ lại

“Ta biết, đã biết, ngày hôm qua gặp mặt, nàng cũng có nói qua như vậy, nhưng trái tim đã không còn trên người mình, thì làm thế nào để tìm hạnh phúc?? Chỉ cần nhìn nàng hạnh phúc, như vậy cũng tốt rồi” Minh Thiên Mạch vừa nói xong, lại nhìn nhìn vào đám người lui tới dày đặc, hẳn giờ phút này vẫn hi vọng, trong đám người kia có thể nhìn thấy bóng dáng nàng

“Nguoi cần gì phải làm vậy? Nhìn nguoi và Tiểu Đình như vậy, làm bạn bè, ta cũng mệt chết đi, có lẽ các nguoi hữu duyên vô phận rồi!!” Thủy Diệc

Đồng thấp giọng, bắt đầu đi

Đúng vậy a!! Bắt đầu đi!

Bắt đầu đi cho kết quả của bọn hắn!

Bắt đầu đi đối với chuyện xảy ra trước mặt này!!

“Ta đã đáp ứng nàng, khi nàng quay lại sẽ tìm được hạnh phúc của chính mình!! Cho nên người không cần lo lắng” Minh Thiên Mạch nói, nàng không hiểu được, sẽ không hiểu được, chỉ cần nàng quay lại nhìn, nàng chính là hạnh phúc của hắn

“Vây là tốt rồi! Tốt lắm, đã đến giờ lên máy bay, thuận buồm xuôi gió” Nghe bên tai vang vọng tiếng phát thanh viên, Thủy Diệc Đồng đứng dậy nói

Minh Thiên Mạch cũng đứng dậy, cùng Thủy Diệc Đồng ôm một chút “Giúp ta chăm sóc nàng thật tốt”

“Không cần người nói, ta cũng làm” Nắm tay nhẹ nhàng đập vào người Minh Thiên Mạch, Thủy Diệc Đồng nói

“Ừ, ta đi đây” Minh Thiên Mạch cảm vẻ máy bay hướng Thủy Diệc Đồng vẫy vẫy, ánh mắt vẫn không tự giác quét qua đám người, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng hình kia

Thủy Diệc Đồng nhìn bóng lưng cô đơn của hắn, có chút đau lòng, lại có chút sầu não

Kỳ thật hắn cũng thực hi vọng nàng đến đưa “hắn” (*Minh Thiên Mạch) đi! Nhưng không muốn lộ ra trước mặt hắn

Lắc lắc đầu, hắn xoay người hướng về đám người dày đặc mà đi, có lẽ kết thúc như vậy mới là tốt nhất!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

Một tuần nay, điện thoại của hắn luôn cách một ngày gọi đến một lần, nhưng mỗi lần cũng chỉ tán gẫu được vài câu là đã bị nàng dùng hết cơ này đến có khác cất máy. Không phải là nàng không muốn nói chuyện cùng hắn, nàng chỉ sợ mình lại bị động tâm

Mà hắn mỗi lần nói chuyện cũng càng ngày càng lạnh nhạt, có lẽ hắn cũng hiểu được sự xa cách trong giọng nói của nàng!

Mở cửa, ánh vào mắt là một đôi giày da kiểu dành cho nam màu đen, hôm nay hắn đã trở lại, đây là chuyện đầu tiên nàng xác định ngay khi bước vào cửa sau một ngày đi làm, trong lòng không khỏi nhen nhóm một chút niềm vui nho nhỏ

Nhưng niềm vui chưa kịp nảy nở đã lập tức tiêu tan, hắn không chỉ trở về một mình, mà bên cạnh giày hắn còn có một đôi giày giành cho nữ

Hình ảnh này, vẫn thật sâu tổn thương lòng nàng, tim sớm đã chết, nhưng giờ khắc này nàng vẫn không kềm được đau đớn, nàng vốn định cho hắn thêm một cơ hội, nhưng xem ra hiện tại đã không cần thiết nữa rồi, nghe từ trong phòng ngủ truyền ra âm thanh khiến người ngoài đổ mồ hôi, Lôi Đình lựa chọn phương thức lờ đi

Nàng vốn chỉ là một cô dâu hợp đồng, nàng không thể nhúng tay vào cuộc sống riêng tư của hắn, nàng vốn chỉ là một quân cờ để người lợi dụng

Nàng không có quyền đòi hỏi, cũng không thể hỏi, thật mệt mỏi, mệt mỏi.....thật may nàng không cô đơn, nàng còn có bạn bè quan tâm, chăm sóc, nàng còn có tình yêu thương của ba mẹ và ông, quan trọng hơn, nàng còn có cục cưng, đứa bé chính trụ cột của nàng

Buồng túi xách trong tay, nàng bước xuống nhà bếp, đeo tạp dề vào, nàng bắt đầu vo gạo nấu cơm, sau đó lại lấy từ trong tủ lạnh đồ ăn mình muốn rồi bắt tay vào nấu nướng

Nửa giờ sau, ba món đồ một món canh đã được chỉnh tề bày trên bàn, bôi thêm một chén com nữa, nàng ngồi ngay ngắn tại bàn ăn, chậm rãi ăn, phòng ngủ cũng yên tĩnh trở lại, một tiếng mở cửa lập tức vang lên, Lôi Đình không ngẩng đầu nhìn hắn, vẫn từ tốn ăn

Cung Thần Hạo nhìn nàng lạnh nhạt, lửa giận trong lòng càng vượng, nàng dựa vào cái gì mà dám lạnh nhạt với hắn như thế?? Vì sao hắn mang phụ nữ về nhà, nàng không âm ỉ, không náo loạn, không hề biểu đạt cảm xúc?? (Rin: rõ khổ.....tình huống của Hạo ca hiện tại gọi là há miệng mắc quai rồi!! Ngay từ lúc đầu kêu người ta ko được xen vào cuộc sống của mình, giờ thì người ta ko xen lại tức giận là sao??? Anh này khó hiểu còn hơn phụ nữ a...!!)

Cung Thần Hạo xoay người quay về phòng ngủ, đóng cửa lại, đem tiền để lên giường, đối với người phụ nữ trên giường lạnh giọng nói:

“Cô có thể đi?”

Người phụ nữ xinh đẹp nũng nịu “Anh thật sự không cần??” Nàng nhanh tay cầm lấy xấp tiền, đếm từng tờ

“Mặc quần áo , cút” Cung Thần Hạo ngay cả một cái liếc mắt cũng không cho nàng, chỉ cảm thấy ghê tởm

Cô gái thấy hấn tức giận, cũng không chần chừ nữa, rất nhanh đã từ trên giường đứng dậy, đem tiền cất thật tốt, lúc gần đi, còn hướng về Cung Thần Hạo mềm mại cười đáng yêu

“Soái ca, lần sau cần giúp đỡ có thể tìm tôi” Nói xong, nháy mắt

Cô gái hưng phấn đến mê man, ngay từ đầu đã hoàn toàn không chú ý, bên ngoài phòng còn có thêm một người, nàng vui vẻ ra khỏi cửa rồi đi ra ngoài, nghĩ rằng, hôm nay nàng đúng là đã đụng phải “kìm chữ”, nàng không làm gì nhiều ,chỉ cần ngoan ngoãn nằm trên giường kêu vài tiếng, cũng đã dễ dàng có được một vạn. Nàng cũng không biết soái ca kia có phải đầu óc có vấn đề hay không, chỉ bắt nàng kêu, còn hấn lại đứng ở ban công suy nghĩ sâu xa

Đúng là đáng tiếc a, nhìn dáng người của hấn cũng rất tuyệt, đáng tiếc, thật sự rất đáng tiếc

Ai.....đúng là quái nhân, việc lạ đầu năm nay đều có, nhưng mà xem ra hôm nay nàng cũng thật may mắn, ha.....lấy xấp tiền, thật to hên lên hai cái, nàng mới tiến ra thang máy rồi đi

Là một người phụ nữ thật xinh đẹp, diện mạo “nàng” (Lôi Dĩnh) vẫn chưa nhìn đến, nhưng thân thể nàng xem ra cũng thật nóng bỏng, mắt nhìn của hấn quả thật cũng không kém cỏi, hấn nàng cũng là mỹ nữ đi! Buồng bát , “nàng” biết chính mình có ăn thêm cũng không còn ngon miệng nữa

Đứng dậy đem bát đĩa bỏ vào bếp, cời tạp dề xuống , nàng mới nhẹ nhàng đi đến phòng ngủ gối cửa một lúc, rồi đẩy cửa bước vào, hấn không ở trong phòng ngủ, chỉ nghe thấy từ phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy, nàng liền bước đến trước cửa phòng tắm dụ dằng nói “Hôm nay, em ngủ ở phòng khách, còn nữa, nếu anh đói bụng , lát nữa tắm xong phải ăn cơm, đồ ăn vẫn còn nóng”

Nói xong, nàng xoay người hướng về chiếc tủ đồ, rồi từ trong tủ lấy ra áo ngủ, cùng quần áo của ngày mai,sau đó mới điem đạ đi ra khỏi cửa

Trừ bỏ về bề ngoài bình tĩnh, nàng không nghĩ mình có thể làm gì thêm!! Giống như bao người phụ nữ khác, vừa khóc, vừa làm loạn cả lên sao?? Không, việc đó không thích hợp với nàng, mà nàng cũng làm không được

Bàn tay Cung Thần Hạo nặng nề đập vào kính thủy tinh, máu theo mảnh kính vỡ tan chảy xuống

Nàng sao có thể bình tĩnh như vậy?? Tại sao ngay cả một câu chất vấn nàng cũng không hỏi??

Hấn vốn chỉ muốn thử nàng một chút, nên mới tìm một người phụ nữ để đóng kịch, nhưng cuối cùng hấn đã được cái gì?? Nàng ngay cả nửa con mắt cũng không nhìn hấn, nàng nghĩ nàng là ai?? Quá lắm nàng cũng chỉ là một quân cờ

Ở nước ngoài gọi điện nói chuyện , hấn cũng đã có thể cảm giác được sự khác thường của nàng, nhưng cái loại cảm giác này hấn lại không để ý đến , nhưng chỉ sau vài ngày nói chuyện cùng một giọng điệu lạnh lùng, lại cái cách tìm cơ né tránh điện thoại của nàng, đã khiến cho hấn rất không an tâm

Nhưng công việc ở chi nhánh công ty tại Mỹ lại làm cho hấn không thể buông tay, hấn chỉ có thể chờ cho đến khi mọi việc hoàn thành mới có thể về nhà, nhưng mà về nhà lại không thấy người đâu?? Thứ nghênh đón hấn chỉ là bức hình của nàng và hấn

Hình ảnh khuôn mặt sáng lạng tươi cười của nàng đập vào mắt hấn, tại sao, nàng chưa từng đối với hấn nở một nụ cười tình khiết như thế??

Hấn, Cung Thần Hạo, tuyệt đối sẽ không vì một người phụ nữ thay đổi, tuyệt đối sẽ không

Nhìn mình qua kính, hấn lộ ra một nụ cười đã lâu không nở, chính là loại tươi cười vừa mang theo một chút tàn nhẫn vừa bắt cần đòi

Hấn tại sao phải vì nàng mà thay đổi, tại sao lại đi để ý đến cảm giác của nàng. Hấn là ánh sáng mặt trời tỏa sáng khắp nơi, không thể nào chỉ vì nàng lại buông tha cho cả một vườn hoa rộng lớn

Hiện tại thân thể ông cũng rất tốt, hấn không cần thiết phải đóng kịch nữa, còn nàng thì có cũng được mà không có cũng không sao, Cung Thần Hạo, mày chính là mày, mày không thể bị phụ nữ trói buộc

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67

Người xa lạ, sống chung một mái hiên với người xa lạ, đây chính là cảm nhận về cuộc sống của Lôi Dĩnh nửa tháng nay

Nhìn bìa tạp chí trước mặt, khuôn mặt của một mỹ nữ năm hôn sâu một ngôi sao màn bạc đập vào mắt, nửa tháng này, tin tình cảm của hân đưa đến không ngừng, cơ hồ như mỗi ngày lại có thêm một tin, mỗi ngày lại một tiêu đề mới trên báo

Hân chỉ ở nhà được hai đêm, nhưng là dù cho hai người có chạm mặt, thì cũng vẫn giống như trước, không nói gì chỉ gặp thoáng qua

Lôi Đình vẫn tự nhiên uống nước trái cây, nhưng lại bị một tiếng đập sách làm cho hoảng sợ, giương mắt nhìn về mặt tức giận của Tô Khải Nhân, nàng nhẹ tay khẽ vuốt ngực nói “Ngươi có biết hết hôn hay không?”

“Sau lưng ngươi còn có tâm tư hay chỉ muốn đùa?” Nói xong, nàng ngồi xuống đối diện, cầm luôn nước trái cây của Lôi Đình uống liền một mạch, hên vài ngày trước, Lôi Đình luôn miệng nói không rảnh, nếu hôm nay “nàng” (Lôi Đình) không đáp ứng gấp mặt, Tô Khải Nhân khẳng định cũng sẽ phát điên lên

“Ngươi nói chuyện nhỏ nhỏ một chút, đều sắp trở thành người làm mẹ, ngươi vẫn không đổi được cái cá tính nóng này kia” Lôi Đình sáng nay đã có xem qua, hân lại thay đổi, lần này là một người mẫu

“Hiện tại không phải là chuyện của ta, mà là ngươi, ngươi thật không để ý sao?” Tô Khải Nhân có chút nóng nảy, có khi nàng cũng không biết rõ trong óc Lôi Đình rốt cuộc là chứa cái gì, ông xã thì sắp bị người khác đoạt mất, còn mình lại tỏ vẻ không quan tâm

“Đề ý?? Ta có thể làm được sao?” Lôi Đình lộ ra chút cười khổ

“Các ngươi lúc trước không phải hòa hợp vô cùng sao?” Hiện tại sao lại trở thành người lạ rồi, Tô Khải Nhân có chút ảo não nói

“Ta và hân lúc trước rất ít hiểu biết lẫn nhau hơn nữa lại thường xuyên ngờ vực vô căn cứ, hai chúng ta cho đến bây giờ vẫn chưa hiểu rõ đối phương, kết quả ngày hôm nay cùng là chuyện sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra” Lôi Đình nghĩ thật thấu đáo, tuy rằng nàng từng cố gắng muốn bước vào thế giới của hân, muốn hiểu thêm về hân, nhưng hân lại chưa từng cho nàng có lấy một cơ hội

“Nhưng mà.....” nửa ngày trời nói “nhưng mà”, Tô Khải Nhân cũng không nói được câu nào tiếp theo, lúc này người phục vụ vừa bưng nước trái cây đặt lên bàn, nàng đành từ bỏ, chờ một lúc nữa hiểu rõ mọi chuyện sẽ nói tiếp

Lôi Đình nhìn nàng còn muốn nói nhưng nói không ra lời, tươi cười hỏi “Ông xã đưa ngươi tới?”

“A?? Ừ” Tô Khải Nhân gật đầu

“Người ta đối với ngươi thật tốt, đúng rồi, bảo bối đã mấy tháng?” Lôi Đình nhìn nhìn bụng của nàng, hỏi

“Gần sáu tháng” Tay chạm nhẹ lên bụng Tô Khải Nhân cười nói, trên người tán mát ánh sáng tình mẫu tử

Bàn tay Lôi Đình cũng không tự chủ đặt lên bụng, nhưng không có làm cho Tô Khải Nhân thấy, nàng âm thầm dõn tay, nếu hân biết nàng mang bầu, có phải sẽ đối xử khác với mình hay không??

Tô Khải Nhân giương mắt nhìn Lôi Đình nói “Hiện tại không phải lúc nói chuyện của ta, người tính sao đây?”

“Không tính toán gì cả, cứ thuận theo tự nhiên!” Lôi Đình nâng ly nước trái cây uống một chút

“Cái gì?? Tiểu Đình, sao ngươi lại không làm gì cả??” Tô Khải Nhân kêu lên, ánh mắt lộ vẻ khó hiểu rõ ràng

Lôi Đình nhìn sang bốn phía, bốn năm người khách trong quán đều chuyển tầm mắt về các nàng, Lôi Đình hơi nhíu mày “Ngươi nói chuyện nhỏ giọng chút, ngươi muốn làm tiêu điểm thì làm, ta không muốn” Lôi Đình thoải mái nói

“Ngươi.....ngươi.....ta cũng không biết nên chửi han an ủi ngươi đây!” Tô Khải Nhân thất bại nói

“A.....vậy thì đừng nói thêm gì nữa, chỉ cần ngươi lắng lắng giúp ta đem ly nước này uống hết, đối với bảo bối của ngươi thật tốt, cũng đừng lớn tiếng nói chuyện là được” Lôi Đình sửa lưng nàng, đối với sự quan tâm của nàng, Lôi Đình luôn hiểu rõ, nhưng một số việc chỉ có người trong cuộc mới có thể thật sự hiểu được

Tuy rằng vẫn có người nói, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh, người trong cuộc u mê, nhưng mà nàng vẫn tự nhận rằng nàng đang rất thanh tỉnh, mà một người vừa từ mộng hoặc tỉnh lại, sẽ không thể bị mơ tưởng làm cho mê hoặc trở lại nữa

“Quên đi, có lẽ chuyện này ngay từ đầu ta đã sai lầm, không nên khuyên người chấp nhận Cung Thần Hạo, biết rõ hân là một hoa tâm thiêu gia, vẫn tưởng rằng ngươi và ta sẽ giống nhau, hai người ở chung một chỗ nuôi dưỡng tình, nhưng mà xem ra hiện tại, ngươi và hân lại là hai người của hai thế giới khác biệt” Tô Khải Nhân cũng bình thường trở lại, có một số việc không thể đi theo mong muốn của mình, nàng thật may mắn, cho nên cũng hi vọng Lôi Đình cũng có thể may mắn như nàng

“Tiểu Nhân, ta thật cảm ơn ngươi lúc trước đối với ta khuyên bảo, ta chưa từng hối hận khi yêu hân” Đúng vậy, nàng không hối hận, cả một đời người, chỉ cần yêu một lần đã đủ, tuy rằng thật đau khổ, nhưng mà nàng cũng chân chân chính chính thưởng thức được hương vị của tình yêu

“Tiểu Đình” Tô Khải Nhân có chút đau lòng nhìn nàng, tại sao vận mệnh lại không thể đối đãi với nàng tốt một chút!!

Lôi Đình không nói nữa, chỉ lắng lắng nghe giai điệu đầy thương cảm trong quán cà phê, là ai ca, nàng không biết, nhưng bài hát nghe rất êm tai, cũng thật bất đắc dĩ

Tại buổi tối không trăng , bên cạnh hồng tàn lụi

Cuộc tình này, có yêu có hận

Rõ ràng yêu nhau nhưng lại mang thương tổn

Tịch mịch uống rượu một mình

Kí ức ngọt ngào kia lại mang đến bi thương

Đã yêu người, làm thế nào để quên đi

Không muốn nhớ, lệ đã tràn thành dòng

Mang vết thương lòng nhìn về chân trời xa xa

Tình yêu tựa thiên trường địa cửu

Xoay người, chúng ta đã lỡ duyên

Em nơi này tịch mịch, anh đang ở bên ai?

Nếu em không yêu anh

Nếu em không nhớ anh

Tối nay cũng sẽ không uống rượu một mình

Cũng sẽ không bắt lực gọi tên anh

Làm sao để không yêu anh

Làm sao để không nhớ anh

Nước mắt lại như mưa tuôn trào

Có yêu, có hận, em vẫn như cũ nhớ anh

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68

Tuần dật phi phạm Cung Thần Hạo cùng cao nhĩ , mỹ lệ Bạch Kỳ Vân vừa đi vào nhà ăn, đã thu hút vô số ánh mắt chú ý

Nhưng mà bọn họ đã quá quen với loại tình huống này, cho nên rất ấn ý xem nhẹ

“Làm sao vậy? Bạch tiểu thư” Cung Thần Hạo ngồi xuống nhìn, tỏ vẻ hiểu biết hỏi Bạch Kỳ Vân đang thất thần

“Người kia hẳn là tổng giám đốc tập đoàn Tiêu thị, Tiêu Ngự Phi đi?”

“Ngự Phi?”

Cung Thần Hạo theo tầm mắt của nàng xoay người nhìn lại, thấy được Tiêu Ngự Phi lại ngoài ý muốn nhìn qua Lôi Đình đang xinh đẹp cười, hai mắt không khỏi tỏa ra tia sáng đổ kị

“T thị đúng thật là nhỏ!” Hần thấp giọng rủa 1 tiếng

Bạch Kỳ Vân nhìn Cung Thần Hạo, bình tĩnh nói “Cô gái cùng Tiêu tổng giám đốc ngồi chung một chỗ? Không phải là bạn gái hay là tình nhân của hắn

chứ?”

Cung Thần Hạo hiển nhiên không đem lời nàng bỏ vài tai, toàn lực chú ý của hắn tập trung lên thân Lôi Đình và Tiêu Ngự Phi

“Xem tình huống hiện tại của bọn họ, hẳn là tình nhân rồi!” Lời nói của Bạch Kỳ Vân có chút mát mẻ

“Không phải” Cung Thần Hạo cắn răng nói, kèm chế con giận, hay tay gặt gao nắm lại, nhưng hiện tại không phải là thời điểm tức giận, lập tức liền nói lãng sang chuyện khác “Về hợp đồng của chúng ta lần này, em nghĩ thế nào?”

Bạch Kỳ Vân yên lặng nhìn hắn một cái, mới tiến vào vấn đề chính, nhưng mà phần lớn lực chú ý vẫn lưu lại người Tiêu Ngự Phi

Hắn là người đàn ông đầu tiên lọt vào mắt xanh của nàng, dù rằng hai mươi bảy năm qua nàng chưa hề biết qua mùi vị tình yêu, nhưng chỉ khi gặp qua hắn nàng mới có cái cảm giác tim đập thình thịch rất thực này

Vốn nghĩ rằng nàng từ lâu đã không còn hứng thú với đàn ông, hứng thú duy nhất của nàng chính là công việc, cho nên phần lớn thời gian của nàng đều giành cho công ty, người trong nhà muốn giúp nàng gần gũi với họ, nhưng đều bị nàng lấy lý do công việc chống đỡ

Vốn giỏi về quan sát, lại nhìn ánh mắt cùng giọng nói của Cung Thần Hạo, nàng đã biết được, người phụ nữ ngồi đối diện Tiêu Ngự Phi kia không phải bạn gái cũng không phải tình nhân của hắn

Nàng vẫn còn cơ hội, chẳng qua là vấn đề thời gian, nàng nhất định sẽ không buông tay, tác phong làm người của nàng là nhất quán, cho nên, Tiêu Ngự Phi, chờ tiếp chiêu đi!!

Trong mắt nàng hiện ra một vài tia sáng kỳ lạ

Đương nhiên, tầm mắt Cung Thần Hạo phần lớn vẫn tập trung dừng lại trên người bọn họ

Tiêu Ngự Phi cùng Lôi Đình vẫn vô tư chưa nhận thấy sự tồn tại của hai người kia, chuyên tâm với cuộc nói chuyện của hai người

Dùng cơm xong, sau khi bồi bàn giúp bọn họ rót ra một ly Martini, uống một ngụm xong, hắn mới từ tốn nói: “Nhà hàng này ăn rất ngon đúng không?”

“Ừ, rất ngon.” Nói xong, nàng liền uống một chút soda anh đào.

“Chỉ sợ em không thích.” Tiêu Ngự Phi nói.

“A...Làm sao có thể!! Có người mời ăn tiệc, em cầu còn không kịp nữa là!!” Lôi Đình cười nói, ở cùng hắn thật dễ chịu, nên đối với lời mời của hắn, nàng không có cách nào từ chối.

Nhưng mà nói thật ra, hắn quả thật rất tuần tú, chín chắn, gọi cảm, cũng thật hài hước, cho nên ở cùng hắn thực thoải mái.

Tiêu Ngự Phi nhìn nàng, nàng tuyệt nhiên không để ý đến những tin đồn tình cảm của Hạo ở bên ngoài, nàng vẫn tỏ ra lạnh nhạt, làm cho hắn hoài nghi rốt cuộc nàng có yêu Hạo hay không, nhưng tại đây vào lúc này, hắn sẽ không ngu ngốc hỏi ra nghi vấn trong lòng.

“Em vui là tốt rồi.” Tiêu Ngự Phi cũng cười theo, đứng lên.

“Đúng rồi, Ngự Phi, anh có bạn gái hay chưa?” Lôi Đình có chút hiếu kỳ, hắn là một người đàn ông thành đạt lại anh tuấn, hẳn là không thiếu phụ nữ xung quanh.

Tiêu Ngự Phi dừng lại một chút, nói: “Không có.”

“Sao có thể như vậy được?” Lôi Đình dĩ nhiên không tin, từ điển trong đầu nàng một chút cũng không cho bạn gái và tình nhân là cùng một nghĩa

“Làm sao? Anh nhìn giống người đã có bạn gái lắm sao?” Tiêu Ngự Phi cười hỏi, biểu hiện lúc này của nàng thực đáng yêu.

“À, kì thật cũng không thể nói như vậy, nhưng là em thấy có điểm kì quái, người như anh sự nghiệp thành công, ngoại hình ưu tú, hẳn là có nhiều phụ nữ mơ ước mới đúng, có phải là yêu cầu của anh quá cao, nên mới không thể tìm được bạn gái?” Lôi Đình tổng kết một loạt, biểu đạt suy nghĩ của nàng.

“Em cũng biết anh rất đẹp trai sao?” Tiêu Ngự Phi giọng nói có chút thăm dò.

“A...đương nhiên rồi!! Em tin rằng nếu anh hỏi mười cô gái, sẽ có mười một người trả lời ‘YES’.” Lôi Đình cười, nhấn mạnh nói.

Đây mới là bản tính thật của nàng!! Thắng thần, lạc quan, không tỏ vẻ, “Anh thật vinh hạnh vì được em khen.” Tiêu Ngự Phi nói.

“Đó là đương nhiên, phải rồi, một lát nữa em phải ra siêu thị một chút, trong nhà hết đồ ăn rồi.” Lôi Đình nói.

“Ừ.” Tiêu Ngự Phi gật đầu đồng ý.

“Bây giờ chúng ta đi luôn đi, dù sao cũng đã uống hết đồ uống rồi.” Lôi Đình nói.

“Được.” Sau đó, hắn gọi bồi bàn tới thanh toán, hai người lần lượt rời đi, mà tầm mắt nhìn họ chăm chú, đợi khi họ ra khỏi cửa mới thu về.

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69

Cung Thần Hạo cẩn thận đẩy cửa phòng khách đi vào, ánh đèn đầu giường đã bị người mê ngủ điều chỉnh độ sáng thích hợp, ngọn đèn mờ ảo nhàn nhạt chiếu qua mảnh nhỏ nơi đầu giường

Hắn nhẹ nhàng bước chân, đi đến trước giường, nhẹ nhàng giúp nàng đắp chăn để nàng đỡ phải cảm lạnh, sau đó lại ngồi xổm xuống, dưới ngọn đèn vàng mờ ám, tinh tế quan sát về mặt khi ngủ của nàng

Khuôn mặt tròn tròn không có.....chút tý vết, đôi mắt to linh động nay đã nhắm chặt, lông mi thật dài, cái mũi xinh xắn, môi hồng hồng

Tay tùy ý nâng lên, phủ lên khuôn mặt trắng nõn của nàng, chỉ khi nàng ngủ say, hắn mới có thể lăng lạng chăm chú nhìn nàng, cái cảnh hôm nay, đã thật sâu chạm vào lòng hắn

Khuôn mặt tươi cười trước mặt người của nàng, vẻ sung sướng của nàng khi cùng trò chuyện với Ngự Phi, biểu hiện của nàng thật chân thật, cho dù là đối với Ngự Phi, nàng vẫn có thể tự tại thoải mái như thế

Hơn nửa tháng nay, phụ nữ bên người mỗi ngày lại thay đổi, nhưng chỉ duy nhất có khuôn mặt trẻ con này là hắn không thể quên được

Hắn giận

Giận nàng tại sao lại không có phản ứng??

Giận nàng tại sao lại lạnh nhạt như vậy??

Giận nàng tại sao lại biến hắn thành người xa lạ??

Nhưng hắn giận nhất vẫn là chính mình, rõ ràng đã yêu, tại sao lại không muốn thừa nhận? Rõ ràng đã quan tâm, tại sao lại giả vờ không quan tâm? Rõ ràng trong lòng có lời muốn nói với nàng, nhưng tại sao khi lời nói sắp ra lại bị nuốt trở về??

Lôi Đình ừm lên một tiếng, trở mình nhưng cũng không tỉnh lại

Cung Thần Hạo rất nhanh đã thu tay, đứng thẳng người, nhìn chằm chằm bóng lưng nàng một hồi lâu, hắn mới giúp nàng đem chăn đắp lại, thủ thi bên tai nàng nói câu “ngủ ngon”, rồi tắt đèn rời khỏi cửa

Hôm nay là Chủ Nhật, Lôi Đình theo như lời dặn của Liễu Tinh, trở về Cung gia thăm nàng, sẵn tiện cũng thăm ông

Mua ít hoa quả cùng một ít thức ăn bổ dưỡng cho ông, tuy rằng ông hắn là không thiếu mấy thứ này, nhưng đối với nàng mà nói, cũng là có một phần tâm ý, đồng thời cũng muốn cảm ơn lòng yêu thương của ông giành cho nàng

“Tiểu Đình a!! Sao lại mua nhiều đồ như vậy, những thứ này Lưu thẩm sẽ mua” Cung Thủ Hằng nhìn thấy Lôi Đình xách trong tay 1 túi đồ liền nói

“A.....đừng lo, không nặng, hơn nữa, đây lại là đồ Tiểu Đình chính tay lựa chọn a, ông nhất định phải ăn hết” Lôi Đình quơ quơ túi đồ trước mặt hắn

“Ha.....ông nhất định sẽ ăn hết” Cung Thủ Hằng cười híp mắt, Hạo cười được người như tiểu Đình đúng là có phúc, nhưng tên tiểu tử kia lại không biết mình có phúc!!

Buông túi đồ trong tay ra, Lôi Đình hỏi “Mẹ đâu?”

“Ở nhà bếp, nói là muốn giúp con hầm canh hạ hỏa, nó sợ Lưu thẩm không nấu đủ lửa” Cung Thủ Hằng trả lời

“A, ba con đâu?” Nhìn vào phòng khách, nàng cũng không thấy bóng dáng hắn

“Hắn a! Đi chơi cò với bạn rồi, phải tối mới về” Cung Thủ Hằng nói

Cùng ông đi dạo quanh hoa viên hai vòng, đề tài nói chuyện lại không đá động đến Cung Thần Hạo, nàng biết ông không làm khó nàng, cho nên mới ngậm miệng không nói, hơn nữa cũng kìm chế không hỏi đủ loại vấn đề, việc hắn cùng Liễu Tinh hiểu chuyện cũng khiến Lôi Đình thật cảm động

Hai người vừa nói vừa cười đi vào phòng khách, đã nhìn thấy Liễu Tinh bung một chén canh lớn đi ra, Liễu Tinh buống chén canh xuống ngẩng đầu nhìn hai người ở phòng khách, cười “Tiểu Đình đến đây, vừa hay, canh cũng nấu xong, thừa lúc còn nóng, con uống đi, mẹ giúp con lấy đũa” Nói xong nàng liền trở về bếp

Nhìn bóng lưng Liễu Tinh, cho dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không thể biểu đạt được cõi lòng của nàng, nước mắt nơi khóe mắt chốc lát lại dâng trào, nhưng lại bị nàng kềm chế, nén lại.

Lôi Đình kéo ông ngồi xuống ăn cơm. Lưu Thâm đem đồ ăn sắp xếp thật tốt lên bàn, lúc này Liễu Tinh cũng cầm đũa đi ra, Lôi Đình đứng dậy tiếp nhận bát “Mẹ cùng mọi người giúp con uống đi, bát canh lớn như vậy, Tiểu Đình uống không hết” Nói xong, nàng liền đưa cho mọi người một chén

“Ừ cùng nhau uống” Liễu Tinh ngồi đối diện Lôi Đình, còn ông ngồi ở chỗ của chủ

Lôi Đình cười ngồi xuống, hướng đến bọn họ tươi cười, nói tiếng “xin mời” xong liền cẩn thận bung bát canh lên, thật thơm, bát canh này hẳn là tràn đầy tình thương của mẹ, nàng dùng cái thìa múc một ít canh đưa vào miệng

Uống xong canh, Liễu Tinh cùng Cung Thủ Hằng liền gấp cho nàng miếng rau, nhìn nhìn chén cơm có thịt béo ngọt cùng cá, Lôi Đình đột nhiên có cảm giác không muốn ăn, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của bọn họ, nàng đành buộc bản thân mình cầm đũa

Ở nhà, đồ ăn nàng làm đều có vẻ dễ tiêu, nhưng hiện tại đột nhiên thay đổi khẩu vị, đã làm cho Lôi Đình không quen, thời điểm thức ăn vừa đưa đến miệng, nàng rút cuộc cũng nhìn không được, đánh bịt miệng, vọt vào toilet

Liễu Tinh nghe từ toilet truyền ra âm thanh nôn mửa, mang thai?? Hai chữ này lập tức hiện rõ trong đầu nàng, khẳng định không thể nào sai được, trước kia nàng vẫn chưa từng thấy Lôi Đình có cái phản ứng này, ha.....thật tốt quá, nàng sắp làm bà nội

Cung Thủ Hằng đột nhiên nhìn Liễu Tinh cười rộ nói “Con sao lại còn cười?? tiểu Đình hình như là sinh bệnh” Trong giọng nói có chút trách móc

“Ba, tiểu Đình không bị bệnh đâu, mà là mang thai” Liễu Tinh không thêm để ý đến giọng điệu của hắn, vẫn như trước cười rạng rỡ

“Thật chứ?”

“Thật, một lát nữa, chờ nó ra, ba sẽ biết” tuy rằng Liễu Tinh nhận định nàng mang thai, nhưng vẫn muốn thấy chính miệng nàng xác nhận lại một lần mới có thể thật sự an tâm

Cung Thủ Hằng không nói gì, ý cười trên mặt lại hiện lên, hắn có thể ôm chất nội, ha.....nghĩ đi nghĩ lại, ý cười trên mặt càng ngày càng hiện rõ

Đứng ở bồn rửa mặt, dùng nước rửa vài cái, sau khi nôn mọi thứ vừa ăn xong, nàng cảm thấy thư thái rất nhiều, cầm lấy khăn giấy ngấm nước lau mặt, sửa sang lại chính mình, nàng mới ra khỏi toilet

Nàng nhớ lại, hành động vừa rồi, mẹ hắn là đã đoán được sơ sọ! Một hồi nên lơ đi, hay thừa nhận đây?? Lôi Đình có chút buồn rầu

Tầm mắt Cung Thủ Hằng cùng Liễu Tinh, nhìn về phía Lôi Đình đang ngồi không dỗi đi, nàng bị bọn họ nhìn chăm chú có chút đứng ngồi không yên, liền cẩn thận nhìn lại rồi nở một nụ cười tươi

Lôi Đình im lặng một chút, miệng cười nói “Ông, mẹ, hai người sao lại nhìn con??”

“Ách.....Tiểu Đình.....nói thật cho mẹ biết.....không phải là con đã có...?” Liễu Tinh có ý dò hỏi, ánh mắt còn liếc nhìn cái bụng của nàng

“A?? Chuyện đó.....con.....” Lôi Đình giương mắt nhìn nhìn bọn họ, ánh mắt bọn họ chờ mong, còn có chút vui sướng khiến nàng không nghĩ ra được lời nói dối, liền cắt chặt rằng nói: “Àn, hơn ba tháng.....”

“Ha.....thật tốt quá, ta muốn ôm chất nội” Cung Thủ Hằng một lòng nhẹ nhõm

“Đúng vậy a!! Ta muốn làm bà nội” Liễu Tinh cũng cười híp mắt

Lôi Đình nhìn bọn họ, trong lòng cũng cảm thấy ngọt ngào, cùng hai người nở nụ cười

Ở cùng bọn họ cả ngày, sau khi được bọn họ dặn dò, nàng mới trở về nhà trọ, mà chồng của nàng vẫn chưa trở về

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70

Sau khi ở cùng bọn họ cả một ngày, được bọn họ dẫn dò xong, nàng mới quay trở về nhà trọ, chồng của nàng vẫn chưa trở về

Lôi Đình cũng bắt đầu kế hoạch sắp xếp cuộc sống sau này, hai tuần sau, nàng sẽ lặng lẽ rời đi

Giữa hai tuần này, Cung Thần Hạo có về nhà qua đêm 2 lần, nhưng cả hai người đều không có nói chuyện qua, hoặc là hắn muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể mở miệng được, bởi vì nàng nhìn thấy bộ dạng muốn nói rồi lại thôi, nàng đã chờ cho hắn mở miệng, cho mong hắn có thể nói chuyện với mình, cũng có thể cho mình một cơ hội cuối cùng, nhưng mà cuối cùng hắn vẫn không thể mở lời

Hắn cũng không phát hiện đồ đạc của nàng dần dần biến mất, bởi vì.....hắn luôn trở về cái nhà này rất vội vàng, cũng bởi vì hắn chưa bao giờ từng để ý qua nàng

Cho nên sau khi hắn đi làm, nàng cuối cùng cũng chuyển đi món hành lý cuối cùng, đặt trên mặt bàn một phong thư, cùng một tờ đơn ly hôn nàng đã tươm tất ký sẵn

Đương nhiên, nàng cũng không nói cho hắn biết chuyện mình mang thai

Quay đầu lại nhìn nhìn căn nhà mình đã ở hơn bốn tháng, trên dưới sắp xếp, quét tước lại một lần, nàng không muốn mình ra đi mà để lại căn nhà nhếch nhác, nàng vừa quét dọn, vừa nhớ lại cuộc sống hơn bốn tháng nay, một cuộc sống ngọt ngào, nhưng cũng thật nhiều chua xót

Tạm biệt, nhà của tôi

Tạm biệt, Cung Thần Hạo

Không, nàng hi vọng, hắn và nàng vĩnh viễn không cần gặp lại, đã yêu một lần, đã đau một lần rồi, đối với nàng như vậy đã là quá đủ

Còn có ông, ba, mẹ, thực xin lỗi, xin mọi người tha thứ cho Tiểu Đình đi! Tuy rằng thật có lỗi, nhưng sống một cuộc sống áp lực như thế này, nàng sợ mình sẽ điên mất

Ông, xin ông hãy giữ gìn sức khỏe cũng như thân thể mình, cả ba và mẹ, cũng xin hai người hãy để ý đến thân thể mình. Hạ quyết tâm, nàng mở cửa, đi ra, lại đóng cửa lại

Cửa đóng cũng là lúc cánh cửa lòng nàng cũng bị đóng lại, Lôi Đình không quay đầu rất nhanh đi vào thang máy, tắt cả mọi chuyện, bắt đầu từ khoảnh khắc cánh cửa kia khép lại, đã kết thúc

Cô dâu hợp đồng?? Từ lúc bước ra khỏi Lôi gia, hợp đồng này với nàng đã không còn quan hệ cho nên nàng không có bội ước

“Chờ có lâu không?” Lôi Đình mang theo hành lý đi tới một người đàn ông đang dựa người vào chiếc xe màu đen hoa lệ hỏi

“Không có, anh cũng vừa xong” Người đàn ông mỉm cười nói

“Vậy đi thôi” Lôi Đình nói xong, liền mở cửa sau của xe, đem hành lý đẩy vào

“Đã nghĩ kỹ sao?” Người kia xác nhận hỏi

Lôi Đình xoay người lại, ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao hơn nàng một cái đầu đứng trước mặt, kiên định nói “Đúng vậy, đã sớm nghĩ kỹ”

Người đàn ông tươi cười, mở cửa xe “Vậy tiểu thư xinh đẹp, xin mời lên xe!”

“A.....” Lôi Đình cười cười, ngồi lên

Thời điểm ngồi trên xe, nàng vẫn không nhịn được quay đầu nhìn xung quanh, tòa nhà này, con người cùng động vật nơi đây, đã cùng nàng gắn bó suốt bốn tháng, nên khi rời đi nàng vẫn có chút không nỡ

Người đàn ông lướt qua đầu xe, ngồi vào vị trí điều khiển, nghiêng người giúp nàng thắt dây an toàn

Lôi Đình quay đầu lại nhìn hắn, chân thành cười cười nói “Cảm ơn”

Người đàn ông không nói gì, chỉ mỉm cười đáp trả, rồi giẫm chân ga, đưa xe chạy xa dần, xa dần mái nhà thương tâm của nàng

---

Ngồi cùng một đám quản lý, hai mặt nhìn nhau, mãi cho đến khi nhìn thấy ánh mắt của trợ lý Phương, đám quản lý mới rời khỏi phòng họp, để lại Cung Thần Hạo cùng Phương Tử Kiệt

Cung Thần Hạo xoa xoa thái dương nói ” Hôm nay mí mắt cứ giật giật như có chuyện xấu xảy ra vậy”

“Tổng giám đốc, từ khi nào ngài cũng tin vào chuyện đó vậy” Cung Thần Hạo là người theo chủ nghĩa vô thần, hôm nay hắn lại nói ra như vậy, làm cho Phương Tử Kiệt cũng có chút giật mình

Cung Thần Hạo đứng dậy đi về hướng cửa sổ, nhìn cảnh quan bên ngoài, trong lòng nghĩ đến cái gì, ngay cả chính hắn cũng không biết

Phương Từ Kiệt, đứng ở phía sau, đợi hơn mười thế kỉ, cũng nhịn không được kêu lên “Này! Đại tổng giám đốc, quay hồn về!!”

Lời lẽ trêu chọc làm cho người đứng tựa vào cửa sổ nhìn dòng đèn xe bên ngoài đột nhiên xoay người lại, hắn trừng mắt nhìn khuôn mặt tuần tể, trên thực tế lại giới giang, so với hắn còn giống gian thương hơn

“Cậu còn chưa đi?” Giọng điệu thật bình tĩnh

Trời ạ!! Phương Từ Kiệt có khí phách xúc động nói “Tổng giám đốc đại nhân chưa kêu tiểu nhân đi ra ngoài, tiểu nhân nào dám đi” Trong giọng nói lộ ý trêu chọc

“Hiện tại mấy giờ rồi?” Cung Thần Hạo không để ý đến giọng điệu của hắn, hỏi

Phương Từ Kiệt nâng cổ tay, nhìn đồng hồ nói “Đã gần bốn giờ, tổng giám đốc”

“Còn có lịch trình gì không?”

“Ngoại trừ buổi tối phải cùng Bạch tiểu thư ăn cơm thì không còn lịch trình gì khác” Phương Từ Kiệt nói, gần đây hắn đã thay đổi rất nhiều, tuy rằng tình cảm vẫn không giảm, nhưng mà vẫn chưa cùng phụ nữ sản sinh quan hệ, có khi chỉ về nhà “hắn” (*Tứ Kiệt) ngủ, có khi lại ngủ trong văn phòng

“Tôi nay, cậu theo tôi, thuận tiện cùng tôi uống một ly” Cung Thần Hạo không đợi hắn trả lời, nói xong đã rời khỏi phòng họp

Đề lại một Phương Từ Kiệt kinh ngạc đứng yên tại chỗ. Thật khó hiểu, Hạo gần đây bị sao vậy, luôn tỏ vẻ lạnh lùng làm cho hắn có chút không kịp thích ứng

Lắc lắc đầu, hắn xoay người, cũng rời khỏi phòng, để lại một phòng họp yên tĩnh

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71

Đêm nay

Hắn say, hắn lại một lần nữa vì nàng mà say

“Trời ạ! Sớm biết cùng ngài uống rượu sẽ xảy ra loại tình huống này, tôi sẽ không đến đây” Phương Từ Kiệt đỡ Cung Thần Hạo loạng choạng bước vào nhà

Đem Cung Thần Hạo say đến bất tỉnh nhân sự đặt trên giường, chính hắn cũng đi ra khỏi phòng khách, lấy nước từ trong tủ lạnh ra, ực ... ực vài cái, toàn bộ nước đã bị hắn uống sạch

Nghỉ ngơi vài phút, hắn lại trở về phòng khách, dù sao cũng phải giúp Hạo sắp xếp lại một chút, Hạo mới có thể đi ngủ a! Nhận việc giúp Hạo cởi áo khoác, cởi giày, lại từ phòng tắm lấy ra khăn lông ướt giúp hắn* (Cung Thần Hạo) lau mặt

Ai.....

Chăm sóc người say rượu đúng thật là phiền, nghe hắn mơ mộng gọi tên, lần này là lần thứ hai mươi bảy hắn gọi tên nàng rồi. Rõ ràng đã quan tâm nàng như vậy, cần gì phải tự làm khổ mình??

Phương Từ Kiệt lắc đầu khó hiểu, buông khăn mặt ra, giúp hắn đắp chăn thật tốt, mới từ phòng khách lui ra ngoài

Sáng sớm hôm sau, rốt cuộc Cung Thần Hạo cũng tỉnh lại, tuy rằng đầu vẫn như trước có chút đau, nhưng hắn vẫn rời giường, cầm lấy áo khoác rời khỏi nhà Phương Từ Kiệt, đương nhiên hắn sẽ không đánh thức Phương Từ Kiệt đang mê ngủ

Về nhà, cái cảm giác trống rỗng này vẫn không biến mất, ngược lại càng thêm mãnh liệt, điều này làm cho hắn rất bất an, buông áo khoác trong tay ra, hắn đi đến trước phòng khách, giống như trước, rất nhẹ nhàng đem cửa đẩy ra

Cửa hé mở, hắn bước vào, nhưng đập vào mắt chỉ là chiếc giường lớn ngăn nắp, sạch sẽ, cùng một đóng chắn đã được gấp gọn gàng, phòng tắm cũng không có tiếng động. Hắn rất nhanh rời khỏi phòng khách, ngược lại trở về phòng ngủ, nhưng kết quả vẫn giống nhau, toàn bộ đều trống rỗng, căn bản không có bóng dáng của nàng

Nàng không ở nhà?? Chẳng lẽ nàng trở về nhà với ba mẹ??

Đây là điều hần nghĩ đến đầu tiên, nhìn nhìn thời gian, hiện chỉ mới hơn bảy giờ, hần không thể gọi điện về nhà, có ý kèm chế tâm trạng bất an, hần không tin nàng sẽ rời đi

Nhẹ nhàng khoan khoái, từ trong phòng tắm đi ra, tẩy sạch mùi rượu, tâm trí của hần cũng thanh tỉnh không ít, thời gian hần còn sớm, hần cũng không ngủ được, chỉ có thể trở về thư phòng làm việc

Vào thư phòng, ngồi trên ghế, hần vừa định đem máy vi tính mở ra, lại thấy được một phong thư. Cầm trên tay, mở phong thư ra, bên trong hiện ra một lá thư nhỏ cùng một tờ đơn

Đơn ly hôn??

Ánh mắt rất nhanh quét qua tờ đơn, nữ nhân chết tiệt này đã ký tên trước, thì ra ngày hôm qua hần cảm thấy bất thường là vì nàng

Sau đó mở lá thư ra, chữ viết thanh tú, từng nét từng nét đập vào mắt hần

Cung Thần Hạo

Thời điểm anh đọc bức thư này, thì em đã rời đi. Em suy nghĩ thật lâu, vẫn quyết định viết ra bức thư này, để cho mình một mặt hai lời nói rõ với anh

Ngay từ ngày đầu tiên em bị ép gả cho anh như một con cò, ba em vì tiền đã đem em bán cho anh. Hoa danh của anh bên ngoài, em đã sớm nghe thấy, cho nên em đã chống đối cùng ba cãi nhau, nhưng thứ em nhận được chỉ là một cái tát tai vang dội, cùng lời nói lạnh nhạt. Đã khóc, đã náo loạn nhưng bất lực nên cuối cùng em đành thỏa hiệp nhận lệnh lấy anh

Từ khi mới gặp , nụ cười dịu dàng, giọng điệu lưu manh, cùng thái độ bất cần đời của anh đã khiến cho em đối với anh có ấn tượng rất kém, tuy rằng anh rất tuấn tú, có tiền , phụ nữ đối với anh căn bản cũng chỉ như quần áo, có thể mai mặc bộ này, một đôi bộ khác, nhưng luận điệu “Anh là mặt trời, phụ nữ là hoa” , em rất không quen

Nhưng sau khi kết hôn, em lại phát hiện, mình đã dần dần yêu anh, trầm mê trong sự dịu dàng của anh, trầm mê trong vẻ sẵn sàng, Khải Nhân đã từng khuyên em, bảo em hãy chấp nhận anh, nếu kết hôn cũng sẽ không giống như hai người xa lạ, dù sao cũng là người sống cùng một mái nhà

Đúng thế, và em đã tiếp nhận, em thật sự yêu anh. Không thể phủ nhận, phụ nữ rất khó để không yêu thương anh, nhưng chính điều này lại làm cho em sợ hãi, em sợ cố gắng nhưng lại không có đáp trả

Mỗi khi nhìn thấy tin tình cảm của anh trên báo, lòng em lại đau, nhưng em luôn cố nén, bởi vì trước khi kết hôn, anh đã tin tưởng cùng em nói rõ, không được yêu anh, hơn nữa trong bản hiệp ước cũng đã có quy định, em chỉ có thể đối với anh miễn cưỡng mỉm cười

Lần đầu tiên cãi vã, cũng là vì hành động thân mật của em cùng bạn Đồng, điều này khiến cho em có chút bất ngờ, bất ngờ tin rằng anh cũng quan tâm đến em, điều này khiến cho lòng em ánh lên niềm vui nho nhỏ, nhưng mấy ngày hôm sau, hành động của anh lại khiến cho tim em nặng nề trở lại, cho nên em đã chờ ở nhà, muốn cùng anh nói chuyện thật tốt

Ngày đó em đã khóc rất nhiều, sáng sớm tỉnh lại, lại được anh ôm vào ngực , cảm giác rất tốt, mà những ngày tiếp theo , đối với em thật hạnh phúc, thật vui vẻ. Nhớ lại cái ngày từ Lôi gia trở về, bộ dạng lo lắng lại đau lòng của anh, đã khiến cho em hiểu lầm anh cũng yêu em, em rất vui, vì mọi cố gắng của mình rốt cuộc cũng có kết quả, vốn nghĩ rằng mình có thể yên ổn cùng anh chung sống, nhưng tất cả mọi chuyện đã bị những tám ánh kia làm tan vỡ

Tim em đã tan vỡ, anh hoài nghi nhân cách của em, cũng hoài nghi tình yêu của em đối với anh, anh chưa bao giờ hiểu được em, cũng không để cho em nói rõ

Mệt .....mệt mỏi.....thật mệt, mỗi khi quay mắt nhìn về anh tim em lại không tự chủ đau nhói, chúng ta đã có nhiều cơ hội ở bên nhau nhưng tất cả đều bị phá hỏng

Có lẽ chúng ta thật sự không hợp nhau, cho nên em lựa chọn buông tay, như đối với anh, đối với em, có lẽ cũng là một sự giải thoát, tuy rằng làm như vậy là không đúng với ba mẹ và ông, nhưng mà, em đã thật sự mệt mỏi

Đơn ly hôn em đã ký trước, em đưa lại tiền cho anh, tiền này đối với em một chút cũng không hữu dụng, thế cùng chia khóa em để ở học tù đầu giường, anh có thể kiểm tra

Còn nữa, một lần cuối cùng, hãy để cho em gọi anh một câu “Ông xã”, ông xã, em yêu anh!

Đây là lần đầu tiên em nói với anh như thế, cũng là lần cuối cùng, em không muốn chính mình tiếc nuối, nếu đã yêu, thì hãy để cho tình yêu này lưu lại dấu vết tồn tại của nó

Được rồi, em chỉ viết đến đây thôi!! Nếu viết tiếp , bức thư này sẽ không còn ý nghĩa nữa!!

Cung Thần Hạo, anh phải hạnh phúc nha! Còn nữa, hãy thay em hướng về ba mẹ cùng ông nói lời xin lỗi!

Chương 72: Chất vấn

Đêm nay

Cung Thần Hạo suy sụp buồn bức thư trong tay, không thể tin được sự thật nàng đã rời đi, hơn nữa lại quyết tâm như vậy

Một phong thư, một tờ đơn ly hôn??

Từng dòng chữ trong thư thật sâu nhập vào đầu hắn, tức giận lấp đầy con tim hắn, bức thư bị hắn vò nát thành một khối, nắm chặt trong tay, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì mà nàng chỉ để lại một tờ giấy đã muốn rời đi??

Hợp đồng cũng chưa có ngừng hắn, kẻ nói “stop” chấm dứt trò chơi này nên là hắn chứ không phải là nàng, nếu nàng nghĩ để lại mấy thứ nàng thì có thể ung dung bỏ đi, thì nàng đã sai lầm rồi

Nàng thương hắn??

Ha.....thật sự buồn cười! Nếu nàng thật sự thương hắn, thì tại sao đối với mấy tin tức báo đăng lên, nàng lại không hề có phản ứng? Nếu nàng thật sự thương hắn, tại sao đối với việc hắn mang phụ nữ về nhà, nàng vẫn không hề hay biết?? Nếu nàng thật sự thương hắn, tại sao lại rời đi như vậy??

Nếu đây là thứ mà nàng gọi là tình yêu, vậy thì thứ tình yêu của nàng thật rẻ mạt

Nàng muốn thoát khỏi hắn sao?

Không, không thể, hắn tuyệt đối không cho phép nàng bỏ hắn, tay, cầm tờ đơn ly hôn xé nát, sau đó lại vô tình ném vào thùng rác

Cầm lấy điện thoại gọi đến số của nàng, nhưng trong điện thoại chỉ truyền đến giọng nói ngọt ngào của phát thanh viên “thật xin lỗi, số điện thoại bạn gọi đến đã tạm thời tắt máy, xin mời gọi lại sau. ....”

Giấy tiếp theo, di động đã bị hắn ném xuống đất, vỡ tan thành nhiều mảnh nhỏ, tuyên bố nó đã sống thọ và chết tại nhà

Mây đen giăng kín!

Cung Thần Hạo sắc mặt khó coi tiếp nhận ánh mắt “Yêu thương” của mọi người

“Nàng muốn rời đi đâu có liên quan gì đến con? Con là thiếu nàng ăn, mặc , hay ngược đãi nàng?” Hắn tức giận gầm

“Tiểu Đình là vợ con, không phải là thú cưng !” Cung Thủ Hằng trừng mắt tức giận nhìn cháu nội

“Vậy phải như thế nào? Chuyện cưới vợ này cũng không phải do con tự nguyện, nếu lúc trước ông không bị bệnh nặng, căn bản con cũng không muốn kết hôn sớm như vậy”

“Hạo nhi, cho dù như thế, nhưng con cũng đã kết hôn, thân là người có vợ, con sao vẫn có thể ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, không để ý đến Tiểu Đình đối với con rất tốt, ngược lại còn làm tổn thương nàng?” Liễu Tinh thành khẩn nói. Nàng thật sự rất thích Tiểu Đình làm con dâu a! Một đứa biết nghe lời, hơn nữa rất thân thiết

“Lúc trước cưới nàng, con đã có nói rõ, con sẽ không thay đổi cách sống của con, lúc trước nàng đã đồng ý, hiện tại lại náo loạn bỏ nhà trốn đi không phải thật buồn cười sao? Nàng muốn làm thế nào đây? Cầu xin nàng không được bỏ con sao? Hừ!” Nàng là chết cũng không để ý chuyện hắn cùng nữ nhân khác ở chung mà, nàng cũng có thể buồn đến nỗi không lên tiếng sao!

Thái độ của nàng khiến hắn tức giận phi thường, nàng bây giờ còn dám để lại đơn ly hôn rồi bỏ nhà trốn đi, tại sao nàng lại làm phiền hắn nhiều như vậy, hắn không tìm nàng tính sổ thì nàng cũng nên cười tởm đi!

“Hạo nhi! Người nói gì vậy, hôn nhân là chuyện rất thiêng liêng, không ngờ lại bị một kẻ như ngươi khinh bạc!” Cung Thủ Hằng tức giận khiển trách

“Thật đáng tiếc, chuyện hôn nhân thiêng liêng này không phải là do con tự nguyện” Cung Thần Hạo tức giận nói

“Hạo nhi, mẹ không cho phép còn dùng giọng điệu này nói chuyện với ông!” Liễu Tinh nắm lấy vạt áo, lớn tiếng nói

Cung Thần Hạo tức giận tím môi, không nói gì thêm

“Người chỉ nói toàn những lời vô vị, Tiểu Đình là một nữ nhân hiếm có, nàng có chỗ nào khiến người không coi trọng?? Còn người mỗi ngày tin tình cảm không ngừng, người có biết trong lòng Tiểu Đình có bao nhiêu đau khổ không? Mỗi lần về nhà, còn cùng bọn ta miễn cưỡng cười vui, chúng ta hỏi chuyện của người, nàng luôn nói việc của người, đối với nàng không sao, để cho bọn ta không lo lắng, một người vợ tốt như thế, dù cho có đốt đuốc cũng tìm không ra” Cung Thủ Hằng tức giận nói, tiểu tử này thật hồ đồ

“Ông, nếu hôm nay bảo con trở về, chỉ là muốn thảo luận chuyện này, thì con bận bịu nhiều việc, không rảnh cùng ông nói chuyện” Cung Thần Hạo lạnh giọng nói

“Hiện tại đã là khi nào, con còn làm việc, con hẳn là phải nghỉ ngơi nên tìm cách nào để đưa Tiểu Đình mau mau trở về nhà a” Liễu Tinh nóng vội kêu lên, đưa con trai này đúng là càng ngày càng kì cục

“Mẹ, công ty có rất nhiều chuyện chờ con phải làm, nàng sau khi nghỉ thông suốt cũng tự mình trở về, không cần con đi tìm” Cung Thần Hạo nói, thật ra, mặc dù mạnh miệng như vậy, nhưng xúc động trong lòng hẳn chỉ có mình hắn hiểu, tìm nàng, nhất định là phải tìm

“Người thật đúng là đứa cháu buồn cười, cho đến bây giờ người còn nói như thế, người không cần tiểu Đình ngoan ngoãn làm vợ, thì ta lại muốn có cháu dâu. Mặc kệ người nghĩ thế nào, nhất định cũng phải đem Tiểu Đình trở về” Cung Thủ Hằng tức giận trừng mắt nói, một bàn tay đặt ở lồng ngực

Biểu tình tức giận của Cung Thần Hạo trở nên có chút vẩn vơ, liền lập tức vẫy vẫy tay rời đi, nếu tiếp tục nói chuyện, cục diện so với bây giờ sẽ càng trở nên quyết liệt hơn

“Trời ạ, Tinh nhi làm sao bây giờ? Nếu Đình nhi xảy ra chuyện, bảo bối chất nội của ta có khi nào sẽ.....” Lời còn chưa nói xong, hắn càng nghĩ càng kinh hoàng, cầm lấy tay con dâu, hai hốc mắt hắn lập tức lại đỏ lên

Liễu Tinh nhìn theo bóng lưng phần nộ rời đi kia, Hạo nhi lần này thật quá đáng, nếu Tiểu Đình xảy ra chuyện gì, nàng cũng sẽ không tha thứ cho hắn

“Chỉ hy vọng là như thế!” Cung Thủ Hằng chỉ thắm cầu xin cho mẹ con các nàng bình an “Ngày mai giúp ta tìm Lôi lại đây”

Lôi?? Ba tìm hắn làm gì?? Mặc dù có chút thắc mắc, nhưng Liễu Tinh vẫn gật đầu nói “Được, ba, hôm nay ba cũng mệt mỏi rồi, trước lên hãy lên lầu nghỉ ngơi đi”

“Ừ, không cần đỡ ta, ta tự mình đi lên” Cung Thủ Hằng vịn lan can cầu thang, chậm rãi đi

Liễu Tinh nhìn theo bóng lưng hắn, trong lòng có chút không nói nên lời, hắn rất hi vọng được tận mắt thấy Hạo nhi hạnh phúc, nhìn thấy đứa chất được sinh ra, nhưng tại sao Hạo nhi lại không hiểu?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Biết được

Khắp gian nhà trọ này, đâu đâu cũng là hình bóng của Lôi Đình

Điểm này Cung Thần Hạo muốn phủ nhận, nhưng sự thật lại xảy ra trước mặt hắn, một tuần nay, dù là ở phòng khách, nhà bếp, phòng ngủ hay thư phòng, nơi nơi cũng đều vương lại hình bóng của nàng, mùi của nàng

Phòng khách trưng một tấm hình kết hôn, trong phòng ngủ cũng có một tấm hình đồng dạng, trên bàn làm việc cũng bày ra một khuôn hình nhỏ, bên trong là tấm ảnh hắn cùng nàng kết hôn, trong phòng tắm sắp đặt đôi bàn chải của hắn và nàng, cả tủ quần áo cũng có quần áo của hắn và nàng đặt cùng một chỗ

Đó là đồ lúc trước hắn giúp nàng mua, nhưng nàng một bộ cũng không mang đi, nàng chỉ mang đi những đồ thật sự thuộc về mình

Hắn ảo não cào cào tóc, vì chính mình phung phí tâm tư, lúc này có chút nhàm chán mà cào tóc, mở ra cặp tài liệu, lấy ra công văn buôn bán chưa làm xong, hắn nhìn nhìn, suy nghĩ lại bay xa

Hắn hiện tại sao lại ở nhà? Lúc trước hắn đều ở văn phòng đem công việc xử lý xong xuôi sau đó mới rời đi, tại sao cả tuần lễ này, hắn luôn mang việc về nhà xử lý? Trong nhà lại không có người đợi hắn, hơn nữa hắn cũng chưa bao giờ biết, thì ra cái nhà này lớn như vậy....

Lấy tay lau mặt, hắn buộc chính mình tập trung tinh thần vào công việc, nhưng chỉ 10 phút sau, hắn lại phiền chán buông bút trong tay, tựa lưng vào ghế ngồi

Đáng giận! Hắn rốt cuộc là bị sao vậy? Tại sao suy nghĩ lại luôn chuyển về nữ nhân.....chết tiệt nọ? Thời gian trước hắn về nhà chỉ là mệt mỏi, tuyệt

đôi không kì vọng có thể thấy nàng quay về

Đứng dậy rời khỏi thư phòng, dời đi lực chú ý, hắn cảm động thư trên bàn trà chu đáo phân loại, thư quảng cáo quảng sang một bên, hóa đơn đặt bên kia, thông báo nộp thuế.....

Nhưng chỉ được mấy phút, hắn lại đặt đồng thư tin sang một bên, đợi ở nhà chỉ làm cho hắn nghĩ đến nàng, nhưng mà hiện tại hắn không muốn về nhà, cầm lấy áo khoác đứng dậy, hắn hiện tại muốn ra ngoài giải sầu

Nhìn con số trên thang máy từ từ hạ xuống, tâm tình của hắn cũng không chuyển tốt, ngược lại càng thêm buồn bực, đột nhiên, thang máy ở lầu 3 liên ngừng lại

Đối diện trước mặt là một người phụ nữ cùng một đứa con nít, người phụ nữ nhìn thấy hắn trong thang máy liền ngăn cả người

Cung Thần Hạo nhíu nhíu mày, lại là một hắc sắc nữ nhân “Cô có vào hay không?” Hắn lạnh lùng nói

“A??” Người phụ nữ lúc này mới chú ý đến sự luống cuống của mình, vội vàng cúi đầu, lôi kéo tay bé trai bước vào

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, bọn họ cũng không nói chuyện với nhau, đợi cho thang máy nhảy tới lầu một, thì nữ nhân kia mới hậu tri hậu giác gọi Cung Thần Hạo đang muốn đi ra khỏi cửa lại

“Tiên sinh kia.....chờ một chút!”

Nghe nàng đột nhiên gọi, Cung THẦN Hạo ngừng bước, quay người, là nữ nhân vừa nãy cùng hắn sử dụng thang máy, hắn không rõ nàng gọi hắn có chuyện gì?

“Chuyện gì?”

“Ách.....xin hỏi một chút, anh có phải là ông xã của Lôi Đình không?” Nữ nhân hỏi, lạnh quá a! Sao lại không giống với báo đưa tin nhỉ? Không phải người ta nói hắn là người ôn hòa, lịch sự sao?? Trên mặt cũng thường lộ vẻ tươi cười dịu dàng? Xem ra không thể tin tưởng vào báo chí rồi

Lôi Đình?? Độ ấm trong mắt hắn lại hạ xuống mấy độ, đánh giá người phụ nữ xinh đẹp trước mắt, nàng hẳn là học tỷ mà Lôi Đình từng nói qua! “Ừ, có chuyện gì sao?”

“À.....Tiểu Đình gần đây có khỏe không?? Tôi gọi điện thoại cho nàng, nhưng nàng luôn tắt máy, hại to lo lắng muốn chết, lần trước ở bệnh viện, tôi lại vội vàng rời đi cảm thấy thật có lỗi!” Cao Di Tĩnh có chút ảo não nói, ngày đó nàng thật không an tâm, gọi qua vài lần, điện thoại đều tắt máy, mà nàng lại ngại lên gặp Lôi Đình

“Bệnh viện?? Nàng khi nào đi bệnh viện??” Cung Thần Hạo lo lắng nói

Cao Di Tĩnh khó hiểu nhìn hắn “Anh.....anh không biết sao?? Chuyện hôm đó, học muội nói rằng, anh sẽ đi bệnh viện đón nàng mà?” Sau khi nói xong, lại nhìn nhìn hắn, không hiểu tại sao Lôi Đình muốn gạt nàng

“Nàng sao lại đến bệnh viện??” Cung Thần Hạo hỏi, hắn đối với nàng thật sự một chút cũng không hiểu biết

“Ách?? Nàng chưa cùng anh nói chuyện nàng mang thai sao??” Cao Di Tĩnh càng ngày càng kinh ngạc, nhìn hắn nhíu chặt mày, trong lòng nghĩ, học muội không phải ngay cả chuyện này cũng không cùng hắn nói đi?

Mang thai??

Hai chữ như sét đánh này, tiến thẳng vào lòng hắn, nàng dám mang bóng chạy sao?? Có đứa con của hắn, cũng không cho hắn biết?? Có phải nàng đã sớm có dự tính rồi đi hay không, cho nên ngay từ đầu không muốn cho hắn biết

Cao Di Tĩnh nhìn hắn mặt mày càng ngày càng âm trầm, không khỏi rung mình một cái, nắm tay con trai, không tự giác vội vàng đi lên, đứng bên cạnh hắn áp lực thật lớn a! “Ách.....chuyện này! Nếu không có việc gì, tôi đi trước, đúng rồi, thay tôi hỏi thăm học muội, có rảnh kêu nàng gọi cho tôi”

Nói xong, nàng vội vã vai con trai, ở tay con trai nói nói cái gì, sau đó đứa bé lại gật đầu, ngọt ngào nói “Thúc thúc, tạm biệt” rồi cùng Cao Di Tĩnh rời đi

Cung Thần Hạo nhìn theo bóng lưng các nàng rồi đi thật lâu vẫn chưa lấy lại bình tĩnh, có lẽ nếu nàng không đi, đợi mấy tháng nữa, là hắn có thể cùng nàng chào đón cục cưng rồi

Lấy điện thoại đi động ra, hắn gọi về nhà

“A lô”

“Luu thăm, mẹ tôi có ở nhà không?”

“Thiếu gia a! Có, phu nhân đang ở trên lầu, tôi đi gọi, cậu chờ một lát nha!” Luu thăm buông điện thoại xuống rồi chạy lên lầu

Cung Thần Hạo đợi 2 phút sau, lại nghe được giọng nói quen thuộc “A lô, mẹ, là con”

” Đã tìm được tiểu Đinh?” Câu đầu tiên Liễu Tinh mở miệng là hỏi điều này

“Mẹ, Lôi Đình có phải đã mang thai không?” Cung Thần Hạo không để ý đến lời của nàng, liền lập tức hỏi

“Ách.....đúng vậy a!! Con không biết sao?” Liễu Tinh có chút kinh ngạc, chuyện nàng mang thai, đang lẽ hẳn phải là người đầu tiên biết mới đúng a!!

“Tốt lắm, mẹ, không có việc gì, Lôi Đình, con nhất định sẽ tìm nàng trở về, còn nữa, chuyện lần trước, con ăn nói có hơi nặng nề, mẹ thay con hướng ông nói lời xin lỗi” Cung Thần Hạo đã có được đáp án hẳn muốn, đối với thắc mắc của mẹ, hẳn đánh trống lảng, không để cho nàng nhận thấy được cái gì

“Được như vậy thì tốt lắm, mẹ sẽ chờ tin tức của con nha” Liễu Tinh nhẹ nhõm, coi như hẳn có chút lương tâm

“Ừ, vậy con cúp máy trước” Nói xong, liền cúp điện thoại, Cung Thần Hạo đi ra khỏi tòa nhà lớn, chủ ý trong lòng đã có, hẳn không tin, lấy thực lực của hẳn, chỉ một tiểu nữ nhân, không có lý do nào lại không tìm ra

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nước ngoài

“Cám ơn” Lôi Đình nhìn nam nhân đối diện dịu dàng nói, nếu không phải nhờ hẳn, nàng hiện tại cũng không nhẹ nhàng như vậy

“Từ lúc đưa em vào cái nhà này, em đã nói với anh tổng cộng được bốn mươi bảy tiếng “Cám ơn”” Nam nhân nhấp một ngụm trà cười nói

Lôi Đình cũng cười theo “Anh nhớ cũng thật rõ” Hẳn lúc nào cũng có thể làm nàng cười “Đúng rồi, anh chừng nào thì về nước?”

“Sao vậy? Muốn đuổi anh đi?” Nam nhân hơi hơi nhíu mày, làm bộ nghiêm túc hỏi

Lôi Đình thấy vẻ mặt nghiêm túc của hẳn, vội vàng nói “Không.....không có, ý của em.....em.....em.....em muốn nói là, công tay anh lớn như vậy, hẳn là sẽ có rất nhiều việc, em đã làm phiền đến anh, nếu chậm trễ công việc của anh nữa, em sẽ còn nợ anh nhiều hơn”

“Em không nợ anh cái gì cả, giúp em là anh tự nguyện” Nam nhân nói nói, thật ra lúc nàng tìm hẳn giúp đỡ cũng khiến hẳn giật mình qua, nhưng nhiều nhất vẫn là hưng phấn, bởi vì nàng đã nghĩ đến hẳn, điều này cũng đủ cho hẳn vui vẻ rồi

“Ngự Phi ca” Lôi Đình thật không biết nên nói gì với nam nhân trước mặt này

“Được rồi, uống xong một lát nữa anh sẽ dẫn em đi mua đồ dùng mấy ngày nay, một mình ở nước ngoài, cuộc sống sẽ rất vất vả” Tiêu Ngự Phi nói, thật ra hẳn muốn giúp nàng, nhưng đều bị nàng chăm chăm cự tuyệt, tiểu nữ nhân này thật kiên cường

“Anh sai rồi, em không có một mình” Bàn tay Lôi Đình tự giác phủ lên bụng, ánh mắt cũng nhìn về phía bụng mình, nàng không phải đơn độc một mình, nàng còn có cục cưng, cục cưng sẽ ở cùng nàng

Tiêu Ngự Phi sững sốt một chút, theo tầm mắt của nàng, dừng lại trên bụng, lúc này mới hiểu rõ lời nàng nói “Em mang thai?”

“Ừ, bốn tháng rồi” Lôi Đình ngẩng cổ, cười nói

“Vậy.....hắn có biết không?” Tiêu Ngự Phi có chút không thể tin được, nàng không biết, một người phụ nữ mang thai sẽ rất vất vả sao?

“Hắn.....em không nói cho hẳn, vốn em định cùng hẳn nói, nhưng hiện tại em không cần làm, đứa bé này em sẽ chăm sóc nó, tuy rằng có chút mệt, nhưng mà ít nhất em tự do, như vậy cũng hạnh phúc” Có lẽ nàng lựa chọn con đường này cũng không bằng phẳng, nhưng nàng sẽ dũng cảm bước tới

“Em có nghĩ tới hay không, nếu em đem chuyện mang thai thông báo cho Hạo, có lẽ hẳn sẽ thay đổi” Tiêu Ngự Phi nhìn nàng nói, tuy hẳn yêu nàng, nhưng cũng hi vọng nàng sẽ hạnh phúc

“Có lẽ??Sự thật đã không thể thay đổi, em thấy hiện tại phải kiên định” Lôi Đình thấy thông suốt vô cùng, chuyện nàng không muốn nhớ, có lẽ bởi vì tính khả thi là vô cùng lớn, cuộc sống cần gì phải buồn rầu, dễ dàng sống tiếp cuộc sống sau này mới là điều chính yếu

Tiêu Ngự Phi nghe nàng nói thế, cũng không hỏi lại nhiều lần nữa, như vậy cũng tốt, không phải hẳn sẽ có nhiều cơ hội hơn sao? Hẳn phải nắm chắc cơ hội lần này mới tốt

“Ừ, đúng rồi, em giúp em như vậy, hấn có biết không??” Lôi Dĩnh biết hấn vào Hạo là bạn bè tốt, về sau, chạm mặt Hạo, hấn có cảm thấy có lỗi với Hạo hay không?? lúc trước nàng quyết định có chút đường đột, hiện tại mới nghĩ ra

Tiêu Ngự Phi nghe nàng nói đại ý, đương nhiên cũng hiểu được nàng đang lo lắng cái gì, gương mặt lộ vẻ nhu hòa tươi cười nói “Em yên tâm, hấn không biết là anh giúp em, chỉ cần hai chúng ta không nói” Nói xong còn hướng nàng nháy mắt

Nghe hấn nói như vậy, tâm tư của nàng cũng thư thả hơn nhiều “Ừ!” Nàng đáp trả đơn giản một chữ

Trước khi xuất ngoại, nàng đã bỏ việc, tuy rằng Đồng có hỏi qua nguyên nhân, nhưng nàng không có nói, chỉ nói sơ sài một ít, sau đó lại cúp máy, sau, nàng tiêu hủy số di động của mình, còn đem ngôi nhà nhỏ trước kia nàng mua bán, hơn nữa còn có một ít tiền gửi ngân hàng lúc trước, như vậy cũng đã đủ để nàng sinh sống một mình

Nàng không muốn làm phiền đến người khác, nàng có năng lực chăm sóc chính mình, lần này dù là nàng nợ Phi một cái nhân tình, nhưng chỉ cần có cơ hội, nàng nhất định sẽ trả

“Thế nào?” Trong thư phòng, Cung Thủ Hằng nhìn về nam nhân đang đứng gần bàn làm việc hỏi

“Không thấy giấy tờ xuất ngoại của cô ấy, nhà ga và bến xe đã sắp xếp người theo dõi, nhưng không có tin tức, hai ngày trước cô ấy có mua một ngôi nhà nhỏ nhưng đã bán đi, người mua cũng không biết chủ nhà đi nơi nào” Mộc Lôi đứng trước bàn làm việc cung kính đem tin tức mấy ngày nay mình kiếm được báo cáo nhanh cho Cung Thủ Hằng nghe

Cung Thủ Hằng nghe qua vẫn chưa tìm được người, tay dùng sức đập lên bàn làm việc, ánh mắt giận dữ trừng Mộc Lôi nói “Nếu không có giấy phép xuất ngoại, nghĩ là nàng vẫn còn ở T thị, T thị lớn như vậy, lấy năng lực của người một ngày cả một người cũng tìm không ra sao?” Thời gian cứ trôi qua từng ngày, nỗi lo lắng trong lòng hấn càng ngày càng nặng, đứa bé của Tiểu Dĩnh không biết như thế nào rồi? Chuyện gì cũng có thể từ từ thương lượng, từ từ giải quyết a!!! Ai. ....

Mộc Lôi khom nhẹ thắt lưng “Lão gia, xin ngài bớt giận, tôi sẽ đem thiếu phu nhân trở về, xin ngài cho tôi một ít thời gian!” Giọng điệu kiên định, đối với Cung Thủ Hằng, hấn rất cảm kích, nếu năm đó không nhờ Cung Thủ Hằng, có lẽ hấn cũng không có hôm nay, cho nên vì bất cứ giá nào, hấn cũng phải làm tốt chuyện lần này

“Tốt lắm, Lôi, nếu có tin tức phải cho tôi biết trước tiên, người trở về đi!” Cung Thủ Hằng chuyển động ghế dựa, ghế dựa đưa lưng về phía Mộc Lôi, hấn (cung thủ hằng) biết hấn có chút nóng vội

“Vâng” khom lưng một chút, Mộc Lôi rời khỏi thư phòng

Đã một tuần nay, hấn ăn không ngon, ngủ không yên, một lòng đều nghĩ đến mẹ con Lôi Dĩnh, tuy là Tình nhi có nói, Hạo nhi sẽ đem tiểu Dĩnh trở về, nhưng thay vì nghe theo lời nói của hấn, không bằng “hấn” (Cung Thủ Hằng) tự dựa vào chính mình

Tiểu tử hồ đồ kia đúng là ở trong phúc không biết mình gặp phúc, tiểu Dĩnh thật đúng là một cô gái tốt, hấn sao lại không biết thỏa mãn?? Nghĩ đi nghĩ lại, lại nghĩ đến chất nội chưa ra rồi kia, ai. ....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Nhà ở

Lôi Dĩnh tay phải xách hành lý, tay trái cầm tờ giấy, ánh mắt nhìn về nhà ở xung quanh “số 10, số 12, số 14, số 16. ....”

Số 16, Lôi Dĩnh dừng bước, xác nhận lại địa chỉ ghi trên mặt giấy, lại quay đầu nhìn về biển số, lúc này nàng mới xác định tìm đúng cửa rồi, cất tờ giấy lại, nàng nâng tay nhấn chuông

Lúc này từ bên trong đi ra là một bà già hiền lành, hơn nữa nhìn sơ qua nàng là người Phương Đông, không biết có phải là người Trung Quốc hay không, nhưng ở nước ngoài gặp được người Phương Đông như mình cũng thấy rất thân thiết

“xin chào” Lôi Dĩnh dùng tiếng anh chào hỏi, trên mặt lộ ra nụ cười ngọt ngào

Bạch Thu vừa ra cửa đã gặp được cô gái có gương mặt như búp bê Phương Đông này thì đã có hảo cảm, nàng mở cửa, liền mở miệng nói “Xin chào, cô hẳn là người Trung Quốc?”

Ách. ....thì ra nàng là người Trung Quốc, nụ cười trên môi Lôi Dĩnh mở rộng “A, con còn nghĩ bà là người Hàn Quốc, hoặc Nhật Bản”

“Vào đi” Bạch Thu khẽ gạt mình trước thân hình hơi có vẻ mập mạp

“Bà bà” Lôi Đình thấy có chút đường đột, vì thế lại lễ phép hỏi “A.....con có thể gọi người như vậy được không?”

“Được, mọi người thường xưng hô với ta như thế” Bạch Thu là người rất hòa đồng, cũng thích náo nhiệt, cho nên mới đem phòng cho thuê, nhưng mà nàng cũng có quy định người thuê phòng phải là người Trung Quốc, hơn nữa phải là nữ nhân

“Dạ, con về sau gọi người là bà bà” Lôi Đình cười nói, bà bà nhìn qua rất hòa thuận, hơn nữa cũng thực từ ái

“Đúng rồi, con tên gì?” Bạch Thu hỏi

“Con tên Lôi Đình, về sau bà có thể gọi con là Đình nhi hay Tiểu Đình đều được” Lôi Đình đáp lời, đi theo chân nàng bước vào một phòng khách bên trong tòa nhà nhỏ

Phòng cách bố trí thật ấm áp, vách tường trắng nhẹ, sofa phớt hồng, còn có thảm hồng nhạt, tất cả màu sắc ở đây đều là màu nhẹ, phối hợp với nhau, nhìn qua thật thoải mái

“Tiểu Đình con ở lầu hai, căn phòng thứ hai, quẹo phải” Bạch Thu nói

“Dạ” Lôi Đình lên lầu đem hành lý sắp xếp lại thật tốt, mới xuống lầu, đem tiền thuê nhà, cùng chủ nhà làm quen một chút

Ở nơi này còn 6 nữ nhân trẻ tuổi nữa, bà bà cũng có một cháu gái ở nơi này, hơn nữa ngoài nàng ra còn có năm, sáu người phụ nữ khác trọ

Bà bà tên Bạch Thu, căn nhà lớn này, là ban đầu con nàng mua cho nàng sống dưỡng già, nhưng nàng là người thích náo nhiệt, tự thấy phòng ở rất lạnh lùng, nàng đã có ý đem phòng cho thuê, phòng có chút lớn, nàng ở một mình rất cô đơn, mặc dù có người hầu, nhưng đến tối vẫn thấy căn phòng trống rỗng, không có ai

Ba vị khách trọ ở đây đều ở lầu hai, ở đối diện với Lôi Đình là một lưu học sinh tên Tiểu Vũ, cách vách là một người tên Nam Cung Tuyết, người này cùng một khách trọ khác gọi là Tôn Phi Lâm mở một cửa hàng bánh ngọt, những chuyện này đều là nàng theo lời bà bà biết được, về phần cháu gái của nàng cũng là một sinh viên, cùng đại học với Tiểu Vũ, tên Bạch Kỳ Linh

Các nàng đều phải đến tối mới về nhà, cho nên ban ngày bình thường sẽ ko gặp mặt được, trừ phi là ngày nghỉ, mới có thể thấy Tiểu Vũ và Bạch Kỳ Linh ở nhà, còn Nam Cung Tuyết và Tôn Phi Lâm thì ngày cả ngày nghỉ cũng làm việc

Lôi Đình cũng không cùng Bạch Thu kí hợp đồng thuê mướn, bởi vì nàng cảm thấy ko cần thiết, bà bà là người rất tốt, hơn nữa đều là người Trung Quốc, như vậy càng dễ thân, cho nên nàng chỉ giao cho nàng tiền thuê nhà nửa năm cùng phí đồ ăn

Ban đêm, quán bar “Mị Ảnh”

“Tiểu tử, người mấy ngày nay chạy đi đâu? Điện thoại gọi cũng không được?” Văn Hoa vừa đi đến quầy bar, tay liền đặt lên vai Tiêu Ngự Phi, nở nụ cười lưu manh

“Ra nước ngoài một chuyến” Tiêu Ngự Phi đơn giản trả lời, cũng không nhìn về phía hắn

Văn Hoa lập tức ngồi xuống bên cạnh hắn, quay sang Tề Thiếu Dương đang chế rượu kêu lên “Thiếu Dương, cho ta một ly whiskey”

Một lát sau, hắn đưa ra một bình rượu cùng một ly rượu, nói “Tự rót, ta hiện tại rất bận” Tề Thiếu Dương nói xong, liền bung bàn ra quầy bar

Văn hoa lắc lắc đầu, tiểu tử này cần gì phải bận việc như vậy a?? Tự mình rót ra một ly rượu, hắn nhìn Tiêu Ngự Phi bên cạnh hỏi “Muốn uống hay không?”

Tiêu Ngự Phi cầm lấy ly rượu, nâng ly uống một hơi cạn sạch, rồi đem ly rượu đặt trước mặt hắn, nhìn hắn giúp mình rót rượu “Sao người lại rảnh rồi đến đây?”

“A.....nhớ bọn người” Văn Hoa trêu chọc nói, cầm lấy ly rượu nhấp một ít

“Lý do này thật khiến cho người ta khó tin” Tiêu Ngự Phi nói

“Nói thật, tôi hình như có cảm giác đám bọn cậu tất cả đều thay đổi?” Gần đây hắn gọi điện thoại cho bọn họ, họ không phải điện thoại tắt máy thì tâm tình cũng không tốt, hắn rất kì quái, trong lòng đoán rằng các huynh đệ có phải đang lâm vào xoáy nước tình cảm hay không?

“Có sao?” Tiêu Ngự Phi hỏi

“Có a!” Văn Hoa theo hướng Tiêu Ngự Phi ngồi nhích lại gần, chỉ vào Tề Thiếu Dương ở quầy bar “Trước tiên là nói về Thiếu Dương đi, người cảm thấy hắn như thế nào?”

Tiêu Ngự Phi quan sát Tề Thiếu Dương một chút, cũng ko cảm thấy có chỗ nào không quen, đã nói “Vẫn như cũ”

Bàn tay Văn Hoa dùng sức vỗ lên bờ vai hắn nói “Người ko thấy được ánh mắt của hắn so với trước có chút khác biệt sao? Hơn nữa, gần đây hắn đều ra sức làm việc, nói cũng không nhiều”

“Hắn bình thường cũng không nói nhiều” Tiêu Ngự Phi hiện tại đối với chuyện người khác cũng không thêm để ý, hắn hiện tại chỉ lo lắng cho cuộc sống của Lôi Đình ở nước ngoài sẽ không quen, hơn nữa nàng còn mang thai đứa bé, càng nghĩ hắn càng không thể yên tâm

“Được, vậy không nói tới hắn, lại nói về Hạo, hắn gần đây cũng hi vọng vô thường, thật không biết là do hắn thấy bất mãn, hay do cuộc sống vợ chồng không hài hòa” Văn Hoa nói, lại uống 1 ngụm rượu

Nghe được lời Văn Hoa nhắc đến Cung Thần Hạo, Tiêu Ngự Phi liếc mắt âm trầm, một ngụm, đã đem toàn bộ ly rượu uống hết, nói “Ngươi trả tiền, ta đi trước” Nói xong, liền không dừng bước bỏ đi

Văn Hoa kinh ngạc nhìn bóng lưng của hắn, mặt mờ

Quay đầu nhìn lại Tề Thiếu Dương, trời ạ!! Một đám kì lạ, ngay cả Tang Tử Phàm ngày thương vẫn hay cãi nhau với hắn cũng trầm lặng, gọi hắn, hắn luôn nói có việc, không rảnh

Quên đi.....quên đi.....mặc kệ, uống xong ly rượu, trả tiền xong, hắn cũng rời đi ngay, hiện tại lúc này không bằng về nhà với bà xã

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Nước Pháp - Paris

Lôi Đình biến mất

Nàng thật sự biến mất, mặc hắn tìm cách nào cũng không thấy, gọi điện thoại cho nàng, thì được người báo dãy số này không có thật. Gọi điện thoại đến công ty, công ty lại nói nàng từ chức, ngay cả Thủy Diệc Đồng cũng không biết chuyện nàng rời đi. Cũng có hỏi qua bạn tốt của nàng, Tô Khải Nhân, nhưng thứ mà hắn nhận lại chỉ là hai chữ – “Không biết”

Hiện tại hắn chỉ có thể đến xem xét chỗ ở của nàng, đây là tia hi vọng cuối cùng của hắn. Hắn nhấn chuông cửa, người đi ra chỉ là một kẻ xa lạ, hiển nhiên, căn nhà này đã đổi chủ, sự tình tại sao cứ luôn không như mong muốn?

Cung Thần Hạo thất thần đi trên đường cái, hồ hững hờ cửa xe ngồi xuống. Chết tiết, Cung Thần Hạo đánh một quyền vào vô lăng làm bấm rũa. Hắn tin một người sống lớn như vậy lại biến mất vào hư không. Không thể, hắn không thể mất đi nàng, cho dù có đem cả thế giới này lục tung, hắn cũng quyết phải tìm ra nàng

Trầm tư một hồi lâu, Cung Thần Hạo chú tâm suy nghĩ, sau đó lại gọi đến một số hắn chưa bao giờ gọi “Tên Lôi Đình, cho người ba phút đồng hồ tra giấy tờ nhập cảnh của nàng” Chỉ chốc lát, Cung Thần Hạo bực tức cúp máy, không có, cục hàng không, không có ghi nhận giấy phép nhập cảnh của nàng, chết tiết, nàng rốt cuộc là chạy đi đâu?

Hơn nửa tháng nay, hắn đã không ngừng bồn bả thăm dò, vì muốn kiểm tin tức của nàng, nhưng rồi hắn thật thất vọng, hắn.....không tìm được nàng, mà mẹ vẫn thường thường gọi hỏi có thăm dò được tin tức của Lôi Đình hay không, còn uy hiếp hắn, nếu tìm không thấy Lôi Đình thì đừng kêu nàng là mẹ. Điều này càng làm cho hắn cảm thấy thật áp lực

“Lôi Đình, cô tốt nhất là nên cầu nguyện, đừng để tôi tìm thấy cô, nếu không, nợ nần cô nợ tôi, ở trên người cô nhất định tôi sẽ đòi lại gấp bội” Cung Thần Hạo cắn răng nói, thật ra là hắn sợ Lôi Đình lẻ loi một mình ở bên ngoài sẽ gặp nguy hiểm, nàng đúng là một ma nhân yêu tính

Hắn không có tin ngưỡng, nhưng mà lần này hắn hi vọng ông trời có thể phù hộ cho nàng khỏe mạnh, bình an, cũng hi vọng, ông trời có thể nghe được lời cầu nguyện của hắn làm cho hắn sớm có ngày tìm được nàng, cùng nàng chào đón cục cưng

“Tổng giám đốc, tổng giám đốc?” Phương Tử Kiệt không thể không cắt ngang suy nghĩ của hắn

“Sao vậy? Có tin tức Lôi Đình sao?” Chẳng lẽ có tin tức của Lôi Đình? Khác biệt với sốt ruột trong lòng, hắn vẫn giả vờ thờ ơ hỏi

“Không phải, là 1 tin ko tốt!” Phương Tử Kiệt nhìn hắn hao gầy suốt một tuần, trong lòng có chút không quen

“Chuyện gì?” Hắn là Cung Thần Hạo, sẽ không vì chuyện riêng quên công việc

“Ở Italy có gọi về, nói khách sạn của chúng ta phát sinh chuyện nhân viên bãi công, đã mấy ngày nay, hiện tình thế đang diễn ra rất ác liệt, thật sự không biết nên xử lý như thế nào, cho nên.....” Phương Tử Kiệt trong lòng không hy vọng Cung Thần Hạo bị áp lực, nhưng chuyện này cũng chỉ có hắn có thể giải quyết

Trầm mặc một lát, Cung Thần Hạo nói “Đem tình huống kể lại cho tôi biết, rồi giúp tôi gọi tổng giám đốc khách sạn Italy, tôi muốn đích thân nói chuyện với hắn”

“Vâng, tổng giám đốc” Phương Từ Kiệt nói

Sự kiện nhân viên bãi công ở Italy, đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự hoạt động của khách sạn, hẳn không thể không bay sang bên kia để lo liệu mọi chuyện chu toàn, cho nên việc tìm người, liền rơi vào đầu Phương Từ Kiệt, đắn đo hẳn khi có tin nhất định phải báo cho hắn (Cung Thần Hạo)

Thủ đô Paris của nước Pháp là thành phố lớn nhất Châu Âu, cũng là một trong những đô thị phồn hoa nhất. Phía bắc nước Pháp, bờ tây Sông Xen. Sông Xen uốn lượn xuyên qua thành phố, hình thành hai mạch sông nhỏ

Paris là cái nôi lịch sử của thế giới, danh lam thắng cảnh cổ tích chỗ nào cũng có, tháp Eiffel, Khải Hoàn Môn, Cung Ái Lệ, Điện Versailles. Cung Lô Phù, quảng trường Concorde, nhà thờ Đức Bà Paris, thánh George, Paris là trung tâm nghệ thuật, là nơi khiến du khách nước ngoài lưu luyến không rời

Đi trên đường lớn ngắm phong cảnh xinh đẹp, Lôi Đình nhìn sông Xen mỹ lệ yên tĩnh. Bên cạnh công viên, cây cối chi chít như sao trời, cây cầu 32 thước kéo dài qua sông, càng khiến phong cảnh sông xen thêm phần quyến rũ nhiều vẻ. Giữa sông cũng là nơi bắt đầu của trung tâm thành phố

Thật lâu trước kia, nàng đã từng muốn thăm quan Paris phong tình một chút, nhưng vẫn tìm không ra lý do thích hợp để đi, điều kiện kinh tế cũng không cho phép, cho nên vẫn không đi được. Hiện tại đứng trước tháp Eiffel, ngắm nhìn độ cao của nó, nàng mới thấy thập phần rất thực

Vươn hai tay ra, nhìn lên bầu trời rộng lớn, nàng hô to “Paris, ta đến rồi, tháp Eiffel ta đến đây, ta thật là hạnh phúc, thật vui a!”

“Tiểu Vũ, có thể giúp tôi chụp ảnh hay không?” Lôi Đình quay đầu hướng về Tiểu Vũ bên cạnh hỏi

“Đương nhiên có thể, tiểu Đình tỷ” Lâu Tiểu Vũ cười nói

“Tiểu Đình tỷ, tôi và chị cùng nhau chụp” Bạch Kỳ Linh nói xong liền kéo tay nàng, hướng tới ống kính giờ tay chữ “V”

Lâu Tiểu Vũ ấn nút, tấm ảnh lộ ra, đối với các nàng giờ tay “Ok” nói “Tốt lắm”

Qua mấy ngày tiếp xúc, Lôi Đình đã cùng với đám người trong phòng thân thiết. Các nàng ở chung rất tốt, cho nên hôm nay, nàng mới có thể làm cho Tiểu Vũ và Tiểu Linh mang nàng ra ngoài đi dạo, lúc trước Tiểu Ngự Phi mặc dù có nói muốn mang nàng đi chơi, nhưng nàng lại lấy lý do muốn nghỉ ngơi cự tuyệt

Mà mặc khác hai người khách trọ còn lại, bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, trong cửa hàng bận rộn nhiều việc, nên không có thời gian cùng các nàng đi dạo “Tiểu Vũ, chúng ta lát nữa đi dạo xong, qua cửa hàng của Tiểu Tuyết chơi đi!” Lôi Đình chưa có thăm qua, cho nên muốn đi xem

“A.....được! Tiểu Linh, người biết đường không?” Tiểu Vũ nhìn về phía Bạch Kỳ Linh nói

“Ừ, biết” Bạch Kỳ Linh trả lời

“ lát nữa, chúng ta kêu nhóm nàng đóng cửa sớm một chút, rồi cùng đi ngắm sông Xen mỹ lệ ” Lôi Đình vẫn thích náo nhiệt, nhiều người một chút, đi chơi như vậy sẽ vui hơn rất nhiều

“Cũng tốt, cả nhà đi cùng nhau như vậy cũng có thể phát triển cảm tình hơn một chút” Tiểu Vũ rất đồng ý

“Đúng vậy a! Tiểu Đình tỷ, chị hiện tại đang mang bầu, đi nhiều có mệt hay không a?” Bạch Kỳ Linh có chút lo lắng hỏi, nhìn nàng (Lôi Đình) hơi hơi có bụng. Kỳ thật không nhìn kỹ, sẽ không phát giác được

“Em không nói thì không sao, em nói như thế, chị cũng cảm thấy hơi mệt” Lôi Đình cười nói, chuyển nhà vào ngày thứ hai, nàng đã đem chuyện mình mang thai nói cho các nàng biết, dù sao cũng là người sống chung 1 mái nhà, biết sớm biết trễ cũng không có gì khác

Ở nơi này, nàng thật nhẹ nhàng, thật bình ổn. Có điều nàng vẫn không quên vấn đề của cuộc sống, lo lắng phí tổn cho bảo bối của mình khi sinh ra, Lôi Đình cũng nhờ các nàng giúp mình tìm việc, tuy rằng bán đi nhà ở tiền có rất nhiều, nhưng dù sao, sau này cũng không chỉ có một mình nàng sinh sống, chỗ tiền này hiển nhiên là không đủ

Lôi Đình vừa đi vừa tính toán, không để ý đến bậc thang trước mặt “Tiểu Đình tỷ, cẩn thận” Tiểu Đình đi bên phải nàng, gặp lúc Lôi Đình trượt chân bèn vươn tay đỡ nàng một phen. Phù.....nguy hiểm thật, nếu không có Tiểu Vũ, nàng đã sớm trượt chân ngã. Lôi Đình vỗ vỗ ngực

“Tiểu Đình tỷ, chị thật không cẩn thận” Bạch Kỳ Linh trách móc liếc mắt Lôi Đình 1 cái. Lôi Đình tự biết mình đuối lý, không nói lời nào, thề lười, làm ra biểu tình “lần sau không dám nữa”

Các nàng nói nói cười cười, chậm rãi đi, lâu lâu lại dừng bước, đi ngắm Khải Hoàn Môn, lại đến nhà thi đấu Liểu Phàm, mỗi lần đến một nơi đều chụp ảnh, sau lại đến bên bờ Xen đi trên con đường lớn dọc rừng Michelle thiêng liêng, nơi đó có chợ bán sách cũ, cũng không ít học giả nước ngoài, du khách tới đây phần lớn đều yêu sách cũ, đương nhiên Lôi Đình cũng chọn lựa 1 ít

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Ba năm sau

Ba năm sau

“Tiểu Đình”

Lôi Đình ôm đứa bé quay người, đã nhìn thấy Tiểu Ngự Phi anh tuấn dựa vào xe, cầm trên tay kính mát hướng nàng bắt tay, khóe môi nở nụ cười đẹp

Ba năm, nàng cũng ko thay đổi bao nhiêu, giống như năm tháng chưa bao giờ lưu lại dấu vết trên gương mặt trẻ con của nàng. Nàng căn bản ko giống như một người mẹ nhỏ

“Anh sao lại tới?” Lôi Đình ôm đứa trẻ tươi cười đi lên phía trước nói, ba năm nay, hần luôn cách một hai tháng sẽ đến thăm nàng 1 lần, cho nên đối với sự xuất hiện của hần, nàng cũng ko cảm thấy kinh ngạc

Tiểu Ngự Phi đứng thẳng người, đem kính râm treo vào trước ngực, hay tay đặt lên mặt Từ Huyền vỗ vỗ, cười nói “Nhớ tiểu Huyền Huyền, nào.....Huyền Huyền, cho ba nuôi ôm một cái”

Chỉ thấy đứa bé con tay giờ ra, giọng nói búng ra sữa kêu lên “Ba nuôi.....ba nuôi.....ôm.....ôm” Hiện nhiên nhìn thấy hần, nó rất vui vẻ

Tiểu Ngự Phi nhận Huyền Huyền trong tay Lôi Đình, hướng lên mặt Huyền Huyền hôn một cái “Có nhớ ba nuôi không a?” Nhìn Huyền Huyền ánh mắt hần tràn đầy sùng nịch

Lôi Từ Huyền cười khảnh khách gật đầu “Nhớ.....Huyền Huyền có nhớ cha nuôi nha.....nhớ.....nhớ.....nhớ lắm đó.. Huyền Huyền gần đây rất ngoan nha.....ba nuôi có nhớ Huyền Huyền không?” Đôi mắt sáng long lanh thẳng tắp nhìn hần, sau đó cái miệng nhỏ nhắn lại “chụt” ở trên mặt hần 1 tiếng thật lớn

“Ha.....ba nuôi cũng rất nhớ Huyền Huyền” Nói xong, hần lại hôn lên hai má Huyền Huyền vài cái, sau đó lại ôm Huyền Huyền vòng vo hai vòng

Lôi Đình khoanh hai tay, cười nhìn một màn này, nàng thật thỏa mãn; Huyền Huyền năm nay đã gần hai tuổi rưỡi, là một tiểu công chúa xinh đẹp, có gương mặt trẻ con giống nàng, các bạn nàng đều nói Tiểu Huyền Huyền là từ một khuôn mẫu của nàng đi ra

“Thật là, có ba nuôi, liền quên mẹ rồi” Lôi Đình giả vờ tức giận bừa bãi nói

“Huyền Huyền rất yêu mẹ.....thật.....a!” Lôi Từ Huyền nháy nháy đôi mắt to xinh đẹp

“A.....mẹ biết, mẹ đùa Huyền Huyền thôi!” Lôi Đình cười vờn tay bẹo khuôn mặt nhỏ nhắn của Huyền Huyền 1 chút, đúng là một nhóc dở hơi

“Chẳng lẽ Huyền Huyền ko thương cha nuôi sao?” Tiểu Ngự Phi trầm giọng nói

“Huyền Huyền cũng yêu ba nuôi.....” Lôi Từ Huyền cười nói, sau khi nói xong, lại ở trên mặt hần “chụt” 1 cái

“Ha.....ba nuôi cũng yêu Huyền Huyền, ha.....Huyền Huyền cùng mẹ đi đâu a?” Tiểu Ngự cười nhìn Huyền Huyền hỏi

“Gặp ba Mạch a.....” giọng nói dễ nghe lại vang lên, đôi tay nhỏ bé tò mò đem kính râm hần mắc trước ngực chơi

“Vừa rồi Thiên Mạch ca có gọi điện đến đây, nói muốn gặp Huyền Huyền” Lôi Đình cười giải thích nói

“A.....vậy đi thôi, anh đưa bọn em qua” Tiểu Ngự Phi nói xong liền mở cửa xe, tay chỉnh sửa trang phục một chút, có ý muốn mời nàng lên xe

Lôi Đình cười cười, cũng ko phản đối, ngồi lên, sau đó nhận lại Từ Huyền từ trong lòng hần, rồi đặt nàng ngồi lên đùi mình, sau khi thấy các nàng ngồi yên, hần mới đóng cửa xe, vòng qua đầu xe, ngồi vào vị trí điều khiển

“Muốn đi đâu?” Tiểu Ngự Phi tay đặt lên vô lăng, quay đầu hỏi nàng

“Phố Từ Vân” Lôi Đình vừa thắt dây an toàn, vừa dịu dàng trả lời

Tiểu Ngự Phi tay vuốt ve đầu Huyền Huyền nói “Đi nha.....bắt đầu đi gặp ba Mạch của con.....” cười nói xong, hần liền nhấn chân ga, hướng điểm hẹn đi tới

“Tiểu Vân đâu?” Lôi Đình quay đầu hỏi, còn Từ Huyền giương bàn tay nhỏ bé lục lọi

“Nàng còn bận việc, nên kêu anh đến đón bọn em tới khách sạn, lát nữa sẽ cùng nhau ăn tối” Tiểu Ngự Phi đáp trả

“A.....em còn tưởng nàng không quay lại chứ?” Lôi Đình nói

“Mẹ.....”Lôi Tử Huyền ngồi trên đùi Lôi Đình, quay người lại nhìn nàng kêu lên

“Sao vậy?” Lôi Đình lo lắng nhìn nàng hỏi

“Chúng ta khi nào có thể gặp mặt ba Mạch a.....” Lôi Tử Huyền nghịch ngợm tóc Lôi Đình hỏi, không chú ý đến sắc mặt lo lắng của nàng

Lôi Đình còn tưởng nàng không khỏe nữa chứ? Đem bàn tay nhỏ bé đang nắm lấy tóc mình kéo ra , nàng nói “Một lát nữa có thể thấy ba Mạch rồi”

“Hay nha..... Nhìn thấy ba Mạch là có thể ăn kem ly.....Huyền Huyền rất vui.....” nói xong liền vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé

“Xem ra Huyền Huyền chỉ thân với ba Mạch thôi! Làm cho anh có chút ghen tị” Tiêu Ngự Phi vừa chú ý đến phía trước, vừa quay đầu lại hướng Lôi Đình báo oán

“A.....ai kêu số lần anh thăm Huyền Huyền không nhiều bằng Thiên Mạch a!” Lôi Đình cười nói , ôm nhóc con ngồi xuống

“Buổi tối là có thể gặp được, mẹ nuôi hiện tại còn đang làm việc, một lát nữa chúng ta thăm ba Mạch xong, phải đi thăm mẹ nuôi , sau đó cùng nhau ăn đại tiệc được ko?” Giọng điệu Tiêu Ngự Phi cực kì nhu hòa, nụ cười trên mặt cũng rộng mở

“Mẹ.....Huyền Huyền hôm nay rất vui a.....” Lôi Tử Huyền cười khanh khách nói

“Huyền Huyền vui vẻ là tốt rồi” Nhìn Tử Huyền vui vẻ, tâm tình của nàng cũng tốt theo “Huyền Huyền hiện tại phải ngồi yên a!! Như vậy mới có thể nhìn ba Mạch sớm 1 chút” Tiểu nha đầu này luôn nhích tới nhích lui, nếu bị ngã sẽ ko tốt

“Được.....Huyền Huyền sẽ ngoan ngoãn a.....” Lôi Tử Huyền nói xong liền ngồi rất yên lại ko động đậy, chỉ mở to mắt nhìn xung quanh

“Ha.....Huyền Huyền thật biết nghe lời” Tiêu Ngự Phi cười lên tiếng

“Đúng vậy a!! Cho nên anh cũng phải kết hôn với Tiểu Vân sớm 1 chút” Lôi Đình cười nói

“Có đạo lý, anh trở về sẽ cùng nàng thương lượng thử” Tiêu Ngự Phi nói, ánh mắt lại thâm tình liếc nhìn nàng 1 cái

Lôi Đình cũng ko chú ý đến ánh mắt nóng cháy của hắn, nàng hiện tại rất ổn định, cũng rất hạnh phúc, lòng của nàng cũng ko phải làm bằng tảng đá, nên cũng hiểu được Tiêu Ngự Phi đối tốt với nàng vượt qua tình bạn, còn cả Thiên Mạch, cũng một mực yên lặng vì nàng hi sinh

Nhưng nàng không thể cho bọn họ thứ tình yêu họ muốn, trừ bỏ thân tình nàng không thể cho bọn họ thứ tình cảm nào khác, ba năm nay, nàng đã sớm coi bọn họ như anh trai, người thân luôn chăm sóc nàng, nàng rất hi vọng bọn họ có thể buông nàng, không cần chăm sóc nàng như thế nữa

Hiện tại nhìn thấy hắn đã tìm được hạnh phúc của mình, nàng rất vui vẻ, cũng thật lòng chúc phúc hắn

Về phần Thiên Mạch.....

Nàng thật không biết nên lấy tâm tình gì đi gặp hắn, nghĩ đến hắn vì nàng mà hi sinh, nàng thật cảm động, cũng rất cảm kích, nhưng cảm kích không phải là tình yêu

Cúi đầu nhìn Huyền Huyền trong lòng, con bé thật lòng thích Thiên Mạch, phải nói là dính chặt lấy hắn, buổi tối nhất định phải nghe hắn kể chuyện cổ tích cho nó nghe, nó mới ngoan ngoãn ngủ, tuần nào mà ko gặp được hắn, là đã la hét muốn gặp hắn, hôm nay rốt cuộc nó cũng có thể gặp, lúc ra cửa đã cực kì vui vẻ

Nàng đã từng suy nghĩ, có nên vì Huyền Huyền chấp nhận Thiên Mạch hay không, nhưng mà nếu làm như vậy, đối với Thiên Mạch mà nói thật ko công bằng, nàng ko thương hắn, không thể đáp trả tình cảm của hắn, cho nên, nàng rất hi vọng hắn sẽ tìm được một nữ nhân chân chính thương hắn mà hắn cũng yêu nữ nhân đó

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Cùng nhau ăn cơm

“Đến rồi.....Tuyển Huyền Huyền cùng mẹ mau xuống xe đi” Tiêu Ngự Phi dùng xe quay đầu dịu dàng nói với các nàng

“Mẹ, lát nữa có thể ăn kem ly sao?” Lôi Tử Huyền sau khi xuống xe nắm lấy bàn tay Lôi Đình, ngược đầu hỏi

Không đợi Lôi Đình trả lời, Tiêu Ngự Phi đã nhanh chóng tiến lên , một phen ôm lấy Lôi Tử Huyền, nhẹ tay béo cái mũi nhỏ của nàng cười nói “Đương

nhien là có thể, nhưng ko thể ăn nhiều, nếu ko sẽ đau bụng , biết ko?”

“Huyền Huyền biết a.....mẹ có nói qua.....Huyền Huyền cũng chỉ ăn 1 ly.....” Lôi Từ Huyền vui vẻ vươn 1 ngón út khoa tay múa chân nói

“Rất ngoan.....nào, ba nuôi sẽ thưởng cho con một cái Kiss....” Tiêu Ngự nói xong, liền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái

“A.....được rồi, hai người các người được rồi, đã đến cửa lớn, đừng làm loạn” Lôi Đình cười nói, làm cho bọn họ chú ý đến hình tượng

Hình ảnh này , hiển nhiên là của một gia đình 3 người hạnh phúc, người phục vụ đứng ở cửa tiếp khách, trên mặt lộ vẻ hâm mộ, miệng dịu dàng nói “Hoan nghênh đã ghé vào, xin hỏi có đặt bàn trước ko?”

Đi theo người phục vụ bước vào “Từ Vân Phường”, Lôi Đình nhìn nhìn xung quanh “Có, cùng bạn bè trong này”

“Mẹ, con nhìn thấy ba Mạch.....bàn tay nhỏ bé của Lôi Từ Huyền chỉ chỉ vào Minh Thiên Mạch đang vẫy tay với nàng , lớn tiếng kêu lên “Ba Mạch, tiểu Huyền Huyền ở trong này a.....ba Mạch”

Bị nàng lớn tiếng kêu, tầm mắt bốn phía đều rơi vào người bọn họ, Lôi Đình ngượng ngùng nhìn nhìn bốn phía gật gật đầu tỏ vẻ xin lỗi , sau đó lại nhìn Lôi Từ Huyền nhỏ giọng dạy dỗ “Huyền Huyền, đây là nơi công cộng ko thể nói chuyện lớn tiếng, mẹ có dặn qua, sao con cứ quên?”

Lôi Từ Huyền nghe giọng nói của mẹ có vẻ tức giận, nhất thời hiểu được mình làm sai, vì thế chỉ cúi đầu dúi vào ngực Tiêu Ngự Phi, ko dám nhìn Lôi Đình cũng ko dám lớn tiếng nữa

Tiêu Ngự Phi nhìn Huyền Huyền trong lòng nói “Con nít mà!! Khó tránh mau quên, hơn nữa Huyền Huyền so với các bạn đồng trang lứa lại rất hiểu chuyện nghe lời”

Người phục vụ đứng bên cạnh nhìn, đã quên mất mình muốn làm gì, bởi vì nàng hiện tại mới nhìn rõ, nam nhân siêu đẹp trai ôm đứa bé này, nàng nhìn rất quen mắt, nhưng lại ko nghĩ ra là đã gặp qua

Lôi Đình cũng ko nói gì thêm, đi đến chỗ Minh Thiên Mạch đang ngồi , để lại người phục vụ háo sặc, vẫn còn đứng nguyên một chỗ

Đợi cho bọn họ đi xa, nàng mới lấy lại tinh thần , hướng bốn phía khom lưng 1 chút, rồi mới nhớ đến trách nhiệm của mình, ở trong này thường xuyên có thể nhìn thấy nam nhân anh tuấn, nhưng nam nhân có sức quyến rũ vừa rồi kia nàng là lần đầu tiên gặp , ai....., đáng tiếc, hắn đã là grooms có chủ

Lôi Đình cùng Lôi Từ Huyền ngồi một bên, mà Minh Thiên Mạch và Tiêu Ngự Phi lại ngồi đối diện các nàng, Tiểu Huyền Huyền cũng ko dám nói gì nữa, bởi vì sợ mẹ lại tức giận như vừa rồi

“Tiểu Huyền Huyền sao chưa gọi ba nuôi? Có phải một tuần ko gặp mặt, con đã đem ba nuôi quên sạch sẽ rồi?” Minh Thiên Mạch chống tay lên bàn, đầu dựa vào 1 bàn tay, nhìn Lôi Từ Huyền đối diện ai oán nói

Lôi Từ Huyền quay đầu cẩn thận liếc mắt nhìn Lôi Đình một cái , nhưng nàng ko có nhìn lại nó, mà ánh nhìn vẫn chăm chú vào menu, nó đành nhìn về phía Thiên Mạch, nhỏ giọng nói :”Ba Mạch.....” lần này nó đã đem lời nói của Lôi Đình nhớ thật kỹ, ở nơi này ko thể lớn tiếng nói giận, nếu ko mẹ sẽ giận

Tiêu Ngự Phi bị hành động vừa cẩn thận lại vừa đáng yêu này của nàng làm cho tức cười, thu hồi tầm mắt đặt trên người Lôi Đình “Em xem, bị em nói 1 câu,bé con của chúng ko dám lớn tiếng nói chuyện nữa”

“Đây là phép lịch sự, từ nhỏ phải được dạy dỗ” Lôi Đình ko để ý tới lời của hắn, nói ra suy nghĩ của mình, lịch sự rất quan trọng

Minh Thiên Mạch như trước vẫn nhìn Lôi Từ Huyền, nàng vẫn cúi cái đầu nhỏ, không biết đang làm gì, nhẹ nhàng, hắn vươn tay vuốt ve đầu nàng nói “Tiểu Huyền Huyền, còn chưa nói nhớ cha nuôi phải ko?”

Lôi Từ Huyền ngẩng đầu ngược nhìn ánh mắt cưng chiều của hắn, tiện đà nhỏ giọng trả lời “Muốn.....”nói xong liền cúi đầu , tay nhỏ bé đan vào một chỗ

Minh Thiên Mạch ngồi thẳng người, nhìn Lôi Đình, Tiêu Ngự Phi cũng nhìn nàng

Lôi Đình ngừng lại động tác lăm lăm, bị hai ánh mắt gắt gao nhìn mình chăm chăm, nàng rất ko thoải mái, gương ánh mắt trừng bọn họ 1 cái, mới nhẹ nhàng quay sang Lôi Từ Huyền bên cạnh nói “Được rồi, mẹ ko giận, Huyền Huyền phải nhớ kỹ, lần sau ko được như vậy nữa!!”

“Mẹ thật ko tức giận sao??” Lôi từ Huyền quay đầu chớp mắt to nhìn nàng hỏi

Lôi Đình tay vuốt vuốt tóc nàng , cười nói “Thật”

Lôi Từ Huyền lúc này mới giống như vừa uống được thuốc an thần, rời khỏi chỗ ngồi, lướt qua Lôi Đình, sau lại hướng vào lòng Minh Thiên Mạch, toàn bộ động tác rất lưu loát liền mạch, tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy cổ Minh Thiên Mạch, nàng ngược đầu ngọt ngào nói “Huyền Huyền nhớ.....nhớ ba Mạch lắm lắm.....”

Lôi Đình buồn cười nhìn hình ảnh này, mà Tiêu Ngự Phi cũng mở to hai mắt nhìn, không ngờ tiểu Huyền Huyền lại thân với hắn như vậy, trong lòng nổi lên chút chua xót

“Ba Mạch cũng rất nhớ Huyền Huyền a!!” Minh Thiên Mạch cười nói, hắn biết chuyện Huyền Huyền rất thân với hắn, cho nên hắn muốn bắt lấy cơ hội này, có lẽ nàng sẽ chấp nhận mình

“Các người đừng ở chỗ này diễn cha con tình thâm nữa, ăn cơm nhanh chút đi!! Sắp chết đói rồi” Tiêu Ngự Phi ngồi bên cạnh nhìn cũng nhìn ko được nữa, lên tiếng nói

“Ha.....xem ra có người nào đó đang ghen a!” Minh Thiên Mạch cười nói, nhưng tầm mắt như trước vẫn đặt ở trên người tiểu Huyền Huyền, tay ở trên người nàng chọc lét

Lôi Tử Huyền xoay xoay thân nhỏ, miệng cũng “ha ha” cười ko ngừng

“A.....Ngự Phi, chúng ta thuận tiện gọi cơm” Lôi Đình cười nói, lập tức vẫy vẫy bồi bàn gọi cơm

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Thời gian ở quán trà

Ở trong xe đang phát chương trình : ca khúc tình yêu, Lôi Tử Huyền an ổn ngủ trong lòng Lôi Đình, khóe miệng còn vương lại nụ cười ngọt ngào

Lôi Đình và Minh Thiên Mạch rất chăm chú nghe, âm nhạc trữ tình chậm rãi thẳng tiến vào lòng họ, khiến cả cõi lòng nổi cơn sóng ti ti

Rốt cuộc nước mắt cũng ko dễ dàng chảy xuống, rốt cuộc em cũng đã hiểu được tình cảm của anh

Thời gian còn lại chỉ có thể bắt đầu đi đem tình yêu của em chôn vùi vào tuyệt vọng

Rốt cuộc em đã thôi nhớ anh, rốt cuộc nỗi nhớ cũng chậm rãi biến mất vào biển người

Rốt cuộc cũng chỉ thể đối với tình cũ nói lời tạm biệt bằng cõi lòng trống trải hoang vu

Yêu hay không yêu, sao lại bắt đầu đi như vậy, tình cảm của chúng ta có phải là một tương lai xa xỉ hay ko

Mọi chuyện xin đừng lặp lại nữa, em sẽ nhắm mắt để trời an bài

Yêu hay không yêu, nói ra sẽ hiểu được, xin đừng đem em đẩy mạnh vào vực sâu ko đáy

Lòng đã rõ, tình kia sẽ ko quay về, thế giới của em chỉ còn lại tro tàn của mối tình cũ

Không khí có chút tĩnh lặng, Lôi Đình nhìn về cửa sổ “CD này lần trước anh mua ở cửa hàng ghi âm sao?” Lôi Đình thuận miệng hỏi

“Ừ, thích ko?” Minh Thiên Mạch hỏi

“Có chút thương tâm” Lôi Đình không quay đầu lại nhìn hắn, vẫn như trước nhìn quang cảnh ngoài cửa sổ, nhớ lại những chuyện hai năm trước

Một lần tình cờ gặp gỡ, cuộc sống của bọn họ lại giao nhau

Đó là vào 1 mùa thu giữa trưa, hắn một thân đầy mồ hôi chạy ra trước mặt nàng, hơi thở gấp gấp, khuôn mặt còn lộ vẻ thỏa mãn tươi cười, tiếng nói như gió xuân vờ vờ thanh thúy vang lên bên tai

“Tiểu Dĩnh, đúng là em” Giọng nói mang chút bất ngờ, không ngờ ở Paris cũng có thể gặp lại nàng

Lôi Đình thẳng tắp nhìn hắn, nam nhân như ánh nắng ngày xuân này, qua một phút sau, nàng liền lập tức quay người lại, sợ bị hắn thấy, những rốt cuộc vẫn bị bắt gặp

“Tiểu Dĩnh tỷ, vị này là?” Tiểu Vũ kéo tay phải Lôi Đình, nhìn về nam nhân đối diện hỏi

Lôi Đình lấy lại tinh thần, hòa hoãn cõi lòng, mới mở miệng nói “Đây là học trưởng thời đại học của chị, Minh Thiên Mạch” Nếu gặp gỡ, không thể trốn tránh, vậy thì chỉ có thể đối mặt

“A, xin chào, tôi là bạn cùng phòng của tiểu Dĩnh kiêm chị em tốt, Lâu Tiểu Vũ, rất vui được gặp anh” Lâu Tiểu Vũ rộng rãi vươn tay, cười nói, ẩn tượng

của nàng đối với nam nhân này rất tốt, hẳn khiến cho người ta có cảm giác thật thoải mái, tuy rằng vừa rồi hắn chạy có chút chật vật, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến sức quyến rũ của hắn

Minh Thiên Mạch vươn tay, cùng nàng bắt tay 1 chút rồi thu tay lại “Rất vui được biết cô” Sau đó ánh mắt lại hướng lên người Lôi Đình, một năm không gặp nàng, nhìn qua nàng cũng trưởng thành đôi chút, nhưng hắn vẫn không hiểu được, tại sao nàng lại xuất hiện ở Paris??

“Học trường tại sao lại ở chỗ này?” Lôi Đình vừa hỏi xong, liền có loại cảm xúc muốn cắn đầu lưỡi, hắn từ trước đến nay vẫn ở Pháp a!

“Hôm nay là ngày nghỉ, anh ở nhà có chút buồn, nên muốn đi dạo” Minh Thiên Mạch cười nói, nếu hôm nay hắn không đi dạo, thì có lẽ hắn cũng đã ko gặp nàng

“A” Lôi Đình cúi đầu lên tiếng

“Em sao lại ở đây?” Minh Thiên Mạch hỏi, nàng không phải ở T thị sao? Hơn nữa nàng không phải cũng mang thai sao? Thắc mắc trong lòng thúc đẩy hắn hỏi lên

“Em muốn thay đổi cách sống, nên mới đến đây” Lôi Đình ngẩng đầu, nhìn hắn, trả lời thật nhẹ nhàng tựa như làn khói sẽ tan rất nhanh

Nghe nàng trả lời, lòng hắn ánh lên một niềm vui nho nhỏ, nàng nói như vậy không phải đã tỏ rõ, nàng và Hạo đã ko còn quan hệ sao? Có phải là hắn còn cơ hội hay ko??

Lâu Tiểu Vũ thấy hai người đứng yên một chỗ ở ngã tư đường, anh anh em em, nhìn không được liền buộc miệng nói “Àch. ....vậy, chúng ta nên tìm một chỗ ngồi xuống nói chuyện, đứng ở ngã tư đường ảnh hưởng đến người ta”

“Cũng đúng, xem anh đều đã quên mọi thứ, anh mời em uống trà !” Minh Thiên Mạch ngưng ngưng gãi gãi đầu, dịu dàng nói

“Đi đến quán nước kia đi, ở phía trước a” Lâu Tiểu Vũ ko đợi Lôi Đình trả lời, đã tùm tùm cười nói, nam này khẳng định đối với Dĩnh tỷ là có ý, niềm vui trong ánh mắt hắn vừa rồi, nay đã chuyển thành lửa nóng, hơn nữa nhìn vào y phục trên người hắn mặc, hắn cũng là người có tiền

Lôi Đình lấy tay nhéo nhéo eo của nàng, con bé này, không có việc gì làm hay sao, Lâu Tiểu Vũ vận vẹo thân mình, nhìn Lôi Đình, đây là nàng muốn Dĩnh tỷ nắm bắt cơ hội a

“Vào trong quán ngồi đi” Lâu Tiểu Vũ đã nói như vậy, nàng cũng không biết nên nói gì thêm, chỉ có thể làm theo lời Tiểu Vũ nói

“Được” Minh Thiên Mạch cũng không chú ý tới giọng nói nàng có chút bị ép buộc, liền đi theo sau hai người

Đi khoảng chừng được 10 phút, họ liền ngừng lại trước mặt 1 ngôi nhà có tên là Thi Quang Trà Cư , Minh Thiên Mạch ngẩng đầu đánh giá, rất có phong cách của quán trà Trung Quốc, lập tức liền theo các nàng đẩy cửa đi vào

Minh Thiên Mạch vừa đi vào quán trà đã bị cách trang hoàng theo phong cách Minh Thanh làm cho hoảng sợ, hoa gỗ được chạm trổ dọc suốt đường đi , đại sảnh quán trà mở rộng thông thoáng, phòng trà toát lên hương vị ấm áp

Bàn gỗ lim thoang thoang mùi gỗ được chạm khắc hình tre. Gốm sứ theo phong cách cổ vẽ hoa xanh cùng các thú vui tao nhã cầm kì thi họa hoa lệ , cả quán trà toát lên vẻ tự nhiên, yên tĩnh, nhưng ko kém phần thú vị của nét văn hóa cổ điển

Hoa sen nổi bậc trên làn nước xanh, hành lang uốn khúc, xen kẽ với hoa và cây cảnh sum suê, cùng bánh xe nước nhỏ , hoặc là những cây mây phiêu đăng bay bay trong gió . Những tấm ván gỗ chia cách quán thành những phòng nhỏ, làm cho khách có thể có được ko gian riêng, yên tĩnh

Cảnh tượng này, cùng với hương trà hồ tử sa, người thưởng cũng muốn thành tiên

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Được cứu lại còn được cầu hôn

‘Yêu hay không yêu, sao lại bắt đắ dĩ như vậy, tình cảm của chúng ta có phải là một tương lai xa xỉ hay ko.....’

Nghe qua một câu này, lòng của Minh Thiên bị rung động thật sâu, tình cảm của hắn phải chăng là một tương lai quá xa xỉ? Quay đầu nhìn vào khuôn mặt nàng, nàng , khi nào mới hiểu được điều hắn thật sự muốn?

Nâng tay mở ổ CD, thay vào đĩa nhạc hòa âm thôn dã của Beethoven, âm nhạc bên tai thay đổi, làm cho nàng đang đắm chìm trong mộng lung trở về với thực tại, Lôi Đình quay đầu nhìn về phía hắn hỏi “Sao lại thay đổi?”

“Rất thương tâm” Minh Thiên Mạch nhìn nàng trả lời

“Có chút thương cảm” Nói xong, tầm mắt nàng lại trở về với khung cảnh ngoài xe

“Tiểu Đình, chúng ta kết hôn đi?” Minh Thiên Mạch trả lời bằng giọng điệu thoải mái tự nhiên nhất, hắn đã nói ra lời mình mà nội tâm mình muốn nói nhất, ba năm nay, hắn đã muốn thoát ra những lời này kể từ khi bắt đầu nhìn thấy nàng, kể từ khi bắt đầu hiểu rõ tình cảnh của nàng. Hắn đã quyết định rõ ràng, hắn muốn nàng trở thành cô dâu của hắn

Lôi Đình hiển nhiên bị lời cầu hôn đột ngột này của hắn dọa đến phát sợ, nàng trừng lớn đôi mắt, kinh ngạc nhìn hắn. Tuy rằng nàng đã sớm đoán được khả năng xảy ra loại tình huống này, nhưng khi nó thật sự nảy sinh, nàng vẫn cảm thấy rất khó khăn

Sững sốt thật lâu, Lôi Đình mới mở miệng, miễn cưỡng cười nói “Anh. ....anh nói giỡn sao?” Đúng vậy a? Chắc là hắn nói đùa! Nàng không muốn tổn thương hắn, ngay từ đầu nàng đã rất kì vọng hắn sẽ hạnh phúc, thật hạnh phúc!!

Một câu này của nàng, làm cho hắn đang đắm chìm trong chờ mong liền rơi xuống vực thẳm, ở giây tiếp theo, xe liền dừng lại ven đường, đùa sao? Lời của hắn đối với nàng lại ko thật như vậy sao?

Xe đột ngột dừng lại, cũng khiến tâm Lôi Đình lo lắng theo, nàng không hiểu người ôn hòa như hắn, sao lại có thể làm ra hành động như vậy, ôm chặt Lôi Từ Huyền trong tay, nàng ko tự chủ lo lắng

Minh Thiên Mạch xoay người, cùng Lôi Đình đối mặt, hắn muốn từ trong mắt nàng nhìn ra sự tồn tại của hắn, tay phải từ trong túi tiền rút ra một cái hộp gấm màu hồng nhạt, đưa ra trước mặt nàng, mở ra “Ko phải là đùa, anh nói thật” Gắn từng tiếng, hắn gần như đã khẳng định

Lôi Đình ánh mắt trừng lên thật to, nhìn ánh sáng phản chiếu lấp lánh từ chiếc nhẫn kim cương, thật lâu cũng ko có phản ứng, nàng ko biết có nên tiếp nhận tình yêu của hắn hay ko, đối với hắn, nàng đã thiếu nợ, nhưng ko nhất định phải lấy cách thức ấy để trả nợ

Ko, Ko nên làm như vậy

“Thiên Mạch, em. ....em ko thể nhận” Lôi Đình nói ra những lời này song ánh mắt cũng ko nhìn về phía hắn, nàng sợ phải nhìn ánh mắt bi thương kia, có lẽ nàng thật tàn nhẫn!

“Tại sao? Tại sao em ko thể tiếp nhận anh? Chẳng lẽ thời gian ba năm, em vẫn ko thể quên được hắn?” Minh Thiên Mạch nhìn nàng, oán trách hỏi, tim hắn như đổ máu, một lần lại một lần nữa bị tổn thương, hắn ko thể ko cảm thấy đau lòng

Ba năm qua, hắn đã ở cạnh nàng, tại sao nàng vẫn ko nhìn nhận hắn? Hắn đối với nàng tốt, đối với nàng yêu thương như vậy, rõ ràng như vậy, lòng của nàng làm bằng đá sao? Mỗi lần hắn muốn nói lời cầu hôn, nàng luôn tìm lý do này đến lý do khác, thoái thác, hôm nay khi hắn đã thu hết dũng khí, nói ra những lời sâu kín chân thật nhất trong nội tâm, nhưng tại sao nàng lại từ chối??

Lôi Đình nghe hắn oán trách hỏi, trong lòng bỗng cuộn cuộn sóng gió, hắn?? Nàng ko nghĩ đến hắn bao lâu rồi, chính nàng cũng ko biết, nhưng tại sao giờ phút này, hình bóng hắn, vẫn rõ ràng xuất hiện trước mắt nàng? Đã quên. ....lại quên ko được. ....

“Chúng ta có thể ko nhắc đến hắn được ko?” Lôi Đình nhìn ra ngoài cửa sổ, sâu kín nói, kí ức bị phủ bụi ấy, nàng ko muốn đánh vỡ cũng ko muốn nhắc lại

Minh Thiên Mạch thật sự rất muốn hỏi rõ nàng, nàng có thật sự đã lạnh nhạt với Hạo hay ko, nhưng nhìn dáng vẻ u buồn của nàng, hắn ko đành lòng truy hỏi

Đôi mắt thâm tình, vẫn nhìn nàng quay mặt chăm chăm, lời nói như gió xuân, thân nhiên vang lên “Anh yêu em, rất yêu. ....rất yêu em” Yêu đến mức hắn có thể hi sinh tính mạng mình, yêu đến mức hắn có thể vứt bỏ đi sự tôn nghiêm, yêu đến cả nỗi đau cũng xem nhẹ, một tình yêu như vậy, tại sao vẫn ko có hồi đáp?? Ko, hắn ko cam lòng!!

Tình cảm nồng nàn, hắn nâng tay chạm lên mặt nàng, mới biết được, thì ra lệ nàng đã sớm chảy xuống

là cảm động sao?

Đúng vậy, nàng đã bị hắn làm cho cảm động

“Thiên Mạch. ....” nhìn đôi mắt sâu sắc trong veo kia, Lôi Đình xúc động, có lẽ, chấp nhận hắn, cũng là một quyết định ko sai

“Nếu là từ chối, xin em đừng nói, có được ko?” Minh Thiên Mạch ko muốn nghe, nhưng cũng đã nghe qua rất nhiều lời từ chối của nàng, mỗi lời nói đều là lưỡi dao sắc bén đã thương chỗ sâu kín nhất trong lòng

“Cho em thời gian suy nghĩ” Lôi Đình ko đành lòng cự tuyệt hắn

Nhưng nàng vẫn hiểu rõ, nếu trao cho hắn một hi vọng, đến cuối cùng câu trả lời vẫn là sự từ chối, sẽ càng làm cho hắn bị tổn thương nhiều hơn

Minh Thiên Mạch nghe được lời của nàng, cõi lòng như đón được ánh sáng rạng đông, khuôn mặt đầy ý cười chậm rãi hiện lên “Được, anh chờ đợi đáp án” Chỉ cần nàng ko cự tuyệt thì tốt rồi “Cái hộp này em nhận trước vậy” Buông tay, hắn lại đưa ra chiếc hộp nhỏ

Lôi Đình nhìn nhìn hấn, lại nhìn chiếc hộp nhỏ, lòng có chút do dự, nhưng một giọng nói trong lòng nàng đã thôi thúc nàng vươn tay, tiếp nhận nó “Em giúp anh bảo quản trước” Nàng ko muốn lại tổn thương hấn, có lẽ quyết định như vậy sẽ tốt với hấn hơn

“Ừ, vậy hiện tại.....anh đưa em và Huyền Huyền về nhà” Nhìn nàng nhận lấy chiếc hộp nhỏ, lòng Minh Thiên Mạch nhất thời cảm thấy thoải mái gấp trăm lần, đây cũng có thể xem như một khởi đầu tốt đẹp

“Được” Lôi Đình đáp trả hấn bằng một nụ cười, nhưng đằng sau nụ cười mỉm ấy chứa đựng những gì, chỉ có nàng mới biết

Minh Thiên Mạch mỉm cười nhìn nàng 1 cái, rồi khởi động xe, điều khiển rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 81: Tìm được rồi

Lôi Đình vừa đem Lôi Tử Huyền đặt lên giường đắp chăn thật tốt đã bị các nàng kéo vội đến phòng khách. Lúc này, ngồi trên sofa, Lôi Đình ánh mắt lưu chuyển, nhìn các nàng ngồi đối diện trước mặt

Qua mấy phút đồng hồ sau, Lôi Đình rốt cuộc cũng nhịn ko được mở miệng nói : “Ê! Các người đừng nhìn ta nữa! Trên mặt ta có viết chữ hay bị hủy dung a?”

“Tiểu Đình, nói thật hôm nay thế nào?” Nam Cung Tuyết là người đầu tiên mở miệng, nói xong vẫn ko quên hướng nàng nhún mày

“Cái gì là thế nào a? Chỉ là cùng nhau ăn cơm trưa” Lôi Đình cũng ko ngờ đến nỗi đem chuyện vừa rồi nói hết cho các nàng, ở chung lâu như vậy, nàng rất hiểu các nàng

“Tiểu Đình tỷ, đừng như vậy!! Chị luôn rất thân với Tiểu Vũ, vậy nói cho Tiểu Vũ nghe đi!” Lâu Tiểu Vũ chớp chớp đôi mắt to, vẻ mặt đáng yêu, giọng nói ngon ngọt lộ vẻ làm nũng

Lôi Đình nhìn nàng, hôm nay thật sự thấy bộ dạng này, “nàng” (Lôi Đình) thật đúng là ko thể đành lòng cự tuyệt, nhưng mà.....”thật sự là ko có gì, chỉ là cùng nhau ăn cơm, hơn nữa, vừa ra cửa đã đụng phải Ngự phi ca”

“Cái gì, tỷ phu cũng đã tới? Vậy sao hấn ko vào nhà ngồi 1 chút a? Còn nữa, hấn đã tới, có phải chị cũng đến đây hay ko?” Bạch Kỳ Linh đập tay kêu lên

Hành động vừa rồi của nàng, làm cho mấy người còn lại giật nảy mình, Tôn Phi Lâm vỗ ngực nói “Tiểu Linh, cậu đừng giả vờ kinh ngạc nữa”

Bạch Kỳ Linh có chút ngượng ngùng hướng các nàng nói “Ách.....thật xin lỗi”

“Ko sao, chẳng qua là em rất vui về nên mới như vậy, chị em cũng đã tới, nhưng mà hiện tại đang làm việc, buổi tối lại hẹn chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn cơm” Lôi Đình cười nói, nàng muốn mượn lời nói này tránh đi vấn đề vừa rồi

“Tiểu Đình, chị đừng đánh trống lảng, hiện tại đang nói chuyện của chị, hôm nay có phải hấn đã hướng chị cầu hôn hay ko?” Tôn Phi Lâm căng hai tròng mắt nhìn chăm chăm nàng, ko buông tha bất cứ biểu tình gì trên mặt Lôi Đình

Lôi Đình kinh ngạc nhìn nàng “Em.....em làm sao mà biết?” chưa hỏi đã nói, ngay cả nàng cũng có chút hối hận

“Ha.....vậy mà nói ko có chuyện gì xảy ra?” Nam Cung Tuyết cười hừ hừ nhìn Lôi Đình

“Tiểu Đình tỷ, vậy chị trả lời như thế nào?? Chấp nhận hay từ chối?” Lâu Tiểu Vũ bám vào thân nàng, tò mò hỏi, nàng thật muốn biết nha, một hoàng tử tao nhã như Thiên Mạch ca, ko biết có thể làm rung động Tiểu Đình tỷ hay ko?

“Đúng vậy a, đúng vậy a!! Em cũng muốn biết” Bạch Kỳ Linh cả lòng hiện tại đã đặt vào chuyện này, chuyện của tỷ tỷ và tỷ phu (*anh rề) vừa rồi hiện tại đã bị nàng gạt qua một bên

“Ach.....” Tầm mắt của Lôi Đình đảo tới đảo lui trên người các nàng, thật lâu mới mở miệng “Chị nói sẽ suy nghĩ lại”

“Cái gì? Chị còn suy nghĩ sao?” Tôn Phi Lâm vẻ mặt thất vọng, thật ko hiểu nổi, nàng rốt cuộc là đang chờ đợi thứ gì?? Một nam nhân tốt như vậy, trên thế giới này đã gần như tuyệt chủng

“Tiểu Đình tỷ, em nói cho chị biết, người giống Thiên Mạch ca, trên thế giới có rất ít, chị phải biết nắm thật chắc mới được” Lần đầu tiên, Lâu Tiểu Vũ nhìn thấy hấn, nàng đã đối với hấn rất có hảo cảm, huống chi là hiện tại, đã tiếp xúc qua hai lần

“Tiểu Đình, Thiên Mạch quả là 1 người đàn ông rất tốt, ta nghĩ người ko nên bỏ qua” Nam Cung Tuyết cũng thay đổi thần thái du côn vừa rồi, trầm giọng nói

Lôi Đình nghe các nàng nói, người 1 câu ta 1 câu, tất cả đều là đáp án muốn nàng chấp nhận lời cầu hôn của hắn, nàng biết hắn là một người đàn ông tốt, nhưng mà nàng vẫn chưa ly hôn, bây giờ còn là người mẹ một con, nàng hiện tại như vậy, ko xứng để có toàn bộ tình yêu của hắn

Mười phút sau, Lôi Đình thật sự nghe ko nổi nữa, nói ” Ngừng.....các người cho ta tỉnh tâm suy nghĩ cẩn thận được ko?”

Phòng khách trong nháy mắt liền yên tĩnh trở lại, các nàng nhìn chăm chú vào nàng, Tôn Phi Lâm mở miệng nói “Tiểu Đình làm tỷ muội, mọi người luôn muốn người hạnh phúc, hơn nữa người còn có con nhỏ, Tiểu Huyền Huyền cần một người ba, một gia đình đầy đủ”

“Ta biết, ta sẽ suy nghĩ thấu đáo” Lôi Đình lên tiếng trả lời cho bọn họ biết

“Tốt lắm.....để cho Tiểu Đình tự mình lo lắng rõ ràng về chuyện hôn nhân đại sự cũng đúng” Lời nói của Nam Cung Tuyết đã thành công trong việc ngăn chặn Lâu Tiểu vụ và Bạch Kỳ Vân mở miệng, nói xong, nàng liền ung dung xoay người lên lầu

Hai người bọn họ mắt nhìn Lôi Đình, hứng thú rời đi, mà Tôn Phi Lâm cũng vỗ vỗ bả vai nàng, rồi lập tức cũng rời đi, để lại Lôi Đình tựa người vào sofa, nhắm mắt suy nghĩ sâu xa

---

Phương Tử Kiệt ngồi trên ghế nhìn Cung Thần Hạo. Cung Thần Hạo cúp máy, gương mặt hiện lên biểu tình vui sướng, Phương Tử Kiệt mỉm cười hỏi hắn “Sao rồi?? Lại được một hợp đồng mới?”

“Ko phải, so với chuyện đạt được hợp đồng, chuyện này càng khiến tôi vui hơn” Cung Thần Hạo khoe miệng tươi cười dần dần mở rộng, ba năm, hắn đã tìm nàng gần 3 năm, nếu ko phải vừa rồi hắn ko gọi điện thoại đến, hẳn là hắn còn phải tìm nàng thêm vài năm nữa!!

Phương Tử Kiệt nhìn về mặt của hắn, có thể hiểu được chút chuyện, hẳn là đã tìm ra được “nàng”, nếu ko gương mặt của hắn ko có khả năng xuất hiện nụ cười như vậy, ba năm thời gian nói dài cũng ko dài, nói ngắn cũng ko ngắn, mặc cho bọn họ dùng đến thủ đoạn gì, vẫn ko thể thu lượm được một tin tức của nàng, coi như cả người nàng, đã biến mất trên địa cầu này, là nàng che dấu rất tốt, hay là có người cố ý để bọn họ ko tìm được. Hắn cũng ko thể nào biết được

Giương mắt nhìn người ngồi trước mặt tựa tiểu phi tiểu, ko biết hắn sẽ dùng cái thủ đoạn gì, đem “nàng” kéo trở về? Ba năm nay, thái độ hắn đối với phụ nữ, có thể nói là đã thay đổi rất nhiều, nữ nhân đối với hắn chỉ là quần áo, chỉ dùng để phát tiết, chỉ là dụng cụ sử dụng 1 lần, có khi hắn cảm thấy Hạo thay đổi như vậy thật xa lạ, thật lạnh khốc (*lạnh lòng và hà khắc) cũng thật vô tình

Nhưng mà hắn có thể hiểu được sâu thẳm trong nội tâm Hạo đang đau đớn ngày đêm, một kẻ cao ngạo như hắn (*Cung thần Hạo) sẽ ko cho phép nữ nhân phản bội mình, huống chi còn bị 1 người hắn đã từng yêu vứt bỏ

“Tìm được nàng” Phương Tử Kiệt khẳng định

“A.....người hiểu tôi, ngoài cậu ra thì ko còn ai nữa” Cung Thần Hạo cười nói

“Tính làm cách nào đuổi nàng trở về?” Phương Tử Kiệt nhìn hắn hỏi

“Đuổi? À không.....nàng vốn là vợ tôi, hơn nữa có vẻ nàng đã rời nhà lâu lắm rồi, trò chơi này cũng nên kết thúc” Cung Thần Hạo tựa người trên ghế sofa, ngắm nghía cây bút máy trong tay

“Nhưng mà.....”

Cung Thần Hạo đã trực tiếp cắt ngang lời hắn muốn nói “Được rồi, giúp tôi đặt một vé máy bay sang Paris” khoe miệng của hắn gọi lên một độ cong xinh đẹp, hắn hiện giờ rất tự tin, nữ nhân chết tiệt kia, rốt cuộc cũng bị hắn tìm ra rồi, nếu ko cho nàng biết mặt 1 chút, có lẽ nàng sẽ ko biết tình cảnh của nàng hiện giờ như thế nào

“Vâng, tổng giám đốc” Phương Tử Kiệt lên tiếng trả lời, sau khi trả lời liền đứng dậy rời khỏi văn phòng

Rin: Hú...hú.....Hạo ca đã quay trở về. Sắp sửa có “Hạo Mạch đại chiến” để coi rồi hú.....hú.....!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Yến tiệc (I)

Không khí yến tiệc náo nhiệt lại vui vẻ . Người người cười nói ko ngừng, lưu luyến lại mùi rượu và tiếng ly tách thủy tinh va chạm

Một thân tình khiết tuyết trắng cùng đen tuyền phối hợp với nhau đã tạo nên 1 cặp đôi hoàn hảo

Đi bên cạnh Minh Thiên Mạch, Lôi Đình hoàn toàn ko biết sự tồn tại của mình đã tạo nên sự chấn động. Từ sau khi xuống xe, hắn đã không buông tay nàng, kéo tay nàng ôm lấy cánh tay hắn, một phút cũng ko thả lỏng

Nàng cũng vui mừng thoải mái, chỉ cần ở bên cạnh hắn, mọi nàng vẫn có thể duy trì một cái độ cong nhất định, chuyện buôn bán nàng nghe ko hiểu, chuyện xã giao nàng cũng ko rành, nàng vốn ko muốn tham gia bữa tiệc lần này, nhưng lại ko đành lòng từ chối lời mời của hắn, còn thêm Tiểu Vũ và mọi người trong phòng làm thuyết khách, cuối cùng nàng vẫn thỏa hiệp chấp nhận

Nhìn qua khuôn mặt của Minh Thiên Mạch xem ra tâm tình của hắn thật tốt, hắn vẫn bộ dạng ôn hòa. Nhìn qua hắn, Lôi Đình ko nhìn được liền nhớ một bóng hình khác , tuy rằng khí chất bọn họ cũng ko giống nhau, nhưng nàng vẫn vô ý nhớ đến hắn

Lôi Đình tiến vào trung tâm của bữa tiệc, liền thấy Tiêu Ngự Phi và Bạch Kỳ Vân đang ở sàn nhảy thân mật khiêu vũ, nàng liền cảm thấy hai người bọn họ thập phần nhìn thật xứng đôi, nhìn được liền mỉm cười

Hai người họ rốt cuộc cũng đến được với nhau, đây là chuyện khiến nàng cảm thấy an ủi nhất , lúc trước nhìn thấy tiểu Vân đã cảm thấy nàng và Ngự Phi nhìn rất xứng đôi rồi, mà tiểu Vân cũng ko e dè cùng nàng làm rõ, nàng (Bạch Kỳ Vân) thương hắn , hơn nữa đã thương hắn qua nhiều năm, nàng rất hi vọng cùng Lôi Đình cạnh tranh công bằng, chính điều này khiến nàng(Lôi Đình) thật kinh ngạc

Một nữ nhân dũng cảm như vậy, đối với tình yêu ko chỉ dám yêu dám nói, hơn nữa còn dám hành động, chuyện.....này nếu là nàng chưa chắc đã làm được, cho nên Lôi Đình mới cùng nàng trở nên thân thiết như vậy , nàng (Lôi Đình) cũng nói qua bản thân mình ko phải là bạn gái của hắn

Ở một khoảng rộng rãi khác của bữa tiệc, một mắt ẩn chứa oán giận đang nhìn chằm chằm lên người Minh Thiên Mạch và Lôi Đình, cái loại hận ý mãnh liệt này từng bước trở nên rõ ràng thật làm người khác ko rét mà run

Lôi Đình miễn cảm nhận thấy sự khác thường, theo bản năng quay sang bốn phía kiểm tra, nhưng ko thu hoạch được gì,nàng dưới đáy lòng tự cười thầm chính mình nghi thần nghi quỷ, lại cảm thấy bàn tay đang nắm cánh tay mình đột ngột trở nên cứng ngắt

Nàng nghi hoặc dùng ánh mắt dò hỏi nam nhân bên cạnh, lại phát hiện ánh mắt của hắn đang thẳng tắp nhìn về phía trước, đáy mắt phát ra một tia lạnh lẽo trước đây nàng chưa từng gặp

Tò mò nhìn theo tầm mắt của hắn, nàng chợt thấy một vị quý phu nhân xinh đẹp, tuổi chừng năm mươi , tươi tắn, đối với bọn họ, nở nụ cười từ ái

Một nữ nhân mỹ lệ khác cũng mặc một cái váy nhỏ màu trắng, trên đầu đội nón đính kim cương đang kéo lấy tay phu nhân kia, trên mặt lộ vẻ thân nhiên tươi cười, hướng bọn họ đi tới

Nhưng Lôi Đình vẫn nhìn thấy trong nụ cười của nàng, có một chút ghen ghét, khiến nàng(Lôi Đình) có chút ko tự nhiên

Có lẽ đã hiểu được tâm tình của nàng lúc này, hắn cúi đầu cho nàng một cái mỉm cười ôn nhu, vỗ vỗ cánh tay nàng đang quàng qua tay hắn, như có muốn nói “đừng sợ”

Liên tiếp động tác dẫn phát dưới ánh đèn lóe sáng , nụ cười từ ái trên mặt phụ nhân càng thêm ngọt

Minh Thiên Mạch dắt Lôi Đình hướng đến vị phu nhân kia đi tới, đứng đối diện trước mặt vị phu nhân, hắn đối với Lôi Đình mỉm cười rồi mới chậm rãi mở miệng “Đình, anh cùng em giới thiệu, vị này, là mẹ anh,mẹ, đây là vị hôn thê của con, Lôi Đình”

Lôi Đình có chút kinh ngạc,nghe thấy hắn vô cùng thân thiết gọi nàng là “Đình”, còn nữ nhân đang kéo tay người mẹ mỹ lệ trước mặt, sau khi nghe Thiên Mạch nói ra 3 chữ “vị hôn thê” thì thân mình đã rõ ràng run lên, mà nụ cười trên gương mặt của mẹ Minh Thiên Mạch cũng nhạt dần

“Bác gái, xin chào” Vốn lễ phép, Lôi Đình lên tiếng hướng nàng chào hỏi

“Mạch nhi, tiểu thư đáng yêu này là thiên kim nhà ai, sau cho tới bây giờ mẹ vẫn chưa thấy qua?” Tống Trân nhìn kẻ ko quen biết “Lôi Đình” nở nụ cười từ ái, chậm rãi đánh giá nàng

“Mẹ, Đình ko phải là thiên kim danh môn nhà nào cả, nàng là vị hôn thê của con, vừa rồi ko phải con đã giới thiệu qua sao?” Minh Thiên Mạch mỉm cười tuyên bố, âm thanh cũng vừa vắn phóng vào lỗ tai của vài người xung quanh

“Mạch nhi, con làm như vậy là ko đúng a! Vị hôn thê của con rõ ràng là Tiêm nhi, sao con có thể lừa gạt vị tiểu cô nương này?” Tống Trân tỏ vẻ như bất bình thay cho Lôi Đình quở trách hắn

“Mẹ, đó là do mẹ tự mình định đoạt , con vẫn chưa có đồng ý qua” Hắn nhỏ giọng là rõ chuyện, sau đó nắm tay Lôi Đình thật chặt, hắn sợ nàng sẽ hiểu lầm

Bàn tay Lôi Đình có chút đau, nhưng nàng vẫn ko rút tay về, mà tùy ý để hắn nắm, hắn là người như thế nào, nàng hiểu rất rõ, nhưng mà nàng ko muốn bởi vì mình mà mẹ con họ bất hòa

“Mạch ca ca.....” nữ nhân mỹ lệ , khỏe mắt rướm lệ, uyển chuyển kêu lên

“Con theo mẹ trở vào” Tống Trân trầm giọng nói xong, liền kéo tay nữ nhân mỹ lệ, xoay người rời đi

“Ko có việc gì, đừng lo lắng, anh đi một lát sẽ quay về ” Minh Thiên Mạch ở bên tai nàng nói nhỏ, khí nóng phả vào lỗ tai làm nàng cảm thấy rất ko thoải mái

“Được, anh cùng mẹ nói chuyện thật tốt, em ko muốn bởi vì em, mà mẹ con anh bất hòa” Nàng dùng âm lượng chỉ có hần mới có thể nghe thấy nói

“Anh biết” Nói xong, hần hướng Lôi Đình mỉm cười nhợt nhạt, rồi buông bàn tay đang nắm chặt ra, sau đó mới hướng về phía Tống Trân vừa rời đi mà đi tới

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Yên tiệc (II)

Đột nhiên, nàng có cảm giác như bị một người nào đó theo dõi, lông tơ ko tự chủ dựng đứng, nàng chậm rãi xoay người, bất ngờ đối diện với 1 đôi mắt lạnh như băng. Thân thể nàng hoàn toàn ko thể nhúc nhích, chỉ lẳng lặng chăm chú nhìn hần. Đã bao lâu? Rốt cuộc bọn họ đã ko gặp nhau bao lâu? Lệ nóng ko tự chủ trào ra khỏi khỏe mắt nàng

Cặp mắt kia lóe sáng ý đùa cợt, như đang cười nhạo nàng.vì chính cái thái độ này, nàng rất chán ghét hần. Ba năm nay, nàng đã rời bỏ hần, tại sao hiện tại ông trời lại sắp đặt cho bọn họ gặp nhau?

Nàng tự nói với bản thân mình, là tại hần vô tình, nàng cần gì phải đối với hần có phản ứng? Ánh mắt nàng nhìn về một nữ tử đang choàng vai hần - một người phụ nữ rất mỹ lệ

Nàng vốn muốn quay đầu đi, nhưng lại nghĩ đến Thiên Mạch, nếu hôm nay đã quyết định đóng giả làm bạn gái hần, nàng ko thể cứ như vậy mà bỏ đi. Hạ quyết tâm, nàng dứt khoát xoay người đi ra ngoài

Đi vào hoa viên, nàng tùy tiện để gió lạnh thổi lùa vào làn tóc dài của mình, nhớ tới quá khứ cùng Cung Thần Hạo kết hôn, bọn họ đã từng trải qua nhiều ngày thật ngọt ngào, nhưng hiện tại khi nhớ lại, ngọt ngào đã ko còn nữa mà thay vào đó lại là chua xót

Đột nhiên, một giọng nói đùa cợt vang lên kéo nàng từ trong ký ức trở về với thực tại

“Sao rồi? Ở một mình ko cảm thấy tịch mịch hay sao?”

Lôi Đình rất nhanh quay người lại, khuôn mặt tuấn đạt cùng khí chất bức người ấy vẫn như trước, chỉ có đôi mắt đang lóe ra một tia sáng lạ cao thâm khó lường

Hần đi lên phía trước, neho mắt lại nhìn nàng “Sao lại ko nói lời nào? Hay là nhìn thấy anh mừng quá nên ko nói thành lời?” Từ khi gặp nàng cùng Thiên Mạch sánh vai đi vào bữa tiệc, tâm mắt của hần đã ko rời nàng. Tiểu nữ nhân này, cũng dám cùng nam nhân khác thân mật như vậy? Điều này làm cho lòng hần thật khó chịu

“Anh.....sao anh lại ở chỗ này?” Nàng kinh ngạc hỏi, đôi mắt đẹp mở to nhìn hần, hần ko phải đang ở T thị sao? Làm sao lại đến Paris? Sao lại xuất hiện trong bữa tiệc này? Một tràng câu hỏi hiện lên trong đầu nàng

“Nhận được thiệp mời mới tới đây? Sao vậy? Thấy chồng mình xuất hiện ở nơi này, em thấy rất kì quái sao?” Hần nhún vai, rất nhẹ nhàng nói

Chồng? Từ ngữ này thật giống như hòn đá nhỏ ném vào mặt hồ yên tĩnh, khiến nàng ko khỏi run lên “Chúng ta đã ly hôn”

Lôi Đình nhìn hần nói, khi ra đi nàng đã để lại đơn ly hôn, hần ko thể nào ko ký

“Đó là suy nghĩ của em, ko phải của anh” Hần cũng ko tức giận, bây giờ ko phải là thời điểm để tức giận

Nghe giọng điệu của hần, Lôi Đình mở to hai mắt nói “Anh ko ký?” Từ khi nghe được hần nói , nàng trực tiếp nảy sinh ra một ý tưởng

“Em thử đoán đi?” Hần cười tà nhìn nàng, ba năm ko thấy mặt, nàng đã tỏ ra trưởng thành đôi chút, tuy rằng khuôn mặt trẻ con kia vẫn ko đổi

Lôi Đình cúi đầu ko muốn thấy nét tươi cười của hần “Nếu anh ko ký, lần sau hẹn thời gian, chúng ta đi gặp luật sư một lần”

Nụ cười trên mặt hần có chút ko dừng lại được, cô gái nhỏ này, chẳng lẽ ko biết hần đang cho nàng một cái thang để leo xuống sao? Nàng chẳng lẽ ko muốn đi theo bậc thang này xuống sao?

Nhìn hần thật lâu vẫn ko đáp lại “Nếu ko có chuyện gì, tôi đi trước” Nói xong, Lôi Dĩnh chưa bước đã muốn rời đi

Hần một tay giữ chặt nàng, tỏ vẻ kinh ngạc nhủ một bên mày “Vài năm ko gặp, tính tình thay đổi thật nhiều!”

“Đúng vậy! Nếu anh ko thích, thì tự mình cắt đi!”

“Như vậy sao được, nếu anh đi rồi, vợ anh ko phải lại muốn bỏ chạy nữa sao?” Hần đột nhiên vươn tay ôm lấy eo nàng

Nàng muốn đẩy tay hần ra , hần lại há mồm ngậm lấy vành tai nàng, nhẹ nhàng nhắm nháp. Tay kia lại vịn thật chặt eo nàng, tay còn lại dờ đi đôi tay nàng đang che môi , sau đó lại lập tức đem môi mình chuyển dời lên môi nàng, bắt đầu hôn thật nhiệt liệt

Ngoại trừ việc đem mọi tức giận phát tiết vào lúc này, hần ko nghĩ ra phương pháp nào có thể giúp mình ko tức giận, tiểu nữ nhân này càng ngày càng ko nghe lời

---

“Bác gái, làm sao bây giờ? Mạch ca ca sao lại đem người đàn bà kia dự tiệc? Hần làm như vậy đã đẩy chúng ta vào tình cảnh rất khó xử?” Vừa đi vào thư phòng, Úc Tiêm Nhân hai mắt đã đầm lệ ràn rụa , ai oán nói với Tổng Trân

“Tiêm Nhân, chuyện này bác nhất định sẽ cho con một cái công bằng, vị trí con dâu Minh gia, nhất định phải là của con” Tổng Trân từ trên bàn làm việc rút ra một tờ khăn giấy, giúp nàng lau nước mắt , an ủi nói

“Bác gái.....” dịu dàng lên tiếng, lệ nóng lại rơi nhanh xuống bờ má, nàng tỏ ra thật đáng thương

“Ngoan nào, có ta ở đây, ta tuyệt đối sẽ ko cho phép Mạch nhi đem con nhỏ ko rõ lai lịch đó trở thành con dâu của Minh gia” Nàng từ đầu đã nhìn thấy Úc Tiêm Nhân lớn lên, mặc dù “nàng” (Úc Tiêm Nhân) có chút tùy tiện, nhưng căn bản vẫn là một cô gái thiện lương, hơn nữa xét về phương diện gia đình, cũng là người môn đăng hộ đối

Cốc , cốc.....

Minh Thiên Mạch đẩy cửa ra đi vào thư phòng “Mẹ , Tiêm Nhân”

“Mạch ca ca” Úc Tiêm Nhân cúi đầu, nhỏ giọng kêu lên

“Được rồi, Tiêm Nhân, con đi ra trước, ta và Mạch sẽ nói ra suy nghĩ của mình” Tổng Trân nắm tay nàng vỗ vỗ giúp nàng yên tâm, tất cả mọi chuyện đều đã có “nàng” (Tổng Trân) lo

Úc Tiêm Nhân tự hiểu được ý nàng “Dạ, vậy Tiêm Nhân sẽ ra ngoài tìm ba ” Nói xong, khẽ liếc qua Thiên Mạch, nàng mới rời khỏi thư phòng, thuận tiện giúp họ đóng cửa lại

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Yên tiệc (III)

Ngồi xuống sô pha trong thư phòng, Minh Thiên Mạch giương mắt nhìn Tổng Trân đứng trước mặt nói “Mẹ, mẹ muốn cùng con nói chuyện gì” Hần ko vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề

Khuôn mặt vốn tươi cười hiền lành của Tổng Trân lập tức trở nên nghiêm túc hẳn, nàng bình tĩnh ngồi xuống bên cạnh Minh Thiên Mạch

“Mẹ giận con ko nói trước cho mẹ biết , mà hôm nay ở bữa tiệc đã trực tiếp hướng mọi người tuyên bố thân phận của nàng?” Minh Thiên Mạch đương nhiên hiểu được mẫu thân giận vì cái gì, nhưng mà hần ko biết là hần đã làm gì sai

“Con đã biết mẹ giận, tại sao trước mặt nhiều người như vậy lại tuyên bố nó là “vị hôn thê” của con? Con có còn xem ta làm mẹ?” Tổng Trân tức giận nói, nàng đã sớm lựa chọn con dâu cho mình, làm sao có thể vì một câu nói của hần, mà thay đổi quyết định

“Mẹ, con đã sớm nói với mẹ, con đã có người yêu, Tiêm Nhân chỉ là người mẹ lựa chọn cho con, hướng hồ, con từ lâu chỉ xem nàng như em gái, làm sao có thể ở chung với nàng?” Minh Thiên mạch cố gắng ăn nói thật mềm mỏng, hần ko muốn cùng mẹ hần âm ỷ, bình tĩnh hòa nhã đem mọi chuyện nói ra là phương pháp tối ưu nhất

“Mạch nhi, mẹ cũng vì muốn tốt cho con, Tiêm Nhân là một cô gái tốt, từ nhỏ đã thích con, hơn nữa vô luận là xét về diện mạo , khí chất hay bối cảnh gia đình, vẫn vượt xa cô gái tên là cái gì Đinh kia” Tổng Trân tận tình khuyên nhủ, nàng rất hi vọng Mạch nhi có thể rước Tiêm Nhân vào Minh gia, nếu

được như vậy thì mối quan hệ giữa hai nhà sẽ trở nên rất tốt

“Lôi Đình, nàng tên Lôi Đình, mẹ có thể gọi nàng là tiểu Đình hoặc Đình nhi, còn nữa, Tiêm Nhân là do mẹ chủ động áp đặt cho con, con tới bây giờ vẫn ko tán thành, con thật sự yêu Lôi Đình, người con thật sự muốn kết hôn cũng chỉ có mình nàng” Minh Thiên Mạch nói rõ ý tứ của mình, đối với phần cảm tình ko dễ dàng có được này, hắn muốn bảo vệ nó thật tốt

“Ta mặc kệ nó tên là cái gì, dù sao ta cũng sẽ ko chấp nhận cho con cưới nó, áp đặt?? Người làm cha làm mẹ, luôn muốn con mình hạnh phúc, hi vọng nó có thể tìm được 1 người vợ tốt, cùng nàng chung sống cả đời,” lựa chọn Tiêm Nhân là cách mà nàng muốn giúp cho Thiên Mạch được hạnh phúc , Tổng Trần sau khi nhận định lại, đã quyết định Tiêm Nhân chính là con dâu mình, nữ nhân khác đừng mơ tưởng lọt vào mắt nàng

“Mẹ, con sẽ cùng mẹ nói lại một lần, con chỉ xem Tiêm Nhân như em gái, ko thể đối với nàng nảy sinh tình yêu, trước kia đã thế, hiện tại cũng vậy, về sau cũng sẽ như vậy” Minh Thiên Mạch thực kiên định nói

“Người phụ nữ kia có cái gì tốt? lại khiến cho con cứ một mực khẳng định yêu nó? Con cũng biết, Tiêm Nhân từ nhỏ đã thích con, hơn nữa nó vẫn rất yêu con” Tổng Trần nhìn hắn nói

“Yêu chính là yêu, ko có lý do gì khác” Minh Thiên Mạch nói

“Con. ....con sao lại ko nghe rõ câu hỏi của ta?” Tổng Trần nói

“Mẹ, chuyện này con nghĩ chúng ta ko cần phải bàn bạc lại, con đi ra ngoài trước, con sợ nàng ở một bữa tiệc lớn như vậy sẽ ko quen” Nói xong, Minh Thiên Mạch liền đứng dậy đẩy cửa đi ra, hiện tại nhiều lời chỉ vô ích, mẫu thân đã kịch liệt phản đối, vậy thì chỉ còn cách chậm rãi giải quyết

---

Lôi Đình nhân cơ hội cần Cung Thần Hạo một cái, hai tay dùng sức đẩy hắn ra, xoay người thoát đi, hắn. ....hắn sao lại như vậy? Sao lại có thể hôn nàng?

Chạy đến toilet, Lôi Đình đứng trước bồn rửa tay, trừng mắt nhìn hình ảnh phản chiếu qua gương, sau đó lại xúc miệng, nàng muốn rửa sạch hương vị của hắn

Mãi cho đến khi có một nữ nhân khác đi tới, nàng mới vội vàng đứng dậy, bộ dạng này của nàng rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm, nàng đành phải trốn vào trong một buồng vệ sinh

Nàng ngồi lên bồn cầu, chùi đi dòng lệ vụn vụn phân ủy khuất

Tại sao hắn lại có thể dễ dàng lay động tâm tình bình tĩnh của nàng?

Tại sao hắn lại có thể nói ra dễ dàng một tiếng “vợ”?

Tại sao hắn lại xuất hiện trước mặt nàng?? Tại sao?? Tại sao??

Lúc này, lại có hai nữ nhân đi vào toilet, một bên đang chỉnh sửa lại bản thân, một bên to nhỏ nói chuyện”Ai! Ko ngờ tới xí nghiệp Kim Đồng cũng có ngày rơi vào tay gã” Nữ nhân thứ nhất thở dài, gần như muốn khóc

“Sao vậy? Cảm thấy thật đáng tiếc à? Bởi vì nữ nhân vậy chính ko phải là cô” Nữ nhân thứ hai trêu chọc hỏi

“Nói gì thì nói, tôi cũng là người đã có chồng” Nữ nhân thứ nhất nói, nghe qua có chút thẹn quá hóa giận, nhưng mà có vẻ ko nghiêm trọng lắm

“Già rồi nữa a! nữ nhân nơi này có ai lại ko hi vọng mình được làm nữ nhân vật chính kia? Chồng sao? Chỉ cần Kim Đồng nguyện ý, vứt chồng bỏ con chẳng hề hấn gì!” Nữ nhân thứ hai tỏ ra khinh thường

“Bao gồm cả cô sao?” Nữ nhân thứ nhất hỏi ngược lại, mang chút hương vị mát mát

“Đương nhiên” nữ nhân thứ hai ko do dự thừa nhận

Hai người cười ha ha trong chốc lát, rồi mới sánh vai cùng nhau ra ngoài

Kim Đồng? Là tên người nào sao? Hắn là ai vậy? Chỉ cần hắn nguyện ý là có thể làm cho tất cả phụ nữ ko tiếc vứt chồng bỏ con sao?

Lôi Đình nghe qua thật khiếp sợ, cũng ko tránh khỏi trầm tư tò mò

Người đi dự tiệc lần này hơn phân nửa là người Trung Quốc, nhân vật “Kim đồng” trong lời nói của các nàng , nàng rất khó đoán ra hắn thật sự là ai?

Cốc cốc cốc

Đột nhiên, căn buồng vệ sinh nàng đang tạm trốn văng lên tiếng đập cửa, chưa kịp phản ứng, thì lời nói đã cùng với tiếng đập cửa kia văng lên khiến nàng rơi vào tình huống ngu ngơ

“Tôi biết cô ở bên trong, Lôi Đình” Giọng nói của một người phụ nữ xa lạ vang lên, người này lại biết tên nàng

Lôi Đình do dự 1 chút, vẫn quyết định xoay cửa , đi ra

“Cô là?” Nàng nhìn vào vị mỹ nữ xa lạ trước mặt, là người thứ nhất vừa bước vào toi let, ánh mắt kỳ quái, nàng nhìn vào nữ nhân

“Cô đương nhiên ko biết tôi, nhưng đối với cô, tôi lại hiểu biết rất rõ” Mỹ nữ tươi cười khá ái đánh gia nàng

Lôi Đình có chút kinh ngạc nhìn nàng, ko rõ ý tứ lời nói? Nàng biết mình?”

“Tôi họ Trần, tên Trần Ly, nhưng mà mọi người vẫn thường gọi tôi là Juli” Mỹ nữ tự giới thiệu

“Xin chào” Lôi Đình lịch sự nói

“Cảm” Trần Ly đưa ra một cây lược

“Cám ơn” Lôi Đình trực tiếp nhận lược, hướng nàng nói tiếng cảm ơn, nhìn gương vẫn lại tóc, sau đó mới đem lược trả lại

“Muốn trang điểm lại hay ko?” Trần Ly hỏi

“Ko cần, cảm ơn” Lôi Đình nói

“Tùy cô, tôi đây đi trước” Trần Ly nhìn gương chỉnh lại lọn tóc xoắn dài một chút, rồi chuyển mình rời đi

Lôi Đình nhìn theo bóng lưng, có chút cảm giác ko nói thành lời, nữ nhân này tỏ ra quen biết nàng, nhưng đối với nàng lại ko có ý thù địch, chỉ có thái độ bình tĩnh

Xua đi suy nghĩ của chính mình, nàng ko muốn suy nghĩ quá nhiều, nàng hiện tại chỉ muốn về nhà sớm một chút, sớm 1 chút nhìn thấy Huyền Huyền

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Cùng hần rời đi

Nếu đã đổi mặt thì đành phải đổi mặt, hít sâu một hơi, nàng dứt khoát đẩy cửa đi ra

Vừa ra khỏi toa let, nàng đã nhìn thấy hần

Lôi Đình do dự dừng bước, hần vốn dựa vào cây cột , thấy nàng liền chậm rãi đứng thẳng người, sau đó hướng nàng cất bước đi tới

Từng bước 1 , càng ngày càng gần, gương mặt vẫn nở nụ cười dịu dàng như trước, nhìn bóng hình cao lớn trước mắt, Lôi Đình ngẩng đầu mỉm cười đáp trả

“Nói chuyện xong rồi?” Lôi Đình dịu dàng hỏi nói

“Ừ, anh đưa em về nhà” Minh Thiên Mạch nhìn nàng nói, hần biết rất rõ, nàng vốn ko quen với chốn đông người, đến tham dự bữa tiệc này, nàng đã cố gắng lắm rồi

“Thiên Mạch, chúng ta bỏ về trước có phải ko được lịch sự cho lắm hay ko?” Tuy rằng nàng rất muốn về nhà sớm 1 chút, nhưng nàng cũng muốn vì hần bận tâm

“Ko sao, nơi này còn có ba mẹ anh” Minh Thiên Mạch cười nói

Nghe câu trả lời của hần, Lôi Đình cũng an tâm. Rời khỏi đây sớm chút, là nàng đã có thể rời xa hần, tay nàng an ổn nằm trong bàn tay Minh Thiên Mạch, Minh Thiên Mạch dẫn nàng đi về phía hội trường bữa tiệc chào khách cáo từ, theo ánh nhìn của mọi người, bọn họ chậm rãi rời đi

Vốn muốn nhân bữa tiệc này, công bố hôn sự của con trai và Úc Tiêm Nhân, nhưng mọi chuyện lại bị người đàn bà kia phá hủy, Tống Trân bất kể thế nào cũng sẽ ko chấp nhận nàng

Úc Tiêm Nhân đứng ở một bên ai oán nhìn bóng lưng rời đi của hai người, lòng đau nhói. Nàng từ nhỏ đã thích hần, mãi cho đến khi nàng chậm rãi lớn lên, Tiêm Nhân mới biết cái loại “thích” này chính là “Yêu”, nàng yêu hần, từ nhỏ đã yêu hần, vất vả lắm nàng mới có thể mong chờ hần và nàng mãi mãi ở bên nhau, nhưng tại sao lại đột ngột xuất hiện người phụ nữ khác?

Nàng nhớ rõ Mạch ca ca chưa bao giờ cùng nữ nhân tiếp xúc, cho dù là nàng, cũng chưa từng cùng hần thân cận qua, vì hần như vậy, mới khiến nàng tin tưởng hần, hần sẽ ko có người yêu. Còn người phụ nữ kia, mặc kệ là xét về phương diện nào, ả cũng ko bằng nàng, tại sao ả lại có được tình yêu của Mạch ca ca? Ko cam tâm, nàng rất ko cam tâm!

“Tiêm Nhi, vừa rồi Thiên Mạch đi cùng với ai a?” Nam nhân trung niên tuổi trạc bốn mươi đứng bên cạnh Úc Tiêm Nhân quay đầu hỏi

Úc Tiêm Nhân thu hồi tầm mắt, đối với nam nhân này nhẹ giọng nói “Ba, hần là bạn bè của anh ấy” Nói xong, lại giương mắt nhìn về phương hướng bọn họ vừa rời đi

“Đúng rồi, tìm một ngày tốt, ba giúp con cư hành nghi thức đính hôn với Thiên Mạch, Thiên Mạch cũng ko còn nhỏ, các con cũng nên lập gia đình rồi” Úc Trường Hoa cười nói, đối với đứa con rể tương lai này, hần rất vừa lòng

“Đạ” Úc Tiêm Nhân dịu dàng trả lời, trong giọng nói pha chút ngượng ngùng, chỉ cần cái ngày ấy đến, Mạch ca ca sẽ ko thể rời bỏ nàng

“A.....lát nữa bữa tiệc kết thúc, ba sẽ tìm hai vợ chồng Minh Nguyên cẩn thận thương lượng 1 chút” Úc Trường Hoa nói

“Đạ” Úc Tiêm Nhân gật gật đầu

Mà ở một góc của bữa tiệc, Cung Thần Hạo cũng nhìn nhìn hai bóng hình rời đi kia bằng ánh mắt tiềm tàng lửa giận. Nàng dám làm như vậy trước mặt hần, nàng dám cùng người đàn ông khác bỏ đi?

Nhớ lại hình ảnh vừa xảy ra khi nãy, hần có chút nhụt chí, nàng cũng dám can hần? Chẳng lẽ nàng và người đàn ông đó ở chung? Càng nghĩ trong lòng hần càng tức

Tay xoa xoa một bên môi bị cắn vừa rồi, khoe miệng chợt nổi lên nụ cười tà.Được, hần sẽ ko cho nàng được như ý, nàng vẫn là vợ hần, muốn ly hôn ư?? Phải để cho hần đồng ý mới được

“Hạo.....em tìm anh cả nửa ngày trời, thì ra là anh ở đây” Một người phụ nữ cầm trong tay 2 ly rượu, phong tình chân thành đi về phía hần, gương mặt lộ vẻ tươi cười mê ly

Cung Thần Hạo tiếp nhận ly rượu từ tay nàng, cười nói “Ko ngờ tới một người bạn rộn như em cũng đến nơi này?”

Người phụ nữ nhấp 1 ngụm rượu đỏ, chậm rãi nói “Điều này phải để cho em hỏi trước, anh luôn ko thích tham dự tiệc hội, sao hôm nay lại xuất hiện ở nơi này?”

“Thế nào, anh xuất hiện ở nơi này, em cũng thấy kỳ quái sao? Juli” Cung Thần Hạo hàm chứa ý cười nói

“A.....làm gì có chuyện đó? Cung đại tổng giám đốc mà đến dự tiệc, chỉ sợ hào quang của các nam nhân khác cũng bị cướp hết” Nàng khoát cánh tay trái rảnh rỗi lên cổ Cung Thần Hạo, ngược đầu tươi cười nhìn hần, một nam nhân hoàn mỹ như vậy, đáng tiếc lại ko thuộc về nàng

Bàn tay Cung Thần Hạo cũng thuận thế phủ lên eo nàng, hần lưu manh cười “Vậy sao?”

Trần Ly xoay người một cái đã thành công trong việc lui xuống giữ khoảng cách với hần, ngồi xuống một chiếc ghế gần đó, nàng quơ quơ ly rượu trong tay, cười nói “Chẳng lẽ Cung đại tổng giám đốc đối với sức quyến rũ của chính mình cũng hoài nghi?”

“Anh đương nhiên sẽ ko hoài nghi, tìm anh có chuyện gì ko?” Cung Thần Hạo nhìn nàng hỏi, trở lại với vấn đề cũ

“Ko có chuyện gì, chỉ là vừa rồi đi toilet , tình cờ, em đã đụng phải bà xã của anh, nàng xem ra có chút chật vật” Trần Ly vừa uống rượu vừa nói, giọng điệu cực kì lạnh nhạt

Cung Thần Hạo cả người hơi sững sốt 1 chút, nhưng ngay lập tức hần đã khôi phục lại bộ dạng cũ, cười nói “Vậy sao? Bà xã của anh trông rất được phải ko?”

“Ừ, rất xinh đẹp, nhưng mà nhìn có chút nhỏ” Trần Ly trả lời

“A.....” Cung THần Hạo chỉ cười ko nói

“Anh ko muốn biết em có làm khó nàng hay ko sao?” Trần Ly ngẩng đầu nhìn hần hỏi

“Em ko phải là loại người như vậy” Cung Thần Hạo nói, đối với con người nàng, hần biết rất rõ

“Thật cảm ơn Cung đại tổng giám đốc đã cất nhắc! Được rồi, nếu chúng ta còn ở đây tán gẫu, em sợ sẽ bị người phụ nữ kia giết chết mất” Trần Ly dịu dàng cười, đứng dậy

Cung THần Hạo nhìn theo tầm mắt của nàng lướt qua hơi hơi nhúu mày, là nữ nhân đi dự tiệc cùng hần. Hần mừng nàng đến đây chẳng qua là vì giận Lôi

Dinh

Trần Ly cố ý đi lên phía trước, kiễng chân, ở gương mặt Cung Thần Hạo in lại vết môi, sau đó lại mỉm cười duyên dáng nhìn hắn nói “Em đi đây, nếu rảnh rồi thì gọi cho em, nước Pháp này, hiện tại em cũng rất quen thuộc” Nói xong, nàng liền lướt qua hắn bỏ đi

“Hạo người phụ nữ kia là ai a?” Giây tiếp theo, nữ nhân xinh đẹp kia đã đi đến bên cạnh hắn, nũng nịu hỏi

“Là ai, cô ko cần biết, còn nữa, nhớ kỹ, hôm nay, cô chẳng qua cũng chỉ là bạn gái tạm thời của tôi, chuyện của tôi, cô tốt nhất đừng nên hỏi đến” Cung Thần hạo nói xong, cũng ko liếc mắt nhìn nàng một cái, đã rời đi, hắn đem nàng đến đây chỉ là vì giận người phụ nữ đó, nhưng ko ngờ hiệu quả lại ko phát huy, ngược lại, hắn còn bị nàng làm cho phát cáu

Nữ nhân xinh đẹp, biau môi, tức giận giẫm chân, vất vả lắm cơ hội mới đến với nàng, nàng ko muốn bỏ qua dễ dàng như vậy, nhưng mà đứng trước loại tình hình này, kẻ thông minh như nàng ắt cũng hiểu đạo lý chừng mực

---

“Đói bụng ko? Chúng ta tìm 1 chỗ ăn cơm” Minh Thiên Mạch lái xe hỏi

“Ko sao, một lát nữa về nhà ăn đi, em ko muốn ăn bên ngoài” Lôi Dinh trả lời

Minh Thiên Mạch quay đầu nhìn nàng 1 cái, nàng có chút ko giống với bình thường, nhưng mà vì sao lại ko giống, hắn ko thể trả lời được “Được”

Hai người về sau cũng ko có nói chuyện qua, tầm mắt Lôi Dinh vẫn đều đặn nhìn ra ngoài cửa sổ, Minh Thiên Mạch chú ý đến vẻ mặt lo lắng của nàng, tâm tư của hắn chỉ dừng lại ở sự kinh ngạc

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Bỏ qua

Hôm sau

Lôi Dinh kéo tay Lôi Tử Huyền đẩy cửa trà lâu đi vào

“Tur Tur, bạn trai đưa hoa đến?” Vừa bước vào trà lâu, nàng đã thấy trên quầy bar có một đóa hoa hồng lớn rực lửa đỏ, liền cười hỏi

“Tiểu Dinh tỷ, hoa này là có người tặng cho chị?” Vương Tur nói với Lôi Dinh

“Của chị?” Lôi Dinh chỉ vào đóa hoa, kinh ngạc hỏi

“Đúng vậy a! 5 phút trước đã có người đưa đến” Vương Tur cười gật đầu nói, nàng đoán hắn là Mạch đại ca đưa đến

Lôi Dinh cầm lấy bó hoa, muốn từ bên trong đóa hoa tìm ra tấm thiệp ghi lại lời nhắn, nhưng chuyện lại như ko nàng mong muốn “Tur Tur, chị có hoa thôi sao?”

“Đúng” Vương Tur Tur gật gật đầu “Dinh ty, em nghĩ hoa này là Thiên Mạch đại ca đưa”

“Mẹ, hoa này thật đẹp a.....” Lôi Tử Huyền ngược đầu, chỉ tay vào đóa hoa nói

“Thì ra tiểu công chúa cũng đến đây, Tur Tur tỷ tỷ chưa nhìn thấy em” Vương Tur Tur nhào người về phía trước quầy bar, cúi đầu tùm tùm cười nói với Lôi Tử Huyền, bé con đang yêu này rất được lòng người, hơn nữa miệng rất ngọt (Rin: cái “miệng ngọt” này thừa hưởng từ pa pa chăng!?:D)

“Tur Tur tỷ tỷ xin chào.....” Tầm mắt Lôi Tử Huyền rơi vào mặt Vương Tur Tur, ngọt ngào cười, nói:

Vương Tur Tur vươn tay, vuốt ve khuôn mặt nhỏ mịn màng của nàng một chút, rất đang yêu “A.....tiểu công chúa hôm nay thật dễ thương nha!”

“Mẹ.....Tur Tur tỷ tỷ khen con kìa .....a.....” Lôi Tử Huyền nhìn Lôi Dinh cười nói

“Đúng, tiểu công chúa của chúng ta xinh đẹp nhất” Lôi Dinh cúi đầu, nhìn nàng nói

“Dinh tỷ, hoa này em giúp chị tìm bình cắm!” Vương Tur đứng thẳng người nói

“Được, làm phiền em” Lôi Dinh cầm hoa trong tay đưa qua cho nàng

“Dĩnh tỹ, chị ko cần khách khí như vậy” Vương Tư nhận hoa, mở giấy bọc ra

“Ừ, hôm nay chị muốn dẫn Huyền Huyền đi mua quần áo, có thể chị ko tới đây, quán trà nhờ các em trông giùm” Lôi Dĩnh hôm nay đến đây, chỉ là muốn nói qua một tiếng, trong quán có các nàng, nàng rất yên tâm

“Đi đi, một hồi nữa tiểu Ái và tiểu Bình của tời, chị cứ yên tâm!” Vương Tư vừa đùa nghịch vài cành hoa trong bình, vừa nói

“Chị và Huyền Huyền đi trước” Lôi Dĩnh khom người ôm lấy Tử Huyền nói

“Tư Tư tỹ tỹ, em cùng mẹ đi nha....hôn tạm biệt.....” Lôi Tử Huyền hướng Vương Tư Tư nhỏ giọng nói, tay nhỏ bé của nó chỉ chỉ vào khuôn mặt nhỏ nhắn của mình

“Được.....tạm biệt.....” Cầm bình hoa dời sang một bên, nàng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn mịn phấn kia một cái

“Tư Tư tỹ tỹ.....tạm biệt..... phải nhớ tiểu Huyền Huyền nha!!” Lôi Tử Huyền chớp chớp đôi mắt to của nó nhắc nhở

“A.....đã biết!!” Đôi mắt Vương Tư Tư cười cong thành một đường, con nhóc dỏ hơi này, ngày nào mà chẳng thấy mặt

“Mẹ, chúng ta đi thôi, nếu ko đi Lâm và Vũ tỹ tỹ sẽ sốt ruột chờ a.....” Lôi Tử Huyền rút đầu lên vai Lôi Dĩnh nói

“Vậy Tư Tư, chúng tôi phải đi rồi”

“Ừ”

Lôi Dĩnh ôm Lôi Tử Huyền Huyền đẩy cửa đi ra, lại từ trong trà lâu đi ra, bởi vì hiện tại thời gian hẳn còn sớm, mới hơn 9 giờ buổi sáng, quán trà thực yên tĩnh, do ko có khách, bình thường khách thường chọn sau giờ Ngọ (*sau 12 h trưa) hoặc vào buổi tối mới đến quán trà, uống chút trà, ăn chút bánh, nói chuyện phiếm

“Ta đang chuẩn bị đi vào thì các người lại đi ra!” Tôn Phi tựa vào xe mỉm cười nhìn mẹ con Lôi Dĩnh

“Đi Lâm..... Vũ tỹ tỹ.....” Lôi Tử Huyền nhìn hai người ngọt ngào thốt lên

“Chúng ta ko phải đã ra rồi sao!?! Chẳng qua chỉ chờ hơn 10 phút thôi mà” Lôi Dĩnh liếc nàng một cái nói

“Người ko biết thời gian chính là tiền bạc sao!?” Nói xong, Tôn Phi Lâm liền mở cánh cửa phía sau của xe ra

“Thật ko biết nên nói gì với người” Lôi Dĩnh lắc lắc đầu, ngồi xuống

Tôn Phi Lâm nhún vai ko đáp trả, đóng cửa xe, mới vòng người qua đầu xe, ngồi vào vị trí điều khiển

“Tiểu công chúa, chúng ta hiện tại xuất phát nha.....” Tôn Phi Lâm quay người lại vuốt đầu Lôi Tử Huyền nói

“Xuất phát nha.....” Lôi Tử Huyền vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé nói

Lâu Tiêu Vũ mỉm cười quay người lại, nhìn Tử Huyền đáng yêu và Lôi Dĩnh tỹ đúng là mẹ con có khác, thật ra ngắm lại, Dĩnh tỹ cũng rất khô, một nách một con, lại sống tha hương ở nước ngoài, nhưng mà dù sao hiện tại cũng tốt, ngày khổ cực của nàng cũng đã sắp kết thúc, Thiên Mạch ca ca nhất định sẽ đem mẹ con các nàng chăm sóc thật tốt, nàng tin tưởng, tiểu Dĩnh tỹ sẽ thật hạnh phúc

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nàng vẫn luôn thắc mắc ko biết cha của Tử Huyền là loại người gì? Tại sao ngay cả một người phụ nữ tốt như tiểu Dĩnh tỹ cũng bỏ qua? Trong ba năm tiếp xúc, tiểu Dĩnh tỹ chưa từ nhắc qua chồng mình, các nàng làm bạn bè rất thân của tỹ, cũng ko dám hỏi qua cuộc sống lúc trước của nàng quá nhiều, vì sợ sẽ xúc động mà chạm vào miếng vết thương lòng của nàng

Các nàng vừa rời đi được 30 phút, một xe riêng cao cấp đã dừng lại ở cửa lớn “Thị quang trà cư”

Cửa xe mở ra, một đôi giày da sáng loáng bước xuống, sau đó người trong xe liền đứng thẳng, đóng cửa xe, nam nhân đeo kính râm, ngược đầu, nhìn bảng hiệu

Thị gian trà cư? (*quán trà thời gian)

Một cái tên thật thú vị, ko biết có phải nàng vì muốn nhớ lại những gì đã trải qua trong kí ức của mình hay ko mà lại đi đặt một cái tên như vậy

Vương Tư Tư nghe thấy có tiếng người đến, liền từ sau quầy đứng thẳng dậy. Thấy người đến là một siêu cấp soái ca, rất rõ ràng ko phải là nằm mơ a!! oa!! thật đẹp trai!! So với Ngự Phi chỉ có hơn chứ ko kém, thật may là nàng hiện tại đối với soái ca cũng có một chút năng lực miễn dịch, nếu ko khẳng định cũng sẽ chảy máu mũi

Phục hồi tinh thần lại, nàng mỉm cười nhìn soái ca nói “Xin chào! Xin hỏi ngài muốn đặt phòng nào? Muốn uống trà gì?”

“Thật ngại, tôi đến tìm người” Cung Thần Hạo nhìn bốn phía xung quanh, ko có bóng dáng của người mà hắn muốn tìm, nhưng mà hắn đã nhìn thấy đóa hoa đã được cắm vào bình đặt ở bên phải quầy bar

“Tìm người? Nhưng mà quán trà hiện tại ngoại trừ ngài ra ko có khách vào” Vương Tư Tư có chút kinh ngạc nói

“Ko phải, tôi tới là tìm bà chủ” Cung Thần Hạo nói

“Tìm bà chủ?” Vương Tư lặp lại lời của hắn, ko hiểu là vì sao hắn lại muốn tìm Dĩnh tỷ, hay là nam nhân này cũng muốn theo đuổi Dĩnh tỷ

“Ừ” Cung Thần Hạo nhìn nét mặt biến hóa của nàng gật đầu

“Nhưng mà bà chủ chúng tôi vừa rời đi, cả ngày hôm nay sẽ ko đến đâu” Vương Tư Tư nói

“Phải ko? Lần sau tôi sẽ lại đến tìm nàng” Cung Thần Hạo vừa nói xong, hướng nàng gật gật đầu, đã rời đi

Xem ra hôm nay hắn đã đến ko đúng lúc, nhưng mà ko sao, hắn hiện tại rất có thời gian, chuyện của công ty đã giao cho ba cùng Phương Tử Kiệt đảm nhiệm, cho nên hắn ko cần quan tâm

Vương Tư Tư nhìn bóng lưng hắn rời đi, cũng lâm vào trầm lặng suy đoán, thật tiếc cho một nam nhân quyền rũ như vậy, nhưng mà Dĩnh tỷ đã có Thiên Mạch ca ca, hắn sẽ ko có cơ hội

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Lôi thị I

“Oa! Đi dạo cả ngày, mệt chết đi được.....” Tôn Phi Lâm ko hề tỏ ra thực nữ, ngã người xuống sô pha phòng khách

“Tiểu Lâm tỷ, chú ý tới hình tượng 1 chút” Lâu Tiểu Vũ buông chiến lợi phẩm trong tay ra, đi tới máy lọc nước, tự rót ra một ly nước, uống vào bụng

“Dù sao cũng đang ở nhà, đừng bắt ta để ý như vậy, mệt chết a!” Tôn Phi Lâm lơ đãng nói, đã ở nhà mà còn phải giả vờ, nàng làm sao sống nổi

“Tiểu Vũ, đừng để ý đến nàng, tính tình của nàng là vậy” Nam Cung Tuyết tựa vào tường, cười nói

“Này, người nói cái gì vậy hả, tính tình của ai? Dùng từ bừa bãi, ta đây mệt đến cực điểm mới có phản ứng như vậy” Tôn Phi Lâm ngồi dậy, tựa vào sô pha nhìn hại người nói

“Tiểu Tuyết, Tiểu Linh đâu?” Lôi Dĩnh từ trên lầu đi xuống, nhìn Nam Cung Tuyết hỏi, bước vào cửa nhà lầu rồi vẫn chưa thấy qua nha đầu kia

“Nàng đi tìm chị!” Nam Cung Tuyết nâng tay, nhìn xuống cổ tay của chính mình “Nhưng mà hiện tại hắn là cũng gần trở về rồi”

“Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!” Nam Cung Tuyết nhìn cửa chuyển động liền nói

“Các chị đều đã trở về” Bạch Kỳ Linh đẩy cửa đã nhìn thấy ba ánh mắt trong phòng, tề tụ đồng đủ nhìn nàng

“Về sớm so với em hơn 20 phút” Lâu Tiểu Vũ hạ ly nước xuống, xoay người ngồi xuống ghế sô pha nói

“A, em còn tưởng rằng em sẽ về trước các chị!” Bạch Kỳ Linh cười giầy mang dép lê đi vào phòng khách

“Vào nhà sao ko đóng cửa?” Lôi Dĩnh hỏi

“Chị của em dừng xe bên ngoài” Bạch Kỳ Linh trả lời

“Chị em cũng đến đây, vậy chị đi chuẩn bị trái cây một chút, lát nữa ra phòng khách nói chuyện phiếm thì có thể ăn” Lôi Dĩnh cười nói

“Ta đi giúp người” Nam Cung Tuyết đáp lời nói

Mười phút sau, Lôi Dĩnh và Nam Cung Tuyết mỗi người bưng ra một đĩa trái cây ướp lạnh, Bạch Kỳ Vân đã ngồi trên sô pha cùng các nàng chuyện trò

“Sao Ngự Phi ca ko đến cùng?” Buông đĩa trái cây ướp lạnh ra, Lôi Dĩnh nhìn Bạch Kỳ Vân hỏi

“Công ty có chút chuyện, nên ko thể ghé” Bạch Kỳ Vân trả lời

“Đúng rồi Tiểu Đình tỷ, chị xuất hiện ở trên bia báo nha” Bạch Kỳ Linh giống như kẻ cống nạp vật quý, từ trong túi đem ra một tờ báo đưa tới trước mặt Lôi Đình

Lôi Đình cầm tờ tạp chí trong tay, ko tin nổi trùng to hai mắt, trên mặt báo viết là Kim Đồng lần đầu ở yến tiệc công bố vị hôn thê của mình, hẳn từ trước đến giờ chưa bao giờ có tin tình cảm, lần này xem ra độ tin cậy có thể đạt đến 100%, còn có hình nàng cùng hắn nắm tay

“Sao lại có thể như vậy?” Lôi Đình buông tờ báo trong tay, nhìn về Bạch Kỳ Linh phía đối diện

“Hội trường Yến tiệc nhiều phóng viên như vậy, mà chuyện chị là vị hôn thê của hắn, chính miệng hắn cũng đã nói ra, đứng trước 1 tin tức có giá trị như vậy, khẳng định phóng viên phải chớp lấy” Bạch Kỳ Vân đáp trả

“Đây là chuyện tốt, Tiểu Đình tỷ, chuẩn bị khi nào cùng Thiên Mạch ca kết hôn a? Lâu Tiểu Vũ ko nhận thấy sắc mặt của Lôi Đình, trêu ghẹo nói

“Đây là chuyện tốt, tiểu Đình, Thiên Mạch là 1 người đàn ông tốt, người phải nắm thật chặt hắn?” Nam Cung Tuyết ngồi ở 1 bên lên tiếng trả lời

Nàng thật sự có thể cùng Thiên Mạch kết hôn sao? Ko, Ko được, nàng còn chưa cùng hắn ly hôn, làm sao có thể lấy Thiên Mạch? Vốn nghĩ rằng để lại đơn ly hôn thì nàng và hắn đã ko còn quan hệ gì nữa, nào ngờ kết quả lại trở nên như vậy

Hiện tại nàng cũng ko muốn thảo luận đề tài này, nàng lảng tránh gương mặt nhìn Bạch Kỳ Vân hỏi “Tiểu Vân, chị có thể hỏi em một chuyện được ko?”

“Chuyện gì?” Bạch Kỳ Vân cầm lấy khối tảo hồi

“Em có biết công ty Lôi thị ở T thị ra sao ko?” Lôi Đình hỏi, ba năm trôi qua, ko biết phụ thân như thế nào rồi

Lôi thị xí nghiệp? Trong đầu Bạch Kỳ Vân lướt qua sự kiện, rất nhanh đã lên tiếng “Chị muốn nói đến công ty Lôi Thị ba năm trước cả nhà tuyên bố phá sản sao?”

Phá sản? Sao lại có chuyện đó? “Tiểu Vân, em ko nhớ làm chứ?” Lôi Đình có chút ko tin tưởng lại hỏi tiếp

“Lúc ấy, chủ tịch công ty là Lôi Vệ Cảnh, em hẳn là ko nhớ lắm, báo viết quá trình công ty tan rã rất nhanh là do có người cố ý quấy phá, nên nhiều chuyện bất lợi đã liên tục ập đến công ty, trong cùng một lúc đã cướp đi tâm huyết cả đời của Lôi Vệ Cảnh. Có vẻ vì đã kích đó nên Lôi Gia chưa gương dậy được” Bạch Kỳ Vân nói

Là thật, Lôi Đình thất thần tựa vào sô pha, sao lại bị phá sản chứ?

Nàng có nên vui mừng ko? Ko phải nàng và ba từ lâu đã ko còn quan hệ sao?

Nàng vẫn ko thể vui mừng, dù sao hắn cũng là ba nàng, dù sao hắn cũng là người đã nuôi nàng lớn lên

Là hắn sao?? Bởi vì nàng rời đi, cho nên mới.....

Ko thể trách nàng suy nghĩ như vậy, bởi vì hắn tuyệt đối là người có năng lực làm cho công ty nhà nàng trong một thời gian ngắn đã sụp đổ

“Là hắn sao?” Lôi Đình nhìn trần nhà tự nhủ

“Tiểu Đình, chị sao vậy?” Bạch Kỳ Vân ko hiểu có phải nàng đã nói sai, nên nàng mới như vậy hay ko

“Tiểu Đình tỷ, chị ko sao chứ?” Lâu Tiểu Vũ đi lên phía trước, ngồi xuống bên người Lôi Đình vỗ vỗ bả vai của nàng

“Chị ko sao, ko cần lo, chị muốn lên lầu nghỉ ngơi” Lôi Đình thấp giọng nói xong, liền đứng dậy chạy lên lầu

“Nàng làm sao vậy?” Nam Cung Tuyết nhìn theo bóng lưng của nàng lo lắng hỏi

“Vừa rồi nàng nhắc đến hẳn là công ty của ba nàng, nếu ko sau khi nghe xong hai chữ “phá sản” nàng ko thể có phản ứng lớn như vậy” Tôn Phi Lâm dựa vào tường nói

“Lôi thị? Tiểu Đình tỷ cũng họ Lôi, hẳn là như vậy rồi” Bạch Kỳ Linh cũng nói

“Để cho nàng có chút yên tĩnh cũng tốt, chúng ta nói chuyện tiếp đi, nàng ko sao đâu” Tôn Phi Lâm một tay kéo Lâu Tiểu Vũ đang đứng ngồi xuống

“Ừ” Nghe nàng nói vậy, các nàng cũng thấy yên tâm, trong mấy người các nàng, Tôn Phi Lâm là người hiểu rõ Lôi Đình nhất

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Lôi thị II

Đi vào phòng ngủ, Lôi Đình có chút thất thần ngồi trên giường

Do dự 1 chút, nhưng nàng vẫn cầm lấy điện thoại gọi điện thoại cho Tiêu Ngự Phi

“A lô” Đầu dây điện thoại bên kia vang lên giọng nói trầm ổn

“Là em” Lôi Đình đứng dậy đi đến trước bàn làm việc cạnh cửa sổ, ngồi xuống

Nàng tay xem đồng hồ, bây giờ đã gần 10 giờ “Vẫn chưa nghỉ sao?” Tiêu Ngự Phi ngừng làm việc, xoay người ngồi trên ghế da một chút, mặt hướng ra ngoài cửa sổ

“Ừ. nói chuyện điện thoại với anh xong em sẽ ngủ” Lôi Đình dịu dàng nói

“Là có việc muốn hỏi anh?” Tiêu Ngự Phi hỏi, nếu ko có việc gì muốn hỏi, ko có khả năng nàng sẽ gọi điện thoại cho hắn vào lúc này

“Vừa rồi tiểu Vân có nói Lôi Thị ba năm trước đây đã tuyên bố phá sản, sao anh ko nói với em chuyện này” Giọng nói Lôi Đình mang chút chất vấn

Tiêu Ngự Phi ko ngờ nàng lại hỏi chuyện này, vốn tưởng ra rằng nàng sẽ hỏi về hắn “Ko nói cho em biết là vì anh cảm thấy ko cần phải nói, em và ba mình đã ko còn liên quan gì với nhau, cho dù em có biết, em sẽ có thể giúp đỡ được hắn sao?”

“Nhưng mà.....”

“Đừng nhưng nhị nữa, nếu đã là người dung, thì em ko cần để ý đến” Tiêu Ngự Phi cắt lời của nàng, hắn đương nhiên hiểu rõ nàng muốn nói gì tiếp theo, nhưng mà chuyện này cũng đã qua 3 năm, có nhắc lại, cũng ko còn quan trọng nữa

“Là hắn sao? Bởi vì em bỏ đi, cho nên.....” Giọng nói Lôi Đình có chút chần chờ, nàng ko muốn nghĩ vậy, nhưng mà nếu ko nghĩ như thế thì Lôi thị tại sao lại phá sản?

“Ko phải, hắn lần ấy phải xử lý chuyện công nhân bãi công, nên ko có thời gian đi chăm nom việc Lôi gia” Tiêu Ngự Phi nói. Sau khi hắn về nước, cũng ko nhìn thấy qua Cung Thân Hạo, về sau từ miệng Từ Phàm nghe được, hắn mới biết Hạo đi Italy, còn chuyện Lôi thị lại tuyên bố phá sản trong nước, cho nên căn bản người làm ra chuyện ấy ko phải là hắn”

Lôi Đình nghe lời nói khẳng định của hắn mới biết mình đoán sai, ko phải hắn sao? Thật lâu sau nàng mới hỏi tiếp “Chẳng lẽ là anh?” Ko phải nàng muốn có ý nghĩ vậy, nhưng sự thật nàng ko nghĩ được ai khác ngoài hắn

“Ko phải” Tiêu Ngự Phi ko nghĩ tới nàng sẽ nghi ngờ hắn

“Thật sự ko phải?”

“Ko phải”

“Anh ko gạt em?” Nàng hoài nghi xác nhận lại

“Thật sự ko lừa em” Hắn nghiêm mặt nói, nhưng vẫn kiềm chế tức giận, độ âm xung quanh chợt hạ xuống vài phần

Nghe giọng nói trầm thấp từ đầu dây bên kia, nàng biết hắn tức giận “Ách, anh cũng biết em nghĩ sao nói vậy, nhất thời nóng vội hiểu lầm anh, thật xin lỗi” Nàng tự thấy mình đuối lý nhỏ giọng nói qua điện thoại

Thật ra hắn ko thật sự tức giận, chỉ có điều nàng hoài nghi lời nói của hắn khiến hắn nghe xong rất ko thoải mái, nhưng mà thấy nàng thành tâm nhận sai như vậy thì hắn đại nhân đại lượng sẽ ko đi so đo với nàng, nụ cười trên gương mặt Tiêu Ngự Phi lại rộng mở “Lôi gia và em ko phải đã ko còn liên quan với nhau nữa sao? Cho nên nó xảy ra chuyện gì cũng ko liên can gì đến em, em ko cần để ý” lúc trước nàng đã có nói qua, nàng và Lôi gia đã đoạn tuyệt quan hệ

“Em ko thể ko để ý a, cuộc sống của Lôi gia và tình trạng công ty ko liên can gì đến em, nhưng nếu vì em mà hại công ty gặp chuyện ko may, thì những nhân viên của Lôi thị sẽ mất kế sinh nhai. Tội danh này em gánh ko nổi” Vừa nghĩ tới mấy trăm gia đình bởi vì nàng mà rơi vào nghèo túng, nàng đã tự trách gần chết

“Em yên tâm, công ty chỉ đổi chủ, ko có đóng cửa, vì thế nhân viên có năng lực sẽ ko vì chuyện này mà thất nghiệp, về phần những nhân viên thừa ko sản xuất, em cũng ko cần thay bọn họ khổ sở, trong thương trường “người thích ứng nhanh sẽ tồn tại, kẻ ko thích ứng bị đào thải” là chuyện thường tình nhìn mãi cũng quen, em ko cần phí phạm lòng thương cảm của mình. Hay là em muốn trách anh thấy chết ko cứu, ko lấy tiền đi giúp đỡ họ?” Ở trong thương trường kịch liệt lẫn lộn qua nhiều năm, hắn đã sớm quen với chuyện cá lớn nuốt cá bé

Nàng ngừng lại 1 chút, lắc lắc đầu. Trong lòng đã sớm quyết định sẽ ko dây dưa gì với những người trong nhà, nhưng nàng vẫn có chút chán ngán thể sự vô thường

“Em hẳn là đã suy nghĩ quá nhiều” Tiêu Ngự Phi nói, cô bé lương thiện này, chỉ biết lo lắng cho người khác

“Em biết” Lôi Dĩnh cười nói, tâm tình cũng thoải mái một chút, bụng, nàng nên sớm buông ra thì hơn

“Anh đã thấy tin trên báo, chúc mừng em” Tiêu Ngự Phi nói ra câu này, tim cũng có chút đau nhói, tuy rằng hẳn đã muốn buông tay, nhưng cảm tình là thứ ko phải nói muốn thu hồi là có thể thu hồi toàn bộ

Chúc mừng? Đáng giá chúc mừng sao? Trong lòng tuy thắc mắc, nhưng nàng vẫn mở miệng nói “Cảm ơn”

“Thiên Mạch là 1 người đàn ông tốt, hẳn sẽ khiến em hạnh phúc” Qua vài năm tiếp xúc, hẳn rất hiểu con người Thiên Mạch, cho nên hẳn cam nguyện bỏ cuộc, so với những hi sinh của Thiên Mạch, hi sinh của hẳn chỉ là cát bụi nhỏ bé ko đáng kể

“Em biết, nhưng mà.....đối với anh ấy thật ko bằng, hơn nữa có vẻ mẹ anh ấy lại ko thích em” Lôi Dĩnh có thể cảm nhận được điều đó trong bữa tiệc, tuy rằng mẹ hẳn luôn tỏ ra tươi cười, nhưng nụ cười kia ko phải xuất phát từ tấm lòng

“Trong tình yêu ko có công bằng, chỉ có yêu hay ko yêu, hôn nhân là chuyện của em và hẳn, mẹ hẳn nghĩ thế nào em ko cần để ý tới” Tiêu Ngự Phi nói

“Nhưng mà, nàng dù sao cũng là mẹ của Thiên Mạch, em ko muốn vì em mà mẹ con anh ấy bất đồng” Lôi Dĩnh thật ko muốn như vậy

“Chuyện này cứ giao cho hẳn xử lý, em ko cần suy nghĩ nhiều, đúng rồi, tiểu Huyền Huyền đâu?” Tiêu Ngự Phi chuyển đổi đề tài hỏi

“Đã ngủ, hôm nay mang nó đi dạo phố cả ngày, về nhà đã mệt muốn chết rồi” Lôi Dĩnh xoay người ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nói

“Định nói với nó một câu chúc ngủ ngon, em nói như vậy thì coi như xong” Tiêu Ngự Phi cười nói

“A.....tiểu Vân còn ở dưới lầu, lát nữa anh có đến đón nàng ko?” Lôi Dĩnh cười hỏi

“Ko cần, nàng vừa gọi điện thoại nói, đêm nay sẽ ở đó” Tiêu Ngự Phi nói

“A, đã biết, anh cũng nghỉ ngơi sớm 1 chút, đừng làm việc quá muộn” Lôi Dĩnh nói

“Vậy em nghỉ ngơi đi, anh làm xong phần giấy tờ này sẽ đi nghỉ” Tiêu Ngự Phi nói

“Được ngủ ngon”

“Ừ, ngủ ngon”

Lôi Dĩnh treo máy, giương mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cảnh quan bên ngoài một màu tối đen khiến nàng ko nhìn thấu, thật giống với lòng nàng lúc này, không biết mấy năm nay, bọn họ sống như thế nào ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Trong nhà trẻ

Trong trà lâu, như thường lệ, một đóa hoa hồng đỏ chói mắt đập vào mắt nàng

“Dĩnh tỷ, buổi sáng tốt lành” Tiểu Ái trong quầy bar cười nói

“Dĩnh tỷ, chị thật hạnh phúc nha, mỗi ngày đều có người đưa hoa đến” Tiểu Ái hâm mộ nói

Lôi Dĩnh vẫn ko đáp trả, chỉ nhìn vào bó hoa mà ngăn người, một tuần nay, đóa hoa kia ko ngày nào là ko đem đến, mỗi lần đều mang đến 99 đóa hồng (Rin: hề hề...ý nghĩ của 99 bông hồng là :...e...hèm...tình yêu của anh giành cho em ko bao giờ phai nhạt) , hơn nữa bó hoa đều được gói kỹ trông rất đẹp , hoa cũng thuộc loại tươi nhất, nàng đoán rằng, kẻ có thể bạo tay bỏ tiền mua đóa hoa đắt tiền này cho nàng, ngoại trừ hẳn, thì ko thể có người nào khác

“Dĩnh tỷ, em giúp chị đổi hoa trong bình” Tiểu Ái mỉm cười xong, liền đưa tay lấy bình hoa đặt ở quầy bar lại, đem hoa cũ trong bình toàn bộ lấy ra hết

“Em đổi đi, chị vào bên trong hạch toán chút giấy tờ” Lôi Dĩnh tùy tiện để nàng đùa nghịch đồng hoa này, chính nàng tỏ ra ko quan tâm đến, cho dù là hẳn đưa, thì đã sao, Lôi Dĩnh đẩy cửa sau ra, xoay người quay về Tiểu Ái nói “Đúng rồi, lát nữa nếu như có người đến tìm chị, bảo hẳn đi vào trong là được”

“Được” Tiểu Ái lên tiếng trả lời, Lôi Đình mới đi vào trong gian phòng, thuận tay, nàng đem cửa đóng lại, hôm nay nàng đã hẹn Ngự Phi ca, là cũng muốn hỏi hần về chuyện của Hạo, đồng thời cũng muốn nhờ hần giúp nàng nghĩ cách

Trong nhà trẻ Bảo Ân, một đám con nít đang hứng khởi chơi đùa, Cung Thần Hạo vẫn như thường lệ, đem xe đồ ở ven đường, nhìn Lôi Đình bỏ đi, rồi mới xuống xe, đi vào trong khu vườn của nhà trẻ, gương mặt nở rộ nụ cười tươi rói như ánh mặt trời

Ko còn nghi ngờ gì nữa, hiện tại hần đã trở thành thầy ở nhà trẻ này, đây cũng là cách thức tốt nhất để từng bước gần gũi con gái của hần, dù sao lúc này hần cũng ko bận rộn chuyện gì, huống chi là cả ngày cùng đám nhỏ này chơi đùa cùng 1 chỗ, hần cũng cảm thấy bản thân mình trẻ đi 10 tuổi

“Thầy .....Cung.....anh đã đến rồi, buổi sáng tốt lành!” Cô Susan là 1 trong những cô giáo trong vườn trẻ, nàng là một cô gái xinh đẹp tóc vàng có dáng người cao cao, nhưng lúc này lại đang đỏ mặt, chào đón hần. Hôm nay hần mặc một bộ quần áo màu trắng năng động, nhìn qua thật thoải mái, cũng rất đẹp trai

“Buổi sáng tốt lành, cô Susan” Cung Thần Hạo tặng cho nàng một nụ cười mỉm, ánh mắt rơi xuống đám trẻ đang chơi đùa

“Thầy Cung, anh đã đến rồi, buổi sáng tốt lành” Zoe vừa từ trong phòng đi ra đã nhìn thấy bóng hình cao lớn anh tuấn của Cung Thần Hạo, nàng liền mỉm cười ngọt ngào chào đón hần, cá tính của nàng rất thoải mái, cả người toát lên vẻ hoạt bát, diện mạo bên ngoài cũng thật tươi tắn

“Buổi sáng tốt lành, cô Zoe” Cung Thần Hạo quay đầu, lên tiếng chào hỏi Zoe

“Thầy Cung, đã ăn sáng chưa?” Zoe cười hỏi, nếu chưa ăn, nàng có thể vì hần chuẩn bị bữa sáng tình yêu

“Đã ăn rồi” Cung Thần Hạo ko dời đi tầm mắt, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào một cô bé có gương mặt thiên thần trong đám trẻ con kia. Nó chính là con gái của hần, thông qua mấy ngày tiếp xúc, hần càng ngày càng thích nó

Oa.....

Một tiếng khóc cắt ngang những lời muốn nói của cô Susan, nàng vừa ngẩng đầu, đã thấy Cung Thần Hạo nhanh như gió chạy đến đám trẻ, giây tiếp theo, đã thấy hần đang ôm 1 cô bé con đi về phía văn phòng

Mà Zoe ở bên cạnh cũng chăm chăm nhìn cái cảnh này, hảo cảm trong lòng cũng gia tăng, thầy Cung thật thích trẻ con, lại là người hiền lành, nếu mà nàng lấy được hần thì thật hạnh phúc, hơn nữa hần lại đẹp trai như vậy, nghĩ cách nào thì hần cũng đều là sự lựa chọn tốt nhất

“Tiểu Huyền Huyền đừng khóc nha.....” Cung Thần Hạo đang cố gắng học tập cách thức ở chung với con mình, đây cũng chính là nguyên nhân hần muốn làm việc ở đây, nhìn vẻ mặt đầy nước mắt của Lôi Tử Huyền, Cung Thần Hạo có chút đau lòng ko nói thành lời

“Ồ.....” Lôi Tử Huyền co người hướng vào lòng hần cọ cọ, mùi hương trên người thầy Cung thật dễ chịu nha! Hơn nữa ngoại trừ ba Mạch và ba nuôi, thì hần cũng là người đối với nàng tốt nhất.....

“Nói cho thầy biết, con bị té ra sao? Hay có người bạn nhỏ nào đã xô con?” Cung Thần Hạo lo lắng hỏi, hai tay đem đứa bé trong lòng kéo ra duy trì một ít khoảng cách

Lôi Tử Huyền ngước đầu, mỉm cười nhìn hần, vẻ mặt lo lắng của hần, với đứa trẻ nhỏ tuổi như nàng, thì căn bản là ko hiểu chuyện

Cung Thần Hạo nhìn nụ cười ngọt ngào của nàng, mới biết là hần bị lừa, muốn tức giận, nhưng lại giận ko được “Tiểu nha đầu này dám gạt ta, coi chừng ta đánh ngươi nha!” Trong giọng nói của hần tràn đầy cưng chiều, ko tìm ra chút nào là tức giận

“Tiểu Huyền Huyền thật sự bị ngã.....đau.....đau.....” Lôi Tử Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, tỏ ra ủy khuất chỉ vào cái mông của mình nói

Cung Thần Hạo tỏ ra lo lắng, nhẹ tay giúp nàng xoa xoa “Thầy giúp con xoa, ko đau nữa!”

“Thầy à, Tiểu Huyền Huyền rất thích thầy nha.....” Lôi Tử Huyền cười khanh khách, bộ dạng ủy khuất vừa rồi đã biến mất ko thấy tăm hơi

“Thầy cũng rất thích tiểu Huyền Huyền!” Cung Thần Hạo cười nói

“Thầy Cung, Lôi Tử Huyền ko sao chứ?” Susan đẩy cửa ban công ra, đi đến, nhỏ giọng hỏi

“Ko sao, chỉ là bị té nhẹ” Cung THần Hạo nhìn nàng trả lời

“Thầy, con đi chơi nha.....” Lôi Tử Huyền nói xong đã hướng mặt nàng hôn “chụt” một cái, rồi từ trên người hần trượt xuống, hướng ra ngoài cửa mà chạy (Rin..ba nào con nấy!! Hoa tâm thấy ón.....hớ hớ)

“Thầy Cung, tiểu Huyền Huyền thực thích thầy” Zoe đi tới cửa nói

“Ừ, nó thật đáng yêu, miệng lại ngọt, người khách rất khó ko thích con bé” Tầm mắt Cung Thần Hạo dõi theo bóng lưng nho nhỏ của Huyền Huyền, khóe môi gợi lên 1 độ cong hoàn hảo

“Tiểu Huyền Huyền rất dễ để cho người thích, hơn nữa , lại rất giống mẹ” Susan theo lời hắn nói , nàng muốn mượn chuyện này cùng hắn nói chuyện

“Vậy sao?” Khóe miệng Cung Thần Hạo gọi lên một nụ cười mỉm ko dễ dàng phát hiện

“Quả đúng như từ một cái khuôn đúc ra, rất giống” Zoe ko cam lòng chen vào nói, nàng đương nhiên cũng hiểu được ý tứ của Susan, xem như là cạnh tranh công bằng đi

Reng.....reng.....

“vào học rồi, tôi nên đi trước” Cung Thần Hạo nói xong, đã cầm lấy 1 quyển sách, đi ra khỏi văn phòng, đối với các nàng, hắn chỉ muốn giữ mối quan hệ ở mức cộng sự, hắn cũng ko muốn có mối quan hệ nào khác với các nàng ngoài mối quan hệ này

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tìm hắn thương lượng

Cốc cốc.....

“Dĩnh tỷ , Tiêu đại ca đến rồi” Tiểu Ái gõ gõ cửa, thì ra người khác mà Dĩnh tỷ nói là Tiêu Ngự Phi, nàng còn tưởng rằng là Thiên Mạch đại ca chứ

“Cho anh ấy vào đi” Lôi Dĩnh ở bên trong đáp trả, tháo kính mắt xuống

“Tiêu đại ca, anh vào đi thôi, em pha trà cho hai người” Tiểu Ái đối với hắn cười nói

“Ừ” Tiêu Ngự Phi gật gật đầu, lướt qua nàng bắt tay mở cửa đi vào

“Đến đây, ngồi xuống đi” Lôi Dĩnh ngẩng đầu nhìn hắn, chính nàng cũng từ bàn làm việc đứng thẳng người , đi đến bên chỗ sofa ngồi xuống

“Bận rộn lắm sao?” Tiêu Ngự Phi liếc mắt nhìn đồng hồ điện trên bàn làm việc của nàng hỏi

“A.....ko có, chẳng qua là đến cuối tháng, sổ sách trà lâu có chút rắc rối thôi” Lôi Dĩnh cười giải thích nói

“Dĩnh tỷ.....” Tiểu Ái đem hai ly trà vào phòng, đặt lên bàn khách, đứng thẳng người cười “Vậy Dĩnh tỷ, bọn chị nói chuyện đi, em ra ngoài làm việc”

“Cám ơn em, tiểu Ái” Lôi Dĩnh dịu dàng nói với nàng, tiểu Ái là một cô gái thật dễ gần, vừa đi làm vừa đi học, đương nhiên nhân viên nàng mời vào đây làm việc thì đều là người Trung Quốc

“Ko sao, em đi ra ngoài trước nha!” Nói xong nàng liền xoay người rời đi, thuận tay giúp Lôi Dĩnh đóng cửa lại

Tiêu Ngự Phi nâng ly trà , thổi thổi một chút, uống 1 ngụm trà, đối với nàng nói “Em mượn được một nhân viên thật tốt”

“Ừ” Lôi Dĩnh cười gật đầu, nàng thật may mắn, luôn như vậy

Buông trong tay ly trà ra, Tiêu Ngự Phi hỏi “Tìm đến anh, ko phải là chỉ muốn uống trà thôi chứ?”

Nghe được câu hỏi của hắn, nụ cười trên gương mặt Lôi Dĩnh sững lại, nàng mở to mắt nhìn hắn, ko biết chính nàng nên mở lời như thế nào, nàng đã làm phiền hắn nhiều lần, nhưng lần này nếu ko tìm hắn, nàng thật sự ko nghĩ ra người nào khác có thể giúp được nàng

Tiêu Ngự Phi quan sát ánh mắt của nàng, có chút do dự, có chút nghi ngờ, hắn biết lần này nàng mời hắn đến đây nhất định là muốn nói chuyện có liên quan đến Hạo “Em muốn nói về chuyện của Hạo sao?” Nếu nàng ko mở lời được, vậy thì cứ để hắn nói trước!

Lôi Dĩnh kinh ngạc nhìn hắn, thì ra hắn đã biết, vậy nàng cũng ko cần bận tâm nhiều “Lần trước trong bữa tiệc, em.....em đã chạm mặt hắn”

Tiêu Ngự Phi ko tỏ ra ngạc nhiên, chỉ khẽ gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu, thật ra, đêm đó tại bữa tiệc, hắn đã cùng Hạo đối mặt qua, chỉ là lúc đó nàng còn chưa tới, hơn nữa, nguyên nhân Hạo xuất hiện ở Paris, cũng là vì hắn đã gọi điện thoại

Có đôi khi hắn suy nghĩ, lúc trước gọi điện thoại cho Hạo rốt cuộc là đúng ? Hay là sai? Nhưng trên thực tế, hắn ko hối hận khi gọi điện cho Hạo, Hạo ba năm nay, đã thay đổi nhanh đến nỗi hắn không còn nhận ra nữa, tuy rằng đối với công việc Hạo vẫn rất nghiêm túc, nhưng đối với phụ nữ mà nói,

“hắn” thật tùy tiện, mỗi lần bước vào “Mị Ảnh”, nhìn “hắn” cùng đám phụ nữ xa lạ, thân mật, hắn luôn có cái cảm giác muốn chạy lên đánh cho Hạo một trận

Vì một lúc do dự, bồi hồi, hắn đã lựa chọn cầm điện thoại gọi cho Hạo, lần này, coi như cũng để cho Hạo và Thiên Mạch có một cuộc cạnh tranh công bằng đi! Như vậy cũng có thể giúp cho tiểu Đinh chân chính hiểu được, nàng rốt cuộc là đang yêu ai

Biểu tình trên mặt Tiêu Ngự Phi ko có như trong suy đoán của Lôi Đình, thật bình tĩnh, Lôi Đình cũng ko để ý đến nhiều, nàng lập tức cúi đầu nói với hắn “Hắn vẫn bá đạo giống như trước ko có gì thay đổi, hơn nữa, nhìn qua, hắn có vẻ gầy hơn, nụ cười châm biếm (*cười đều) luôn khiến cho em cảm thấy rất không thoải mái. Anh biết ko? Mỗi lần nhìn, em lại thấy đau lòng, rõ ràng đã muốn quên hắn, nhưng khi được nhìn thấy hắn rõ ràng như vậy, kí ức dĩ vãng lại hiện về, điều này khiến em rất bất an” Nói xong, nàng có chút nghẹn lời, thân tựa vào sofa, nàng mở to mắt nhìn đóa hoa cắm trong bình, lòng nàng lúc này rất rối loạn

Tiêu Ngự Phi im lặng nghe nàng nói chuyện, thỉnh thoảng nhấp một ít trà, nghe giọng điệu bất đắc dĩ này, hắn biết nàng chưa thật sự quên Hạo. Nàng chẳng qua là chỉ đem Hạo đặt vào chỗ sâu kín nhất trong đáy lòng, ko muốn chạm đến hắn mà thôi.

Hắn hỏi “Đây là cảm giác đầu tiên của em khi gặp lại hắn?”

“Em ko biết.....” Lôi Đình lắc lắc đầu, ngồi thẳng người, nhìn hắn nói “Em đã để lại cho hắn đơn ly hôn, nhưng hắn ko ký tên, cho nên, em hiện giờ vẫn còn được coi là vợ hắn, Ngự Phi ca, anh giúp em giấu lại, xem có biện pháp nào giúp em và hắn mau chóng làm xong thủ tục ly hôn”

“Hắn ko ký tên?” Tiêu Ngự Phi nghe đến lời nói này mới chính thức giật mình

“Đây là điều ở bữa, hắn đã chính mồm nói ra, em vốn tưởng rằng, hắn đã chính thức kí, nào ngờ, hắn lại ko ký” Lôi Đình nghe được câu trả lời của “hắn” (Cung Thần Hạo) cũng lập bắp kinh hãi, ko rõ lý do hắn ko ký tên là vì cái gì

Trong đầu Tiêu Ngự Phi bắt đầu xoay chuyển “Có lẽ, hắn thật sự ko thể bỏ em, cho nên mới ko ký tên, vậy tại sao em ko thể cho hắn 1 cơ hội? Hơn nữa, nếu theo như lời em nói, em cũng ko thể quên hắn, em yêu hắn ko phải sao?”

Lôi Đình mở to hai mắt nhìn hắn, nàng yêu “hắn”? là yêu sao? Nàng tự hỏi chính mình, nhưng đây cũng là một câu hỏi khó giải đáp “Ngự Phi ca, hiện tại, ko phải là vấn đề em có yêu hắn hay ko yêu hắn, mà là em đã chấp nhận mối quan hệ với Thiên Mạch, hắn đã vì em hi sinh rất nhiều, em ko muốn lại tổn thương hắn”

Thiên Mạch hi sinh rất nhiều sao? Đúng vậy a! Nhiều hơn so với sự hi sinh của hắn “Chuyện này, người ngoài như anh chỉ có thể cho em ý kiến, còn làm như thế nào, hay là em hãy tự quyết định, em hẳn sẽ thấy rõ lòng mình”

Lòng mình?

Lòng của nàng từ lúc gặp hắn đã trở nên rối loạn, rối loạn thành một nùng rồi

Ánh mắt Lôi Đình đột nhiên sáng tỏ, nàng giương mắt nhìn hắn hỏi “Ngự Phi ca, hắn sao lại biết em ở đây? Lại xuất hiện đúng dịp ở bữa tiệc như vậy?”

Tiêu Ngự Phi nhất thời ko biết nên trả lời vấn đề của nàng như thế nào, chẳng lẽ hắn phải nói cho nàng là vì hắn gọi điện thoại nên Hạo mới đến Paris sao? Lấy năng lực của hắn, tìm kiếm ba năm trời mới tìm được em, đã là quá trễ rồi, cho nên chuyện hắn xuất hiện ở bữa tiệc ko có gì là kì quái” Nghĩ chỉ là nghĩ, nhưng miệng hắn lại nói ra một câu khác

“Là như thế này sao?” Lôi Đình lại một lần tựa vào sofa, hỏi ra lời nói, ko biết là đang hỏi chính nàng? Hay là đang hỏi hắn?

“Em hiện tại ko cần suy nghĩ nhiều, cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên là được, còn nữa, ngày mai anh và tiểu Vân sẽ trở về T thị” Tiêu Ngự Phi nói, hắn hẳn là nên rời đi để tránh cho mọi người để ý

“Ngày mai anh phải đi rồi sao?” Lôi Đình hỏi

“Ừ, anh và tiểu Vân đến Paris chỉ có hai tuần, giờ là lúc phải trở về” Tiêu Ngự Phi đáp trả

“Vậy a!” Quên đi, nếu như hắn phải đi rồi, vậy thì nàng tốt nhất là ko nên làm phiền hắn, chuyện của nàng, tự nàng sẽ xử lý được

“Ừ”

Rối loạn.....

Tiêu Ngự Phi vẫn lặng lẽ nghe nàng nói chuyện, thỉnh thoảng vẫn nhấp 1 ngụm trà.....

Rin: Hix.....mãi đến chap 95 Đinh tỷ và Hạo ca mới được gặp nhau.....Hum nay cúng dỡ ông cố, ta phải phụ ma ma từ sáng đến giờ!! Bây giờ mới có ít thời gian dịch 1 chương truyện!! Aiz.....ta úp trước 1 chương truyện ời ta đi ngủ đây, chiều tối có sức khỏe và thời gian thì ta làm nốt chương thứ hai!!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91: Giả mạo bạn gái

Nhà trẻ Bảo Ân

Susan, Zoe và hai cô giáo khác, đứng bên ngoài tiến bước vị phụ huynh cuối cùng tới đón con, sau đó đóng cửa lại. Bên trong vườn trẻ vẫn còn hơn 10 bạn nhỏ chưa có cha mẹ đến đón do ba mẹ chúng vẫn còn bận chuyện công việc

Zoe, lúc này mặc một thân áo hồng, quần đen dài, cột tóc đuôi ngựa mở miệng

“Từ sau khi thầy Cung đến đây, chúng ta thật thoải mái, dù sao có đàn ông ở đây cảm giác cũng ko tệ”

Susan cũng đồng ý “Nói cũng đúng, đám phụ nữ chúng ta rớt cuộc cũng ko vì nguyên nhân tăng ca mà đề phòng”

Nhìn thời gian Zoe hỏi “Hôm nay là ca trực của cô và thầy Cung?”

Susan mỉm cười gật đầu “Đúng vậy a!”

“Cô thật đúng là may mắn, có thể cùng thầy Cung tăng ca, Susan, hay là cô và tôi thay ca đi?” Một người mặc áo khoác màu vàng, đeo kính mắt hiệu Sven đứng sau lưng nàng, mở miệng hăm mộ nói

“Thượng đế, tôi vất vả lắm mới đợi đến ngày này, ko đời” Susan mới ko ngốc như vậy, giúp người khác có được cơ hội sao? Đây là lần duy nhất nàng cùng hắn ở một chỗ, bình thường chỉ cần nàng vừa định tiếp xúc với thầy Cung, thì những người khác đã từng bước xông tới (Rin: ..Rõ...! đám sắc nữ!!)

“Susan, cô cùng tôi đổi đi, tuần sau, bữa trưa của cô tôi sẽ bao, cô muốn ăn cái gì cũng được” Zoe ko cam tâm mở miệng nói, thức ăn là thừa mà Susan yêu nhất, lấy cái này dụ nàng, nàng nhất định sẽ đáp ứng. Zoe ở trong lòng tính toán

Susan liếc nàng một cái, nếu đem thức ăn so sánh, thì hắn có sức hấp dẫn hơn. Nàng dùng sức lắc đầu, nói “Ko, đi”

“Được rồi, các cô như thế này mà làm giáo viên sao? Đừng để thầy Cung chế giễu” Mặc một thân áo xám. An Kỳ mở miệng nói, nàng là người có vẻ lớn tuổi, tuy nàng cũng thích thầy Cung, nhưng tình cảm này chỉ dừng lại ở sự ngưỡng mộ. Nàng là người đã có chồng

Susan vừa định nói cái gì đó, ánh mắt lại tập trung vào một bóng hình cao gầy, mặc trang phục màu trắng, mái tóc nàng màu đỏ lượn sóng gọi cảm, diện mạo cũng rất đẹp, vẻ mặt già dặn pha chút lạnh lùng, quyến rũ nhưng lại xen chút thanh lệ

“Người phụ nữ kia là ai?” Susan hỏi

Zoe theo tầm mắt của nàng nhìn qua, là một người phụ nữ rất đẹp, tuy rằng nàng chỉ nhìn được một bên gương mặt. Người phụ nữ lúc này đang dựa vào tường “Chắc là người đi ngang qua?”

“Nhưng xem bộ dạng của nàng có vẻ là đang đợi người” Tiên Đế nhìn người phụ nữ kia mở miệng

“Cô nói xem có phải nàng đang đợi thầy Cung ko?” Susan vừa thốt lên, thì hai người khác liền cảnh giác nhìn người phụ nữ

Bên ngoài nhà trẻ, Trần Ly ngắm ba người liếc nhìn mình. Lại có ba kẻ rơi vào vòng xoáy của hắn, ai.....khó trách hắn đi gọi điện thoại cầu cứu nàng (Rin: Hạo ca....anh muốn thoát khỏi phụ nữ ko?? Em chỉ anh 1 cách!! *hí hí* Hạo ca: *chóp mắt mong chờ* Rin: Đơn giản....*ra về ta đây* hủy dung... há há *cười đê tiện. Hạo ca: *chỉ thấy gió rét*)

Lúc này chỉ thấy Cung Thần Hạo tay dắt một bé trai đi ra khỏi lớp, đi đến bãi cát trước sân trường, để bé trai cùng hai người bạn nhỏ khác chơi đùa

“Thầy Cung” Zoe nhìn thấy hắn, lập tức lên tiếng tiếp đón

Cung Thần Hạo mỉm cười hỏi “Có chuyện gì?”

“Ồ ngoài kia có một cô gái mặt áo trắng, anh có biết ko?” Zoe vờ tay chỉ chỉ vào Trần Ly đang đứng ở ngoài khuôn viên trường hỏi

Cung Thần Hạo quay đầu nhìn về phía bờ tường, là nàng, ko biết nàng đợi có lâu ko, tại sao ko gọi điện thoại báo hắn 1 tiếng? Lúc này nàng đang quay mặt mỉm cười với hắn

Trần Ly nhìn hướng về phía nàng mà đi, nụ cười trên gương mặt cũng dần mở rộng

Cung Thần Hạo đi đến trước người nàng, nhìn Trần Ly cao gầy hỏi “Em tới lúc nào?”

Trần Ly đứng thẳng người, hai tay vô cùng tự nhiên quàng lên cổ Cung Thần Hạo “Đã đến được 1 lúc, nhưng sợ làm phiền anh, nên chỉ đứng ở ngoài chờ, thế nào? tan tâm chưa?” Nói xong, đuôi mắt còn quét một vòng qua ba cô gái, biểu tình của các nàng giờ phút này thật buồn cười a, vừa ghen tị, vừa ko cam lòng, ánh mắt gần như đã bốc hỏa

“Hôm nay đến phiền anh phải trực, mà hiện tại chỉ còn cách giờ tan tầm khoảng 1 tiếng nữa” Cung Thần Hạo tùy tiện cho nàng ôm, gương mặt lại nở nụ cười tự nhiên, phải làm như vậy mới có thể chặt đứt hảo cảm của các nàng đối với hắn

“Cung đại tổng giám đốc thật sự đáng thương nha. ....vì tìm vợ, nên sẵn lòng dùng đến bất cứ thủ đoạn nào” Nàng càng nói, ý cười trên gương mặt càng dày đặc, nhìn hắn buông lỏng tự tôn làm cho một nhà trẻ, khiến nàng rất bất ngờ

“Em ở đây đang khen hay chế nhạo anh vậy?” Cung Thần Hạo hí mắt, nhưng khóe miệng vẫn lộ ý cười

“Đương nhiên là khen anh” Trần Ly tươi cười nói

“Đi thôi” Cung Thần Hạo nói

Trần Ly mềm mại, dịu dàng nắm tay hắn

Susan sững sờ nhìn hay người càng tiến đến gần, bọn họ nhìn qua thật xứng đôi, điều này làm cho nàng có chút tự ti. Chậm rãi nàng cúi đầu xuống, không muốn nhìn nữa

Zoe tuy cũng thật kinh ngạc, nhưng lập tức thu hồi tâm tư, treo nụ cười mỉm, hướng đến Cung Thần Hạo chào hỏi “Thầy Cung, vị này là?” Nàng hi vọng đáp án của hắn ko giống như thứ nàng nghĩ trong đầu

“Zoe, Susan, Tiên Đế, An Kỳ, đây là bạn gái tôi, Juli, Juli đây là đồng sự của anh” Cung Thần mỉm cười giới thiệu

“Xin chào mọi người, rất vui khi quen biết các cô, các cô có thể gọi tôi là Juli” Trần Ly hòa đồng chào hỏi, những kiểu chào hỏi giả dối như vậy nàng đã sớm quen, bất quá chỉ là gặp đúng dịp thì chơi thôi, luôn luôn rất công hiệu

“Xin chào” An Kỳ thân mật vươn tay, cùng nàng bắt tay

“Xin chào” Tiên Đế trong lòng tuy để ý, nhưng đứng trước một cô gái xinh đẹp như vậy, nàng biết mình đã thua

“Xin chào, tôi rất vui khi biết cô” Zoe nói xong, liền nắm lấy bàn tay của Trần Ly, dùng sức mà nắm

Trần Ly hơi nhíu mày, nhưng vẫn dùng sức chịu đựng. Thật đúng là một cô gái mạnh mẽ, vài giây sau, hai người buông tay ra, nàng mới hướng Susan cúi chào vươn tay nói “Rất vui được quen biết cô”

Susan nâng tay, cùng nàng nhẹ nhàng nắm một chút “Xin chào” Nói xong, đã xoay người rời đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Tặng hoa

Mặt trời đỏ rực khuất dần sau đường chân trời phía Tây, trên con đường lớn xe cộ qua lại vội vàng như con thoi, có lẽ mọi người cũng muốn một lòng muốn trở về mái nhà yên bình của mình sau một ngày làm việc mệt nhọc

“Mệt chết đi. ....” Nam Cung Tuyết bước vào cửa nhà, buông mình nằm phịch xuống ghế sofa

“Di Tuyết. ....” Lôi Từ Huyền ôm một con búp bê vải, mở to đôi mắt xinh đẹp của mình, chăm chăm nhìn nàng

Nam Cung Tuyết nghiêng người, nhìn bé con trước mặt mở miệng nói “Tiểu Huyền Huyền ngoan nha, di Tuyết hôm nay mệt lắm, con đi tìm Vũ tỷ tỷ và Linh tỷ tỷ chơi đi”

Lôi Từ Huyền vươn đôi tay bé nhỏ của mình ra kéo kéo nàng, nói “Di Tuyết. .... mẹ nói, có thể ăn cơm rồi. ....”

“Đi xuống nói với mẹ con, di Tuyết hôm nay ko ăn” Hiện tại, Nam Cung Tuyết ngay cả ánh mắt cũng muốn mở ko ra. Nàng phát phát tay áo nói, giọng nói của nàng hiện rõ ý mệt mỏi

“Mẹ nói, ko ăn cơm ko phải là bé ngoan a. ....” Lôi Từ Huyền chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói, bàn tay bé nhỏ liên tục nín lấy quần áo của nàng

“Tiểu Huyền Huyền ngoan. ....đi Tuyết nghỉ ngơi một lát, chút nữa sẽ ăn” Nam Cung Tuyết mở to mắt, nhìn Lôi Từ Huyền dịu dàng nói

“VẬY TIỂU HUYỀN HUYỀN ĐI ĂN HA. ....”

“Ừ, đi đi!” Rốt cục nó cũng đi rồi, nàng đã có thể ngủ lại, hôm nay đúng là mệt chết đi, bởi vì đã đến thời điểm cuối tháng, nên chuyện làm ăn trong quán đã tốt gấp hai, Tôn Phi Lâm tự nhiên lại có hẹn, để một mình nàng ở trong quán làm việc đến long trời lở đất, lát nữa để “nàng” (Tôn Phi Lâm) trở về, nàng nhất định sẽ cho Phi Lâm một trận nên thân

“ĐƯỢC” Tuy rằng ko biết rõ ý của mẹ, nhưng Lôi Từ Huyền vẫn rất ngoan ngoãn gật gật đầu

Đem đồ ăn đặt lên bàn, Lôi Đình ấm Lôi Từ Huyền đặt lên ghế, giúp nó cột một cái yếm, sau đó mới xoay người về nhà bếp mang hai chén cơm đi ra, một chén nhiều, một chén ít

“Tiểu Huyền Huyền tự ăn, hay là để mẹ đút?” Lôi Đình ngồi cạnh Lôi Từ Huyền, tay đặt lên đầu nó, dịu dàng nói

“Tiểu Huyền Huyền tự ăn nha. ....” Lôi Từ Huyền cười hi hi

Ngón tay điểm nhẹ chóp mũi của nó, nàng khen ngợi nói “Ng ngoan, tiểu Huyền Huyền giỏi quá!”

“Mẹ, nói cho mẹ biết một chuyện nha!” Lôi Từ Huyền đột ngột ngừng ăn, híp hai con mắt tỏ ra thần bí nói với Lôi Đình

“Chuyện gì a?” Lôi Đình cười mở miệng hỏi, tiểu nha đầu này ở vườn trà lại đi bắt nạt người khác sao?

“Mẹ...ở nhà trẻ có một thầy rất xinh đẹp a. ....hơn nữa thầy đối xử với tiểu Huyền Huyền cũng rất tốt!” Lôi Từ Huyền cười hi hi

“VẬY SAO? TỐT LẮM CƠ À?” Lôi Đình cười nói, còn tưởng rằng nó đã làm ra chuyện ko đúng gì chứ?

“Mẹ, tiểu Huyền Huyền cũng rất thích thầy nha. ....” Lôi Từ Huyền vui vẻ bày tỏ lòng yêu thích đối với vị giáo viên mới đến

“Mẹ biết rồi, hiện tại con ăn cơm nhanh chút” Lôi Đình nhìn nàng, cười lắc lắc đầu, chuông cửa lúc này lại vang lên. Nàng đặt chén cơm trong tay xuống, đứng dậy đi mở cửa

Vừa mở cửa, đập vào mắt nàng đã là một bó hoa tươi thật lớn, đầy ắp hoa hồng, rất đẹp ! Lôi Đình hướng mắt lên trên ngước nhìn, đối diện nàng là một khuôn mặt tỏa ra ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời, cùng nụ cười tươi và đôi mắt ôn nhu chăm chăm nhìn nàng

“TẶNG CHO EM, THÍCH KO?” Minh Thiên Mạch cầm bó hoa trong tay đưa đến trước mặt Lôi Đình, nói

Lôi Đình ngẩng người một lúc mới nhận bó hoa, đây là lần đầu tiên hắn trực tiếp tặng hoa cho nàng, thật có chút ngoài ý muốn, nhìn hắn, nàng mở miệng hỏi “Sao lại tặng hoa cho em?”

“Lúc lái xe đi ngang qua cửa hàng bán hoa, nhân tiện anh đã mua một bó. Dù sao quen nhau đã lâu như vậy, anh vẫn chưa 1 lần tặng hoa cho em” Minh Thiên Mạch cười nói, nâng tay tùy tiện vén tóc nàng

“Vào. ....vào đi!” Ôm bó hoa trong tay, nàng lách người qua một bên cho hắn tiến đến

“Ba Mạch. ....” Minh Thiên Mạch vừa vào đến cửa để nghe thấy một tiếng hét ngọt ngào, hắn ngồi xổm xuống đón lấy tấm thân bé nhỏ đang chạy về phía hắn

“A. ....tiểu công chúa, có nhớ ba Mạch hay ko?” Ôm lấy Lôi Từ Huyền, hắn đứng thẳng người dậy, cười hỏi

“Nhớ nha. ....” Lôi Từ Huyền nói xong, đã hướng về mặt hắn “chụt” một cái thật mạnh

“Các người nói chuyện nhỏ một chút đi, tiểu Tuyết đang ngủ ở phòng khách” Lôi Đình đi theo phía sau bọn họ, nhỏ giọng nhắc nhở

Minh Thiên Mạch đứng bước, hướng phòng khách nhìn nhìn, nói “Anh và tiểu công chúa vào phòng chơi đây, nếu còn ở đây sẽ làm phiền đến Tiểu Tuyết”

“Anh ăn cơm chưa?” Lôi Đình hỏi

“Đã ăn rồi” Minh Thiên Mạch cười trả lời

“Mẹ ! Tiểu Huyền Huyền đã ăn sạch cơm rồi nha. ....” Lôi Từ Huyền chớp chớp đôi mắt to nói

“VẬY HAI NGƯỜI LÊN PHÒNG CHƠI ĐI, MẸ DỌN DẸP 1 CHÚT” Lôi Đình nhìn bọn họ nói

“Mẹ. ....bó hoa đẹp này, lát nữa đặt trong phòng có được ko?” Lôi Từ Huyền duỗi bàn tay nhỏ, chỉ chỉ vào bó hoa

“ĐƯỢC”

“Chúng ta đi thôi” Minh Thiên Mạch nói xong đã ôm tiểu Huyền Huyền đi lên lầu

Lôi Đình đem bó hoa đặt lên chiếc bàn trống, nâng bát lên rồi lại chậm rãi đặt bát xuống, tiếp tục ăn nhưng chỉ sau hai muỗng com nàng đã ăn ko vô nữa, nàng hiện tại có chút rối loạn

Đứng dậy dọn dẹp bát đĩa, Lôi Đình đem toàn bộ đồ ăn trên bàn bỏ vào tủ lạnh, lát nữa, các nàng trở về, nếu ai có đói bụng, có thể hâm nóng lại đồ ăn . Xong việc, nàng mới cầm bình hoa hướng về phòng mình

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93

Ha ha.... ..

Vừa đi đến cửa phòng, Lôi Đình đã nghe thấy tiếng cười vui, có thể thấy được bọn họ vui chơi với nhau vui vẻ biết nhường nào

Đẩy cửa phòng ra, đi vào, nàng nhìn hai người đang cười hi hi trên giường nói "Choi cái gì vui vậy? Ở ngoài còn nghe thấy tiếng cười của hai người"

Minh Thiên Mạch vừa lôi kéo hai bàn tay nhỏ bé của Lôi Tử Huyền vừa quay đầu nhìn nàng cười nói "Cùng nó chơi thọc lét"

Thật con nít, Lôi Đình lắc lắc đầu cười, ko nói gì thêm, nàng trực tiếp đặt bình hoa lên góc bàn

"Mẹ.... ..tiểu Huyền Huyền hơi mệt, con muốn ngủ ngủ.... .." Thân thể bé nhỏ của Lôi Tử Huyền tựa vào người Minh Thiên Mạch , ánh mắt có chút buồn ngủ

Lôi Đình xoay người lại, đi đến bên giường, vươn tay vuốt ve tóc của nó , nói "Mệt thì nằm xuống ngủ đi!"

"Ba Mạch, tiểu Huyền Huyền muốn nghe chuyện cổ tích" Nó ngước đôi mắt to nhìn Minh Thiên Mạch nói

Minh Thiên Mạch đặt nó vào trong chăn ấm, lại cẩn thận đắp chăn, rồi ngồi xuống trước giường . Tay phải hẩn nắm bàn tay nhỏ bé của nó, nâng lên, tay trái còn lại vuốt ve trán Lôi Tử Huyền một chút, trên mặt lộ ý cười, dịu dàng nói "Được, ba Mạch kể chuyện cổ tích cho con nghe, chúng ta nghe chuyện gì?"

"Kể chuyện công chúa Bạch Tuyết đi!" Lôi Tử Huyền rất nhanh đã trả lời

Ngón trỏ của Minh Thiên Mạch nhẹ nhàng điểm vào cái mũi nhỏ của nó "A.... ..tiểu công chúa nhớ thật dai, lần trước chúng ta đã kể đến đoạn công chúa Bạch Tuyết bị mụ phù thủy độc ác lừa nàng ăn táo độc"

"Tiểu Huyền Huyền rất ghét hoàng hậu, hoàng hậu xấu xa!" Lôi Tử Huyền chu chu cái miệng nhỏ nhắn nói, nói xong trên mặt còn tỏ ra tức giận

Minh Thiên Mạch dùng tay phải nhẹ nhàng nắm lấy tay, tay trái đặt lên trên chiếc chăn, giọng điệu mềm mại nói "Vậy ba Mạch kể tiếp ha! công chúa Bạch Tuyết nhận lấy quả táo kia, kết quả,sau khi nàng mới cắn được một miếng , công chúa Bạch Tuyết đã té xuống mặt đất, chết ngất. Hoàng hậu độc ác thấy nàng té ngã, liền cười lớn nói : "Ha ha! Công chúa Bạch Tuyết từ nay về sau đã biến mất"

Khi trời chạng vạng, các chú lùn về nhà, họ nhìn thấy công chúa Bạch Tuyết nằm trên mặt đất trông có vẻ đã chết, bọn họ liền lập tức đem nàng lên giường, ra sức cứu chữa, nhưng công chúa Bạch Tuyết vẫn ko tỉnh lại. Các chú lùn khóc sụt sùi đem công chúa Bạch Tuyết đặt vào trong một cỗ quan tài bằng thủy tinh lấp đầy hoa tươi, chuẩn bị tiến hành tang lễ long trọng.... ..

Cùng lúc đó , hoàng tử nước láng giềng lại vừa vắn đi ngang qua, chàng thấy được người nằm trong quan tài thủy tinh là một vị công chúa đáng yêu xinh đẹp , xung quanh là các chú lùn than khóc

Hoàng tử sau khi biết chuyện, liền rơi lệ bi thương, chàng nhìn chăm chú vào công chúa Bạch Tuyết nói

"Công chúa đáng thương. Nếu em có thể sống lại thì tốt quá!" Hoàng tử đem hoa dâng lên cho nàng Bạch Tuyết, tình cảm chan chứa đối với nàng nói "Nàng làn da tuyết trắng, hai má hồng hồng, giống như người ngủ say, căn bản ko giống người đã chết" Rốt cuộc, hoàng tử kim lòng ko được cúi người xuống hôn nàng Bạch Tuyết

Đột nhiên, công chúa Bạch Tuyết cử động, từ trong miệng nàng nôn ra miếng táo đã ăn vào. Thì ra chính tình yêu của hoàng tử giành cho công chúa, đã làm mất đi độc tính của quả táo, công chúa dần dần khôi phục nhiệt độ cơ thể, mở to đôi mắt sáng ngời.... .."

Lôi Đình chỉ lặng lặng ngồi ở một bên giường, lắng nghe giọng nói như gió xuân của hẩn, giọng hẩn thật sự rất êm tai, khó trách tại sao tiểu Huyền Huyền

lại thích nghe truyện xưa hán kể như vậy

"Đang ngủ!" Lôi Đình nhìn đôi mắt đã khép lại của con gái nhẹ giọng nói

"Ừ!" Minh Thiên Mạch nhẹ nhàng buông tay Từ Huyền ra, đặt tay nó vào trong chăn, rồi hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó 1 cái, coi như là một nụ hôn ngủ ngon

Lôi Đình nhìn Minh Thiên Mạch đang ngồi đối diện nói "Hôm nay anh tới đây, chắc là có chuyện muốn nói"

Minh Thiên Mạch cầm lấy tay nàng, ánh mắt tràn đầy thâm tình nói "Anh muốn đem chuyện kết hôn cùng em thương 1 chút"

Lôi Đình nghe được lời của hán, ngây ngẩn cả người, ánh mắt chăm chăm nhìn hán, hiện tại làm sao đây?

Minh Thiên Mạch thấy phản ứng của nàng, cho rằng nàng chỉ nhất thời kinh ngạc, cũng ko để ý, liền tiếp tục nói "Anh muốn cưới em sớm một chút, như vậy anh mới thật sự an lòng, tiểu công chúa cũng cần một người cha, anh sẽ đối xử với nó thật tốt, thương yêu nó, anh sẽ làm cho hai mẹ con em được hạnh phúc, xin hãy tin anh"

Lôi Đình nghe được giọng điệu tha thiết chân thành của hán, nàng rất cảm động, nhưng hiện tại nàng ko thể đồng ý được, bởi vì nàng ko còn sự tự do, nàng phải làm thế nào để báo đáp cho hán? Trốn tránh cũng vô dụng, chuyện nên đối mặt thì vẫn phải đối mặt

"Thiên Mạch, cho.... cho em một chút thời gian được ko? Đợi em mọi chuyện sắp xếp lại, chúng ta sẽ kết hôn " Lôi Đình ko muốn đem sự việc kia nói cho hán, chuyện của nàng thì chỉ có nàng mới có thể giải quyết

"Anh sẽ cho em thời gian, nhưng mà, anh ko muốn chờ lâu" Tuy trong lòng có chút mất mát, nhưng nghe được câu kế tiếp của nàng, hán cũng có đôi phần được an ủi, có lẽ hán đã quá vội

"Cám ơn anh" Lôi Đình cười nói

"Chúng ta mà còn phải khách khí sao?" Nói xong, hán nhẹ nhàng kéo nàng tựa vào ngực hán, cảm thụ chút mùi vị khi có nàng ở trong lòng, cảm giác thật chân thật, thật ngọt ngào. Nghĩ đến chuyện ko bao lâu nàng sẽ thành cô dâu của hán, Thiên Mạch mỉm cười, vẻ hạnh phúc hiện rõ trên gương mặt

Lôi Đình có chút kinh động, nhưng nàng ko kêu lên thành tiếng, tựa vào ngực Thiên Mạch, nghe nhịp đập con tim của hán, nàng càng hạ quyết tâm hơn, nàng nhất định phải cùng với Hạo ly hôn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94

Ba ngày sau

Tu Tu nhẹ nhàng gõ cửa văn phòng, kêu lên "Đĩnh tỷ"

"Có chuyện gì ko?"

"Đĩnh tỷ, có một người phụ nữ tự xưng là mẹ của Mạch đại ca, bà ta nói có chuyện quan trọng muốn nói với chị, chị muốn gặp nàng ko?"

Mẹ của Thiên Mạch?! Nàng có chuyện quan trọng gì muốn bàn cùng mình?

"Phiền em mời bà ấy lên" Tuy rằng ko biết giữa nàng vào vị phụ nhân đó có cái gì cần phải nói, nhưng dù sao người ta cũng là trưởng bối, căn cứ vào phép lịch sự, nàng ko nên sập cửa vào mặt người ta

"Xem ra chuyện lấp đầy bao tử phải tạm hoãn rồi" Lôi Đình nhìn đồng hồ ăn trên bàn, luyến tiếc nói

Tổng Trần rất nhanh đã xuất hiện trước cửa, bề ngoài của nàng vẫn giống như trong bữa tiệc lần ấy, thật nhân nhã, xinh đẹp và cao sang. Nàng giương mắt đánh giá căn phòng nghỉ nhỏ kiêm văn phòng này, vừa rồi ở bên ngoài nàng đã quan sát rất lâu cách bài trí của tiệm trà lâu này, rất nghệ thuật

"Bác Minh, mời ngồi" Lôi Đình nhìn nàng xem xét một lúc rồi mời nàng ngồi xuống, dâng lên một ly trà nóng

"Tôi muốn một ly cappuccino" Tổng Trần nhìn thoáng qua bàn trà, đối với Lôi Đình nói

Lôi Đình hơi sững sốt 1 chút, đối với giọng điệu ra lệnh của nàng hơi nhủ mày

"Bác Minh, Thật xin lỗi, nơi này ko có cappucino" Nàng khách khí tạ lỗi

"Ko có? Vậy thì tùy tiện lấy đại 1 ly cà phê đi! sữa và đường một muỗng"

"Con nghĩ có lẽ con nói ko rõ, con phải nói lại là , nơi này ko có cà phê mới đúng" Nàng nói lại

"Tại sao?"

"Bởi vì con mở trà lâu, cho nên nếu bác muốn uống cà phê, con có thể nhờ nhân viên ra ngoài mua giúp" Lôi Đình nói, cố ko để ý chuyện nàng gây khó dễ cho mình

"K0 biết bác Minh có chuyện quan trọng gì muốn nói với con?" Bị người nhìn chăm chăm đến mắt cả tự nhiên, Lôi Đình rất không thích ánh mắt của Tống Trân, một ánh nhìn vừa như đang phê phán , lại có chút mưu toan

"Con và Mạch nhi quen biết đã bao lâu?" Tống Trân nhìn nàng hỏi

Là thời gian quen biết hay chỉ tính đến thời gian hẹn hò? "Ách.....con và Thiên Mạch quen nhau bảy năm rồi" Lôi Đình trả lời , nói như vậy có lẽ cũng đúng

"Vậy sao? Ko ngờ tới hai đứa quen nhau lâu như vậy" Tống Trân trên mặt lộ ý cười, nhưng nụ cười này lại sâu chưa tới đáy mắt

"Bác lần này đến là muốn nói với con, mặc kệ chuyện con quen Mạch rất lâu, hay là chỉ mới hẹn hò, bác đều không thể để cho con và nó ở chung với nhau, hơn nữa trong khoảng thời gian gần đây , bác cũng đã tra rõ thân thế của con, con đã có một lần kết hôn, lại mang theo một đứa con riêng, làm sao có thể xứng với Mạch nhi của bác, mà cho dù có loại trừ chuyện này, con so với Mạch cũng kém rất xa, người như con, có thể đem lại cái ích lợi gì cho Mạch nhi? Con đừng cho rằng mình đặc biệt" Mục đích chính của Tống Trân khi đến đây là muốn làm rõ quan điểm của mình

Buổi nói chuyện đã khiến cho Lôi Đình ko biết phản ứng như thế nào, nàng thừa nhận những lời này của Tống Trân đã khuấy động ko ít gợn sóng trong lòng nàng, nhưng mà đối với những lời nói ko hay này, thực tại khiến nàng rất bất mãn. Có tiền thì đã sao? Có tiền thì có thể tài giỏi hơn người sao?

"Bác đến đây chỉ là muốn nói với con những lời này thôi sao?" Lôi Đình tỏ vẻ bình tĩnh hỏi

"Bác hi vọng con có thể rời bỏ Mạch nhi, con vốn ko xứng với con bác" Nàng chỉ có một mình hấn là con, cho nên mọi chuyện nàng làm lúc này đều là muốn tốt cho hấn

"Bác muốn con rời bỏ Thiên Mạch?" Lôi Đình tỏ ra hiểu biết. Nàng hiện tại rất hiểu chuyện này, trên TV lẫn trong tiểu thuyết đều có cái tình tiết này, cha mẹ vì ko hài lòng đối với tình nhân của con trai mình, thường trực tiếp tìm đối phương, lấy tiền tài mua chuộc con người

"Đúng , chỉ cần con chịu rời đi, bác sẽ cho con năm trăm vạn" Tống Trân mở túi xách, rút từ bên trong ra một tờ chi phiếu, đặt trước mặt nàng

Lôi Đình nhìn tờ chi phiếu, gương mặt lộ ra một chút tươi cười trào phúng "Con nghĩ bác gái đây quá đề cao con rồi, thì ra hạnh phúc con bác chỉ đáng giá có năm trăm vạn, đúng là thật buồn cười"

"Cô.... ....tôi ko muốn nói cái gì thêm với cô, cứ cầm tiền đi, tôi hi vọng rằng cô có thể nhanh nhanh rời khỏi cuộc sống của con tôi" Tống Trân ko muốn cùng nàng nói thêm cái gì nữa

Lôi Đình cầm lấy tờ chi phiếu , đùa nghịch trong tay 1 chút, rồi lại đặt xuống trước mặt Tống Trân lạnh giọng nói "Thật sự rất cảm ơn ý tốt của bác gái đây , nhưng mà Lôi Đình con đây cũng ko thiếu tiền, cho nên con chỉ có thể đối mặt với bác nói tiếng xin lỗi, bác vẫn là thu hồi lại đi thôi , thật ngại quá"

"Thiên Mạch vì chuyện của cô, đã náo loạn với gia đình, đem qua lại cùng chúng tôi một trận âm ỹ, nó có nói không phải là cô thì sẽ ko cưới , cô thật hi vọng nó vì cô , phản bội cả nhà, trở thành người hai bàn tay trắng sao?" Tống Trân nói

Loại kết quả này ko phải là điều mà nàng hi vọng "Con sẽ cùng anh ấy nói chuyện thật tốt"

"Chúng tôi chỉ có 1 mình hấn là con, cô phải hiểu tấm lòng của kẻ làm cha làm mẹ như chúng tôi, cho nên tôi hi vọng cô và nó có thể mau chóng chia tay" Tống Trân tận tình khuyên bảo nói, nàng hi vọng có thể mượn điều này dao động Lôi Đình

"Con hiểu rồi, cửa ở bên kia, xin mời " Lôi Đình cảm thấy tốt nhất lúc này nàng ko nên tiếp tục cùng Tống Trân nói chuyện nữa, nàng lập tức đứng lên, ngồi xuống bàn làm việc trở lại, tự nhiên ăn đồ ăn của mình

"Cô hiểu thì tốt, cô, tôi tuyệt đối sẽ ko xem cô là con dâu" Buông ra lời chua ngoa, Tống Trân tức giận đem ly trà trên bàn trà quăng xuống mặt đất, rồi xoay người rời đi

"làm sao vậy?" Nghe thấy tiếng động, Vương Tư Tư chạy tới, vừa vặn gặp gỡ Tống Trân mở cửa đi ra, "nàng" (Vương Tư Tư) hướng Tống Trân mỉm cười lễ độ

"Hừ!" Tống Trân ko chút khách sao, lườm nàng 1 cái , liền rời đi

"Ách.....Đình tỷ, hai người.... ....hai người làm sao vậy?" Vương Tư Tư có chút kinh ngạc hỏi, ánh mắt đã rơi lên người của Lôi Đình

"Ko sao, Tư Tư, em giúp chị thu dọn mảnh vở một chút" Lôi Đình nâng tây chỉ chỉ miếng chai bên cạnh cái ghế

Vương Tư Tư nhìn theo tay nàng "Được" Mặc dù có chút thắc mắc, nhưng Đình tỷ đã ko muốn nói, nàng biết cũng ko nên hỏi nhiều, liền xoay người đem miếng gom lại rồi lau lại sàn

Xem ra, chuyện hôn sự của Thiên Mạch, đã đánh động tới ba mẹ hần, nếu không, hôm nay, Tống Trân cũng sẽ ko tới đây, dùng tiền của mình khiến nàng dao động. Sự việc phát triển càng ngày càng phức tạp, sóng cũ chưa tan, sóng sau lại tới, nàng nên làm cái gì bây giờ?

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95

Hôm nay, tâm tình Lôi Đình thật xấu, bởi vì cái chuyện buổi sáng mà, tâm tình của nàng đã trở thành cái trạng thái mưa dầm như trước

Cho nên nàng đã đến nhà trẻ Bảo Ân trước giờ tan học khoảng nửa tiếng, chờ đợi tiểu công chúa tan trường. Vì chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, tất cả mọi phiền não của nàng đều biến mất

Một bóng hình quen thuộc đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt nàng. Nàng lắc lắc đầu, hần sao lại xuất hiện ở chỗ này? Chắc chỉ là người giống người, nàng tự nói thầm với chính mình, nhưng khi bóng người quen thuộc kia quay người lại, thì nàng đã kinh ngạc rồi. Lôi Đình tay phải theo phản xạ bịt kín miệng mình, mở to đôi mắt xinh đẹp nhìn khuôn mặt tuần tú

Cung Thần Hạo vừa xoay người lại vừa lúc thấy được Lôi Đình đứng ở ngoài cửa trường, xem qua biểu tình kinh ngạc của nàng, hần biết rõ nàng rất bất ngờ. Hiện tại cảm tình của hần và tiểu công chúa được bồi dưỡng cũng rất tốt, đã đến thời điểm hần đưa bọn họ về nước, làm như vậy hần sẽ ko phải chịu đựng cuộc chiến nước miếng của ông và ba mẹ mỗi ngày

"Vợ yêu, nhìn thấy anh, sao em lại kinh ngạc như thế?" Cung Thần Hạo đuổi theo nàng, đứng đối diện nàng, cười hỏi

Lôi Đình ngược mắt chống lại ánh nhìn của hần, căng thẳng lùi về phía sau "Anh.... ....sao anh lại ở đây?"

"Anh làm giáo viên ở chỗ này, vậy thì tại sao anh lại ko thể ở đây?" Cung Thần Hạo tiến lên từng bước, giọng điệu lưu manh, đùa cợt nói

Giáo viên? Hần sao lại có thể làm giáo viên ở đây? Chẳng lẽ hần muốn đem tiểu Huyền Huyền mang đi?? Sau khi suy nghĩ 1 chút, Lôi Đình nhất thời trở thành gà mái bảo vệ con, liền trừng mắt nhìn hần nói "Tôi mặc kệ anh ở đây làm cái gì, nhưng mà tôi ko cho phép anh mang tiểu Huyền Huyền đi"

Cung Thần Hạo nhìn biểu tình giờ phút này của nàng liền lắc lắc đầu cười nói "Em nhầm rồi, anh ko muốn đem tiểu Huyền Huyền đi, mà là đem mẹ con em cùng đi"

"Ko, tôi.... ....chúng ta đã ly hôn" Lôi Đình dời tầm mắt, nàng rất sợ đối mặt với ánh mắt của hần, nếu nhìn vào mắt hần, nàng sẽ ko thể nói ra những lời đó

"Chẳng lẽ, anh trước đây vẫn chưa nói rõ sao? Bản hợp đồng kia đã sớm bị anh xé bỏ, anh ko thể ly hôn với em, cho nên em tốt nhất là chết tâm đi, chúng ta hãy cùng nhau về nước" Cung Thần Hạo thật không hiểu vì sao nàng lại cố chấp như thế, hần đã chịu xuống nước, cho nàng một bậc thang để xuống, nàng chỉ cần chịu khó leo xuống là được

Lôi Đình vội vàng kéo khóa túi xách của mình, rất nhanh đã lôi ra một xấp tài liệu, đưa ra trước mặt hần "Ký tên đi!" Đây là tờ giấy ly hôn mà hai ngày trước nàng đã nhờ luật sư làm giúp

Cung Thần Hạo lạnh lùng tiếp nhận, nhìn cũng ko nhìn, đã đem xấp giấy xé bỏ "Anh ko ly hôn" Hần gần từng tiếng, nói vô cùng kiên định

Lôi Đình mở to đôi mắt đẹp, nhìn những mảnh giấy bị xé rách "Rốt cuộc anh muốn thế nào?" Giấy tiếp theo, Lôi Đình đã ngồi xổm xuống úp mặt lên đùi, ôm chính mình khóc lên

Cung Thần Hạo nhìn Lôi Đình òa khóc, thân thể có chút run run, trong lòng chịu đựng đau đớn. Tại sao nàng ko hiểu rõ dụng tâm của hần? Nếu muốn buông tay, thì ba năm trước hần đã buông tay, mặc kệ lúc trước hần có bao nhiêu phụ nữ hay từng có bao nhiêu phụ nữ nhưng mà điều quan trọng nhất bọn họ trước sau đều không phải là nàng

"Đừng khóc, sắp tan học rồi, em như vậy, người khác nhìn vào sẽ tưởng anh bắt nạt em" Cung Thần Hạo muốn ôm nàng thật chặt, nhưng hần lại ko thể làm được, hần chỉ có thể nói ra những lời trái với lương tâm của mình. Thật may là vị trí của cái nhà trẻ này, có chút chút hẻo lánh, nên người qua lại cũng rất ít

Lôi Đình nghe thấy lời hần nói, nàng cũng muốn ngừng khóc, nhưng mà nước mắt ko kềm lại được vẫn cứ tuôn rơi. Nàng chán ghét bản thân mình như

vậy , luôn rối loạn khi gặp mặt hân

Cung Thần Hạo thấy nàng thật lâu vẫn không đứng dậy , liền một phen kéo tay nàng . Tay cầm chặt đôi bờ vai nàng , khiến nàng nhìn thẳng vào tầm mắt hân . Lúc này nơi khóe mắt nàng vẫn còn ngấn ngấn nước mắt xung , về mặt đầy nước mắt "Nếu muốn ly hôn , thì nhất định phải về nước , chúng ta hãy cho nhau thời gian 3 tháng, nếu ba tháng sau, em vẫn muốn ly hôn, anh sẽ để em đi" Đây là thỏa thuận cuối cùng của hân, chỉ cần cho nhau thời gian ở chung, hân tin tưởng , nhất định nàng sẽ yêu hân lại

Ba tháng?Thời gian? Nàng nhìn hân, đầu óc xoay chuyển một hồi, lát sau mới do dự mở miệng đáp "Được, tôi chấp nhận" Nếu muốn đánh cược!! Vậy thì nàng sẽ đánh cược lúc này

"Anh cho em 1 tuần, em đem mọi chuyện ở bên này xử lý thật tốt" Cung Thần Hạo nói

Lôi Đình nhìn hân , gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý

"Lau mặt của em một chút đi" Cung Thần Hạo buông vai của nàng ra , từ trong túi áo rút ra một cái khăn giấy đưa cho nàng

Lôi Đình tiếp nhận rất nhanh đã dùng khăn lau lau . Cung Thần Hạo buồn cười nhìn , định vươn tay giúp nàng gỡ miếng giấy dính trên mặt, ai ngờ nàng lại lui xuống phía sau vài bước, hai mắt nhìn chằm chằm hân

"Giấy dính vào mặt" Cung Thần Hạo thu tay lại, tức giận nói (Rin: Hạo ca ko ăn được đậu hũ nên tức ...há há....)

Lôi Đình cúi đầu "Tôi tự lấy nó ra là được" Sau đó nàng lấy từ trong túi ra một cái gương nhỏ, lau mảnh giấy trên mặt đi

"Đã đến giờ ra về, đi thôi!" Cung Thần Hạo nói xong, liền dẫn đầu đi phía trước , sau đó xoay người bước vào vườn tre

"Mẹ.... .." Lôi Từ Huyền vẫy vẫy cánh tay nhỏ bé, miệng lớn tiếng kêu , lúc này nàng đang được Cung Thần Hạo ôm trong ngực

Lôi Đình ko nhìn hân chỉ nhìn tiểu Huyền Huyền vẫy vẫy tay, cười nói "Nào, tiểu công chúa, cho mẹ ôm 1 cái"

"Mẹ.... ..con muốn ôm thầy.... .." Lôi Từ HUYên chu chu cái miệng nhỏ nhắn (Rin: bé Huyền yên tâm ....sau này ngày nào em cũng được ôm)

"Tiểu Huyền Huyền ngoan nha!! Đã đến giờ tan học, thầy chỉ có thể đưa con đến đây" Cung Thần Hạo dịu dàng nói

"A.... ..vậy tiểu Huyền Huyền muốn hôn hôn.... .." Lôi Từ Huyền chỉ chỉ khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nói

"Được" Cung Thần Hạo ko chút nào keo kiệt hôn lên hai má của nó

Lôi Từ Huyền cũng đáp lại bằng cách hôn lên mặt hân hai cái, sau đó nó mới buông tay để cho Lôi Đình ôm lấy rồi quay đầu hướng Cung Thần Hạo nói "Thầy ơi.... ..tiểu Huyền Huyền đi nha.... .."

"Ừ, ngày mai gặp" Cung Thần Hạo cười nói, con bé này thật đáng yêu

"Tạm biệt.... .." Xoay người đi, nó cũng ko quên tặng cho hân 1 cái hôn gió

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96

Hai tay nắm chặt vô lăng, đôi mắt thịnh nộ bốc hỏa, khuôn mặt lạnh lùng , nhìn xa xa cái chuyện vừa xảy ra , tuy rằng hân ko nghe được nội dung câu chuyện bọn họ nói , nhưng xem qua cái hình ảnh ấy , tim của hân như bị một con dao sắc bén cứa vào , từng chút, từng chút một cứa thật sâu vào đáy lòng hân

Cổ nén suy nghĩ chất vấn kích động , hân ko thể làm ra cái hành động như vậy , hân đã chấp nhận cho nàng thời gian, mà nàng cũng đã đồng ý sẽ lấy hân, cho nên, việc hiện tại hân phải làm chỉ có thể là chờ đợi

Hôm nay , hội họp chấm dứt sớm , hân vốn định cùng nàng đi đón tiểu Huyền Huyền , nhưng mà hân vừa định đến đón nàng thì đã thấy nàng đã bắt được 1 chiếc taxi . Bất đắc dĩ, hân chỉ có thể đi theo phía sau chiếc xe đó, nếu hôm nay hân ko đến đây, thì cũng sẽ ko thể nhìn thấy cái cảnh đau lòng ấy!! Tiểu Huyền Huyền xem ra cũng thật thích "hân" (Cung Thần Hạo)

Điều này khiến hân có chút bất an , dù sao Cung Thần Hạo cũng là cha ruột của nó, bọn họ có quan hệ ruột thịt , ko.....ko.....hơn 2 năm nay, hân là người luôn ở cạnh 2 mẹ con họ , mà tiểu Huyền Huyền cũng rất quấn quýt hân , cho nên cơ hội của hân sẽ nhiều hơn Hạo . Cứ tưởng tượng rồi lại phủ nhận, hân thật mâu thuẫn, một chút cũng ko giống với hân trước đây

"Mẹ.... ...." Lôi Từ Huyền kéo kéo Lôi Đình đang bắt xe

"Sao vậy?" Lôi Đình quay người lại , cúi đầu hỏi

"Mẹ.... ....tiểu Huyền Huyền có nhìn thấy ba Mạch lái xe đến a.... ...." Lôi Từ Huyền cười hi hi nói

"Thật sao? Ở chỗ nào?" Lôi Đình ngồi xổm xuống, nhìn nàng hỏi, hắn cũng đến đây sao? Vậy chuyện vừa rồi, hắn có nhìn thấy ko? Trong lòng nàng ko tự giác lo lắng

"Đứng ở phía sau mẹ.... ...." Lôi Từ Huyền nói xong, liền chạy lại chỗ Minh Thiên Mạch vừa xuống xe

"Ba Mạch, mẹ ngẩng người trông thật ngốc.... ...." Lôi Từ Huyền vòng cánh tay nhỏ qua cổ hắn, cười híp mắt nói

"Đúng vậy!! Chỉ có tiểu công chúa nhà chúng ta là thông minh nhất" Minh Thiên Mạch nâng tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, cười nói

Lôi Từ Huyền bị hấn "nặng , nặng" cười lên ko ngừng

Lôi Đình vội vàng đứng dậy , nhìn hấn ôm tiểu Huyền Huyền đứng ở một bên xe, khuôn mặt nở nụ cười như lúc trước , điều này khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm, thở dài một hơi, hấn là nàng đã suy nghĩ quá nhiều

"Anh tới khi nào?" Lôi Đình bước lên phía trước hai bước

"Ừ, hôm nay họp vừa xong, anh đã muốn thử qua thời vận 1 chút, ko ngờ tới muốn đi gặp em vừa vận lại chạm mặt ở đây , hai người vẫn chưa đi" Minh Thiên Mạch cố tỏ ra bình tĩnh, hấn không muốn để cho nàng phát hiện ra điều gì bất thường

"A, là như vậy à!" Lôi Đình nghe thấy câu này xong mới thật sự yên lòng

"Tôi thật vinh hạnh , vậy hai vị công chúa có muốn ăn tối ko?" Minh Thiên Mạch điểm cái mũi nhỏ của Lôi Từ Huyền, giọng điệu cười đùa nói

"Muốn.... ....tiểu Huyền muốn ăn kem ly ... .loại thật lon a.... ...." Lôi Từ Huyền vỗ vỗ tay vui vẻ nói

"Được, vậy thì mua loại lớn nhất" Minh Thiên Mạch cung chiều nói

Lôi Đình cảm giác đang có 1 tầm mắt nhìn mình khiến nàng rất ko thoải . Giương mắt nhìn lại vườn trẻ , người nhìn nàng là hấn, tuy rằng vị trí có chút xa, nhưng nàng vẫn có thể xác định là hấn

"Em đang nhìn gì vậy?" Minh Thiên Mạch nhìn nàng hỏi, theo ánh mắt của nàng lướt qua

"Ko chúng ta đi thôi, em đói bụng" Lôi Đình vội vàng ôm tiểu Huyền Huyền từ trong lòng hấn, mở cửa sau của xe ra, ngồi xuống

Minh Thiên Mạch thở vào 1 hơi, nếu nàng ko muốn hấn biết, hấn cũng ko thể làm rõ, quay đầu , tầm mắt hấn lướt qua cửa lớn của vườn trẻ , ngoại trừ vài bậc phụ huynh đón con, cũng ko thấy bóng dáng của "hấn" . Hấn mở cửa xe ngồi vào vị trí điều khiển

Quay người lại , nhìn Tiểu Huyền Huyền đang chơi trò "côn trùng bay bay" cùng với Lôi Đình , lại đảo mắt nhìn Lôi Từ Huyền cười ha ha , hấn mỉm cười nói "Xuất phát nha, hai người ngồi cho chắc" Xoay người, hấn khởi động xe, nhanh chóng rời khỏi vườn trẻ

Dọc đường đi, Lôi Đình và hấn cũng ko nói chuyện nhiều với nhau, nàng sợ chính mình sẽ lỡ mồm nói ra . Mãi cho đến khi về nhà , xuống xe, nàng mới mở miệng nói "chúc ngủ ngon" rồi mới vào nhà

Đem Tiểu Huyền Huyền ngủ say đánh thức, giúp nó tắm rửa, thay áo ngủ, rồi dỗ nó ngủ xong nàng mới đóng cửa phòng lại , rồi gọi tất cả mọi người ngồi chờ ở phòng khách

"Tiểu Đình tỷ, chị có chuyện gì muốn nói sao?" Lâu Tiểu Vũ cầm ly nước, ngồi trên sofa hỏi

"Đúng vậy! Tiểu Đình, người có chuyện gì a!?" Nam Cung Tuyết khoanh tay hỏi

"Chẳng lẽ là , chị và Thiên Mạch ca đã định được ngày kết hôn" Bạch Kì Linh mở lớn đôi mắt đẹp, vẻ mặt cực kì tò mò hỏi

"Mỗi người một câu , làm sao tiểu Đình nói " Tôn Phi Lâm ngồi ở một bên liếc trắng các nàng

"Ta muốn nói một chuyện" Lôi Đình nhìn nhìn các nàng nói

"Chuyện gì?" Nam Cung Tuyết hỏi

Tầm mắt Lôi Đình dán trên người Tôn Phi Lâm, mở miệng nói "Thật ra, cũng ko phải là chuyện lớn gì , chỉ là ta và tiểu Huyền Huyền phải về nước một thời gian, mong mọi người thay ta chăm sóc trà lâu"

"Là việc này? Ời.....hại em mong đợi cả nửa ngày, còn tưởng rằng chị đã định được ngày kết hôn nữa chứ" Bạch Kỳ Linh sau khi nghe xong, giọng nói có chút mất mát

"Tiểu Linh" Tôn Phi Lâm kêu lên, tay đánh vào đầu nàng "Nói nói cái gì, tiểu Đình, đừng để tâm, ngại về nước làm gì?"

"Ách.... ....chỉ là.... ....chỉ là muốn trở về thôi" Lôi Đình cúi đầu nói

"Chỉ đơn giản như vậy? Không còn chuyện gì khác?" Nam Cung Tuyết thấy bộ dạng của nàng, hẳn là đã xảy ra chuyện, nếu không, làm sao, nàng lại đột ngột về nước?

"Chờ ta trở lại, ta sẽ mọi người nói rõ nguyên nhân ta về nước, hiện tại, ta muốn nhờ mọi người giúp 1 chuyện, chuyện ta về nước, đừng để cho Thiên Mạch biết, còn lý do hi vọng mọi người tự nói với hắn" Lôi Đình nhìn nhìn các nàng nói

"Tại sao lại không cho Thiên Mạch biết?" Lâu Tiểu Vũ mở miệng hỏi

"Bởi vì.... ....bởi vì.... ....không có tại sao cả, chỉ là ta không muốn để cho hắn biết, mọi người giúp ta đi!" Trong mắt Lôi Đình có chút chờ mong

Các nàng nhìn nhìn lẫn nhau, có chút ngắc ngứ. Nếu đã nói như vậy, các nàng cũng chỉ có nước đành chấp nhận, nếu người ra quyết định là nàng, mặc kệ là đúng hay sai, cũng đều có đạo lý

"Cám ơn.... ....còn nữa, chuyện trà lâu phiền mọi người" Lôi Đình cười nói

"Nếu cảm thấy làm phiền chúng ta, thì phải trở về sớm chút, biết hay không?" Tôn Phi Lâm nói

"Ta sẽ về sớm" Lôi Đình trả lời

"Ai.... ....chỉ nghĩ đến sau khi các người rời đi, căn nhà này cũng sẽ rất lạnh lẽo!! Thứ hai này nhất định phải cùng tiểu Huyền Huyền bồi dưỡng cảm tình 1 chút" Lâu Tiểu Vũ buông ly nước trong tay ra, về mặt cao thâm nói

"Đúng vậy a! tiểu công chúa đi rồi, thì cũng sẽ mất đi rất nhiều niềm vui" Nam Cung Tuyết cũng phụ họa theo

"Tiểu Đình tỷ, em quyết định rồi, tuần này em sẽ thay chị đưa tiểu công chúa đi học" Bạch Kỳ Linh nhìn Lôi Đình nói

"Ừ, ngày mai ta cũng đến siêu thị bách hóa mua cho tiểu công chúa mấy bộ quần áo" Tôn Phi Lâm trầm tư nói

Lôi Đình nhìn nhìn năm người các nàng, mỗi người 1 câu, trong lòng vô cùng cảm động, nàng sẽ trở về, nhất định sẽ về

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97

Thời gian trôi qua thật nhanh, thấm thoát 1 tuần đã như nước chảy trôi qua

Mấy ngày nay, trước nàng đã xử lý tốt mọi việc, sau lại về nhà cùng các nàng nói chuyện mình phải rời đi 3 tháng, tiếp theo lại xin cho tiểu Huyền Huyền tạm nghỉ học, công việc bù như vậy cho nên thời gian trôi qua rất nhanh

Chờ cho mọi việc được thu xếp thật thỏa đáng, Lôi Đình nắm tay tiểu Huyền Huyền, đứng ngoài cửa lớn, nhìn lại căn phòng nàng đã ở 3 năm, cảm tình với nó hẳn là rất sâu, hơn nữa bên trong căn nhà này còn có một đám bạn tốt rất quan tâm chăm sóc nàng

"Mẹ.... ...." Lôi Từ Huyền ngược đầu kêu lên

Lôi Đình lấy lại tinh thần nhìn nó dịu dàng hỏi "Tiểu công chúa làm sao vậy?"

"Mẹ, không phải chúng ta sẽ sống ở thành thị sao?" Lôi Từ Huyền hỏi

"Đúng vậy!" Lôi Đình vuốt ve đầu nó, cười cười hỏi "Tiểu công chúa có muốn đi không?"

"Muốn....." Lôi Từ Huyền dùng sức gật gật đầu "Hì....con có thể đi máy bay....có thể bay bay nhà...."

Hiện tại chỉ mới sáng giờ, các nàng vẫn còn chưa thức dậy, chia tay vào thời điểm này, nàng sẽ không rơi nước mắt, bởi vì nàng còn có thể trở về, nhất định phải trở về. Lôi Đình nhìn nhìn lại xung quanh căn hộ, sau đó lại mang theo hành lý, nắm tay tiểu Huyền Huyền đi đến 1 chiếc xe riêng, đây là chiếc xe mà hắn phải đến để đưa đón nàng. Ba tháng, sẽ trôi qua rất nhanh

Đứng trên ban công lầu 2 nhìn xuống, Lâu Tiểu Vũ nhìn xuống chiếc xe đang chạy ngày 1 xa dần hỏi "Chị nói xem, tiểu Đình tỷ còn trở về ko?"

"Ko biết, có lẽ có, có lẽ ko" Nam Cung Tuyết tựa người vào lan can, tầm mắt cũng dán vào chiếc xe đang chạy càng lúc càng xa

"Nàng, có khả năng nàng sẽ ko trở lại..." Tôn Phi Lâm chợt có cái loại cảm giác hạnh phúc của tiểu Đình ko nằm ở...cái quốc gi này, mà nó lại nằm ở chính cái thành phố mà Lôi Đình sẽ đến

"Tiểu Phi tỷ, tiểu Đình tỷ sẽ trở về, Thiên Mạch ca còn ở nơi này, nàng ko trở lại, thì anh ấy sẽ ra sao?" Bạch Kỳ Linh ko tán thành quan điểm của Phi Lâm

"Đúng vậy! Tiểu Đình tỷ nhất định sẽ trở về" Lâu Tiểu Vũ nhìn chiếc xe khuất bóng nơi phương xa, giọng điệu kiên định nói

"Ta cũng muốn thế" Bạch Kỳ Linh than thở, mỗi lần nhớ khuôn mặt ngọt ngào của Tiểu Huyền Huyền cùng cái miệng nhỏ nhắn của nó, các nàng liền cảm thấy buồn cười, chỉ cần nhìn qua khuôn mặt vui vẻ ấy, tâm tình cũng sẽ thả lỏng theo

Tôn Phi Lâm ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh trong quang đãng, không khí sáng sớm đặc biệt trong lành, gió nhẹ dịu dịu thổi, phả vào khuôn mặt, thật thoải mái. Tiểu Đình, nếu đây đã là con đường mà người lựa chọn, thì người phải thoải mái mà đi đến cùng, đừng để bản thân mình hối hận, vì nếu như bỏ lỡ, thì người phải lỡ cả đời, hãy nhớ kỹ, nhất định phải hạnh phúc....

"Được rồi, đi vào thôi! Thời gian còn sớm, ta còn muốn ngủ thêm" Nói xong, Tôn Phi Lâm liền xoay người bước vào phòng học

Lâu Tiểu Vũ cũng ngáp 1 cái....đuổi thẳng thân người "Em cũng trở về ngủ, ngày hôm qua chơi đùa với tiểu công chúa trễ quá" Nói xong nàng cũng rời đi

Bạch Kỳ Linh thấy cả hai nàng đều đi vào, ở lại đây cũng ko còn ý nghĩa nữa, liền đối với Nam Cung Tuyết đang tựa vào lan can nói "Tiểu Tuyết tỉ, chúng ta cũng vào đi thôi"

"Người vào trước đi, lâu lâu dậy sớm, ta muốn hít thở ko khí trong lành nhiều 1 chút" Nàng sau khi đã tỉnh dậy, sẽ ko thể ngủ tiếp được nữa, cho nên muốn nàng ngủ bù cũng vô dụng

"Vậy được rồi!" Bạch Kỳ Linh nhìn thấy nàng nói vậy, nhún vai, rồi rời đi, để lại một mình Nam Cung Tuyết

Đã bao lâu ko có được thời gian ở 1 mình, hít thở ko khí lúc sáng sớm? Nàng ko biết, nàng chỉ biết mấy năm qua, nàng đã có thói quen bận rộn, chỉ khi làm việc bận rộn, nàng mới ko thể nhớ lại kỉ ức cũ đã muốn quên đi

Tầm mắt dừng lại cuối con đường, trong lòng nàng cũng nặng nề theo, nghĩ đến chuyện nhận được e-mail ngày hôm qua, hẳn rồi cuộc có nhớ đến mình ko? Hay là chỉ cảm thấy trò chơi này nên tiếp tục? Ko, nàng ko có sức lực để cùng hắn dây dưa nữa, cho nên sau 1 giờ do dự, nàng đã dứt khoát đem bưu kiện của hắn vứt bỏ. Hắn, đã ko còn nằm trong thế giới của nàng

"Phù... ..ko nghĩ nữa, hay là tính cách đem thư của Lôi Đình đưa cho nàng trao cho Thiên Mạch khiến hắn ko nghi ngờ đi!" Nàng đối với khoảng không, thì thảo tự nói, nàng nên nghĩ ra cái lý do gì để giao thư cho Thiên Mạch 1 cách êm thấm đây, ai....thở dài, nàng cũng đi vào phòng

---

"A.... ..thầy.... .." Bước vào phòng VIP phi trường, Lôi Tử Huyền, mở to mắt, nghi hoặc nhìn nàng bước đến gần Cung Thần Hạo "Mẹ.....thầy kia.... ..thầy cùng về nước với chúng ta sao?"

Cung Thần Hạo ko đợi Lôi Đình trả lời, liền 1 phen ôm lấy Lôi Tử Huyền, gương mặt nở nụ cười dịu dàng "Đúng vậy! Chúng ta sẽ cùng đi, tiểu Huyền Huyền có vui ko?"

"Thật sao?" Lôi Tử Huyền nhún mày hỏi, nhìn ngược lại về phía mẹ, hi vọng nàng có thể cho nó câu trả lời xác đáng

"Ừ" Lôi Đình gật gật đầu

"Oa! Thật tốt quá, thầy cũng đi chung a.... .." Lôi Tử Huyền thấy mẹ gật đầu, liền nở nụ cười

Cung Thần Hạo điểm cái mũi nhỏ của nó 1 cái, sửa lại lời nói cho nó "Ko được kêu bằng thầy nữa!! Phải kêu là ba! Có biết ko?"

"Ba?" Lôi Tử Huyền gãi gãi đầu, ko rõ lý do tại sao nàng phải gọi thầy là "ba"

"Đúng vậy! Bởi vì ta là ba ruột của tiểu Huyền Huyền! Cho nên, tiểu Huyền Huyền phải gọi ta là ba, ko được gọi là thầy nữa!" Cung Thần Hạo kiên nhẫn giải thích cho nó, nụ cười trên mặt vẫn ko tắt, ngược lại càng thêm nở rộ

"Mẹ.... ..thầy là ba sao?" Lôi Tử Huyền quay đầu nhìn về phía mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn ngàn phần khó hiểu

Lôi Đình trong khoảng thời gian ngắn ko biết nên giải thích như thế nào cho nó, nàng chỉ chậm rãi gật gật đầu, hẳn là ba ruột của nó, cho hắn cũng ko cái gì xấu để dấu diếm

"Hi hi.... .....tiểu Huyền Huyền có ba.... .....tiểu Huyền Huyền có ba" Lôi Tử Huyền vui vẻ vỗ vỗ bàn tay bé nhỏ , vừa kêu, vừa hôn vào hai bờ má của Cung Thần Hạo, thật tốt quá, ba của nó thật đẹp trai nha!! nó có đến 3 người cha, ha.... .....thật là vui!!

Cung Thần Hạo có chút bất ngờ , ko ngờ tới tiểu Huyền Huyền lại vui vẻ như thế, một chút cũng ko bài xích, điều này thật khiến hắn ngạc nhiên . Dù sao đó cũng là 1 khởi đầu tốt, ba tháng kế tiếp, hắn phải bồi dưỡng tình cảm với mẹ con các nàng thật tốt

Lôi Đình mở to hai mắt nhìn cảnh tượng này. Nàng ko ngờ tới, tiểu Huyền Huyền sau khi biết chuyện lại tỏ ra vui vẻ như vậy, điều này khiến cho nàng có chút ngoài ý muốn, nhưng mà nếu như giấu lại cũng ko có gì là quá đáng . Dù sao trong người tiểu Huyền Huyền cũng chảy chung dòng máu với hắn, vì quan hệ huyết thống này, nên nó sẽ ko nghi ngờ

Cung Thần Hạo sau khi hôn vào 2 má tiểu Huyền Huyền lại nhìn đồng hồ, rồi xoay qua nói với Lôi Đình "Đi thôi, chúng ta lên máy bay"

Lôi Đình ko nói gì, chỉ đi theo phía sau hắn. Hắn đã chuẩn bị tất cả thật tốt, cho nên nàng ko cần phải lo chuyện nào khác

Lôi Tử Huyền vui vẻ, sau khi lên máy bay, ánh mắt liền đảo nhìn xung quanh , hiện tại nó đang ngồi bên cạnh Cung Thần Hạo, cười hi hi nói "Ba! Máy bay bay bay a!"

"Về sau ba mang con đi máy bay nhiều chút được ko?" Ngồi trong khoang hạng nhất, Cung Thần Hạo quay đầu cười nói

"Được.... ...." có thể thường xuyên ngồi rồi, thật tốt quá "....Ba, tại sao ba lại làm thầy giáo? Còn có nữa a...tại sao trước đây tiểu Huyền Huyền chưa gặp qua ba?"

"Đó là bởi vì ba có rất nhiều việc, cho nên ko thể đi thăm tiểu Huyền Huyền!! Hiện tại ba rất rảnh, nên muốn cùng tiểu Huyền Huyền bù đắp tình cảm a!" Cung Thần Hạo dịu dàng nói

"Như vậy sao! Vậy ba, có nhớ tiểu Huyền Huyền ko?" Lôi Tử Huyền nhìn hắn hỏi

"Nhớ a! Nhớ đến tâm can đều đau nhói " Cung Thần Hạo làm bộ vuốt ngực

"Ko đau, ko đau..." Tiểu Huyền Huyền giúp ba thổi thổi "phù phù....phù phù...ko đau nữa!"" Tiểu Huyền Huyền vừa nói xong liền chu chu đôi môi nhỏ giúp hắn thổi hơi vào ngực

"Tiểu Huyền Huyền thật ngoan" Cung Thần Hạo nâng tay, vỗ về đầu nó , trong lòng rất mãn nguyện

Lôi Đình vừa kên máy bay vốn định nói với hắn để cho nàng và tiểu Huyền Huyền ngồi gần nhau, nhưng mà nàng cũng muốn cùng hắn ngồi gần , vì thế nàng chỉ có thể thỏa hiệp ngồi ở bên kia, nhìn hai cha con tán gẫu đến quên trời quên đất .Lúc trước , nếu như nàng ko bỏ đi, kết quả có phải sẽ ko như thế này? Càng nghĩ, mí mắt nàng càng lúc càng nặng.... ..

Khi Lôi Đình tỉnh lại , nàng liền phát hiện nàng đang tựa vào vai người, mà trên người cũng đang đắp một cái mềm mòng, mở to mắt nhìn, nàng vội vàng ngồi dậy, quay đầu nhìn về phía bên cạnh, ách.... ....là hắn? Ko phải vừa rồi hắn còn đang tán gẫu với tiểu Huyền Huyền sao? Tại sao nàng lại ngồi bên cạnh nàng? Tiểu Huyền Huyền đâu?

"Tiểu Huyền Huyền đang ngủ, trợ lý của anh sẽ chăm sóc nó, em ko cần lo" Cung Thần Hạo nhìn vào tờ tạp chí trong tay, nói

Lôi Đình cúi người lướt mắt nhìn qua hắn , nàng làm đúng theo như lời hắn nói, thả lỏng tâm tư, sau đó ngồi thẳng người "Em ngủ có lâu ko?"

"Ngủ ba giờ, ko lâu" Cung Thần Hạo đóng tờ báo lại, nhìn nàng trả lời

Đêm qua ngủ quá trễ, hôm nay lại phải dậy sớm, cho nên nàng mới ngủ sâu như vậy "A!" Lôi Đình chuyển tầm mắt về phía cửa sổ, từng đám mây trắng xoa vãn trôi qua, chỉ còn mấy tiếng nữa, nàng sẽ trở về T thị . Ko biết T thị có thay đổi ko, ba mẹ như thế nào, còn cả ông nữa, nghĩ đến ông, Lôi Đình vội xoay người, nhìn hắn hỏi "Thân thể.....ông vẫn khỏe mạnh chứ?"

"Ông? Em còn quan tâm ông sao?" Cung Thần Hạo hỏi, nếu như nàng thật sự quan tâm, tại sao lại bỏ đi một mạch đến 3 năm, 1 chút tin tức cũng ko có

"Em đương nhiên quan tâm ông" Lôi Đình vội vàng trả lời , sao lại ko quan tâm, ba năm nay, nàng ko lúc nào là ko nhớ tới ông, nàng hi vọng ông sẽ tha thứ cho nàng, cũng hi vọng thân thể ông vẫn khỏe, cả ba mẹ cũng vậy

Nhìn vẻ mặt của nàng , Cung Thần Hạo cũng ko muốn dấu diếm nữa, liền nói ra "Mấy năm nay thân thể ông vẫn khỏe, bác sĩ vẫn đúng hẹn kiểm tra cho ông"

"Thật vậy sao? Còn ba mẹ?"

"Ba mẹ cũng vậy"

"Vậy thì tốt rồi" Nghe được câu trả lời của hắn, Lôi Đình thở phào 1 hơi, tầm mắt lại dán vào bên ngoài cửa sổ, sau khi về nước, nàng nhất định phải đưa tiểu Huyền Huyền đến thăm bọn họ, nàng rất nhớ bọn họ, rất nhớ .....nếu như bọn họ nhìn thấy tiểu Huyền Huyền hắn là rất vui vẻ đi! Sau 3 năm mới cho bọn họ nhìn thấy cháu nội và cháu nội, ko biết bọn họ có trách cứ nàng ko??

Nhìn nàng quay mặt, nàng thật sự ko quan tâm hần 1 chút nào sao? Hần nghĩ nghĩ trong lòng ko dám lên tiếng, lại cầm lấy tờ báo lẩm nhẩm đọc

---

Nước Pháp, Paris, Thị Quang trà lâu, hai giờ chiều

"Thiên Mạch đại ca, anh đến rồi!" Tiểu Ái giương mắt nhìn Thiên Mạch vào cửa, cười nói

"Ừ, tiểu Dĩnh có ko?" Minh Thiên Mạch mỉm cười hỏi, trong trà lâu lúc này có rất nhiều người, tiếng nhạc cổ điển du dương vang lên khiến cho tâm tình người nghe cũng thả lỏng

"Hôm nay Dĩnh tỷ ko có tới?" Tiểu Ái trả lời

Vương Tư Tư vừa đưa bánh xong, liền cầm khay trở về, nhìn Minh Thiên Mạch đứng trước quầy bar, chào hỏi nói "Thiên Mạch đại ca, buổi chiều tốt lành"

"Xin chào" Minh Thiên Mạch quay người lại mỉm cười đáp trả

"Đến tìm Dĩnh tỷ sao? Hôm nay chị ấy ko đến!" Vương Tư Tư buông khay cười nói

"Ko phải, anh và tiểu Tuyết có hẹn sẽ gặp mặt ở đây" Minh Thiên Mạch nói, vốn nghĩ đến Tiểu Dĩnh sẽ có mặt ở đây, nhưng lại ko ngờ đến hôm nay nàng ko đến trà lâu

"Như vậy đi! Minh Thiên Mạch đại ca, anh ra văn phòng chờ trước, lát nữa em sẽ cho người đem trà vào" Tiểu Ái nói

"Đúng rồi, Thiên Mạch đại ca, lần mẹ của Mạch đại ca có đến đây tìm Dĩnh tỷ" Tiểu Ái mở miệng nói

Minh Thiên Mạch rất nhanh xoay người hỏi "Đến khi nào? Mẹ tìm tiểu Dĩnh có chuyện gì?"

"1 tuần trước, tìm tiểu Dĩnh chuyện gì thì em ko biết, em chỉ biết hai người họ nói chuyện ko êm đẹp, ly trà cũng bị đập vỡ" Tiểu Ái đem những điều mình biết nói ra hết

"Cảm ơn, anh biết rồi" Minh Thiên Mạch nói xong liền xoay người, theo đà đi vào văn phòng, mẹ tìm tiểu Dĩnh có chuyện, muốn Tiểu Dĩnh rời bỏ hần sao?

"Đúng là hoàng tử nha! Tao nhả, lịch thiệp, lịch sự, khi cười lên lại rất đẹp trai nữa" Vương Tư Tư nhìn hần bước vào phòng, chép miệng cảm thán

"Tiểu Ái nâng tay, vỗ vào đầu nàng 1 cái "Người thôi đi! Người đó là vị hôn phu của tiểu Dĩnh, người ko có cơ hội, đi pha trà!"

Vương Tư Tư xoa xoa chỗ bị đánh, trừng mắt nhìn nàng, báo oán nói "Ta chỉ là muốn xem thử thôi, có sao đâu, người ko biết lực đánh của mình rất lớn sao? Đau chết ta mất!"

"Rất đau sao? Được rồi, ta đã biết, lần sau ta sẽ dùng lực nhỏ lại" Tiểu Ái tình bơ nói

"Cái gì? Còn có lần sau? Lần sau người đánh ta, ta sẽ đánh trả" Nói xong, nàng hung tợn liếc mắt nhìn Tiểu Ái 1 cái, rồi tự mình đi pha trà, mà về chuyện mẹ của Mạch đại ca, nàng đã sớm biết, cho nên cũng ko muốn hỏi gì thêm

Tiểu Tuyết lắc lắc đầu cười, nha đầu kia, đánh một chút cũng có sao đâu, đúng là thích so đo, nàng cúi đầu sửa sang lại trà cụ, rồi sắp đặt chúng thật chỉnh tề

"Tiểu Ái, Thiên Mạch có tới ko?" Nang Cung Tuyết nhẹ nhàng gõ gõ quầy bar hỏi

"Tuyệt tỷ, chị đến rồi, Thiên Mạch đại ca đang ở văn phòng chờ chị" Tiểu Ái đưa tay chỉ vào cửa văn phòng nói

"Hần đã đến rồi sao?" Nam Cung Tuyết hỏi

"Đến sớm hơn so với chị 5 phút" Tiểu Ái đại khái ước lượng

"Chị đi vào trước" Nam Cung Tuyết nói xong, liền hướng vào trong

"Tuyệt tỷ, chị đã đi vào vậy thì thuận tiện đem trà vào cùng luôn, đỡ cho em phải đi 1 chuyến" Vương Tư Tư đem bình trà ngon, đặt trên khay, nói nói trước mặt nàng

"Đồ quý này!" Nam Cung Tuyết quở trách 1 câu, rồi bung khay trà đi vào văn phòng, nhân tiện đem cửa văn phòng đóng lại

Minh Thiên Mạch đứng trước cửa sổ, quay người, nhìn Nam Cung Tuyết cười nói "Em đã đến rồi" Vừa nói hần lại vừa quay về sô pha

"Ừ" Nam Cung Tuyết đem bình trà đặt lên bàn, mang khay không đặt xuống bên rồi ngồi xuống

Minh Thiên Mạch ngồi xuống đối diện nàng, nâng trà lên, hé miệng uống 1 ngụm "Tìm anh đến đây ko phải là chỉ uống trà thôi chứ?"

"Đương nhiên là ko phải" Nam Cung Tuyết mở túi xách ra, từ bên trong lấy ra 1 phong thư, đưa đến trước mặt hắn nói "Nè! Đây là bức thư tiểu Đinh đưa cho anh"

Minh Thiên Mạch hồ nghi tiếp nhận bức thư, nhìn phong thư hắn hỏi "Sao cô ấy lại đưa thư cho anh? Hơn nữa tại sao ko tự mình đưa mà lại nhờ em làm hộ?" Hỏi xong, hắn ngược mắt nhìn

"Ách.... .....chuyện này....." Nam Cung Tuyết nâng ly trà lên uống 1 ngụm rồi nói : " Em cũng ko rõ vì sao nàng lại ko tự mình đưa thư cho anh, nhưng về chuyện vì sao em lại đem thư đưa cho anh là vì hiện tại nàng ko ở Pháp, buổi sáng ngày hôm qua nàng đã lên máy bay về nước" Cần thận nhìn sự biến hóa trên gương mặt của hắn, nàng có chút kì quái , tại sao tiểu Đinh lại muốn các nàng gạt Thiên Mạch chuyện nàng về nước?

Về nước? Từ này đã làm sóng lòng của hắn nổi lên thật mạnh, sao nàng ko nói với hắn chuyện về nước "Cô ấy quyết định về nước khi nào?"

"Một tuần trước" Nam Cung Tuyết trả lời chi tiết

Một tuần trước? Trong đầu hắn chợt hiện lên 1 tia sáng, 1 tuần trước nàng cũng đã chạm mặt Cung Thần Hạo, lẽ nào là vì "hắn"(*Hạo ca)? Vì "hắn" cho nên nàng mới quyết định quay về? Hay là vì chuyện mẹ hắn đến gặp nàng? Mẹ hắn đã muốn nàng rời đi vì thế nàng mới về nước

Nam Cung Tuyết thấy hắn ko nói lời nào, khuôn mặt lại lạnh lùng , liền mở miệng nói "Thiên Mạch ca, anh có muốn xem thử trong thư tiểu Đinh muốn nói gì hay ko?"

Minh Thiên Mạch bị nàng cắt đứt suy nghĩ liền giương mắt nhìn nàng nói "Thật có lỗi, thư anh sẽ xem, anh hiện tại có chút chuyện, trước hết nên đi thôi!" Hắn phải về nhà hỏi mẹ một chút, xem rốt cuộc nàng đã nói gì với Tiểu Đinh

"Kẹt...." Nam Cung Tuyết nhìn Minh Thiên Mạch đứng dậy rời khỏi cửa, đây là tình huống gì? Nàng cũng muốn xem qua nội dung tiểu Đinh viết trong thư. Tuy bức thư nằm trong tay nàng, nhưng nàng ko muốn đọc thư của người khác, làm như vậy rất vô đạo đức, cũng ko phải là tác phong nhất quán của nàng

Minh Thiên Mạch ngồi vào trong xe, nhìn vào bức thư trong tay, cuối cùng vẫn mở ra, hắn cũng muốn biết, nàng viết cái gì, chữ viết thanh tú liền xuất hiện trước mắt hắn

Thiên Mạch ko nói với anh lời nào mà đã rời đi, em thật sự xin lỗi, lần này về nước tuy có chút vội vàng. Nhưng xin anh hãy đợi em 3 tháng, 3 tháng sau nhất định em sẽ quay về. Để anh phải chờ đợi, em thật rất bất khoan, nhưng đây là lần cuối cùng, về sau này em sẽ ko để anh phải đợi nữa, đừng đến tìm em, em sẽ sống tốt, tiểu Huyền Huyền cũng sẽ sống tốt, em chỉ nói đến đây thôi, hãy tin em, em sẽ trở về . Lôi Đinh

Chỉ vón vện mấy câu, tuy rằng mỗi câu đều rất kiên quyết, nhưng làm cho hắn rất bất an, đem thư của nàng gấp lại bỏ vào phong bì, hắn bỏ thư vào túi áo , phải chờ 1 lần nữa sao? Không phải hắn đã đợi nàng từ rất lâu sao? Ko biết, thật rối loạn

---

Lôi Đinh nhìn lên trần nhà không thay đổi của căn hộ, căn hộ vẫn giống như trước kia, ko có gì thay đổi, thật sạch sẽ,xem ra mỗi ngày hắn đều cho người đến quét dọn

"Ba, về sau tiểu Huyền Huyền sẽ sống ở đây sao?" Lôi Từ Huyền nhảy nhót ở trong phòng hỏi

"Đúng vậy! Đây chính là nơi mà trước kia ba và mẹ con đã từng sống" Cung Thần Hạo mỉm cười trả lời, tiểu Huyền Huyền ngoại trừ khi ngủ sẽ im lặng, những lúc khác con bé cứ như se se, lú lú nói ko ngừng, hỏi ko ngừng

"Hi hi.... .....tiểu Huyền Huyền rất vui nha.... .." Lôi Từ Huyền leo lên sô pha, nhảy bắn xuống

"Cần thận kéo ghế, ngồi xuống" Lôi Đinh nói với Lôi Từ Huyền, nhảy như vậy rất dễ ngã

"A! " Lôi Từ Huyền nghe lời ngồi xuống, nhưng lập tức lại trượt xuống sô pha, nhìn nhìn mọi nơi xung quanh

"Chuyện chúng ta về nước, ba mẹ và ông có biết ko?" Lôi Đinh xoay người hỏi hắn

"Anh vẫn chưa nói với họ" Cung Thần Hạo cời áo khoác, móc lên giá áo nói

"Như vậy sao? Ngày mai em muốn mang Huyền Huyền đi gặp ông " Lôi Đinh hỏi ý kiến của hắn

"Có thể" Cung Thần Hạo ko phản đối, có ba mẹ và ông giúp sức, 3 tháng sau, nàng sẽ càng khó rời đi

Cung Thần Hạo giúp nàng mang hành lý vào phòng ngủ, rồi đặt hành lý vào bên trong, sau đó cầm một ít đồ đạc mình muốn mặc bước vào phòng tắm "Em và Huyền Huyền ngủ ở phòng ngủ, anh ngủ ở phòng khách" Nói xong hắn liền lướt qua nàng, đi đến phòng khách

Lôi Đinh kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời đã quên mất mình nên làm gì, mãi cho đến khi Lôi Từ Huyền kéo kéo tay áo của nàng, nàng mới hồi phục tinh thần

trở lại "Làm sao vậy" Lôi Đình ngồi xổm xuống hỏi

"Mẹ.... .....tiểu Huyền Huyền muốn đi đi.... ..... " Lôi Tử Huyền quỳ hai chân lại, sắc mặt có chút gấp gáp

"Mẹ mang con vào toi lét!" Kéo bàn tay nhỏ bé của nó, đi vào phòng ngủ, nàng chỉ vào nhà tắm nói "Nè! Bên phải là toa lét, vào đi thôi! Có muốn mẹ giúp con ko?"

"Ko cần! Tiểu Huyền Huyền có thể tự mình làm nha.... ...." Lôi Tử Huyền ngược đầu nói

"Được rồi!" Lôi Đình cười gật đầu, tiểu Huyền Huyền tuy chỉ mới hai tuổi rưỡi, nhưng có rất nhiều chuyện nó muốn tự mình làm

Cốc, cốc.....

"Buổi tối chúng ta đi ăn ở bên ngoài đi?" Thay xong quần áo Cung Thần Hạo nhẹ nhàng gõ cửa nói

"Anh thấy sao thì làm vậy!" Lôi Đình xoay người nói

"Anh đi đặt bàn" Nói xong, hắn lại xoay người rời đi, bây giờ hắn ko được quá vội vã, phải làm từ từ từng bước

Lôi Đình ngồi trước giường, ko biết mình làm ra cái quyết định này rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng mà hiện tại nàng đã về nước, cho nên nàng ko thể lùi bước nữa

"Mẹ.... ..... "

Trong phòng tắm truyền ra tiếng kêu cắt đứt mạch suy nghĩ của nàng, đứng dậy đi vào phòng tắm, Lôi Đình nhìn nó khăn trương hỏi "Làm sao vậy?"

"Muốn rửa tay, nhưng mà tiểu Huyền Huyền với ko tới" vóc người Lôi Tử Huyền so với lavabo còn kém một chút, đương nhiên nó sẽ ko thể với đến vòi nước rồi

"A.... .....mẹ sẽ ẵm tiểu Huyền Huyền lên cao 1 chút" Lôi Đình xoay vòi nước ấm nói

"Dạ" Lôi Tử Huyền gật gật đầu

Lôi Đình cười ẵm nàng lên, giúp nàng rửa cái tay bé nhỏ, con bé này, có đôi khi rất ngoan ngoãn nhưng có lúc cũng rất phiền..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98

Phía sau hoa viên Minh gia, Tống Trân và Úc Tiêm Nhi nhân nhả uống trà chiều, hình ảnh rất hòa hợp, Minh Thiên Mạch đi nhanh về phía các nàng

"Thiên Mạch ca, anh đã đến rồi" Úc Tiêm Nhi ngượng ngừng cúi đầu, khuôn mặt hơi ửng hồng, mỗi lần nhìn thấy hắn, nàng đều như vậy

"Mẹ, con có chuyện muốn cùng nói với mẹ" Tầm mắt Minh Thiên Mạch dừng lại trên người của Tống Trân, ko để ý đến lời nói của Úc Tiêm Nhân

"Tiêm Nhân ko phải người ngoài, con nói ở chỗ này đi, còn nữa, ko phải lúc này con hắn là nên ở công ty hay sao? Hôm nay sao lại về sớm?" Tống Trân hơi nhíu mày, con trai ko để ý đến Tiêm Nhân, điều này làm cho nàng rất bức

"Mẹ tìm Tiểu Đình có đúng ko?" Minh Thiên Mạch hỏi thẳng

Tống Trân sắc mặt căng thẳng, gương mặt nhìn về sắc lạnh trên gương mặt Minh Thiên Mạch "Con trở về là muốn hỏi chuyện này?"

"Mẹ và cô ấy đã nói những chuyện gì?" Minh Thiên Mạch trầm giọng hỏi

"Con dám nói với mẹ bằng cái giọng đó sao? Ta dù sao cũng là mẹ con, ta tìm tới cô ta , vậy thì sao, cái loại phụ nữ ấy vốn ko thích hợp với con, ta chỉ muốn cho nàng hiểu chuyện, tự nguyện rời đi" Tống Trân cầm tách cà phê trên tay đặt lên bàn, giọng điệu cứng rắn

Úc Tiêm Nhân vẻ mặt đông cứng, nhưng vẫn miễn cưỡng cười trừ, nàng dịu dàng đối với Tống Trân nói "Bác gái, Thiên Mạch chỉ là nhất thời nói nặng, bác đừng để bụng" Nàng nhẹ tay xoa xoa sống lưng Tống Trân, nhân cơ hội này làm cho Tống Trân hài lòng

Tống Trân phủ tay lên tay Úc Tiêm Nhân cười nói "Vẫn là Tiêm Nhân tri kỉ, ko giống ai kia, chỉ biết làm ta tức giận " Nói xong nàng liền hướng Minh Thiên Mạch trừng mắt 1 cái

"Mẹ, mẹ làm cho con thật thất vọng" Minh Thiên Mạch lạnh giọng nói, chẳng qua là nàng chưa từng tiếp xúc qua Lôi Đình, nếu đã từng tiếp xúc hẳn cũng muốn mẹ sẽ thích Tiểu Đình, nhưng cơ hội này đã hoàn toàn bị mất

"Là con khiến cho mẹ thất vọng, Tiên Nhân rất tốt! Tại sao con lại tìm đến người phụ nữ đã kết hôn và có con riêng kia, nàng có cái gì tốt? Con phải hiểu được, người làm mẹ này làm tất cả mọi chuyện đều là vì con" Tống Trân tận tình khuyên bảo nói, người đàn bà kia ko xứng đáng với con trai của nàng

"Mẹ ko được chửi bới nàng như vậy, đã từng kết hôn qua thì sao, có con riêng thì thế nào, nàng là người phụ nữ duy nhất mà con trai mẹ yêu, con chỉ xem Tiên Nhân như em gái, con ko thể yêu thương nàng, cho nên mẹ chết tâm đi, con sẽ ko cùng nàng kết hôn" Minh Thiên Mạch nhìn Tống Trân, tức giận nói

"Thiên Mạch ca.... ...." Khóe mắt Úc Tiên Nhân ngân ngấn nước mắt, nàng ai oán nhìn hắn, lời nói của hắn đã làm cho tâm can nàng rất đau, thứ nàng muốn ko phải là loại cảm tình "em gái" này, mà là tình cảm nam nữ, . Chờ đợi nhiều năm như vậy, nàng làm sao có thể buông tay, nghỉ đi nghỉ lại, nước mắt nàng càng trào ra

Tống Trân nhìn vẻ mặt đầy lệ của Úc Tiên Nhân, lửa giận càng lúc càng vượn, nàng đứng thẳng người, đối với con của mình nói "Tiên Nhân yêu con nhiều năm như vậy, con ko cảm nhận được sao? Còn nữa, người phụ nữ kia rốt cuộc có chỗ nào tốt, ngay cả một góc của Tiên Nhân nó cũng ko bằng"

"Mẹ, mẹ rốt cuộc có biết con của mẹ muốn gì hay ko? Xin mẹ đừng can thiệp vào cuộc sống của con, lựa chọn của con" Minh Thiên Mạch thật ko biết nên dùng thái độ gì để đối mặt với mẹ mình

Tống Trân trừng lớn đôi mắt nhìn đứa con trai này của mình, nó vẫn còn là con nàng sao? Thằng con khó trị này là con trai nàng sao? Thằng con đang cùng nàng tranh cãi là con trai nàng sao? Muốn nàng đừng can thiệp vào cuộc sống của nó sao? Thật buồn cười, nàng là người giao cho nó sinh mệnh, sao nó có thể đưa ra yêu cầu như vậy

"Thiên Mạch ca, anh đừng nói những lời tổn thương bác gái, nếu Tiên Nhân đã làm gì ko tốt, anh ko thích, có thể nói để Tiên Nhân sửa lại" Úc Tiên Nhân đứng dậy đỡ lấy thân thể run nhè nhẹ của Tống Trân, giọng nói có chút nghẹn ngào

Minh Thiên Mạch nhìn mẹ, biết chính mình đã quá lời, nói năng cũng có chút nặng "Mẹ, xin lỗi"

"Nếu con còn cố ý kết hôn với người đàn bà kia, vậy con cũng sẽ ko còn là con ta" Tống Trân ngoan độc nói, bất cứ giá nào nàng cũng ko nhận mặt người phụ nữ kia, trừ phi nàng chết

"Mẹ.... ...." Sự tình càng tiến triển càng thoát ly khỏi cái cục diện mà hắn muốn, tất cả mọi chuyện đều rối loạn, hắn cũng rối loạn

"Thiên Mạch ca, anh đi trước đi, bác gái ở đây, đã có em chăm sóc" Úc Tiên nhân thấy bầu ko khí căng thẳng, liền lên tiếng làm dịu lại bầu ko khí, nàng tin rằng, một ngày nào đó Thiên Mạch ca sẽ thấy được sự cố gắng của nàng, đều là lỗi của người đàn bà kia, nếu như nàng ko xuất hiện, thì Thiên Mạch ca cũng sẽ ko như thế này, suy cho cùng tất cả đều là lỗi của người phụ nữ đó

Minh Thiên Mạch thấy nàng nói vậy, cũng tìm được cái bậc thang để leo xuống, liền theo lời nàng nói "Cảm ơn em, Tiên Nhân, anh về công ty trước" Nói xong, hắn liền xoay người rời đi, con người luôn luôn ôn hòa như hắn, hôm nay đã có chút gấp gáp, hắn ko nên phát hỏa với mẹ ruột của mình, giọng điệu cũng có chút quá đáng rồi

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, Úc Tiên Nhân càng chìm sâu vào suy nghĩ của mình, nàng nhất định sẽ cướp lại những thứ thuộc về nàng, người đàn bà kia cần bản vốn ko xứng với hắn, hơn nữa bác gái đối với ả lại vô cùng chán ghét, cơ hội của nàng rõ ràng là lớn hơn nhiều, cho nên, Úc Tiên Nhân, mày phải cố lên, mày phải đánh bại con ả kia!

Lôi Đình nắm bàn tay nhỏ bé của Lôi Từ Huyền đứng trong phòng khách ngôi nhà cũ của Cung gia, chống lại ba đôi mắt vừa kích động, vừa khiếp sợ, lại vừa vui sướng, bọn họ đều đứng thẳng người nhìn mẹ con các nàng, ko lên tiếng, chỉ nhìn nhau

"Mẹ.... ...." Lôi Từ Huyền kéo kéo ống tay áo mẹ, khó hiểu hỏi "Mẹ, tại sao họ lại nhìn chúng ta?" Nó ko rõ tại sao 3 người họ lại nhìn mẹ con nó, là y phục của nó mặc quá khó coi, hay trên mặt nó có in lại vết bẩn?

"Bởi vì bọn họ là ông bà nội và ông cố của Tiểu Huyền Huyền a! Do chưa từng gặp qua con, cho nên mới nhìn con lâu như vậy! Ngoan, chào người lớn đi con, tiểu Huyền Huyền là bé ngoan đúng ko?" Lôi Đình thì thầm bên tai nó

Lôi Từ Huyền cười ngọt ngào ngẩng đầu lên, mặt hướng về ba người, vui vẻ kêu lên "Thưa ông cố, thưa ông nội, thưa bà nội.... ....con là tiểu Huyền Huyền lần đầu gặp mặt, xin quan tâm con nhiều hơn.... ...."

Từ khi các nàng vừa bước chân vào cửa, tầm mắt của Liễu Tinh đã rơi vào thân thể nhỏ bé của nó, đúng là một đứa bé đáng yêu, giống Lôi Đình như hai giọt nước, hơn nữa vừa rồi nó còn gọi nàng là bà nội, giọng nói con nít dịu dàng, nghe thật thoải mái

Cung Tề Hân ba năm nay ko nhìn thấy con dâu, cũng rất cảm động, con dâu hiện tại tuy bộ dạng ko thay đổi nhiều nhưng đã bớt đi nét trẻ con khi xưa, hơn nữa lại có vẻ trưởng thành hơn, còn tiểu quý kia, cũng thật sự rất đáng yêu, miệng lưỡi thật ngọt, hắn ko thích cũng khó

Cung Thủ Hằng mắt già ràn rụa lệ, ko ngờ tới hân còn cơ hội nhìn thấy các nàng, tìm kiếm hơn ba năm, hân cũng gần như đáng mất hi vọng, nhưng hiện tại đã tốt rồi, nàng đã trở lại còn mang theo tiểu bảo bối đáng yêu kia trở về, rất hợp với tâm ý của hân, tiểu tử ngọc kia cuối cùng cũng làm được một chuyện ra hồn

"Ông, ba mẹ!" Lôi Đình kêu lên, lật bất giác chảy xuống, nhìn qua bọn họ đã trở nên già hơn rất nhiều, đặc biệt là ông, nàng có chút áy náy với người

"Tốt.... ....tốt.... ....trở về là tốt rồi, tiểu Huyền Huyền đến đây, đến với ông cố này" Hân tay trái chống gậy, tay phải lại vẫy vẫy tiểu Huyền Huyền

Lôi Tử Huyền ngược đầu nhìn Lôi Đình, như đang hỏi ý kiến của nàng "Đi đi!" Lôi Đình cười cười, hôm qua nó còn giống khi con, hôm nay lại im lặng ko ít

Lôi Tử Huyền vui vẻ chạy đến trước mặt Cung Thủ Hằng, tầm mắt đánh giá hân, một ông già ko tóc, làn da nhăn nhăn, đang tươi cười hòa ái với nó, không tự giác nó cũng nở nụ cười lên tiếng "Ông cố"

Liễu Tinh thích lắm, cũng vẫy tay để Lôi Tử Huyền chạy đến trước mặt mình "Nào, đến với bà nội"

Cung Tề Hân ko cam chịu thiệt cũng vẫy vẫy tay "Đến với ông nội, ông nội sẽ cho con ăn kẹo" Nói xong liền hươ hươ bịch kẹo ko biết lấy ra từ khi nào

Cung Thủ Hằng và Liễu Tinh cùng nhau trừng mắt liếc nhìn hân 1 cái, Cung Thủ Hằng ngồi xuống, đem Lôi Tử Huyền đặt lên đùi hỏi "Nói cho ông cố biết, năm nay con mấy tuổi?"

Lôi Tử Huyền cười đáp "Tiểu Huyền Huyền năm nay hai tuổi rưỡi nha!"

Cung Thần Hạo vừa xuống xe, cũng đi vào phòng nhìn ông mình đang ôm tiểu Huyền Huyền nói chuyện, ba mẹ ở một bên lo lắng nhìn, còn Lôi Đình cũng đứng ở một bên xem, khoe mắt có chút hồng hồng, rõ ràng nàng đang khóc, hân đi lên phía trước, hai tay khoác lên bả vai của nàng "Làm sao vậy?"

Lôi Đình quay đầu lại "Ách.... ....ko.... ....ko có việc gì" Hân đi đến mà ko gây ra tiếng động a, đã vậy còn choàng tay lên vai nàng khiến nàng có chút muốn gãy ra, nhưng làm vậy chỉ phí công, chỉ có thể ngừng khóc

"Ko có việc gì là tốt rồi" Nói xong, hân buông tay nàng ra, chỉ đặt một tay choàng qua vai nàng "Ba, mẹ, ông"

Cung Thủ Hằng đầu cũng ko ngược lên, vừa đùa giỡn với Tiểu Huyền Huyền vừa cười nói "Con cuối cùng cũng làm đúng được 1 chuyện"

"Hạo nhi, Đình nhi, các con cũng ngồi xuống đi, người nhà chúng ta rốt cuộc cũng đã sum vầy" Liễu Tinh cười nói

Lôi Đình bị Cung Thần Hạo mạnh mẽ giữ lại đành ngồi xuống bên cạnh hân, mà tay hân vẫn choàng lên vai nàng, điều này khiến nàng có chút ko quen, nàng quay đầu trừng mắt liếc nhìn hân 1 cái, nhẹ giọng nói "Buông tay ra"

"Hiện tại đang ở nhà, chúng ta phải tỏ ra ân ái 1 chút, làm như thế thì ba mẹ và ông mới an tâm" Cung Thần Hạo thủ thủ bên tai nàng, nhân cơ hội hôn vào tai nàng 1 cái

Hành động vừa rồi của hân, làm cho Lôi Đình có chút ngây ngời, ngay lập tức nàng liền quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn hân 1 cái, ngoại trừ hành động phản kháng này, nàng ko biết nên phát tiết sự bất mãn của nàng như thế nào

"Xem ra cách biệt ba năm, các con ân ái cũng ko ít" Liễu Tinh gật gật đầu, cục diện như thế này là hi vọng của nàng, chỉ có điều tình sử của thằng con trai vô liêm sỉ ba năm nay ko biết Đình nhi đã biết hay chưa? Trong lòng nàng có chút lo lắng

Lôi Đình có chút xấu hổ cúi đầu, xem ra một màn vừa rồi đã khiến cho mẹ hiểu lầm, nàng cũng ko thể giải thích, chỉ tại hân ko tốt

"Tiểu Huyền Huyền, đến đây, ông có kẹo này" Cung Tề Hân ánh mắt tỏa sáng, ha.... ....hân có thể được ôm tiểu công chúa rồi

"Ko được ăn nhiều kẹo, chỉ được ăn 1 viên" Lôi Đình nhìn nàng nó nói, đem bầu ko khí khác thường vừa rồi đánh vỡ

"Dạ.... ...." Nó vui vẻ trượt xuống người Cung Thủ Hằng, chạy như bay về phía Cung Tề Hân "Ông"

"Rất ngoan, nè, bao kẹo này là của Tiểu Huyền Huyền" Cung Tề Hân cười đem Lôi Tử Huyền ôm vào lòng, cảm giác làm ông cũng ko tồi

Liễu Tinh thấy bọn họ đều đã được ôm qua, cũng lên tiếng nói "Tiểu Huyền Huyền lại đây, cho bà nội ôm 1 cái"

"Bà xã, tôi cũng vừa ôm được 1 chút a!" Cung Tề Hân nhìn Liễu Tinh nói

"Còn tôi vẫn chưa được ôm đây, hiện tại là đến phiên tôi" Liễu Tinh mặc kệ, nàng hiện tại chỉ muốn ôm

"Ông.....tiểu Huyền Huyền muốn cho bà nội ôm 1 cái.... ...." Lôi Tử Huyền vừa ăn kẹo vừa nói, sau đó lại chu miệng, hôn lên mặt hân 1 cái

"Ông xem, tiểu Huyền Huyền đã nói muốn cho tôi ôm" Liễu Tinh vui vẻ đứng dậy, đem tiểu Huyền Huyền ôm vào lòng "Đúng là 1 tiểu công chúa đáng

yêu" nói xong nàng liền hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó 1 cái

Cung Thủ Hằng cười cười nhìn cảnh tượng này, trong nhà này phải có các nàng mới trở nên đầy đủ a! Hắn đảo mắt nhìn Lôi Đình hỏi "Đúng rồi, ba năm nay, con sống thế nào?"

"Dạ, cũng rất tốt" Lôi Đình trả lời

"Vậy thì tốt rồi" Cung Thủ Hằng không hỏi gì nhiều, cứ như bây giờ đã là rất tốt.....

Ăn xong bữa cơm chiều, nàng và hắn cùng lái xe về nhà, ngày hôm nay qua thật mau, cũng thật vui, đặc biệt là ông, nụ cười trên gương mặt ko hề có ý định biến mất, cả ba và mẹ, hai người cứ như trẻ con, tranh nhau đút cơm cho Tiểu Huyền Huyền mãi, nhưng cuối cùng tiểu Huyền Huyền đã quyết định tự ăn. Nó nói, chuyện của nó, nó ko muốn người khác động tay vào

Trên đường trở về chỉ có nàng và hắn, tiểu Huyền Huyền được ở lại nhà ông, ba mẹ và ông đều muốn tiểu Huyền Huyền ở lại, để có thể bồi dưỡng tình cảm sau những khoảng thời gian xa cách, tiểu Huyền Huyền cũng tình nguyện ở lại, Lôi Đình đành phải thỏa hiệp bằng cách gật đầu đáp ứng, qua mấy ngày sau nàng sẽ qua đón nó

Từ trước đến giờ chưa từng rời xa tiểu Huyền Huyền, điều này có chút là cho Lôi Đình ko quen, ko biết tới đến tiểu Huyền Huyền có nao loạn hay ko, có tìm nàng hay ko, nàng có chút lo lắng, hơn nữa ko có tiểu Huyền Huyền ở cùng thì nàng phải cùng hắn ở 1 chỗ

"Ba mẹ sẽ chăm sóc tiểu Huyền Huyền rất chu đáo, em ko cần lo" Cung Thần Hạo vừa lái xe vừa nói

Lôi Đình quay đầu nhìn hắn, tại sao lần nào hắn cũng biết được suy nghĩ trong lòng nàng

"Cung Thần Hạo chuyển động vô lăng 1 chút, đem xe ngừng lại "Đến rồi, chúng ta xuống xe đi" Nói xong hắn liền xuống xe

"Em muốn nói chuyện với anh" Đóng cửa lại, Lôi Đình đối với bóng lưng của hắn nói

"Muốn nói chuyện gì?" Cung Thần Hạo xoay người, nhìn vào tầm mắt của nàng hỏi

"Ách.... ....em muốn biết ba tháng sau, nếu như em còn muốn ly hôn, anh sẽ thật sự đồng ý sao?" Lôi Đình cúi đầu, ánh nhìn của hắn quá mức nóng cháy, khiến nàng ko quen

"Đương nhiên, em nghĩ rằng anh là loại người tiểu nhân nói chuyện ko tính toán hay sao?" Cung Thần Hạo nhíu mày, hỏi ngược lại trong lòng vô cùng bất mãn

"Em.... ....em ko có ý đó, chỉ là em muốn xác nhận lại 1 chút thôi " Lôi Đình vội vàng trả lời, làm sao bây giờ, hiện tại tìm nàng đang đập rất nhanh, trải qua ba tháng ở chung, nàng có thể thành công lùi bước ko?

Cung Thần Hạo nhìn bộ dạng khó xử của nàng, thật muốn chọc nàng 1 chút. Tay nhẹ nhàng nâng cái cằm nhỏ của Lôi Đình, giẫy tiếp theo môi hắn đã dán lên môi nàng, nhẹ nhàng mút, đầu lưỡi ướt át linh hoạt tiến vào trong miệng, quấn quýt lấy cái lưỡi nhỏ màu hồng nhạt. Chính là loại cảm giác này, vốn định chọc nàng 1 chút, nhưng mà hiện tại hắn lại phát hiện mình ko thể tự thoát ra được

Lôi Đình mở to đôi mắt đẹp, ko ngờ được hắn lại hôn nàng, nhịp tim lại đập mạnh hơn, nàng cảm thụ nụ hôn của hắn đang chậm rãi sâu dần, ko tự chủ được, nhắm lại hai mắt, lưng túng đập trả nụ hôn của hắn, trong miệng phát ra tiếng "A.....a....." ngay cả chính nàng cũng ko biết

Thấy được sự đáp trả của nàng, hắn cũng to gan hơn, môi chạy dọc xuống phía dưới, một đường hôn đến ngực, hắn dùng miệng cới bỏ nút áo của nàng, mềm mại trượt đi y phục

Đột nhiên cảm thấy mát mát, tinh thần Lôi Đình nhất thời hồi phục lại, nàng dùng sức đẩy hắn ra, kêu lên "Ko ... .ko được.... ...."

Đôi mắt Cung Thần Hạo rừng rực lửa đỏ, hắn cố gắng ra sức kìm hãm xúc động của chính mình, nhưng một mảnh da thịt trắng như tuyết xuất hiện ra trước mắt kia đã khiến lý trí của hắn bị thua trận, ko để ý đến phản kháng của nàng, hắn ẵm nàng đi đến phòng ngủ

"Mau buông, buông ra.... ....anh đừng làm như vậy....." Lôi Đình đập hai nắm tay vào người hắn "Buông.... ...."

Cung Thần Hạo dịu dàng đặt nàng lên giường, nhẹ nhàng hôn lên cái miệng ko ngừng lui nhai, hai tay giữ chặt lấy bàn tay của nàng, đêm nay đã định trước là một đêm ko yên tĩnh, trong phòng cánh xuân, kéo dài.... .... (Rin: về mới được 1 ngày mà đã bị ăn tẹt .....mười phút mặc niệm cho số phận cừ non của chị Đình ....

Lôi Đình vừa thấy hắn, nhất thời tất cả hình ảnh đêm hôm qua lại hùng dũng hiện ra trong đầu, mặt của nàng thoáng chỗ đỏ lên. Nàng vội vàng ngồi dậy, trời ạ! Tại sao lại như vậy? Nàng sao lại cùng hắn.... ....

"EM muốn tắm" Nói xong, nàng liền quấn chăn rất nhanh đã chạy vào phòng tắm, nhìn tắm gương trong phòng tắm phản chiếu hình ảnh của mình, nàng hiện tại nên làm cái gì bây giờ? Trải qua đêm hôm qua, nàng biết mình ko thể tách rời hắn dễ dàng, nhưng mà, nếu muốn trở về bên cạnh hắn thì nàng phải cần dũng khí rất lớn, đối với hắn nàng nên làm cái gì bây giờ?

Nụ cười trên gương mặt Cung Thần Hạo dần dần mở rộng ,làm như vậy thì hấn và nàng càng lúc càng gần nhau , vì thế hấn mới có thể khẳng định ba tháng sau , nàng muốn rời bỏ hấn tuyệt đối là chuyện ko tưởng, tâm tình hấn bây giờ cũng giống như tiết trời trong xanh bên ngoài (Rin: Hạo ca dùng "nữ nam kế " á??.....thật cao tay há há.... .....)

Lôi Dĩnh ngồi trước bàn ăn, cắn bản đã ko còn biết đến hương vị của món ăn, mà cho dù nàng có muốn ăn , nhưng nếu như bị người nhìn chăm chăm như vậy thì nàng ăn cũng ko vô nữa, nhất thời ko nhìn được , nàng mở to mắt trừng trừng nhìn hấn "Trên mặt em dính gì sao?"

"Ko có, chẳng qua anh chỉ muốn ngắm" Nhìn nhìn, hấn phát hiện khuôn mặt của Lôi Dĩnh cũng ko tồi . làn da trắng trẻo mềm mịn , đáng người gây gây tho thon , trước đây hấn rất ít ngắm nhìn nàng, xem ra hấn đối với người vợ này cũng thật vô tâm

"Anh có bệnh à! Trên mặt em ko có viết chữ, có cái gì đẹp mà nhìn" Lôi Dĩnh tức giận nói, nàng đã sớm muốn phát hỏa , hấn làm sao lại có thể cùng nàng làm cái chuyện đó , còn nữa, hiện tại sao lại cứ nhìn chăm chăm vào nàng

"Ừ, đẹp lắm" Cung Thần Hạo ko chút e ngại giọng điệu của nàng , vẻ mặt của nàng thật phong phú, rất đáng yêu

"Anh.....hôm nay anh ko làm gì sao?" Lôi Dĩnh đổi đề tài hỏi

"Hôm nay là chủ nhật" Cung Thần Hạo vẫn nhìn nàng như trước , đương nhiên hấn biết mình đang quấy nhiễu nàng , nhưng đây là mục đích của hấn a! Nếu nàng hoàn toàn ko bị ảnh hưởng , hấn sẽ kiểm điểm lại chính mình

""chắc chắn" là có nhiều chuyện rất cần anh làm" Nàng hiện tại chỉ hi vọng hấn có thể biến mất khỏi tầm mắt nàng

Cung Thần Hạo giả bộ nghĩ ngợi trong chốc lát sau mới lắc lắc đầu "Hình như ko chuyện gì"

Lôi Dĩnh vô lực nhắm mắt lại "Anh ko bận việc thì em có việc , hiện tại em muốn ra ngoài"

"A, nói cũng đúng, chủ nhật hôm nay rất đẹp , làm sao anh có thể để bà xã của mình đi ra ngoài một mình được, hơn nữa em đã hơn 3 năm chưa trở về T thị , T Thị cũng thay đổi rất nhiều, hãy để anh đi cùng em" Hấn cũng biết nghe lời hay , từ chỗ ngồi đứng thẳng dậy , bước một cái đến bên nàng , tay lôi kéo , thì nàng đã tựa vào ngực hấn

"Đợi, đợi một chút , em nói là em muốn ra ngoài 1 mình" Lôi Dĩnh gằn giọng nói, tay dùng sức đẩy hấn ra

"Một mình em ra ngoài anh rất lo , và lại hôm nay thời tiết cũng rất đẹp , nắng cũng ko gắt, nhiệt độ cũng rất tốt , rất thích hợp để đi chơi"

"Anh.....em ko đi nữa" Rốt cuộc hấn bị sao vậy?

"Em ko muốn ra ngoài chơi à?"

"Ko muốn"

"Vậy cũng được, chúng ta sẽ cùng nhau ở lại trong phòng"

"Anh có thể ra ngoài a!" Giầy khỏi lồng ngực của hấn , nàng vội vàng nói

"Ko cần, anh muốn ở lại với em" Hấn ngồi trở về ghế , quay về với công việc trước đây của mình ____ngắm nàng

Lôi Dĩnh cảm nhận tầm mắt của hấn , ko rõ hấn nhìn chăm chăm vào nàng làm gì chứ , hấn nhìn như vậy khiến cả người nàng rất ko thoải mái "Được chúng ta đi ra ngoài"

Nhìn nàng ngượng ngùng, ko tự nhiên, hoài nghi, trốn tránh, biểu tình phong phú của nàng thật sự rất đáng yêu , khiến hấn có thể nhìn vào vẻ mặt của nàng đọc được suy nghĩ , Cung Thần Hạo nở nụ cười " Được , chúng ta ăn cơm trưa xong , sau đó ... .em muốn đi đâu, anh cũng sẽ đi cùng em"

Lôi Dĩnh đành nhượng bộ , chỉ qua một buổi tối, hấn đã thay đổi nhiều như vậy , hấn bây giờ thật giống với 1 đứa trẻ, một chút cũng ko giống với hấn trước đây, đi vào phòng thay quần áo 1 chút , ko phải hấn đã nói cho nàng quyết định sao? Hừ.... .....xem nàng chinh hấn một trận đi

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 99: Chinh hấn một phen

Cái thứ mà hấn gọi là com trưa quả thật cũng còn quá sớm, vì thế vào buổi sáng, nàng đã đi vào trung tâm mua sắm, dù sao nàng biết hấn cũng sẽ thanh toán tiền, cho nên quần áo nàng chọn mua luôn là thứ quý giá nhất, còn có một đồng hồ trang điểm lớn, mỹ phẩm linh tinh cách loại, tất cả bao lớn bao nhỏ đều để cho hấn xách, ai bảo vừa rồi hấn đòi đi theo nàng, lúc này cực khổ như vậy là hậu quả hấn ko nghe lời

Lôi Đình cầm một bộ quần áo, ở trước gương khoa tay múa chân, lại nhìn nhìn Cung Thần Hạo đang ung dung tựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi nhìn nàng. Lôi Đình xoay người có chút hồ nghi, đàn ông ko phải rất ghét hầu phụ nữ đi dạo phố sao? Huống chi nàng còn để cho hấn xách thứ này thứ nọ?? Bên cạnh hấn ko còn tồn tại mấy gói đồ to, vậy gói quần áo của nàng đâu

Vội vàng đi đến trước mặt hấn, nàng hỏi “Đồ của em mua đâu rồi?”

“Anh nhờ Lưu thúc đem chuyển chúng về nhà rồi” Cung Thần Hạo cười cười trả lời, mang theo đồng hồ đó thật mệt, ko ngờ sau ba năm ko gặp, bản lĩnh tiêu tiền của cô bé này càng ngày càng mạnh lên rồi

“Sao anh lại để cho Lưu thúc đem đồng hồ về, rất nặng a!” Lôi Đình cau mày nói, Lưu thúc nói như thế nào cũng là trường bối, sao hấn có thể làm như vậy được?

“Em cũng biết nặng à?” Cung Thần Hạo nhướn mày hỏi ngược lại, cô bé này, là đang cố ý, nhưng mà hấn ko ngại

“Anh.....đường đường là đàn ông con trai khỏe mạnh, chút đồ này có là gì” Lôi Đình vội vàng phản bác nói dối, nàng ko có sai, người sao là hấn, nàng ko có gì phải căng thẳng cả

“Bà xã đại nhân nói rất đúng, anh sợ em còn mua rất nhiều đồ, nếu như vậy thì anh sẽ ko có khả năng giúp đỡ bà xã đại nhân, cho nên anh mới gọi điện cho Lưu thúc đem đồng hồ gửi về nhà trước” Cung Thần Hạo dịu dàng cười, biểu tình trên mặt hấn cũng thật đa dạng

“Anh.....em.....thôi quên đi, em ko mua nữa, em đói rồi, muốn ăn” Lôi Đình thất bại nói, hấn đúng là đồ chủ nghĩa đại nam nhân! Làm sao cục diện có thể trở thành như vậy

Cung Thần Hạo đứng lên, hướng tới Lôi Đình cúi chào nói “Vâng, thưa bà xã đại nhân”

Lôi Đình thấy hành động đột nhiên của hấn liền hoảng sợ, hôm nay hấn có uống lộn thuốc ko, nếu ko thì làm sao có thể như thế? “Ko phải là anh phát sốt rồi chứ?”

Cung Thần Hạo hơi hơi thu lại khoảng cách giữa hấn và nàng cười hỏi “Bà xã, em muốn ăn com Trung hay com Tây?”

Lôi Đình nhìn vào khuôn mặt tuấn tú được phóng đại, có chút cà lăm trả lời “Em.....em.....em muốn ăn thứ ngon nhất, tốt nhất” Nói xong, nàng vội vàng lách mình, khoảng cách vừa rồi đã khiến tim nàng đập rất nhanh, cầm trong tay quần áo máng trên giá áo, trên mặt nàng vẫn truyền ra cảm giác hơi nóng bỏng, nàng nâng tay che mặt, ko được, nàng ko thể lại rơi vào tay giặc chỉ vì nuối tiếc giây phút dịu dàng ngắn ngủi của hấn

“Hạo, thật là anh sao.....chẳng lẽ em đã nhận lầm người?”

Tiếng nói kiều mị của phụ nữ cắt đứt suy nghĩ của Lôi Đình, nàng ngẩng đầu nhìn qua, là “nàng” (Mị Nhi)? Là Âu Mị Nhi đã từng có duyên gặp mặt, cũng là kẻ đã khiến nàng quyết tâm rời khỏi con đường của hấn, “nàng” và hấn vẫn vẫn là tình nhân sao? Thắc mắc hiện lên trong đầu nàng, nhưng nàng đã lập tức cúi đầu, đây là chuyện của hấn, ko liên quan đến nàng

Cung Thần Hạo rất nhanh đã đẩy người phụ nữ trên người ra, mùi nước hoa gay mũi trên người nàng, khiến hấn rất khó chịu “Tôi ko có lý do gì để gọi điện thoại cho cô, còn nữa, tôi ko hi vọng còn có lần sau”

Âu Mị Nhi đương nhiên biết hấn nghĩ cái gì, hấn đã thay đổi rất nhiều, hấn ko phải là kẻ ko bao giờ cự tuyệt ai sao? Nàng cũng đã cùng ngủ với hấn qua vài lần, nhưng hiện tại.....giương mắt nhìn mọi người xung quanh, lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc, a.....thì ra là bởi vì “nàng” (Lôi Đình), điều này khiến cho lòng nàng có chút ghen ghét, nàng nùng nịu nói “Hạo đừng vô tình như vậy mà! Mọi người có nói một đêm chung chăn gối năm vợ chồng mà, huống chi chúng ta ko chỉ có 1 lần”

Giọng nói của nàng nghe thật chói tai, “nàng” (Lôi Đình) từng giây từng phút cũng ko muốn ở lại nơi này, ngừng động tác rút quần áo, nàng xoay người đối với Cung Thần Hạo nói “Các người từ từ nói chuyện, tôi đi dạo chỗ khác” Nói xong, ko đợi hấn trả lời, nàng đã đi khỏi cửa hàng

Hấn đúng là chó ko bỏ được phân, nghĩ đến ba năm nay của hấn nhất định là rất dễ chịu! Phụ nữ cũng nhiều như quần áo, tại sao lại cố tình ko muốn buông tha cho nàng, càng nghĩ càng giận, tên đầu lộn kia, tốt nhất nên tự vẫn mà chết đi!

Cung Thần Hạo vốn định đuổi theo nàng, nhưng lại bị Âu Mị Nhi kéo lại, hấn quay đầu mắt lạnh nhìn nàng nói “Buông tay”

Âu Mị Nhi lập tức rung động, buông tay đang giữ chặt hấn ra, trên gương mặt lộ nét tươi cười gượng ép “Hạo, người ta chỉ là muốn anh đi cùng người ta thôi”

“Tôi ko muốn phải nhìn thấy gương mặt này của cô nữa.....còn nữa, nếu cô ấy hiểu làm cái gì, thì cô phải tự mình gánh vác lấy hậu quả” Lạnh giọng nói xong, hấn xoay người rời đi, nữ nhân chết tiệt này, sớm ko hiện, trễ ko hiện, bây giờ lại hiện ra, lại còn cố tình xuất hiện phía sau, công sức hấn vất vả thu lại khoảng cách với nàng đã mất trắng, hiện tại còn làm cho nàng hiểu lầm sâu sắc

Âu Mị Nhi nắm chặt hai tay, bên cạnh mọi người khúc khích cười, khiến nàng càng cảm thấy tức giận, đều là do con đàn bà kia, vốn muốn làm cho ả bề

mặt , nhưng ko ngờ người cuối cùng bị giữu cột lại chính là nàng , vốn định dùng thủ đoạn để được ngồi vào chiếc ghế Cung thị thiếu phu nhân dưới 1 người trên vạn người , nhưng ko ngờ ả đàn bà biến mất 3 năm kia, nay lại xuất hiện, xem ra nàng phải hành động mới được

Đào mắt, giận dữ trừng mắt nhìn người bán hàng trong cửa hàng một cái, lắc mông, nàng tao nhã rời đi , nàng biết nàng nên làm gì để trở thành người phụ nữ có tư cách ở cạnh hắn

---

Lôi Đình đi ra khỏi trung tâm mua sắm , điện thoại lại ko ngừng vang lên, nhưng mà nàng ko muốn tiếp , bởi vì nàng biết là hắn gọi , cho nên nàng lại càng ko muốn tiếp . Lúc này nàng ko muốn nghe giọng nói của hắn, như vậy sẽ làm nàng thêm tức giận

Tay vẫy vẫy một chiếc xe taxi , vừa định mở cửa đi vào, lại đột ngột bị người đẩy ra , Lôi Đình nhìn người kia đem đồ đạc bảo vào chỗ ngồi phía sau liền kêu lên “Này, đây là xe tôi gọi” Có biết lịch sự là gì hay ko a? Dù làm thế nào cũng phải có trước có sau chứ!

“Tôi nó ra thì dài dòng lắm, trước hết tặng chuyến xe này cho tôi đi, cảm ơn!” Cô gái nói, lại có ý muốn lên xe

Lôi Đình một tay giữ chặt nàng “Tiểu thư, nếu chiếc xe này là của tôi gọi lại thì xin mời cô xuống xe” Dựa vào cái gì mà nàng phải nhường chỗ , nàng hiện tại rất tức giận , đang lo ko có chỗ trút giận đây

“Đã nói với cô rồi, tôi nói ra rất dài dòng, tặng chuyến xe này cho tôi cũng có sao đâu? Cái cô này.....”

“Tiểu Nhân?” Lôi Đình ngạc nhiên kêu lên, trời ạ! Vốn nàng còn định tìm thời gian để hẹn nàng nói chuyện , ko ngờ tới hôm nay lại chạm mặt ở cái tình huống độc đáo này

Người kia cũng mở to đôi mắt đẹp nhìn nàng, lòng tràn đầy kinh ngạc “Ngươi.....ngươi.....tiểu Đình.....” nàng có chút ko tin được , kẻ tự xưng biến mất 3 năm trước lại đang đứng trước mặt nàng

Tô Khải Nhân ôm cổ nàng, nhìn ko được rơi nước mắt, nàng vừa gạt nước mắt vừa mắng “Oa.....xú nha đầu này , ngươi còn trở về sao? Ra đi cũng ko nói 1 tiếng, hơn nữa lại đi biến biệt 3 năm, xú nha đầu chết tiệt”

Lôi Đình cũng khóc, tùy ý để nàng khóc mắng

“Mấy người có đi hay ko đây?” Tài xế có chút ko kiên nhẫn kêu lên , mấy người này có để hắn kinh doanh ko đây

“Chúng ta lên xe trước, sau đó đi tìm một chỗ chậm rãi nói chuyện ” Lôi Đình lau vệt nước mắt trên mặt, cười nói

Hai người ngồi trên xe , hướng lái xe nói ra địa phương mình muốn đến, sau đó lại hưng phấn hàn huyên , mà Cung Thần Hạo đuổi theo vừa ra đến bên ngoài, nhìn nhìn xung quanh, bóng dáng của nàng đã biến mất, hắn lại gọi điện thoại cho nàng, nhưng mà điện thoại đã tắt

Hai người bọn họ ngồi ở Thiên Vị , nàng như trước vẫn chọn chỗ ngồi yêu thích ngồi xuống, gọi hai phần bánh ngọt , hay tách cà phê, tất cả cả đều như trước, cảnh vật ko thay đổi, nhưng tâm tính con người lại thay đổi đi rất nhiều

Nghe âm nhạc du dương, Lôi Đình nhẹ nhàng khuấy cà phê , Tiểu Nhân đã mập hơn trước 1 chút , sắc mặt hồng hào , đầu tóc uốn từng lọn lớn , nhìn qua cũng thêm mùi vị phụ nữ cho nàng, xem ra 3 năm nay nàng sống rất tốt

Tô Khải Nhân nhấp 1 ít cà phê , tầm mắt lướt qua mép tách , nhìn Lôi Đình, mở miệng nói “Nên nói như thế nào đây? Ta thật bội phục dũng khí của ngươi, nhìn ko ra người cũng dám làm như vậy”

“Làm ơn , Tiểu Nhân, ngươi đừng nói nữa” Lôi Đình vừa rồi đã đem cuộc sống 3 năm của nàng nói sơ qua 1 lần , ko ngờ tới hiện tại “nàng” lại đi giữu cột mình

“Hỏi hận?” Tô Khải Nhân nhíu mày hỏi

“Ko có, rời khỏi hắn, ta chưa từng hối hận, chẳng qua chỉ là có chút sợ hãi” Lôi Đình phóng tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ , nàng chính mình một lần nữa lại tiến sâu vào trong vũng lầy tình cảm với hắn

“Sợ cái gì? Chẳng lẽ Cung Thần Hạo có khuynh hướng bạo lực?” Tô Khải Nhân cười nói

“Ko có, ngươi nói xem, ta lần này trở về cùng hắn có đúng ko?” Lôi Đình chuyển tầm mắt nhìn Tô Khải Nhân hỏi

Tô Khải Nhân suy nghĩ nhíu mày nói “Ngươi cũng đã trở về, hiện tại hỏi cái này ko có chút muộn rồi sao, hơn nữa, mặc kệ ai đúng ai sai, ngươi đều phải bước tiếp , cho dù sau này ra sao , ngươi cũng phải tự mình giải quyết”

Tiểu Nhân nói rất đúng, nàng đã ko còn đường lui “Ta đã biết”

“Thật ra , lần này ngươi trở về , thật ra là muốn cho hắn 1 cơ hội, cũng là tự cho mình 1 cơ hội phải ko?” Tô Khải Nhân vừa ăn bánh ngọt vừa hỏi, nghe giọng điệu vừa rồi của nàng , “nàng” đã minh bạch , Lôi Đình vẫn ko thể quên hắn

“Có lẽ vậy!” Lôi Đình trả lời, trong đầu lại hiện lên cái cảnh vừa rồi, hẳn như vậy, tại sao nàng vẫn ko thể quên được hẳn “Ta muốn một tình yêu trọn vẹn ko phải chia sẻ, nhưng mà hẳn ko thể cho ta thứ ta muốn, ba năm trời qua, lại gặp mặt, ta mới hiểu được, ta từ đầu đến cuối vẫn ko quên được hẳn”

“Vậy còn Thiên Mạch thì sao? Tại sao ngươi còn chấp nhận hẳn?” Tô Khải Nhân có chút rối loạn, tiểu Đinh rốt cuộc muốn cái gì đây, có khả năng nàng cũng ko biết nàng muốn gì ấy chứ!

Đúng vậy a! Cả Thiên Mạch nữa “Hắn đã hi sinh cho ta rất nhiều”

” Bởi vì hắn hi sinh, cho nên ngươi muốn dùng hạnh phúc của mình đền đáp cho hắn?”

“Ko phải, chỉ là vì.....là vì.....” Lôi Đình ko biết nên biểu đạt quan điểm của mình như thế nào

“Bởi vì sao? Cảm kích ko phải là tình yêu, ngươi làm như vậy chỉ làm cho đôi bên đau khổ, Thiên Mạch có thể đã hi sinh cho ngươi rất nhiều, nhưng mà phương thức để ngươi báo đáp cho hắn cũng có rất nhiều, ko nhất thiết ngươi phải lấy hẳn “Tô Khải Nhân xác minh quan điểm của nàng

“Có lẽ ngươi nói cũng đúng, nhưng ta cảm thấy, nếu lấy hẳn, ta sẽ hạnh phúc, tuy rằng hiện tại ta chưa yêu hẳn, nhưng ta tin tưởng, một ngày nào đó ta sẽ từ từ yêu hẳn” Lôi Đình nhìn Tô Khải Nhân nói

“Ngươi.....thật ko biết nên nói cái gì với ngươi mới tốt, chính ngươi quyết định, nên ngươi phải cẩn thận suy nghĩ xem ngươi muốn gì, Cung Thần Hạo tuy rằng có chút hoa tâm, nhưng ta nghĩ trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, hẳn cũng đã biết giữ mình thật tốt, ta nghĩ hẳn cũng yêu ngươi, nếu ko làm sao hẳn lại đi tìm ngươi đến ba năm” Tô Khải Nhân cũng ko muốn nói tốt cho hẳn, nhưng mà sự thật là thế

“Tìm ta?” Lôi Đình chỉ vào chính mình hỏi, ko thể tin được

“Đúng vậy a! Hẳn nhờ ông xã ta giúp hẳn tìm ngươi, cho nên ta biết, có điều ba năm trời mà vẫn ko tìm được chút gì tin tức của ngươi, ta vẫn có chút kì quái, lần này sao hẳn lại tìm ra ngươi?” Tô Khải Nhân nói, trong lòng có chút nghi hoặc, theo lý thuyết, nếu lấy thực lực của ông, thì trong thời gian 3 năm ko thể ko tìm thấy Lôi Đình

Lôi Đình nghe xong lời nàng, sững sờ 1 chút, ko ngờ tới hẳn đã tìm nàng suốt ba năm, nếu tìm ba năm ko ra, thì tại sao trong buổi dạ tiệc nàng lại chạm mặt với hẳn? Cẩn thận chấp nối sự kiện trong đầu, cuối cùng hình ảnh cũng dừng lại cái cảnh nàng cùng Tiêu Ngự Phi gặp mặt, nàng và hẳn có nói chuyện nàng và Cung Thần Hạo chạm mặt, nhưng hẳn lại ko kinh ngạc, chẳng lẽ là hẳn nói cho Cung Thần Hạo sao?

“Tiểu Đinh, tiểu Đinh.....”

Lôi Đình trở về thực tại, nhìn đôi tay vẫy vẫy trước mặt “Chuyện gì?”

“Ngươi suy nghĩ cái gì vậy? Được rồi, đừng nhắc đến chuyện này nữa, chúng ta nói chuyện vui về 1 chút, tiểu bảo bối nhà ngươi bao nhiêu tuổi rồi?” Tô Khải Nhân cười thu tay

“Năm tháng nữa sẽ là hai tuổi rưỡi, đúng rồi, ta vẫn chưa biết, tiểu bảo bối của ngươi là con trai hay con gái?” Lôi Đình hỏi ngược lại, đề tài lập tức chuyển thành chuyện con cái, ko khí cũng lập tức dịu đi

“Là con trai, rất nghịch ngợm, lại bướng bỉnh, lớn hơn con ngươi năm tháng, tiểu công chúa nhà người hẳn là rất nghe lời phải ko?” Tô Khải Nhân nói, tuy rằng con trai có chút nghịch ngợm, nhưng gương mặt của nàng vẫn lộ ý cười

“Cũng được, có đôi chút nghịch ngợm, có điều nó vẫn còn nhỏ! Hoạt bát 1 chút mới đáng yêu!” Lôi Đình cười nói, nhớ tới tiểu công chúa của nàng, ý cười trên mặt càng lúc càng sâu

Hai người nói nói cười bàn luận về đề tài con cái hàn huyên đến giữa trưa, có đôi khi Lôi Đình lẳng lặng nghe Khải Nhân giảng giải những điều thú vị trong cuộc sống của “nàng” (Khải Nhân), nhưng mỗi lần nghe đều bị nàng chọc cho buồn cười, hai người đã ước hẹn, buổi gặp mặt lần sau sẽ mang con đi theo, nói ko chừng cũng có thể ước định chuyện chung thân cho con cái sau này

Lôi Đình một mình đi trên đường phố náo nhiệt, nhìn sắc người hàng hàng trên đường, khuôn mặt lộ vẻ cô đơn. Nàng lấy di động ra, mở điện thoại, tiếng điện thoại di động liên vang lên

Nhìn dãy số quen thuộc trên màn hình, nàng có chút do dự nhưng vẫn nhấn nút trả lời, từ đầu dây bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của hẳn “Tiểu Đinh, em ở đâu? Anh gọi cho em cả buổi chiều, em bây giờ ở đâu? Anh đến đón em?”

“Em ở đường Duyên An” Lôi Đình nói

“Được, em hãy chờ anh ở đó, anh sẽ đến đón em, em đừng rời đi, nhất định phải chờ anh” Cung Thần Hạo cúp máy, cầm lấy áo khoác trên ghế salon, rồi chạy ra khỏi cửa, có trời mới biết hẳn lo lắng cho nàng đến nhường nào

Trời từ từ tối dần, cuộc sống về đêm hiện tại mới bắt đầu, đèn đường dọc 2 bên đường, trong cửa hàng dần dần thi nhau chiếu sáng, ánh sáng mờ ảo mê hoặc đám người cũng càng lúc càng kéo ra đường nhiều hơn, khúc cuối của An Duyên là ngã quẹo trái, quẹo trái sẽ đâm ra một con đường khác có tên là Duyên Phúc, cũng là cái tên của 1 khu chợ đêm nơi đây, khu chợ này có rất nhiều quán ăn lề đường, trong gian hàng bày bán rất nhiều món, bởi vì chủng loại món ăn phong phú mà hiển nhiên khu chợ này người kéo đến rất nhiều

Cung Thần Hạo dừng xe lại, do không thể lái xe vào đường An Duyên. Hắn nhìn xung quanh để tìm kiếm bóng hình quen thuộc, một giây sau, hắn mới thấy được bóng hình nàng đang tựa vào cột đèn giao thông. Bước nhanh về phía nàng, một tay kéo nàng lại, hắn ôm nàng vào ngực, đến bây giờ hắn mới thật sự cảm thấy lòng mình yên ổn trở lại

Lôi Đình lẳng lặng để mặc hắn ôm, nàng cảm thấy mình đối với hắn có chút hồi hộp, một phút đồng hồ trôi qua, nàng mới nhẹ nhàng đẩy hắn ra, cười nói

“Anh vẫn chưa ăn tối sao?”

“Ko, em đói bụng, vậy thì chúng ta cùng nhau ăn bữa tối” Cung Thần Hạo nói xong, liền kéo tay nàng, định đi trở về xe

“Ko, chúng ta đến đường Duyên Phúc ăn đi, từ lâu em đã ko ăn quả vật nơi đó rồi” Lôi Đình kéo hắn trở về, cười đến rạng rỡ, mà trong lòng nàng lại đang mưu tính sâu xa

đường Duyên Phúc? Có con đường này sao? “Em rất muốn ăn ở đó?” Cung Thần Hạo hỏi

“Ừ!” Lôi Đình dùng sức gật đầu

“Vậy thì chúng ta đi ăn!” Cung Thần Hạo cảm thấy nụ cười quá mức rực rỡ của nàng có chút lạ, nhưng hắn lại ko thể đoán ra điểm lạ ở chỗ nào

Mãi cho đến khi nàng kéo hắn vào đường Duyên Phúc, hắn mới hiểu ra vấn đề, rõ ràng cùng nàng đến đây là một sai lầm, hắn thét thầm. con đường chen chúc những người là người, ở trên đường tùy tiện có thể thấy được rác, cả những mùi vị gay mũi, nhìn qua tất cả, chân mày Cung Thần Hạo nhíu lại càng chặt

Lôi Đình dùng đuôi mắt cẩn thận đánh giá hắn, vẻ mặt của hắn lúc này thật dọa người, nếp nhăn trên trán có thể bóp chết 1 con ruồi, có điều, đây chính là cái kết nàng muốn, ai bảo hắn xấu tính như vậy, lại đi để ý cái “bà cô già” kia, đúng là một kẻ ko có mắt nhìn người!

“Em chắc mình muốn ăn chỗ này chứ?” Cung Thần Hạo cúi đầu hỏi han, ăn uống chỗ này đảm bảo vệ sinh sao?

“Dĩ nhiên, trước đây em vẫn thường xuyên ăn ở chỗ này, thức ăn rất ngon” Lôi Đình nói xong, liền nhảy cẫng lên hưng phấn bước vào

Cung Thần Hạo dù ko muốn đi vào nhưng cũng phải bước vào, bởi vì nàng đã vào rồi, nhẹ nâng tay bịt mũi, hắn đuổi theo bước chân của nàng, nhiều người như vậy, nếu không bám chặt một chút, rất dễ bị lạc nhau

Lôi Đình đi tới một quầy bán hàng ăn vặt bên đường, chọn lựa chút món ăn mình thích, rồi tìm một chỗ trống, ngẩng đầu nhìn Cung Thần Hạo cao lớn đứng kế bên

“Anh ko ngồi sao?”

Cung Thần Hạo từ trên bàn ăn rút ra một ít khăn giấy, cẩn thận lau lau ghế ngồi, rồi mới ngồi xuống, sau đó lại đem khăn giấy lau qua cái bàn 1 lần, mới dùng tay lại. Hắn giương mắt nhìn ánh mắt của nàng, mà những tầm mắt xung quanh đang chú ý đến hắn, hắn cũng có thể cảm nhận được, nhưng hiện tại hắn ko rảnh để ý tới, hắn chỉ muốn nàng ăn nhanh 1 chút, như vậy thì hắn có thể rời khỏi đây nhanh

Lôi Đình dời ánh nhìn ra khỏi tầm mắt của hắn, nhìn phổ phường bốn phía xung quanh, rất nhiều người thỉnh thoảng vẫn nhìn sang bên nàng. nghĩ đến đây cũng đúng, người ăn mặt lịch lãm như hắn lại dẫn mình vào khu chợ đêm này cũng đã thấy lạ, hơn nữa hắn còn phong độ, đẹp trai như vậy, thì tự nhiên cũng thu hút được rất nhiều ánh mắt thôi, hướng ánh nhìn trở về hắn, nàng nói “Xem ra lần sau đến đây, anh phải đổi cách ăn mặc rồi, nếu ko, anh sẽ trở thành một cái tiêu điểm như bây giờ”

Cung Thần Hạo ko để ý đến nói “Lần sau anh sẽ thay đổi quần áo”

Àch.....Lôi Đình từ đầu chí cuối hoàn toàn ko nghĩ đến việc hắn có thể trả lời như vậy, vừa lúc này thì bà chủ quán đã bưng lên hai chén súp đậu đặt trên bàn, nở nụ cười nói “Món ăn của cô đây, tiểu thư, bạn trai cô nhìn qua thật đẹp trai nha” Nói xong còn chớp mắt với nàng 1 cái

“Cảm ơn dì khen ngợi, có điều, đàn ông đẹp trai thì ko đáng tin” Lôi Đình cười cười hướng về phía bà chủ nói

“Ừ, cô nói cũng đúng, đàn ông đẹp trai thì rất dễ đào hoa, cho nên tiểu thư, cô phải xiết chặt cậu ấy 1 chút.....” Bà chủ nói xong liền cầm lấy khay rồi tiếp tục công việc buôn bán của mình

Cung Thần Hạo cố gắng nhẫn nhịn, ngàn lần vạn lần hắn ko thể tức giận, hắn ko nên để ý đến lời nói của nàng. Nàng chẳng qua là tức giận, chẳng qua là ghen thôi, hắn nghĩ nghĩ như thế, tâm tình chợt rõ ràng mình bạch, nhưng có điều mấy món đồ ăn trên bàn, nhìn vào thật hết muốn khen

Lôi Đình hít vào một hơi súp đậu lạnh như băng, cầm lấy chiếc đũa bắt đầu ăn, giương mắt nhìn về phía hắn, hắn dường như chưa muốn động tay “Anh ko ăn sao? Ăn rất ngon” Vừa ăn nàng vừa nói

Cung Thần Hạo cau chặt mày, chỉ vào cái món đen đen có chút hôi hôi trước mặt “Đây là cái gì?”

“Chao”

“Còn cái này?” toàn là những con màu đen

“Ồc”

“Cái này?”

“Cánh gà”

“Mấy cây xiên này là gì?”

“Thịt dê và thịt bò”

“Em chắc là mấy thứ này ăn được chứ?” Cung Thần Hạo hỏi lại lần nữa, hắn rất khó tưởng tượng mấy thứ đồ này mà đi vào bụng sẽ như thế nào?

“Dĩ nhiên, anh ko thấy em đang ăn rất ngon sao?” Lôi Đình bị hấn làm cho muốn cười, nhưng lại ko thể cười, trước mặt hấn toàn là những món đồ quý hiếm, hơn nữa còn là nộm công chả phượng vậy mà hấn còn ko nhận ra, hấn quá là đồ ngốc . Đưa tay nàng gấp 1 khối cháo đưa đến trước mặt hấn

“Nào mở miệng đi, ăn rất ngon”

Cung Thần Hạo nhìn nhìn nàng, lại nhìn nhìn vật lạ trước mắt, nuốt nuốt nước miếng , cổ sức há miệng , nghe mùi có chút hôi hôi nhưng vị thì có thể tạm chấp nhận, chân mày cũng bắt đầu thả lỏng

“Em nói ko sai đúng ko? Ăn rất ngon” Lôi Đình nhìn chân mày hấn giãn ra, cười nói

“Cũng tạm tạm” Cung Thần Hạo cầm lấy chiếc đĩa bắt đầu ăn, trưa nay hấn cũng chưa ăn cơm, đến bây giờ hấn đã rất đói bụng, cho nên hấn mới chịu ăn mấy thứ này , hấn tự nhủ trong lòng mình như vậy

Nhìn hấn động tay bắt đầu ăn , nụ cười trên mặt Lôi Đình càng sâu hơn, hấn như vậy , thật ko giống hấn ngày thường

“Ăn cái này đi, cái này rất ngon” Đưa tay cầm lấy một xâu thịt dê, nàng đặt nó trước mặt hấn

Cung Thần Hạo cười nhận lấy , bắt đầu ăn, quả như nàng nói, ăn rất ngon , mùi vị có chút cay xè

Ăn no, họ đi dạo phố, rồi mới xoay người trở về, gió buổi tối nhẹ thổi qua, hai người vai sánh vai cùng nhau bước , hôm nay họ đã thu hoạch được rất nhiều đồ, chơi bắn túi nước, hấn giúp nàng thắng 2 con thú nhồi bông , nhìn bộ dạng nàng vui vẻ vỗ tay, hấn thấy rất thỏa mãn, thì ra vui vẻ chỉ đơn giản như vậy

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 100: Cơm trưa

Hấn thay đổi

Hai tuần nay ngày nào đi làm về hấn cũng về nhà ăn cơm tối , tựa như một ông chồng tốt , lại còn lớn tiếng ca ngợi tài nấu nướng của nàng

Hiện tại công việc đầu tiên hấn làm mỗi khi tan việc về chính là cùng tiểu Huyền Huyền cười haha, tựa như 1 người cha tốt

Cung Thần Hạo và tiểu Huyền Huyền ngàn lần vui vẻ , chơi đùa với nhau vô cùng hòa hợp , Lôi Đình đối với khả năng bồi dưỡng tình cảm cùng phụ nữ của hấn , trong lòng cảm thấy có chút ghen tị, rõ ràng nàng ở cùng với tiểu Huyền Huyền lâu hơn, tại sao tình cảm của tiểu Huyền Huyền và Cung Thần Hạo lại tốt hơn nàng?

Ko thể ko dám nói, hai tuần này được hấn toàn tâm đối đãi như vậy, nàng cảm thấy rất hạnh phúc, mỗi lần khi nàng làm xong thức ăn gọi 2 người kia vào ăn, sự ấm áp của mái nhà khiến nàng rất thân thiết , nếu ko như ko phải mỗi lần ra cửa đều đụng mặt 1 , 2 người tình của hấn, chỉ sợ rằng nàng đã sớm quên đi mục đích quay về , rộng lượng bỏ qua cho hấn những chuyện trước đây, sau đó lại cam tâm tình nguyện sống cùng hấn cả đời

Trần trọc trở mình,tất cả tâm tư của nàng đều đổ dồn trên người hấn , nghĩ đến ông và ba mẹ đã kích động cỡ nào khi nàng trở về, nếu như nàng vẫn giữ ý định từ bỏ cuộc hôn nhân này, ko biết ông và 2 người họ có thể tha thứ nàng tùy tiện ko, dù sao họ cũng đối xử với nàng rất tốt

Nghĩ ngợi quá nhiều, suy nghĩ của nàng cũng rối loạn theo, tất cả mọi chuyện cứ để nó phát triển theo tự nhiên đi! nhắm lại đôi mắt mệt mỏi, nàng ngủ say

Cảm giác như chỉ vừa ngủ được 1 chút, Lôi Đình mơ mơ màng màng mở mắt , phát hiện bầu trời ngoài cửa sổ đã sáng chang, ánh sáng mặt trời chiếu

sáng khắp nơi, ánh nắng ấm áp nhìn qua đã cảm thấy thật thoải mái

Vươn tấm lưng mỏi, nàng uể oải ngồi dậy, quay đầu lại đã nhìn thấy một đôi mắt to trong suốt, đang nhìn nàng chăm chăm, khóe miệng cong thành nụ cười, nàng đưa tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ, yêu thương hỏi

“Sao vậy tiểu Huyền Huyền?”

“Mẹ, mẹ đúng là heo con lười nha!” Lôi Tử Huyền ngồi ở mép giường, chớp đôi mắt to nghiêm túc nói

“Tại sao ?” Lôi Đình nâng mi hỏi

“Ba đã đi làm, nhưng mẹ vẫn còn ngủ!” Lôi Đình chu cái miệng nhỏ nhắn nói, ba và con dậy sớm hơn cả mẹ, hơn nữa quần áo mặc hôm nay là ba giúp con mặc nha, tóc cũng là ba giúp con chải, haha.....rất vui!

“Vậy sao con ko gọi mẹ dậy?” Lôi Đình buồn cười hỏi, con nhóc này đúng là tiểu quý, có điều nhìn bộ dạng của nó có vẻ như đã dậy từ rất lâu rồi, quần áo , tóc tai đều được hấn chỉnh sửa, ko ngờ hấn cũng rất tỉ mỉ

“Ba nói phải để cho mẹ ngủ, ko cho tiểu Huyền Huyền làm ồn” Lôi Tử Huyền đem lời ba nhắn nhủ lúc sáng nói cho mẹ nó nghe

“Vậy nên con mới ngồi ở đầu giường chờ mẹ tỉnh ngủ sao?” Lôi Đình có chút cảm giác mất mát, từ lúc nào lời nói của hấn đã có tác dụng mạnh mẽ với tiểu Huyền Huyền như vậy

“Đúng vậy! Mẹ.....bây giờ mẹ có muốn dậy hay ko.....ngày hôm qua mẹ đã đồng ý với tiểu Huyền Huyền rồi! Mẹ phải dẫn con đi thăm ba nuôi và mẹ nuôi!” Lôi Tử Huyền nói, nó rất nhớ ba nuôi và mẹ nuôi nha

“Được, hiện tại mẹ sẽ rời giường, con ngồi ở phòng khách đợi mẹ đi” Nói xong, Lôi Đình liền vén chăn lên, mang dép đứng dậy, mang theo hình tượng đầu tóc rối bời, đồ ngủ xộc xếch , ko chút nào thực nữ đuổi thân mới

“Mẹ.....bộ dạng của mẹ bây giờ rất xấu nha.....” Lôi Tử Huyền cười nói xong, hướng về mẹ nó le lưỡi 1 cái, rồi xoay người bỏ chạy ra khỏi phòng ngủ, thật khó hiểu tại sao ba lại yêu mẹ như vậy? Cả ba Mạch nữa, nó cũng rất nhớ ba mạch nha.....

Tiểu quý này, càng lớn càng nghịch ngợm rồi, Lôi Đình lắc đầu cười, nhìn xuống đồng hồ báo thức tủ đầu giường, đã chín giờ, nàng nhanh chóng gấp chăn lại thật ngay ngắn rồi mới bước vào phòng tắm rửa mặt, 15 phút sau, Lôi Đình nhẹ nhàng khoan khoái bước ra thay đồ rồi rời khỏi phòng ngủ

Lôi Tử Huyền đang ôm 1 con heo nhồi bông ngồi trên ghế xem hoạt hình

“Muốn ăn cái gì?”

Lôi Đình đi lên trước hỏi

Lôi Tử Huyền quay đầu nhìn về phía nàng nói “Tiểu Huyền Huyền và ba ăn trước rồi” chờ mẹ rời giường, bụng nó đã sớm kêu rột rột

Ách..... nàng thấy ót mình lạnh lạnh “Vậy mẹ ăn” Vừa nói xong , nàng xoay người đi vào phòng bếp cạnh phòng khách

Trên bàn ăn đã bày ra sẵn một bữa sáng đầy dinh dưỡng, bánh sandwich, jambon, ốp la, còn cả một ly sữa tươi, một bữa sáng tươi ngon theo kiểu phương tây. Xem ra hấn đã chuẩn bị tất cả, thôi kệ, dù sao cũng đã có sẵn, nàng lại lười đi làm, ngồi xuống nàng bắt đầu ăn, mặc dù có chút nguội , nhưng mùi vị cũng ko tệ lắm

“Mẹ, mẹ ăn có được ko?” Lôi Tử Huyền ôm heo con ngồi bên cạnh Lôi Đình ngẩng đầu hỏi

“Được,sau khi mẹ dọn dẹp xong nơi này , thì chúng ta có thể ra ngoài” Lôi Đình vừa thu dọn bàn ăn, vừa nói

Năm phút sau, sau khi đã xử lý mọi việc thỏa đáng, nàng cầm lấy túi xách, nắm tay tiểu Huyền Huyền ra cửa, nếu mà còn chần chờ lâu la nữa, không khéo nàng sẽ bị tiểu quý kia cắn nhằn đến chết, ngồi sau xe taxi, nàng gọi điện thoại cho Tiêu Ngự Phi, nói 20 phút sau mình sẽ đến công ty hấn, nàng cũng ko hi vọng một hồi các nàng đến, hấn lại ko có mặt

“Xin hỏi cô là Lôi tiểu thư sao?” nhân viên lễ tân nhìn một lớn một nhỏ bước vào Tiêu thị, cũng vội vàng chạy đến hỏi han, mới vừa rồi, tổng giám đốc có gọi điện dặn dò trước, cho nên nàng ko thể qua loa

Lôi Đình gật đầu với nàng nói

“Là tôi”

“Mẹ, chỗ này thật lớn nha.....” Lôi Tử Huyền mở đôi mắt to nhìn nhìn chung quanh, sau đó lại ngẩng đầu quay về hướng đại tỷ tỷ mẹ vừa nói chuyện, ngọt ngào kêu lên

“Tỉ tỉ, chị khỏe mạnh”

“Bé con, em cũng khỏe mạnh nha! thật đáng yêu!” Nhân viên phục vụ khom lưng, nhìn đứa bé như vậy thật dễ thương, bờ má hồng hồng nhỏ nhắn, đôi mắt to sáng suốt cả cái giọng nói con nít kia nữa, nhìn qua nó khiến nàng rất thích

“Đại tỷ tỷ, chị cũng rất đẹp nha.....” Lôi Tử Huyền thấy người khác khen nó, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nụ cười càng khuếch đại

“A.....cảm ơn!” Nhân viên lễ tân có chút ngượng ngùng, đứng thẳng người nói với Lôi Đình “Xin mời đi bên này”

Lôi Đình nắm tay Lôi Tử Huyền đi theo phía sau nàng, đi tới phía trước thang máy dừng lại, nàng đưa tay nhấn nút ,sau đó lại xoay người , dịu dàng nói

“Lôi tiểu thư, tổng giám đốc vừa rồi có dặn, hai người có thể đi lên lầu 26 bằng thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc ,rồi thư kí Trần sẽ mang hai người đến gặp tổng giám đốc”

Cửa thang máy cũng vừa mở ra lúc này, Lôi Đình đối với nàng nói tiếng “cảm ơn” rồi lôi kéo tiểu Huyền Huyền bước vào, Lôi Tử Huyền mỉm cười với nhân viên phục vụ vẫy vẫy tay

Xoay người nàng trở về với công việc của mình trên bàn phục vụ, nụ cười vẫn còn treo nở trên môi, bé con kia thật đáng yêu

Đình.....

Cửa thang máy mở ra, Lôi Đình và Lôi Tử Huyền đi ra khỏi thang máy, đã thấy một người phụ nữ mặc một thân màu xám tro sáng, mang kiếng đen , tóc tóc tỉ mỉ , vẻ mặt mỉm cười nhìn các nàng, nhìn qua hẳn nàng cũng hơn ba mươi rồi

“Tổng tại hiện tại đang họp, cho nên đã nói với tôi tiếp đón các vị, xin mời các vị ngồi ở phòng khách chờ một chút, cuộc họp sẽ kết thúc vào 20 phút sau”

“Đã làm phiền rồi” Lôi Đình gật đầu, đi theo thư kí Trần về phòng tiếp khách

Thư kí Trần rót cho Lôi Đình một ly cà phê, chuẩn bị cho Lôi Tử Huyền một ly nước trái cây, rồi mang lên mấy quyển tạp chí cùng truyện tranh và một ít bánh ngọt đặt lên bàn

“Tôi xin ra ngoài trước, Lôi tiểu thư, cô cần gì cứ gọi tôi một tiếng là được”

“Được, cảm ơn cô, thư kí Trần” Lôi Đình một lần nữa nói tiếng cảm ơn, đưa mắt nhìn thư kí Trần rời đi

“Mẹ ..... ba nuôi đâu rồi?” Lôi Tử Huyền nhìn nàng hỏi

“Nha đầu.....ba nuôi đang họp, một lát nữa mới đến, chúng ta ngồi chờ ở đây” Lôi Đình chỉ tay vào cái mũi nhỏ của nó nói

“A! Tiểu Huyền Huyền biết rồi”

“Chỗ này có truyện tranh, còn có món bánh con thích ăn này!” Lôi Đình cầm truyện tranh và món bánh hươ trước mặt Lôi Tử Huyền

Lôi Tử Huyền vẻ mặt vui vẻ nhận lấy, sau đó nằm gục trên bàn nước, vừa xem truyện vừa ăn , còn Lôi Đình cũng cầm lấy tạp chí, lật xem

“Chờ có lâu ko?” Cửa bị đẩy ra, một giọng nói đàn ông trầm ổn vang lên bên tai, nhưng ngay sau đó đã im lặng

Lôi Đình buông tờ tạp chí trong tay ra, ngẩng đầu nhìn người bước vào, Lôi Tử Huyền nhanh chóng ngẩng đầu, sau đó đứng lên rồi chạy đến bên cạnh hẳn

“Ba nuôi.....” nó ngọt ngào kêu lên

Tiêu Ngự Phi ôm lấy Lôi Tử Huyền, trên mặt treo míc nụ cười dịu dàng

“Tiểu công chúa lần này nặng hơn rồi! Có nhớ ba nuôi hay ko?”

“Dạ.....tiểu Huyền Huyền rất nhớ ba nuôi” Tiêu Ngự Phi lạnh lùng họp xong cuộc họp vừa rồi , hiện tại lại tràn đầy cảm xúc, hình ảnh này nếu để cho đám quản lý vừa họp chung ban nãy nhìn thấy, hẳn bọn họ sẽ nghĩ mình nhìn lầm người rồi

“Hai người có thể ngồi xuống hay ko?” Lôi Đình lắc đầu cười

“A.....hôm nay sao lại rảnh rồi tới tìm anh?” Tiêu Ngự Phi vừa giỡn với tiểu Huyền Huyền vừa hỏi

“A.....hôm nay sao lại rảnh rồi tới tìm anh?” Tiêu Ngự Phi vừa giỡn với tiểu Huyền Huyền vừa hỏi

“Ngươi có vẻ một chút không hiểu kỳ ta là cái gì hội về nước?” Lôi đình tựa vào trên sofa nhìn, như vậy, càng thêm xác định ý nghĩ của nàng.

“Anh ko có vẻ gì là tò mò về lý do tại sao em về nước nhỉ?” Lôi Đình tựa người vào ghế salon, nhìn hẳn như vậy, ý tưởng của nàng càng thêm xác định

“Bởi vì tiểu công chú nhớ đến anh, cho nên em mang tiểu công chúa đến thăm anh” Tiêu Ngự Phi trêu chọc nói, hẳn đương nhiên biết lý do nàng về nước

“Ở bữa tiệc sở dĩ em gặp phải hẳn là do anh sắp đặt?” Lôi Đình có ý làm rõ, khẳng định nói

“Ko phải vậy, ngày đó ở bữa tiệc anh cũng đã gặp qua hẳn, anh cũng cảm thấy có chút kì quái” Tiêu Ngự Phi quay đầu nhìn vào mắt của nàng nói, bất quá hẳn cũng chỉ đem chỗ ở của nàng nói cho Hạo mà thôi

“Tại sao lại làm như vậy?” Lôi Đình hỏi, ko phải ban đầu hẳn đã giúp nàng rời đi sao, tại sao lại hiện tại muốn đem nàng đẩy về hẳn

“Chẳng qua anh ko muốn thấy em tiếc nuối, hơn nữa em và hẳn ngay cả đơn ly hôn cũng chưa có kí tên sao? Nếu như em muốn ở cùng Thiên Mạch thì nhất định em phải xử lý chuyện của mình và Hạo thật tốt” Tiêu Ngự Phi ko cho rằng cách làm của mình sai, thu hồi tâm mắt, cùng tiểu Huyền Huyền huyền nào

Hắn nói ko sai, nếu như ko phải gặp Hạp lần nữa, làm sao mà nàng biết hẳn vẫn chưa kí tên? Mà nàng cũng ko thể cùng Thiên Mạch đăng kí kết hôn, có điều nàng vẫn ko đồng ý cách làm của hẳn, nàng giương mắt nói

“Nhưng mà ít ra anh cũng phải thương lượng với em 1 chút, như vậy em cũng có thể chuẩn bị tư tưởng, chứ ko bị động như vậy”

“Về điều này cứ coi như anh tính ko chu toàn, một hồi anh sẽ đãi 2 mẹ con em một bữa tiệc lớn, xem như bồi thường, thế nào?” Tiêu Ngự Phi dịu dàng nói

“Hay nha.....có thể ăn tiệc lớn rồi.....” Lôi Từ Huyền nghe loáng thoáng hai chữ tiệc lớn thì vui vẻ hẳn lên, nó đột ngột nhảy cẫng lên, tròn mắt hỏi

“Ba nười, có thể mời ba cùng chúng ta ăn bữa tiệc lớn ko?”

“A.....dĩ nhiên là có thể rồi!” Tiêu Ngự Phi cung chiều trả lời

“Wow! Thật tốt.....mẹ, gọi điện cho ba nha.....” Lôi Từ Huyền quay đầu nhìn về phía mẹ nói

Lôi Đình trừng mắt liếc Tiêu Ngự Phi 1 cái, chưa gì đã phản bội nàng, hẳn thật ko đáng tin, còn cả tiểu Huyền Huyền nữa, nghe thấy tiệc lớn thì vội vàng vui vẻ vỗ tay dậm chân, Lôi Đình rút di động ra bấm vào số điện thoại của Hạo, đưa cho no tiểu Huyền Huyền có ý bảo nó nói

Bàn tay nhỏ bé của Lôi Từ Huyền như bị điện giật, nó cầm điện thoại đặt bên tai, nhưng cuộc gọi vẫn chưa được chuyển, điện thoại vẫn phát ra những tiếng “tút, tut”

Cuộc họp im lặng của Cung Thần Hạo liền bị tiếng điện thoại cắt đứt, hẳn cầm lấy di động, trên màn hình hiện lên một cái tên, ánh mắt của hẳn trong nháy mắt đã trở nên dịu dàng, nhưng ngay sau đó đã chuyển lại thành vẻ lạnh lùng, hẳn hướng về những người cùng họp nói “Buổi họp hôm nay chấm dứt ở đây, mọi người có thể đi ra ngoài”

Nghe được hẳn nói ra những lời này, mọi người đều ở chỗ ngồi thở phào nhẹ nhõm, rồi rít đứng lên, cầm lấy đồng tài liệu trên bàn vội vàng rời đi, ko ai muốn ở lại cái phòng họp này lâu thêm một giây phút nào, cũng ko biết người gọi đến là ai, lại có thể làm cho tổng giám đốc nở nụ cười dù chỉ trong giây lát, tuy nhiên cũng đủ để bọn kinh sợ. Dĩ nhiên ngoại trừ Phương Tử Kiệt thì ko ai biết tổng giám đốc cười vì điều gì

Cung Thần Hạo nhấn nút trả lời, đi tới phía trước cửa sổ

“A lô”

“A lô, ba à! Là con! tiểu Huyền Huyền” Từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trẻ con của con gái hẳn

Giờ cổ tay nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi “Tiểu công chúa, sao vậy? Mẹ chưa rời giường sao?” Cung Thần Hạo dịu dàng hỏi, nụ cười hiện lên trên mặt

“Tiểu Huyền Huyền hiện đang cùng mẹ ở chỗ của ba nuôi! Một lát nữa ba nuôi muốn mời tiểu Huyền và mẹ đi ăn tiệc lớn, ba có đến ko?”

Ba nuôi? là người nào? Tiểu công chúa, ba nuôi con là ai?”

“Ba thật ngốc, ba nuôi của tiểu Huyền Huyền mà ba cũng ko nhận ra, con để cho ba nuôi nói chuyện với ba nha!” Vừa nói, Lôi Từ Huyền đã

cầm điện thoại bỏ vào tay Tiêu Ngự Phi “Ba nuôi, ba nuôi nói chuyện với ba đi!”

“A lô”

“Ngự Phi?” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Cung Thần Hạo nhủ nhủ mảy, sao hẳn lại ko nghĩ đến a! Ngự Phi chính là kẻ giúp các nàng rời đi, hẳn hẳn phải đoán được chứ, sao lại bỏ sót rồi, khoản nợ này hẳn phải từ từ tính với hẳn (Ngự Phi)

“Là ta, cùng nhau ăn bữa trưa đi” Tiêu Ngự Phi nói

“các người bây giờ đang ở đâu?” Cung Thần Hạo ko trả lời hẳn hỏi lại

“Người có tới hay ko?” Tiêu Ngự Phi hỏi thay cho đáp, câu hỏi này coi như hấn trả lễ lại

“Ta đến, hiện tại các người đang ở đâu?” Giọng nói Cung Thần Hạo càng lúc càng trầm xuống

Tiêu Ngự Phi cũng ko giỡn nữa, đáp trả “Đang ở công ty ta, người có muốn qua đây ko?” Hấn sợ còn chần chừ lâu, người ở đầu dây bên kia sẽ phun trào núi lửa

“Chát” 1 tiếng, Cung Thần Hạo cúp máy. về mặt tức giận bước ra khỏi phòng họp, đi vào phòng làm việc cầm lấy áo khoác, dặn dò xong xuôi, liền bỏ đi

Nàng đã nhìn thấy nó!

Lôi Tiệp Nhi mắt toát lên ánh nhìn hung dữ nhìn bóng người đang dùng cơm trong nhà hàng

Một thiên kim tiểu thư như nàng thoáng chốc đã trở thành một gái quán bar, một kẻ chưa bao giờ lo lắng đến cơm ăn áo mặc thoáng chốc đã trở thành 1 cô gái nợ nần chồng chất, chính là con nhỏ đó , chính vì con nhỏ đó mà nàng mới rơi vào cảnh ử rữ chán chường

Nàng rút cuộc cũng đã nhìn thấy nó, đi bằng 3 năm trời, xem ra cuộc sống cũng rất dễ chịu rồi? Nhìn hình ảnh vui vẻ hòa thuận bàn bên kia, nàng cảm thấy chói mắt vô cùng , vốn nàng có thể sống 1 cuộc sống ko buồn ko lo, nhưng đều là vì nó mà công ty của ba mới phá sản , nếu như ngày ấy nó khiến cho Cung Thần Hạo đồng ý rút tiền vào công thì nàng cũng ko luân lạc đến cảnh này!

Nàng hận nó!

Hận nó phá hủy cuộc sống hạnh phúc của nàng!

Hận nó phá hủy cuộc sống của nàng!

Hận nó vì sao vẫn có thể sống vô tư tự tại như vậy!

Hận nó vì sao vẫn có thể sống hạnh phúc như thế!

Hận nó! Hận nó tất cả!

Nỗi hận như thiêu đốt nàng, ủng hộ nàng, nàng muốn nó phải hối hận, hối hận với tất cả mọi chuyện mình đã làm, nàng sẽ để cho nó biết, lần xuất hiện kì này của nó , là 1 sai lầm ! Hừm. ....hừm. ....

Vừa vặn lúc này 1 thân thể mập mạp ngồi xuống cạnh bên nàng, tay trái hấn vịn ở ngang hông Tiệp Nhi, tay phải đặt lên đùi nàng ko an phận sờ sờ “Người đẹp của anh , em đang nhìn gì vậy? Thấy người quen sao?”

Lấy lại tinh thần Lôi Tiệp Nhi nhìn hấn nói “Ko , ko , à.....ngài trương, người ở đây rất nhiều, chúng ta ăn cơm trước đi” Lôi Đình chán ghét muốn đẩy cái tay ko an phận kia ra, nhưng nụ cười vẫn treo trên môi

“A! Được! Được!” Trương Đạt Sinh thu tay lại, nhưng vẫn ko quên sờ thêm 1 cái, sau đó lại híp mắt híp mũi ngồi đối diện nàng hỏi

“Muốn ăn gì?”

“Tùy ngài chọn” Lôi Tiệp Nhi giả cười nói, ba năm nay, công phu gấp díp thì chơi , lúc nào nên nói ,lúc nào ko nên nói nàng đã luyện rất tinh xảo rồi, phải làm như vậy thì kim chủ mới có thể cho nàng nhiều tiền hơn 1 chút

“VẬY anh xem chút” Trương Đạt Sinh cười nói, cầm lấy Menu lật lật

Nhìn ông già hơn bốn mươi tuổi trước mắt, trên đỉnh đầu ko có lấy 1 cọng tóc, mắt nhỏ mũi lớn, đặc biệt còn thêm 1 cái bụng bia lớn , nhìn sơ qua cũng đủ thấy phản cảm, nếu như ko phải vì hấn có tiền, còn lâu nàng mới cùng hấn ăn cơm

Giương mắt nhìn về phía bàn của Lôi Đình 1 lần nữa, nàng đang cười, mà người ngồi cạnh bên nàng là Cung Thần Hạo thì lại tỉ mỉ giúp nàng gấp thức ăn ,nhìn kẻ đối diện xem lại mình , nàng cơ hồ chẳng muốn ăn bất kì thứ gì, mà thù hận với Lôi Đình càng ngày càng sâu

Cảm giác như tay đang bị người khác cầm Lôi Tiệp Nhi nhất thời hồi phục lại tình, muốn rút tay về, nàng cười nói “Ngài Trương, đã xong chưa?”

Trương Đạt Sinh vỗ về bàn tay trắng nõn , tay đặt lên lưng Tiệp Nhi, xem ra ngoài tay ra nàng còn có 1 gương mặt đẹp, vóc người cũng rất tốt , hơn hấn bà già luống tuổi có chồng ở nhà gấp mấy trăm lần

“Một chút nữa.....một chút nữa!”

“Ngài Trương.....tôi.....tôi muốn đi rửa tay 1 chút” Lôi Tiệp Nhi nói , thật ra thì nàng chú ý tới việc Lôi Đình ko còn ngồi ở chỗ của mình nữa, cho nên nàng mới mở miệng nói muốn đi rửa tay, có như vậy , nàng mới có thể ko hén mà gặp được nó

“A...được.....trở về sớm nha!” Trương Đạt Sinh nói xong luồn hướng nàng nhảy mất vài cái, tự cho cái nhảy mất của hắn có 10 phần điện lực, có thể quạt ngã 1 đám người

Lôi Tiệp Nhi cầm lấy túi xách hướng hắn cười cười, rồi đứng dậy đi vào nhà vệ sinh, Lôi Dĩnh đang rửa tay, nàng liền đứng bên cạnh nó, cười lạnh “Sống rất tốt nhì?”

Lôi Dĩnh ngừng ngay động tác rửa tay, quay đầu nhìn về phía người nói chuyện, cô gái này có chút quen quen, nhìn vẻ mặt đậm màu trang điểm, cách ăn mặc gợi cảm, khiến cho Lôi Dĩnh tạm thời không thể nhớ kịp người này là ai, nên không thể nhận ra người, chỉ có thể đắm đắm hoài nghi nhìn nàng

Lôi Tiệp Nhi nhìn nét mặt của nàng, tức giận càng bùng cháy “Ngay cả tôi cô cũng không nhận ra sao?”

“Lôi Tiệp Nhi?” Lôi Dĩnh kinh ngạc kêu lên, Trời!! Người phụ nữ xinh đẹp kêu gọi này là Lôi Tiệp Nhi sao?

“Sao vậy, ba năm không thấy, thì đến cả chị gái mình cũng muốn quên rồi sao?” Lôi Tiệp Nhi giễu cợt nói, hướng về phía gương, trang điểm lại

“Em.....em không ngờ tới chị.....chị.....” Lôi Dĩnh căn bản không tìm ra được từ ngữ mình muốn hình dung

“Không ngờ tới cái gì? Tôi như bây giờ cũng là nhờ cô ban tặng, em gái tốt ạ” Vừa nói, nàng vừa đóng lại hộp trang điểm, xoay người đối mặt với Lôi Dĩnh

bởi vì nàng? Là vì chuyện của công ty sao? Không, chuyện đó không liên quan đến nàng

“Chị bây giờ sống có tốt không?” Lôi Dĩnh không thể tỏ ra lạnh lùng, nhìn không được liền hỏi

“Tốt..... dĩ nhiên rất tốt! làm sao có thể không tốt được?” Giọng nói Lôi Tiệp Nhi tràn đầy vẻ giễu cợt

“Vậy thì tốt rồi, không có việc gì, em đi trước” Lôi Dĩnh cúi đầu, không chú ý đến nét mặt của nàng khi thốt ra chữ “tốt” này, vậy thì được rồi, nàng cũng không cần phải lo lắng nữa

Lôi Tiệp Nhi nhìn bóng lưng nàng rời đi, hai tay nắm chặt, nó vẫn không cảm thấy hối hận, ngược lại còn nhẹ nhàng rời đi như vậy sao? Tại sao nó có thể nhẫn tâm như vậy? Hận thù, một lần nữa lại dâng cao

---

“Sao vậy?” Cung Thần Hạo hỏi Lôi Dĩnh đang ngồi xuống, sắc mặt của nàng hình như có chút kỳ quái

“A! Không có..... không có chuyện gì” Lôi Dĩnh lấy lại tinh thần nói, nàng đang suy nghĩ đến chuyện vừa rồi, Lôi Tiệp Nhi có thể ăn cơm ở nơi này cũng đủ để nói lên cuộc sống của nàng rất tốt, bởi vì một bữa tối ở đây có giá rất cao

“Không có chuyện gì thì tốt rồi” Cung Thần Hạo nói

“Chúng ta cạn một ly đi” Tiêu Ngự Phi cầm ly rượu lên nói

Lôi Từ Huyền cũng cầm ly nước trái cây của mình lên cười hi hi “Cạn ly.....cạn ly này.....”

Bốn người họ đều bị nhóc con làm cho buồn cười, rồi rít cầm lấy ly rượu cạn vào cái cốc của tiểu Huyền Huyền

Cung Thần Hạo đặt ly rượu xuống, gương mặt nhìn Tiêu Ngự Phi hỏi “Các người tính khi nào kết hôn?”

“Đang xem lịch, vẫn chưa định được ngày, nhưng chắc cũng nhanh thôi” Tiêu Ngự Phi cười nói

“Chúc mừng người!” Lôi Dĩnh hướng Bạch Kỳ Vân nói, nàng chinh phục thành công, nàng cảm thấy cũng vui lây

“Cảm ơn!” Bạch Kỳ Vân cúi đầu, gương mặt khẽ ửng hồng

“Mẹ! Kết hôn là cái gì?” Lôi Từ Huyền phát huy tinh thần học hỏi, ngẩng đầu nhìn Lôi Dĩnh

“Ách..... cái này, đợi khi con lớn lên sẽ biết” Lôi Dĩnh cúi đầu nhìn nó dịu dàng nói

“A!” Lôi Từ Huyền cúi đầu, tiếp tục thưởng thừa bữa ăn, chuyện của người lớn thật phiền phức nha

Bữa trưa này thật sự rất vui vẻ, họ nói chuyện với nhau rất nhiều, lâu lâu còn được một tiểu bảo bối chọc cười, đợi cho Ngự Phi ca và tiểu Vân tỷ định được ngày tổ chức hôn lễ, tiểu Huyền Huyền cũng sẽ được làm hoa đồng rồi (*Hoa đồng: 2 đứa trả rã hoa cho cô dâu & chú rể trong ngày cưới)

Dù là thế nào, bọn họ có thể bước trên thảm đỏ hôn nhân, nàng cũng rất vui mừng, nàng còn đưa lên lời chúc phúc chân thành tha thiết nhất, hai người nhất định phải hạnh phúc, thật hạnh phúc!

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 101: Một lần nữa theo đuổi

Pháp, Paris, Minh gia

Tổng Trần tức giận nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh của Minh Thiên Mạch nói “Mạch nhi, con có biết mình đang nói cái gì hay ko?”

Úc Tiểu Nhi về mặt kinh ngạc đến trắng xanh, ngã ngồi trên ghế salon

“Con biết mình đang nói cái gì, ngay từ lúc bắt đầu con đã biểu lộ rõ lập trường của mình, cho nên chuyện hôn lễ ba mẹ đã đính ước, con không thể nào tham gia” Minh Thiên Mạch nhìn Tổng Trần dùng giọng nói chân thành nói

“Cũng là bởi vì người đàn bà kia? Nên con mới ko cùng Tiểu Nhi đính hôn, mẹ ko đồng ý, con phải cùng nó đính hôn” Tổng Trần trầm giọng nói

“Ko chi bởi vì Tiểu Đình, mà vì con ko thương Tiểu Nhi, nếu như cưỡng cầu ở bên nhau thì ko những cố ấy sẽ ko hạnh phúc, mà cả con cũng vậy” Hân mạnh mẽ nói, mặc dù hân biết nàng nghe sẽ rất thương tâm, nhưng hân ko muốn để cho nàng còn lại bất cứ suy nghĩ nào2ve62 hân,nên chỉ có thể cự tuyệt ko chút lưu tình, tình cảm của hân giành cho nàng chỉ tồn tại ở mức tình cảm “anh em”, còn thứ tình yêu mà nàng muốn thì hân cho ko được

Giọng nói lạnh lùng của Minh Thiên Mạch tựa như kim đâm sâu vào lòng Úc Tiểu Nhi, làm nàng đau đến mức hít thở ko thông,vốn mang theo tâm trạng vô cùng mong đợi, vốn nàng cho rằng dưới áp lực của bác trai bác gái, thì hân sẽ đồng ý cùng nàng đính hôn, xem ra nàng đã lầm

“Thiên Mạch ca, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh” Đứng lên, nàng nhìn chăm chú vào hân, tình cảm ẩn chứa vào giờ khắc này đã bộc phát, trên khuôn mặt trắng ko tì vết của Úc Tiểu Nhi vուն đầy nước mắt

“Tiểu Nhi, chẳng lẽ em vẫn chưa rõ sao?” Minh Thiên Mạch tiến lên nắm lấy hai vai nàng, hân ngưng mắt nhìn gương mặt đầy nước mắt “Người anh yêu ko phải là em, em cần gì phải đặt tim mình lên người anh, anh chỉ có thể làm anh trai của em, còn làm chồng thì anh làm ko được”

“Em mặc kệ, em ko cần tình yêu của anh, bởi vì em rất rất yêu anh, em ko muốn mất đi anh nữa” Úc Tiểu Nhi ôm lấy cổ Minh Thiên Mạch, ko, nàng ko nên mất đi hân, ko nên

Tổng Trần nhin ko được trách cứ “Mạch nhi, mẹ ko cho phép con náo loạn như vậy”

Minh Thiên Mạch giật bàn tay nhỏ bé của Úc Tiểu Nhi xuống, trực tiếp chạy lên lầu, tâm tình của hân lúc này rất lạnh, hân ko muốn mất đi Lôi Dĩnh cho nên hân chỉ có thể nói lời “xin lỗi” với Tiểu Nhi, đàn ông trên thế giới này còn rất nhiều, nàng có thể gặp được nhiều thứ tốt hơn

“Mạch nhi, mẹ lặp lại lần nữa, Minh gia chỉ nhận Tiểu Nhi làm con dâu, người đàn bà kia đừng mơ tưởng bước chân vào cửa lớn Minh gia được nửa bước” Tổng Trần kiên quyết nói, chuyện hôn sự của Minh gia và Úc gia đã được chấp nhận từ bao nhiêu năm trước, ko thể chỉ vì người đàn bà kia, mà khiến quan hệ của hai nhà bị tan vỡ, nàng ko cho phép

Minh Thiên Mạch ko để ý đến lời nói cường ngạnh của mẹ .....vững vàng đạp trên cầu thang đi lên lầu, hân đã đặt một chuyến bay về T thị vào lúc 2 giờ chiều, đợi chờ thật khó chịu, mỗi khi màn đêm buông xuống toàn bộ suy nghĩ của hân lập tức sẽ bay lên người hai mẹ con nàng, ba tháng thời gian, nói dài cũng ko dài, mà ngắn cũng ko ngắn, hân ko muốn một lần nữa bỏ qua

“Bác gái.....” Úc Tiểu Nhi xoay người nhào vào lòng Tổng Trần, khóc rống, Thiên Mạch ca vẫn đối xử với nàng rất ôn hòa, chưa bao giờ lại ngượng lạnh qua như vậy, nàng yêu hân như thế, quan tâm hân như thế, nếu như ko có hân, cuộc sống của nàng trở thành cái loại gì, chính nàng cũng ko biết

“Tiểu Nhi, con yên tâm, vị trí con dâu Minh gia là của con, bất kì người phụ nữ nào cũng đừng hòng chen chân vào, Mạch nhi chỉ là một lúc hồ đồ, chờ nó nghĩ thông suốt, nó sẽ biết ai là người thích hợp nhất với mình” Tổng Trần vỗ nhẹ bờ vai vì khóc mà run run của mag2

Úc Tiểu Nhi gật đầu, hi vọng mọi chuyện sẽ như lời bác gái nói, nhưng có 1 số việc, ko phải cứ chờ đợi là có thể được như ý nguyện

Lúc này Minh Thiên Mạch đã mang theo một cái va ly bước từ cầu thang xuống. Tổng Trần giương mắt nhìn hân hỏi

“Con muốn đi đâu?Xuất ngoại sao?”

Ông già kia đâu có nói là công ty sắp xếp cho Thiên Mạch xuất ngoại chứ?

“Con muốn đi ra nước ngoài 1 chuyến” Minh Thiên Mạch ko giải thích nhiều

“Đi tìm người đàn bà kia!” Tổng Trần nhìn hân nói, ko có nghi vấn, chỉ có khẳng định, chuyện này nàng cũng ko khó nghĩ

Minh Thiên Mạch nhìn đồng hồ nơi cổ tay, đã đến giờ rồi, khoảng cách từ nơi này đến phi trường cũng mất khoảng nửa tiếng đồng hồ đi đường, cho nên đi lúc này là vừa, hân giương mắt nhìn mẹ nói “Mẹ nếu đã biết vậy thì con cũng ko cần phải nói nhiều”

“Ko được đi!” Tổng Trần nói

“Con đã đặt trước vé máy bay rồi, con sẽ nhanh chóng trở về” Vừa nói hắn vừa hướng Tổng Trần hơi khom lưng, rồi nhất va ly đi về phía cửa

“Ta ko cho phép người đi, người có nghe hay ko?” Tổng Trần tức giận kêu lên, dùng sức cầm lấy ly cà phê trên bàn trà đập xuống mặt đất, chỉ nghe thấy một tiếng “xoảng” vang lên, ly cà phê kia đã lấy lừng hi sinh

Minh Thiên Mạch ko có vì thế mà dùng bước , hắn lựa chọn ko quay đầu nhìn mẹ , mở cửa , hắn ko quay đầu lại bỏ đi

Tổng Trần tức giận đến ngã ngồi trên ghế salon , thân thể khẽ rung động , có thể thấy rằng nàng bị chọc tức cũng ko nhẹ, con trai của nàng sau lại trở thành cái dạng này? Một đứa luôn ôn hòa, lễ phép như nó, làm sao lại trở thành cái dạng này?

“Bác gái , bác gái, đi dùng giận, uống miếng nước” Úc Tiểu Nhi lo lắng đỡ nàng lên

Tổng Trần uống nước nàng đưa tâm tình cũng dần hồi phục, nhìn đôi mắt sưng , nơi khóe mắt còn vрон lệ của Tiểu Nhi, tại sao con trai của nàng lại ko thấy được “Đi ko sao , chẳng qua đi chỉ bị thằng nhóc kia làm cho tức , còn nữa! Con ko nên bởi vì những lời Thiên Mạch nói hôm nay mà buông tay nha”

“Bác gái, con sẽ ko buông tay” Úc Tiểu Nhi kiên định nói, nàng làm sao có thể buông tha cho hắn!

“Vây thì tốt, vậy thì tốt rồi” Tổng Trần thở phào nhẹ nhõm, tiện thể ngã người vào ghế salon, vốn tưởng rằng người đàn bà kia bỏ đi, thì Thiên Mạch cũng sẽ mất hết hi vọng, cho nên nàng mới vội vã bắt hắn và Tiểu Nhi đánh hôn , nhưng mà bây giờ thì.....ai.....

T thị, tập đoàn Tiêu thị, văn phòng tổng giám đốc

Cung Thần Hạo về mặt tràn đầy ý cười ngồi đối diện Tiêu Ngự Phi, công việc điên cuồng đúng là công việc điên cuồng , trên bàn làm việc đặt đầy những văn kiện hỗn độn, Ngự Phi tay nhanh như bay gõ điên cuồng lên bàn phím, lâu lâu lại lẩm nhẩm văn kiện đặt bên người

“Người thật rảnh a?” Tiêu Ngự Phi ko ngừng đầu, đối với sự đến chơi bất ngờ của Hạo lần này hắn có chút ngoài ý muốn, ngày hôm qua ăn xong cơm trưa, ánh mắt sâu sắc của Hạo đã khiến cho hắn đoán được vài phần

“Người thật bận rộn nha” Cung Thần Hạo cười nói

“Thì sao?”

“Thì người bận rộn có thể ngừng tay một chút được ko, cùng ta nói chuyện một chút đi?” Cung Thần Hạo nhanh tay đóng cái laptop lại

Lẩm nhẩm văn kiện, Tiêu Ngự Phi hơi nhíu mày, nhưng cũng ko cảm thấy bất mãn, nhận lệnh khép đóng giấy tờ trong tay, giương mắt nhìn về phía hắn

“Người muốn nói chuyện gì?”

“Người đoán xem?” Cung Thần hạo hỏi ngược lại

Tiêu Ngự Phi lắc lắc đầu, cầm lấy điện thoại ấn nút “Thư kí Trần, giúp tôi pha hai ly cà phê”

5 phút sau, thư kí Trần đã gõ cửa, bưng theo hai ly cà phê nóng hổi đi đến “Tổng giám đốc, cà phê ngài gọi”

“Đặt ở trên bàn trà đi” Tiêu Ngự Phi nói

Đặt xong cà phê lên bàn , thư kí Trần đứng thẳng người hướng về Tiêu Ngự Phi nói “Tổng giám đốc, ko có việc gì nữa, tôi xin đi ra ngoài”

“Ừ, thuận tiện đóng cửa lại”

“Vâng” Lên tiếng rồi khỏi phòng, nàng tiện tay đem cửa đóng lại

“Ngồi đi!” Tiêu Ngự Phi ngồi xuống sofa nói

“Người có nên nói với ta một tiếng “xin lỗi” ko đây? ” Vô cùng tự nhiên ngồi xuống, giọng điệu nhẹ nhàng, Cung THần Hạo nâng tách cà phê thổi 1 hơi , rồi nhấp 1 ngụm nhỏ, hương vị cũng ko tệ lắm

“Ta có làm ra chuyện “có lỗi” với người sao?” Tiêu Ngự Phi biết rõ còn cô hỏi

Cung THần Hạo tự nhiên buông tách cà phê xuống, tựa vào sofa, đầu quay về phía hắn, nhìn hắn cười “Người bắt cóc bà xã của ta, hơn nữa còn để cho nàng bỏ đi ròng rã 3 năm trời, người cảm thấy chuyện này chưa đủ “làm ta thất vọng” sao? ” Cung Thần Hạo cố ý gần giọng 4 chữ “làm ta thất vọng”

“Thì ra là chuyện này!” Tiêu Ngự Phi hiểu rõ chuyện vỡ đầu 1 cái, tiện thể còn nói thêm “Ta vẫn cảm thấy việc ta làm là đúng, có câu “càng xa càng nhớ”

nếu như lâu lâu có thể tách nhau ra 1 chút, thì càng có thể phát triển tình cảm của các người chứ sao, ta là điều này chẳng qua là vì muốn tốt cho người”

Càng xa càng nhớ? Cung Thần Hạo suýt chút nữa là phun luôn cả phê trong miệng, hần giương mắt trầm giọng nói ” lâu lâu tách ra? Người cảm thấy thời gian ba năm còn quá ngắn, muốn kéo dài thêm 1 chút? Hay là muốn nâng lấy người khác thì tốt hơn”

Tiêu Ngự Phi rung rung chân mở miệng nói “Nguyên nhân chính là, do lúc trước người tổn thương nàng quá sâu, cho nên nàng mới trốn khỏi tay người, người cũng nên tự kiểm điểm hành vi của mình 1 chút, mà trong 3 năm nàng rời đi, tình sử của người chỉ có hơn chứ ko có kém, nàng chỉ muốn người toàn tâm yêu”

“Cho dù là như vậy, nhưng khoản nợ người khiến cho ta mất hết 3 năm sống cùng mẹ con các nàng thì cũng ko thể bỏ qua” Cung Thần hạo nhíu mày nói

“Người muốn tính như thế nào?” Tiêu Ngự Phi có chút bất an nói

“Chuyện này ta còn chưa nghĩ xong, người nói cho ta biết trước, năm đó tại sao lại giúp nàng?” Cung Thần Hạo hỏi

Tiêu Ngự Phi ko thể nói ra tâm tư hần, chắc chắn sau khi tách hai người ra, hần sẽ có cơ hội, nhưng mà....hần nghĩ điều rất nhẹ nói “Bởi vì nàng đáng thương, ta thật cảm thấy bị ai thay cho nàng, lấy phải một người hoa tâm như người”

“Chỉ có như vậy?” Cung Thần Hạo nhíu mày

“Đương nhiên, nếu ko người cho là gì? Bởi rốt cuộc nàng cũng chịu ko nổi tình yêu của người nên đã quyết định vứt bỏ người, cho nên lựa chọn rời đi, để tác thành cho người” Tiêu Ngự Phi tự nhiên nói, cất giấu suy nghĩ của mình trong nội tâm, hần hiện tại đã có tiểu Vân, cho nên hần muốn đem tình yêu với Lôi Đình hoàn toàn chôn sâu tận đáy lòng

Cung Thần Hạo trừng mắt, liếc nhìn hần 1 cái, tuy rằng hần(Ngự Phi) nói rất đúng, trước kia hần thật đa tình, nhưng từ sau cái đêm kết hôn đó, hần đã giải thích rất rõ với nàng “Quên đi, vậy người cảm thấy ta hiện tại nên làm thế nào?” Đã mất hơn nửa tháng, mặc dù vẫn sống vui vẻ với nàng vô cùng hòa hợp, nhưng hần vẫn có cảm giác, nàng và hần vẫn còn 1 bức tường

Hơn nữa ba mẹ và ông cũng gây cho hần rất nhiều áp lực, họ đang lo lắng Lôi Đình sẽ rời đi, cho nên, bất kể như thế nào, hần nhất định cũng phải giữ nàng lại, chỉ còn hai tháng rưỡi nữa đã là 3 tháng, thời gian giành cho hần cũng ko còn nhiều

“Rất đơn giản, theo đuổi nàng đi” Tiêu Ngự Phi gật đầu nói

“Ko có cách khác sao?” Cung Thần Hạo hỏi

Tiêu Ngự Phi nhíp nhíp ngón tay xuống bàn, nói “Ko có”

“Vấn đề là.....” hần nhíu mày “ta phải làm thế nào để theo đuổi?”

“Đừng nói với ta là một play boy như người ko biết cách theo đuổi phụ nữ nha” Tiêu Ngự Phi hoài nghi nhíu mày

“Người nghĩ rằng ta và người cần phải “theo đuổi” nữ nhân sao?” Cung Thần Hạo liếc mắt nhìn hần

“Nói cũng đúng, bình thường đều là do phụ nữ đuổi theo người, chẳng qua người là người bất kể là ai cũng ko từ chối thôi”

“Tiêu Ngự Phi, ta tốt hay ko tốt...” Cung Thần Hạo ko hờn ko giận nhắc nhở hần ” hiện tại ko phải là lúc nói chuyện này”

“Được rồi, ta biết, người và các nữ nhân từng qua lại thường làm gì.....” Thân làm bạn tốt kiêm quân sư cho Cung Thần Hạo hần cần phải hỏi rõ ràng

“Ngoại trừ ăn cơm, thuê khách sạn, còn đến cửa hàng trang sức, mỹ phẩm mua đồ, lâu lâu sẽ cùng nhau tham gia yến tiệc, hoặc có thể nhờ thư kí đặt hoa tặng cho bọn họ.....Người cảm thấy sao? Ăn cơm, tặng quà, đưa hoa có sức hấp dẫn với Lôi Đình ko?” Cung Thần Hạo nhìn Tiêu Ngự Phi hỏi

Chỉ thấy trên đầu Tiêu Ngự Phi hiện làn khói đen, quả nhiên là bản tính playboy, hơn nữa sự hiểu biết của hần đối với nàng căn bản chỉ là con số 0 “Người cảm thấy Lôi Đình là người khuôn khổ như vậy sao? Nàng đối với vật chất cũng ko có yêu cầu cao”

“Ồ Pháp, mỗi ngày ta vẫn nhờ cửa hàng bán hoa đưa cho nàng, thì sao?” Cung Thần Hạo nói

“Nhờ cửa hàng bán hoa đưa hoa sao? Người hiện tại đang muốn theo đuổi người ta nha, phải có chút thành tâm 1 chút ! Ít ra cũng phải đến cửa hàng bán hoa chọn lựa, nghiên cứu ý nghĩa của các loài hoa, trăm ngàn lần ko thể tặng sai hoa, sau đó tự tay đem hoa tặng nàng” Tiêu Ngự Phi thật sự bó tay với hần

“Ta ko có nhiều thời gian làm mấy cái chuyện này” Cung Thần Hạo quả quyết nói, còn bảo hần nghiên cứu ý nghĩa của hoa nữa chứ! Đó là chuyện nhàn chán của đám phụ nữ

“Tùy người, dù sao ta cũng chỉ là người cho ý kiến, có làm hay ko làm, có nàng hay ko có nàng là chuyện của người” Tiêu Ngự Phi dừng dừng nhún vai, sau đó lại ním cười nói “Nếu ko, người bắt chước nhân vật chính trên TV cũng được, vì làm cho người yêu hồi tâm chuyển ý, chứng minh tình yêu của mình là sự thật bằng cách trước mặt Lôi Đình người chạy đến đường cái, ngăn cản cả đám xe ô tô,nếu như người may mắn ko bị đâm chết, Lôi Đình sẽ

cảm động theo người về nhà, chiều này có tên là “lời hứa sinh tử” a!”

Cung Thần Hạo nghe xong, đầu chảy mồ hôi lạnh, Phi đang nói cái gì vậy a! Chưa kịp đợi được đáp án của nàng, thì hần trước hết đã phải xuống châu Diêm Vương báo danh rồi “Người để giành cái này mà dùng đi, người học được mấy cái này từ ai vậy?” Hần đột nhiên có chút tò mò hỏi, Ngự Phi từ khi nào mà đã “lành nghề” như vậy

“Ách...à.....à....” Thật ra mấy cái chuyện này đều là do Bạch Kì Vân lúc trước đã từng đối với hần làm, nhưng hần ko có đem chuyện này nói cho Hạo nghe, nếu Hạo nghe xong nhất định là sẽ trêu chọc hần “Ách.....TV, đúng ta xem ở TV a.....”

“Vậy sao?” Cung Thần Hạo cảm thấy lời nói của hần cứ ko thật thế nào

“Ừ” Tiêu Ngự Phi gật đầu, mấy chiêu sau hần ko dám nói tiếp, sợ nói thêm, hần sẽ bị lộ

“Quên đi, hỏi người cũng như ko, người bạn, ta đi trước” Cung Thần Hạo đứng dậy nói

“Được, được, đi thôi!” Tiêu Ngự Phi nhẹ nhàng thờ ra

“Đúng rồi, khoản nợ người thiếu ta, lưu lại, lần sau ta sẽ cùng người tính” Cung Thần Hạo nói xong liền phát phát tay, rồi đi

Tiêu Ngự Phi tựa người lên sô pha, có chút bật cười nhớ lại, xem ra Hạo lần này là thật lòng, ngày hôm qua nhìn thái độ của Hạo đối với Lôi Đình thì hần đã có thể biết, nhìn mỗi khi Hạo và Tiêu Huyền Huyền cùng nhau đùa giỡn, ánh nhìn của hần giành cho các nàng đều tràn đầy cung chiều

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Một lần nữa theo đuổi

Pháp, Paris, Minh gia

Tổng Trần tức giận nhìn chăm chăm về mặt bình tĩnh của Minh Thiên Mạch nói "Mạch nhi, con có biết mình đang nói cái gì hay ko?"

Úc Tiểu Nhi về mặt kinh ngạc đến trắng xanh, ngã ngồi trên ghế salon

"Con biết mình đang nói cái gì, ngay từ lúc bắt đầu con đã biểu lộ rõ lập trường của mình, cho nên chuyện hôn lễ ba mẹ đã đính ước, con không thể nào tham gia" Minh Thiên Mạch nhìn Tổng Trần dùng giọng nói chân thành nói

"Cũng là bởi vì người đàn bà kia? Nên con mới ko cùng Tiểu Nhi đính hôn, mẹ ko đồng ý, con phải cùng nó đính hôn" Tổng Trần trầm giọng nói

"Ko chỉ bởi vì Tiểu Đình, mà vì con ko thương Tiểu Nhi, nếu như cưỡng cầu ở bên nhau thì ko những cổ ấy sẽ ko hạnh phúc, mà cả con cũng vậy" Hần mạnh mẽ nói, mặc dù hần biết nàng nghe sẽ rất thương tâm, nhưng hần ko muốn để cho nàng còn lại bất cứ suy nghĩ nào2ve62 hần,nên chỉ có thể cự tuyệt ko chút lưu tình, tình cảm của hần giành cho nàng chỉ tồn tại ở mức tình cảm "anh em", còn thứ tình yêu mà nàng muốn thì hần cho ko được

Giọng nói lạnh lùng của Minh Thiên Mạch tựa như kim đâm sâu vào lòng Úc Tiểu Nhi, làm nàng đau đến mức hít thở ko thông,vốn mang theo tâm trạng vô cùng mong đợi, vốn nàng cho rằng dưới áp lực của bác trai bác gái, thì hần sẽ đồng ý cùng nàng đính hôn, xem ra nàng đã lầm

"Thiên Mạch ca, em yêu anh, em thật sự rất yêu anh" Đứng lên, nàng nhìn chăm chú vào hần, tình cảm ẩn chứa vào giờ khắc này đã bộc phát, trên khuôn mặt trắng ko tì vết của Úc Tiểu Nhi vուն đầy nước mắt

"Tiểu Nhi, chẳng lẽ em vẫn chưa rõ sao?" Minh Thiên Mạch tiến lên nắm lấy hai vai nàng, hần ngưng mắt nhìn gương mặt đầy nước mắt "Người anh yêu ko phải là em, em cần gì phải đặt tim mình lên người anh, anh chỉ có thể làm anh trai của em, còn làm chồng thì anh làm ko được"

"Em mặc kệ, em ko cần tình yêu của anh, bởi vì em rất rất yêu anh, em ko muốn mất đi anh nữa" Úc Tiểu Nhi ôm lấy cổ Minh Thiên Mạch, ko, nàng ko nên mất đi hần, ko nên

Tổng Trần nhin ko được trách cứ "Mạch nhi, mẹ ko cho phép con náo loạn như vậy"

Minh Thiên Mạch giặt bàn tay nhỏ bé của Úc Tiểu Nhi xuống, trực tiếp chạy lên lầu, tâm tình của hần lúc này rất lạnh, hần ko muốn mất đi Lôi Đình cho nên hần chỉ có thể nói lời "xin lỗi" với Tiểu Nhi, đàn ông trên thế giới này còn rất nhiều, nàng có thể gặp được nhiều thứ tốt hơn

"Mạch nhi, mẹ lặp lại lần nữa, Minh gia chỉ nhận Tiểu Nhi làm con dâu, người đàn bà kia đừng mơ tưởng bước chân vào cửa lớn Minh gia được nửa bước" Tổng Trần kiên quyết nói, chuyện hôn sự của Minh gia và Úc gia đã được chấp nhận từ bao nhiêu năm trước, ko thể chỉ vì người đàn bà kia, mà khiến quan hệ của hai nhà bị tan vỡ, nàng ko cho phép

Minh Thiên Mạch ko để ý đến lời nói cường ngạnh của mẹ .....vững vàng đạp trên cầu thang đi lên lầu, hấn đã đặt một chuyến bay về T thị vào lúc 2 giờ chiều, đợi chờ thật khó chịu, mỗi khi màn đêm buông xuống,toàn bộ suy nghĩ của hấn lập tức sẽ bay lên người hai mẹ con nàng, ba tháng thời gian, nói dài cũng ko dài, mà ngắn cũng ko ngắn, hấn ko muốn một lần nữa bỏ qua

"Bác gái....." Úc Tiểu Nhi xoay người nhào vào lòng Tống Trân, khóc rống, Thiên Mạch ca vắn đối xử với nàng rất ôn hòa, chưa bao giờ lại nguội lạnh qua như vậy, nàng yêu hấn như thế, quan tâm hấn như thế, nếu như ko có hấn, cuộc sống của nàng trở thành cái loại gì,chính nàng cũng ko biết

"Tiểu Nhi, con yên tâm, vị trí con dâu Minh gia là của con, bất kì người phụ nữ nào cũng đừng hòng chen chân vào, Mạch nhi chỉ là một lúc hồ đồ, chờ nó nghĩ thông suốt, nó sẽ biết ai là người thích hợp nhất với mình "Tống Trân vỗ nhẹ bờ vai vì khóc mà run run của nàng2

Úc Tiểu Nhi gạt đầu, hi vọng mọi chuyện sẽ như lời bác gái nói, nhưng có 1 số việc, ko phải cứ chờ đợi là có thể được như ý nguyện

Lúc này Minh Thiên Mạch đã mang theo một cái va ly bước từ cầu thang xuống . Tống Trân giương mắt nhìn hấn hỏi

"Con muốn đi đâu?Xuất ngoại sao?"

Ông già kia đâu có nói là công ty sắp xếp cho Thiên Mạch xuất ngoại chứ?

"Con muốn đi ra nước ngoài 1 chuyến" Minh Thiên Mạch ko giải thích nhiều

"Đi tìm người đàn bà kia!" Tống Trân nhìn hấn nói, ko có nghi vấn , chỉ có khẳng định, chuyện này nàng cũng ko khó nghĩ

Minh Thiên Mạch nhìn đồng hồ nơi cổ tay, đã đến giờ rồi, khoảng cách từ nơi này đến phi trường cũng mất khoảng nửa tiếng đồng hồ đi đường, cho nên đi lúc này là vừa , hấn giương mắt nhìn mẹ nói "Mẹ nếu đã biết vậy thì con cũng ko cần phải nói nhiều"

"Ko được đi!" Tống Trân nói

"Con đã đặt trước vé máy bay rồi, con sẽ nhanh chóng trở về" Vừa nói hấn vừa hướng Tống Trân hơi khom lưng, rồi nhát va ly đi về phía cửa

"Ta ko cho phép người đi, người có nghe hay ko?" Tống Trân tức giận kêu lên, dùng sức cầm lấy ly cà phê trên bàn trà đập xuống mặt đất, chỉ nghe thấy một tiếng "xoảng" vang lên, ly cà phê kia đã lầy lừng hi sinh

Minh Thiên Mạch ko có vì thế mà dừng bước , hấn lựa chọn ko quay đầu nhìn mẹ , mở cửa , hấn ko quay đầu lại bỏ đi

Tống Trân tức giận đến ngã ngồi trên ghế salon , thân thể khẽ rung động , có thể thấy rằng nàng bị chọc tức cũng ko nhẹ, con trai của nàng sau lại trở thành cái dạng này? Một đứa luôn ôn hòa, lễ phép như nó, làm sao lại trở thành cái dạng này?

"Bác gái , bác gái, đi đừng giận, uống miếng nước" Úc Tiểu Nhi lo lắng đỡ nàng lên

Tống Trân uống nước nàng đưa tâm tình cũng dần hồi phục, nhìn đôi mắt sưng , nơi khoe mắt còn vuron lệ của Tiểu Nhi, tại sao con trai của nàng lại ko thấy được "Đi ko sao , chẳng qua đi chỉ bị thẳng nhóc kia làm cho tức , còn nữa! Con ko nên bởi vì những lời Thiên Mạch nói hôm nay mà buông tay nha"

"Bác gái, con sẽ ko buông tay" Úc Tiểu Nhi kiên định nói, nàng làm sao có thể buông tha cho hấn!

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt rồi" Tống Trân thở phào nhẹ nhõm, tiện thể ngã người vào ghế salon, vốn tưởng rằng người đàn bà kia bỏ đi, thì Thiên Mạch cũng sẽ mất hết hi vọng, cho nên nàng mới vội vã bắt hấn và Tiểu Nhi đính hôn , nhưng mà bây giờ thì.... .....ai.... ..

T thị, tập đoàn Tiêu thị, văn phòng tổng giám đốc

Cung Thần Hạo về mặt tràn đầy ý cười ngồi đối diện Tiêu Ngự Phi, công việc điên cuồng đúng là công việc điên cuồng , trên bàn làm việc đặt đầy những văn kiện hỗn độn, Ngự Phi tay nhanh như bay gõ điên cuồng lên bàn phím, lâu lâu lại lẩm nhẩm văn kiện đặt bên người

"Người thật rảnh a?" Tiêu Ngự Phi ko ngần đầu, đối với sự đến chơi bất ngờ của Hạo lần này hấn có chút ngoài ý muốn, ngày hôm qua ăn xong cơm trưa, ánh mắt sâu sắc của Hạo đã khiến cho hấn đoán được vài phần

"Người thật bận rộn nha" Cung Thần Hạo cười nói

"Thì sao?"

"Thì người bận rộn có thể ngừng tay một chút được ko, cùng ta nói chuyện một chút đi?" Cung Thần Hạo nhanh tay đóng cái laptop lại

Lẩm nhẩm văn kiện, Tiêu Ngự Phi hơi nhíu mày, nhưng cũng ko cảm thấy bất mãn, nhận lệnh khép đóng giấy tờ trong tay, giương mắt nhìn về phía hấn

"Người muốn nói chuyện gì?"

"Người đoán xem?" Cung Thần hạo hỏi ngược lại

Tiêu Ngự Phi lắc lắc đầu, cầm lấy điện thoại ấn nút "Thư kí Trần, giúp tôi pha hai ly cà phê"

5 phút sau, thư kí Trần đã gõ cửa, bung theo hai ly cà phê nóng hổi đi đến "Tổng giám đốc, cà phê ngài gọi"

"Đặt ở trên bàn trà đi" Tiêu Ngự Phi nói

Đặt xong cà phê lên bàn, thư ký Trần đứng thẳng người hướng về Tiêu Ngự Phi nói "Tổng giám đốc, ko có việc gì nữa, tôi xin đi ra ngoài"

"Ừ, thuận tiện đóng cửa lại"

"Vâng" Lên tiếng rồi khỏi phòng, nàng tiện tay đem cửa đóng lại

"Ngồi đi!" Tiêu Ngự Phi ngồi xuống sô pha nói

"Người có nên nói với ta một tiếng 'xin lỗi' ko đây? " Vô cùng tự nhiên ngồi xuống, giọng điệu nhẹ nhàng, Cung THần Hạo nâng tách cà phê thổi 1 hơi, rồi nhấp 1 ngụm nhỏ, hương vị cũng ko tệ lắm

"Ta có làm ra chuyện 'có lỗi' với người sao?" Tiêu Ngự Phi biết rõ còn cố hỏi

Cung THần Hạo tự nhiên buông tách cà phê xuống, tựa vào sô pha, đầu quay về phía hấn, nhìn hấn cười "Người bắt cóc bà xã của ta, hơn nữa còn để cho nàng bỏ đi ròng rã 3 năm trời, người cảm thấy chuyện này chưa đủ 'làm ta thất vọng' sao? " Cung Thần Hạo cố ý gằn giọng 4 chữ "làm ta thất vọng"

"Thì ra là chuyện này!" Tiêu Ngự Phi hiểu rõ chuyện vỡ đầu 1 cái, tiện thể còn nói thêm "Ta vẫn cảm thấy việc ta làm là đúng, có câu 'càng xa càng nhớ' nếu như lâu lâu có thể tách nhau ra 1 chút, thì càng có thể phát triển tình cảm của các người chứ sao, ta là điều này chẳng qua là vì muốn tốt cho người"

Càng xa càng nhớ? Cung Thần Hạo suyt chút nữa là phun luôn cà phê trong miệng, hấn giương mắt trằm giọng nói "lâu lâu tách ra? Người cảm thấy thời gian ba năm còn quá ngắn, muốn kéo dài thêm 1 chút? Hay là muốn nàng lấy người khác thì tốt hơn"

Tiêu Ngự Phi rung rung chân mở miệng nói "Nguyên nhân chính là, do lúc trước người tổn thương nàng quá sâu, cho nên nàng mới trốn khỏi tay người, người cũng nên tự kiểm điểm hành vi của mình 1 chút, mà trong 3 năm nàng rời đi, tình sử của người chỉ có hơn chứ ko có kém, nàng chỉ muốn người toàn tâm yêu"

"Cho dù là như vậy, nhưng khoản nợ người khiến cho ta mất hết 3 năm sống cùng mẹ con các nàng thì cũng ko thể bỏ qua" Cung Thần hạo nhú mày nói

"Người muốn tính như thế nào?" Tiêu Ngự Phi có chút bất an nói

"Chuyện này ta còn chưa nghĩ xong, người nói cho ta biết trước, năm đó tại sao lại giúp nàng?" Cung Thần Hạo hỏi

Tiêu Ngự Phi ko thể nói ra tâm tư hấn, chắc chắn sau khi tách hai người ra, hấn sẽ có cơ hội, nhưng mà....hấn ngữ điệu rất nhẹ nói "Bởi vì nàng đáng thương, ta thật cảm thấy bị ai thay cho nàng, lấy phải một người hoa tâm như người"

"Chỉ có như vậy?" Cung Thần Hạo nhú mày

"Đương nhiên, nếu ko người cho là gì? Bởi rốt cuộc nàng cũng chịu ko nổi tình yêu của người nên đã quyết định vứt bỏ người, cho nên lựa chọn rời đi, để tác thành cho người" Tiêu Ngự Phi tự nhiên nói, cất giấu suy nghĩ của mình trong nội tâm, hấn hiện tại đã có tiểu Vân, cho nên hấn muốn đem tình yêu với Lôi Đình hoàn toàn chôn sâu tận đáy lòng

Cung Thần Hạo tròng mắt, liếc nhìn hấn 1 cái, tuy rằng hấn(Ngự Phi) nói rất đúng, trước kia hấn thật đa tình, nhưng từ sau cái đêm kết hôn đó, hấn đã giải thích rất rõ với nàng "Quên đi, vậy người cảm thấy ta hiện tại nên làm thế nào?" Đã mất hơn nửa tháng, mặc dù vẫn sống vui nàng vô cùng hòa hợp, nhưng hấn vẫn có cảm giác, nàng và hấn vẫn còn 1 bức tường

Hơn nữa ba mẹ và ông cũng gây cho hấn rất nhiều áp lực, họ đang lo lắng Lôi Đình sẽ rời đi, cho nên, bất kể như thế nào, hấn nhất định cũng phải giữ nàng lại, chỉ còn hai tháng rưỡi nữa đã là 3 tháng, thời gian giành cho hấn cũng ko còn nhiều

"Rất đơn giản, theo đuổi nàng đi" Tiêu Ngự Phi gạt đầu nói

"Ko có cách khác sao?" Cung Thần Hạo hỏi

Tiêu Ngự Phi nhịp nhịp ngón tay xuống bàn, nói "Ko có"

"Vấn đề là.... ...." hấn nhú mày "ta phải làm thế nào để theo đuổi?"

"Đừng nói với ta là một play boy như người ko biết cách theo đuổi phụ nữ nha" Tiêu Ngự Phi hoài nghi nhú mày

"Người nghĩ rằng ta và người cần phải 'theo đuổi' nữ nhân sao?" Cung Thần Hạo liếc mắt nhìn hấn

"Nói cũng đúng, bình thường đều là do phụ nữ đuổi theo người, chẳng qua người là người bất kể là ai cũng ko từ chối thôi"

"Tiêu Ngự Phi, ta tốt hay ko tốt..." Cung Thần Hạo ko hờn ko giận nhắc nhở hấn " hiện tại ko phải là lúc nói chuyện này"

"Được rồi, ta biết, người và các nữ nhân từng qua lại thường làm gì.... ...." Thân làm bạn tốt kiêm quân sư cho Cung Thần Hạo hấn cần phải hỏi rõ ràng

"Ngoại trừ ăn cơm, thuê khách sạn, còn đến cửa hàng trang sức , mỹ phẩm mua đồ, lâu lâu sẽ cùng nhau tham gia yến tiệc, hoặc có thể nhờ thư kí đặt hoa tặng cho bọn họ.... ....Người cảm thấy sao? Ăn cơm, tặng quà, đưa hoa có sức hấp dẫn với Lôi Đình ko?" Cung Thần Hạo nhìn Tiêu Ngự Phi hỏi

Chỉ thấy trên đầu Tiêu Ngự Phi hiện làn khói đen, quả nhiên là bản tính playboy, hơn nữa sự hiểu biết của hấn đối với nàng căn bản chỉ là con số 0
"Người cảm thấy Lôi Đình là người khuôn khổ như vậy sao? Nàng đối với vật chất cũng ko có yêu cầu cao"

"Ở Pháp, mỗi ngày ta vẫn nhờ cửa hàng bán hoa đưa cho nàng, thì sao?" Cung Thần Hạo nói

"Nhờ cửa hàng bán hoa đưa hoa sao? Người hiện tại đang muốn theo đuổi người ta nha, phải có chút thành tâm 1 chút ! Ít ra cũng phải đến cửa hàng bán hoa chọn lựa, nghiên cứu ý nghĩa của các loài hoa, trăm ngàn lần ko thể tặng sai hoa , sau đó tự tay đem hoa tặng nàng" Tiêu Ngự Phi thật sự bó tay với hấn

"Ta ko có nhiều thời gian làm mấy cái chuyện này" Cung Thần Hạo quả quyết nói, còn bảo hấn nghiên cứu ý nghĩa của hoa nữa chứ! Đó là chuyện nhàm chán của đám phụ nữ

"Tùy người, dù sao ta cũng chỉ là người cho ý kiến, có làm hay ko làm , có nàng hay ko có nàng là chuyện của người" Tiêu Ngự Phi dừng dừng nhún vai, sau đó lại mỉm cười nói "Nếu ko, người bắt chước nhân vật chính trên TV cũng được, vì làm cho người yêu hồi tâm chuyển ý , chứng minh tình yêu của mình là sự thật bằng cách trước mặt Lôi Đình người chạy đến đường cái, ngăn cản cả đám xe ô tô,nếu như người may mắn ko bị đâm chết , Lôi Đình sẽ cảm động theo người về nhà, chiều này có tên là "lời hứa sinh tử" a!"

Cung Thần Hạo nghe xong, đầu chảy mồ hôi lạnh,Phi đang nói cái gì vậy a! Chưa kịp đợi được đáp án của nàng, thì hấn trước hết đã phải xuống châu Diêm Vương báo danh rồi "Người đề giành cái này mà dùng đi, người học được mấy cái này từ ai vậy?" Hấn đột nhiên có chút tò mò hỏi, Ngự Phi từ khi nào mà đã "lành nghề" như vậy

"Ách....à.....à...." Thật ra mấy cái chuyện này đều là do Bạch Kì Vân lúc trước đã từng đối với hấn làm, nhưng hấn ko có đem chuyện này nói cho Hạo nghe, nếu Hạo nghe xong nhất định là sẽ trêu chọc hấn "Ách.....TV, đứng ta xem ở TV a.... .."

"Vậy sao?" Cung Thần Hạo cảm thấy lời nói của hấn cứ ko thật thế nào

"Ừ" Tiêu Ngự Phi gật đầu, mấy chiều sau hấn ko dám nói tiếp, sợ nói thêm , hấn sẽ bị lộ

"Quên đi, hỏi người cũng như ko, người bạn, ta đi trước" Cung Thần Hạo đứng dậy nói

"Được , được, đi thôi!" Tiêu Ngự Phi nhẹ nhàng thờ ra

"Đúng rồi, khoản nợ người thiếu ta, lưu lại , lần sau ta sẽ cùng người tính" Cung Thần Hạo nói xong liền phát phát tay , rồi đi

Tiêu Ngự Phi tựa người lên sofa, có chút bật cười nhớ lại, xem ra Hạo lần này là thật lòng, ngày hôm qua nhìn thái độ của Hạo đối với Lôi Đình thì hấn đã có thể biết, nhìn mỗi khi Hạo và Tiểu Huyền Huyền cùng nhau đùa giỡn, ánh nhìn của hấn giành cho các nàng đều tràn đầy cưng chiều

---

Lôi Đình đem thức ăn vừa nấu xong bày biện lên mặt bàn , thức ăn vừa bày dọn chu tất , sau đã đến lượt sắp xếp chén đĩa, bình thường nàng chỉ sắp ra 3 cặp chén đĩa, nhưng hôm nay lại lấy ra thêm 2 cặp

"Hôm nay nhà có khách sao?" Đi tới trước phòng khách, hình nhìn lên mặt bàn bày biện đủ loại thức ăn , nhà như vậy mới là nhà chứ

"Anh về rồi" Lôi Đình ngẩng đầu nhìn hấn dịu dàng nói, nàng cũng ko tỏ ra kinh ngạc bởi vì qua mấy ngày sống chung nàng cũng đã quen với sự có mặt của hấn rồi

"Ba mẹ dẫn nó đi siêu thị 1 chút, lát nữa sẽ trở về, anh thay đồ, rửa tay đi, bọn họ chắc là sắp về rồi, chút nữa còn phải ăn cơm " Lôi Đình ko chú ý đến Cung Thần Hạo hôm nay có gì khác biệt, chỉ chú tâm nói xong rồi xoay người đi vào phòng bếp

Cung Thần Hạo tay phải giấu phía sau lưng, trong tay hấn là một bó hoa hồng rực đỏ, lúc này khi chạy qua tiệm hoa, hấn đã ko kiềm lòng được xuống xe mua một bó hồng về , bà chủ tiệm hoa nói cho hấn biết , hoa hồng là loài hoa tượng trưng cho sự "nhiệt tình" chính là " nhiệt tình yêu em", mà hấn chỉ mua 11 đóa có nghĩa là "chỉ yêu một mình em"

Lôi Đình mang vào cái bao tay chống nóng , bung tờ súp đi ra, đặt nó lên chính giữa bàn. Nàng gương mặt nhìn, vẫn thấy Cung Thần Hạo đứng ở chỗ cũ, liền hồ nghi hỏi "Hạo, anh sao còn đứng ở chỗ này?"

Cung Thần Hạo lấy lại tinh thần, nhìn nàng do dự 1 chút , song vẫn lấy giọng , nói "Cái này tặng em"

Cung Thần Hạo vươn tay đem bó hoa đặt vào trong tay nàng rồi xoay người đi vào phòng khách

Lôi Đình kinh ngạc nhìn bó hoa trong tay, rồi quay đầu nhìn về phía bên kia trống rỗng , lạ lùng , hôm nay ko phải là hần đã uống lộn thuốc rồi chứ? Sao lại tặng hoa cho nàng? Hay là hoa này vốn muốn tặng cho người khác, nhưng mà ko tặng được, nên mới đưa lại cho nàng? Lôi Đình đem hoa đặt ở mũi ngửi, rất thơm , mặc kệ đi, cắm hoa trước đã

Reng reng.... ..

Vừa đem bình hoa bày biện thật tốt, Lôi Đình chạy chậm ra mở cửa

Lôi Tử Huyền vừa vào cửa , đã khoe ra thành quả chiến đấu trong tay mình, hào hứng nói "Mẹ..... ..tiểu Huyền Huyền mua rất nhiều sô cô la"

Lôi Đình mỉm cười với nó, đóng cửa lại, hướng về phía Liễu Tinh và Cung Tề Hân nói "Ba mẹ, tiểu Huyền Huyền có làm phiền 2 người ko?"

"Ko có, tiểu Huyền Huyền rất biết nghe lời" Liễu Tinh cười trả lời, đối với đứa cháu gái nhỏ này, nàng rất thích

"Đúng nha, mua đồ cho nó, nó sẽ nhớ chúng ta" Cung Tề Hân cũng cười phụ họa theo

"Ba mẹ, hai người đi rửa tay đi, có thể ăn cơm rồi" Lôi Đình nhận lấy cái túi từ trong tay Cung Tề Hân

"Được" Liễu Tinh và Cung Tề Hân đồng thanh nói

"Ba mẹ" Cung Thần Hạo vừa thay đồ xong, cũng đi đến bàn ăn liền nhìn thấy hai người đang ngồi xuống

"Hạo, về sớm hơn 2 người 1 chút, mẹ ăn canh" Lôi Đình đưa tay lấy chén súp đặt trước mặt Liễu Tinh, sau giúp Cung Tề Hân múc 1 chén nữa

"Mẹ, tại sao ba lại ko có súp.....?" Lôi Tử Huyền nhìn mẹ đặt chén súp trước mặt nó, ko hiểu được hỏi, ông bà đều có súp, tại sao chỉ có ba nó là ko có súp

Ách.... ..bị nó hỏi như vậy, Lôi Đình cảm thấy trên đầu mình đang vùn vùn 1 đám mây đen, tầm mắt của ba mẹ tức thời rơi lên người nàng, nàng đành đứng dậy giúp Cung Thần Hạo múc thêm 1 chén canh nữa, rồi mới ngồi xuống

"A.....ăn cơm đi!"

"Ko hổ danh tay nghề nấu ăn của Tiểu Đình, rất ngon miệng" Cung Tề Hân vừa ăn vừa khen

"Ba, thích là được rồi" Lôi Đình vừa nói vừa đưa tay gấp thịt bò xào đậu bỏ vào chén Cung Tề Hân

"Hạo nhi, con phải biết phúc phận của mình, vợ tốt như vậy biết đi đâu mà tìm" Cung Tề Hân nhìn Cung Thần Hạo nói

"Ba!" Cung Thần Hạo kêu lên, ba sao lại nói cái chuyện này lúc ăn cơm chứ

"Mẹ, ăn thử cá đi" Lôi Đình gấp cá bỏ vào trong chén của Liễu Tinh

"Con chắc cũng chịu nhiều cực khổ rồi, lần này trở về, con gầy hơn rất nhiều" Liễu Tinh có chút đau lòng nói

"Mẹ, tiểu Huyền Huyền cũng muốn ăn cá!" Lôi Tử Huyền quay sang trái nhìn Lôi Đình chu miệng nói

"Mẹ, giúp con gấp xương trong cá" Lôi Đình cúi đầu nhìn con bé nói

"Ba, tiểu Huyền Huyền muốn uống súp" Lôi Tử Huyền quay sang phải làm nũng với Cung Thần Hạo

"Được, để ba đút súp cho con" Cung Thần Hạo buồn cười nhìn nó, bưng chén súp đưa lên trước mặt Tiểu Huyền Huyền, đút từng thìa 1 cho nó

"Ba mẹ, hai người cũng ăn đi!" Lôi Đình nhìn thấy hai người họ dùng đũa liên tục giục, bọn họ cứ nhìn nàng như vậy, nàng cảm thấy rất mất tự nhiên

"A.....ăn, chúng ta ăn" Liễu Tinh cười nói, cứ theo đà này, xem ra chẳng bao lâu, nàng sẽ có thể ôm thêm đứa cháu nữa!

Cơm nước vừa xong, Lôi Đình dọn dẹp bàn ăn, mà Liễu Tinh cũng bắt Cung Thần Hạo đi giúp đỡ nàng, nói là xúc tiến tình cảm giữa 2 người, cho nên hiện tại hần cũng đang đứng ở cửa phòng bếp

"Có muốn giúp đỡ ko?"

"Ách.....vậy cũng được, giúp em những mấy thứ này xuống nước" Lôi Đình chỉ vào đồng bát đĩa được rửa qua 1 lần ở trên bàn nói

Cung Thần Hạo nhận nhiệm vụ , bắt đầu rửa chén, hần từ trước cho đến bây giờ chưa từng làm qua cái chuyện này, đây cũng là lần đầu tiên, ầu cũng là

một trải nghiệm ko tồi

Đội cho bọn họ đi ra, Liễu Tinh và Cung Tề Hân cũng đứng dậy nói muốn về nhà, bởi vì thời gian qua cũng rất chậm, ông ở nhà 1 mình sẽ rất cô đơn, cho nên bọn họ cũng ko có giữ hai người lại

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 103: Tình địch gặp lại

Lôi Tử Huyền ngượng ngùng gãi đầu “Hình như đây là lần đầu tiên Tiểu Huyền Huyền gặp Đồng thúc a!” Trong đầu nhỏ của nó hình như ko có ấn tượng nào về hắn

“Khi đó tiểu công chúa còn quá nhỏ, cho nên ko nhớ rõ , vì thế lần này tiểu công chúa phải nhớ kĩ nha!” Thủy Diệc Đồng cười nói

“Đạ! Tiểu Huyền Huyền sẽ nhớ kỹ!” Vừa nó, nó chu cái miệng nhỏ nhắn của mình ra hôn lên mặt Thủy Diệc Đồng 1 cái “Hi hi. ....nếu hôn rồi Tiểu Huyền Huyền sẽ ko quên mất”

“A.....vậy chú cũng sẽ hôn Tiểu Huyền Huyền ” Thủy Diệc Đồng vừa nói, cũng “chụt” 1 cái, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó

Lôi Tử Huyền để cho hắn hôn xong, cũng chuyển động thân thể nhỏ bé của mình hướng về Ngũ Dương nói “Dương thúc, chú ngây ngốc nha.... Cái này là Tiểu Huyền Huyền học trên TV , chú cái này cũng ko biết , ngây ngốc.....” Nói xong nó hướng về phía hắn làm cái mặt quỷ

“Tiểu nha đầu này, cái miệng nhỏ càng ngày càng lợi hại rồi, chỉ biết học mẹ người a!” Ngũ Dương quay đầu nhìn về phía Lôi Tử Huyền nói, tiểu nha đầu này đúng là phiên bản của nha đầu kia, đúng là mẹ con a!

Lôi Tử Huyền ko để ý tới Ngũ Dương, từ trong ngực Thủy Diệc Đồng tuột xuống, chạy trở về bên cạnh Lôi Đình, ngón tay nhỏ chỉ chỉ hoa quả cùng các món nguội “Mẹ! Con muốn ăn trái cây.....”

“Được, ăn trái cây.....” Lôi Đình vươn người xiêng một ít táo đưa đến miệng nó

“Nha đầu, trở lại cũng ko nói 1 tiếng, nếu như Thiên Mạch ko trở về, anh và Đồng cũng ko biết em và tiểu công chúa đã trở về” Ngũ Dương hướng Lôi Đình quở trách nói

“Ách.....em vốn định để mấy ngày nữa sẽ gọi điện cho các anh” Lôi Đình cúi đầu nói, thật ra thì lần này nàng trở về , cũng ko muốn để cho bọn họ biết, nên mới ko gọi điện thoại cho bọn họ

“Vậy tại sao lại về cùng Cung Thần Hạo?” Ngũ Dương tiện đà hỏi

Lôi Đình sững người 1 lúc, giương mắt nói “Ko có gì, lần này trở về, chẳng qua là muốn đem cái hiệp nghị tồn đọng giữa em và hắn xử lý cho thật tốt”

Hiệp nghị? Minh Thiên Mạch nhìn Lôi Đình hỏi “Hiệp nghị gì? Lúc trước sao ko nghe em nhắc tới?”

“Hiệp nghị ly hôn, em lúc đi có để lại, vốn là muốn để cho hắn chính thức kí vào , nhưng hắn lại ko ký, cho nên lần này em về cùng hắn chính là vì chuyện này” Lôi Đình vừa dứt tiểu Huyền Huyền, vừa bình tĩnh nói

“Ý của em là, bây giờ em vẫn là vợ hắn?” Ngũ Dương trở mắt , mối quan hệ này thật rối loạn

“Cho nên, em mới nói anh chờ em ba tháng cũng là vì chuyện này?” Minh Thiên Mạch nói

“Ừ” Lôi Đình gật đầu

“Bây giờ em và hắn ở cùng nhau?” Trước giờ vẫn chưa mở miệng, Thủy Diệc Đồng hỏi

“Đúng” Lôi Đình lên tiếng trả lời

“Nếu muốn ly hôn, tại sao hai người còn phải ở chung 1 chỗ?” Thủy Diệc Đồng có chút ko hiểu được

Minh Thiên Mạch cũng nhìn chăm chú vào nàng, hắn rất muốn biết, tại sao bọn họ còn muốn ở chung với nhau

“Bởi vì hắn đã đưa ra điều kiện, hắn nói, cho hắn 3 tháng, nếu như sau 3 tháng em còn muốn ly hôn thì hắn sẽ để em rời đi cùng Tiểu Huyền Huyền, cho nên em mới đáp ứng hắn” Nàng ko giấu giếm đem chuyện này nói cho bọn họ, bởi vì nếu ko nói rõ bọn họ sẽ hỏi cả đống lớn vấn đề

“Em có thể mời luật sư a! Tại sao lại đáp ứng hẳn cái điều kiện này?” Ngũ Dương thật ko biết nàng có phải bị đàn hay ko

“Em cũng nghĩ vậy! nhưng em đã gạt bỏ suy nghĩ này , dựa vào quyền lực, tiền bạc nếu ly hôn hẳn nhất định sẽ cùng em tranh đoạt quyền nuôi nấng Tiểu Huyền Huyền, em ko thể thua, em ko thể rời khỏi Tiểu Huyền Huyền” Đây chính là điều nàng lo lắng nhất, nàng ko thể mạo hiểm như vậy, được như bây giờ là tốt rồi, trải qua chuyện ngày hôm qua, nàng càng xác định mình muốn ly hôn

“Vậy nếu như đã đến hạn, em có thể ung dung rời bỏ hẳn ko?” Minh Thiên Mạch nhìn nàng , hỏi ra cái vấn đề hẳn muốn biết nhất

Lôi Đình giương mắt nhìn thẳng hẳn, trong ánh mắt hẳn toát ra tia bi thương, khiến cảm giác áy náy trong lòng nàng càng thêm sâu sắc “Tin tưởng em, em có thể làm được, sau khi tự do, em sẽ cùng anh kết hôn” Nàng chỉ có thể hứa hẹn như vậy

“Anh sẽ chờ em” Vậy hẳn sẽ ở lại cùng nàng

“Tiểu Đình, quyết định là ở nơi em, chỉ có em mới hiểu được trong lòng em ai là người quan trọng nhất, ai mới là người nên yêu” Thủy Diệc Đồng dịu dàng nói, hẳn ko thể can thiệp vào sự lựa chọn của nàng, suy nghĩ của nàng, chỉ hi vọng lần này nàng có thể hiểu được những hi sinh mà Thiên Mạch giành cho nàng

Lôi Đình hiểu rất rõ ý tứ của Đồng, nàng sẽ làm theo những gì mình đã xác định, ko để cho nó vì hẳn mà lung lay “Em biết” Lôi Đình quay đầu về Thủy Diệc Đồng cười cười

“Được rồi, cái đề tài này đã đến lúc phải kết thúc, bây giờ chúng ta cũng nên động thân đi ăn cơm trưa rồi?” Ngũ Dương đứng dậy phui tay nói

“Mẹ, Tiểu Huyền Huyền đã đói bụng muốn ăn cơm” Lôi Từ Huyền nghe nói đến cơm trưa, lập tức chu cái miệng nhỏ nhắn nói

“Được, bây giờ chúng ta sẽ mang tiểu công chúa đi ăn cơm” Ngũ Dương tiếp lời nó, nói xong đã đem nó từ trên đùi Lôi Đình bế lên

“Đi thôi! Anh cùng Dương ngồi 1 xe, em và Thiên Mạch ngồi 1 xe” Thủy Diệc Đồng đưa tay đem chìa khóa xe bỏ vào tay Minh Thiên Mạch

Ngồi ở trong xe, tầm mắt Lôi Đình vẫn chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, Tiểu Huyền Huyền đã ngồi cùng DƯơng trong chiếc xe kia, cho nên hiện tại, trong xe này chỉ còn nàng và Thiên Mạch, ko chút có chút bị sượng

“Thiên Mạch!” Trầm tĩnh vài phút, Lôi Đình ko nhịn được quay đầu lại nhìn hẳn

“Sao vậy?” Minh Thiên Mạch vừa lái xe, vừa hỏi, tầm mắt hạ xuống khuôn mặt nàng rồi lại nhìn về phía trước

“Ko có chuyện gì” Lôi muốn hỏi đã bị nàng nuốt trở về, Lôi Đình chỉ có thể hướng hẳn cười cười, sau đó xe lại yên tĩnh trở lại

“Thiên Mạch, anh về đi thôi!” Lôi Đình ôm tiểu Huyền Huyền xuống xe , hướng về phía Minh Thiên Mạch đang đi xuống xe nói

“Em có chắc là lo được cho nó ko?” Minh Thiên Mạch chỉ vào Lôi Từ Huyền đang ngủ say trong tay nàng

“Em chắc mà, anh yên tâm , ko cần theo em lên lầu đâu, em ngồi thang máy 1 chút là đến” Lôi Đình hướng hẳn cười nói

Minh Thiên Mạch đi lên phía trước, tiện tay vén tóc của nàng ra phía sau tai, động tác của hẳn rất dịu dàng, hai mắt thâm tình hẳn nhìn nàng nói “Anh sẽ ở lại đây chờ em, chờ em cùng anh trở về”

“Vậy chuyện của công ty anh thì sao?” Lôi Đình nhìn hỏi hẳn

“Anh ở chỗ này điều khiển từ xa, hơn nữa trong công ty còn có ba anh, cho nên em ko cần phải lo lắng” Minh Thiên Mạch nhẹ giọng nói

Lôi Đình gạt đầu tỏ vẻ hiểu, sau đó nói “Ừ, em lên đây”

Minh Thiên Mạch ko nói, chỉ một bước tiến về phía trước, nhẹ ôm lấy nàng, bởi vì trong lòng Lôi Đình còn có Tiểu Huyền Huyền, nếu ôm chặt qua , hẳn sợ sẽ đánh thức nó

Lôi Đình ko cự tuyệt hẳn, tùy tiện để hẳn ôm, trên người hẳn toát ra mùi nhàn nhạt của hương cỏ , rất dễ chịu, cho nên nàng cũng ko né tránh cái ôm của hẳn , mà giới hạn của hẳn với nàng cũng chỉ có ôm, nắm tay . Hôn? Vẫn còn chưa có làm qua

“Hai người làm gì đó?” Một giọng nam trầm thấp lạnh như băng vang lên bên cạnh họ

Lôi Đình nhanh chóng lùi về 1 bước , thối lui khỏi ngực hẳn , quay đầu nhìn về Cung Thần Hạo đang nổi giận ở phía kia , sao hẳn lại ở chỗ này?

Minh Thiên Mạch thu tay lại, quay người nhìn về phía người kia, hẳn chính là Cung Thần Hạo , mặc dù ở tạp chí tuần san , hẳn vẫn nhìn thấy Hạo, nhưng mà ở lần đầu tiên gặp mặt này, hẳn vẫn công nhận Hạo là người đàn ông rất có sức quyến rũ, về ngoài, tiền bạc và quyền lực , khó trách lại có nhiều phụ nữ muốn sà vào ngực Hạo

Nhìn qua chiếc BMW thể thao mui trần, sao nàng lại để 1 người đàn ông đưa về nhà! Vào cái giờ này, mà nàng còn cùng người đàn ông kia ở chung 1 chỗ? Hơn nữa, thật chết tiệt, bọn họ còn ôm nhau sao? Lửa giận như bão tố phùng phùng cháy, gương mặt lạnh lùng, hẳn nhìn về đôi nam nữ đang tách

nhau ra, hai tay trong nháy mắt nắm chặt

Ngay sau đó, sự tức giận trên gương mặt đã bị thay thế bởi 1 nụ cười, đi lên phía trước, hần tự nhiên đặt tay lên ngang hông nàng, nhìn về phía người đàn ông mà hần cho rằng là “phần tử nguy hiểm”, hần mềm mỏng hỏi “bà xã đại nhân, sao em ko giới thiệu chồng em cho người ta biết mặt, người này là ai vậy?”

Lôi Đình muốn tránh thoát khỏi tay hần, tuy nhiên nàng đã bị hần dùng lực nhẹ xuống, quay đầu nàng trừng mắt liếc hần 1 cái, nhẹ giọng nói “Buông tay”

“Ko buông” Buông ra để cho nàng lại sà lòng vào người kia sao? Đừng có mơ!

Thái độ của hần rất cứng rắn, chắc hần hần sẽ ko buông tay, hướng về Minh Thiên Mạch, nàng nói “Thiên Mạch, anh trở về trước đi!”

Cho tới bây giờ nàng ko dám nghĩ bọn họ sẽ có ngày chạm mặt nhau, nhưng hôm nay, họ đã bắt ngờ chạm mặt

Cung Thần Hạo nghe nàng nói như vậy, lửa giận lại bùng cháy “Lôi Đình, tốt nhất em phải giải thích cho anh biết, tại sao em lại đem người đàn ông này về nhà!” Hần nghiêng răng nghiêng lợi hỏi, đôi mắt sắc bén nhìn chăm chăm Minh Thiên Mạch, ánh mắt chăm chú của Minh Thiên Mạch giành cho Lôi Đình thật khó ưa

“Anh ấy là bạn em, nên đưa em về nhà” Lôi Đình cúi đầu đơn giản giải thích, nàng ko muốn phức tạp hóa chuyện này

Chỉ bằng 1 câu nói như vậy, nàng lại khiến Minh Thiên 1 lần nữa tổn thương, bạn bè? Chỉ là bạn bè sao? chẳng lẽ nàng ko có dũng khí hướng Hạo thừa nhận thân phận của hần sao? Như thế này làm sao hần có thể tin được, khi đến lúc, nàng sẽ trở về bên cạnh hần?

Buông tay ra, Cung Thần Hạo đối mặt với nàng nói “Bạn bè? Bạn bè thì có thể ôm em sao?” Bạn bè thì có thể dùng ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn em sao? Những lời đó hần ko hỏi ra lời chỉ để lại trong đáy lòng, thật ra thì hần biết rất rõ người đưa nàng trở về là ai, nhưng vẫn muốn nghe nàng nói

Lôi Đình ko để ý đến hần, nhìn về Minh Thiên Mạch dịu dàng nói “Thiên Mạch, anh về đi! Có chuyện thì gọi điện” Nói xong, nhìn cũng ko nhìn, nàng hướng về phía chung cư mà đi, tại sao hần lại tức giận, tại sao lại chất vấn nàng, nàng chưa từng hỏi qua chuyện của hần, vậy thì hần cũng ko được hỏi đến chuyện của nàng

Nhìn bóng dáng Lôi Đình bước vào tòa nhà, Cung Thần Hạo mới đối với Minh Thiên Mạch trước mắt nói “Tôi biết anh là ai, nếu như anh đến đây chỉ là vì muốn mang cô ấy trở về thì ko có khả năng đâu” Ở bữa tiệc tại Paris, hần đã có xem qua một ít báo cáo, nên hần cũng biết rất rõ về vị hôn phu ở Pháp này của nàng

“Vậy hần anh cũng nên biết điều này, lần này, tôi sẽ ko nhượng bộ, tôi đã nhượng bộ 1 lần, nhưng anh lại ko giữ được cô ấy, anh khiến Lôi Đình bị tổn thương cho nên anh ko có tư cách yêu cầu cô ấy ở lại bên anh” Minh Thiên Mạch cùng hần chăm chăm nhìn nhau, giọng nói rất cứng rắn, đúng vậy hần sẽ ko thoát lui nữa

“Có tư cách hay ko, chuyện nay cũng ko cần anh quản, còn nữa, tôi ko hy vọng lần lại nhìn thấy hành động vô lễ của anh đối với cô ấy, bây giờ Lôi Đình còn là vợ tôi” Cung Thần Hạo tức giận nói, hần sẽ ko thua, nhất định ko thua

“Tôi ko cho là hành động của mình là vô lễ, tôi muốn ôm vị hôn thê của mình ko được sao?” Minh Thiên Mạch phản bác

Cung Thần Hạo có cảm giác lòng kiên nhẫn của hần đã đoạt đến cực hạn, nếu như hần lại cùng người kia nói chuyện nữa, hần sẽ ko chắc rằng mình có thể đem tên kia đánh cho 1 trận hay ko, nhưng mà nếu làm như vậy.....Lôi Đình nhất định sẽ càng thêm chán ghét hần

“Tôi ko muốn cùng anh đôi co cái vấn đề này nữa, nếu như đến thời điểm, cô ấy vẫn còn muốn ly hôn tôi sẽ tôn trọng suy nghĩ của Lôi Đình, nhưng có điều, trong khoảng thời gian này, tôi và cô ấy vẫn còn là vợ chồng, cho nên tôi hy vọng hai người đừng gặp mặt nhau”

“Như lời anh đã nói, có gặp mặt cũng là chuyện giữa tôi và cô ấy, anh ko thể cản trở tự do của Lôi Đình” Minh Thiên Mạch nhìn hần trả lời

“Anh.....tôi nghĩ chúng ta ko nên nói chuyện với nhau nữa, cảm ơn anh đã đưa bà xã tôi về nhà, tạm biệt, ko tiễn” Nói xong, Cung Thần Hạo xoay người rời đi, hiện tại hần rất tức giận, cực kì tức giận

Minh Thiên Mạch ko ngờ tới mình lại cùng hần chạm mặt trong cái tình huống này, xem ra hần cũng đã yêu nàng. Trong trận chiến này nhất định sẽ có 1 người thất bại, nhưng sẽ là ai? Hiện tại vẫn chưa ai biết

Ngẩng đầu nhìn vào tòa nhà trước mắt, hần dừng lại hai phút, rồi xoay người, ngồi lên xe, khởi động, sau đó chạy đi!

Về đến nhà, Cung Thần Hạo một tay ngăn cản Lôi Đình cầm ly nước, hai mắt thật chặt nhìn chăm chăm nàng

Lôi Đình bị hần nhìn chăm chú trong lòng liền sợ hãi “Anh.....anh muốn làm gì?”

“Sao lại cùng hần ở chung 1 chỗ?” Cung Thần Hạo mở miệng lớn tiếng hỏi, cả ngày hôm nay, hần đã gọi điện thoại cho nàng, nhưng điện thoại lại tắt máy, về đến nhà, cũng ko thấy nàng, cho nên hần mới lái xe về nhà ông, nhưng vẫn ko thấy nàng, ko ngờ tới, hần vừa mới trở về, đã nhìn thấy cái cảnh nàng cùng kẻ khác diễn trò ôm nhau, điều này làm cho hần vô cùng căm tức

“Anh lớn tiếng như vậy sẽ khiến tiểu Huyền Huyền thức giấc, hơn nữa, anh có nhất thiết phải tức giận như vậy ko?” Lôi Đình thật ko hiểu hần nghĩ như

thế nào

“Sao anh ko thể tức giận, bà xã của mình hẹn hò với người đàn ông khác, còn mình thì chỉ giống như con ruồi ko đầu , đi tìm người , vậy sao anh ko thể tức giận?” Cung Thần Hạo giờ tay đập lên vách tường, có điều hần ko cảm nhận được đau đớn

Lôi Dĩnh rõ ràng bị hành động này của hần làm cho hết hồn , lời của hần, nàng cũng chỉ nghe được 1 nửa, lửa giận của nàng cũng ùng ùng bùng lên “Cho dù em ở bên ngoài hẹn hò với người khác thì thế nào? Một mình anh ko phải đã có một đồng lớn phụ nữ vây quanh sao? Anh tức cái gì?”

Cung Thần Hạo nghe xong những lời nói này, tức giận ngược lại liền giảm xuống, trên gương mặt treo móc nụ cười “Em đang ghen sao?”

“Ghen? Làm sao có thể, em.....em chỉ tức tại sao em ko được làm điều tương tự” Gương mặt Lôi Dĩnh hiện lên vẻ bối rối, nhưng rất nhanh đã biến mất , nàng mới ko thêm ăn dấm (*ăn dấm: chỉ ý ghen tuông của người TQ) của đám phụ nữ kia, ngay sau đó lại giương mắt nhìn hần nói “Phải xem lại, mới vừa rồi là anh đang ghen mới đúng” Vừa nói, nàng đột ngột cười “Em biết là rất buồn cười, vì điều này là ko thể nào!”

Nếu vì người mà ghen, nghĩa là mình đã yêu người kia, vì đối với người kia có ham muốn chiếm giữ, cho nên mới phải ghen

Đây là định nghĩa từ “ghen” của hần, cho nên.....

“Đúng, anh đang ghen”

Bàn tay cầm ly nước của Lôi Dĩnh thiếu chút nữa đã buông lỏng, nàng ánh mắt mở to nhìn hần, thật kinh ngạc với những điều mà nàng vừa nghe được từ lời nói của hần.....hần nói “hần ghen tí” sao? Làm sao có thể?

“Anh ko bị bệnh chứ?” Giờ tay nàng đặt lên trán hần

“Ko nóng à? Ko phát sốt nhưng sao lại ăn nói hồ đồ rồi?”

Cung Thần Hạo giờ tay lên , cầm lấy tay nàng “Anh ko bệnh, hơn nữa mới vừa rồi em ko có nghe lầm”

“Anh.....anh buông tay ra, em.....em muốn đi ngủ” Ko được , nếu còn tiếp tục giữ khoảng cách gần như vậy nữa , nàng sẽ bị thất thủ , ko được, hôm nay nàng đã đáp ứng Thiên Mạch nhất định sẽ trở về bên cạnh hần, nàng ko thể dao động

Cung Thần Hạo theo lời nàng buông lỏng tay, lúc này hần cần phải tỉnh táo “Ngủ ngon!” Nói xong , liền xoay người hướng về phòng khách đi tới

Lôi Dĩnh nhìn bóng lưng hần , thế nhưng lại cảm thấy bóng lưng kia rất cô đơn, lắc đầu, nàng lấy lại tin thần, nâng ly nước trong tay, uống cạn rồi mới hướng về phòng ngủ mà đi, hôm nay mọi chuyện xảy ra quá nhanh, khiến nàng nhất thời rất khó tiếp nhận

Nàng lên nhà so với hần sớm nửa giờ, ko biết bọn họ ở dưới lầu rốt cuộc đã nói ra những thứ gì, vừa nghĩ, hay là nàng cầm điện thoại gọi cho Minh Thiên Mạch

“A lô”

Đầu dây bên kia truyền ra giọng nói ôn hòa của hần “A lô, Thiên Mạch! Đến nhà Đồng chưa?” Lôi Dĩnh biết hần sẽ ở tại đó trong một khoảng thời gian ngắn

“Ừ, vừa đến!” Minh Thiên Mạch cho xe dừng lại, ngồi tại chỗ ko xuống xe

“Chuyện vừa rồi, thật xin lỗi!” Lôi Dĩnh cảm thấy cần phải nói tiếng “xin lỗi”, dù sao vừa rồi hần cũng đã rất bất lịch sự

“Em ko cần phải cảm thấy có lỗi, bởi vì em ko sai” Minh Thiên Mạch dịu dàng nói

Vậy sao? Nàng ko sai sao? “Hai người.....sau đó đã nói những gì?” Lôi Dĩnh hỏi

“Ko có chuyện gì, anh và hần ko có chuyện gì tốt để nói với nhau” Minh Thiên Mạch ko muốn để nàng biết hần và Cung Thần Hạo đã nói chuyện với nhau

“A, vậy anh nghỉ ngơi đi, ngủ ngon” Nếu hỏi ko ra cái gì, vậy thì cũng ko cần phải hỏi nhiều

“Ừ, ngủ ngon” Minh Thiên Mạch cúp máy , rồi mở cửa xe đi vào nhà

“Trở về rồi!” Ngồi ở trên ghế salon Ngủ Dương nhìn Minh Thiên Mạch đi vào phòng khách nói

“Ừ” Đáp 1 tiếng, hần liền ngồi xuống chỗ trống bên cạnh

“Bộ dạng mệt chết này là sao?” Thủy Diệc Đồng tựa vào ghế salon nhìn về hần hỏi

“Ko có chuyện gì, hai người xem ti vi đi, ta đi nghỉ trước” Vừa nói, hần liền đứng dậy hướng phòng khách đi tới

“Người cảm thấy bộ dạng của hắn nhìn qua giống như ko có chuyện gì ko?” Thủy Diệc Đồng nhìn theo bóng lưng của hắn hỏi

“Ko giống” Ngũ Dương lắc đầu trả lời

Sau đó trong phòng chỉ nghe thấy tiếng TV phát ra, Đồng và Dương ôm nhau nằm trên ghế salon lẳng lặng nằm yên xem TV (Rin: hai anh này là BL sao?? Y^Y >>) , có 1 số việc , những kẻ ngoài cuộc như bọn họ rất khó nhúng tay

Ba ngày sau

Hôm nay vận khí của nàng ko phải là rất tốt

Lúc ngồi xe taxi được nửa đường, Lôi Đình rút cuộc ko nhịn được nghĩ như vậy

Hồi tưởng lại mọi chuyện xảy ra từ lúc rời giường đến bây giờ, nàng lại khẳng định lần nữa , hôm nay trong hoàng lịch nhất định là viết “mọi chuyện ko may”

Tiểu Huyền Huyền ngày hôm qua đã được mẹ đón về ở với ông bà, mẹ nói ông rất nhớ cháu, cho nên đã cùng Lôi Đình thu dọn vài bộ y phục , tắm rửa . Sau khi, dọn đồ nhất định phải nghe lời, nàng đã để cho nó và mẹ cùng nhau trở về thăm ông bà

Tối ngày hôm qua, Tô Khải Nhân cũng gọi điện hẹn nàng đi dạo phố, nàng ko chút suy nghĩ đã đồng ý rồi, bởi vì cái chuyện ko báo đã bỏ đi lần trước, nên cô bạn hẹp hòi kia vẫn còn để trong lòng, thời gian cùng nàng ước hẹn là 9 h, nhưng nàng hết lần này đến lần khác lại ngủ thẳng căng đến 8h40 mới tỉnh lại, mặc dù nhất định sẽ trễ, nhưng nếu như nàng hoạt động nhanh 1 chút, có lẽ sẽ ko trễ quá lâu, cho nên , nàng từ trên giường nhảy dựng lên, thật nhanh vọt vào phòng tắm rửa mặt

Ko có nước

Khi nàng vịn vào phong tên lại phát hiện ko có nước, nàng hoài nghi tự hỏi

Ko thể nào?! Ko có thông báo cúp nước a!

Bất đắc dĩ, nàng lấy 1 lọ nước khoáng, thật khó khăn dùng nó rửa mặt, sau đó vội vàng chọn quần áo, mặc đồ xong, nàng mang theo túi da lao ra cửa nhà

Sau khi đóng cửa một cái “rầm”, nàng mới nhớ đến chìa khóa thẻ và điện thoại di động quên mang đi rồi, thật may, bởi vì xế chiều, lúc trở về lại là lúc về cùng Cung Thần Hạo, cho nên ko sợ ko vào được cửa, còn quên điện thoại di động thì hơi phiền, một lát nữa ko đợi được người, Khải Nhân nhất định sẽ điên cuồng gọi điện thúc giục, nhưng mà bây giờ nàng đã ko còn thời gian nghĩ đến mấy thứ này, dù sao sự thật đã là như vậy, nàng tốt nhất vẫn là đi nhanh một chút

Đuối kịp thời gian ko? Nếu ngồi taxi nhanh 1 chút, ko phải là sẽ có thể sao?

Ko phải chứ

Nàng đứng ở ven đường đợi gần nửa giờ, giơ tay cả chục lần mà chẳng có lấy 1 chiếc taxi dừng lại, khiến hừ bỏ đáp án

Rút cuộc vất vả lắm mới thấy 1 chiếc xe ko, cái này, nàng có thể thuận lợi đạt được ý nguyện rồi

Kết quả... nó chạy mất tiêu rồi

Đứng ở ven đường, thời gian đã là mười hai giờ ba mươi lăm phút, Lôi Đình rút cuộc cũng buông tha ý định, cho nên nàng liền gọi điện thoại cho Tô Khải Nhân

“A lô, Tiểu Nhân, là ta”

“Người còn biết gọi điện thoại đến a! Người có biết ta ngồi ở quán cà phê đợi người bao lâu ko?” Tô Khải Nhân giọng nói nóng như lửa chấn động màng nhĩ Lôi Đình

“Xin lỗi mà! Buổi sáng ngủ quên, ta vốn định đuổi theo thời gian, nhưng mà ở trên đường vẫy tay cả nửa tiếng đồng hồ vẫn ko gọi được 1 chiếc ta xi, nhưng mà bây giờ thì xe đã đi được nửa đường rồi” Lôi Đình nhỏ giọng giải thích

“Con nhò này, ko đến được, lại nói dối, một chút độ tin cậy cũng ko có” Tô Khải Nhân tức giận nói

“Thật mà, bây giờ người còn ở Thiên Vị ko, ta qua đó tìm người”

“Ở cái đầu của người a, ta về nhà, ta cũng ngồi ở đó đợi người 3 tiếng rồi, điện thoại gọi đến thì ko bắt máy, người đừng nói với ta là người quên mang đi động đi?”

“Ách.....lúc ra cửa quên mang theo”

“Người.....ta nghĩ người đang có ý làm ta tức chết”

“A.....đừng nóng mà, ngày mai, ngày mai ta nhất định ko đến muộn, ngày mai ta nhất sẽ cùng người dạo phố, hơn nữa ngày mai ta sẽ trả tiền bữa trưa, người muốn ăn cái gì đều ko có vấn đề”

“Đây là lời người nói, vậy ngày mai thời gian và địa điểm giống nhau, đừng tới trễ”

“Biết rồi, vậy cứ như thế! Đừng nóng giận nha”

“Ừ, cúp máy đây!”

“Được”

Cúp điện thoại, Lôi Đình mới coi như là thở phào nhẹ nhõm, hiện tại nàng chỉ cảm thấy cái bụng trống trơn, bởi vì chuyện tối ngày hôm qua nên nàng ko ăn nhiều, trong nhà thiếu đi Tiểu Huyền Huyền sự ngon miệng của nàng cũng giảm theo, buổi sáng vì vội vàng ra cửa, nên cũng ko có ăn, mà bây giờ đã là buổi trưa rồi, có thể tưởng tượng được, nàng đói đến mức nào, cho nên nàng đã quyết định, hiện tại ăn cơm so sánh với cái gì cũng là quan trọng nhất

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Đi dạo phố

Hôm nay vận may của nàng không phải là “không tốt” mà là “vô cùng rất không tốt”

Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sáng sủa đột nhiên trở nên âm u, nhìn qua cái người quấy rầy đại sự ăn cơm của mình, Lôi Đình lại một lần nữa tự nhủ về cái “vận may” của nàng

Đúng là oan gia ngõ hẹp nha! Đơn giản chỉ muốn ăn một bữa cơm, lại có thể đụng phải nàng, Lôi Đình hôm nay quả thật là xui xẻo đến nhà, nàng đối mặt với người phụ nữ trước mắt này một chút hảo cảm cũng ko có

“A! Đây không phải là Cung thiếu phu nhân của chúng ta sao! Thật là đúng dịp nha, không ngờ lại gặp nhau ở nơi này!” Âu Mị Nhi vẻ mặt kinh ngạc nói, nhưng trong giọng nói toát ra vẻ khinh thường, người bình thường cũng nghe thấy

“Thế giới thật là quá nhỏ, dù sao T thị trên bản đồ cũng chỉ là một chấm bé xíu, một cái nơi nhỏ bé như vậy, đi đâu cũng chạm mặt “người quen”” Lôi Đình thấp giọng than, nhìn sơ qua như nàng tự nói, nhưng từng câu từng chữ lại hoàn toàn truyền vào trong tai Âu Mị Nhi

“Xem ra, cô cũng không thích đụng phải” người quen”, cũng đúng! Có người phụ nữ nào lại nguyện ý gặp mặt “tình nhân” của ông xã mình mà còn cảm thấy vui vẻ chứ! Ai, nhưng thực tế lại vô cùng tan khóc nha, rõ ràng ông xã không còn yêu mình, vậy mà có người vẫn còn cứng rắn không muốn buông tay!” Âu Mị Nhi giả vờ thờ dài nói, còn cố ý lớn tiếng, nàng muốn xác định mọi người trong nhà hàng đều nghe thấy

Đối với ánh mắt tò mò bốn phía đang phóng tới, Lôi Đình cực kì không được tự nhiên, ánh mắt thương cảm có, cả ánh mắt xem kịch vui, gương mặt nhìn Âu Mị Nhi xinh đẹp, người thật đúng như tên, đôi mắt toát lên vẻ kiêu ngạo này không phải ai cũng có thể có, nàng khoe miệng ẩn hiện nụ cười, nói “Vậy theo lời cô nói, thì kẻ làm “bà xã” như tôi đây, phải tránh ra để cho cái “người thứ ba” như cô thuận lợi leo vào vị trí bây giờ này của tôi sao? Thật buồn cười, một “người thứ ba” muốn phá hoại gia đình người khác mà còn cao ngạo như vậy, tôi thật cảm thấy mặt thể diện thay cho cô, huống chi, “tình nhân” của chồng tôi không chỉ có mình cô!”

Con cọp không ra oai thì nàng cho mình là mèo bệnh sao? Trước kia mình ko muốn so đo với nàng là bởi vì ko thêm đề ý đến, mà hiện tại là do nàng chủ động gây sự, Lôi Đình nàng cũng không cần thiết phải hạ khẩu lưu tình

“Cô.....” Cảm nhận ánh mắt khinh thường cùng khó chịu của bốn phía, Âu Mị Nhi cảm thấy nàng đã bị rơi vào tình thế bất lợi, vốn định thật tốt quở trách Lôi Đình một phen, nhưng không ngờ nàng lại lâm vào tình cảnh “trộm gà không được còn mất năm gạo”, lại nhìn về Lôi Đình, ánh mắt của nàng càng thêm bén nhọn “Đừng tưởng rằng hiện tại cô trở về bên cạnh hắn, thì hắn đã thuộc về cô” Vừa nói nàng liền ngồi vào vị trí đối diện Lôi Đình

Lôi Đình giờ phút này rất muốn phì cười, cách nói chuyện của người phụ nữ này thật không thú vị, buông đôi đũa trong tay ra, nâng ly nước, nàng hé miệng nhấp một hớp, mới chậm rãi nói “Tiểu thư “người thứ ba” mời cô làm rõ ràng 1 chuyện, hiện tại, không phải là tôi tự nguyện trở về bên cạnh hắn, mà là hắn tự nguyện muốn tôi trở về, còn nữa, về phần hắn thuộc về người nào thì chưa biết, nhưng tôi chắc chắn 1 điều rằng, nhất định hắn ko thuộc về cô”

Âu Mị Nhi nghe được danh từ xưng hô nàng gọi mình, mặt mày tức giận đến tái mét “tiểu thư người thứ ba”? Bàn tay nàng vỗ cái “chát” vào mặt bàn một tiếng rất thanh thúy, kết quả là, cái bàn không sao, song tay nàng lại đỏ lên, nàng “đau” đến chân mày nhíu lại! Gương mặt, nàng nhìn chằm chằm vào “cội nguồn của tội ác”

Lôi Đình nhìn nàng nở nụ cười, đúng là đồ đàn, cái bàn khẳng định là cứng chắc hơn rất nhiều so với bàn tay, vậy mà vẫn dám dùng sức đập xuống. Nhìn

qua sắc mặt nàng, nhất định là rất đau, tầm mắt nàng nhìn vào chỗ mặt bị Âu Mị Nhi đập xuống, dịu dàng nói “Rất đau phải không? Thật may là người không sao, nếu không ta lại phải đền tiền bàn cho ông chứ”

Lửa giận Âu Mị Nhi bốc lên ngàn ngút, nàng đứng lên tức giận nói “Con ả đáng chết này, cô có gì đặc biệt hơn người, cô, cô.....”

Lời mắng chửi của nàng còn chưa kết thúc, thì đã bị Lôi Đình cắt đứt “Tiểu thư “người thứ ba” xin cô chú ý 1 về cách dùng từ của mình 1 chút, hơn đây là nơi công cộng, xin cô chú ý giữ hình tượng”

Các nàng vốn từ nhân vật tiêu điểm vất vả dời đi tầm mắt của mọi người, song lại 1 lần nữa tầm mắt rơi vào người các nàng, Lôi Đình thật sự hoàn toàn hết ý kiến, khó trách, đàn ông có câu “phụ nữ ngực càng lớn thì càng không có đầu óc”, người trước mắt này là một cái ví dụ sinh động nhất

Âu Mị Nhi tức giận đến mức giận chân, tầm mắt bốn phía khiến nàng rất khó chịu, nàng buông ra một câu “Chuyện ngày hôm nay, tôi sẽ ko dễ dàng bỏ qua, cô đừng vội mừng, còn nữa, tên tôi là Âu Mị Nhi” Lôi Đình cứ luôn miệng gọi nàng là “người thứ ba” này, “người thứ ba” nọ, khiến nàng rất mất thể diện

“Cô tên gì không liên quan đến tôi, nếu như hôm nay cô không đến tìm tôi gây rối, thì tôi cũng chẳng cần gì phải gọi như thế!” Bản thân đuối lý, còn quy trách nhiệm cho nàng, Âu Mị Nhi tưởng nàng là người dễ bị bắt nạt sao? Đứng đây, nàng không thêm để ý đến người kia, thẳng chân đi về phía quầy phục vụ, thanh toán tiền, rời khỏi nhà hàng. Cái nơi này một phút nàng cũng ko muốn ở lại, cái loại cảm giác bị mọi người như tên hề thật không tốt

Khuôn mặt Âu Mị Nhi vì tức giận mà trở nên vằn vẹo, khuôn mặt vốn yêu mị, mà hiện tại nhìn vào lại vô cùng xấu xí, ghen ghét luôn làm cho phụ nữ trở nên rất đáng sợ, trở thành một người khác, mà người phụ nữ này, giờ phút này lại đang bị ghen ghét lấp đầy tâm hồn, nàng nhìn chằm chằm bóng lưng Lôi Đình, câu khẩu trong một giây kế tiếp Lôi Đình sẽ bị xe tông

Nhìn bóng lưng nàng đi xa, Âu Mị Nhi thấp giọng nói “Tôi muốn cô vì chuyện nhục nhã hôm nay của tôi phải trả giá đắt, cô cứ chờ xem!”

Đây là lần thứ mấy Cung Thần Hạo đặt ốngng nghe xuống, hần cũng ko nhớ được

Lôi Đình rốt cuộc đã chạy đi đâu! Gọi điện thoại về nhà, nhưng ko ai nhận, điện thoại di động cũng không tiếp, rốt cuộc là nàng đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ nàng lại ở cùng hần? Nghĩ đến đây, Cung Thần Hạo liền nhớ đến cái đêm hôm đó, nàng và hần ôm nhau, chuyện này khiến hần rất phiền lòng

Điện thoại công ty vang lên, hần lập tức nhận điện thoại

“Tổng giám đốc, tiếp tân lâu một thông báo, có một vị tiểu thư tên “Ngụy Giai Lâm” muốn gặp ngài!”

“Ko gặp” Cung Thần Hạo ko chút suy nghĩ nói

“Vị tiểu thư kia nói, nếu như ngài không gặp cô ấy, ngài sẽ hối hận”

“Tôi biết rồi!” Ánh mắt của hần chuyển lạnh, đặt điện thoại xuống

Nàng tới công ty hần làm gì? Không phải hần đã tình nguyện cùng nàng nói rõ chia tay rồi sao? Hối hận? Vậy sao? Hần cũng muốn xem qua một chút cái chuyện có thể làm hần hối hận

Lát sau, Lâm thư kí dẫn Ngụy Giai Lâm vào phòng làm việc của tổng giám đốc, cung kính khom lưng cúi chào Cung Thần Hạo rồi lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại

“Hạo, em rất nhớ anh nha! Không cho em một cái ôm nhiệt tình sao?” Ngụy Giai Lâm nở nụ cười kiều mị, mang theo một chút thẹn thùng của thiếu nữ, nàng muốn ôm hần, nhưng hần lại lập tức tránh ra

“Tìm tôi có chuyện gì?” Cung Thần Hạo nhìn nàng hỏi

“Hạo, em mang thai” Ngụy Giai Lâm mặt thẹn thùng cúi đầu nói, đây là cái kế hoạch lao tâm khổ tứ mấy ngày của nàng, chỉ cần có thai, thì hần sẽ vì nàng ly hôn

“Cô xác định nó là con tôi sao?” Cung Thần Hạo mắt lạnh nói, người phụ nữ này chạy tới đây là vì muốn nói ra cái chuyện buồn cười này? Mang thai? Làm sao có thể

“Hạo, chẳng lẽ anh không tin em? Đây là đơn khám bệnh của bệnh viện, phía trên có viết rõ, em đã mang thai 2 tháng” Nàng là có chuẩn bị mới đến mà nàng có được tờ đơn khám bệnh này cũng là do một người bạn học làm giúp

“Ko thể nào!” Cung Thần Hạo lạnh lùng vứt tờ đơn xuống bàn

“Hạo, em mang thai thật, anh chính là ba của đứa bé, hai tháng trước, anh và em đã cùng nhau ở đây” Ngụy Giai Lâm bụng đầy tủi thân nói

Cung Thần Hạo sắc mặt ngày càng lạnh “Đứa bé này không thể nào là của tôi, cuộc sống riêng của cô như thế nào, tôi biết rất rõ! Mang thai? Tôi thật hoài nghi chuyện cô mang thai có thật hay ko” Nàng cho rằng dùng cái cớ mang thai có thể khiến hần ly hôn với Lôi Đình sao?

Nguy Giai Lâm cũng sợ một chút, nhưng rất nhanh đã hồi phục tâm tình, lệ liền chảy thành sông “Hạo, tại sao anh lại tin em? Em yêu anh mà”

“Thu hồi cái về mặt giả dối này của cô lại đi, tôi cảnh cáo cô, nếu như tôi tra được chuyện này là giả, cô tự biết hậu quả thế nào rồi” Cung Thần Hạo lạnh giọng nói

Nguy Giai Lâm trở nên căng thẳng, lấy thực lực của hắn thì chuyện tra ra thực hư là một chuyện rất dễ dàng, giờ tay , nàng chùi đi nước mắt trên mặt, nghẹn ngào nói “Hạo, em ko cố tình lừa gạt anh, em chỉ ko muốn mất anh”

“Đủ rồi, tôi đã sớm nói rất rõ, chuyện tôi đã quyết định thì sẽ không cách nào thay đổi, hiện tại mời cô rời đi” Cung Thần Hạo xoay người, không liếc mắt nhìn nàng

Nguy Giai Lâm ôm lấy hắn từ phía sau, mặt dán vào lưng hắn “Hạo, tha thứ cho em một lần đi, sau này em sẽ ko làm ra cái chuyện như vậy nữa, em muốn ở bên anh, Hạo, em yêu anh mà.....” Nàng có yếu hắn ko? Chắc là có lẽ! (Rin: xi. .... yêu tiền thì đúng hơn U.u)

“Giai Lâm, sao tôi nói mãi mà cô vẫn không chịu hiểu hả? Người tôi yêu không phải là cô, tôi hi vọng đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, tôi sẽ cho cô năm trăm vạn, cô có thể tự mình lựa chọn nơi mình muốn đi” Cung Thần Hạo không đẩy nàng ra, bởi vì hắn đã từng xem nàng là bạn

“Ko! Anh không thể đối xử với em như vậy, là bởi vì người phụ nữ kia sao? Cô ta có cái gì tốt, chẳng qua vì cô ta đã sinh cho anh con gái, em cũng có thể, em có thể sinh con cho anh mà!” Nguy Giai Lâm ko muốn buông tay dễ dàng như vậy, mặc dù nàng có thể không yêu hắn, nhưng hắn là người có thể khiến nàng thỏa mãn, dù sao hắn cũng là người có tiền, hơn nữa lại có thân thể

Cung Thần Hạo đẩy nàng ra “Cô ấy rất tốt, vô cùng tốt, là tôi trước đây chân chính ko cảm nhận được, cho nên mới để cho cô ấy rời đi, nhưng lần này tôi sẽ ko buông tay” Đi tới trước bàn làm việc, kí xong một tờ chi phiếu năm trăm vạn, hắn đưa cho nàng, trầm giọng nói

“Cầm lấy, tôi hi vọng cô có thể tìm được một người đàn ông tốt, một người thật lòng yêu cô”

Nguy Giai Lâm nhận lấy tờ chi phiếu kia, kinh ngạc nghe thấy lời của hắn, không ngờ một kẻ hoa tâm như hắn rốt cuộc cũng đi vào khuôn khổ, nàng đã bị bại dưới tay người phụ nữ kia, câu nói sau cùng của hắn, thật sâu đậm vào tim nàng, hắn lạnh lùng nói ra những lời như vậy, khiến nàng ko thể ko sửng sốt . Cắt tờ chi phiếu vào túi, ko ai lại đi từ chối tiền , có tiền thì tất sẽ thu nhận, nàng ko cần phải khước từ

Nàng ko nói gì, nhìn bóng lưng hắn quay đi, nàng muốn nói điều gì đó, nhưng chậm chạp lời vẫn ko ra khỏi miệng. Thôi đi, nàng cũng nên dừng lại thôi, dù sao trên thế giới này ko phải chỉ có mình hắn là viên kim cương nha, hôm nay mình thật có chút giống như dân lừa gạt, nàng nhún vai một cái, rồi rời đi, để lại một căn phòng tĩnh lặng

Lôi Đình ngồi bó gối trên bậc thềm đá của building , sau khi com nước xong xuôi, nàng quyết định đi dạo một vòng trên đường, nhưng cảm giác lại rất nhàm chán . Đến công ty của hắn, thì nàng lại ko có dũng khí đi , nên hiện tại nàng đang ngồi ở đây chờ hắn tan việc

Mỗi ngày hắn đều làm việc đến năm giờ rưỡi mới về nhà, hôm nay cũng không phải là ngoại lệ, nhìn vào đồng hồ nơi cô tay, đã bốn giờ, chỉ cần đợi thêm một giờ nữa thì nàng sẽ gặp được hắn

“Tiểu Đình?”

Một tiếng kêu quen quen khiến nàng Lôi Đình ngẩng đầu, nàng nhanh chóng đứng lên , mang theo nụ cười, kêu một tiếng

“Học tỷ”

Nàng vốn là muốn đến nhà học tỷ chờ, nhưng bằng 3 năm ko gặp, nàng ko biết học tỷ có dọn nhà đi hay chưa

“Sao em lại ngồi trên thềm đá?” Cao Di Tĩnh nhìn thấy học muội ba năm ko thấy lên tiếng hỏi, học muội ko gặp 3 năm này gương mặt đã có chút mùi vị của phụ nữ trưởng thành, tuy nhiên , gương mặt con nít của nàng vẫn ko thay đổi là bao

“Em đi ra ngoài vội quá, để thẻ khóa trong nhà, em ngồi ở đây chờ ông xã về” Lôi Đình có chút ngượng ngùng nói

“Đi thôi! Chúng ta về nhà chờ” Cao Di Tĩnh kéo tay nàng, hướng vào trong tòa building đi tới

“Học tỷ, em vốn muốn đi lên, nhưng lại sợ chỉ ko có ở đây” Lôi Đình ngồi trên ghế salon, nâng ly nước trái cây Cao Di Tĩnh đưa cho nàng vừa uống vừa nói

“Hiện tại ko phải chúng ta đang ngồi gần nhau sao?!” Cao Di Tĩnh cười nói

“A.....Đúng vậy!” Lôi Đình mỉm cười với nàng, đặt ly nước xuống khay trà

“Đúng rồi, ba năm nay , em đã đi đâu? Chị còn tưởng rằng cả nhà em dọn đi! Gọi điện thoại cho em, em cũng ko bắt máy” Cao Di Tĩnh hỏi, nàng cảm thấy rất kì lạ, đặc biệt là 3 năm trước đây, nàng có gặp mặt chồng nàng, sau cái lần chạm mặt hỏi chuyện liên quan đến nàng xong, thì nàng ko thấy hắn nữa

“Ách.....em.....em đi du học, gần đây mới về” Lôi Đình cúi đầu nói, trừ cái câu nói này, nàng cũng ko biết làm thế nào để nói rõ cho học tỷ hiểu

“Du học? Ko phải em đã mang thai sao?” Cao Di Tĩnh hoài nghi hỏi

“Chuyện đó..... là bởi vì chuyện đi du học đã được định trước, cho nên ko thể trì hoãn, học tỷ, thật xin lỗi, em ko nói với chị một tiếng mà đã bỏ đi” Lôi Đình sợ nằng còn tiếp tục gần hỏi, nhanh chóng chuyển đề tài

“Ko sao! Con của em là con trai hay con gái?” Cao Di Tĩnh hỏi, nghe nằng có chút do dự trả lời, mặc dù lòng mình vẫn còn nghi vấn, nhưng nằng vẫn nhin ko hỏi, Lôi Đình ko muốn nói, ắt hẳn là có lý do của nằng

“Con gái, ngày hôm qua nó đã được mẹ chồng đưa về nhà ông ở vài ngày, đợi mấy ngày sau, em sẽ cho chị gặp nó” Lôi Đình cười nói

“Chị biết mà! Ko thấy em mang nó theo, nó giống em hay ba nó?” Cao Di Tĩnh cười cười

“Giống em, bạn bè đều nói nó là phiên bản nhỏ của em” Nhớ tới tiểu Huyền Huyền đáng yêu nhỏ nhắn, nụ cười trên gương mặt Lôi Đình càng sâu

“A.....học tỷ, ngày mai em muốn đi dạo phố, chị có muốn đi cùng không?” Lôi Đình hỏi

“Được! được! Cũng lâu rồi chị chưa mua quần áo” Cao Di Tĩnh ko chút suy nghĩ đã đáp ứng

“Ngày mai em sẽ đến tìm chị” Lôi Đình nói

Cùng Cao Di Tĩnh hàn huyên gần hai tiếng, Lôi Đình mới giựt mình nhìn đồng hồ đã thấy kim ngắn chỉ số 6, sau khi hẹn thời gian với học tỷ, nằng liền bước vào thang máy

Đứng ngoài cửa , nằng có chút chần chờ đề chuông cửa, không biết hẳn đã trở về hay chưa, nếu vẫn chưa trở về thì có nghĩa là nằng vẫn phải tiếp tục đợi

Cửa “tắc tắc” một tiếng , mở ra, Lôi Đình sững người một chút, nói “Anh trở về!”

Lời của nằng vừa nói xong, hẳn đã ôm lấy nằng “Em đi đâu? Có biết rằng anh rất lo cho em hay không?” Gọi vô số cuộc điện thoại, nhưng lại ko có người nào bắt máy, ko có cuộc gọi nào được tiếp nhận, hẳn lo lắng cả ngày trời, rốt cuộc cũng nhìn thấy nằng bình yên vô sự xuất hiện trước mặt , hẳn một lòng bất an, về đến nhà, thì mới phát hiện điện thoại nằng ko mang, thẻ khóa vẫn đặt ở đầu giường , cho nên hẳn chỉ có thể ngồi ở trong nhà , chờ nằng trở về

Lôi Đình mờ to hai mắt nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, nằng bị hẳn ôm chặt đến mức không thở nổi, lấy lại tinh thần, nằng nói “Này.....Hạo, anh buông tay ra, em ko thờ nổi!”

Cung Thần Hạo nghe nằng nói, liền lập tức buông nằng ra, tay đặt trên bả vai nằng, lo lắng hỏi “Ko sao chứ? Đều tại anh dùng sức quá, anh xin lỗi” Hẳn sợ nằng bỏ đi, sợ nằng nép mình trong bờ ngực của kẻ khác

Lôi Đình nhìn hẳn lắc đầu một cái, hẳn càng lúc càng kì lạ, nằng mở miệng nói “Em.....chúng ta vào nhà trước đi”

“Lần sau đi ra ngoài nhất định phải mang đầy đủ đồ đạc , còn nữa nếu như có quên, thì gọi điện thoại cho anh” Cung Thần Hạo dịu dàng nói, đối mặt với nằng, hẳn có tức giận cũng ko giận nổi (Rin: chắc..... thế đấy, tình yêu là liều thuốc lú, khiến kẻ thông minh nhất cũng trở nên ngu dốt, khiến bạo vương cũng trở thành..... hiền vương a)

“A, em biết rồi” Lôi Đình gật đầu một cái, tò về hiểu

“Hôm nay em đi đâu?” Cung Thần Hạo hỏi

“Vốn là cùng tiểu Nhân hẹn đi dạo phố, nhưng trên đường xảy ra một chút sự cố, cho nên em đổi thời gian thành ngày mai” Lôi Đình đơn giản nói, cũng không đem chuyện buổi trưa gặp gỡ Âu Mị Nhi nói cho hẳn nghe

“Ừ” Cung Thần Hạo nghe xong, gương mặt hiện lên nụ cười nhẹ nhõm mà ngay cả chính hẳn cũng không biết, sau đó xoay người đi về thư phòng

Khi hẳn tiến vào thư phòng, Lôi Đình cũng bước vào phòng ngủ, đóng cửa lại, thay quần áo, nằng phải bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối

Hôm sau

Lôi Đình cảm thấy thật mệt

Đã lâu nằng ko đi dạo phố, hôm nay nằng đi thật lâu, mua thật nhiều đồ, có điều phần lớn đều là đồ giành cho tiểu Huyền Huyền và Cung Thần Hạo, đồ thuộc về nằng chỉ một phần nhỏ

Nằng ko biết mình đã mua cho hẳn rất nhiều thứ, chẳng qua nhìn vào vừa ý, liền mua

“Tiểu Nhân, học tỷ, chúng ta nghỉ một lát! Mệt quá rồi!” Đi ko nổi nữa, mệt quá a! Chân của nằng tựa hồ như ko còn thuộc về nằng, Lôi Đình vô lực ngồi xuống hàng ghế ở cửa hàng bách hóa

“Người thật đúng là vô dụng, mới dạo phố có chút xú, mà đã ko chịu được!” Tô Khải Nhân đi đến trước mặt nàng quở trách

“Tiểu thư, cái gì gọi là “dạo phố chút xú”? Rõ ràng là đã đi được 4 tiếng, giờ đã là xế chiều” Làm ơn đi! Sớm biết trước, nàng đã không đáp ứng cùng Khải Nhân dạo phố, Lôi Đình hiện tại thật hối hận

“Khải Nhân, chúng ta nghỉ ngơi đi, chị cũng mệt” Cao Di Tĩnh nói nói, nàng đi dạo phố cũng coi là lợi hại, ko ngờ tới hôm nay lại gặp phải người lợi hại hơn

“May là còn học tý tốt” Lôi Đình gật đầu cảm kích Cao Di Tĩnh một cái, sau đó tựa người vào ghế nghỉ ngơi

“Chị ấy tốt, vậy thì ta ko tốt sao?” Tô Khải Nhân giận dỗi nói với Lôi Đình

“Tốt, ta nào dám nói ngài ko tốt, mau, ngồi xuống nghỉ ngơi đi!” Lôi Đình lấy tay vỗ vỗ vào cái ghế trống bên cạnh, muốn Khải Nhân ngồi xuống, về mặt lấy lòng

“Coi như người thức thối, nghỉ ngơi 10 phút, chúng ta đi dạo hết khu cửa hàng trước mặt, rồi mới được về nhà” Tô Khải Nhân ngồi xuống nói

“Tiểu Nhân, sao người lại xưng như vậy a? Ta thật không thể không bội phục!” Lôi Đình nói

“Cái này đương nhiên là luyện mà thành, bình thường rảnh rỗi, ta rất thích dạo phố” Tô Khải Nhân cười trả lời

“Khải Nhân, chúng ta có cùng sở thích, lần sau đi dạo, có thể gọi điện cho chị, chúng ta cùng nhau đi” Cao Di Tĩnh bình thường ko đi dạo 1 mình, trước đây thường tìm bạn bè cùng nhau đi, nhưng bạn nàng lại ko thể đi dạo phố thời gian dài, nên sau này chỉ còn một mình nàng (Rin: mấy ss này trâu quá, để ta đi bộ 4 tiếng đồng hồ, ta thà đập đầu vào .... tàu hủ chết a)

“Hi.....được!” Tô Khải Nhân vui vẻ lên tiếng, sau đó hai người trao đổi số điện thoại, trao đổi địa chỉ vào đi động

Các nàng là bạn bè cùng chung chí hướng, chỉ hi vọng lần sau đi dạo phố các nàng đừng kêu mình là được, Lôi Đình thầm cầu nguyện

“Tiểu Đình, cậu đừng lộ ra cái bộ mặt sống không được mà chết cũng không xong nha, gọi điện ho ông xã đến đón đi, đồ đạc nhiều như vậy, làm sao mà đem về” Tô Khải Nhân dùng sức vỗ vào đùi Lôi Đình

Lôi Đình đau đến mức thiếu chút nữa đã kêu lên, nàng ko biết lực đánh của nàng rất lớn sao? Liếc nhìn nàng một cái, Lôi Đình nói “Hắn rất bận rộn, ko có thời gian rảnh đón ta”

“Ngay cả điện thoại người cũng ko dám gọi, làm sao mà biết! Mau gọi đi!” Tô Khải Nhân nói với nàng, sau đó lại cầm điện thoại bấm số của ông xã mình

“Tiểu Đình, lát nữa chị ngồi xe chồng em về, hôm nay chồng chị đi công tác” Cao Di Tĩnh nói với Lôi Đình

Lôi Đình vốn là ko muốn gọi, nhưng mà hiện tại nàng ko gọi ko được, lấy điện thoại đi động ra, nàng bấm dãy số của hắn

“A lô”

“A lô, là em! Anh bây giờ ở đâu?” Lôi Đình hỏi

“Anh trên đường về nhà, anh vừa mới trở về nhà ông, đưa tiểu Huyền Huyền về” Cung Thần Hạo ngấm nhìn Lôi Từ Huyền ngồi kế bên cười nói

“Anh đưa Lôi Từ Huyền về” Lôi Đình lặp lại lời hắn

“Ừ, có muốn nói chuyện với nó không?” Cung Thần Hạo hỏi

“Ko cần, bây giờ anh đến cửa hàng XXXX đón em đi” Lôi Đình nói địa điểm hiện tại của mình cho hắn biết

Cung Thần Hạo tính toán xong thời gian, nói “Được, vậy chờ anh nửa tiếng”

Lôi Đình cúp điện thoại, nhìn hai người kia nói “Nửa tiếng hắn sẽ đến”

“Vậy chúng ta tận dụng thời gian, đi dạo cái cửa hàng cuối cùng” Tô Khải Nhân vừa nói, vừa kéo tay Lôi Đình, một tay cầm bao lớn bao nhỏ, hướng về mục tiêu cuối cùng

Chờ cho các nàng đi dạo hết khu thương mại, ông xã của tiểu Nhân đã chờ ở ngoài, cùng nhau lên tiếng chào hỏi, hắn liền nhận lấy đồng túi lớn túi nhỏ bỏ vào trong xe, nho nhã giúp nàng mở cửa, đợi nàng ngồi vào, rồi sau đó mới gật đầu với Lôi Đình và Cao Di Tĩnh một cái, sau, hai người liền rời đi

Để lại một mình Lôi Đình trạng thái mệt mỏi, cùng Cao Di Tĩnh đang cười cười đợi ở cổng lớn khu thương mại, chờ Cung Thần Hạo đến đón

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 105

“Mẹ”

Lôi Đình nhìn sang chỗ ngồi kế bên tài xế, Lôi Tử Huyền cười hi hi nhìn nàng, cái mặt mỗi nhất thời tan biến, nàng cất bước đi đến trước cửa sổ xe, dịu dàng hỏi “Tiểu Huyền Huyền có nhớ mẹ hay không?”

Hai ngày nay ko thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, nàng rất nhớ

“Ừ, Tiểu Huyền Huyền rất nhớ mẹ.....rất nhớ ..... rất nhớ” Lôi Tử Huyền chồm lên cửa sổ xe, ra sức gật đầu

“A.....mẹ rất muốn hôn tiểu Huyền Huyền” Bởi vì đang trong tình trạng tay xách nách mang, cho nên nàng chỉ có thể cúi người hôn lên gương mặt tiểu Huyền Huyền một cái

“Lên xe đi!” Cung Thần Hạo đưa tay nhận lấy túi lớn túi nhỏ, bỏ vào hòm xe ở phía sau

“Học tử” Lôi Đình xoay người đi về phía Cao Di Tĩnh, đưa tay giúp nàng xách một cái túi trong tay “Lên xe đi”

“Đó là tiểu bảo bối nhà em?” Cao Di Tĩnh nhìn Lôi Tử Huyền mỉm cười hỏi, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy tiểu công chúa đáng yêu

“Đúng vậy! Lên xe đi, rồi em sẽ giới thiệu” Lôi Đình cười nói

Cung Thần Hạo mới vừa cất đồ xong, đi tới hỏi “Đây là?”

Hắn cảm thấy người phụ nữ này có chút quen mặt, nhưng nhất thời lại ko nhớ đã gặp qua ở đâu

“Là học tử của em, anh đã gặp qua sao?” Lôi Đình gương mặt nhìn hắn nói

“A! Lâu ko gặp lại, cho nên ko nhận ra được, thật ngại!” Cung Thần Hạo hơi áy náy nói

“Ko sao” Cao Di Tĩnh có chút không quen, lần trước , nàng cảm thấy người này thật khó gần, giọng nói lại lạnh lùng có chút cùng người xa cách , nhưng lần này, hắn lại làm cho lòng người có cảm giác bình dị, rất gần gũi

“Để anh đem túi vào xe, các em lên xe đi” Đưa tay nhận lấy bao túi của các nàng, sau khi mở cửa xe ra , thì hắn mới chuyển đóng bao túi vào hòm xe phía sau

Lôi Đình kéo Cao Di Tĩnh lên xe, mà Lôi Tử Huyền giờ phút này lại trở về ngồi yên trong xe, cặp mắt lấp lánh nhìn hai người các nàng, mẹ nàng có vẻ mặt lấm rồi

“Tiểu Huyền Huyền, gọi đi.....” Lôi Đình đưa tay vuốt ve đầu nhỏ của nàng, nói

Lôi Tử Huyền nghe lời , hướng Cao Di Tĩnh ngọt ngào kêu lên “Chào đi.....con là tiểu Huyền Huyền nha!”

“A..... chào con! Con thật đáng yêu nha” Nhìn gần, càng cảm thấy nó thật dễ thương, khuôn mặt nhỏ nhắn giống như đút học muối, quả đúng một cái phiên bản nhỏ của nàng

“Hi hi.....cảm ơn!” Lôi Tử Huyền có chút ngượng ngùng, thật nhiều người khen nàng dễ thương nha

“Tiểu Huyền Huyền, ngồi vững, ba chuẩn bị lái xe” Cung Thần Hạo ngồi lên chỗ giành cho tài xế, dặn dò Lôi Tử Huyền (Rin: sao tác giả ko sửa lại họ cho Huyền Huyền nhỉ, đáng lẽ bây giờ phải gọi là Cung Tử Huyền chứ nhỉ??)

“Dạ” Lôi Tử Huyền nghe lời , thân thể nhỏ ngồi vững . Cung Thần Hạo giúp nó gài dây an toàn thật tốt, sau đó mới cho cửa sổ xe đóng lại, rồi phát động xe

Cao Di Tĩnh có chút không tin người ba tận tâm vừa rồi, lại là một đại thiếu gia playboy nổi danh? Hơn nữa ánh mắt hắn nhìn tiểu Huyền Huyền lại tràn đầy yêu thương, nàng nghiêng đầu nhỏ giọng nói với Lôi Đình “Chồng em nhìn qua hình như thay đổi rất nhiều”

Vậy sao? Có thật thay đổi ko? Lôi Đình cười cười “Có lẽ!”

Cao Di Tĩnh thấy phản ứng ịu xiu của nàng cũng ko muốn nói tiếp, liền cười nói “Nói thật, tiểu công chúa nhà em rất đáng yêu, có thời gian thì mang nó đến nhà chị, cùng với con trai nghịch ngợm của chị chơi đùa”

“Dạ!” Lôi Đình gật đầu lên tiếng, con nít phải có nhiều bạn đồng trang lứa cùng nhau chơi đùa, hoạt bát một chút, mới có nhiều người thương

“À...mà này! Con trai chị chỉ ở nhà vào 2 ngày nghỉ, lúc đi học nó ở nhà của ông bà nó” Cao Di Tĩnh nhấn mạnh nói

“Em chọn ngày nghỉ đến nhà chị là được!” Lôi Đình cười nói

“Được” Cao Di Tĩnh nói

“Có muốn ăn một bữa rồi về hay không?” Cung Thần Hạo nhìn qua gương chiếu hậu hỏi

“Có!”

“Ko cần!”

Lôi Đình và Cao Di Tĩnh đồng thanh trả lời, nhưng một là hủy bỏ, 1 là đồng tình, Lôi Đình tay kéo góc áo Cao Di Tĩnh, mở miệng nói “Học tử, dù sao cũng chỉ có mình chị ở nhà, vậy chúng ta cùng nhau đi ăn đi, hơn nữa đi dạo phố lâu như vậy, về đến nhà còn phải nấu cơm, rất mệt”

“Vậy cũng được!” Cao Di Tĩnh lặng yên nghe nàng nói liền đồng ý, ăn ở bên ngoài cũng tốt, có bạn, có người ăn cơm cùng cũng ngon miệng hơn

“Hạo, anh chọn nơi đi ăn đi” Lôi Đình nói với Cung Thần Hạo

“Vậy thì đi “Vạn Viên” đi!” Cung Thần Hạo nói

“Ừ, được” Lôi Đình trả lời, đã lâu rồi nàng chưa trở lại nơi đó ăn cơm, thật hoài niệm, đặc biệt là phong cảnh hữu tình ở đó

“Nơi đó rất đắt, chị có đi qua mấy lần” Cao Di Tĩnh nói

“Ko cần lo, nơi đó là do hán mở, muốn ăn bao nhiêu cũng ko có vấn đề gì” Lôi Đình cười nói

“Vậy lần sau, chị đến đó ăn, em phải đưa cho chị thẻ khách quý nha” Cao Di Tĩnh trêu chọc nói

“Được, 1 lát nữa, em sẽ nhờ quản lý gửi cho chị thẻ khách quý” Cung Thần Hạo đáp

“Thật sao! Vậy cảm ơn” Cao Di Tĩnh cười nói, sau đó lại nhíu mày với Lôi Đình, nhẹ giọng “Nói thật nha, chồng em đã thay đổi”

Lôi Đình chẳng qua chỉ cười cười, ko nói gì, thay đổi hay không thay đổi thì đã sao? Tầm mắt của nàng rơi vào người tiểu Huyền Huyền, nó đang ngồi kế bên nàng, hiểu kì thương thức cảnh đẹp

Cơm nước xong về đến nhà, đồng hồ cũng chỉ đến số 8, Lôi Đình như được giải thoát, ngồi phịch xuống ghế salon, thật thoải mái!

“Ba, mẹ sao vậy?” Lôi Tử Huyền đưa tay nhỏ bé, kéo kéo quần Cung Thần Hạo, ngược cái đầu nhỏ hỏi, nói chuyện với ba thật mệt nha! Ba đáng đáp quá cao cao!!

“Mẹ mệt, ngoan..... đừng quấy rầy mẹ, lát nữa ba giúp tiểu Huyền Huyền tắm nha” Cung Thần Hạo ngồi xồm xuống, nói với tiểu Huyền Huyền

“Được! Tiểu Huyền muốn ba tắm.....” Lôi Tử Huyền vui vẻ nói, đây là lần đầu tiên ba giúp nó tắm

“Vậy bây giờ, tiểu Huyền Huyền cùng ba đi đến phòng ngủ, chúng ta ko làm phiền mẹ” Cung Thần Hạo cầm bàn tay nhỏ bé của nó nói

Lôi Tử Huyền đặt một ngón trỏ lên miệng “suy” 1 cái, rồi nhỏ giọng “Dạ.....tiểu Huyền Huyền ko phiền mẹ”

Cung Thần Hạo một tay dắt tiểu Huyền Huyền đi, một tay mang theo “chiến lợi phẩm” của Lôi Đình đi đến phòng ngủ, rồi đặt đồng tử to nhỏ ở cạnh tủ quần áo, sau, hán mới ôm tiểu Huyền Huyền cười nói “Đi tắm nha!” Mặt cọ cọ trên khuôn mặt nhỏ của tiểu Huyền Huyền

Lôi Tử huyền bị cọ cọ “khanh khách” cười “Ba..... thật nhột.....hi.....”

Lôi Đình nằm trên ghế salon thoải mái nhắm mắt một lát, nàng thật ko muốn ngồi dậy, nhưng mà hết cách rồi, ngủ ở nơi này, sáng sớm ngày mai đứng dậy, xương khớp nhất định sẽ rất đau, huống chi nàng vẫn chưa tắm, trên người còn rất nóng mồ hôi

Từ trên ghế salon nàng cam chịu bò dậy, dụi dụi mắt, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn phóng to đang cười với mình

“Mẹ mệt rồi, tiểu Huyền Huyền giúp mẹ đắp đắp.....” Lôi Tử HUyên cười nói, bàn tay nhỏ bé, đập đập trên đùi Lôi Đình

“tiểu công chúa thật ngoan, mẹ không mệt” Lôi Đình cảm kích, ông trời thật tốt khi cho nàng một đứa con gái vừa dễ thương lại khéo léo

“Nhưng mà ba nói mẹ mệt rồi” Lôi Tử HUyên chớp mắt không hiểu

“Hiện tại mẹ ko mệt, tiểu Huyền Huyền muốn xem ti vi ko?” Lôi Đình cười hỏi

“A, tiểu Huyền Huyền muốn xem hoạt hình” Lôi Tử Huyền nghe nói được xem TV , mắt sáng rỡ

“Được..... mẹ giúp con mở” Lôi Đình đứng dậy cắm dây vào ổ điện, mở TV , sau đó nàng lại chỉnh về kênh hoạt hình nó thích nhất “Tiểu Huyền Huyền xem TV nha, mẹ đi tắm”

“Dạ” Hiện tại toàn bộ ý thức của Lôi Tử Huyền đã bị TV cuốn lấy hết, nên nó cũng quên bằng chuyện mới vừa rồi vì giúp nó tắm, mà toàn thân ba nó đã ướt sũng, đang định tắm ở bên trong

Lôi Đình cười lắc đầu một cái, xoay người đi về phòng ngủ, mở tủ quần áo , lấy đồ thay, sau đó nàng liền thẳng tắp đi đến nhà tắm, đóng cửa lại, đặt quần áo lên giá, sau đó buộc tóc lên, đưa tay cởi quần áo trên người . Nàng ko chút nhận ra, trong phòng tắm ngoại trừ nàng, còn có thêm một người tồn tại

Dường như cảm giác được một tầm mắt nóng bỏng đang nhìn chằm chằm mình, theo bản năng, Lôi Đình xoay người .....a.....

Cung Thần Hạo kém tắm rèm ra, bước nhanh lên phía trước, một tay ôm chầm nàng, che đi cái miệng đang thét chói tai “Coi chừng hù tiểu Huyền Huyền sợ” Hắn nhỏ giọng trách cứ, cái mà hắn lo nhất là tiểu Huyền Huyền nghe được tiếng la, sẽ chạy vào

Lôi Đình kinh hoàng nhìn hắn, căn bản ko nghe được hắn nói cái gì, giờ phút này, nàng.....đầu rỗng, trời ạ! Không phải hắn vẫn đứng ở chỗ này từ đầu chứ? Vậy..... vậy..... vừa rồi nàng cởi quần áo, ko phải đều bị hắn thấy hết sao??

Cung Thần Hạo buông tay che miệng nàng ra, ánh mắt nhìn nàng càng thêm nóng bỏng, đôi mắt kinh hoàng, hai gò má ửng đỏ, môi đỏ mọng kiêu diễm, làn da trắng ko tỳ vết, thật khiến cho hắn muốn “ăn” nàng

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ? Lấy lại tinh thần, nàng nhìn vào mắt hắn, trong mắt hắn tràn đầy dục vọng , Lôi Đình khó khăn mở miệng “Vậy.....vậy..

anh có thể buông em ra được ko, còn..... còn nữa.....anh có thể xoay lưng lại hay không.....em..... em mặc lại quần áo” Dem lời muốn nói một hơi nói xong

“Đây ko phải là lần đầu tiên anh nhìn thấy cơ thể em” Cung Thần Hạo lưu manh cười, giờ phút này hắn ko muốn buông thân thể mềm mại ra

Lôi Đình nghe lời của hắn, mặc càng ửng hồng “Anh buông em ra, em.....em muốn tắm, anh.....anh tắm xong thì ra đi” thật mất thể diện, sao lại xảy ra cái tình huống này a? Hơn nữa , hiện tại cơ thể nàng dán chặt hắn, nàng có thể cảm nhận được lửa nóng của hắn, điều này khiến nàng càng muốn thoát khỏi ngực hắn

“Anh tắm với em”

“Ko, ko , ko cần, em.....tự tắm được”

Mặt nàng ửng hồng, khiến hắn không buông tay được, cúi người xuống hôn vào đôi môi hé mở của nàng, đầu lưỡi lửa nóng chui vào trong mật ngọt , từng chút , từng chút một xâm nhập, mang theo tính chiếm hữu

Lôi Đình muốn kháng cự, nhưng lại phát hiện , mình bị hắn hôn đến vô lực, chỉ có thể dựa vào hắn, mới không thể ngã xuống, nàng lại một lần nữa trầm luân, đáp lại nụ hôn

Hôm sau

Sau khi trải qua một thời gian dài ngủ thật sâu, Lôi Đình mở mắt dậy, đập vào đầu lại là hình ảnh xảy ra trong phòng tắm tối hôm qua . Mặt nàng nhất thời đỏ lên, trời ạ! Nàng lại cùng hắn làm chuyện kia??

Vén chăn lên, quần áo trên người nàng đã được thay bằng áo ngủ, nhưng nàng ko chú ý, nhanh chóng đi vào phòng tắm, vịn vò phong tên, vỗ nước vào mặt, chuyện gì đã xảy ra với nàng? Chẳng lẽ nàng đã tin Cung Thần Hạo đối với nàng là thực tâm? Tin rằng hắn sẽ vì mình mà thay đổi?

Làm sao bây giờ? Lòng của nàng thật hỗn loạn, nàng bắt đầu mong đợi, mong đợi hắn yêu nàng, nhưng mà.....Thiên Mạch, phải làm sao đây? Nghĩ đến Thiên Mạch, cảm giác phạm tội liền hiện lên trong đầu nàng, nàng đang làm cái gì a?

Lôi Tử Huyền ngồi trên ghế xem TV, nhìn thấy Lôi Đình đi vào phòng khách, ngọt ngào kêu lên “Mẹ, mẹ đã dậy”

“Ừ, ba con đâu?” Lôi Đình ngồi xuống bên cạnh Lôi Tử Huyền hỏi

Lôi Tử Huyền bò lên người Lôi Đình, lấy lòng nói “Ba đi làm, ba nói mẹ rất mệt, nên ba muốn tiểu Huyền Huyền ko phá mẹ, để cho mẹ ngủ, mẹ xem, tiểu Huyền Huyền rất biết điều, ngồi yên một chỗ ko quấy, ko phá mẹ!”

“Ừ, tiểu công chúa nhà ta rất ngoan” Lôi Đình cười nói, sau đó hôn lên mặt nàng một cái

“Ha ha.....” Lôi Tử Huyền cười cười nhìn Lôi Đình

“Tiểu Huyền Huyền, mẹ hỏi con 1 chuyện nha! Tiểu Huyền Huyền thích ba Mạch hay thích ba con?” Lôi Đình nhìn Lôi Từ Huyền dụ dằng hỏi

“Mẹ! ba Mạch đã từng hỏi qua con câu này” Lôi Từ Huyền cười hi hi, tay nhỏ bé quần quần tóc Lôi Đình

“Có thật không? Vậy tiểu Huyền Huyền trả lời thế nào?” Ko biết tiểu Huyền Huyền thích ai hơn??

“Tiểu Huyền Huyền nói đều thích cả hai!” Bọn họ cũng hỏi cái vấn đề ngốc này ! Người nào cũng đối xử với tiểu Huyền Huyền rất tốt, tiểu Huyền Huyền dĩ nhiên đều thích cả 2

“Chỉ có thể chọn một! Con thích ai hơn?” Lôi Đình hỏi lần nữa, thật ra thì nàng cũng ko rõ, nàng đang hỏi tiểu Huyền Huyền hay tự hỏi mình

“Mẹ, tiểu Huyền Huyền có thể không chọn được ko! Tiểu Huyền Huyền thích cả hai, cả ba nuôi Tiểu Huyền Huyền cũng thích!” Lôi Từ Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn nói, sau đó trườn xuống người Lôi Đình, nàng ko muốn trả lời cái vấn đề của mẹ nữa, xem hoạt hình tốt hơn!

Lôi Đình tựa người vào ghế salon, mắt nhìn lên trần nhà, trên trần nhà đồng thời hiện lên gương mặt của hai người, một gương như ánh sáng mặt trời mùa xuân, luôn nở nụ cười ôn hòa của Minh Thiên Mạch, một gương mặt treo móc nụ cười lưu manh, trong ánh mắt ẩn chứa sự bá đạo của Cung Thần Hạo!

Nhắm mắt lại, nàng ko để cho mình nhìn thấy hai gương mặt ấy, ko để cho mình suy nghĩ, nhưng hết lần này đến lần khác, trong suy nghĩ hai bóng người vẫn hiện ra, khiến nàng mâu thuẫn, nàng lên làm gì bây giờ, một người nàng yêu, một người yêu nàng, nàng làm sao để lựa chọn? thời hạn ba tháng chỉ còn lại hai tháng, có thật hai tháng sau nàng còn có thể trở về?

Tập đoàn Cung thị, văn phòng làm việc của tổng giám đốc

“Hôm nay, tâm tình người nhìn qua rất tốt” Đây là điều đầu tiên mà Phương Từ Kiệt vừa bước vào phòng làm việc của hắn, cảm nhận được

Cung Thần Hạo nhanh chóng cầm lấy đồng hồ văn kiện của hắn ký chữ xuống, gương mặt nói “Ừ, hôm nay tâm tình của ta rất tốt”

“Sao rồi? Thiếu phu nhân đã tha thứ cho người? Cho nên hôm nay, người mới có cái biểu hiện khác thường như vậy” Phương Từ Kiệt đã quen với vẻ mặt lạnh lùng ba năm qua của hắn, nay vẻ mặt này lại đột ngột chuyển thành vẻ mặt cười cợt, hắn có chút ko quen

“Chưa, ko nhanh như vậy đâu” Cung Thần Hạo khẳng định nói

“Vậy sao hôm nay, người vui vẻ như vậy?” Phương Từ Kiệt có chút kì quái

“Người chê công việc quá ít, nên mới nhàn rồi hỏi cái vấn đề này phải ko?” Cung Thần Hạo nhìn hắn trêu chọc nói

“NO, công việc của ta quá tải rồi, bị người ép đến mức ngày nghỉ cũng ko có” Phương Từ Kiệt nho nhỏ oán trách

“Chờ người lo xong vụ làm ăn này, ta cho người nghỉ phép nửa tháng” Cung Thần Hạo cười nói, tâm tư của bạn thân, hắn ko biết!

“Ha..... vậy thì cảm ơn!” Vừa nói hắn liền cầm đồng hồ văn kiện có chữ kí đi ra khỏi phòng làm việc

Cung Thần Hạo xoay chuyển ghế da, đối mặt với cửa sổ lớn. Nhìn ra ngoài cửa sổ, tâm tư của hắn dừng lại vào ngày tối hôm qua, hắn lại một lần nữa có nàng, loại cảm giác đó thật mãnh liệt, nàng bị hắn “hành” một đến mức ngủ lịm, ngay cả tắm và thay quần áo đều nhờ hắn giúp, càng suy nghĩ, nụ cười của hắn càng sâu. Buổi sáng, nhìn thấy hai gương mặt trẻ con giống nhau trên giường, hắn chợt có cảm giác thỏa mãn trước đây chưa từng có, cũng càng xác định thêm quyết tâm ko muốn buông tay của mình

“Bạch Hà, có vị tiểu thư muốn gặp chị, cô ấy ở phòng 504 chờ cô ” Phục vụ viên quán rượu nói với Lôi Tiệp Nhi đang trang điểm

“Ừ, tôi biết rồi” Lôi Tiệp Nhi không xoay người, động tác tay vẫn tiếp tục, cái chuyện như vậy mỗi tháng đều xảy ra 2, 3 lần, cho nên nàng cũng ko thể trách, không biết hôm nay lại tới lượt bà xã của đại gia nào đến đây làm phiền đây

“Bạch Hà, cẩn thận nha!” Liễu Nhi cũng ở trong phòng trang điểm mở miệng nhắc nhở, mặc dù biết mấy chuyện không hay này sẽ rơi vào đầu tiểu thư, nhưng nàng nhìn quen rồi, chỉ có thể nhắc nhở Lôi Tiệp Nhi một cái

“Yên tâm! Tôi không phải là hạng người dễ chọc” Lôi Tiệp Nhi cầm hộp trang điểm, rồi đóng lại, sau khi cảm thấy tất cả đều OK, nàng mới đứng dậy đi ra khỏi phòng trang điểm

Làm việc trong quán rượu cũng đã gần 3 năm, nàng đối với mấy chuyện này từ sớm đã hiểu thấu, có một số việc chỉ trước lạ sau quen, cho nên nàng cũng ko phải là kẻ dễ dàng bị ức hiếp

Gặp người trong phòng 504, hai người phụ nữ khí chất tương đồng quan sát lẫn nhau, hồi lâu Lôi Tiệp Nhi mới mở miệng trước

“Cô gặp tôi có chuyện gì?”

“Tôi đến tìm cô để nói chuyện về em gái cô” Âu Mị Nhi ko quanh co, trực tiếp nói rõ mục đích. Đối với hận thù ngầm mãnh liệt của Lôi Tiệp Nhi và Lôi Đình, mặc dù nàng ko dám nói mình biết mười rõ mười nhưng ít ra cũng hiểu được bảy phần

Lôi Tiệp Nhi vừa nghe được hai chữ “em gái” liền sững sốt một chút, nàng giương mắt nhìn người phụ nữ xinh đẹp, mở miệng “Tôi ko hiểu cô nói cái gì? Nếu như ko có chuyện gì, tôi đi trước”

“Lôi Đình, chẳng lẽ cô ko hận con nhỏ đó? Bởi vì nó mà cô mới luân lạc như hiện tại, chúng ta có thể hợp tác” Âu Mị Nhi thường thức , cầm cổ ly rượu, tay đung đưa nó

Bước chân Lôi Tiệp Nhi chợt ngừng lại, nàng xoay người, ngồi xuống cái ghế đối diện với Âu Mị Nhi “Chẳng qua nó chỉ là con gái tiêng của ba tôi, cho đến bây giờ tôi vẫn chưa xem nó là em gái, cô muốn tìm tôi hợp tác? Chẳng lẽ nó đắ tội cô?”

“Bởi vì Lôi Đình và tôi đã từng có chút đụng chạm, nên tôi ko có ý để cho nó đơn giản có được hạnh phúc, hơn nữa, tại sao nó lại có được hạnh phúc, còn cô lại bếch bác như thế?” Âu Mị Nhi nói rất nhẹ, nhưng hẳn trong giọng nói là ý tứ ganh ghét rõ ràng

“Cô muốn làm gì?” Lôi Tiệp Nhi nhìn nàng hỏi

“Cô chỉ cần ra mặt, hẹn nó đi ra ngoài, nhân lực và địa điểm tôi sẽ chuẩn bị, xong xuôi chúng ta sẽ.....” Âu Mị Nhi bắt đầu nói ra quỷ kế

Lôi Tiệp Nhi gật đầu một cái, ánh mắt tán thành với mưu kế của người phụ nữ này, trong ánh mắt thoáng qua tia ác độc

“Sau khi thành công, tôi sẽ cho cô 20 vạn” Âu Mị Nhi mở miệng hóp một chút rượu, nói

“Vậy thì chúng ta hợp tác vui vẻ!” Lôi Tiệp Nhi tự rót cho mình ly rượu, cùng Âu Mị Nhi mỉm cười uống hết toàn bộ

Phi trường

“Thiên Mạch ca” Úc Tiêm Nhi hươ hươ cánh tay, hướng về Thiên Mạch kêu lên

Minh Thiên Mạch mặc dù rất ko muốn đến phi trường, nhưng người quen của Úc Tiêm Nhi ở T thị cũng chỉ có mình hắn, cuộc sống ko quen, lỡ may xảy ra chuyện ko hay, hắn rất khó ăn nói với Úc bá phụ

Úc Tiêm Nhi chạy vội đến Minh Thiên Mạch, ôm lấy cổ hắn , nói “Thiên Mạch ca, Tiêm Nhi rất nhớ anh”

“Được rồi, chúng ta đi thôi, anh giúp em đặt phòng trọ” Minh Thiên Mạch nhẹ nhàng đẩy nàng ra, kéo hành lý nàng đi về phía trước

Úc Tiêm Nhi sững sờ một chút, sau đó lại đuổi theo bước chân , đưa tay kéo cánh tay của Minh Thiên Mạch, vẻ mặt mang nụ cười, dịu dàng nói : “Thiên Mạch ca, đây là lần đầu tiên Tiêm Nhi đến T thị, anh phải chăm sóc Tiêm Nhi thật tốt nha!”

Minh Thiên Mạch muốn rút cánh tay ra nhưng vẫn có ả nẫn “Ừ”

Hắn đơn giản đáp một câu

“Thiên Mạch ca, anh cũng ở chung khách sạn với Tiêm Nhi sao?” Úc Tiêm Nhi ngẩng đầu hỏi hắn, Thiên Mạch ca thật đẹp trai!!

“Ko phải, anh ở nhà bạn” Minh Thiên Mạch mở hòm xe, bỏ tất cả hành lý của nàng vào

“Vậy em ko muốn ở khách sạn, em ở cùng Thiên Mạch ca” Lần này Úc Tiêm Nhi đến đây là muốn cướp lại trái tim của Minh Thiên Mạch, vậy cho nên ở gần sẽ tốt hơn, hơn nữa một mình ở khách sạn cũng rất chán!

“Lên xe đi!” Minh Thiên Mạch ko để ý đến nàng, nói thẳng

“Thiên Mạch ca, em ko muốn ở khách sạn, nếu như anh bắt em ở khách sạn, em ko lên xe” Úc Tiêm Nhi kiên quyết ko đồng ý lên xe

“Tiên Nhi, đừng quấy nữa” Minh Thiên Mạch lạnh giọng, hắn vốn rất phiền lòng , bây giờ lại còn gặp nàng

“Em ko cố tình gây sự, nhưng mà em k0 muốn ở một mình tại khách sạn, ở một mình rất cô đơn” Úc Tiêm Nhi nhìn Minh Thiên Mạch từ thân nói, khỏe mặt cũng đỏ lên

Minh Thiên Mạch nhìn nàng, lời muốn nói đến miệng cũng ko đi ra, chỉ có thể nói “Lên xe, ko đến khách sạn” Nói xong, hắn liền ngồi vào chỗ giành cho tài xế

Úc Tiêm Nhi vui vẻ lên xe, cảm kích Minh Thiên Mạch “Thiên Mạch ca, em biết anh đối xử với em tốt nhất, nên ko để em ở một mình trong khách sạn”

“Thất dây an toàn!” Minh Thiên Mạch khởi động xe, sau đó rời khỏi phi trường

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 106

“Trở về rồi?” Ngũ Dương lời còn chưa ra hết, đã chú ý đến cái va ly trong tay Thiên Mạch, nhìn về người phụ nữ phía sau, hần cau mày hỏi

“Cô ấy là ai?”

“Cô ấy cũng được xem như là em gái ta, vốn định giúp cô ấy đặt phòng ở khách sạn, nhưng một cô gái ở một mình trong khách sạn sẽ có chút không tiện” Minh Thiên Mạch nhìn Ngũ Dương giải thích

“Vậy ý của ngươi là, muốn để cô ta ở đây?” Ngũ Dương nâng tay chỉ vào phòng nói

“Đây là lần đầu tiên cô ấy về nước, không quen T thị cho lắm, nên ta cũng muốn chăm sóc cho cô ấy một chút” Giọng nói Minh Thiên Mạch có chút bất đắc dĩ

Úc Tiêm Nhi vừa vào cửa, con ngươi đã bắt đầu xoay chuyển nhìn xung quanh, nghe thấy tiếng người nói chuyện, tầm mắt nàng liền rơi vào người hần, nam nhân mặc áo sơ mi trắng, cùng một cái quần kaki xám tro nhàn nhã, hần một đầu tóc đen, mày rậm, đôi mắt tinh tế, sống mũi thẳng thường hoàn mỹ, đôi môi thật mỏng, có thể nói là rất tuấn tú, nhưng lại không phải là loại nàng thích

“Ngươi giúp cô ấy tìm cái phòng đi!” Ngũ Dương mặc dù rất không tình nguyện để người phụ nữ này ở tạm trong nhà, nhưng mà nghĩ đến chuyện nàng là em gái Thiên Mạch, nên hần cũng ko dưng dãi nữa

“Dương cam on” Minh Thiên Mạch biết hần nể mặt mũi mình, nên mới cho nàng vào nhà ở, nghiêng đầu nhìn về phía Úc Tiêm Nhi hần nói

“Đi thôi, anh dẫn em tìm phòng” Vừa nói, hần liền hướng về phía cầu thang mà đi

Úc Tiêm Nhi gật đầu cười, vui vẻ đi theo phía sau hần, đến phòng khách lầu hai, mặc dù lầu hai không có người ở, nhưng mỗi cái mền, cái dra trải giường đều rất sạch sẽ, mỗi tuần, người giúp việc vẫn thường đi lên đây quét dọn, sau đó đem dra giường, mùng mền. ... tất cả giặt giũ sạch sẽ một lần

Minh Thiên Mạch đẩy cửa ra, buông hành lý trong tay xuống, đi một đường đến bên gian phòng của Úc Tiêm Nhi mà nói “Em sẽ ở chỗ này, trong phòng có phòng tắm, cần gì thì xuống lầu tìm anh”

Úc Tiêm Nhi đi đến cạnh cửa sổ, xoay người nói “Thiên Mạch ca, em rất thích gian phòng này” Nhìn cả gian phòng ánh lên màu xanh nhạt nàng rất thoải mái

“Ừ, vậy em nghỉ ngơi đi, ngủ ngon” Minh Thiên Mạch nói, không chần chừ lâu, hần liền lui ra khỏi phòng, thuận tay khép luôn cửa phòng

Đội hần đi ra ngoài, Úc Tiêm Nhi vui vẻ nhào lên giường, nàng đã đưa ra một quyết định đúng, chỉ cần có thể luôn ở bên cạnh Thiên Mạch ca, hần sẽ chú ý đến nàng, tầm mắt của hần cũng sẽ vì nàng dừng lại, người phụ nữ kia căn bản không xứng với Thiên Mạch ca

Không suy nghĩ nữa, mệt quá a! Đi tắm trước, ngủ một giấc, ngày mai nàng sẽ lôi kéo Thiên Mạch ca đi chơi, suy nghĩ vừa ra, nàng liền hành động

Ngũ Dương tựa vào ghế salon, lời nói vang vọng đến Minh Thiên Mạch đang đi xuống lầu “Sắp xếp xong rồi?”

“Ừ” Minh Thiên Mạch hơi gật đầu một cái, ngồi xuống cái ghế salon bên cạnh “Đồng hồ?”

Ngũ Dương giương mắt nhìn lên đồng hồ treo tường, trả lời “Ồ công ty làm thêm giờ, cũng sắp về rồi”

“Có thể cô ấy sẽ ở đây một khoảng thời gian” Minh Thiên Mạch nói, nàng sẽ ko vội gì trở về. bởi vì lần này nàng tới đây, cũng là vì hần, nếu như hần về thì nàng cũng sẽ ko về

“Cô ấy có thể ở lại đây, nhưng mà quan hệ giữa ngươi và nàng, cũng chỉ có một mình ngươi nói vậy? Một mình ngươi xem cô ấy là em gái?” Ngũ Dương ngồi dậy, nhìn hần dò hỏi, mới vừa rồi từ ánh mắt nhìn chăm chăm của người phụ nữ kia đối với Thiên Mạch, hần đã biết, cô ta thích Thiên Mạch

“Ta chỉ xem cô ấy là em gái” Minh Thiên Mạch biết Dương muốn ám chỉ cái gì, nhưng hần đối với, chẳng qua chỉ có tình cảm anh em

Ngũ Dương cười lại lười biếng tựa người vào ghế salon, chậm rãi nói “Ngươi xem nàng là em gái, nhưng mà chưa chắc người ta tình nguyện, còn nữa, ngươi có nghĩ đến, nếu như lần này nha đầu lựa chọn tiếp tục ở bên cạnh Cung Thần Hạo, thì ngươi sẽ như thế nào? Buông tay? Hay đoạt lại nàng, cầm giữ bên cạnh mình?” Đây là khoảnh khắc kín đáo khó thấy của hần, cái quan hệ này thật phức tạp, hần thật may mắn có được tình yêu đơn giản của Đồng, yêu thì yêu, không yêu thì không yêu

Minh Thiên Mạch bị hỏi ngay cái vấn đề hần không ngừng hỏi mình, là nên buông tay, hay níu kéo? Nhưng mỗi khi nghĩ đến kết quả mình không muốn nhất, hần lại đem suy nghĩ của mình gạt qua một bên, cứ suy đi nghĩ lại như vậy, hần chưa bao giờ có được đáp án, thật lâu hần mới mở miệng “Ta không

biết, nếu quả như gặp phải cái vấn đề này, có lẽ ta sẽ lựa chọn cầm giữ nàng bên mình”

“Người cảm thấy làm như vậy nha đầu sẽ hạnh phúc sao? Các người sẽ hạnh phúc sao?” Ngũ Dương hỏi, nha đầu yêu Cung Thần Hạo, lần trước khi nàng mang Tiểu Huyền Huyền rời đi, hẳn đã có thể cảm giác được, chẳng qua là nàng ko muốn thừa nhận mà thôi, đối mặt với những lời cam kết cùng Thiên Mạch, lại càng giống như nàng tự nói với chính mình

Nàng sẽ ko vui vẻ , cũng ko hạnh phúc, có lẽ nàng sẽ hận hẳn! Nhưng hẳn phải làm gì bây giờ? Hẳn cũng là một người đàn ông, cũng là một người đàn ông yêu nàng, một người đàn ông sau khi hi sinh, muốn lấy được hồi báo, hẳn không phải là thần, hẳn cũng sẽ bị tổn thương, cho nên, hẳn ko thể nào buông tay “Nếu là như thế, ta cũng sẽ ko buông tay”

Ngũ Dương nhàn nhạt lắc đầu, hẳn biết rõ Thiên Mạch đã hi sinh rất nhiều, hi sinh lúc trước, có thể ko nhận được hồi báo, bởi vì khi đó nha đầu đã kết hôn, nhưng mà, hiện tại, nha đầu đã chấp nhận lời cầu hôn hẳn, cho hẳn niềm hi vọng, hẳn sẽ ko dễ dàng nhượng bộ “Ta chỉ nêu ra” giả thuyết”, thời điểm quyết định chỉ còn cách hai tháng, cho nên tất cả mọi chuyện hiện tại vẫn là 1 ẩn số” Hiện tại , hẳn cũng chỉ biết nói thế

“Ừ, ta hiểu “Minh Thiên Mạch nói

“Đúng rồi, ngày mai ta và Đồng phải đi nước ngoài một chuyến, cho nên phòng ốc trong nhà sẽ để lại cho người và vị tiểu thư kia ở”

Ngũ Dương nhàn nhạt nói chuyện, ánh mắt nhìn TV

“Đi bao lâu?” Minh Thiên Mạch hỏi

“Ko rõ lắm, nhanh thì nửa tháng, chậm thì có lẽ một tháng” Ngũ Dương trả lời, tổng công ty bên kia xảy ra chút vấn đề nhỏ, hẳn muốn trở về xử lý, mà Đồng cũng vừa vận phải đi công tác, cho nên hai người đã suy tính ở cùng nhau.

Hắn nghiêng đầu, nhìn Minh Thiên Mạch, chớp mi nói “Ta và Đồng không ở đây, trong nhà chỉ còn mình người và vị tiểu thư kia.....” lời muốn nói phía sau, tất cả đều được truyền đạt qua ánh mắt của hắn

“Cô ấy tên Úc Tiêm Nhi, ta ko thể nào phát sinh quan hệ với nàng” Minh Thiên Mạch cứng rắn nói, tên Dương này, đúng là biết tưởng tượng

“Hắc..... đừng có nói cứng quá, nói không chừng các người, một củi khô, một lửa nóng, XXOO cũng ko chừng” Ngũ Dương mập mờ nói, hóa giải không khí sượng sùng vừa rồi

“Dương, người nghĩ ta là kẻ đói khát như vậy sao?” Minh Thiên Mạch thật bó tay với hắn, trong đầu hẳn chứa những thứ gì vậy a!

“Người chưa nghe qua câu nói này sao? Không thể nhìn bề ngoài mà đánh giá, cho nên, ta nhìn ko ra” Ngũ Dương cười , trêu chọc nói

“Tùy người nghĩ thế nào thì nghĩ, ta đi ngủ, ngủ ngon” Minh Thiên Mạch đứng dậy nói, nếu còn bàn tiếp, hẳn sẽ ko thể kiên trì được, xoay người hẳn đi về phía gian phòng mình

“Mẹ, mẹ ..... rời giường..... mẹ.....” Mới sáng sớm Lôi Từ Huyền đã rời giường, tay nhỏ bé nâng lên vén cái mền trên người Lôi Đình xuống, lôi kéo cánh tay nàng kêu lên

“Ngoan nha..... cho mẹ ngủ thêm một chút.....” Lôi Đình chỉ đặt tay lên tay nhỏ bé của nó, mắt vẫn ko mở, mơ hồ nói xong, lại lật người tiếp tục ngủ

“Mẹ..... dậy đi thôi..... mẹ..... ba nói hôm nay muốn mang tiểu Huyền Huyền đi khu vui chơi, mẹ mau rời giường, mẹ.....” Lôi Từ HUYỀN vừa đẩy vừa nói

Lôi Đình cho dù không muốn rời giường, cũng nhất định phải dậy, bị tiểu yêu tinh này làm phiền, nàng căn bản ko thể ngủ tiếp, chậm rãi trở người, nàng lập tức ngồi dậy, mở mắt nhìn về Lôi Từ Huyền đứng cạnh mép giường, nói

“Được rồi, mẹ đã dậy, bây giờ con đi ra ngoài chơi”

Ngồi trên giường duỗi người một cái, liếc nhìn đồng hồ ở đầu giường, mới tám giờ, tiểu nha đầu này mỗi ngày đều dậy rất sớm, mà nàng cũng ko cần phải lo lắng, bởi vì hẳn đã giúp tiểu Huyền Huyền chuẩn bị tất cả, sau khi ra cửa, lại dặn dò tiểu Huyền Huyền không được phá nàng, cho nên hiện tại, nàng đã quen với việc ngủ thẳng giấc như thế này, mang dép vào, nàng đến phòng tắm, tắm sơ sơ một cái, cả người cũng khoan khoái hơn nhiều

Tối ngày hôm qua, nàng rất khuya mới đi ngủ, cho nên sáng nay mới không muốn rời giường, bởi vì sự kiện xảy ra lúc trước, nên mỗi khi gặp hẳn, nàng đều cảm thấy rất lúng túng . Ý tưởng , muốn cùng hẳn ở chung một ngày hôm nay, khiến nàng cảm thấy đây là một thử thách, có điều may mắn có một tiểu Huyền Huyền ở giữa, nàng và hẳn sẽ bớt đi phần lúng túng, suy nghĩ vừa xong, nàng liền mở cửa phòng ngủ đi ra

Lôi Đình đi ra khỏi phòng ngủ đã thấy Lôi Từ Huyền ngồi trên ghế salon, thích thú xem bộ phim hoạt hình yêu thích, không hề có bóng dáng Cung Thần Hạo, chắc hẳn vẫn còn trong phòng khách, nàng suy nghĩ rồi xoay người đi xuống nhà bếp, lại chạm mặt với cái người nàng ko muốn nhìn thấy

Chỉ thấy Cung Thần Hạo mặc trên người tạp dề gấu nhỏ, thuần thực chiếc trứng gà, rồi múc nó ra, đặt vào trong đĩa, lúc xoay người, thấy được Lôi Đình đứng trước cửa, hẳn cười cười nói “Đã dậy rồi, thi ăn bữa sáng đi, em và Tiểu Huyền Huyền ngồi trên bàn chờ anh một chút là có thể ăn được” Nói xong, hẳn lại vội vàng tiếp tục công việc

Lôi Đình rất kinh ngạc, mặc dù nàng biết hắn có thể làm bữa sáng, hơn nữa cũng đã ăn qua, nhưng đây là lần đầu tiên nàng tận mắt thấy hắn xuống bếp làm, nàng rất kinh ngạc, cũng cảm thấy hạnh phúc lúc này, ông xã của nàng vì mẹ con nàng làm một bữa sáng tình yêu, gương mặt của nàng nhất thời hiện lên nụ cười hạnh phúc

Sững sốt mấy giây, Lôi Đình giục mình với ý nghĩ của mình, nàng nhanh chóng xoay người rời đi, khoảng cách giữa hắn và nàng đang ngày một được thu hẹp, nàng sợ hoàn cảnh ấy xuất hiện, lúc đầu 1 cái, nàng cảm mình suy nghĩ lung tung, đi đến bên cạnh Lôi Tử Huyền, ôm cổ nó

“Mẹ, ba nói ăn xong bữa sáng, chúng ta đến khu vui chơi nha” Lôi Tử Huyền ngược đầu nhỏ vui vẻ nói

Lôi Đình đưa tay điểm nhẹ cái mũi của nó “Ừ mẹ biết rồi” Hôm nay là ngày thứ bảy, hắn ko cần phải đi làm, cho nên tối ngày hôm qua, hắn đã nói muốn mang Tiểu Huyền Huyền đi khu vui chơi

“Tiểu Huyền Huyền, cùng mẹ xuống ăn điểm tâm nè!” Cung Thần Hạo bung hai phần bữa sáng đặt lên bàn ăn kêu lên (Rin: chẹp Hạo ca đúng. .... đầu hiền nha, hờ hờ)

“Mẹ. .... ăn xong điểm tâm này, chúng ta có thể đến khu vui chơi” Lôi Tử Huyền cười hi hi nói, rồi từ trên người Lôi Đình tuột xuống, chạy về phía bàn ăn

“Chậm chút, coi chừng ngã” Lôi Đình đi theo sau nó kêu lên, tiểu nha đầu này, nghe được đi chơi thì cả người đã vui vẻ đến mức nhảy tung tung

“Mẹ, tiểu Huyền HUYên sẽ ko ngã đâu. ....” Lôi Tử Huyền bĩu môi phản bác, hiện tại nó ko dễ gì ngã nữa, nó cũng được hai tuổi rưỡi, cho nên sẽ không té ngã

Lôi Đình cười đi lên phía trước, cúi người ôm nó đặt lên ghế, dịu dàng nói “Được, ko té ngã”

“Ba, con muốn uống sữa tươi” Lôi Tử Huyền nói với Cung Thần Hạo vừa từ trong phòng bếp đi ra

“Được, để ba lấy” Cung Thần Hạo buông bữa sáng trong tay ra, xoay người trở về nhà bếp, bỏ sữa tươi vào lò vi sóng hâm nóng

Lôi Đình ngồi xuống bên cạnh tiểu Huyền Huyền, đây là lần đầu tiên cả nhà họ ngồi cùng nhau ăn bữa sáng, cảm giác rất bình đẳng, vì bữa sáng là hắn xuống bếp, còn bữa tối sẽ là nàng

“Tiểu công chúa, sữa tươi, còn đây là phần của mẹ con” Cung Thần Hạo cầm ly sữa nóng trong tay đặt trước mặt nàng, cảm giác này thật chân thật, cũng rất hương thụ

“Cảm ơn ba!” Lôi Tử HUYên ngọt ngào nói tiếng cảm ơn, bắt đầu động tay ăn

Ba người, trong bầu không khí vui vẻ kết thúc bữa sáng, Lôi Đình vốn muốn động tay rửa chén, nhưng Cung Thần Hạo lại giành phần, còn nàng giúp tiểu Huyền Huyền thay quần áo, một lát nữa còn ra khỏi cửa, Lôi Đình cũng chỉ biết làm theo

Giúp Tiểu Huyền Huyền thay bộ váy hồng ánh bạc cùng đôi giày nhỏ cũng màu hồng, mặc xong một bộ trang phục công chúa như vậy, tiểu Huyền Huyền càng giống với một tiểu công chúa hơn .

Chỉ thấy nó nhìn về phía gương trái phải xem qua một chút “Mẹ, tiểu Huyền Huyền thật đẹp nha!”

“A. .... đúng vậy ! Tiểu công chúa của mẹ xinh đẹp nhất!” Lôi Đình cười nói

“Tiểu Huyền Huyền cho ba nhìn một chút” Lôi Tử Huyền nói xong, liền chạy ra ngoài phòng ngủ, ba nhất định sẽ khen tiểu Huyền Huyền xinh đẹp

Lôi Đình cười cười, đóng cửa phòng, nàng cũng phải thay quần áo, hiện tại trong tủ nàng treo đầy quần áo cùng giày hàng hiệu, nhưng mà hôm nay chỉ đi đến khu vui chơi, nên nàng muốn mặc cái gì nhẹ nhàng một chút, lôi ra một cái áo T shirt trắng phối hợp với quần jean, nàng đơn giản buộc tóc đuôi ngựa, khuôn mặt vốn trẻ con của nàng, lại đi cùng với cách ăn mặc hiện tại, khiến nàng trẻ hơn vài tuổi . Ngắm mình trong kính vài lần, thấy mình đã ổn, nàng mới cầm túi ra khỏi phòng

“Mẹ, mẹ thật chậm nha! Tiểu Huyền Huyền và ba chờ có một mình mẹ” Lôi Tử Huyền nằm trong ngực Cung Thần Hạo báo oán

Lôi Đình nhìn Cung Thần Hạo phát hiện hôm nay hắn ăn mặc cũng rất nhàn nhã, áo sơ mi trắng, cùng cái quần ka ki xám tro, trên mặt là nụ cười, nhìn qua ánh mặt trời, hắn thật trẻ tuổi

Lôi Đình ngập ngừng một chút , nói “Ách. .... đi thôi!”

“Được a! Đi thôi. .... đi đến khu vui chơi. ....” Lôi Tử Huyền vui vẻ vỗ bàn tay nhỏ bé, có ba, có mẹ cùng đi chơi với tiểu Huyền Huyền, tiểu Huyền HUYên hiện tại cảm thấy rất hạnh phúc!

Úc Tiêm Nhi kéo tay Minh Thiên Mạch, đi dạo trên phố xá náo nhiệt, cười nói “Thiên Mạch ca, không ngờ thành phố T lại phồn thịnh như vậy, người thật nhiều nha! Kí ức khi còn bé của em đối với nơi này đều phai mờ cả rồi”

“Ừ, thành phố T đã thay đổi rất lớn, nơi này có đã có thêm rất nhiều công ty” Minh Thiên Mạch nói, muốn gỡ cánh tay của mình ra, nhưng hết lần này

đến lần khác lại bị nàng dùng sức kéo lại, hấn đành để cho nàng kéo

Úc Tiêm Nhi không hề bị sự lạnh lùng của hấn ảnh hưởng, kéo kéo hấn hỏi “Thiên Mạch ca, anh nói xem chúng ta đi đâu chơi mới tốt?”

“Em muốn đi nơi nào?” Minh Thiên Mạch hỏi, thật ra nói cho cùng thì hấn cũng ko rành thành phố T, nơi nào có thể vui chơi, hấn không biết, trước kia, hấn đến thành phố T đều là vì công việc

Úc Tiêm Nhi suy nghĩ một chút, đi nơi nào chơi mới tốt đây? Xem phim? Không được, ban ngày ban mặt ai mà đi xuyên phim chứ, đi công viên? Không được, đến công viên cũng ko có gì hay để xem, đột ngột ánh mắt sáng lên, nàng nhìn thấy một cái biển quảng cáo, bèn dừng bước lại, đưa tay chỉ lên biển nói “Thiên Mạch ca, chúng ta đến khu vui chơi đi! Xem qua rất thú vị”

Minh Thiên Mạch theo tay nàng chỉ nhìn sang biển quảng cáo khu vui chơi “bách nhạc thế giới” rất bắt mắt, tên khu vui chơi nghe qua cũng ko tệ, “bách nhạc”, trải nghiệm trăm loại vui vẻ, đến đó có thể vui vẻ sao? “Ừ” Minh Thiên Mạch gật đầu tỏ vẻ đồng ý (Bách : trăm, bách nhạc: trăm niềm vui)

“Chúng ta đi bằng cách nào?” Úc Tiêm Nhi hỏi ra một câu hỏi rất ngốc

“Ngồi xe đi” Minh Thiên Mạch đến bên đường bắt một chiếc taxi, bọn họ ko lái xe ra ngoài, mặc dù Dương và Đồng đều để xe lại trong nhà

Sau khi hai người lên xe, đưa ra địa điểm là khu vui chơi “bách nhạc thế giới”, tài xe liền biết, đạp chân ga rời khỏi đường phố náo nhiệt, khoảng chừng 20 phút sau, hai người đã đến trước cổng “bách nhạc thế giới”

Bởi vì hôm nay là ngày nghỉ, cho nên khu vui chơi đông gấp đôi bình thường “Em ở đây chờ anh, anh vào mua vé” Minh Thiên Mạch nói với nàng một tiếng, đi đến chỗ bán vé

Mua vé xong, lại đi đến bên cạnh nàng nói “Vào đi thôi!”

“Thiên Mạch ca, thật nhiều người nha!” Úc Tiêm Nhi kéo lấy cánh tay Minh Thiên Mạch, mắt nhìn xung quanh, có tình nhân, có các bậc cha mẹ dẫn con đến, còn có rất nhiều học sinh. ....

Hai người đi vào khu trò chơi, Úc Tiêm Nhi như đứa bé cười vô cùng rạng rỡ, ánh mắt nhìn xung quanh, khi thấy “tàu siêu tốc” thì lôi kéo Minh Thiên Mạch nói “Thiên Mạch ca, chúng ta chơi tàu siêu tốc có được hay ko?”

Minh Thiên Mạch rõ ràng nhú mồm, cái trò chơi cảm giác mạnh đó ko thích hợp với hấn, mặc dù hiện tại, tim hấn vẫn rất khỏe “Em chơi đi, anh đứng đây chờ em”

Úc Tiêm Nhi nghe được hấn nói, đột ngột nghĩ đến Thiên Mạch đã một lần giải phẫu tim, sao nàng có thể quên mất chuyện này chứ, nàng có chút ảo não nói “Thật xin lỗi Thiên Mạch ca, em quên rằng anh không thể chơi loại trò chơi cảm giác mạnh này”

“Em muốn chơi thì chơi đi, anh ở chỗ này chờ em” Minh Thiên Mạch thấy vẻ mặt áy náy của nàng, dịu dàng nói

“Vậy em đi chơi, Thiên Mạch ca ở đây chờ em nha!” Úc Tiêm Nhi thấy hấn ko để ý, liền thờ phào nhẹ nhõm, thật ra thì nàng có một lần chơi “tàu siêu tốc” ở Paris rồi, nàng rất thích cảm giác trong nháy mắt rơi xuống

“Ừ” Minh Thiên Mạch gật đầu, đi đến dãy ghế bên cạnh ngồi xuống nghỉ ngơi

Úc Tiêm Nhi biết hấn sẽ ko bỏ đi, liền yên tâm chạy đến lối vào “tàu siêu tốc”

Mà bên kia, Lôi Đình và Cung Thần Hạo đang mang tiểu Huyền Huyền đến khu trò chơi giành cho trẻ em

“Oa! dừng nè!” Lôi Tử Huyền lớn tiếng kêu, tay nhỏ bé đặt trên bánh lái xoay tròn, xe cũng chuyển động theo nó, dừng đưa

“Tiểu Huyền Huyền, chơi có vui hay không?” Cung Thần Hạo ngồi phía sau Lôi Tử Huyền cười hỏi

“Dạ, Tiểu Huyền Huyền rất thích ba nha!” Lôi Tử Huyền vui vẻ nói

“Tiểu Huyền Huyền vui là tốt rồi, vậy bây giờ chúng ta phải đi tìm mẹ một chút, nhìn mẹ một mình đứng ở ngoài đợi chúng ta rất cô đơn nha!” Cung Thần Hạo ngược mắt nhìn về phía Lôi Đình, nàng đang cười với bọn họ

“Dạ, được! Tiểu Huyền Huyền chơi cái này cũng mệt rồi, Tiểu Huyền Huyền muốn cùng mẹ cười đùa” Lôi Tử Huyền nghiêng đầu nói

“Được, nghe theo tiểu Huyền Huyền, tiểu Huyền Huyền nói muốn chơi cái gì thì chơi cái đó!” Cung Thần Hạo ôm lấy tiểu Huyền Huyền, đưa điện thoại đến nơi nghỉ ngơi, sau đó xuống xe, ôm lấy tiểu Huyền Huyền đi về phía Lôi Đình

“Sao lại ko chơi nữa? Không phải chơi rất vui sao?” Lôi Đình nhìn hai cha con đi đến, hỏi

“Tiểu Huyền Huyền muốn cùng mẹ cười đùa” Lôi Tử Huyền cười híp mắt nói

“Xe điện thoại chơi cũng được mười mấy phút rồi, đổi loại khác” Cung Thần Hạo nói, phớt lờ mọi tầm mắt bên cạnh

“Vậy chúng ta chơi vòng đu quay ngựa gỗ đi” Lôi Đình cũng ko muốn đợi ở đây nữa, nếu hắn và nàng cùng đứng đợi ngoài lan can, tầm mắt phụ nữ hắn sẽ rơi vào hắn, điều này khiến nàng cảm thấy rất ko thoải mái

“Mẹ! Mấy dì kia sao cứ nhìn vào ba con a?” Nằm trên vai Cung Thần Hạo, Lôi Tử Huyền đột ngột hỏi

Lôi Đình suy nghĩ trả lời “Ách. .... là bởi vì ba con lớn lên rất đẹp trai, cho nên mấy dì đó mới nhìn”

“À!” Thì ra chỉ cần lớn lên đẹp trai là sẽ có người nhìn, dù sao diện mạo của ba cũng rất tuấn tú, sau này nó cũng phải yêu một người đẹp trai giống như ba

Cung Thần Hạo đối với mấy lời này của Lôi Đình rất hài lòng, cái này cũng có thể xem là khen ngợi đi! Hơn nữa mới vừa rồi sắc mặt của nàng cũng có chút tệ, là vì tầm mắt của đám phụ nữ kia sao? Dù là thế nào, tâm tình của hắn hiện tại cũng rất tốt, hắn ôm Lôi Tử Huyền xoay vòng

Lôi Đình bị động tác đột ngột của hắn làm cho hết hồn, vội vàng kêu lên “Ài. .... cẩn thận 1 chút!”

“Lá gan của mẹ thật nhỏ nha! Ba ko để cho tiểu Huyền Huyền ngã đâu” Lôi Tử Huyền cười hi hi nói với Lôi Đình

“Tiểu nha đầu này, mẹ là đang lo lắng cho con, con còn nói mát” Lôi Đình nhìn chăm chăm tiểu Huyền Huyền, giả vờ tức giận, hếch đầu qua 1 bên

“Ba, làm sao bây giờ, hình như mẹ đang giận” Lôi Tử Huyền ghé vào tai Cung Thần Hạo nhỏ giọng nói

“Là con chọc giận mẹ, con tự mình giải quyết” Cung Thần Hạo tỏ ra chuyện ko liên quan đến mình, nói

Lôi Tử Huyền trượt xuống người Cung Thần Hạo, chạy đến bên chân Lôi Đình, kéo kéo, chu miệng nhỏ nói “Mẹ, tiểu Huyền Huyền sai rồi, tiểu Huyền Huyền ko nói mẹ nhất nữa”

Lôi Đình cúi đầu nhìn xuống bên chân, đột ngột cười “Mẹ gạt con thôi, mẹ là người dễ giận như vậy sao?” Nàng ngồi xổm xuống, nhìn thẳng Lôi Tử Huyền

“Mẹ thật xấu, lừa Tiểu Huyền Huyền” Lôi Tử Huyền lầm bầm

“À. .... được rồi, tiểu Huyền Huyền cùng mẹ cười ngựa có được hay ko?” Lôi Đình chỉ tay vào “vòng xoay ngựa gỗ” bên cạnh cười nói

“Cười ngựa này. .... tiểu Huyền Huyền muốn cười ngựa!” Lôi Tử Huyền kéo tay Lôi Đình đi đến vòng xoay ngựa gỗ

“Hai người chơi vui nha, ba giúp con mua thức uống” Cung Thần Hạo cười, nói với hai mẹ con nàng

“Ba đi nhanh chút trở về nha” Lôi Tử Huyền nói với hắn

“Ba biết rồi” Cung Thần Hạo nói xong liền xoay người rời khỏi

Lôi Đình ôm Lôi Tử Huyền ngồi trên ngựa gỗ, tiểu Huyền Huyền ngồi một mình nàng ko yên lòng, ngồi như vậy tương đối có thể yên tâm một chút

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 107: gặp nhau lần nữa

Cung Thần Hạo mua ba ly kem Haagen - Darz đi đến, nhìn đôi mẹ con ở vòng xoay ngựa gỗ vẫy vẫy tay, thời tiết hiện tại tương đối nóng, nếu như ko ăn kem vậy thì quá phí rồi, mà hắn đã tính toán thời gian vừa vặn sao cho khi mua xong kem quay về là lúc vòng xoay ngựa gỗ đã dừng lại

"Oa, kem ly, tiểu Huyền Huyền thích ăn nhất" Lôi Tử Huyền bước nhỏ chạy về phía Cung Thần Hạo, miệng vui vẻ kêu lên

"Đi, chúng ta qua bên đây ghé bên kia nghỉ ngơi, ngồi ăn kem" Cung Thần Hạo chỉ tay về chiếc ghế dưới bóng cây nói

"Dạ" Lôi Tử Huyền đưa tay nhỏ bé lấy một ly kem, cong miệng vui vẻ, phần chân nắm tay Cung Thần Hạo đi đến dãy ghế

Lôi Đình đi phía sau họ, một lớn một nhỏ này phối hợp thật có ý tứ, nhìn nhìn nở nụ cười, chờ họ ngồi xuống, nàng mới mở miệng nói "Hai người ngồi ở đây chờ một chút, em đi rửa tay"

"Mẹ, mẹ phải nhanh một chút trở lại nha, nếu không tiểu Huyền Huyền sẽ ăn sạch ly kem của mẹ" Lôi Tử Huyền cầm ly kem chỉ còn một nửa, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đã dính đầy bọt sữa

Vậy ly kem kia của mẹ cho tiểu Huyền Huyền ăn" Lôi Đình cười nói, từ trong túi xách lấy ra một bao khăn giấy đưa cho Cung Thần Hạo, có ý bảo hắn một lát nữa giúp tiểu Huyền Huyền lau

"Em biết phòng vệ sinh ở đâu ko?" Cung Thần Hạo đưa tay nhận bao giấy hỏi

"Ừ, lúc mới đến có đề ý đến" Lôi Đình gật đầu trả lời một cái, nàng ko phải con ngốc,nếu như không biết vị trí của nó thì cũng có thể tìm người hỏi nha!

"Thiên Mạch ca, chúng ta chơi vòng xoay ngựa gỗ đi!" Úc Tiêm Nhi lôi kéo Minh Thiên Mạch cười nói, truyền thuyết về vòng xoay ngựa gỗ, nhiều người cho rằng, vòng xoay ngựa gỗ là một trò chơi hạnh phúc, có người lại nói, vòng xoay ngựa gỗ sẽ minh chứng cho hai người yêu nhau, chỉ cần hai người thật lòng ngồi một con ngựa gỗ, ngựa gỗ sẽ chở họ đến một thiên đường hoàn mỹ, tình yêu của bọn họ sẽ trường tồn , cho nên nàng nhất định phải cùng Thiên Mạch ngồi

Minh Thiên Mạch nhú mảy một cái, cái trò chơi này chỉ có con nít mới thích đi "Em chơi đi, anh đứng bên cạnh chờ"

"Không muốn, Thiên Mạch ca, anh hãy cùng Tiêm Nhi ngồi một lần đi mà, mới vừa rồi , chỉ có một mình em chơi, anh đều đứng một chỗ đợi, lần này bắt kê anh dùng lý do gì, anh cũng phải ngồi cùng em" Úc Tiêm Nhi quả quyết muốn cùng hắn ngồi, tay lúc lắc cánh tay của Minh Thiên Mạch, trong giọng nói mang chút vẻ làm nũng

Minh Thiên Mạch chân mày càng ngày càng thít chặt, nhưng mà hắn vẫn gật đầu đồng ý, nếu như ko đáp ứng nàng, nàng nhất định sẽ ko yên , quấy nhiễu, nếu là như vậy, thì không bằng hiện tại đáp ứng, đỡ cho lỗi tai bị tội

"a.... .... em biết Thiên Mạch ca tốt với em nhất, bây giờ chúng ta đến đó đi" Úc Tiêm Nhi kéo tay hắn, đi về phía "vòng xoay ngựa gỗ"

Đợi Lôi Đình trở lại, Cung Thần Hạo và Lôi Tử Huyền đã giải quyết sạch toàn bộ số kem, hai cha con họ vui vẻ cười đến huyền ảo "Em xong rồi, hiện tại muốn chơi cái gì?"

"Người một nhà chúng ta đến "mã thiên luân" đi!" Cung Thần Hạo ngẩng đầu chống lại ánh nhìn của Lôi Đình đề nghị

"Mã Thiên Luân"? Nhớ trước kia có người nói qua, "mã thiên luân" là biểu tượng của hạnh phúc,là sợi dây liên kết của hai người yêu nhau thật lòng, không biết câu nói này có chính xác hay ko, nhưng nàng vẫn rất muốn ngồi vào "mã thiên luân", vì vậy đã cười, nói "Ừ, được!"

Cung Thần Hạo thấy nàng gật đầu đồng ý, liền ngay sau đó bỗng Lôi Tử Huyền đang ngồi trên ghế lên "Đi thôi.... ....đến "mã thiên luân" nào!"

Lôi Tử Huyền cũng vui vẻ hòa theo "Đi đến "mã thiên luân" này.... ...." Đột ngột mắt nó sáng ngời, nhìn thấy bóng người quen thuộc, nó vội mở miệng hét lớn "Ba Mạch.... ....ba Mạch.... ....ba Mạch"

Lôi Đình nghe được hét của nó, lòng "thịch" một tiếng, không cần trùng hợp như vậy chứ? Hắn cũng đến chỗ này? Không thể tin được, nàng ngẩng đầu lên nhìn, khi thấy trước mặt đi đến hai, thì nàng lại có cảm giác bị bắt gian tại giường

ngay khi tiểu Huyền Huyền lên tiếng kêu người,Cung Thần Hạo đã chú ý đến hai người phía trước, hơn nữa hai người họ còn rất thân mật ở chung với nhau, khiến hắn ko tự chủ nhú mảy, vậy mà "hắn" bảo sẽ ko buông tay sao? Nhìn hắn hiện tại nhàn hạ ở bên phụ nữ khác đến khu vui chơi như vậy, Cung Thần Hạo thật hoài nghi tình yêu của hắn

"Ba Mạch.... ...." Đây là giọng nói của tiểu Huyền Huyền, chẳng lẽ Đình và tiểu Huyền Huyền cũng đến, theo bản năng, hắn nghiêng đầu nhìn qua, tiểu Huyền Huyền đang hướng hắn vẫy tay nhỏ bé, mà nó lại đang được Cung Thần Hạo ôm trong lòng, tiểu Đình lộ ra nét mặt tràn ngập kinh ngạc, xem ra nàng rất bất ngờ khi gặp hắn ở tình huống này

"Thiên Mạch ca, chúng ta đi chơi đi" Khi Úc Tiêm Nhi thấy Lôi Đình, cánh tay nàng kéo hắn càng dùng sức hơn, Thiên Mạch ca là của nàng, nàng sẽ ko để ai cướp đi

Minh Thiên Mạch căn bản không để ý đến lời của nàng, thẳng bước đi đến chỗ tiểu Huyền Huyền, giờ phút này lòng hắn quặn đau, cả ánh mắt né tránh của Lôi Đình, lại thật sâu khắc vào lòng hắn đau đớn, nếu sự thật giống như Dương đã nói, nàng sẽ chọn Cung Thần Hạo để ở chung thì, không.... ....hắn sẽ ko cho phép sự tình này xảy ra, nhất quyết ko cho phép

"Thật là đúng dịp nha, không ngờ tới, ở chỗ này cũng có thể gặp ngài Minh đây" Cung Thần Hạo nhìn hắn dừng bước lại, đón đầu mở miệng nói, tay phải tự nhiên khoác lên vai Lôi Đình, chứng tỏ quyền sở hữu, mà Lôi Đình cũng ko phản kháng, bởi vì nàng bây giờ vẫn còn đang chìm đắm trong suy nghĩ

"Đúng vậy! Tôi cũng cảm thấy rất đúng dịp" Minh Thiên Mạch mặc dù treo móc nụ cười nhàn nhạt trên khuôn mặt, nhưng tim hắn đang rỉ máu, tại sao nàng ko cự tuyệt cái ôm của Hạo

Thấy một màn như vậy, Úc Tiêm Nhi rất vui, người đàn ông trước mắt này hắn là chồng trước của Lôi Đình đi! Quả là một người khô ngô , thật khó hiểu tại sao người phụ nữ này lại muốn ly hôn với người đàn ông rất có sức quyến rũ này, đã vậy còn chạy tới giành Minh Thiên Mạch của nàng

"Ba Mạch, tiểu Huyền Huyền rất nhớ ba nha! Ba có nhớ tiểu Huyền Huyền ko?" Lôi Tử Huyền hí mắt to, cười hi hi hỏi Minh Thiên Mạch, nó mở vòng tay nhỏ bé, muốn ôm Minh Thiên Mạch

"Đương nhiên là có nhớ tiểu Huyền Huyền nha, ba Mạch mỗi ngày đều nhớ con đây!" Minh Thiên Mạch đưa tay muốn ôm tiểu Huyền Huyền, nhưng mà

cánh tay trái lại bị Úc Tiêm Nhi dùng sức kéo, hắn nghiêng đầu nói với nàng "Tiêm Nhi, buông tay ra"

"Không buông" Úc Tiêm Nhi nói cứng, nàng ko buông, buông hắn để hắn chạy đến bên cạnh con ả kia sao

"Không biết vị tiểu thư này là?" Cung Thần Hạo có ý dò hỏi Úc Tiêm Nhi

Lôi Đình nghe được câu hỏi của hắn, phục hồi tinh thần, lúc này mới để ý tới người phụ nữ bên cạnh Minh Thiên Mạch, hơn nữa còn là một người rất quen? Trong đầu cẩn thận lướt qua, mới nghĩ ra, cô gái xinh đẹp, đáng yêu này chính là con dâu "tiêu chuẩn" mà Minh phu nhân đã chọn lựa trong bữa tiệc kia, nhìn nàng kéo tay Minh Thiên Mạch, Lôi Đình lại có chút nhẹ nhõm, nhưng mà nàng vẫn chưa điều tra kỹ việc này, thì lại bị người cắt đứt

"Tôi là vị hôn thê của anh ấy" Úc Tiêm Nhi ở ngoài sáng trả lời trước khi Minh Thiên Mạch mở lời, nói xong vẫn ko quên cho Lôi Đình 1 ánh mắt khiêu khích

"A.....ra là vị hôn thê!" Cung Thần Hạo có ý lặp lại 3 chữ này, người đàn ông này cũng là một kẻ hoa tâm, vậy thì hắn càng ko có lý do để buông tay

"Ba, ko phải ba nói muốn đi mã thiên luân sao?" Lôi Tử Huyền nghe không hiểu chuyện người lớn, chỉ cảm thấy chuyện của họ thật nhàm chán, nó muốn ngồi "mã thiên luân" thôi

"Đúng vậy! 3 người muốn đến mã thiên luân sao? Vậy 3 người đi đi, tôi và Minh Thiên Mạch muốn chơi vòng quay ngựa gỗ" Úc Tiêm Nhi như cũ vẫn treo móc nụ cười tươi, chơi đi, chơi đi, không gặp nhau là tốt nhất!

"Vậy chúc hai người vui vẻ, tôi và bà xã đi trước" Cung Thần Hạo cũng không muốn nán ná ở đây thêm, một tay ôm lấy Lôi Đình, một tay ẵm tiểu Huyền Huyền lướt qua hai người đi về phía trước

Lôi Tử Huyền nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác, hướng về phía Minh Thiên Mạch kêu lên "Ba Mạch, tiểu Huyền Huyền đi trước đây, nhớ phải nhớ tiểu Huyền Huyền nha!" Kêu xong nó lại nằm trên vai Cung Thần Hạo, ánh mắt ngó nghiêng xung quanh

Lôi Đình từ đầu đến cuối không mở miệng nói lấy một câu, bởi vì nàng ko biết nên nói gì, cũng ko biết phải làm gì để đổi mặt hắn, cho nên nàng lựa chọn im lặng, lúc lướt qua hắn, nàng vẫn ko nhìn được nhìn hắn một lần, tổn thương tràn ngập trong mắt hắn, nàng lại một lần nữa tổn thương hắn, nhưng chuyện này ko phải là điều nàng muốn

Úc Tiêm Nhi nhìn bóng người đi xa, nụ cười sâu không ít "Thiên Mạch ca, chúng ta đến vòng xoay ngựa gỗ đi" Nói xong, liền kéo tay Minh Thiên Mạch, cũng ko chú ý đến vẻ mặt u buồn của hắn

Nàng cứ như vậy lướt qua hắn, ko nói tiếng nào, Minh Thiên Mạch ngồi trên ngựa gỗ, cặp mắt trống rỗng nhìn về phía trước, mà Úc Tiêm Nhi ngồi phía sau cũng ko chú ý đến nét mặt của hắn, vẻ mặt mang theo sự vui vẻ nhìn chăm chăm bóng lưng hắn, chỉ cần như vậy, nàng đã hạnh phúc

---

Chơi cả ngày, ăn cơm tối xong họ mới trở về nhà, sau khi cùng Cung Thần Hạo nói tiếng chúc ngủ ngon, nàng liền ôm tiểu Huyền Huyền bước vào phòng ngủ đóng cửa lại, giúp tiểu Huyền Huyền tắm rửa sạch sẽ, sau đó cũng trùm mình trong bồn tắm, hôm nay quả là một ngày mệt mỏi

Vén chăn lên, nằm xuống giường, nhưng ngay cả một chút buồn ngủ, nàng cũng ko có, vừa nhắm mắt lại, trong đầu nàng lại hiện về ánh mắt bị thương của hắn, đem gối lót đầu kéo cao, nàng nâng mắt nhìn khoảng tối

Cũng ko biết đã qua bao lâu, chuông điện thoại chọt reo, đưa tay cầm điện thoại, trên màn hình hiện lên số của hắn, nàng chần chờ 1 chút, rồi nhấn nút nghe

"A lô!" Lôi Đình có chút run giọng, nhưng ngay cả nàng cũng ko phát hiện

"Là anh" Minh Thiên Mạch lúc này cũng vừa tắm xong, tựa vào giường gọi điện thoại

"Đã trễ thế này, vẫn chưa nghỉ ngơi sao?" Thật ra thì nàng đã đoán được, hắn sẽ gọi điện thoại đến, nhưng mà ko ngờ lại trễ thế này

"Lời nói ngày đó của em còn hiệu lực ko?" Minh Thiên Mạch nhắc qua câu hỏi, trực tiếp hỏi vấn đề mình muốn biết

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 108: Mọi quan hệ căng thẳng

Lôi Đình ngây ngẩn cả người, còn hiệu lực ko sao? Đã kiên định nói với hắn là "tin tưởng em", hiện tại nàng có thể nói "No" được sao?

“Rất khó trả lời à?” Minh Thiên Mạch thấy thật lâu ko có đáp án, suy đoán trong lòng thêm sâu sắc

“Ko, lời nói ngày đó đương nhiên là còn hiệu lực” Đúng vậy, còn hiệu lực, nàng phải quản lý thật tốt trái tim của mình, phải nắm bắt mục tiêu đã xác định từ đầu, không vì Cung Thần Hạo mà thay đổi nó

Nghe được nàng nói còn hiệu lực, hần ko cảm thấy mừng rỡ, lạnh nhạt nói “Anh chờ em thật lâu, thật mệt mỏi, hôm nay em khiến cho anh cảm giác rất xa xôi, mặc dù em đang ở trước mắt, nhưng khoảng cách trong tim lại khiến anh ko thể nào chạm đến em, điều này, làm anh rất bất an”

Nghe được hần trầm giọng nói, Lôi Đình thật sâu đau nhói “Thật xin lỗi” . Hiện tại, ngoài ba chữ này ra, nàng ko biết nên nói gì cùng hần

“Anh muốn nghe ko phải là câu “thật xin lỗi” của em, những lời này em đã nói với anh quá nhiều rồi, nghe rất nặng nề” Cho tới bây giờ, hần ko cho rằng mình là một người vĩ đại, vì thế trong tình yêu hần cũng sẽ là một người đàn ông hẹp hòi

“Thật xin lỗi..... thật xin lỗi.....” Nước mắt ko tiếng động rơi xuống, hình như nàng đã tổn thương hần rất nhiều lần, nhưng vì cái gì mà hết lần này đến lần khác hần chỉ một mực quan tâm nàng, ko chịu buông tay? Nàng ko phải là một cô gái tốt, giống như mẹ hần đã nói, nàng căn bản ko xứng với một nam nhân tốt đẹp như hần

“Hi sinh, sẽ nhận được hồi báo sao? anh vẫn chờ, vẫn đứng ở đó chờ, chờ em quay trở về bên cạnh anh, anh đã bị tổn thương, nhìn tiểu Huyền Huyền thân mật gọi người kia là “ba”, anh ghen tỵ, nhìn người phụ nữ mình yêu mến lại thân mật với đàn ông khác, anh càng thêm ghen tỵ, nhưng mà anh lại ko thể làm cái gì, anh chỉ có thể đứng tại chỗ, đợi em đến tìm anh, đợi đến một nơi” Đây có được xem là hướng về nàng báo oán ko? Báo oán bất mãn trong lòng hần? Báo oán bất bình? Nhưng mà nói ra khỏi miệng thì hần lại cảm thấy rất nhẹ nhõm

Cố nén, không cho mình khóc thành tiếng “Thiên Mạch, thật xin lỗi. .... em ko muốn anh mệt mỏi như vậy, em không biết tại sao em lại lâm vào tình cảnh như hiện nay, em không khống chế được tình cảm của mình, em biết như vậy thật có lỗi với anh, nhưng mà em thật hết cách rồi, em căn bản ko thể kháng cự được hần” Hơn một tháng nay chung sống, khiến cho nàng đã bắt đầu có thói quen, hần đối với nàng quan tâm, đối với nàng săn sóc, còn cưng chiều Tiểu Huyền Huyền, khiến nàng rất thỏa mãn, hiện tại, nàng đã thua, hơn nữa còn là thất bại hoàn toàn

Lời của nàng như lưỡi dao sắc bén mạnh mẽ đâm vào tim hần, khiến hần cơ hồ quên đi hô hấp, không khống chế được? Mới cùng nhau chung sống có một tháng, mà nàng đã bị Cung Thần Hạo chinh phục rồi sao? Vậy còn hần thì sao? Đau lòng, hần nói “Vậy còn anh? Em có nghĩ đến cảm xúc của anh sau khi nghe em nói câu này ko? Anh là người, ko phải là thần”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi..... em ko muốn như vậy, thật xin lỗi.....em hi vọng anh có thể hạnh phúc, hôm nay cô gái đi cùng anh, nhìn qua cô ấy rất yêu anh, có lẽ.....”

“Có lẽ?” Minh Thiên Mạch cười, cười thật giễu cợt “Em hi vọng anh với cô ta sao? Để cho em và hần ko cảm thấy áy náy? Sao em lại ích kỷ như vậy?”

Trời ạ? Nàng đang nói cái gì vậy? Nhưng mà lời đã nói ra, ko thể nuốt trở lại, nàng lại tổn thương hần một lần nữa “Thiên Mạch, em là cô gái hư, căn bản ko xứng để anh yêu”

“Yêu, làm sao có thể khống chế, những lời nói trước đó của em, anh sẽ xem như ko nghe thấy, em chỉ cần nhớ, lời nói cam kết qua của mình, anh vẫn sẽ đứng một chỗ đợi em, đợi em quay đầu nhìn anh, trong đôi mắt em chỉ có thể thấy anh” Nói xong, hần ko cho nàng bất kì cơ hội trả lời, liền cúp máy, câu nói nghẹn ngào mang chút kì vọng của nàng khiến hần thấy bi ai, hần cảm thấy bị ai cho mình!

Nước mắt, như vỡ đê, chan hòa chảy xuống, không dừng lại được, nàng hiện tại có thể nói gì được đây? Có thể làm gì đây? Ngoại trừ khóc, chỉ có thể khóc, cúp máy, ôm hai đầu gối, đầu ngẩng lên, thân thể vì khóc mà run rẩy, tại sao hần lại ngốc như vậy? Tại sao chỉ để tâm mình nàng? Tại sao? Tại sao?

“Này, này, này, đại tổng giám đốc cậu kêu tôi về nước trước nghỉ phép làm tôi hết sức khẩn cấp đi ra ngoài, không phải chỉ là muốn tôi nhìn cậu uống rượu giải sầu đi?” Phương Tử Kiệt cảm thấy Cung Thần Hạo có chút không đúng, chẳng lẽ hần và Lôi Đình lại xảy ra vấn đề lớn gì?

“Con mắt nào của cậu nhìn thấy tôi uống rượu giải sầu?” Hần từ trước đến nay rất có chừng mực, nếu như từ lượng của hần là mười ly, vậy thì hần tuyệt đối sẽ ko dám uống vượt quá sáu ly, hần sẽ ko để cho mình say, bởi vì hần ko thích cảm giác đánh mất chính mình

“Hơn một tiếng đồng hồ ko nói ko rằng một câu, cậu ko phải uống rượu giải sầu thì là cái gì?” Phương Tử Kiệt cười khê “Thành thật mà nói đi, chuyện giữa cậu với bà xã thế nào?” (Rin: vậy mà đàn ông nói phụ nữ nhiều chuyện, hừm. ... ta thấy đàn ông cũng nhiều chuyện a >=

Cung Thần Hạo có chút ngạc nhiên nhìn hần hỏi “Tại sao cậu cho rằng có liên quan đến Lôi Đình?”

Ai nha! Thật bị hần đoán trúng rồi. Phương Tử Kiệt cười trộm trong lòng

“Thế nào? Theo đuổi ko thuận lợi à?”

“Rất thuận lợi, có điều đó ko phải là tâm sự của tôi” Xoay tròn ly rượu trên tay, vẻ mặt của hần có vẻ nghiêm túc

“Như vậy vấn đề là gì?” Phương Tử Kiệt giơ ngón tay trở lên, có ý bảo chủ quán rượu cho hần một ly “uys ky”

“Từ Kiệt, cậu có nhớ đã từng hỏi tôi, tại sao ko cùng Lôi Đình ly hôn ko?” Cung Thần Hạo đứng đưa ly rượu trong tay, tùy tiện hỏi

“Đĩ nhiên nhớ” Phương Tử Kiệt nhướn mày nhìn hắn, chẳng lẽ.....” Có điều cậu ko trả lời, thế nào? Đã có đáp án sao?” Đây là câu hỏi ba năm trước của hắn, khi đó hắn vẫn chưa lấy được đáp án

“Đáp án đã sớm có, chẳng qua là mình ko muốn thừa nhận thôi” Cung Thần Hạo nói xong, một hơi cạn sạch ly rượu trong tay

Phương Tử Kiệt khoe miệng cong thành một đường cong “Nếu đã sớm có đáp án, vậy hiện tại, tại sao ngươi lại ngồi ở đây uống rượu, mà ko về hầu hạ bà xã với con gái?”

Cung Thần Hạo nghiêng mắt nhìn hắn 1 cái, mở miệng nói “Ba ngày trước, tôi mang cô ấy và tiểu Huyền Huyền đến khu vui chơi, chơi rất vui vẻ, nhưng mà trên đường đụng phải vị hôn phu ở Pháp của Lôi Đình, sau ba ngày nay, cô ấy nhìn tôi như người xa lạ, cũng ko nói chuyện, có lúc cả ngày ko chạm mặt, mà hôm nay đã là buổi thứ tư” Nghĩ đến chuyện Lôi Đình vì Thiên Mạch mà bắt đầu thoát ly hắn, càng làm hắn cảm thấy ko thoải mái trong lòng

“Cậu cảm thấy nguyên nhân gì thúc đẩy cô ấy làm như vậy? Bởi vì vị hôn phu sao?” Phương Tử Kiệt mở miệng hớp một ngụm rượu, lạnh nhạt hỏi

“Ngoại trừ nguyên nhân này, tôi ko nghĩ ra cái nào khác”

“Bộ dạng này của cậu, thật giống với người đang ghen” Phương Tử Kiệt nở nụ cười, xem ra hắn chỉ có thể làm người chèo đò đẩy đẩy, hắn ko muốn bỏ qua vở kịch hay này

Cung Thần Hạo không ngại nụ cười của hắn, ngược lại rất tự nhiên nói “Ông xã ăn dấm bà xã là chuyện bình thường” (*Rin: ăn dấm = ghen)

“Ha.....cũng đúng, vậy cậu hiện tại làm thế nào đây? Hôn nữa, bà xã cậu giá thị trường cũng ko tệ” Phương Tử Kiệt nhún mày có ý trêu chọc

“Cậu bớt nói mát một chút” Cung Thần Hạo liếc mắt hắn

“Nếu ko thì sao? play boy Cung Thần Hạo, lại vì một nữ nhân phát ghen, đây chính là tin chấn động, tôi dĩ nhiên phải cố gắng tiêu hóa, hôn nữa, cô ấy còn là vợ cậu, ko phải vợ tôi” Phương Tử Kiệt cười nói, hai chân bắt chéo, dáng vẻ rất thoải mái tự tại

Chịu đựng xung động muốn đánh hắn 1 quyền, Cung Thần Hạo nhìn hắn lạnh giọng nói “Hẹn cậu đến đâu, đúng là thất sách”

“Nói thật, lần này là cậu nghiêm túc sao?”

“Cậu cảm thấy tôi là giả à?” Cung Thần Hạo nhướn mày hỏi lại

“Đĩ nhiên ko phải, tôi muốn nói, yêu cô ấy là phải nói cho cô ấy biết, cậu ko nói rõ, thì cô ấy vĩnh viễn sẽ ko biết cậu nghĩ gì, trong mắt của tôi, cô ấy yêu cậu, tình yêu rất kì diệu, ko cách nào nắm bắt là đặc tính của nó, nó chỉ chấp nhận đối tượng của mình” Về phần tại sao nâng lại ko cùng hắn nói chuyện ba bốn ngày có thể để cho hắn gấp nâng hỏi rõ

Cung Thần Hạo than thiết, bởi vì như thế, cho nên hắn mới lựa chọn vui đùa nhân thế, đối với hắn, cho đến bây giờ đều ko dám chạm vào tình yêu, nhưng hết lần này đến lần khác hắn lại đi yêu cô gái nhỏ kia

“Nhưng mà loài người là vậy, đã yêu rồi thì vô oán vô hối, đây chắc là sức hút nguy hiểm của tình yêu đi!” Phương Tử Kiệt cười khê “Sao nào? Có cần tôi giúp một tay thì cứ nói, tôi có thể nói với Lôi Đình một chút lời hay, hoặc là, tôi có thể giúp cậu đàm phán với vị hôn phu của cô ta”

Cung Thần Hạo nghiêng mắt nhìn “Ko cần nhọc tâm, tôi sẽ tự mình giải quyết” Nghĩ đến Minh Thiên Mạch, hắn ko cần phải cảm thấy buồn bực, ở trong lòng Lôi Đình, hắn quan trọng, còn Minh Thiên Mạch cũng quan trọng sao?

Hầu rượu đưa lên hai ly rượu, ngoại trừ ly “uyts ky” của Phương Tử Kiệt, còn có thêm một ly “dự hoặc” cho Cung Thần Hạo

“Tôi ko gọi” Cung Thần hạo từ chối

“Là vị tiểu thư bên kia mời” Hầu rượu chỉ tay vào bên phải họ

“Ko cần” Cung Thần Hạo ngay cả nhìn cũng ko nhìn lấy 1 cái, quả quyết cự tuyệt. Hắn đương nhiên biết chuyện gì đang xảy ra, có điều hiện tại hắn ko có loại tâm tình này

“Ồ! Mỹ nữ, tiêu chuẩn khuôn mặt thiên thần, vóc người ma quỷ, là loại hình cậu thích đây, hôn nữa còn có chút quen mắt.....” Phương Tử Kiệt nhìn về vị tiểu thư kia mỉm cười “Ai nha! Tôi nhớ ra rồi, vị kia ko phải là chị của bà xã cậu sao?” Lúc đầu điều tra lại lịch Lôi Đình hắn có xem qua

“Vậy sao?” Cung Thần Hạo nghiêng đầu nhìn sang, vừa lúc thấy nàng đang đứng dậy đi về phía họ

Lôi Tiếp Nhi vẫn muốn tìm cơ hội hẹn Lôi Đình ra ngoài, nhưng vẫn ko có được cơ hội, bởi vì nàng căn bản ko có phương thức liên lạc, cũng ko biết Lôi Đình ở đâu, có điều bây giờ cơ hội đã đến, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên nói mấy câu, nàng liền đứng dậy đi đến chỗ ngồi của Cung Thần Hạo

“Cung tổng giám đốc, thật trùng hợp, ở chỗ này gặp được anh” Lôi Tiếp Nhi nâng tay nâng chân đều quyền rũ chết người, chỉ cần tùy tiện thân mật dựa vào quầy rượu, vấy bọ sát ngựa cơ hồ ko giấu được một mảnh xuân quang của nàng

“Có chuyện gì sao?” Cung Thần Hạo cau mày hỏi

“A.....tôi có thể có chuyện gì? Chẳng qua là muốn gặp gỡ muội phụ, muốn mời anh một ly rượu thôi” Lôi Tiệp Nhi trên mặt treo móc nụ cười đẹp, coi nhẹ sự lạnh nhạt của Cung Thần Hạo

“Muội phụ? Tôi thật ko dám nhận, nếu như tôi ko nhớ lầm, người một nhà các người hình như đều ko thích nàng” Cung Thần Hạo ko nhìn nàng 1 cái, lạnh giọng nói

Lôi Tiệp Nhi vừa nghe hần nói thế, nhất thời cảm thấy việc đi lên chào hỏi là 1 hành động sai lầm, nhưng mà sai thì cũng sai rồi, cũng chỉ có thể làm đến cùng, cười xấu hổ, nàng nói “Ko thích thì thế nào, dù thế nào cũng là 1 người một nhà! Cô ấy gần đây ra sao? Làm chị em phải thân thiết, rảnh rồi còn phải hẹn cô ấy ra ngoài uống chút trà, nói chuyện phiếm đây”

“Ngay từ 3 năm trước, cô ấy và nhà các người đã cắt đứt quan hệ, cho nên hảo ý của cô, tôi thay mặt nàng cảm ơn, còn nữa, tôi nghĩ là bà xã tôi ko rảnh rồi cùng cô uống trà nói chuyện phiếm đâu” Cung Thần Hạo mắt lạnh nhìn nàng, người phụ nữ này ko thể nào có lòng tốt như vậy, nếu như nàng đổi tính thì mặt trời hẳn đã phải mọc phía Tây

Lôi Tiệp Nhi cố nén giận, dịu dàng” Nếu là như vậy, thì thôi” Nói xong, liền héch eo thon, đi về vị trí cũ, nàng sẽ ko buông tha cho cơ hội tốt như vậy, một lát nữa chờ hần đi, nàng sẽ theo sau xe hần

Cung Thần Hạo và Phương Tử Kiệt ngồi được mười phút, liền trả tiền rồi đi, dĩ nhiên, Lôi Tiệp Nhi cũng hướng về ông chủ của nàng nói tiếng “xin lỗi” tìm lý do đi ra ngoài

Lôi Tiệp Nhi dừng xe lại, nhìn vào Cung Thần Hạo trong tòa nhà lớn, ánh mắt híp lại, biết chỗ ở là tốt rồi, xem ra sang năm nàng phải xin nghỉ ở quán rượu, sau đó đến đây thủ chu đãi thô (thủ chu đãi thô: cầm sào chờ nước) , ko hẹn mà gặp, gương mặt nở nụ cười đắc ý, nàng nhún chân ga rồi đi

Cung Thần Hạo đứng trước cửa phòng ngủ, do dự không biết có nên gõ cửa hay không, hiện tại đã 9 giờ rưỡi, không biết nàng đã ngủ hay chưa? Tay, đưa ra rồi lại rút trở về, động tác như thế đã lặp đi lặp lại mấy lượt, rốt cuộc thời điểm hần muốn bỏ cuộc, cửa lại được người mở ra

Lôi Đình vì khác nước, cho nên muốn ra ngoài uống nước, cũng ko ngờ đến gặp mặt hần ở ngoài cửa, nàng kinh ngạc nhìn hần, bốn ngày nay, nàng đã tận lực tránh mặt hần, nhưng cùng ở chung một mái nhà, chuyện gặp nhau là ko thể tránh khỏi người song hai người ko hề nói chuyện với nhau

“Em ra ngoài uống nước” Lôi Đình nói xong, liền lướt qua hần xuống bếp, hần uống rượu, nàng ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người hần

Cung Thần Hạo xoay người, nhanh chóng ôm lấy nàng từ phía sau, dịu dàng nói “Có thể nói cho anh biết, tại sao bốn ngày nay, em ko để ý đến anh? Nếu như anh có làm sai chuyện gì, thì anh có thể sửa” Nàng trốn tránh như thế này sẽ ko thể giải quyết được vấn đề gì, chỉ làm hần thêm bất an

Lôi Đình dùng sức muốn trốn thoát khỏi lồng ngực hần, nhưng phí công vô ích, rũ tay xuống, nàng để mặc hần ôm, nàng giống như thỏ đế, ko dám đối mặt với vấn đề, chỉ biết trốn tránh, nàng tắt di động, mỗi ngày đều ngồi lên cửa sổ nhìn bầu trời ngẩn người, tiểu Huyền Huyền cũng bị nàng đưa đến nhà cũ, bởi vì nàng muốn có thời gian tự hỏi mình, nhưng bốn ngày qua, nàng vẫn chưa có được câu trả lời

“Là bởi vì hần sao? Bởi vì bị hần bắt gặp, nên em mới cảm thấy có lỗi với hần? Em thương hần sao?” Cung Thần Hạo chôn đầu trên vai nàng, cẩn thận hỏi, đối mặt với sự trầm mặc của, hần càng thêm khẩn khoản muốn biết rõ nguyên nhân

Lôi Đình nhắm mắt lại, chậm chậm trả lời “Em thật có lỗi với anh ấy, thật có lỗi, thật có lỗi”

Cung Thần Hạo ôm tay Lôi Đình, hơi dùng sức, tựa như sợ mình buông lỏng tay, nàng sẽ cách xa mình muôn trùng “Em yêu hần sao?”

Lôi Đình lắc lắc đầu “Bởi vì ko thể đền đáp cho Thiên Mạch, nên em mới cảm thấy rất có lỗi với hần, em đã thử tiếp nhận Mạch, muốn yêu hần, nhưng tất cả đều bị anh làm rối loạn, cuộc sống vốn bình yên của em, cũng vì anh, mà tất cả đều rối loạn, tại sao anh cứ xuất hiện trong thế giới em, nếu như ba năm trước đây, anh kí vào đơn ly hôn, vậy thì tất cả mọi chuyện như hôm nay sẽ ko xảy ra, em cũng sẽ ko tổn thương đến hần, hần là một người rất hoàn mỹ, nhưng bởi vì em, hiện tại đã bị tổn thương khắp người” Vừa nói, lệ lại ko ngừng rơi xuống, một giọt, một giọt, rơi xuống tay Cung Thần Hạo

Cảm giác nóng bỏng kia, tràn đầy nội tâm Cung Thần Hạo, buông tay, đặt lên vai nàng, chuyển người nàng lại, để cho nàng đối mặt với mình, sau đó ôm lấy nàng dịu dàng nói “Đúng, tất cả đều là lỗi của anh, nếu như ban đầu anh nhìn thẳng vào cảm giác của mình, mà ko phải trốn tránh nó, thì hiện tại cũng ko xảy ra mấy chuyện này, em cũng sẽ ko rời bỏ anh 3 năm, cho nên mọi chuyện đây đều là lỗi của anh, anh rất xin lỗi”

Lôi Đình giơ tay lên đánh vào ngực Cung Thần Hạo “Tất cả đều là lỗi của anh, tại sao còn muốn trêu chọc em? Tại sao lại ép em về nước? Tại sao? Tại sao?” Vừa khóc vừa nói, tay nàng ko ngừng đánh hần

“Bởi vì anh yêu em, nên ko thể buông tay em được” Cung Thần Hạo rất nghiêm túc nói

Lôi Đình lập tức quên mất nên phản ứng thế nào, mắt mấy giây sau, nàng mới từ trong ngực hần lui ra, ngược mắt nhìn hần, hần vừa mới nói cái gì? Hần yêu nàng? Nàng ko nghe lầm chứ? “Anh vừa nói gì?” Muốn xác nhận lại, nàng hỏi

Cung Thần Hạo đưa tay, đặt lên khuôn mặt nàng, giúp nàng gạt đi nước mắt, thật sâu nhìn thẳng nàng, lần nữa ôn hòa nói “Em ko nghe lầm anh yêu em, sau khi em đi, anh mới phát hiện, vô tình anh đã yêu em cô gái nhỏ này, nhưng mà vẫn ko muốn thừa nhận, bởi vì anh ko bỏ được cái tôi của mình, nên mới tổn thương em, 3 năm em rời đi, anh đã có rất nhiều phụ nữ khác, nhưng ko một ai có thể nắm giữ trái tim anh, cứ mỗi đêm khuya vắng, anh lại nhớ em rất nhiều”

Lôi Đình càng thêm kinh ngạc, mắt mở nhìn hấn, hiện tại hấn đang tỏ tình với nàng sao?

“Ba năm tìm em, kết cuộc, anh cũng tìm được, hơn nữa em lại vì anh sinh ra một đứa con gái thật dễ thương, điều này khiến anh rất vui mừng, trong buổi tiệc, thấy em kéo người đàn ông kia sánh bước, anh thật muốn xông lên đánh hấn 1 trận, nhưng mà anh phải ần nhẫn, bởi vì em sẽ ko thích, anh thừa nhận mình rất hoa tâm, nhưng anh xin hứa với em, phụ nữ của anh sau này, chỉ cần mình em” Cung Thần Hạo đem suy nghĩ trong lòng một hơi nói hết, đúng vậy, yêu một người, là phải nói rõ với nàng, Từ Kiệt nói ko sai

Lôi Đình há hốc miệng, đầu óc lập tức trống rỗng, đối với mấy lời này của hấn, nàng có chút tiêu hóa ko thông, nhưng trong lòng vẫn rất vui, bởi vì hấn yêu nàng, bởi vì từng câu từng chữ của hấn, in hấn thật sâu trong đầu nàng, nàng muốn mãi mãi sẽ khắc ghi giây phút này

Thật lâu.....Lôi Đình mới mở miệng nói “Anh nói những lời này là thật lòng sao?” Không phải nàng hoài nghi, mà nàng chỉ muốn xác nhận lại một lần

Cung Thần Hạo nhìn nàng dùng sức gật đầu “Thật hơn trân châu”

“Em có thể tin anh sao?”Lôi Đình hỏi lần nữa

“Ừ tin anh, anh sau này sẽ chỉ trung thành làm người chồng tốt của em làm người cha biết quan tâm của Tiểu Huyền Huyền thôi” Cung Thần Hạo kiên định trả lời

Lôi Đình giơ tay lên chỉ vào mũi hấn “Được, đây là do anh nói nha! Nói thì phải làm được” Giọng nói mặc dù rất ngang ngược, nhưng nội tâm nàng lại đang sôi lên

“Anh sẽ làm được, bà xã đại nhân, vậy là em phải cùng vị hôn phu đó nói rõ ràng nha?” Cung Thần Hạo lời kéo tay nàng, Lôi Đình lại rơi vào trong ngực hấn

Lôi Đình tựa vào ngực hấn, nghe tiếng tim đập mạnh có lực của hấn, tâm cũng yên bình theo “Hấn là người tốt, rất tốt, nhưng tại sao em hết lần này đến lần khác lại đi yêu một người đàn ông hư đốn hoa tâm như anh”

“Bởi vì đây là nhân duyên trời cao đã an bài, có lẽ hấn đã gặp em sai thời điểm, em đừng tự trách mình, hơn nữa lần trước anh cũng cảm thấy hấn đi cùng cô gái kia rất thích hợp” Cung Thần Hạo dịu dàng nói, đối với Minh Thiên Mạch hấn chỉ có thể nói tiếng xin lỗi, bà xã là của mình hấn, hấn ko thể nào buông tay

“Ngày mai đưa Tiểu Huyền Huyền từ nhà ông trở về đi! Em rất nhớ nó” Lôi Đình cứ thế nói, đối với lời của hấn, nàng lựa chọn ko để ý đến, chờ nàng gặp mặt Minh Thiên Mạch, mới có thể tính tiếp

“Được, nghe lời bà xã đại nhân” Cung Thần Hạo cười nói

“Em muốn uống nước, anh đi ngủ đi!” Lôi Đình rời khỏi ngực hấn, nói

“Bà xã, chúng ta ngủ chung có phải sẽ tốt hơn hay ko.....” Ý tứ của Cung Thần Hạo rất rõ ràng, hấn rất muốn ngủ cùng phòng với nàng

“Không được, anh vẫn còn ở trong thời gian quan sát” Lôi Đình nhanh chóng cự tuyệt

“A! Vậy bà xã đại nhân ngủ ngon!” Cung Thần Hạo nghe nàng trả lời hiển nhiên có chút thất vọng, ai bảo hấn lúc trước hoa tâm như vậy, đây chính là trừng phạt nho nhỏ giành cho hấn

“Ừ, ngủ ngon!” Lôi Đình nói xong, liền đi xuống nhà bếp uống nước, uống nửa ngày mới có chút đỡ khát, thu hoạch ngoài dự kiến này khiến nàng cảm thấy rất xứng đáng, buồn bực mấy ngày nay, tất cả đều cháy thành tro bụi, cả người nàng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều

Nghe hấn tỏ tình với mình, Lôi Đình càng uống nước càng cảm thấy nước rất ngọt, được người mình yêu, yêu lại, cảm giác rất hạnh phúc, tiểu Huyền Huyền, mấy ngày nay ko ở nhà phá phách, nhà trở nên yên lặng rất nhiều, trên mặt hiện lên sự vui vẻ

Nhưng khi nhắc đến Minh Thiên Mạch, nụ cười lại từ trên gương mặt dần dần biến mất, nàng phải tìm thời gian hẹn Minh Thiên Mạch ra ngoài nói chuyện một chút, giọng nói ngang ngạnh đêm hôm đó của hấn cũng đã báo trước rằng hấn tuyệt đối sẽ ko dễ dàng buông tay

Đặt ly nước xuống, lắc lắc đầu, thôi đi, ko suy nghĩ nữa, chuyện gì cũng phải để sau khi trời sáng hấn giải quyết! Vào lúc này nàng rất mệt

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109

Hôm sau

Trong quán cà phê Thiên Vị, Lôi Đình ngẩng đầu ra ngoài cửa sổ nhìn người lui tới, mong chờ người đến, trong đôi mắt chờ đợi của nàng cửa được người đóng lại

Minh Thiên Mạch bước vào , mặc dù biết trước mục đích lần này của nàng, nhưng hắn vẫn phải tới, một thân quần áo trắng tinh, hoa hồng đỏ trong tay hắn lại có vẻ chói mắt lạ thường, theo thói quen, hắn nhìn về cửa sổ bàn số tám, quả nhiên, nàng vẫn ngồi ở vị trí cũ chờ

Minh Thiên Mạch mang theo một chút phiền muộn, ngồi xuống vị trí đối diện nàng, mặc dù gương mặt nàng vẫn như cũ treo mớ nụ cười, nhưng lại ko chân thật, hắn đưa hoa đến trước mặt Lôi Đình , nói "Lúc đi ngang qua tiệm bán hoa, anh cảm thấy hoa rất đẹp , cho nên mới mua một bó"

"Cảm ơn" Lôi Đình cười đặt hoa ở chỗ trống trên bàn, nhìn nam nhân ôn văn nho nhã trước mắt, từ lúc bắt đầu, nàng đã có thói quen lệ thuộc hắn, nhưng cảm giác với hắn ko phải là tình yêu, đối mặt với một người hoàn mỹ như hắn, nàng có thể nói ra những lời thương tổn hắn sao?

"Đợi khi mọi chuyện kết thúc, chúng ta trở về Pháp đi!" Hắn dịu dàng nói, bị nàng lẳng lặng nhìn chằm chằm như vậy, hắn có chút hốt hoảng, sợ nàng mở miệng nói muốn cùng hắn tách ra, những lời đó hắn ko muốn nghe lại lần thứ hai

Lôi Đình nhìn về mắt mong đợi của hắn, lòng cơ hồ đau, nhưng nếu nàng ko đem chuyện nói rõ, như vậy đối với hắn càng ko công bằng, do dự mấy phút, Lôi Đình chậm rãi nói "Thiên Mạch, lần này em hẹn anh ra ngoài, thật ra thì có chuyện muốn nói với anh, em không thể cùng anh trở về Pháp, em không bỏ được anh, em biết rõ hắn là loại đàn ông như thế nào, nhưng em lại một lần nữa vẫn trầm luân, em rất ngốc có đúng hay không? Một người tốt như anh lại ko chọn, hết lần này đến lần khác, chọn lựa loại hoa tâm như hắn, có lúc em tự chửi mình ko biết tranh đấu, rõ ràng đã bị hắn thương tổn sâu như vậy, nhưng vẫn ko thể nào quên được hắn, vẫn như cũ ôm lấy mong đợi đối với hắn, nhưng lần này thì khác, em có thể cảm nhận được sự thay đổi của hắn là thật! Cho nên, Thiên Mạch, thật xin lỗi, em ko thể trở về Pháp cùng anh!"

Lôi Đình nhìn thẳng vào mắt hắn, một hồi nói ra những lời trái tim muốn nói, mặc dù nàng biết lời của mình sẽ tổn thương hắn rất sâu, hắn thật lòng hi sinh, cố gắng duy trì, lại bị một câu xin lỗi vô tình của nàng phủ quyết (*bác bỏ). Thiên Mạch thật xin lỗi, ngàn vạn lần xin lỗi. Nàng hi vọng lần cự tuyệt này sẽ giúp hắn lấy lại tỉnh táo, thu hồi lại tình yêu hắn đã bỏ ra

Cúi đầu, Lôi Đình ko dám nhìn về đôi mắt lạnh lùng kia, ánh mắt lạnh như băng khiến nàng cảm thấy mình đã bóp chết tâm hồn hắn, khiến hắn thương tích đầy mình, tuy chỉ là vô tâm, nhưng _____ sự thật nàng đã tổn thương hắn

Kiên cường,nàng một lần nữa đối mặt hắn, từ trong ánh mắt áy náy của mình nàng có thể nhận thấy thương tâm của người đàn ông hoàn hảo

Minh Thiên Mạch hiểu rất rõ nàng, dự cảm bấy lâu nay của hắn đã trở thành sự thật, hắn cười cười, đúng là một câu nói trào phúng, tại sao nàng có thể nói nhẹ nhàng như vậy,lạnh nhạt tựa như đang bàn bạc về tiết trời , một lần lại một lần hắn bị tổn thương, một phần trăm hi vọng vốn có , vào thời khắc này, toàn bộ đã bể tan tành

"Vậy là em đã chọn hắn" Minh Thiên Mạch nhìn ra ngoài cửa sổ lạnh nhạt nói

"Thật xin lỗi, Thiên Mạch, thật xin lỗi" Lôi Đình chân tay luống cuống nhìn Minh Thiên Mạch, cả người tràn ngập cảm xúc hỗn độn, hai tay dùng sức nắm chặt, đầu ngón tay trắng toát

"A.....thật xin lỗi? Thật xin lỗi sao? Nếu em cảm thấy thật sự có lỗi với anh, tại sao còn lựa chọn hắn" Minh Thiên Mạch tự giễu, câu nói này hắn đã nghe trên dưới trăm lần nên cũng chán ghét, cũng phiền rồi, hắn chẳng qua chỉ hi vọng nàng có thể chỉ nhìn hắn, chỉ để ý hắn

"Thật xin lỗi, Thiên Mạch, em thật lòng ko muốn tổn thương anh, thật xin lỗi"Giờ phút này khi Lôi Đình đối mặt với nàng, nàng cảm thấy hắn rất xa lạ , hắn ngoài mặt mỉm cười, nhưng thật lạnh lẽo, không giống như người đàn ông luôn nở nụ cười ôn hòa, ấm áp như ánh mặt trời, nhưng tất cả mọi chuyện này, đều là do nàng gây ra, nàng có thể trách được ai?

"Không muốn tổn thương, em cũng đã tổn thương rồi, hơn nữa còn là vết thương trầm trọng, không còn một đường sống" Quyết tuyệt nói xong, Minh Thiên Mạch chuyển mắt nhìn vào đôi mắt hốt hoảng của nàng, hiện tại nàng tựa như một đứa bé đã phạm vào một sai lầm lớn, đang chờ hắn tha thứ

Nội tâm Lôi Đình chấn động, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch, hai tay nắm chặt lại thành quyền, nhìn chân mày nhíu chặt của hắn, nàng dịu dàng nói "Em ko cầu xin anh tha thứ, bởi vì đây là lựa chọn của em, em chỉ hi vọng anh có thể quên em đi, coi như chưa bao giờ biết đến em, coi như em chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh"

Lời nói tàn nhẫn từ trong miệng nàng thốt ra, nghe qua lại rất tự nhiên "Em cho rằng một người khi đã yêu khắc cốt ghi tâm thì có thể xóa đi hình bóng của người đó trong kí ức sao?" Giọng nói mang theo thể lương lương vô tận, vô lực, đây chính là mong muốn của nàng sao, muốn hắn quên nàng đi? nếu quả như có thể quên, vậy thì ngay từ lúc hắn đến Paris năm đó, hắn đã quên rồi, chứ không khổ sở chờ đợi như bây giờ

Lôi Đình nhìn thấu tuyệt vọng trong mắt hắn, nhưng bây giờ nàng ko thể mềm lòng, nàng đã níu chân hắn quá lâu, ko thể để cho hắn chỉ để ý đến nàng, như vậy không công bằng, nàng ko thương hắn, đối mặt với câu hỏi của hắn, hiện tại nàng ko trả lời được, trốn tránh, nàng nói "Em...em đi rửa tay" Nói xong, nàng liền đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi (Rin: Đình tỷ chỉ biết trốn tránh, ta rất ghét mặt này của tỷ, ngoài mặt này thì muốn chứng tỏ mình mạnh mẽ, nhưng nội tâm bên trong thì nhút nhát yếu đuối , cũng tại tỷ ko dứt khoát ngay từ đầu mà Thiên Mạch mới khổ, tốt nhất là Mạch ca quên chị ấy đi =.=)

Minh Thiên Mạch đợi nàng rời đi, liền gọi người phục vụ thanh toán tiền, rời khỏi Thiên Vị! Hắn hiện tại, cần yên lặng một chút, nếu tiếp tục cùng nàng tiếp tục đối mặt, hắn ko dám đảm bảo hắn sẽ làm ra cái chuyện gì

Khi Lôi Đình từ nhà vệ sinh đi ra, Minh Thiên Mạch đã rời khỏi, cũng ko nói câu tạm biệt, lần này nàng đã tổn thương hắn vô cùng nặng, đi về chỗ ngồi,

nàng cảm động hồng đỏ lên, đây là lần thứ hai, hẳn tặng hoa cho nàng, nàng nhàn nhạt nở nụ cười

Xoay người định đến quầy rượu tính tiền, nhưng Thiên Mạch đã thanh toán trước, đẩy cửa kiếng ra, nàng ngược mắt nhìn lên bầu trời, ánh sáng chói mắt kia, khiến nàng nhắm mắt lại, lời đã nói ko khiến nàng cảm thấy nhẹ nhõm, mà ngược lại càng thêm nặng nề

Hôm nay, Lôi Tiệp Nhi từ sớm đã canh giữ ở tòa nhà lớn của Cung Thần Hạo mà ngày hôm qua nàng đi theo hắn, biết được, có ý tưởng dĩ nhiên sẽ phải hành động, đây chính là quan điểm của nàng, mà Âu Mị Nhi cũng một bên thúc giục, khiến nàng cũng ko có đường suy nghĩ thêm

Giờ ta nhìn đồng hồ, đã gần mười một giờ, theo lý thuyết, lẽ ra giờ này Lôi Đình phải trở lại rồi đi? Mở cửa xe, nàng đi xuống, nhìn ánh mặt trời nóng bỏng, nàng nhất thời ko thể thích ứng, giương mắt nhìn quanh người đi đường trên con đường bên cạnh, nhưng ko phát hiện được mục tiêu nàng muốn tìm, vừa định lên xe, nàng lại thấy một chiếc xe taxi dừng tại trước cửa ngôi nhà lớn

Lôi Đình trả tiền xe xong, tay phải xách theo một bọc đồ lớn xuống xe, tay trái cầm bó hồng, hôm nay tiểu Huyền Huyền sẽ về nhà, cho nên nàng ghé siêu thị một chút, mua đồ ăn bình thường nó ưa thích cùng sữa tươi, cũng mua một ít thức ăn vì đồ dự trữ trong tủ lạnh ko còn lại bao nhiêu, xoay người vừa định bước vào cổng lớn, lại bị tiếng kêu của người phía sau làm dừng bước

"Tiểu Đình?" Lôi Tiệp Nhi mang theo chút kinh ngạc kêu lên, đi đến trước mặt nàng, rõ ràng nàng cố ý chờ ở đây, nhưng lại làm ra vẻ tình cờ

Lôi Đình quay đầu lại nhìn, cũng có chút kinh ngạc "Lôi Tiệp Nhi?" Tại sao nàng lại ở chỗ này?

"Đúng là em nha! Chị còn tưởng mình nhìn nhầm!" Lôi Tiệp Nhi cười lớn nói, nói dối như vậy nhưng nàng vẫn tỏ ra rất tự nhiên

"Tại sao chị ở đây?" Lôi Đình khẽ cau mày hỏi, đối mặt với sự nhiệt tình của nàng, khiến cho Lôi Đình có chút ko quen

"A! Vốn định gặp một người bạn ở đây, nhưng lại ko ở nhà, vừa định rời đi, lại thấy được em" Lôi Tiệp Nhi nhìn nàng giải thích, lý do này là lý do tốt nhất nàng nghĩ ra từ tối qua

Lôi Đình nhìn nàng có chút ko quen, ko phải nàng rất ghét mình sao? Tại sao lại tiến lên chào hỏi mình? Chẳng lẽ ba năm qua, nàng đã sửa tính? Có điều đây chỉ là suy nghĩ của mình nàng mà thôi, nói thế nào thì nói, nàng cũng được coi là một thành viên của Lôi gia, mặc dù đã cắt đứt quan hệ, nhưng máu chảy trong người nàng vẫn là của Lôi gia

Vì lịch sự, nàng dịu dàng nói "Bạn của chị đã ko có ở nhà, vậy thì chị vào nhà em ngồi chơi một chút, dù sao hiện tại cũng là buổi trưa, nếu như chị ko rảnh thì thôi"

"Được! Hôm nay chị ko có việc gì" Đối với lời đề nghị của Lôi Đình, Lôi Tiệp Nhi rất sáng khoái nhận lời, đây chính là cơ hội hiếm có

Lôi Đình ko suy nghĩ nhiều, về đến nhà Cung Thần Hạo và tiểu Huyền Huyền vẫn chưa về, nàng cầm bó hoa trong tay đặt lên bàn ăn, nói với Lôi Tiệp Nhi "Chị cứ tự nhiên, muốn uống cà phê hay nước trái cây"

"Cà phê" Đáp một tiếng, Lôi Tiệp Nhi bắt đầu quan sát căn phòng đơn giản nhưng rất lớn này, còn có cái áo cưới bắt mắt hấp dẫn ánh mắt của nàng, hiện tại xem ra Lôi Đình sống thật hạnh phúc đi!

Lôi Đình bỏ toàn bộ đồ ăn vào tủ lạnh, mà đồ đông đồ ăn vặt cao chông chát bỏ trong cái rổ chỉ có thể đặt ở bên cạnh tủ lạnh vì tiểu Huyền Huyền sẽ dễ thấy nó, sau đó nàng mới xuống nhà bếp giúp Lôi Tiệp Nhi pha một ly cà phê

"Cà phê của chị" Nói xong, Lôi Đình đặt khay nước trước mặt Lôi Tiệp Nhi, bản thân cũng ngồi xuống

"Cảm ơn" Lôi Tiệp Nhi nói

Lôi Đình có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng, lỡ tai nàng ko nghe lầm chứ? Nàng vừa nói tiếng "Cảm ơn" với mình sao? "Ách, đừng ko khách khí" Lấy lại tinh thần, Lôi Đình có chút mất tự nhiên trả lời

Lôi Tiệp Nhi mở miệng nhấp một hớp cà phê, rất thơm, mùi vị ko tồi, nàng giương mắt hỏi "Em về ko ở nhà sao?"

"Đi làm rồi, trưa hắn ko trở về ăn cơm" Lôi Đình trả lời, một lát nữa nàng còn phải đưa buổi trưa cho hắn

"Xem ra chị đã hỏi em câu hỏi ngu ngốc" Lôi Tiệp Nhi cười hỏi "Hắn đối với em có tốt ko?"

"Ừ, bây giờ hắn đối xử với em rất tốt" Hiện tại nàng rất thỏa mãn, ba năm bỏ đi, cũng xem như là một loại thử thách giành cho nàng và hắn đi

Lôi Tiệp Nhi nhìn nàng nở nụ cười, cảm thấy rất chói mắt, nhưng vẫn ổn định tâm tình, nói "Vậy thì tốt"

"Đúng rồi, ba ra sao rồi?" Lôi Đình vốn ko muốn hỏi, nhưng vẫn ko nhịn được lên tiếng hỏi, dù sao, hắn cũng là ba ruột của nàng, là con gái, nàng cần phải quan tâm hắn một chút

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 110: Bị trói

Lôi Đình nghĩ thế nào cũng ko nghĩ đến, kết quả lại như vậy, điên rồi? Vốn tưởng rằng ba sẽ ko sao, mặc dù ko còn công ty, nhưng ít ra vẫn khỏe mạnh, nhìn lại Lôi Tiệp Nhi, ba năm nay hần chị ấy cũng rất mệt mỏi đi!

"Ba ở đó?" Lôi Đình hỏi

Bệnh viện tâm thần "Giao Ngoại" là một trong những bệnh viện tốt nhất thành phố T, ngoại trừ phải trả khoản phí khá đắt để nằm viện thì nàng còn phải trả thêm mấy khoản phí sinh hoạt khác, mà tất cả gánh nặng này hoàn toàn đều là lỗi của người trước mắt đây, suy nghĩ, hận thù lại hiện lên trong đôi mắt, Tiệp Nhi nâng ly cà phê, dùng sức nắm chặt

Lôi Đình còn đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, nên ko lưu ý đến sự khác thường của chị, hồi lâu nàng mới mở miệng hỏi Lôi Tiệp Nhi "Chị, có thời gian, có thể mang em đi thăm ba?" Kiểu xưng hô này, đã từ rất lâu rồi, nàng ko sử dụng, một lần nữa gọi ra, cảm giác thật thuận miệng

Lôi Tiệp Nhi thu hồi hận ý, nhìn nàng cười nói "Được! Chúng ta cùng đi, ba sau khi thấy em, chắc sẽ rất vui!" Nghĩ thầm, thật là trời giúp mình, nàng còn đang nghĩ cách nên tìm lý do gì hện nó đi ra ngoài, lần này thì vấn đề đã được giải quyết

Lôi Đình cũng cười, đứng dậy nói "Ừ, vậy em đi làm cơm trưa"

"Chị đột nhiên nhớ ra là mình còn có chuyện, đây là số điện thoại của chị, có thời gian thì gọi cho chị nha" Lôi Tiệp Nhi lấy từ trong túi xách ra một tờ giấy nhỏ đưa đến trước mặt Lôi Đình nói, nếu như mục đích đã hoàn thành, thì nàng cũng ko thiết phải ở lại

"Ko ăn cơm trưa rồi về sao?" Lôi Đình nhận tờ giấy

"Lần sau đi" Lôi Tiệp Nhi cười khéo léo từ chối, nói lời tạm biệt, rồi rời khỏi nhà

Đi vào thang máy, nàng rút điện thoại từ trong túi xách ra, bấm số của một phụ nữ

"A lô!"

"Là tôi, chuyện đã ổn thỏa"

"Tốc độ giải quyết thật nhanh"

"Khi thời gian đã được định tôi sẽ thông báo cho cô nữa"

"Được, tôi chờ tin tốt của cô"

Cúp máy, về mặt Lôi Tiệp Nhi mang theo một chút vui vẻ âm ngoan

---

Ban đêm, phố xá lên đèn rực rỡ

Minh Thiên Mạch sắc mặt tối tăm ngồi trong một quán bar uống rượu, trong đầu là hình ảnh của Lôi Đình nói chuyện với hần vào lúc sáng

Rượu, một ly lại một ly bị hần uống vào trong bụng, nhưng ko chút nào say, ngược lại càng uống càng thanh tỉnh, hần giờ phút này mới thấm cái câu "mượn rượu tiêu sầu, càng sầu thêm"

Rượu chảy vào trong miệng, hình ảnh trong đầu lại ko cách nào xua đi

Hần thật đúng là buồn cười, lại hèn mọn yêu nàng như vậy, vì nàng thật tâm yêu, nhưng cuối cùng nàng vẫn lựa chọn Cung Thần Hạo. Tình yêu của hần, sự hi sinh của hần, trong mắt nàng ko đáng giá một đồng, mắt của nàng chỉ nhìn thấy Cung Thần Hạo

Hần thỉnh thoảng vẫn nghĩ, trong cõi đời này, đến tận cùng sẽ tìm được mấy người tri tâm?

Giải cứu nàng khỏi cô độc, cho nàng có cảm giác có thể nương tựa, vậy ko phải sẽ hạnh phúc lắm hay sao?

Nếu như vậy thì, tại sao nàng ko thể tiếp nhận hần?

Nâng tay, hần cầm ly rượu trút toàn bộ vào miệng

Tiêu Ngự Phi bước vào quán rượu, liền chú ý thấy bóng hình quen thuộc, tay vỗ lên vai hắn nói "Thiên Mạch, cậu khi nào mới trở về nước?"

Minh Thiên Mạch nghiêng đầu nhìn về người đàn ông bên cạnh, chưa xót cười "Là cậu sao! Nào, cùng tôi uống một ly, uống rượu một mình thật buồn bực!"

Tiêu Ngự Phi một tay đoạt ly rượu của hắn, nhìn một bàn chất đầy bảy tám chai rượu rỗng không, cũng đủ biết hắn đã uống nhiều bao nhiêu "Cậu say rồi, đừng uống nữa, cậu ở đâu? Tôi đưa cậu về" Nói xong, đặt cái ly ở một bên

"Say sao? Đầu óc tôi còn rất tỉnh táo, tỉnh đến mức nhớ cả từng câu từng chữ của cô ấy" Minh Thiên Mạch âm thầm nói

Tiêu Ngự Phi thấy bộ dạng thảm hại của hắn, cũng biết hắn đã thua, tay vỗ vào vai hắn vuốt vuốt nói "Về đi thôi, tôi đưa cậu về" Lấy tay định đỡ hắn dậy

"Tránh ra" Minh Thiên Mạch lạnh lùng thốt, phui bàn tay đặt trên vai xuống

"Say rồi, trở về ngủ đi, ngày mai sẽ là một ngày tốt đẹp" Tiêu Ngự Phi hoàn toàn ko để ý đến thái độ lạnh như băng của hắn, bởi vì tâm trạng giờ phút này của hắn, Ngự Phi cũng có thể hiểu

"Đừng để ý đến tôi, Ngự Phi" Hắn đẩy bàn tay muốn diu hắn của Tiêu Ngự Phi ra

"Bộ dạng của cậu hiện tại khiến tôi ko yên lòng, cậu sống ở đâu, tôi đưa cậu về" Tiêu Ngự Phi nói, gọi bồi bàn đến tính tiền

"Ngự Phi, chỗ này của tôi rất đau, rất đau, cậu trước tiên đừng động vào tôi, để cho tôi uống say, say thì tốt rồi, say có thể quên tất cả" Nhưng say sẽ hữu dụng sao? Ngoại trừ hắn thì ko người nào biết

"Nếu như cô ấy đã lựa chọn, sao cậu cứ chấp nhất như vậy, thử buông tay, cậu và cô ấy sẽ cảm thấy nhẹ lòng một chút" Tiêu Ngự Phi nói, nên buông tay thì phải quyết tâm, mặc dù rất đau, nhưng nỗi đau chẳng qua chỉ là tạm thời

"A....buông tay? Tại sao tôi phải buông tay?" Minh Thiên Mạch cười lạnh nói, tay dùng sức đập vào bàn, hắn ko cam lòng, tại sao hắn luôn là người phải thối lui, phải nhẫn nhịn

"Thiên Mạch" Tiêu Ngự ko biết nên an ủi hắn thế này, hắn yêu nàng rất sâu, nếu muốn hắn buông tay, hắn là một chuyện rất khó

Ko, hắn ko thể thối lui, Lôi Đình là của hắn, bất kể dùng thủ đoạn gì, hắn cũng phải làm cho nàng trở về bên cạnh hắn, cho dù nàng có hận hắn, hắn cũng tuyệt đối ko nhượng bộ, sau khi quyết định chủ ý, Thiên Mạch mới vừa lòng đứng dậy, lại phát hiện đầu nặng chân nhẹ hẫng, hắn lập tức ngã ngồi tại chỗ, người say, nhưng tâm ko say

Tiêu Ngự Phi thấy hắn nằm trên bàn, lắc đầu một cái, lấy điện thoại ra gọi, sau đó đặt một gian phòng tại quán rượu rồi đưa Minh Thiên Mạch say mèm đi ra khỏi quán bar xa hoa

---

Cung Thần Hạo vừa mở cửa, Lôi Tử Huyền nhỏ bé đã nhanh chân vọt vào phòng, ngọt ngào kêu lên "Mẹ! Tiểu Huyền Huyền trở về này..... mẹ..."

Lôi Đình nghe được giọng nói non nớt của công chúa cũng nhanh chóng từ trong phòng ngủ đi ra ngoài, vừa vịn ghế tiểu Huyền Huyền tại cửa phòng, nàng một tay ôm lấy đứa bé đáng yêu này, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái thật kêu "Mẹ nhớ tiểu Huyền Huyền muốn chết đây!"

Lôi Tử Huyền được nàng ôm cũng cười khanh khách ko ngừng "Tiểu Huyền Huyền cũng nhớ mẹ.....rất nhớ rất nhớ nha!"

Lôi Đình ngồi trên ghế salon, cho nó ngồi lên đùi mình, hỏi "Tiểu Huyền Huyền ở nhà bà nội có nghe lời hay ko?"

"Dạ, tiểu Huyền Huyền rất nghe lời nha! Ông bà có cả ông cố cũng nói tiểu Huyền Huyền là..... là....." bàn tay nhỏ bé gãi đầu, nhưng vẫn ko nghĩ ra cái gì "là cái trái gì đó.....còn nói tiểu Huyền Huyền rất đáng yêu"

Lôi Đình cười nói, cái "cái trái" mà nó muốn nói đến hẳn là trái "vui vẻ" đi, đưa tay điểm nhẹ vào mũi nhỏ của nó "Là trái vui vẻ"

"Đúng, là trái vui vẻ. Tiểu Huyền Huyền là trái vui vẻ!" Lôi Tử Huyền vui vẻ gật đầu nói, ông bà nội cả ông cố đều nói nó rất ngoan nha! Nó rất thích ở chung với họ

"A.... đúng, tiểu Huyền Huyền là trái vui vẻ!" Lôi Đình cười phụ họa

"Em ăn tối chưa?" Cung Thần Hạo đổi trang phục thường ngày xong, đi đến phòng khách hỏi

Lôi Đình nghiêng đầu nhìn hắn, dịu dàng nói "Ăn rồi"

"Vốn định dẫn tiểu Huyền Huyền về nhà ăn cơm, nhưng mẹ nói ít khi về nhà, nên thuận tiện ở lại ăn bữa tối rồi hắn về" Cung Thần Hạo vừa nói vừa ngồi xuống cạnh Lôi Đình, ánh mắt dịu dàng nhìn mẹ con hai người

"Mẹ chắc là ko nhớ xa tiểu Huyền Huyền nên mới muốn giữ hai người ở lại lâu thêm một chút" Lôi Đình cười nói, tình yêu của họ giành cho tiểu Huyền Huyền chỉ có hơn chứ ko kém

"Ba, tiểu Huyền Huyền muốn uống nước trái cây" Lôi Tử Huyền nháy đôi mắt thật to nói với Cung Thần Hạo

"Tuân mệnh, tiểu công chúa, ba sẽ giúp con đi lấy ngay bây giờ" Cung Thần Hạo cười nói xong, liền đứng dậy đi xuống bếp

Bưng nước trái cây từ phòng bếp ra, hần mới chú ý đến bình hoa đặt trên bàn ăn, mà trong bình hoa là một bó hồng đỏ như lửa, nở rộ vô cùng đẹp khiến hần phải nhíu mày theo

"Tiểu công chúa, nước trái cây của con này!" Cung Thần Hạo đặt nước trái cây trước tay tiểu Huyền Huyền, tiểu nha đầu này đang mê xem TV , chương trình hoạt hình "Hi Dương Dương và Hôi Thái Lang" đây là phim hoạt hình nó thích nhất

Lôi Tử Huyền uống một hộp nhỏ nước trái cây, lại đưa ly trả cho Cung Thần Hạo , nhìn hần nói "Ba, cảm ơn ba nha! Tiểu Huyền Huyền hiện tại muốn xem hoạt hình" Vừa nói, tầm mắt vừa quay trở về TV

Cung Thần Hạo đặt ly vào khay trà, xoay người ngồi xuống cạnh Lôi Đình, tay khoác lên vai nàng nhẹ giọng nói "Em mua hoa?"

"Đó là của Thiên Mạch tặng, hôm nay em gặp mặt anh ấy" Lôi Đình ko giấu diếm trả lời, nàng cũng nhìn chăm chú vào TV, cho nên ko nhìn thấy hần chuyển sắc mặt

Nghe nàng lạnh nhạt nói, sắc mặt hần cũng lạnh theo, nhưng ngay sau đó hần lại suy nghĩ một chút, sắc mặt liền chuyển biến tốt hơn "Hai người nói chuyện gì?" Cung Thần Hạo giả vờ ko để ý, hỏi

Trên bả vai đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhè nhẹ, Lôi Đình nghiêng đầu nhìn về Cung Thần Hạo , sắc mặt của hần có chút xấu, nghĩ thầm, hần như vậy là đang ghen sao? Nàng cười cười nói "Ko có nói chuyện gì đâu!"

"A!" Cung Thần Hạo thấy nàng ko muốn trả lời, gương mặt vẫn vui vẻ, tâm trạng lập tức chìm xuống phần nữa, hần dời tầm mắt về TV

Lôi Đình thấy hần như vậy, nụ cười trên mặt lớn hơn, đầu tựa vào ngực hần, chậm chậm nói "Là em hẹn anh ấy ra ngoài vì có một số việc cần phải hai mặt một lời, Hạo, em đã tổn thương Thiên Mạch , từ chối tình yêu thực lòng của anh ấy"

Tay đặt lên mặt nàng, để cho nàng gần sát mình, hần biết nàng ko muốn tổn thương Thiên Mạch "Em ko sai, hần sẽ tìm được hạnh phúc của hần" Lời an ủi này hần biết ko thuyết phục, nhưng hần chỉ hi vọng nàng đừng tự trách mình quá mức

"Thiên Mạch sẽ hạnh phúc đúng ko?" Lôi Đình hơi ngước đầu, nhìn hần hỏi

Cung Thần Hạo cũng cúi đầu, tầm mắt hai người giao nhau, dịu dàng nói "Hạnh phúc, hần sẽ hạnh phúc"

Nghe hần nói như vậy, nàng cũng dần an tâm, ko nói gì thêm . Tiểu Huyền Huyền đang xem hoạt hình, khanh khách cười, xem ra nó rất thích bộ phim hoạt hình này

Hai ngày bình lặng trôi qua, điện thoại của Minh Thiên Mạch luôn trong trạng thái tắt máy, muốn đến nhà Đồng tìm hần, nhưng khi đứng trước cửa nàng luôn chùn bước

Hôm nay, tiểu Huyền Huyền được Hạo mang đến công ty, tiểu nha đầu kia luôn đòi muốn đi cùng, nói muốn đến xem nơi làm việc của ba, còn hứa là sẽ ko làm phiền đến công việc của ba, Lôi Đình mới đồng ý để nó đi, sau khi nhau buổi trưa hẹn cùng nhau ăn trưa xong

Nhìn đồng hồ nơi cổ tay, cũng mới hơn 9 h một chút, thời gian vẫn còn nhiều, nàng suy nghĩ cầm điện thoại đi động bấm một số

Lôi Đình nghe được đầu dây bên kia đã nhận cuộc gọi, nói "A lô, chị, là em"

Lôi Tiếp Nhi không ngờ đến nàng lại gọi điện thoại cho mình, lập tức từ trên giường đứng dậy, đợi hai ngày, rốt cuộc điện thoại cũng đã gọi tới, dịu dàng hỏi "Tiểu Đình! Có chuyện gì ko?"

"Chị, hôm nay em có thời gian , muốn cùng chị đi thăm ba" Lôi Đình nói , nghĩ thầm, sau khi thăm ba xong sẽ trực tiếp đến công ty, thời gian cũng vừa vặn

"Ừ, được, 20 phút nữa em xuống lầu, chị sẽ sắp xếp người khác lái xe đón em" Lôi Tiếp Nhi trả lời, trên mặt nở nụ cười kế hoạch được như ý

"Vậy chị ko cùng đi sao?" Lôi Đình hỏi

"Hiện tại chị có chút việc, một lát nữa chúng ta gặp nhau ở bệnh viện đi!" Lôi Tiếp Nhi vội có nói

"A! Vậy cũng được!" Lôi Đình ko cảm giác được có chuyện gì bất bình thường, cúp điện thoại

Lôi Tiếp Nhi sau khi nói chuyện với Lôi Đình xong, lại bấm số của Âu Mị Nhi.... ..

20 phút sau, Lôi Đình cảm thấy ra khỏi cửa, mới vừa ra khỏi tòa nhà lớn, đã thấy một chiếc xe màu đen dừng ở trước mặt nàng, gõ nhẹ vào cửa , cửa sổ xe mở ra, nàng hỏi người tài xế mang kính đen "Là chị tôi nhờ anh đến đón tôi sao?"

Người đàn ông mang kính đen ko trả lời, chẳng qua chỉ gạt đầu một cái, Lôi Đình mở cửa xe, ngồi ở chỗ phía sau

Ngồi trên xe , hai người ko chuyện trò gì, khi xe đã chạy được một tiếng đồng hồ, Lôi Đình ko nhận được hỏi "Cho hỏi, còn bao lâu mới đến bệnh viện?" Nàng nhìn về cửa sổ, ở đây hẳn là vùng ngoại ô

Ko nghe được câu trả lời, trong lòng cũng bắt đầu lo lắng "Anh tài xế, còn bao lâu mới đến bệnh viện?" Nàng lập tức cao giọng hỏi lần nữa

Nhưng người đeo kính vẫn ko phản ứng, xe càng băng băng chạy về hướng núi, thì bất an trong nàng càng sâu hơn

"Này! Anh muốn đưa tôi đi đâu? Chị tôi ko có nói rõ địa chỉ của bệnh viện sao? Tôi muốn đi đến bệnh viện tâm thần "Ích Nguyên" " Lôi Đình kêu lên

"Nói đúng hơn, là cô nhớ nhầm chỗ" Người đeo kính giọng Đông Bắc nói rất đơn giản

"Nhớ nhầm?" Nhất thời ko phản ứng kịp, Lôi Đình ngẩn người "Ko thể nào, tôi nhớ rất rõ" Nàng cứng rắn nói, nàng ko thể nào nhớ lầm

"Bệnh viện thì ko sai, sao là nơi cô ấy muốn đưa cô đi ko phải là bệnh viện"

Có ý gì? Chẳng lẽ chị ta cố ý lừa mình? Lôi Đình kinh ngạc nhìn về người mang kính đen "Các người muốn làm gì? Tại sao chị ấy lại gạt tôi?"

"Vậy thì phải đi hỏi cô ta" Người đeo kính cười chế giễu . Hướng về phía ngoài cửa sổ ko biết vậy thứ gì

"Các người bắt tôi làm gì gì? Tôi ko có tiền"

"Tôi ko biết, tôi chỉ phụng mệnh làm việc"

Lôi Đình im lặng ko nói thêm lời nào? Tại sao lại bắt cóc nàng? Nàng nên làm gì bây giờ? Người mang kính đen này ko trói nàng, nàng có nên nhảy xuống xe ko? Ko được, nhảy xuống, ko chết thì cũng mất nửa cái mạng, nàng ko có gan làm chuyện đó

Ko biết qua bao lâu, xe rốt cuộc cũng ngừng lại tại một đoạn đường vắng vẻ

"Nhanh lên, xuống xe!" Người đeo kính đen đẩy nàng xuống xe, dắt tay nàng đi về phía trước

Đi về phía trước khoảng chừng hơn mười mét, là một chiếc xe BMW thể thao màu đỏ đang đỗ , Lôi Đình cau mày ngắm nhìn chiếc xe kia

"Này! Tôi đem người mang đến, một trăm vạn cô đồng ý cho tôi đâu?" người đeo kính đen gõ cửa sổ xe, nói to

Cửa sổ hạ xuống ước chừng 5 cm, một giọng nữ từ bên trong truyền ra "Một trăm vạn ở chỗ này, anh vào lấy đi!"

Người đeo kính ko nghi ngờ gì, một tay dắt tay Lôi Đình, một tay mở cửa, khom người bước vào buồng lái

"A.... .." Đột ngột, cả người của người đeo kính đen run lên, bàn tay nắm tay Lôi Đình buông ra, cả người loạng choạng lui xuống hai bước, sau đó té xuống đất, trên ngực đã cắm một con dao

Lôi Đình thét chói tai, nàng bị dọa sợ đến mức phải lùi về sau vài bước, xoay người định bỏ chạy

"Lôi Đình, trên tay tôi có súng" Cô gái lạnh lùng nói

Lôi Đình cứng đờ người, ko dám động

"Được rồi, hiện tại, cô muốn tự mình ngoan ngoãn bước vào, hay là muốn tôi nổ súng vào đầu cô? Tôi phải nói cho cô biết, nếu như phải lựa chọn cô nên sống hay chết, thì tôi vẫn thích cô chết hơn!" Cô gái nói tiếp

Lôi Đình liếc nhìn người đeo kính đen co quắp dưới mặt đất, trên ngực hằn máu đã loang thành một vệt đỏ sẫm, mà vận mệnh của nàng thì sao? Sợ rằng là lành ít dữ nhiều!

Vì Tiểu Huyền Huyền, vì Hạo, nàng nhất định phải còn sống, do dự một chút, nàng ngồi vào xe

"Là cô!"

Tập đoàn Cung thị, văn phòng làm việc của tổng giám đốc

"Ba! Ba suốt ngày bận rộn, tiểu Huyền Huyền thật nhàm chán!" Đây là lần than thở thứ 234 của Tiểu Huyền Huyền, sách giành cho con nít nó đã xem xong hết rồi, nó bây giờ đang ngồi trên ghế salon, mở to mắt, nhìn Cung Thần Hạo bận rộn trên bàn làm việc bên cạnh

Cung Thần Hạo buồn cười ngẩng đầu lên, nói với nó "Sáng sớm là ai đòi ba phải dẫn đi làm cùng? Hiện tại đã biết chán rồi sao?"

"Ba! Lần sau tiểu Huyền Huyền sẽ ko bao giờ.... .....cùng ba đi làm!" Lôi Tử Huyền bĩu môi nói, qua lần này, nó thà ở nhà với mẹ còn hơn

"Hiện tại mới mười giờ rưỡi, mẹ con phải hơn mười một giờ mới về, tiểu Huyền Huyền đợi một chút nha!" Cung Thần Hạo nói, đáp trả nó bằng ánh mắt "con tự mình chơi đi", sau đó lại tiếp tục công việc của hắn

Lôi Tử Huyền từ trên ghế salon tuột xuống, đi đến bên cạnh Cung Thần Hạo kéo hắn nói "Ba! Ba chơi cùng với tiểu Huyền Huyền đi! Tiểu Huyền Huyền rất chán!" gương mặt đáng thương nhìn Cung Thần Hạo

Cung Thần Hạo buống xấp tài liệu trong tay, cúi đầu nhìn bé con bên chân, nhẹ ôm nó vào ngực "Được, ba cùng chơi với tiểu Huyền Huyền"

"Tiểu Huyền Huyền biết ba tốt với tiểu Huyền Huyền nhất mà!" Lôi Tử Huyền cười híp mắt, chu cái miệng nhỏ nhắn, hôn lên mặt Cung Thần Hạo

"Tiểu Huyền Huyền, chỉ bằng ba gọi điện thoại cho mẹ, để mẹ đón con sớm một chút, thế nào?"

"Dạ!" Lôi Tử Huyền lanh lợi gật đầu

Cung Thần Hạo cầm điện thoại lên bấm dãy số đã sớm nhớ rõ trong lòng, nhưng mà đợi thật lâu, điện thoại vẫn ko có người nhận, cúp máy, hắn lại gọi về nhà, điện thoại ở nhà vẫn ko có ai nhận, trong lòng cảm thấy có chút bất an mơ hồ

Để điện thoại xuống, Cung Thần Hạo nói với tiểu Huyền Huyền "Mẹ ko nghe điện thoại, chắc là đến công ty rồi"

"A! Vậy ba cùng với tiểu Huyền Huyền chơi trò côn trùng bay đi, có được hay ko?" Lôi Tử Huyền ngược cái đầu nhỏ, hỏi

"Ừ, ba chơi với con, chúng ta vừa chơi, vừa chờ mẹ!" Cung Thần Hạo gạt bỏ bất an, chắc là hắn đã suy nghĩ quá nhiều

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Bị trói

"Các người.... .....tại sao các người muốn làm như vậy?" Lôi Đình vừa sợ vừa khó hiểu, thật ko hiểu nổi hai kẻ trước mắt này, tại sao lại làm như vậy

Lôi Tiệp Nhi là chị ruột của mình, tại sao chị ấy lại đối xử với mình như vậy? Trước đây ko phải là chị ta đã chịu nhận mình rồi sao? Chẳng lẽ chị ấy làm tất cả mọi chuyện, chỉ vì muốn mình cắn câu?

Âu Mị Nhi? Người phụ nữ xinh đẹp này, ko quen biết gì mình, chẳng lẽ chỉ vì một chút xúi xục đột mà đáng để cho cô ta dùng thủ đoạn ác độc như vậy trả thù sao? Cô ta ko đúng là đáng sợ!

"Lôi Đình, tôi đã nói tôi muốn cô phải trả giá thật thê thảm, cái này chẳng qua chỉ là khúc dạo đầu" Âu Mị Nhi áp sát mặt Lôi Đình, tàn nhẫn nhìn gần nàng, nàng hiện tại có vẻ rất hoảng sợ, thật khiến cho mình thoải mái

"Tại sao cô phải làm như vậy? Cô có biết giết người là phạm pháp hay ko, nếu như chỉ bởi vì mâu thuẫn nhỏ nhỏ giữa chúng ta, mà cô dẫn thân vào con đường tội phạm, như vậy có đáng ko?" Lôi Đình hiện tại rất khó tin, người phụ nữ này lại ngu ngốc đến mức chỉ vì một chuyện nhỏ nhất như vậy mà ko tiếc giết người bất cớ

"Câm miệng" Lôi Tiệp Nhi ở bên kia lạnh lùng ra lệnh. Nàng bây giờ hận nhất là cái giọng điệu thuyết giáo đó của nó, hiện tại nàng chỉ là con dê núi mặc cho người chém giết, ko có chút quyền lực nào

Âu Mị Nhi ra lệnh cho tài xế lái xe, lạnh lùng quay mặt qua một bên, nhắm mắt lại, tạm thời ko muốn nhìn thấy gương mặt đó

"Chị, em thật ko hiểu tại sao chị lại như vậy, em cho là chị đã tiếp nhận em, cho nên mới bỏ qua những chuyện trước kia, bởi vì chúng ta là người một nhà, chảy chung một dòng máu" Lôi Đình nhìn về phía Lôi Tiệp Nhi trầm giọng nói, nàng thật ko hiểu

"Tôi sẽ để cho cô hiểu, nhưng mà ko phải là lúc này, hiện tại cô câm miệng lại cho tôi!" Lôi Tiệp Nhi âm độc trừng nàng, lại khôi phục điệu bộ lúc trước

Lôi Đình rung mình một cái, im lặng ko dám nói nữa. Từ cặp mắt âm độc kia, Lôi Đình biết rõ Lôi Tiệp Nhi muốn nàng phải chết! Chỉ có nàng vẫn vọng tưởng cùng chị hòa thuận chung sống, thật buồn cười

Sợ hãi trong nháy mắt che mất lý trí, nàng ko cách nào khống chế cơ thể đang bắt đầu phát run của mình, nước mắt trào ra, roi thẳng xuống đất

Hạo.....Hạo.... .....cứu em... ..

Âu Mị Nhi cau mày nhìn nàng, Lôi Đình sợ hãi, Lôi Đình khóc, khiến cho tâm tình của Âu Mị Nhi cũng dâng cao vô hạn, nàng muốn chỉ là như vậy, chỉ có như vậy, nàng mới càng thêm vui vẻ

"Xem lại một chút bộ dạng hiện tại của cô đi? Ko phải cô cao ngạo lắm sao? Ko phải miệng lưỡi cô bén nhọn lắm sao? Thế nào? Hiện tại ko cao ngạo nữa à" Âu Mị Nhi đùa cợt nói

Lôi Đình ngừng rơi lệ, ngược mắt nhìn Âu Mị Nhi lạnh giọng nói "Cô cho rằng hiện tại tôi nên nói cái gì? Tôi đã bị cô trói, nếu nói thêm chỉ là nói nhảm, chỉ bằng tiết kiệm sức lực" Đúng vậy, chính là như vậy, Lôi Đình, đừng hoảng hốt, Hạo sẽ đến cứu mình, anh ấy nhất định sẽ phát hiện mình biến mất, nhất định sẽ đến tìm mình, hiện tại mình phải tỉnh táo, phải kiên cường

Âu Mị Nhi nâng tay kèm ở cằm Lôi Đình, trên khuôn mặt con nít, nước mắt đã loàn đầy, trong cặp mắt ngấn lệ kiên cường ánh lên tia xem thường, khiến Âu Mị Nhi cảm thấy rất khó chịu, sức lực trên tay cũng tăng thêm "Bản thân tôi muốn nhìn một chút, xem cô mạnh miệng hơn hay cơ thể cô cứng rắn hơn!" Nói xong, cánh tay kèm cằm Lôi Đình vùng lên, Lôi Đình mất trọng tâm, ngã về phía cửa xe

Nhìn đau, bò dậy, nàng ko được nhượng bộ, ko được chảy nước mắt, nâng tay, nàng lau đi nước mắt đang rơi, sau đó lại ngồi thẳng người, chờ đợi Hạo đến cứu

Lôi Tiếp Nhi vẫn ngồi thờ ơ lạnh nhạt một chỗ, tựa như người ngồi đối diện ko phải là em gái của mình, mà là kẻ thù của nàng, nàng hận ko giết chết nó ngay bây giờ, cho nên bất kể Âu Mị Nhi giờ thủ đoạn gì đối phó với nó, nàng tuyệt đối sẽ ko có ý kiến

---

"Ba, đã mười hai giờ rồi, sao mẹ còn chưa đến?" Lôi Từ Huyền ngồi trên đùi Cung Thần Hạo, bàn tay nhỏ bé đùa giỡn cà vạt của hấn, nhỏ giọng hỏi

Cung Thần Hạo nâng cổ tay nhìn đồng hồ, trong lòng cũng cảm thấy kì quái, cảm điện thoại di động lên lại bấm số của nàng, nhưng đến khi nghe được giọng nói ngọt ngào của tổng đài viên, thì hấn lại cúp máy

"Chúng ta đợi một chút, chắc mẹ bị kẹt xe" Cung Thần Hạo đưa tay vuốt đầu nó nói, bất an trong lòng càng thêm nặng, ko phải trên đường đi nàng đã gặp sự cố gì rồi chứ? Nhưng hấn vẫn muốn suy nghĩ theo chiều hướng tốt, chắc là Đình nhi ra đường quen mang theo điện thoại, hiện tại chắc là đang trên đường đến

"A! Nhưng mà ba, tiểu Huyền Huyền đói bụng.... ..tiểu Huyền Huyền muốn ăn cơm.... .." Lôi Từ Huyền ngược đầu nhỏ, tội nghiệp nhìn Cung Thần Hạo

Cung Thần Hạo cúi đầu, nhìn khuôn mặt đáng yêu cười nói "Tiểu Huyền Huyền ngoan! Chúng ta chờ mẹ đến, rồi cùng nhau ăn cơm, lúc đó tiểu Huyền Huyền muốn ăn cái gì cũng được"

Lôi Từ Huyền chìa ra ngón tay út, miệng nhỏ nhắn chu lên "Vây.... ..ba phải ngoắc tay với tiểu Huyền Huyền nha! Một lát nữa tiểu Huyền Huyền muốn ăn kem ly"

"Ha ha.....được, ngoắc ngoắc tay" Cung Thần Hạo cười nói xong, đưa ngón út nơi tay trái cùng tiểu Huyền Huyền ngoắc tay

"Ngoắc ngoắc tay.... ..ba ko được đổi ý nha!" Lôi Từ Huyền cười hi hi nói

"Ừ, ba ko đổi ý" Cung Thần Hạo nói

Một canh giờ sau, Cung Thần Hạo ko chờ được nữa, gọi vô số cuộc gọi về nhà, cũng ko có người nhận, sau đó lại trực tiếp gọi cho số nhà cũ

"A lô, mẹ, là con"

"Hôm nay có về nhà ăn cơm ko?" Liễu Tình nhận được cuộc gọi của hấn thì vui vẻ vô cùng, hỏi

"Mẹ, Đình nhi hôm nay có về nhà ko?" Cung Thần Hạo hỏi

Liễu Tình hơi nhú mày, cẩn thận hỏi "Tiểu Đình?! Ko có! Hai người các con lại gây gỗ?"

"Ko có, mẹ, nếu Đình nhi ko trở về vậy con cúp máy trước" Tâm tình Cung Thần Hạo chìm xuống, nàng đi đâu?

Liễu Tình thấy hấn vội vàng cúp máy, trong lòng lại suy nghĩ sâu hơn, tự hỏi "Hạo nhi, con và tiểu Đình thật ko gây gỗ?"

"Thật, ko có, con gọi điện thoại cho cô ấy ko được, nên cho là Đình nhi trở về nhà cũ, con nghĩ cô ấy và bạn bè đã đi dạo phố" Cung Thần Hạo tìm có trả lời, hấn ko muốn để cho mẹ hấn phải lo lắng

Liễu Tình nghe xong vẫn ko an tâm, nói "Như vậy sao! Mẹ còn tưởng hai con lại gây gỗ, ko sao là tốt rồi, đúng rồi, rảnh rồi thì ghé qua ăn bữa cơm, mấy người già chúng ta ở nhà cả buổi chiều, rất chán!"

"Con biết, vậy mẹ, con cúp máy!" Cung Thần Hạo nói

"Ừ" Liễu Tinh ứng tiếng trả lời liền cúp điện thoại

Cung Thần Hạo nghe được mấy tiếng "tút , TUT" , mới để di động xuống, lật danh bạ tìm số của Tô Khải Nhân, bấm

"A lô? cho hỏi ai vậy?" Hiên nhiên là một người đang ngủ say, đột ngột bị đánh thức nên giọng nói có chút khó chịu

"Là tôi, Cung Thần Hạo"

"Cung Thần Hạo là ai?" Tô Khải Nhân nằm trên giường, ánh mắt ko mở, nằng vừa ngủ được mười mấy phút đồng hồ, liền bị điện thoại đánh thức, đầu vẫn còn trong trạng thái nghỉ ngơi, chưa kịp vận hành, trong đầu chợt lóe lên, Cung Thần Hạo? Chồng của tiểu Đinh, mở choàng mắt "A, anh chồng play boy của tiểu Đinh, xin hỏi anh gọi đến đây có ý kiến gì?"

"Đinh nhi có ở chỗ của cô hay ko?" Cung Thần Hạo đối với những lời chế giễu của kia ko thèm để ý

Tô Khải Nhân nghe hần hỏi như vậy, buồn ngủ hoàn toàn biến mất, ba năm trước hần cũng gọi điện thoại hỏi han tiểu Đinh có ở cùng nằng như vậy, hiện tại lại hỏi tiếp "Bà xã của anh ko phải ở cùng anh sao? Sao lại gọi đến chỗ tôi" Chẳng lẽ hần lại làm chuyện gì có lỗi với tiểu Đinh , sau đó tiểu Đinh lại chạy trốn?

"Cô ấy có ở đó hay ko?" Cung Thần Hạo hỏi lần nữa

"Ko có ở đây, cô ấy và anh thế nào?" Tô Khải Nhân có chút lo lắng hỏi

" Nếu ko có ở đó , vậy thì tôi cúp máy, thật xin lỗi, làm phiền cô nghỉ trưa" Cung Thần Hạo lịch sự nói xong, liền cúp điện thoại, ko có ở cùng nhau? Vậy thì cô ấy rốt cuộc đi nơi nào

"Ba, mẹ có đến ko?" Lôi Từ Huyền chớp mắt to , hỏi , nó căn bản ko hiểu được nỗi hốt hoảng của Cung Thần Hạo vào lúc này

"Mẹ đi dạo phố cùng bạn bè rồi, hiện tại ba dẫn tiểu Huyền Huyền đi ăn , sau đó chúng ta về nhà" Cung Thần Hạo nhìn tiểu Huyền Huyền nói

"Có thể ăn com.... hi hi.....có thể ăn com rồi....." Lôi Từ Huyền vui vẻ vỗ tay , bụng của nó đã đói lâu rồi, đã sớm muốn ăn com, nhưng vì phải đợi mẹ, nên đành cố nhịn

Cung Thần Hạo thấy nó cười thật vui vẻ, làm hần cũng muốn cười, nhưng cười ko nổi, lòng tràn đầy lo âu cho Lôi Đinh

---

"Thiên Mạch , em ko muốn trở về!" Úc Tiêm Nhi lôi kéo thanh vịn cầu thang, nói với Minh Thiên Mạch

"Anh đã giúp em đặt vé máy bay rồi, ba giờ bốn mươi chiều" Minh Thiên Mạch nhìn nằng trầm giọng nói, hần chịu đựng đủ rồi, hần cần chính là yên lặng, mà nằng mỗi ngày lại bên tai hần náo loạn, quan trọng nhất, là hần ko muốn nghe bất kì câu nào mắng Lôi Đinh từ miệng nằng

"Anh ko đi, em cũng ko đi, Thiên Mạch ca" Úc Tiêm Nhi ánh mắt mang theo tia cầu xin, nằng chẳng qua chỉ là muốn ở bên cạnh hần, chăm sóc hần mà thôi, tại sao chỉ một yêu cầu nhỏ như vậy, hần cũng ko cho phép

"Em nhất định phải đi" Minh Thiên Mạch ko cho phép từ chối

"Minh Thiên Mạch, anh đừng như vậy, người phụ nữ kia đã có chồng, tại sao anh còn chấp nhất như vậy, cô ta là một cô gái hư, ko xứng được anh yêu, chỉ có em, em mới yêu anh thật lòng" Úc Tiêm Nhi lệ nóng chảy xuống, nằng ko muốn trở về nước Pháp, nằng muốn ở cạnh hần

"Anh ko phép em nói cô ấy như vậy, cô ấy là một cô gái tốt, chẳng qua là yêu nhầm người, đợi đến khi Lôi Đinh suy nghĩ cẩn thận, cô ấy sẽ trở về bên cạnh anh, còn về phần tình yêu của em, anh ko thể nhận, xin thu hồi" Minh Thiên Mạch lạnh lùng nhìn nằng nói, hần ko cho phép bất kì kẻ nào phi báng Lôi Đinh

"Cô ấy sẽ ko quay về, chẳng lẽ chuyện ở khu vui chơi lần trước, anh chưa nhìn thấy rõ sao? Cô ấy và chồng mình hiện sống rất tốt, người nhà họ nhìn qua rất hạnh phúc, mà anh vẫn còn ngây ngô muốn cô ta trở về bên cạnh mình, rốt cuộc cô ấy có điểm gì tốt?" Úc Tiêm Nhi khóc kêu lên, nằng và hần thật giống nhau, yêu người ko yêu mình, còn hi vọng người ta có thể đáp trả lại tình cảm của mình

Minh Thiên Mạch buông tay nằng ra, nằng đã nói trúng chỗ đau của hần, Lôi Đinh sẽ ko quay về, lần trước gặp mặt, nằng đã phân rõ giới tuyến giữa hai người, nhưng hần sẽ ko buông tay, tuyệt đối sẽ ko buông tay, ngược mắt nhìn đôi mắt ngấn lệ của Úc Tiêm Nhi, hần nói "Cô ấy sẽ trở về bên cạnh anh, mà cho dù cô ấy có ko muốn quay về, anh cũng sẽ làm cho cô ấy trở về bên cạnh mình, cho dù Lôi Đinh có hận anh, anh cũng muốn để cô ấy ở bên cạnh mình, cho nên, em trở về Pháp đi, nơi này ko phải là nơi em nên đợi"

Úc Tiêm Nhi ngây ngẩn cả người, bị mấy lời này của hần làm cho kinh ngạc, hần nguyện lòng vì Lôi Đinh chung tình, cũng ko muốn thay đổi tình cảm, tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng rồi, tình yêu của nằng bé nhỏ như vậy, nên ko được coi trọng , nằng cần gì phải vì hần thương cảm, mà thương tâm

Giờ ta phủ lên mặt hần, lau nước mắt trên mặt, nằng nói "Em thua, thua tình yêu của anh giành cho cô ấy"

Minh Thiên Mạch ko trả lời, xách hành lý bước ra cửa, hiện tại hắn ko cần dư thừa ngôn ngữ, nàng hiểu rõ thì tốt rồi, như vậy hắn có thể buông tay, làm chuyện hắn muốn làm

Nàng thua trước hắn, chứ ko thua trước người phụ nữ kia, đi theo hắn ra khỏi phòng, một lần đóng cửa lại, chỗ ở này ở ko bao lâu, nhưng nàng rất thích, mặc dù là nhà ở của đàn ông, nhưng lại rất sạch sẽ, trang hoàng bên trong cũng rất có phong cách, mà quan trọng hơn là rất yên tĩnh

"Thiên Mạch ca, em thua anh nha, ko phải là thua người phụ nữ kia, nếu như có một ngày anh buông tha cho tình yêu giành cho cô ấy, xin nhớ kỹ, vẫn còn có em, em sẽ chờ anh một năm, một năm trôi qua, em sẽ ko đợi thêm nữa, còn nữa, đừng quá mức cưỡng cầu, sẽ bị tổn thương, mà dù là anh hay là cô ấy, tổn thương như vậy có đáng giá ko ? " Úc Tiêm Nhi nhìn lại Minh Thiên Mạch ở phía sau mình đang đặt hành lý xuống, nói

Tổn thương?

Minh Thiên Mạch ngừng lại một chút, lại tiếp tục động tác tay, cho dù có bị tổn thương hắn cũng ko tiếc, đóng hòm xe phía sau lại, hắn nói với nàng "Lên xe đi! Hiện tại hai giờ rưỡi rồi" Nói xong, liền xoay người lướt qua sườn xe, bước vào chỗ ngồi của tài xế, ngồi lên

Úc Tiêm Nhi ko thấy hắn trả lời, cũng trực tiếp lên, nàng biết hắn đang trốn tránh, nhưng hiện tại trốn được, sau này thì sao? Trước sau gì cũng phải đối mặt, nhàn nhạt cười lắc đầu một cái, nếu đã quyết định buông tay, nàng ko nên so đo quá nhiều, nàng vừa suy nghĩ vừa đi lên vài bước, mở cửa xe ra, ngồi lên

---

"Đi vào!" Âu Mị Nhi cầm súng lục áp sát vào Lôi Đình

Lôi Đình hai chân phát run, chống đỡ cơ thể run rẩy bước vào ngôi biệt thự nhỏ trong rừng, nàng lớn như vậy, nhưng đây là lần đầu tiên thấy súng, cũng là lần đầu tiên thấy cảnh giết người

Lôi Tiệp Nhi đi theo phía sau nàng, chỉ Âu Mị Nhi dùng sức đá một cái vào Lôi Đình phía trước, một giây tiếp theo, thân thể nàng nghiêng về phía trước, "bịch" một tiếng ngã nhào trên sàn. Lôi Tiệp Nhi chỉ nhú mày nhìn, ko có một lời dư thừa nào

Âu Mị Nhi đi lên trước giẫm lên lưng Lôi Đình, ngồi xổm người, lấy tay nắm lấy tóc Lôi Đình, cười vô cùng mê hoặc, nói "Ngã một cái, có thoải mái ko? Chắc... chắc.... khóe miệng cũng chảy máu rồi, té như vậy thật ko lịch sự" Vừa nói sức lực nơi chân cũng tăng lên

Đau, thật đau! Lôi Đình dùng sức cắn môi, ko để cho mình kêu thành tiếng, nàng ko quan tâm môi bị cắn đến bật máu vẫn cố nén đau, nếu lên tiếng kêu đau, chỉ làm Âu Mị Nhi thêm đắc ý

"Quả là một cô gái kiên cường, xem ra cô ko đau phải ko?" Âu Mị Nhi dờn chân, thu súng lục lại, đưa tay nắm lấy tóc Lôi Đình, để nàng nhìn chăm chăm vào mắt mình "Thế nào? Chưa đau sao?"

Lôi Đình cảm giác da đầu mình như đang bị róc ra, lưng đau, mặt cũng đau, cả đầu cũng đau, đau đến mức khiến nàng gần như mất đi cảm giác, nhưng Lôi Đình vẫn nhịn được, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ gần như "biến thái" này, cô ta ghi hận chỉ vì một chuyện nhỏ xiu, hơn nữa còn làm ra những chuyện phạm pháp, thật đúng là đồ ngốc, trong lòng nghĩ như vậy, Lôi Đình cảm thấy bớt đau hơn một chút

"Chát" Một tiếng, tay trái Âu Mị Nhi vung lên má Lôi Đình, khuôn mặt của Lôi Đình nhất thời đỏ lên "Ánh mắt của cô quả thật làm cho người ta chán ghét" Vừa nói, tay phải nói lỏng ra, sau đó vỗ tay một cái, đứng thẳng người, đứa con nhìn người trên mặt đất

Đầu, lại một lần nữa đụng vào sàn nhà, Lôi Đình nghĩ thầm, nhất định là u một cục lớn rồi

Âu Mị Nhi xoay người nói với Lôi Tiệp Nhi "Hôm nay tôi chơi đã đủ, cô muốn làm thế nào thì làm, hiện tại tôi ngủ bù một chút" Ngáp một cái, nàng xoay người đi ra khỏi cửa

Lôi Đình chậm rãi ngồi dậy từ trên mặt đất, lui về phía sau, dựa vào tường, như vậy sẽ cảm thấy thoải mái hơn một chút, có điều cảm giác đau trên người, đang lan tràn khắp nơi trong cơ thể khiến chân mày của nàng nhíu lại càng sâu hơn

Lôi Tiệp Nhi thấy nàng như vậy, tim cũng co lại một chút, nhưng sau đó bị nàng gạt đi, nàng ko thể yếu đuối trong lúc này, tất cả mọi chuyện đều do nó tự làm tự chịu, đi về phía trước mấy bước, nhìn qua một hồi, nàng nói thêm "Rõ ràng rất đau, còn cố gắng chịu đựng, ko ngờ đến ý chí của cô lại mạnh như vậy"

Lôi Đình ko nhìn nàng, chậm rãi nói "Bộ dạng này của tôi, ko phải là cái cô muốn thấy sao?"

"Đúng vậy! Nhìn thấy cô như vậy, tâm trạng hiện tại của tôi rất tốt, thật ko rõ, tại sao Cung Thần Hạo lại đi yêu cô" Lôi Tiệp Nhi cười nói

Lôi Đình ngược mắt nhìn nàng nói "Yêu là yêu, có nhiều việc có lúc rất khó hiểu, tựa như tôi ko hiểu, tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy"

Lôi Tiệp Nhi ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào nàng, lạnh lùng nói "Ko hiểu sao? Bởi vì tôi hận cô, hận ko được giết chết cô ngay lúc này"

Lôi Đình mở to hai mắt nhìn nàng, toàn thân Lôi Tiệp Nhi phát ra hận ý nồng nặc, nhưng nàng căn bản ko hiểu tại sao Lôi Tiệp Nhi lại hận mình

Lôi Tiệp Nhi nhìn đôi mắt tràn đầy nghi vấn của nàng, nói tiếp "Bởi vì cô, cho nên ba mới phá sản, bởi vì cô, ba mới trở nên điên loạn, bởi vì cô, tôi mới từ một tiểu thư luân lạc vào quán rượu, tất cả đều tại cô"

Lôi Đình nghe nàng nói xong, nở nụ cười, những thứ này đều là lỗi của mình sao? Thật quá buồn cười rồi

Lôi Tiệp Nhi thấy gương mặt vui vẻ của nàng, lửa giận bốc lên, nâng tay phải giáng xuống một tai vào má trái Lôi Đình, má phải và má trái rớt cuống cũng tương xứng nhau, đều sưng đỏ

"Cô cười cái gì? Cô ko có tư cách cười" Lôi Tiệp Nhi tức giận kêu lên

Lôi Đình bị đánh, đầu nghiêng qua một bên, nàng quay đầu nhìn về phía Lôi Tiệp Nhi cười nói "Tại sao tôi ko thể cười? Các người đổ tất cả mọi tội lỗi lên đầu tôi? Vậy chẳng lẽ các người ko có lỗi sao? Xem tôi như hàng hóa đi trao tặng, còn kì vọng tôi sẽ cho các người tiền thù lao, còn tôi thì sao? Tôi ko vô tội sao?" Sao cô ta lại ích kỉ như vậy, chỉ bởi vì loại suy nghĩ ích kỉ này, mà bản thân cô ấy mới lâm vào hoàn cảnh như thế

Lôi Tiệp Nhi hung tợn nhìn chằm chằm nàng, ko nói gì, sau đó đứng dậy, rời khỏi phòng

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Bị trói (t.t)

Sau khi Cung Thần Hạo com nước xong, liền mang tiểu Huyền Huyền đưa đến nhà cũ, sau đó về nhà, nhưng khi về nhà vẫn ko thấy bóng hình quen thuộc như đã dự tính, trong lòng hấn nhất thời loạn thành một khối, quần áo của nàng đều ở đây, hơn nữa điện thoại di động cũng ko để ở nhà, bất an trong lòng càng lúc càng sâu, nàng chưa từng đi ra ngoài lâu như vậy

Nâng cổ tay, nhìn đồng hồ, đã ba giờ, cầm điện thoại di động hấn gọi qua số máy của Tiêu Ngự Phi

"A lô, hôm nay nghĩ thế nào lại gọi điện thoại cho tôi?" Tiêu Ngự Phi nhận được điện thoại của hấn, trêu đùa nói

"Dĩnhi hôm nay có tìm cậu ko?" Cung Thần Hạo hỏi, hấn căn bản ko có thời gian nói mấy lời nhảm chán

"Tiểu Dĩnh? Ko có! Hai người các cậu lại thế nào rồi?" Tiêu Ngự Phi kinh ngạc hỏi, ko phải là hai người họ chưa hòa nhau chứ?

"Cậu biết số điện thoại của Minh Thiên Mạch ko?" Cung Thần Hạo hỏi ra vấn đề mình nghĩ đến

"Cậu muốn hỏi hấn có ở cùng tiểu Dĩnh hay ko chứ gì? Vậy, ko cần thiết, buổi trưa tôi và hấn cùng nhau ăn trưa" Tiêu Ngự Phi đóng xấp văn kiện trên tay lại, hỏi "Cậu và tiểu Dĩnh lại gây gổ nữa phải ko?"

"Ko có, hôm nay hẹn nhau cùng ăn trưa, nhưng đợi đến hơn một giờ, vẫn ko thấy cô ấy đến, gọi điện thoại cho Dĩnhi cũng ko gọi được, về đến nhà ko thấy người, tôi sợ cô ấy gặp chuyện ngoài ý muốn" Cung Thần Hạo đem nỗi lo lắng của mình nói cho bạn biết, tâm trạng hiện tại của hấn thật tệ

Tiêu Ngự Phi vừa nghe hấn nói thế, cả người cũng lo lắng theo, hỏi vội "Có thể cô ấy cùng bạn bè đi dạo phố ko?"

"Ko có, nên tôi mới gọi cho cậu hỏi xem cô ấy có ở cùng cậu hay ko, hoặc là ở cùng hấn" Cung Thần Hạo nắm tóc nói

"Hạo, gọi điện thoại cho tìm Tử Tường giúp một tay đi, tôi cũng sẽ cho người đi tìm" Tiêu Ngự Phi nói

"Được, vậy cúp máy trước, có tin tức gì thì gọi điện thoại liên lạc" Cung Thần Hạo nói

"Ừ"

Cung Thần Hạo cúp điện thoại, nhanh chóng bấm một số máy quen thuộc

"A lô, là tôi, giúp tôi tìm người.... .... tôi muốn biết hiện tại cô ấy đang ở nơi này.... .....đúng, càng nhanh càng tốt!"

2 phút sau, điện thoại đã bị nhét vào một góc trong ghế salon, Cung Thần Hạo rất lo lắng, sợ rằng nàng sẽ gặp tai nạn giao thông, ngoại trừ cái này, hấn căn bản ko tìm ra được nguyên nhân nào khác

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, trong nháy mắt kim đồng hồ đã chỉ sáu giờ, trong khoảng thời gian này có mấy cuộc gọi từ công ty, nhưng mỗi cuộc trò chuyện đều ko vượt quá mười giây, đã bị hấn cúp, hấn đang đợi cuộc gọi của một người khác, chuyện của công ty Tử Kiệt sẽ giúp hấn xử lý rất tốt

Reng.... ....reng.... .....

Cung Thần Hạo nhanh chóng nhận cuộc gọi, hỏi "A lô, có tra được hay ko?" Trong giọng nói là sự vội vàng

"Thật xin lỗi, vẫn ko tra được, tôi đã tra xét danh sách nhập viện của thành phố T ngày hôm nay, nhưng ko tìm được cái tên Lôi Đình, điều này chứng minh Lôi Đình đi ra ngoài ko gặp chuyện gì ngoài ý muốn, còn nữa, tôi thông qua mã số định vị anh đưa cho tôi, ở khu giao liên với vùng ngoại ô đã tìm được một cái ví da bị vứt bỏ, nếu theo như suy đoán của tôi thì, Lôi Đình hẳn là bị bắt cóc, cô ấy có kết thù với người nào ko?" Người trả lời Cung Thần Hạo là chồng của Tô Khải Nhân _____ Long Tử Tường

"Bắt cóc? Đình nhi trở về nước chưa được bao lâu, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy làm sao có thể kết thù với người?" Cung Thần Hạo hỏi ngược lại

"Dựa vào lời của nhân viên quản lý khách sạn, thì họ nhìn thấy Lôi Đình lên một chiếc xe hơi màu đen, đây chính là mẩu chốt của vấn đề" Long Tử Tường bình tĩnh phân tích

"Tôi mặc kệ cậu dùng phương pháp gì, đều phải giúp tôi tìm được cô ấy" Cung Thần Hạo nâng tay xoa xoa thái dương

"Tôi biết" Long Tử Tường lên tiếng

"Làm phiền cậu" Cung Thần Hạo nói xong, cúp máy, bắt cóc sao? Cái từ này rất mới mẻ, rất độc đáo, là do mình đắc tội với người nào trong kinh doanh? Nên mới dẫn đến cảnh Lôi Đình bị bắt cóc?

Bị đẩy vào một căn biệt thự nhỏ từ lâu ko ai ở, nỗi sợ hãi trong lòng Lôi Đình ko khỏi sâu hơn

Nàng quan sát cách bày biện bên trong, tất cả đồ đạc đều được vải trắng che lại, ko cẩn thận, nàng chạm vào tấm vải trắng, lập tức cả căn phòng đầy bụi, nơi này rốt cuộc đã bao nhiêu lâu ko có người ở?

Ngồi xồm trong một góc tường, cả người co lại, gian phòng này rất ẩm ướt, đặc biệt là vào buổi tối, hơi lạnh sẽ xuyên thẳng vào người Lôi Đình khiến nàng tự giác co chặt thân thể hơn

Toàn thân đau nhức làm cho Lôi Đình chết lặng, nàng mở to hai mắt nhìn căn phòng tối mịt, bụng trống rỗng, hiện tại nàng rất lạnh, rất đau, nhưng mà nàng biết, lúc này ko có ai đến giải quyết chuyện của nàng, cũng ko có người nào có lòng tốt chuẩn bị thức ăn cho nàng

Trời vừa chuyển chiều, Âu Mị Nhi đẩy cửa phòng ra, đi đến góc tường, nhấc chân đá vào người trong góc, cho đến khi nàng từ từ mở mắt, mới lên tiếng "Xem ra người đã quen với nơi này? Cho nên mới ngủ say như vậy"

Lôi Đình ko để ý đến nàng, tiếp tục nhắm mắt, nàng muốn ngủ, ngủ thiếp đi sẽ ko còn lạnh nữa, ko cảm thấy đói, cũng ko cảm thấy đau

Âu Mị Nhi thấy nàng ko trả lời, lửa giận nhất thời bùng lên, con đàn bà đáng chết, đã rơi vào cảnh này còn cố tỏ ra cao ngạo, nàng kéo lấy cổ áo Lôi Đình, nói "Cô, cô căn bản ko nên xuất hiện bên người hần, nếu như ko phải vì cô thì tôi cũng ko như thế này" Ánh mắt lạnh lùng nhìn chăm chú vào Lôi Đình

"Tôi? Tại sao cô ko suy nghĩ một chút, nguyên nhân là vì bản thân cô! Nếu tôi là Hạo, tôi cũng lựa chọn một người phụ nữ đáng sợ như vậy" Lôi Đình ko sợ hãi, mở mắt nhìn Âu Mị Nhi, cô muốn gán tội cho người khác sao

"Còn nói dối! Hạo có nói qua, hần yêu ta, nhưng hần lại muốn kết hôn với cô, nếu ko phải là cô, Hạo sẽ vĩnh viễn ở bên tôi!" Âu Mị Nhi lớn tiếng kêu lên

"Yêu người? Phụ nữ của hần nhiều như vậy, ba chữ "anh yêu em" nhất định là ngày ngày treo ở khóe miệng, nên hần cũng ko chỉ nói qua với một mình cô, chẳng lẽ chỉ vì ba chữ này, thì cô nhất định cho rằng hần thật lòng yêu cô sao? Cô cần gì vì một người đàn ông ko yêu mình, mà bước chân vào con đường phạm tội, như vậy thật ko đáng" Lôi Đình nhìn nàng nói (Rin: thế mới "chết vì zai là cái chết rất lai rai =)))

"Câm miệng! Câm miệng!" Âu Mị Nhi buông bàn tay đang nắm lấy Lôi Đình ra, đứng lên lạnh lùng nhìn nàng nói "Tôi ko cho cô bác bỏ tình yêu của tôi giành cho hần như vậy, đồ vật của tôi, người khác đừng hòng giành lấy"

Lôi Đình vịn tay vào vách tường, từ từ đứng lên "Cho nên mới bắt tôi trôi ở nơi này? Cô ko cảm thấy mình rất ngây thơ sao?"

"Ngây thơ sao? Tôi ko cho là như vậy, cô chắc cũng đã đói bụng rồi phải ko?" Âu Mị Nhi vỗ tay một cái, cửa lần nữa được mở ra, một người đàn ông mặc đồ vest đen đem theo bàn kéo đi vào "Đề ở đây được rồi" Âu Mị Nhi đưa tay chỉ vào một cái bàn bọc khăn trắng nói

Người đàn ông mặc đồ đen để thức ăn xuống, hướng về Âu Mị Nhi hơi cúi người, liếc lui xuống, sau đó đóng cửa lại

"Ăn đi! Nếu cô chết đói, tôi sẽ mất đi một món đồ chơi" Âu Mị Nhi nói với Lôi Đình

Lôi Đình ko cảm thấy người phụ nữ trước mắt này có ý tốt để cho mình ăn như vậy, chắc chắn trong thức ăn đã bỏ thứ gì rồi, cho nên Lôi Đình tựa vào tường, ko có hành động nào khác

Âu Mị Nhi ko cần đoán cũng biết Lôi Đình lúc này đang nghĩ gì, xoay người cầm thức ăn trên bàn trên tay, thức ăn rất đơn giản, chỉ là một phần sandwich , nàng từ từ đi đến trước mặt Lôi Đình cười nói "Ko ăn phải ko? Cô xem, cái này vừa được vào buổi sáng, còn rất mới" Nàng chẳng qua chỉ là ở phần nhân trét thêm một lớp tiêu mà thôi, ăn ko chết được

Lôi Đình hướng về phía sandwich nuốt nước miếng một cái, nàng hiện tại rất đói, cả ngày hôm qua chưa ăn gì, mặc dù rất muốn ăn nhưng nàng vẫn cố nhịn, xoay đầu đi, ko để ý đến nó nữa

Âu Mị Nhi tay phải kèm lấy cằm Lôi Đình, ngoan độc nói "Bây giờ cô ko muốn ăn cũng phải ăn, đây là bữa sáng tình yêu do tôi cố ý chuẩn bị cho cô, ko ăn thật lãng phí " Vừa nói nàng liền cầm bánh sandwich bằng tay trái nhét vào miệng Lôi Đình

Lôi Đình nhìn chằm chằm Âu Mị Nhi, miệng ngậm chặt, không muốn để nàng như ý, nhưng sức lực của nàng căn bản ko địch lại Âu Mị Nhi , nên cuối cùng vẫn bị cưỡng ép mở miệng , vừa nuốt vào một chút, một vị cay xe đã lan tràn khắp các đầu dây thần kinh

Sau khi Âu Mị Nhi nhét toàn bộ bánh sandwich vào bụng Lôi Đình , thì mới chịu buông lỏng tay, ưu nhã vỗ một cái, nhìn Lôi Đình đang trượt xuống tường , nói "Đây chỉ là phần bắt đầu! Phía sau còn có tiết mục hay đang chuẩn bị" Nói xong, nàng lại tiến lên một bước dùng sức đá Lôi Đình một cái, mới hả giận rời đi

Lôi Đình lúc này một câu cũng ko nói thành lời, trong đôi mắt là lệ tràn đầy đang thẳng tắp rơi xuống, đôi môi vốn tại nhợt, lại đỏ hồng vì tiêu trong bánh sandwich

---

Tiêu Ngự Phi ngồi trong phòng làm việc, căn bản ko có ý định xử lý đồng tài liệu kia, hần đứng lên, cầm áo khoác trên ghế dam sải bước rời khỏi văn phòng làm việc của tổng giám đốc

Mặc dù đã gọi điện thoại cho thủ hạ đi tìm , nhưng hần vẫn ko yên lòng, ngồi vào xe, Tiêu Ngự Phi do dự một chút, bấm số gọi cho Minh Thiên Mạch

Minh Thiên Mạch từ phòng tắm bước ra, nhận cuộc gọi "A lô"

"A lô, Thiên Mạch"

"Ngự Phi, có chuyện gì sao?"

"Có chuyện, tôi muốn cậu biết" Tiêu Ngự Phi đang suy nghĩ, hần nên nói rõ chuyện này với hần như thế nào

"Chuyện gì?" Minh Thiên Mạch hỏi

"Tiểu Đình bị bắt cóc" Tiêu Ngự Phi khẳng định, bởi vì vừa rồi hần nhận được điện thoại của Hạo đã xác nhận được thông tin

Minh Thiên Mạch nghe được hai chữ bắt cóc, lập tức hỏi "Sao lại như vậy, sao cô ấy lại bị bắt cóc?"

"Cụ thể thì tôi ko rõ, bây giờ vẫn còn trong vòng điều, bởi vì tiểu Đình bị mất tích chưa đến 24 giờ, cho nên ko thể báo cảnh sát" Tiêu Ngự Phi nói

"Cậu bây giờ ở đâu? Tôi đi tìm cậu" Minh Thiên Mạch hỏi

"Chúng ta gặp nhau ở Mị Ảnh đi!" Tiêu Ngự Phi nói

"Được, gặp mặt nói chuyện sau" Minh Thiên Mạch cúp điện thoại, mở tủ quần áo ra bắt đầu thay đồ, trước sau chưa đến năm phút, Minh Thiên Mạch đã đóng cửa lại, ngồi vào xe. Hần hiện tại cả lòng đều tràn đầy nóng vội, tiểu Đình ko thể xảy ra bất cứ chuyện gì

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Mất con

Hai ngày Lôi Đình bị giam trong căn phòng nhỏ là hai ngày nàng bị hành hạ thậm tệ , vừa lạnh, vừa đói, vừa đau, tinh thần cũng dần dần mờ mịt đi, nhưng bụng lại từng trận từng trận quặn đau, khiến nàng co người lại càng chắc hơn, môi tái nhợt mím chặt

"rắc rắc" một tiếng, cửa được đẩy ra, một đôi giày cao gót đỏ dừng lại trước người Lôi Đình, ko cần đoán cũng biết người đến là ai, cho nên Lôi Đình ko cần thiết phải ngẩng đầu nhìn mà nàng cũng ko có ý định đó

"Chị, đừng mắc thêm lỗi lầm nữa, em ko hủy hoại cuộc sống của chị, mà là do chính tay chị tự hủy hoại nó, em ko muốn lưng mang quá nhiều tội của chị,

gánh nặng đó, em gánh ko nổi " Lôi Đình xoay người, chịu đựng đau đớn, chậm rãi nói

Lôi Tiệp Nhi ngồi xổm người xuống, nhìn chăm chăm nàng nói "Ý của cô là tôi gieo gió gặt bão sao?"

"Ko, chẳng qua chị quá cực đoan, cuộc sống là một con đường rất gian truân cực khổ, trên thế giới này ko phải chỉ có mình chị té ngã , cũng ko phải người nào cũng có cuộc sống êm đềm, mà người hơn nhau ở chỗ là biết cách cải thiện cuộc sống khó khăn của mình , chị ko thể đổ mọi sai lầm lên đầu em, giống như lời chị nói, em là con gái riêng, cho nên ở nhà , em là loại người ba ko cần mẹ ko thương, mà chị cũng ghét em đến cực điểm, nếu như chị đổi lại là em, em đoán rằng hẳn chị sẽ sống trong oán hận từ nhỏ, oán hận tại sao mình lại là con gái riêng, hận ba mẹ, hận người con gái ruột kia của ba , sau khi lớn lên sẽ bắt đầu trả thù , cuộc sống của chị vẫn sẽ tệ hại như cũ . Cùng một cuộc sống , nhưng để cho hai loại người khác nhau sống , sẽ có kết những kết quả khác biệt, chị có biết cuộc sống hai mươi mấy năm kia của em như thế nào ko? Đối với những lời chê cười của mọi người cùng đồn roi thỉnh thoảng ập lên người em, em chưa một lần báo oán, em từ từ cho qua hết, chứ ko chôn giấu trong lòng để nó dần dần lên men hận thù, mà còn chị? Từ nhỏ đã là bảo vật được ba nâng niu trong tay , là một thiên kim đại tiểu thư , ba đối xử với chị tốt hơn với em ngàn vạn lần, hiện tại vì chuyện ba phá sản, chị lại lấy em làm cái cớ để đổ mọi tội lỗi của chị, em nên cam tâm sao?" Lôi Đình suy yếu nói hết lời, hi vọng mấy lời này có thể lọt vào tai nàng mà thả mình

Lôi Tiệp Nhi đem toàn bộ lời của nàng vào trong tai, nhưng ko thấm vào lòng, bởi vì nàng sớm đã bị hận thù che mắt lý trí, nói "Cô đừng nói những lời vô vị này nữa, cho dù tôi có lỗi, thì ngọn nguồn mọi tội lỗi cũng là đến từ cô, ba hóa điên, cũng là vì cô, nếu như cô đồng ý làm cho Cung Thần Hạo đưa thêm tiền, thì công ty của ba cũng sẽ ko bị phá sản, mà tôi cũng ko lưu luyến đến hoàn cảnh này"

Lôi Đình lắc đầu một cái, nàng đã ko cứu, nói nhiều hơn nữa để làm gì, nàng cũng chỉ cho là mình nói nhảm, vậy thì mình cần gì phải đi lãng phí nước bọt , chỉ bằng lẳng lặng ngồi xổm ở nơi này, chờ Hạo đến cứu .

Có điều, con đau ở bụng cùng lúc càng đau , trên trán mồ hôi nàng đã liên tiếp chảy, Lôi Đình ko nhìn được ngã xuống đất, nhưng trong miệng luôn nhắc đi nhắc lại "Đau.....thật đau.... .."

Lôi Tiệp Nhi đột ngột bị tình huống này làm cho giật mình, nhìn người phụ nữ rúc ở một xó trên mặt đất, lòng mảy mui chột , về mặt đau khổ, cả cơ thể thỉnh thoảng run rẩy , làm cho cảm giác bất an tràn đầy thần kinh của nàng

Vươn tay đẩy Lôi Đình nằm trên mặt đất một cái, nàng hỏi "Này, cô.... ....cô làm sao vậy?"

"Đau.... ....a.... .... bụng thật đau.... .." Lôi Đình tay che bụng, đứt quãng nói hết lời

Lôi Tiệp Nhi nhìn xuống hạ thân của Lôi Đình, một mảng màu hồng đập vào mắt, nhất thời kinh hoàng , nàng.... ....chẳng lẽ nàng ... .sinh non?

"Cô.... ....cô mang thai?" Lôi Tiệp Nhi kinh ngạc hỏi

Mang thai? Lôi Đình bất an nhìn xuống hai chân, mảng màu hồng chói mắt tương phản với màu trắng của quần , khiến cho suy nghĩ của nàng tê dại, con, là con của nàng , nghiêng đầu nàng hướng về Lôi Tiệp Nhi khản câu nói "Chị.... ....chị.... ... cứu cứu con em.... ....chị.... ....cứu cứu con em, con của em.... ....a.... ....con.... .." đưa con vừa mới thành hình của nàng, nàng ko thể để cho nó cứ như vậy mất đi, đây là con của nàng

Lôi Tiệp Nhi ko muốn nhìn ánh mắt khản cầu của Lôi Đình, nhưng còn giọng nói vội vàng, cùng nước mắt tuyệt vọng kia..... nàng có nên giúp một tay ko? Nàng có nên mềm lòng ko?

"Chị.... ....van xin chị.... ....van xin chị.... ....cứu....cứu con em.... .... đứa bé vô tội, chị.... ....van xin chị.... .." Lôi Đình mong mỏi khóc, chị sẽ giúp mình, chị sẽ giúp mình

Lôi Tiệp Nhi cũng ko phải là người lòng dạ sắt đá, do dự một chút, nàng cúi người đỡ Lôi Đình từ dưới đất lên, khoác tay nàng lên vai mình, từ từ đi ra cửa

"Cô muốn mang nó đi đâu?" Âu Mị Nhi cầm tức nhìn hai người trước cửa, âm trầm hỏi , sau đó ép hai người vào bên trong phòng

Lôi Tiệp Nhi lòng chột lạnh, người phụ nữ này rất đáng sợ, nàng vội vàng giải thích "Cô ấy sinh non, tôi.... ....tôi muốn đưa cô ấy vào bệnh viện"

Âu Mị Nhi nhìn xuống phía dưới của Lôi Đình, trên quần màu trắng đã loang lổ vết máu , sau đó nhìn sang góc tường xung quanh, nơi đó cũng có những mảng màu đỏ đập vào mắt, nàng đột ngột cười to, nói "Đáng đời! Cô cướp đi hạnh phúc của tôi, hiện tại ông trời muốn đoạt đi con cô, haha.... .."

Lôi Đình suy yếu tựa vào người Lôi Tiệp Nhi , nàng hiện tại ngay cả một chút sức lực cũng ko có, nàng có thể cảm thấy cái sinh mệnh nhỏ ấy đang dần dần mất đi, nhưng nàng lại ko còn sức lực nữa, nàng thật hận, hận mình vô dụng, ngay cả con của mình cũng ko thể bảo vệ, nước mắt cứ như vậy chảy xuống gương mặt

"Cô.... ....cô muốn.... ....hành.... ....hạ.... ....tôi ... .đến khi nào mới cảm thấy tốt.... ....hơn?" Lôi Đình giương mắt nhìn Âu Mị Nhi đang cười ngông cuồng nói

"Ha ha.... .... tôi chỉ muốn nhìn cô thảm hại như thế này, tôi muốn là muốn nhìn thấy bộ dạng sống dở chết dở của cô" Âu Mị Nhi vui vẻ nói

Lôi Tiệp Nhi cảm giác được nhiệt độ trên người Lôi Đình từ từ lạnh dần, tay của nàng, cũng lạnh như băng , thật đáng sợ , Lôi Tiệp Nhi vội vàng nói với Âu Mị Nhi "Âu tiểu thư, đưa cô ấy đến bệnh viện, nếu ko cô ta sẽ chết"

Âu Mị Nhi ngừng cười, mắt lạnh nhìn Lôi Tiệp Nhi "Ko phải cô cũng hi vọng nó chết sao? Sao vậy? Hiện tại ko đành lòng rồi?"

"Tôi....." Lôi Tiệp Nhi ngập ngừng , cúi đầu nhìn Lôi Đình có thể ngắt xiu bất cứ lúc nào, nàng ko thể tàn nhẫn như vậy, đây là em gái của nàng, tuy là cùng cha khác mẹ, nhưng chảy trên người nó cũng là máu của ba "Đúng, tôi ko đành lòng, hiện tại cô ấy nhất định phải đi đến bệnh viện" Lôi Tiệp Nhi nói xong liền đỡ Lôi Đình lướt qua Âu Mị Nhi rồi khỏi gian phòng

"Cô đứng lại đó cho tôi!" Âu Mị Nhi tức giận hô to, nâng súng ra lệnh cho Lôi Tiệp Nhi đứng lại, Lôi Tiệp Nhi chỉ có thể bất đắc dĩ, ngoan ngoãn dừng bước, đứng yên một chỗ ko dám manh động, bởi vì súng ko có mắt

"Đi? Các người muốn đi đâu? Bệnh viện? Vào đó chúng ta chỉ còn chờ ăn com từ" Âu Mị Nhi đi đến trước mặt nàng, ko chút lưu tình dùng bả súng đánh xuống đầu Lôi Tiệp Nhi

"A!" Lôi Tiệp Nhi đau đến mức kêu lên một tiếng , ngã xuống đất, trong nháy mắt, một vệt máu chậm rãi từ thái dương của nàng chạy xuống gò má gần đó, nàng ngất đi

Mà Lôi Đình vì mất đi sự chống đỡ của nàng, cũng té xuống đất, nhìn Lôi Tiệp Nhi đang chảy máu bên cạnh, Lôi Đình cảm động, ít ra chị cũng vì mình mà bị thương

Âu Mị Nhi ko bỏ qua cho Lôi Đình, nhắc chân đá vào Lôi Đình đã ngã xuống đất "Đồ tiện nhân, ko để cho người mang thai, tiện nhân.... .." vừa đá vừa mắng , nàng ko còn sự ưu nhã dịu dàng lúc trước, mà thứ còn lại chỉ là sự xấu xí của lòng ghen ghét

Lôi Đình nhận lấy đá đánh của nàng, ko chống cự, chỉ có thể liều chết che bụng, cầu nguyện cho đứa bé ko gặp chuyện xấu , mặc dù chỉ còn một chút hi vọng mong manh, nhưng nàng vẫn hi vọng đứa con sẽ ko gặp phải chuyện ko may

"Tiểu thư!" người đàn ông mặc âu phục đột ngột xông vào, kêu lên, mà hắn cũng cẩn thận đến gần Lôi Đình

"Ko phải tôi đã bảo ông phải canh gác ở ngoài sao?" Âu Mị Nhi tức giận kêu lên, ngừng đánh đá

"Tiểu thư, tôi nghe được tiếng còi của cảnh sát và tiếng máy bay!" Người đàn ông mặc âu phục nhắc nhở nàng , dần dần đi đến gần con người tàn tạ kia, nàng còn sống sao? Lo lắng nhìn xuống người nằm trên mặt đất

"Như vậy thì tôi phải nhanh chóng giải quyết người phụ nữ này" Âu Mị Nhi giờ súng lên, nhắm ngay vào Lôi Đình trên sàn

"Ko được, tiểu thư! Chúng ta cần cô ấy làm con tin thì mới có thể trốn thoát!" Người mặc đồ tây lập tức ngăn cản

"Tôi ko cần con tin , tôi ko thể để cho nó có bất kì cơ hội sống sót nào, tôi phải lập tức giải quyết cho xong nó!" Ko thể thương lượng đường sống, Âu Mị Nhi toàn tâm toàn ý muốn đẩy Lôi Đình vào chỗ chết

Súng nâng lên, nhắm bắn.... ..

"Đoàng!"

Cung Thần Hạo nhảy xuống trực thăng , nhanh chóng đến gần căn biệt thự, đi theo phía sau là Long Tử Tường và Tô Khải Nhân, còn cảnh sát cùng Phương Tử Kiệt vẫn đang trên đường lên núi

Vừa mới đến gần cửa , một tiếng súng kèm theo tiếng hét chói tai của Lôi Đình vang lên, Cung Thần Hạo kinh hoàng, vội vàng phá cửa xông vào, cảnh tượng trước mắt làm cho sự can đảm của hắn muốn vỡ tan

Lôi Đình ngồi trên vũng máu, trong ngực nàng là một người đàn ông mặc đồ vest màu đen, mà Lôi Tiệp Nhi lại nằm ở một bên , Âu Mị Nhi vẫn giờ súng về phía các nàng

"Đình nhi!" Cung Thần Hạo điên cuồng gào thét, nhanh chóng chạy về phía trước

Long Tử Tường thân thủ mạnh mẽ đến gần Âu Mị Nhi, cướp đi súng trong tay nàng

Âu Mị Nhi sau khi bị chế phục, cố sức vùng vẫy, nhưng khi thấy Lôi Đình trong vũng máu thì nàng lại cười , lớn tiếng nói "Chết...haha...nó đã chết...."

Long Tử Tường hừ lạnh một tiếng , ko chút lưu tình, vỗ một chưởng làm nàng bất tỉnh

"Đình nhi! Đình nhi!" Cung Thần Hạo cẩn thận đỡ đầu Lôi Đình, đau lòng nhìn khuôn mặt đầy máu của nàng, cô ấy.... ..bị thương?!

"Hạo, hạo!" Lôi Đình mở mắt

"Đình nhi, là anh, em ko sao chứ? Ko sao chứ??" Cung Thần Hạo lo lắng hỏi, chỉ sợ một phát súng kia thật sự bắn trúng nàng

"Hạo.... ..mau! Thiên Mạch bị thương rồi, anh ấy thay em cầm súng.... .." Lôi Đình sau khi xác định người đến là Cung Thần Hạo liền vội vàng ,

rối loạn nắm lấy áo hắn

Nàng ko biết tình huống kia xảy ra như thế nào, bởi vì nó xảy ra quá nhanh, chỉ biết là sau khi Thiên Mạch ngã xuống, trên mặt của hắn vẫn treo móm một nụ cười, cả câu nói cuối cùng của hắn "Em ko sao là tốt rồi"

"Hạo.... ....cứu Thiên Mạch.... ....nhất định phải cứu.... ....cứu Thiên Mạch.... ...." Lôi Đình nói xong những lời này, liền ngất đi, nàng đã quá mệt mỏi, rốt cuộc hiện tại cũng có thể nghỉ ngơi

Cung Thần Hạo nhìn người trong ngực nhắm mắt lại, giơ tay vỗ vào khuôn mặt nhỏ bé của nàng kêu lên "Đĩnh nhi, Đĩnh nhi, đừng ngủ, Đĩnh nhi, tỉnh tỉnh.... ...."

"Cung tổng giám đốc, hiện tại chủ yếu là đem ba người dưới đất này vào bệnh viện" Long Tử Tường đứng một bên nhắc nhở

Ba chân bốn cẳng chở toàn bộ người bị thương lên trực thăng, mà phạm nhân cũng bị áp lên xe cảnh sát, Phương Tử Kiệt làm đại diện cùng cảnh sát phối hợp điều tra

Mà trên trực thăng.... ....

"Đĩnh nhi, em ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện, đừng xảy ra chuyện.... ...." Cung Thần Hạo nắm bàn tay lạnh như băng của Lôi Đình thâm tình nói, khi ôm nàng, vết máu trên quần đã khiến hắn đau lòng đến mức ko cách nào hít thở, hắn hận mình tại sao ko thể tìm được nàng sớm hơn

Tô Khải Nhân tựa vào ngực Long Tử Tường chảy nước mắt, nằm ở đằng kia chính là bạn tốt của nàng, tóc tai xốc xếch, khuôn mặt nhỏ nhắn dính đầy máu, quần còn dính vết máu của sinh non

"Ông xã, tiểu Đĩnh sẽ ko sao đúng ko?" Tô Khải Nhân nghẹn ngào hỏi

"Yên tâm, ko sao mà" Long Tử Tường vỗ vỗ vai nàng, dịu dàng an ủi

Trong con ngủ mê, Lôi Đình tựa như đang bay trên mây, nhẹ nhàng phiêu lãng.... ....

"Mẹ.... ...."

Ai đang gọi nàng, là ai đang gọi nàng, đó là giọng nói của một bé trai, giọng nói rất trong trẻo, khiến nàng đau lòng

"Mẹ.....mẹ.... ...."

Lôi Đình đứng tại chỗ nhìn xung quanh, muốn nhìn qua một chút là ai đang gọi nàng, giọng nói càng lúc càng gần, nhưng nàng lại chẳng thấy chủ nhân của giọng nói đâu cả

Có chút hoảng sợ, nàng kêu lên "Là ai.... ....là ai đang gọi tôi.... ...."

"Mẹ.....mẹ.... ...."

Lại gần, Lôi Đình ngược mắt nhìn về phía phát ra âm thanh, đằng kia là một bóng người nho nhỏ, rồi bóng người càng lúc càng rõ ràng, là một bé trai rất đáng yêu, khuôn mặt trắng nõn, mắt to tròn, đang cười ngọt ngào với nàng

"Mẹ!"

Lôi Đình nhìn qua bên cạnh, xác nhận ko có người nào khác, liền ngồi xổm xuống nhìn đứa bé trai cả người phát ra ánh sáng trắng "Con.... đang gọi di sao?"

Bé trai gật đầu một cái, ngọt ngào nói "Mẹ, con sắp rời khỏi đây, nên đến cùng mẹ nói lời tạm biệt"

Con? Đầu của Lôi Đình nhanh chóng vận hành, mở to hai mắt nhìn người, gương mặt này rất giống Hạo, đây là con trai của nàng, con trai chưa ra đời của nàng, nàng đưa tay muốn ôm nó, nhưng nó lại tựa như ảo ảnh, tay chỉ chạm vào hư không

"Mẹ.... ....mau trở về đi thôi! Ba đang đợi mẹ kia!" Bé trai cười nói

"Con trai.....đừng.... ....đừng bỏ mẹ, đừng bỏ mẹ.... ...." Lôi Đình khóc kêu lên, đừng rời bỏ nàng, đây là con của nàng, nó đáng yêu như vậy, tại sao ông trời lại muốn cướp đi nó

Bé trai đưa tay giúp Lôi Đình gạt lệ "Mẹ! Con sẽ trở lại, cho nên mẹ, đừng khóc nha!"

Lôi Đình làm sao có thể không khóc, nàng không biết bảo vệ con, hiện tại con trai rời đi cũng vì nàng ko còn sức, có phải đây là hình phạt giành cho sự sơ ý của nàng hay ko?

Bé trai đột ngột quay đầu nhìn về phía điểm trắng thật lớn phía sau, sau đó nghiêng đầu ngọt ngào nói với Lôi Đình "Mẹ! Đừng khóc, còn sẽ trở lại, con sẽ trở lại.... ...." Nói xong nó liền hướng về điểm trắng đi đến

Lôi Đình nhìn thân thể bé nhỏ từ từ biến mất, nhất thời hoảng loạn, muốn kêu, nhưng lại không thành tiếng, nàng chỉ có thể ngồi xổm trên mặt đất khóc thút thít, nàng không phải người mẹ tốt, nàng không bảo vệ được con của mình

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Nằm viện

Trong bệnh viện yên tĩnh, chỉ tiếng nước nở của Tô Khải Nhân

Hành lang nồng nặc mùi thuốc tẩy tràn đầy người chờ, mỗi người đều lo lắng chờ ở ngoài phòng phẫu thuật, nhìn ngọn đèn trong phòng mổ tắt

Tất cả ngọn nguồn đều là vì hắn, nếu như không phải là hắn, Đình nhi sẽ không bị bắt cóc, cũng không sinh non, đứa bé mới hai tuần tuổi, vừa đến với thế gian này, đã rồi, tất cả mọi tội lỗi đều bắt nguồn từ hắn, Cung Thần Hạo tựa lưng vào tường, hai tay nắm chặt, ánh mắt nhìn chăm chăm ngọn đèn phòng mổ tắt

"Từ Tường, anh nói xem liệu tiểu Đình có xảy ra chuyện gì hay không?" Tô Khải Nhân tựa vào ngực Long Từ Tường hỏi

"Nhân, đừng lo lắng, không sao đâu" Long Từ Tường xoa xoa vai nàng nói

Tô Khải Nhân lập tức tránh khỏi ngực hắn, bước nhanh lên phía trước, giơ tay đâm vào lưng Cung Thần Hạo "Đều tại anh, đều là lỗi của anh, tiểu Đình mới ra nông nỗi này, nếu như không phải anh ba câu đáp bốn, tiểu Đình làm sao bị người phụ nữ biến thái đó bắt cóc, còn bị hành hạ đến thâm như vậy" Vừa khóc nàng vừa nói (*ba câu đáp bốn: người dễ dãi)

Cung Thần Hạo không phản bác, mặc cho nàng đánh, cả lòng hắn lúc này tất cả đều hướng về Lôi Đình, nếu để cho nàng đánh, mà trong lòng nàng cảm thấy thoải mái một chút, vậy hãy để nàng đánh cho đã

Long Từ Tường đi đến kéo lại bà xã có chút mất kiểm soát, dùng sức ôm nàng, nói "Nhân, nơi này là bệnh viện, huống chi Thần Hạo cũng không hi vọng như vậy, cậu ấy yêu tiểu Đình, nếu cô ấy bị thương, cậu ta sẽ là kẻ đau lòng nhất trong số chúng ta"

Phòng mổ tắt đèn, cửa cũng được mở ra, mấy bác sĩ và y tá đẩy giường bệnh ra. Đám người Cung Thần Hạo vây quanh họ, Lôi Đình nằm trên giường sắc mặt tái nhợt, hai mắt đóng chặt, khóe mắt còn thấm nước mắt

"Đình nhi, Đình nhi" Cung Thần Hạo chỉ có thể kêu tên nàng, nhưng người trên giường, không có bất kỳ lời nào đáp lại

Sau khi bác sĩ và y tá mang Lôi Đình đặt vào một gian phòng rộng rãi, thì một nữ bác sĩ tuổi chừng bốn mươi mặc áo khoác trắng cầm hồ sơ bệnh án nói "Ai là thân nhân của bệnh nhân?"

"Là tôi" Cung Thần Hạo từ trên giường xoay người, đi về phía người vừa nói

Bác sĩ dặn dò "Bệnh nhân vừa mới trải qua cuộc phẫu thuật sinh non, thân thể còn rất yếu, một lát nữa y tá sẽ truyền nước biển cho cô ấy, còn nữa, vết thương trên người rất mau lành, nhưng vết thương lòng rất khó trị, mọi người phải chăm sóc an ủi cô ấy, vết thương sẽ rất nhanh lành lại" Mới vừa rồi phẫu thuật thấy bệnh nhân chảy nước mắt không ngừng, mẫu tử lên tâm, chắc là nàng cảm thấy cơ thể mình dần dần mất đi sinh mệnh bé nhỏ đó, cho nên mới rơi lệ đi! (*mẫu tử liên tâm: mẹ con gắn bó)

"Tôi biết" Cung Thần Hạo gật đầu nói

"Hiện tại, bệnh nhân cần nghỉ ngơi, cho nên chỉ cần một người ở lại chăm sóc là được" Nữ bác sĩ nói xong liền xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, về phần ai muốn ở lại thì không phải là công việc cần nàng quan tâm

"Tôi ở lại được rồi, mọi người trở về đi thôi!" Cung Thần Hạo xoay người ngồi trước giường bệnh nói

"Tôi.... .."

"Vậy ngày mai chúng ta trở lại" Long Từ Tường giơ tay bịt miệng Khải Nhân, vội vàng nói, sau đó kéo người trong ngực ra khỏi phòng bệnh, rồi mới buông tay

"Anh.... ..em muốn chăm sóc tiểu Đình, giao tiểu Đình cho hắn em không yên tâm" Tô Khải Nhân vừa nói vừa đi vào trong phòng bệnh, nhưng mà tay lại bị hắn kéo lại, nàng xoay người tức giận nhìn chăm chăm hắn

"Nhân, hiện tại cứ để cho hai vợ chồng họ ở bên nhau, chúng ta về nhà trước, ngày mai hắn trở lại thăm cô ấy" Long Từ Tường ôn nhu nói

Tô Khải Nhân suy nghĩ một chút cảm thấy cũng đúng, ko nói gì thêm, tròng mắt liếc hần một, vung tay hần ra, trực tiếp đi về phía thang máy . Long Tử Tường cười cười, đuổi theo nàng

Sau khi họ đi ko bao lâu, y tá đã đi vào giúp Lôi Đình truyền nước biển, còn Cung Thần Hạo cùng cầm lấy bình thủy đi lấy nước, chờ cho hần trở về, y tá đã rời đi, khi thấy Lôi Đình trên giường bệnh thì hần mới phát hiện nàng đã tỉnh, đang mở mắt nghiêng đầu nhìn hần

"Đình nhi, em đã tỉnh" Cung Thần Hạo kích động chạy đến trước giường, cầm bình thủy trong tay đặt lên đầu giường, nắm cánh tay phải ko bị truyền nước biển của nàng

Lôi Đình nhìn người đàn ông có chút dơ bẩn , tóc có chút loạn, mắt thâm quầng, trên mặt còn có râu ria, quần áo đầy nếp nhăn, chắc hần vì mình tìm nàng, hai ngày nay ko nghỉ ngơi rồi! Nhìn khuôn mặt mang chút mệt mỏi , nước mắt lại chảy xuống, đưa con của nàng đã mất, đứa bé trong mộng với người đàn ông này có vài nét giống nhau, nhưng nàng ko bảo vệ được nó

Cung Thần Hạo có chút luống cuống, lo lắng hỏi "Đình nhi, đau chỗ nào sao?"

Lôi Đình ko trả lời, chẳng qua lệ vẫn lẳng lẳng rơi xuống, Cung Thần Hạo thấy nàng như vậy có chút nôn nóng, vội vàng nói "Đề anh gọi bác sĩ"

Lôi Đình nắm lấy tay hần, nói "Em không sao"

Cung Thần Hạo giờ tay lau nước mắt trên gò má của nàng, nói "Anh sẽ khiến cho họ bị trừng phạt, người nào tổn thương em, anh sẽ trả lại gấp trăm lần"

Lắc đầu một cái, Lôi Đình nói "Ko , họ đã bị trừng phạt rồi, ko phải sao? Em ko muốn so đo chuyện này nữa, cô ấy là một cô gái đáng thương, cả chị em nữa, chị ấy đã tỉnh ngộ, cho nên em ko trách chị!" Trải qua lần này , quan niệm về cuộc sống của Lôi Đình càng thêm sâu sắc, ko nên để thù hận cùng ghen tỵ chen lấp đôi mắt, con người khi còn sống cũng giống như đánh cờ , nước đi đôi khi cũng bị lỗi , nhưng sai lầm rồi phải biết hối cải mới là điều quan trọng nhất

"Anh.... ...." Cung Thần Hạo ko biết nên đối mặt với nàng nói những lời gì

"Đừng rồi, Thiên Mạch.... ....Thiên Mạch sao rồi?" Lôi Đình nghĩ đến Thiên Mạch đã giúp nàng đỡ một phát súng, cả lòng thót lại, người cũng lo lắng theo, ánh mắt nàng nhìn chăm chăm Cung Thần Hạo

"Đình nhi, hần ko sao, đạn ko đi vào chỗ nguy hại, chỉ là mất máu hơi nhiều, chỉ cần nghỉ ngơi một chút sẽ ko sao" Cung Thần Hạo dịu dàng trả lời, an ủi nàng, Minh Thiên Mạch vận khí ko tồi, may là đạn đi trật hướng

"Có thật ko? Anh ko gạt em chứ?" Lôi Đình xác định hỏi , nếu như hần xảy ra chuyện gì, nàng sẽ bị lương tâm khiển trách cả đời

"Thật" Cung Thần Hạo dùng sức gật đầu, nói

Lôi Đình lúc này mới an tâm "Em muốn đi xem anh ấy một chút, anh có thể mang em đi hay ko?"

"Ko được, bác sĩ nói, cơ thể em bây giờ rất yếu, ko thích hợp đi lại, đợi cho cơ thể em khá hơn một chút, hần đi thăm" Cung Thần Hạo kiên quyết nói

Lôi Đình thấy hần như thế, gật đầu nhượng bộ, dựa vào tình trạng hiện tại của cơ thể nàng, ngay cả một chút sức lực để đứng dậy cũng ko có, thì làm sao có thể đi thăm Thiên Mạch đây? Tay trái ko tự chủ che bụng, nơi này vốn tồn tại một sinh mệnh nhỏ, nhưng bây giờ nó đã biến mất rồi

---

Hôm sau

Lôi Đình vừa mới mở mắt, nhưng cơ hồ lại bị vô số ánh mắt hù dọa

"Oa! mẹ , mẹ ngủ đi, tiểu Huyền Huyền rất nhớ mẹ nha!" Lôi Tử Huyền vừa thấy Lôi Đình mở mắt, liền vui vẻ oa oa kêu to, nó mấy ngày nay ko gặp mẹ rồi, thời điểm mới đến vừa rồi, bà nội có nói cho nó biết, nếu như mẹ đang ngủ thì ko được làm ồn

Lôi Đình nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn tiểu Huyền Huyền ở đầu giường, gương mặt nó tràn đầy nụ cười ngọt ngào đang nhìn mình , khoe môi Lôi Đình cũng gọi lên một độ cong đẹp mắt , nàng vẫn còn tiểu tinh linh đáng yêu này, hơn nữa trong mộng, con của nàng có nói nó sẽ còn trở lại, cho nên nàng sẽ ko buồn, chuẩn bị một lần nữa chào đón nó

"Mẹ thật xấu, trốn đến đây để ngủ, mà ko nói với tiểu Huyền Huyền" Lôi Tử Huyền vừa cúi đầu nhỏ xuống vừa giả vờ tức giận

Hành động này của nó, mang đến sự buồn cười cho người trong phòng , Tô Khải Nhân cười nói "bảo bối nhà cậu thật đáng yêu, muôn màu muôn vẻ" Mới vừa rồi vừa vào phòng bệnh nàng đã bị búp bê này thu hút, đáng đáp nó thật giống với Lôi Đình, hơn nữa cái miệng nhỏ nhắn còn biết nói ra những lời ngon ngọt làm người thích

"Tiểu Huyền Huyền ngoan nha! Mẹ ko cảm thấy thoải mái nên mới ở đây" Lôi Đình vươn tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ của nó

Lôi Tử Huyền nhanh chóng ngừng đầu hướng về Lôi Đình làm cái mặt quỷ , cười nói "Hi hi, tiểu Huyền Huyền lừa mẹ thôi, tiểu Huyền Huyền biết mẹ đau, tiểu Huyền Huyền giúp mẹ thôi thôi có được hay ko? Thôi thôi ko đau nữa này!" Nói xong , nó chu cái miệng nhỏ nhắn, thổi "vù vù"

"Tiểu Huyền Huyền thật ngoan" Lôi Đình có chút muốn khóc, nhưng lại nhịn được, hiện tại phòng bệnh nhiều người như vậy, nàng ko thể khóc, nghiêng đầu nàng nhìn sang chỗ khác kêu tên người trong phòng "ba mẹ, tiểu Nhân, anh Ngự Phi, chỉ tiểu Vân" trong số nhiều người như vậy lại ko có bóng hình của hắn

Liễu Tình nhìn nàng nhìn xung quanh, nói "Mẹ bảo Hạo trở về rửa mặt rồi, con đói bụng ko! Mẹ có nấu chút cháo thật!" Vừa nói , nàng vừa cầm cái bình thủy đặt lên bàn

"Ừ, mình cũng mang cháo gà đến, giúp cậu tắm rửa " Tô Khải Nhân vừa nói vừa đem theo một cái bình thủy đi về phía trước

"Chỉ dự trù trước chuyện nên chỉ mang theo nước trái, tiểu Đình bỏ qua nha" Bạch Kỳ Vân ngưng ngừng nói với Lôi Đình

"A.... .....chị đến là em vui rồi" Lôi Đình cười, lại nhìn Tiểu Ngự Phi nói "Anh Ngự Phi, có thể giúp em nâng giường lên cao một chút?"

"Được" Tiểu Ngự Phi lên tiếng đáp, liền tiến lên lắc mấy cái, giường bệnh đã nâng cao hơn

Liễu Tình giúp nàng đệm gối lót dầm, như vậy ngồi sẽ thoải mái hơn "Cảm ơn mẹ" Lôi Đình cười nói

"Người trong nhà ko cần khách khí, lần sau con phải chú ý thân thể của mình " Liễu Tình vừa đi lấy chén cháo, vừa nói

"Tiểu Đình, lát nữa uống xong cháo, thuận tiện uống canh này luôn nha, mình đã hâm bốn canh giờ" Tô Khải Nhân đặt bình thủy lên đầu giường nói

"Ừ, mình sẽ uống" Lôi Đình gật đầu một cái

"Được rồi dù sao hiện tại người ở đây cũng nhiều như vậy, mình đi về trước, hôm nay là ngày nghỉ, để bảo bối ở nhà mình ko yên lòng " Tô Khải Nhân nói

"Được, cậu trở về đi thôi" Lôi Đình nói

"Vậy bác trai, bác gái, con đi trước, cả tiểu Huyền Huyền nữa, đi về trước nha, ngày mai đi sẽ đem anh cùng đi" Tô Khải Nhân nói với tiểu Huyền Huyền đang trừng mắt nhìn, sau đó xoay người hướng về Tiểu Ngự Phi và Bạch Kỳ Vân gật đầu một cái, rời khỏi phòng bệnh

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 115 Năm viện t.t

"Nè, tiểu Đình , con húp hết bát cháo này đi" Liễu Tình nhẹ nhàng nói vào vấn đề

"Mẹ, con tự mình làm là được" Lôi Đình đưa tay nhận lấy chén cháo , nói

"Mẹ, phải ăn hết nha! Tiểu Huyền Huyền cũng ăn cháo .....hơn nữa tiểu Huyền Huyền còn ăn sạch hết tron , sau này tiểu Huyền Huyền lớn lên sẽ rất cao!" Lôi Từ Huyền chu cái miệng nhỏ, ngọt ngào nói

"A.... .... thật ngoan, mẹ sẽ ăn hết tron luôn" Lôi Đình cười với nó, sầu não trong lòng mặc dù ko phải đi, nhưng nhiều người quan tâm nàng như vậy, nàng làm sao có thể ích kỉ đây!

"Bác Cung, đi Cung, con qua phòng bệnh khác thăm một người bạn, lát nữa sẽ trở về" Tiểu Ngự Phi thấy Lôi Đình đang ăn cháo, nói

"Ừ, đi đi!" Tề Hân đứng bên cạnh mở miệng đáp

Cánh tay cầm chén cháo của Lôi Đình khẽ ngừng lại , nhưng nàng ko ngẩng đầu , ba mẹ đều biết, là nàng đang lo cho Thiên Mạch, hơn nữa Ngự Phi cũng có nói, lát nữa sẽ trở về, đợi cho ba mẹ đi xong, nàng sẽ hỏi hắn

"Tiểu Vân, em ở đây với tiểu Đình, anh đi rồi quay về" Tiểu Ngự Phi cười nói với Bạch Kỳ Vân , nói xong buông tay Bạch Kỳ Vân , sải bước ra khỏi phòng bệnh

Mấy phút sau, Lôi Đình ăn sạch chén cháo, Liễu Tình nhận lấy chén không , hỏi "Còn muốn ăn nữa ko, trong bình còn"

"Mẹ, ko cần con ăn no rồi, một lát nữa còn phải uống canh của tiểu Nhân" Lôi Đình từ chối, hiện tại nàng đã no bảy phần, nếu còn ăn thêm một chén nữa, vậy thì canh của tiểu Nhân nàng sẽ quán ko nổi

"Được rồi, nếu đói bụng thì phải ăn thêm đó" Liễu Tình cũng ko cưỡng ép nàng ăn

"Mẹ thật giỏi nha! Tiểu Huyền Huyền hưởng cho mẹ một cái hôn gió....." Vừa nói tay nhỏ vừa che miệng, sau đó trong nháy mắt mở ra, miệng nhỏ thò một cái

"Tiểu Huyền Huyền đúng là trái vui về" Cung Tề Hân cười nói, có nó ở nhà, ko náo nhiệt ko được

"Ông nội, tiểu Huyền Huyền muốn ăn kẹo!" Lôi Tử Huyền chạy chậm đến dưới chân Cung Tề Hân, sau đó vòng ở chân hắn, ngược đầu nhỏ nói

Cung Tề Hân cúi xuống ôm lấy nó, cười "Được, tiểu Huyền Huyền muốn ăn bao nhiêu cũng ko thành vấn đề"

"Oa! Ông nội đối xử với tiểu Huyền Huyền thật tốt nha ... . tiểu Huyền Huyền rất yêu ông.... .." Lôi Tử Huyền nghe được sẽ có nhiều kẹo ăn, nó vui vẻ chu miệng nhỏ , hôn thật mạnh lên mặt Cung Tề Hân

"Tiểu Huyền Huyền ko thương bà nội sao?" Liễu Tinh xoay người nhìn tiểu Huyền Huyền có chút buồn bã nói

"Tiểu Huyền Huyền cũng rất yêu bà nội ... . rất yêu nha!! Tiểu Huyền Huyền cũng yêu mẹ, yêu ba, yêu ông cô, còn có ba nuôi, mẹ nuôi, ba Mạch, tiểu Huyền Huyền cũng yêu luôn!" Lôi Tử Huyền đếm đầu ngón tay khi điểm danh từng cái tên

"Bà nội cũng yêu tiểu Huyền Huyền!" Liễu Tinh vừa nói vừa tiến lên, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái

Bạch Kỳ Vân đứng trước giường bệnh ko nói xen vào, chỉ lẳng lặng nhìn cười , cái miệng nhỏ nhắn của con bé này càng lúc càng ngọt , ko biết đứa con sau này của nàng có thể đáng yêu như thế hay ko, suy nghĩ, tay ko tự chủ đặt lên bụng , nơi này , một tiểu bảo bối đang hình thành, là con của nàng và hắn

Lôi Đình nhìn thấy cảnh này, trên mặt chị tiểu Vân là nụ cười tràn đầy hạnh phúc, có cả tình thương của mẹ tan mát quanh người, cho nên nàng xác định, chị tiểu Vân đã mang thay, Lôi Đình cười cười, xem ra anh Ngự Phi phải sắp xếp trước hôn sự rồi

Nghiêng đầu nhìn về phía ba mẹ, nàng dịu dàng nói "Ba mẹ, hai người mang tiểu Huyền Huyền trở về đi thôi, không khí ở bệnh viện ko tốt"

Liễu Tinh suy nghĩ một chút, cũng gật đầu nói "Ừ", vậy mẹ và ba con mang tiểu Huyền Huyền về trước, ngày mai sẽ trở lại thăm con"

"Mẹ, ko cần mà! Trong bệnh viện có y tá, hơn nữa Hạo cũng sẽ chăm sóc con, hai người đến đây cũng rất mệt mỏi, đợi con xuất viện về , hai người đến đón con là được" Lôi Đình ko muốn làm phiền đến họ

"Bà xã, nghe tiểu Đình đi" Cung Tề Hân mở miệng nói

"Vậy cũng được! Xuất viện nhớ về thăm nhà vài ngày, mẹ giúp con bồi bổ" Liễu Tinh nhìn Lôi Đình nói

"Dạ, tiểu Huyền Huyền đi theo ông bà nội về nhà, nhớ phải nghe lời nha!" Lôi Đình dặn dò con

"Mẹ ko muốn cùng quay về với tiểu Huyền Huyền sao?" Lôi Tử Huyền có chút mất mát, cái miệng nhỏ chu lên thật cao

"Mẹ còn phải ở chỗ này vài ngày , đợi khi mẹ khỏe lại, mẹ sẽ về với tiểu Huyền Huyền có được hay ko?" Lôi Đình dịu dàng nói

Lôi Tử Huyền tụt xuống người Cung Tề Hân, đi đến trước giường bệnh, đưa ngón út tay phải ra nói "Mẹ và tiểu Huyền Huyền ngoắc tay, nhanh trở về với tiểu Huyền Huyền nha!"

Lôi Đình đưa tay móc lấy tay nhỏ bé của nó "Mẹ và tiểu Huyền Huyền ngoắc tay"

"Ngoắc ngoắc này! Mẹ phải nhanh khỏe nha! tiểu Huyền Huyền sẽ nghe lời" Lôi Tử Huyền hí mắt nói

"Thật ngoan.... .." Lôi Đình giơ tay vuốt ve đầu nhỏ của nó

"tiểu Huyền Huyền , bây giờ cùng ông đi mua kẹo nha?" Cung Tề Hân mở miệng dụ dỗ

"Dạ được! Tiểu Huyền Huyền muốn ăn sô cô la , muốn ăn kẹo alps" Lôi Tử Huyền xoay người chạy trở về Cung Tề Hân nói

"Được, ông mua cho tiểu Huyền Huyền ăn" Cung Tề Hân ôm lấy nó nói

"Vậy tiểu Đình , mẹ và ba con đi trước, con nghỉ ngơi cho tốt" Liễu Tinh dặn dò

"Dạ biết mẹ" Lôi Đình gật đầu lên tiếng

"Mẹ nuôi, tiểu Huyền Huyền đi đây, nhớ phải nhớ tiểu Huyền Huyền nha" Lôi Tử Huyền nhìn Bạch Kỳ Vân ngon ngọt nói

"Ừ, mẹ nuôi sẽ nhớ tiểu Huyền Huyền, bác trai bác gái, 2 người đi thông thả" Bạch Kỳ Vân lễ phép nói

Lôi Đình nhìn họ ra khỏi phòng bệnh, mới đem tầm mắt quay về Bạch Kỳ Vân, mở miệng nói "chị tiểu Vân, chị ngồi đi, đứng mệt lắm!"

Bạch Kỳ Vân ngồi xuống nói "Thân thể thế nào? Có chỗ nào ko thoải mái sao?"

Lôi Đình lắc đầu một cái, trả lời "Ko có chỉ là cả người vô lực" Thật ra thì trên người nàng vẫn còn có chút đau nhưng nỗi đau vẫn ko sánh bằng nỗi đau trong lòng

"Có muốn ăn canh hay ko, chị giúp em lấy" Bạch Kì Vân chỉ vào bình thủy ở tủ đầu giường

"Thôi, bụng em còn chưa tiêu hóa xong, lát nữa uống" Lôi Đình vừa mới ăn cháo, tuy chỉ no bảy phần, nhưng vẫn muốn nghỉ một lát rồi uống, nhìn Bạch Kì Vân trước mắt, nàng cười nói "chị Tiểu Vân, chị mang thai"

Bạch Kì Vân có chút kinh ngạc nhìn nàng "Em....sao em biết?"

"Ha ha.... ... mới vừa rồi em có để ý đến động tác nhỏ của chị, anh Ngự Phi biết ko?" Lôi Đình cười nói

"Còn hai ngày nữa là ngày kỉ niệm hai năm chị và anh ấy yêu nhau, chị định cho anh ấy một điều bất ngờ, cho nên trước mắt Ngự Phi vẫn chưa biết" Bạch Kì Vân có chút đỏ mặt cúi đầu nói

Lôi Đình cười thật tươi, rất khó nhìn thấy mặt phụ nữ ở chị Kì Vân "Vậy em gái đây sẽ chờ đến ngày uống rượu mừng của chị, chị đừng bắt em chờ lâu quá nha"

"Sẽ ko lâu đâu" Bạch Kì Vân nhỏ giọng nói, trong lòng cũng đang mong đợi cái ngày ấy đến

"Hai tiểu thư xinh đẹp, đang nói gì vậy?" Tiêu Ngự Phi mang theo chút hai hươc nói

Lôi Đình nghiêng đầu trừng mắt nhìn hấn "Nói xấu anh đó, còn nữa, anh đi vào mà ko biết gõ cửa sao? Hơn nữa bước chân cũng ko gây tiếng động"

"Vị mỹ nhân đang bệnh này, đầu tiên là tiếng động, lúc đi vào anh có gõ cửa, chỉ là các em ko nghe thấy mà thôi, hơn nữa có người nào quy định đi bộ phải gây tiếng động đâu?" Tiêu Ngự Phi cười phản bác

"Hay! Thật là ba ngày ko thấy, phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa, công phu miệng mồm của anh mạnh hơn em rồi" Lôi Đình nhìn hấn trêu chọc

"Dĩ nhiên, gần mực thì đen, gần đèn thì sáng mà!" Tiêu Ngự Phi chớp mắt nói

"Vậy ko phải anh nên gọi em bằng hai tiếng "sư phụ" sao?" Lôi Đình dựa vào lời hấn phản bác

"Hai người nên nói ít lại hai câu đi!" Bạch Kì Vân buồn cười nói

"Tinh thần của em cũng ko tệ, xem ra qua mấy người nữa là em có thể về nhà nghỉ ngơi rồi" Tiêu Ngự Phi ko nói đùa nữa, hấn làm như vậy, chẳng qua là muốn cải thiện tâm trạng của Lôi Đình một chút

"Ừ, em cũng muốn sớm xuất viện, mới ở một ngày, em đã cảm thấy ko thoải mái, nếu như ở lâu, ko bệnh cũng thành có bệnh" Lôi Đình nói

"Được rồi, hai người vừa rồi nói chuyện gì vậy?" Tiêu Ngự Phi tự nhiên khoác tay lên vai Bạch Kì Vân hỏi lần nữa

"Ko phải em mới vừa trả lời sao? Là nói xấu anh" Lôi Đình nâng đầu nhìn hấn, nói

"Tiểu Vân, hai người thật sự là nói xấu anh sao? Một người đàn ông hoàn mỹ như anh, trên lý thuyết ko có chuyện gì xấu đáng để cho các em nói đâu!" Nói xong, Tiêu Ngự Phi còn cố tỏ ra mình đang suy nghĩ thật sâu

"Anh từ khi nào học được cách làm màu rồi?" Lôi Đình cười hỏi, người này thật thích đùa

"Cái này gọi là tự tin" Tiêu Ngự Phi đáp trả

"Hai người trò chuyện, em giúp tiểu Đình gọt táo" Bạch Kì Vân vừa nói vừa đứng dậy cầm quả táo cùng dao rồi đi vào phòng rửa tay

Lôi Đình liếc hấn một cái, nói sang chuyện khác "Thiên Mạch thế nào? Ai đang chăm sóc anh ấy?" Hấn ở đây ko có người thân, bạn bè thì chỉ có nàng và Ngự Phi, cùng Đồng và Dương, nhưng hai người kia đã xuất ngoại, còn lại Úc Tiêm Nhi, đúng rồi, nàng vẫn còn ở thành phố T, hấn là nàng chăm sóc Thiên Mạch đi

"Ko có chuyện gì, nghỉ ngơi chừng nửa tháng là có thể xuất viện, anh sẽ thuê người chăm sóc hấn" Tiêu Ngự Phi đáp, thuận tiện ngồi vào chỗ Bạch Kì Vân vừa ngồi

"Chăm sóc? ko phải Úc Tiêm Nhi chăm sóc anh ấy sao?" Lôi Đình ko hiểu hỏi

"Úc Tiêm Nhi đã về Pháp"

"Về Pháp?" Lôi Đình lặp lại lời hấn, có chút giật mình

"Tiểu Đình" Tiêu Ngự Phi nhìn nàng, ko biết nên mở miệng thế nào, sau khi suy nghĩ một chút, nói tiếp "Thiên Mạch khi ngủ say vẫn gọi tên em, mà lúc tỉnh lại người thứ nhất hấn hỏi là em có khỏe hay ko, nghe được em ko sao, hấn mới một lần nữa trở lại giường bệnh, tình yêu của hấn giành cho em, sâu hơn so với tưởng tượng của anh, đối với một người đàn ông sinh tình như vậy, em thật nhẫn tâm tổn thương hấn sao?" Hấn ko biết mình nói mấy lời này rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng hấn có thể khẳng định, là hấn có một chút hối hận, hối hận cho Hạo

Chương 115: Nằm viện t.t

"Nè, tiểu Đinh , con húp hết bát cháo này đi" Liễu Tinh nhẹ nhàng nói vào vấn đề

"Mẹ, con tự mình làm là được" Lôi Đinh đưa tay nhận lấy chén cháo , nói

"Mẹ, phải ăn hết nha! Tiểu Huyền Huyền cũng ăn cháo .....hơn nữa tiểu Huyền Huyền còn ăn sạch hết tron , sau này tiểu Huyền Huyền lớn lên sẽ rất cao!" Lôi Từ Huyền chu cái miệng nhỏ, ngọt ngào nói

"A.... .... thật ngoan, mẹ sẽ ăn hết tron luôn" Lôi Đinh cười với nó, sầu não trong lòng mặc dù ko phải đi, nhưng nhiều người quan tâm nàng như vậy, nàng làm sao có thể ích kỉ đây!

"Bác Cung, đi Cung, con qua phòng bệnh khác thăm một người bạn, lát nữa sẽ trở về" Tiểu Ngự Phi thấy Lôi Đinh đang ăn cháo, nói

"Ừ, đi đi!" Tề Hân đứng bên cạnh mở miệng đáp

Cánh tay cầm chén cháo của Lôi Đinh khẽ ngừng lại , nhưng nàng ko ngẩng đầu , ba mẹ đều biết, là nàng đang lo cho Thiên Mạch, hơn nữa Ngự Phi cũng có nói, lát nữa sẽ trở về, đợi cho ba mẹ đi xong, nàng sẽ hỏi hân

"Tiểu Vân, em ở đây với tiểu Đinh, anh đi rồi quay về" Tiểu Ngự Phi cười nói với Bạch Kỳ Vân , nói xong buông tay Bạch Kỳ Vân , sải bước ra khỏi phòng bệnh

Mấy phút sau, Lôi Đinh ăn sạch chén cháo, Liễu Tinh nhận lấy chén không , hỏi "Còn muốn ăn nữa ko, trong bình còn"

"Mẹ, ko cần con ăn no rồi, một lát nữa còn phải uống canh của tiểu Nhân" Lôi Đinh từ chối, hiện tại nàng đã no bảy phần, nếu còn ăn thêm một chén nữa, vậy thì canh của tiểu Nhân nàng sẽ quán ko nổi

"Được rồi, nếu đói bụng thì phải ăn thêm đó" Liễu Tinh cũng ko cưỡng ép nàng ăn

"Mẹ thật giỏi nha! Tiểu Huyền Huyền hưởng cho mẹ một cái hôn gió....." Vừa nói tay nhỏ vừa che miệng, sau đó trong nháy mắt mở ra, miệng nhỏ thổi một cái

"Tiểu Huyền Huyền đúng là trái vui về" Cung Tề Hân cười nói, có nó ở nhà, ko náo nhiệt ko được

"Ông nội, tiểu Huyền Huyền muốn ăn kẹo!" Lôi Từ Huyền chạy chậm đến dưới chân Cung Tề Hân, sau đó vòng ở chân hân, ngược đầu nhỏ nói

Cung Tề Hân cúi xuống ôm lấy nó, cười "Được, tiểu Huyền Huyền muốn ăn bao nhiêu cũng ko thành vấn đề"

"Oa! Ông nội đối xử với tiểu Huyền Huyền thật tốt nha ... . tiểu Huyền Huyền rất yêu ông.... .." Lôi Từ Huyền nghe được sẽ có nhiều kẹo ăn, nó vui vẻ chu miệng nhỏ , hôn thật mạnh lên mặt Cung Tề Hân

"Tiểu Huyền Huyền ko thương bà nội sao?" Liễu Tinh xoay người nhìn tiểu Huyền Huyền có chút buồn bã nói

"Tiểu Huyền Huyền cũng rất yêu bà nội ... . rất yêu nha!! Tiểu Huyền Huyền cũng yêu mẹ, yêu ba, yêu ông cố, còn có ba nuôi, mẹ nuôi, ba Mạch, tiểu Huyền Huyền cũng yêu luôn!" Lôi Từ Huyền đếm đầu ngón tay khi điểm danh từng cái tên

"Bà nội cũng yêu tiểu Huyền Huyền!" Liễu Tinh vừa nói vừa tiến lên, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó một cái

Bạch Kỳ Vân đứng trước giường bệnh ko nói xen vào, chỉ lẳng lặng nhìn cười , cái miệng nhỏ nhắn của con bé này càng lúc càng ngọt , ko biết đứa con sau này của nàng có thể đáng yêu như thế hay ko, suy nghĩ, tay ko tự chủ đặt lên bụng , nơi này , một tiểu bảo bối đang hình thành, là con của nàng và hân

Lôi Đinh nhìn thấy cảnh này, trên mặt chị tiểu Vân là nụ cười tràn đầy hạnh phúc, có cả tình thương của mẹ tán mát quanh người, cho nên nàng xác định, chị tiểu Vân đã mang thay, Lôi Đinh cười cười, xem ra anh Ngự Phi phải sắp xếp trước hôn sự rồi

Nghiêng đầu nhìn về phía ba mẹ, nàng dịu dàng nói "Ba mẹ, hai người mang tiểu Huyền Huyền trở về đi thôi, không khí ở bệnh viện ko tốt"

Liễu Tinh suy nghĩ một chút, cũng gật đầu nói "Ừ", vậy mẹ và ba con mang tiểu Huyền Huyền về trước, ngày mai sẽ trở lại thăm con"

"Mẹ, ko cần mà! Trong bệnh viện có y tá, hơn nữa Hạo cũng sẽ chăm sóc con, hai người đến đây cũng rất mệt mỏi, đợi con xuất viện về , hai người đến

đón con là được" Lôi Đình ko muốn làm phiền đến họ

"Bà xã, nghe tiểu Đình đi" Cung Tề Hân mở miệng nói

"Vây cũng được! Xuất viện nhớ về thăm nhà vài ngày, mẹ giúp con bồi bổ" Liễu Tình nhìn Lôi Đình nói

"Dạ, tiểu Huyền Huyền đi theo ông bà nội về nhà, nhớ phải nghe lời nha!" Lôi Đình dặn dò con

"Mẹ ko muốn cùng quay về với tiểu Huyền Huyền sao?" Lôi Từ Huyền có chút mất mát, cái miệng nhỏ chu lên thật cao

"Mẹ còn phải ở chỗ này vài ngày , đợi khi mẹ khỏe lại, mẹ sẽ về với tiểu Huyền Huyền có được hay ko?" Lôi Đình dịu dàng nói

Lôi Từ Huyền tụt xuống người Cung Tề Hân, đi đến trước giường bệnh, đưa ngón út tay phải ra nói "Mẹ và tiểu Huyền Huyền ngoắc tay, nhanh trở về với tiểu Huyền Huyền nha!"

Lôi Đình đưa tay móc lấy tay nhỏ bé của nó "Mẹ và tiểu Huyền Huyền ngoắc tay"

"Ngoắc ngoắc này! Mẹ phải nhanh khỏe nha! tiểu Huyền Huyền sẽ nghe lời" Lôi Từ Huyền híп mắt nói

"Thật ngoan.... .." Lôi Đình giờ tay vuốt ve đầu nhỏ của nó

"tiểu Huyền Huyền , bây giờ cùng ông đi mua kẹo nha?" Cung Tề Hân mở miệng dụ dỗ

"Dạ được! Tiểu Huyền Huyền muốn ăn sô cô la , muốn ăn kẹo alps" Lôi Từ Huyền xoay người chạy trở về Cung Tề Hân nói

"Được, ông mua cho tiểu Huyền Huyền ăn" Cung Tề Hân ôm lấy nó nói

"Vây tiểu Đình , mẹ và ba con đi trước, con nghỉ ngơi cho tốt" Liễu Tình dặn dò

"Dạ biết mẹ" Lôi Đình gật đầu lên tiếng

"Mẹ nuôi, tiểu Huyền Huyền đi đây, nhớ phải nhớ tiểu Huyền Huyền nha" Lôi Từ Huyền nhìn Bạch Kỳ Vân ngon ngọt nói

"Ừ, mẹ nuôi sẽ nhớ tiểu Huyền Huyền, bác trai bác gái, 2 người đi thông thả" Bạch Kỳ Vân lễ phép nói

Lôi Đình nhìn họ ra khỏi phòng bệnh, mới đem tầm mắt quay về Bạch Kỳ Vân, mở miệng nói "chị tiểu Vân, chị ngồi đi, đứng mệt lắm!"

Bạch Kỳ Vân ngồi xuống nói "Thân thể thế nào? Có chỗ nào ko thoải mái sao?"

Lôi Đình lắc đầu một cái, trả lời "Ko có chi là cả người vô lực" Thật ra thì trên người nàng vẫn còn có chút đau nhưng nỗi đau vẫn ko sánh bằng nỗi đau trong lòng

"Có muốn ăn canh hay ko, chị giúp em lấy" Bạch Kỳ Vân chỉ vào bình thủy ở tủ đầu giường

"Thôi, bụng em còn chưa tiêu hóa xong, lát nữa uống" Lôi Đình vừa mới ăn cháo, tuy chỉ no bảy phần, nhưng vẫn muốn nghỉ một lát rồi uống, nhìn Bạch Kỳ Vân trước mắt, nàng cười nói "chị Tiểu Vân, chị mang thai"

Bạch Kỳ Vân có chút kinh ngạc nhìn nàng "Em.....sao em biết?"

"Ha ha.... .. mới vừa rồi em có để ý đến động tác nhỏ của chị, anh Ngự Phi biết ko?" Lôi Đình cười nói

"Còn hai ngày nữa là ngày kỉ niệm hai năm chị và anh ấy yêu nhau, chị định cho anh ấy một điều bất ngờ, cho nên trước mắt Ngự Phi vẫn chưa biết" Bạch Kỳ Vân có chút đỏ mặt cúi đầu nói

Lôi Đình cười thật tươi, rất khó nhìn thấy mặt phụ nữ ở chị Kỳ Vân "Vây em gái đây sẽ chờ đến ngày uống rượu mừng của chị, chị đừng bắt em chờ lâu quá nha"

"Sẽ ko lâu đâu" Bạch Kỳ Vân nhỏ giọng nói, trong lòng cũng đang mong đợi cái ngày ấy đến

"Hai tiểu thư xinh đẹp, đang nói gì vậy?" Tiêu Ngự Phi mang theo chút hai hươc nói

Lôi Đình nghiêng đầu trừng mắt nhìn hấn "Nói xấu anh đó, còn nữa, anh đi vào mà ko biết gõ cửa sao? Hôn nữa bước chân cũng ko gây tiếng động"

"Vị nỷ nhân đang bệnh này , đầu tiên là tiếng động, lúc đi vào anh có gõ cửa, chỉ là các em ko nghe thấy mà thôi, hôn nữa có người nào quy định đi bộ phải gây tiếng động đâu?" Tiêu Ngự Phi cười phản bác

"Hay! Thật là ba ngày ko thấy, phải nhìn anh với cặp mắt khác xưa, công phu miệng mồm của anh mạnh hơn em rồi" Lôi Đình nhìn hấn trêu chọc

" Dĩ nhiên, gần mực thì đen , gần đèn thì sáng mà!" Tiêu Ngự Phi chớp mắt nói

"Vậy ko phải anh nên gọi em bằng hai tiếng "sư phụ" sao?" Lôi Đình dựa vào lời hấn phản bác

"Hai người nên nói ít lại hai câu đi!" Bạch Kì Vân buồn cười nói

"Tinh thần của em cũng ko tệ, xem ra qua mấy người nữa là em có thể về nhà nghỉ ngơi rồi " Tiêu Ngự Phi ko nói đùa nữa, hấn làm như vậy, chẳng qua là muốn cải thiện tâm trạng của Lôi Đình một chút

"Ừ, em cũng muốn sớm xuất viện, mới ở một ngày, em đã cảm thấy ko thoải mái, nếu như ở lâu, ko bệnh cũng thành có bệnh" Lôi Đình nói

"Được rồi, hai người vừa rồi nói chuyện gì vậy?" Tiêu Ngự Phi tự nhiên khoác tay lên vai Bạch Kì Vân hỏi lần nữa

"Ko phải em mới vừa trả lời sao? Là nói xấu anh" Lôi Đình nâng đầu nhìn hấn, nói

"Tiểu Vân, hai người thật sự là nói xấu anh sao? Một người đàn ông hoàn mỹ như anh, trên lý thuyết ko có chuyện gì xấu đáng để cho các em nói đâu!" Nói xong, Tiêu Ngự Phi còn cố tỏ ra mình đang suy nghĩ thật sâu

"Anh từ khi nào học được cách làm màu rồi?" Lôi Đình cười hỏi, người này thật thích đùa

"Cái này gọi là tự tin" Tiêu Ngự Phi đáp trả

"Hai người trò chuyện, em giúp tiểu Đình gọt táo" Bạch Kì Vân vừa nói vừa đứng dậy cầm quả táo cùng dao rồi đi vào phòng rửa tay

Lôi Đình liếc hấn một cái, nói sang chuyện khác "Thiên Mạch thế nào? Ai đang chăm sóc anh ấy?" Hấn ở đây ko có người thân, bạn bè thì chỉ có nàng và Ngự Phi, cùng Đồng và Dương, nhưng hai người kia đã xuất ngoại, còn lại Úc Tiêm Nhi, đúng rồi, nàng vẫn còn ở thành phố T, hấn là nàng chăm sóc Thiên Mạch đi

"Ko có chuyện gì, nghỉ ngơi chừng nửa tháng là có thể xuất viện, anh sẽ thuê người chăm sóc hấn" Tiêu Ngự Phi đáp, thuận tiện ngồi vào chỗ Bạch Kì Vân vừa ngồi

"Chăm sóc? ko phải Úc Tiêm Nhi chăm sóc anh ấy sao?" Lôi Đình ko hiểu hỏi

"Úc Tiêm Nhi đã về Pháp"

"Về Pháp?" Lôi Đình lặp lại lời hấn, có chút giật mình

"Tiểu Đình" Tiêu Ngự Phi nhìn nàng, ko biết nên mở miệng thế nào, sau khi suy nghĩ một chút,nói tiếp "Thiên Mạch khi ngủ say vẫn gọi tên em, mà lúc tỉnh lại người thứ nhất hấn hỏi là em có khỏe hay ko, nghe được em ko sao, hấn mới một lần nữa trở lại giường bệnh, tình yêu của hấn giành cho em, sâu hơn so với tưởng tượng của anh, đối với một người đàn ông sinh tình như vậy, em thật nhẫn tâm tổn thương hấn sao?" Hấn ko biết mình nói mấy lời này rốt cuộc là đúng hay sai, nhưng hấn có thể khẳng định , là hấn có một chút hối hận, hối hận cho Hạo

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116

Lôi Đình cúi đầu, lời của hấn nói đánh thẳng vào lòng nàng, ngay từ đầu nàng đã nợ Thiên Mạch, rất nhiều rất nhiều, nhiều đến nỗi nàng cảm thấy thật nặng nề, có chút thở không thông, nhưng mà nàng cũng hiểu, cảm kích không có nghĩa là yêu , nhưng trước đó nàng đã lựa chọn phương thức báo đáp ngu xuẩn nhất để đáp trả những hi sinh của hấn

Hồi tưởng lại khoảng thời gian ở cùng Thiên Mạch, kí ức tựa như cuộn phim quay chậm hiện lên trong đầu nàng, lần đầu tiên gặp mặt nàng bị nụ cười như ánh mặt trời của hấn hấp dẫn, đó là một dạng nụ cười rất trong sạch , hấn đối với nàng rất cung chiều, chăm sóc nàng, làm tất cả mọi chuyện vì nàng, cũng làm nàng xúc động thật sâu, mà tất cả kể từ khi hấn rời đi đã bị Hạo làm thay đổi tất cả, nàng không thể nắm bắt được cảm giác của mình cũng là như vậy

Tiêu Ngự Phi trầm mặc nhìn Lôi Đình, không mở miệng nói gì nữa, hiện tại nàng đang suy nghĩ, hấn phỏng đoán rằng, Hạo đã thay đổi, trước đây đào hoa khắp nơi, nay lại chuyên tâm trở thành chồng Lôi Đình, mà tiểu Đình cũng yêu Hạo, điểm này hấn biết rõ, Thiên Mạch nhất định sẽ là kẻ thất bại, trên con đường tình yêu này, Thiên Mạch đã quá mệt mỏi rồi đi, có lẽ nếu hấn buông tay, sẽ cảm thấy thật nhẹ nhõm!

"Hai người bọn anh sao nặng nề quá vậy?" Bạch Kì Vân mang trái cây đã rửa xong đi vào, cảm giác không khí có chút ngột ngạt

"Ko sao, chị tiểu Vân giúp em em gọt vỏ táo được không?" Lôi Đình ngẩng đầu nói với Bạch Kì Vân

"Được!" Bạch Kì Vân lên tiếng trả lời, cầm dao gọt vỏ

Tiêu Ngự Phi biết nàng trốn tránh không muốn trả lời, nghiêng đầu nhìn Bạch Kì Vân cẩn thận gọt vỏ táo, động tác rất ưu nhã, hẳn thật may mắn có thể gặp được một người phụ nữ tốt như Tiểu Vân, có lẽ trước đây hẳn không bỏ được Lôi Đình, nhưng mà hiện tại hẳn đã buông tay, hoàn toàn buông tay, hiện tại hẳn phát giác mình đã từ từ yêu người phụ nữ chủ động theo đuổi mình, người phụ nữ đôi lúc có chút nóng nảy, có chút ngang ngược lại có lúc kiều mỵ

"Này, ăn đi!" Bạch Kì Vân đưa trái táo đã gọt xong đến trước mặt Lôi Đình

Lôi Đình nâng tay đón nhận quả táo cười nói "Cảm ơn"

"Khách sáo cái gì" Bạch Kì Vân cầm khăn giấy lau rồi ha tay nói

Lôi Đình cắn một miếng nhỏ, nhìn hai người trước giường bệnh cũng đang chăm chú nhìn mình, có chút ko tự nhiên nói "hai người đi làm việc đi, Hạo cũng sắp đến rồi"

"Bọn anh cùng em chờ Hạo đến" Tiêu Ngự Phi nói

"Em ko phải con nít, tự biết chăm sóc bản thân, huống chi hai người đều có công việc, đi làm đi!" Lôi Đình nói

Tiêu Ngự Phi liền nhìn đồng hồ nơi cô tay, đã mười một giờ rưỡi "Ừ, vậy cũng được! Hạo cũng gần lên rồi"

"Thật không cần chị ở cùng em sao?" Bạch Kì Vân xác định hỏi dò

"Không cần, hiện tại, cũng đã đến giờ trưa, hai người ăn cơm đi!" Lôi Đình nhanh chóng nói tiếp

"Đi tiểu Vân, tiểu Đình ra lệnh đuổi khách, chúng ta không đi, anh sợ em ấy sẽ nhảy xuống giường đuổi chúng ta ra ngoài!"

Lôi Đình không nói tiếp, cười nhìn họ rời khỏi phòng bệnh, hiện tại chỉ còn mình nàng, cảm giác trống rỗng trong lòng càng thêm khắc sâu, đưa tay gặm mấy miếng táo, cặp mắt nàng ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ

Lôi Đình cả người uể oải, tay đặt lên bụng, đứa bé đã mất, nếu như không có chuyện đó xảy ra, như vậy có phải nó vẫn còn khỏe mạnh bình an lớn lên trong bụng nàng hay không

Nhưng chuyện đã xảy ra, cũng không còn cách nào cứu vãn, mặc dù đau lòng, nhưng đầu nàng vẫn còn nhớ lại giấc mơ lúc trước, nó nói, nó sẽ trở về, nàng vẫn còn hi vọng chờ đợi nó một lần nữa nằm trong bụng mình

Một tiếng đồng hồ sau, cửa phòng bệnh được đẩy ra, Cung Thần Hạo mặc một bộ quần áo thoải mái, khoan khoái đi vào, trong tay là ly nước trái cây, cùng một bó hoa tươi

"Nghĩ cái gì?" Cung Thần Hạo đặt ly nước xuống, cầm bó hoa tươi cắm vào bình hoa, dịu dàng hỏi

"Nghĩ đến.... .....trương lai của em.... .." Lôi Đình chậm rãi nói, ánh mắt vẫn như cũ nhìn ngoài cửa sổ, không quay đầu lại nhìn hẳn

Cung Thần Hạo thăm thở dài, đã sớm biết nàng sau khi tỉnh lại quá mức bình tĩnh, không nao loạn, không gào thét, còn mỉm cười kiên cường, hẳn biết nàng rất quan tâm đến đứa bé đó, hẳn cũng cẩn thận không nhắc qua chuyện cũ

Chỉ cần nàng không gặp chuyện gì là tốt rồi, có thể xem hẳn là kẻ máu lạnh đi! ngay cả con của mình, cũng không quá thương tâm, mà có chẳng qua, là may mắn, may mắn vì Lôi Đình vẫn còn sống sờ sờ trước mặt mình

"Thật là trùng hợp, anh cũng nghĩ về tương lai giống em!" Cung Thần Hạo mỉm cười đi vòng qua một bên, chặn tầm mắt của nàng

"A?" Nàng nhàn nhạt đáp một tiếng, ko phản ứng nhiều

"A? Chi là a thôi sao? em không tò mò?" Cung Thần Hạo nâng mày

"Anh muốn nói thì nói đi!"

"Được, nếu em muốn anh nói, anh sẽ nói" Cung Thần Hạo có ý nói như vậy, sau đó lấy ra một chiếc nhẫn kim cương, trực tiếp đeo vào tay nàng

"Cái này?" Bị ánh sáng của chiếc nhẫn làm đau mắt, Lôi Đình rút cuộc cũng có phản ứng, đây là chiếc nhẫn lúc nàng bỏ đi đã để lại, hiện giờ nó lại trở về vị trí ngón áp út của mình

"Vốn định chờ đến ngày cuối cùng của ba tháng sẽ đeo nó vào tay em, đồng thời cũng mang em vào thế giới của anh, nhưng mà hiện tại, em lại ở trong bệnh viện, làm cho mọi tình huống "romantic" anh tưởng tượng đều rối loạn. Sau khi trải qua chuyện này, anh càng thêm chắc chắn em là người giữ vị trí quan trọng trong tim anh, anh yêu em" Cung Thần Hạo nắm tay nàng, thâm tình nói

Cặp mắt Lôi Đình ngân ngấn nước, trong mắt hấn là vô hạn thâm tình khiến nàng càng thêm chắc chắn mọi lời nói của hấn đều xuất phát từ đáy lòng "Nhưng mà.... .... Thiên Mạch? Thiên Mạch phải làm sao bây giờ?" Nghĩ đến người đàn ông đã vì nàng đỡ đạn, nước mắt càng không thể kềm chế chảy xuống, lúc này làm sao nàng có thể đắm chìm trong hạnh phúc đây?

"Anh biết em không bỏ được hấn, hấn làm tất cả mọi chuyện cũng vì em, anh đều nhìn thấy tất, một người đàn ông thâm tình như vậy, thật khiến anh rất bội phục, nhưng mà giới hạn là giới hạn, đối với hấn, anh sẽ không nhường bước" Cung Thần Hạo từng câu từng chữ nói rất rõ

"Hạo..... .."

"Có đói bụng hay không? Anh sẽ gọi "Vận Viên" đem một ít điểm tâm đến" Cung Thần Hạo hỏi

Lôi Đình gật đầu một cái, nói "Hoi đói, nhưng mà cháo mẹ mang đến em chưa ăn hết, còn có canh gà của Khải Nhân cũng chưa uống , không cần phải gọi điểm tâm phiền phức như vậy"

"Vậy để anh mang mấy thứ này đi hâm nóng"

"Anh ăn chưa?"

"Tối giờ anh tùy tiện ăn một chút cũng được"

"A"

Chín giờ rưỡi tối, Lôi Đình vất vả lắm mới khuyên Cung Thần Hạo về nhà, nàng lúc này đang mơ hồ nhìn trần nhà, có lẽ hôm nay đã ngủ quá nhiều, cho nên hiện tại một chút cảm giác buồn ngủ cũng không có, đột ngột nghe thấy tiếng mở cửa, nàng nhanh chóng nhắm mắt lại

Minh Thiên Mạch cố sức tiến đến giường bệnh Lôi Đình, giường mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bởi vì gió thổi, mà lá cây khẽ run, lại nghiêng đầu nhìn sang cô gái nằm trên giường đang cau mày, là cô gái mà hấn ngày đêm mong nhớ

Nàng nghe được tiếng bước chân hấn đến bên giường bệnh, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng, khẽ hôn một cái lên tóc nàng, sau đó ngồi xuống mép giường, hiện tại, thời điểm này, ngoại trừ hấn ra, sẽ ko còn ai đến

Gian phòng trầm mặc, hấn vẫn lặng lẽ nhìn nàng

Tại sao hấn phải ngồi ở chỗ này? Hấn không cần thiết phải làm vậy! Nàng không muốn hấn làm vậy, loại hành động không nghĩ cho bản thân của hấn càng làm nàng thêm chua xót

Một tiếng nghẹn ngào không kềm được thoát ra khỏi miệng, người bên cạnh lập tức kinh động, hấn thật nhanh đứng dậy, động đến vết thương, một cảm giác đau đớn, khiến hấn không tự chủ cau mày

"Tiểu Đình" Minh Thiên Mạch thấp giọng kêu, nghiêng thân, nhìn thấy nàng nhắm mắt, nước mắt vẫn chảy "Tiểu Đình! Sao rồi? Vết thương đau sao?" Hấn sốt ruột, lo lắng hỏi, tay lại dịu dàng chuyển đầu nàng đối mặt với hấn

Nàng không nhìn hấn, chẳng qua chỉ nhắm hai mắt, chua xót bộc phát trong lòng

"Trời ạ, tiểu Đình, em đừng khóc, anh gọi bác sĩ, em nhịn một chút" Hấn vội vàng rung chuông gọi người

"Đừng" Lôi Đình cản hấn "Đừng gọi bác sĩ, em không sao" Nàng nói, rõ ràng hấn cũng là bệnh nhân, tại sao còn cậy mạnh đến thăm nàng

Minh Thiên Mạch thở phào nhẹ nhõm đang muốn nói gì, lại bị nàng cướp lời

"Thiên Mạch, em có thể cầu xin anh một chuyện được không?" Lôi Đình vẫn như cũ nhắm hai mắt , giọng nói nghẹn ngào, không cần đối xử dịu dàng với nàng như vậy, vì như vậy sẽ khiến nàng xấu hổ vô cùng

"Em nói đi, em biết anh sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của em mà" Minh Thiên Mạch dịu dàng giúp nàng lau đi nước mắt

"Đừng.... ....đừng đối xử với em tốt như vậy nữa" Lôi Đình bỏ qua câu đầu, tránh đụng chạm vết thương lòng của hấn, nàng cần thời gian để suy nghĩ một chút, bước tiếp theo nên làm thế nào, trước mắt, nàng không thể nào đối mặt với hấn

Minh Thiên Mạch tay cứng đờ, giật mình ngây ngốc nhìn nàng, từ đầu đến cuối, nàng thậm chí chưa từng liếc mắt nhìn hấn một cái

Đau khổ nhắm mắt, giọng nói hấn mất tiếng "Tại sao em luôn có thể đối xử tàn nhẫn với anh như thế?"

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi.... .." Lôi Đình nâng tay che mặt, ngăn lại nghẹn ngào, điều nàng muốn không phải như vậy

"A.... ....lại ba chữ này, em biết rõ anh muốn không phải là ba chữ này, em yên tâm, anh sẽ.... ....ra đi, sẽ không còn.... ....không còn ở gần em nữa" Tim, tựa như bị tê liệt, đau đến mức hấn cơ hồ không thốt thành lời

Minh Thiên Mạch chậm rãi đứng dậy, không nhìn được khẽ hôn nàng một lần cuối, in lên trán nàng một nụ hôn, có lẽ để lại kí ức đẹp nhất cho nàng là cách tốt nhất đối với hắn !

"Tạm biệt, sẽ con" Minh Thiên Mạch thấp giọng, đứng dậy bỏ đi , nhưng mới đi được hai bước, trước mắt lại đột ngột tối sầm, hắn ngã xuống mặt đất

"Phịch" một tiếng, khiến Lôi Đình ngồi trên giường đứng phốc dậy, động tác đột ngột, kèm theo một cơn đau ập đến, kêu "à" một tiếng, tầm mắt nàng lại rơi vào Minh Thiên Mạch đang nằm cách đó không xa

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Biến mất

Cổ nhìn đau từ trên giường tuột xuống , nàng chạy đến bên cạnh Minh Thiên Mạch, đẩy cơ thể hắn, nhưng không thấy hắn phản ứng, Lôi Đình có chút hoảng sợ, chạy đến cửa phòng bệnh kêu lên "Bác sĩ.... .... y tá..... .... có người ngất xỉu, mau đến cứu người!" Trong giọng nói mang theo chút nghẹn ngào

Bác sĩ trực cùng y tá nghe được tiếng gọi, liền nhanh chóng chạy đến, chờ tất cả mọi chuyện được xử lý tốt, bác sĩ dặn dò mấy câu rồi rời khỏi phòng bệnh

Đợi cho tất cả trở về trạng thái ổn định thì cũng là lúc kim đồng hồ chỉ mười một giờ, Lôi Đình cho y tá rời đi, im lặng ngồi bên giường bệnh nhìn hắn , hắn không biết cách chăm sóc mình , rõ ràng bị thương vẫn còn cố gắng đến thăm nàng, hắn muốn khiến nàng phải mặc cảm tội lỗi sâu hơn sao?

Hắn nằm trên giường, gương mặt tái nhợt , cau mày, trong giấc mộng hắn rất bất an, miệng thì thoảng lại lẩm bẩm thành tiếng, bởi vì âm thanh quá nhỏ, Lôi Đình không thể nghe rõ hắn nói gì , chỉ có thể nghe thấy loảng thoảng vài câu

"Đừng rời bỏ anh.... ....đừng.... ...."

"Tại sao ... . luôn tổn thương anh.... .... tại sao"

Nước mắt vát và lấm mòi kèm lại được, một lần nữa chảy xuống, nàng từ từ ngồi lên ghế, cúi đầu nhìn bàn tay trái nắm chặt của hắn, thì ra hắn sợ mình bỏ đi, thì ra ngay cả giấc mộng hắn cũng đau khổ như thế, mà nàng đã làm được những gì cho hắn? Xây dựng hạnh phúc của mình trên nỗi đau khổ của hắn, vậy thì nàng thật sẽ hạnh phúc sao? Nàng nghĩ nếu như cả đời này không nhận được lời chúc phúc của hắn vậy thì nội tâm nàng sẽ tự trách cả đời, làm sao có thể hạnh phúc đây?

Đối với người đàn ông yêu nàng bằng cả sinh mệnh, nàng phải làm gì cho hắn bây giờ?

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, nàng chỉ lẳng lặng nhìn hắn, nước mắt trên mặt đã khô cạn

"Thiếu phu nhân, cô nên nghỉ ngơi"

Lôi Đình nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía y tá không biết đã vào phòng từ lúc nào, nhỏ giọng hỏi "Mấy giờ rồi?"

"Đã trễ" Y tá dịu dàng trả lời

Lôi Đình quay đầu lại, tầm mắt một lần rơi vào người Minh Thiên Mạch, sau đó từ từ rút tay ra, giúp hắn đem tay bỏ vào trong chăn "Đỡ tôi trở về thôi!"

Y tá bước lên trước, đỡ Lôi Đình từ trên ghế đứng dậy, sau đó cẩn thận đỡ nàng ra khỏi phòng bệnh

"Chuyện tối nay không được nói cho thiếu gia" Lôi Đình ngồi trên giường bệnh của mình dặn dò, chuyện này nàng không muốn cho hắn biết

"Tôi biết" Y tá gật đầu nói, chuyện khách hàng dặn dò, người làm công như nàng không thể hồ đồ

"Tôi hôm nay làm phiền chị" Lôi Đình hơi áy náy nói

"Chăm sóc thiếu phu nhân là công việc của tôi" Y tá hơi khom lưng nói, người bệnh lần này nàng chăm sóc là một cô gái rất tốt, ít ra cũng là cô gái tốt tính nhất trong hai năm qua

"Cảm ơn chị, chị đi nghỉ đi" Lôi Đình nói

"Vâng" Y tá nhìn Lôi Đình nằm xuống ổn thỏa rồi mới rời khỏi phòng bệnh , tắt đèn, sau đó khép cửa lại

Một tuần lễ sau

Sáng sớm, vốn dĩ là thời điểm an tĩnh nhất lại truyền đến một trận xôn xao nho nhỏ

"Không thấy thiếu phu nhân đâu" Cung Thần Hạo tay cầm một cái hộp cùng Tiêu Ngự Phi đi đến cửa phòng bệnh, liền thấy y tá hốt hoảng vừa gọi vừa từ bên trong phòng bệnh chạy ra

"Chuyện gì xảy ra?" Mặt của hai người đồng thời xuống sắc, từ cửa nhìn vào trong phòng, chỉ có thể một cái giường trống không, cùng một cái chăn bừa bộn

"Buổi sáng tôi đến đây giúp thiếu phu nhân múc nước rửa mặt, nhưng vừa đi vào phòng bệnh lại không thấy thiếu phu nhân, chỉ còn một cái giường bệnh lạnh như băng, dường như cô ấy đã rời giường từ lâu, cho nên tôi đã đi tìm, nhưng mà tìm cả bệnh viện cũng không thấy bóng dáng của thiếu phu nhân, tôi liền trở về phòng bệnh, nhưng mà thiếu phu nhân vẫn chưa trở về" Y tá tường thuật lại với hai người họ, về mặt cơ hồ như sắp khó, nếu như người biến mất, nàng phải chịu trách nhiệm rất lớn, nếu là như thế này thì sau nàng làm sao có thể tiếp tục công việc

Cung Thần Hạo hơi nhíu mày, ném phần ăn sáng mua giùm Lôi Đình, hẩn xoay người chạy ra ngoài

"Đừng sợ, chúng ta chia nhau tìm, bệnh viện lớn thế này, không thể nào ko thấy người" Tiêu Ngự Phi vỗ vai trấn an y tá "Cô chờ ở đây, không chừng tiểu Đình một lát nữa sẽ trở lại, đến lúc đó cô gọi cho chúng tôi biết"

Y tá mắt nhắm lệ gạt đầu một cái, nhìn bóng lưng hẩn chạy đi

Cung Thần Hạo cơ hồ không bỏ qua bất kì góc, xó nào của bệnh viện, nhưng mà hẩn vẫn không tìm được bóng hình quen thuộc, nàng đã chấp nhận mình, không thể nào lại bỏ trốn nữa, huống chi tiểu Huyền Huyền vẫn còn ở nhà, nàng không thể nào bỏ tiểu Huyền Huyền lại, nhưng vì lẽ gì, hẩn vẫn ko tìm được nàng, chẳng lẽ nàng bị bắt cóc?

Nghĩ đến đây, Cung Thần Hạo căng thẳng trong lòng, không, không thể nào, Âu Mị Nhi hiện tại còn ở trong tù, hơn nữa Lôi Tiệp Nhi cũng đã hối lỗi, hẩn không tin người trong nhà có thể làm ra cái chuyện này

Đột ngột trong vườn hoa bên kia, bóng người quen thuộc xuất hiện trong mắt, Cung Thần Hạo không chút suy nghĩ chạy lên phía trước ôm lấy nàng "Đình nhi, lần sau không được dọa anh như vậy, ko tìm được em, em có biết anh lo lắng không?" Trong giọng nói hẩn tràn đầy khủng hoảng

Cô gái bị hẩn ôm sững sốt cả người, giây tiếp theo đã bắt đầu giãy dụa "A.... .... đồ dê xồm.... .... mau buông tôi ra.... ...."

Nghe được tiếng thét của cô gái, cái giọng nói này ko phải của nàng, nghĩ đến đây, hẩn mới giật mình nhận ra mình ôm nhầm người, nhanh chóng buông tay, vội vàng nói "Xin lỗi, tôi nhận nhầm người"

Cô gái kia thấy hẩn buông tay, cũng không nghe hẩn nói, xoay người giơ tay hạ xuống một cái tát lên mặt hẩn, sau đó hung dữ nói "Xem anh đẹp trai như vậy, thì ra là đầu óc có vấn đề! Thối sắc lang, đầu hủ của chị đây cũng dám ăn" Nói xong liền tức giận trừng mắt hẩn một cái, nhanh chóng bỏ đi

Cung Thần Hạo không để ý đến vết tay năm ngón trên mặt, đôi mắt nhìn quanh, mong mỏi có thể thấy nàng xuất hiện trong tầm mắt mình, nhưng hẩn đã thất vọng, trong vườn hoa ko có hình ảnh của nàng, chỉ có mấy bệnh nhân dậy sớm tản bộ

Mới vừa đến trước phòng bệnh, hẩn đã thấy Tiêu Ngự Phi đâm đầu đi tới, thờ hồn hẩn nói "Có tìm được không?"

Cung Thần Hạo lắc đầu một cái "Ko có, ta tìm cả bệnh viện cũng ko tìm được người"

"Chúng ta vào trong xem xét lại một chút, cứ loạn tìm như thế này thì không phải là cách" Tiêu Ngự Phi kéo hẩn vào phòng bệnh

Trong phòng bệnh chỉ có y tá, nhìn vào phía sau bọn họ, nàng hi vọng có thể thấy thiếu phu nhân, nhưng phía sau họ ko có bất kì kẻ nào

"Ko tìm được sao?" Y tá cúi đầu nhỏ giọng hỏi

"Ko có, tối ngày hôm qua tiểu Đình có hành động gì bất thường ko?" Tiêu Ngự Phi ngồi trên ghế salon hỏi

Y tá nhớ lại tối hôm qua, lắc đầu nói "Tối qua, thiếu phu nhân vẫn bình thường như mọi ngày, uống thuốc xong là đi ngủ"

"Vậy sao sáng sớm này đã không thấy mặt cô ấy?" Cung Thần Hạo âm trầm hỏi

Y tá lo lắng, đầu cúi thấp hơn "Thật xin lỗi, tôi ko biết thiếu phu nhân sáng nay tại sao lại tự nhiên biến mất, là tại tôi ko chăm sóc thiếu phu nhân tốt, thật xin lỗi"

"Hạo, chuyện này ko thể trách cô ấy, hiện tại quan trọng nhất là tìm tiểu Đình" Tiêu Ngự Phi vỗ nhẹ vai Cung Thần hạo, trải qua chuyện bắt cóc lần trước, Hạo đã biết quan tâm cho người khác rất nhiều, điều này cũng chứng tỏ mức độ quan trọng của Lôi Đình đối với hẩn

"Người nói xem cô ấy có thể đi đâu? Cơ thể vẫn chưa hoàn toàn bình phục, cô ấy ko thể nào tự mình xuất viện được" Cung Thần Hạo có chút phiền não nắm tóc, nàng ko thể nào bỏ đi mà ko nói tiếng nào

Tiêu Ngự Phi biết rõ hấn lo lắng chuyện gì, trong đầu đột ngột lóe sáng, đứng rồi, hấn thể nào lại quên chuyện này "Ngươi có xem qua phòng bệnh của Minh Thiên Mạch chưa?"

Cung Thần Hạo nhanh chóng rời khỏi phòng bệnh, mà Tiêu Ngự Phi theo sát phía sau hấn, nhìn Hạo hấp tấp như vậy, hấn cũng biết Hạo chưa xem qua phòng bệnh của Thiên Mạch

Khi đẩy cửa phòng 602 ra, bên trong, hai y tá đang sửa lại dra giường, hai cô gái nhìn han nam nhân xông vào, cũng ngây ngẩn cả người, thật đẹp trai nha..... ..

"Bệnh nhân ở đây đâu?" Cung Thần Hạo hỏi ko để ý đến hoa si trong mắt các nàng

Hai cô y tá có chút quần bách nuốt nuốt nước miếng, y ta đứng gần Cung Thần Hạo cả lăm nói "Tối ngày..... ngày hôm qua.... .. anh ta đã làm thủ tục xuất viện"

"Đáng chết" Mắng một tiếng, xoay người định đi ra ngoài, lại vừa vận dụng phải Tiêu Ngự Phi đứng trước của

"Thế nào? Ko ở đây sao?" Tiêu Ngự Phi nhìn vào trong phòng bệnh hỏi

"Hấn xuất viện" Cung Thần Hạo nói

"Xuất viện?" Tiêu Ngự Phi lập lại lời hấn nói, tuy nói Thiên Mạch trúng thương không nghiêm trọng, nhưng cũng phải nửa tháng nữa mới xuất viện được, thế nào chỉ mới một tuần mà đã ra viện rồi? Hơn nữa lại còn đứng vào dịp này, điều này khiến cho hấn không khỏi nghi ngờ Mạch có liên quan đến chuyện biến mất của Lôi Dĩnh. Đã sớm biết hấn ko thể nào dễ dàng buông tay, nhưng không ngờ hấn lại dùng thủ đoạn này

Cung Thần Hạo lướt qua hấn, rút điện thoại di động ra bấm số máy của Long Tử Tường "A lô, là ta"

"Mới sáng sớm đã quá nhiều mộng đẹp của người ta rồi, có chuyện gì? Hiện tại ko phải ngươi đang ở bệnh viện với bà xã sao?" Long Tử Tường tùy tiện nói

"Giúp ta tra một ít tài liệu về việc xuất cảnh của Minh Thiên Mạch, ta lập tức sẽ cần" Cung Thần Hạo nói ra nguyên nhân mình gọi điện thoại

"Xảy ra chuyện gì sao?" Long Tử Tường nghe được trong giọng nói hấn có vài phần vội vàng

"Chờ ngươi tra được rồi nói tiếp" Cung Thần Hạo vừa nói vừa cúp máy

Long Tử Tường tuy rất khó hiểu nhưng vật biết là chuyện nghiêm trọng, liền nhanh chóng bấm số máy điện thoại của một người khác

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118

Sốt ruột chờ đợi cả ngày, Cung Thần Hạo rốt cuộc cũng chờ không nổi nữa

"Ngươi muốn đi Pháp?" Tiêu Ngự Phi nhìn Cung Thần Hạo đang bận rộn thu dọn hành lý hỏi

"Đúng, ta muốn mang Dĩnh nhi trở về" Cung Thần Hạo nhanh chóng lấy vội hai bộ quần áo bỏ vào valy , ngoài ra còn đem theo một ít đồ lặt vặt để vào túi bên trong

"Từ Tường vẫn chưa tra được tài liệu xuất cảnh của Thiên Mạch, điều này chứng tỏ hấn vẫn còn ở thành phố T" Tiêu Ngự Phi một tay kéo túi lại, một mặt với Cung Thần Hạo

"Thực giác của ta nói cho ta biết họ không ở T , hấn nhất định đã mang Dĩnh nhi về Paris, Ngự Phi, cho dù không có tài liệu xuất cảnh, nhưng với điều kiện của hấn thì ngồi máy bay riêng vẫn có cơ hội xảy ra rất lớn" Cung Thần Hạo nói, hấn không muốn lỡ mất từng giây từng phút nào, chỉ muốn sớm mang Dĩnh nhi về, người đàn ông kia rất không an toàn, mà Dĩnh nhi đối với hấn cũng có mặc cảm tự trách, hấn sợ nếu để lâu, Dĩnh nhi sẽ ly hôn với hấn

"Hạo, ngươi đừng có điên nữa được hay không? Từ Tường vẫn đang tra, chờ hấn xác nhận, chúng ta sẽ cùng hành động, ngươi như con ruồi không đầu bay đến Paris , liệu có thể tìm thấy Dĩnh nhi ko? Làm như giấu một người dễ lắm không bằng" Tiêu Ngự Phi vỗ vai hấn nói, nếu như không phải hấn khuyên Hạo, thì Hạo cho đến bây giờ vẫn còn đang đi tìm Lôi Dĩnh

Cung Thần Hạo xoay người ngồi trên giường, tay đặt lên đầu nói “Được, ta nghe lời người, hôm nay ta sẽ đợi điện thoại của Từ Tường nếu ko tìm được thì ngày mai ta sẽ đến Paris”

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chuông điện thoại reo lên, Cung Thần Hạo ko suy nghĩ nhiều, cầm điện thoại nhận cuộc gọi

“A lô”

“Tìm thấy ko?” Cung Thần Hạo hỏi, Tiêu Ngự Phi ngồi bên cạnh tay chống cằm, nhìn

“Ừ, sáng nay tám giờ, Minh Thiên Mạch dùng máy bay riêng trở về Paris rồi, hơn nữa hắn đi không chỉ một mình mà là hai người, có cả bà xã người nữa” Long Từ Tường vừa nhận được tin này, cũng ngờ ngác một lúc, sau đó lại suy nghĩ, khó trách Cung Thần Hạo gọi điện lúc sáng lại tỏ ra lo lắng như vậy

“Có thể tra được sau khi xuống máy họ đã đi đâu ko?” Cung Thần Hạo hỏi tiếp

“Cái này có chút phiền, phải tốn nhiều thời gian một chút” Long Từ Tường trả lời, Paris không nằm trong phạm vi thể lực của hắn, cho nên tra xét sẽ hơi khó khăn

“Ngày mai ta và người đến Paris” Cung Thần Hạo nói, hôm nay cũng khuya lắm rồi

“Có thể” Long Từ Tường không chút suy nghĩ, đồng ý

Nhìn Cung Thần Hạo cúp máy, Tiêu Ngự Phi mới lên tiếng “Ngày mai ta đi với các người”

Cung Thần Hạo ko trả lời, chỉ gật đầu một cái

“A.....”

Trên chiếc giường màu xám tro lớn, truyền đến một tiếng “ưom”, ngay sau đó là một cánh tay lộ ra khỏi cái chăn màu xám, Lôi Đình từ từ mở mắt, chớp mắt mấy cái, rồi đột ngột đứng thẳng dậy

Giương mắt nhìn căn phòng, đây là chỗ nào? Không có mùi thuốc gay mũi, không có vách tường trắng như tuyết, ngay cả cách bày trí của phòng cũng khác xa, nằng..... nằng đang ngủ trong phòng bệnh sao?

Vén chăn lên, không quan tâm đến mình mang giày hay chưa, nằng mở cửa phòng chạy ra ngoài, nằng muốn sớm làm rõ nơi này là chỗ nào một chút, là ai mang nằng đến đây

“Phu nhân, người đã tỉnh” Một phụ nữ khoảng chừng bốn mươi tuổi cung kính nói

Phu nhân?

Chẳng lẽ Hạo đã mang nằng rời khỏi bệnh viện? Hoi cau mày, nằng hỏi “Xin hỏi nơi này là đâu?”

“Thưa phu nhân, nơi này là phòng của thiếu gia” Người phụ nữ mở miệng nói

“Thiếu gia là ai?” Lôi Đình cau mày hỏi tiếp

“Thưa phu nhân, thiếu gia là tổng giám đốc “tập đoàn Minh Thị” Người phụ nữ không trực tiếp nói tên của chủ mình ra, bởi vì đó là điều bất kính, với câu trả lời này, thì cô gái trước mắt sẽ biết hắn là ai

Tổng giám đốc? Thiên Mạch! Nghĩ đến đây, Lôi Đình mở to hai mắt nói “Nơi này là Paris”

“Thưa phu nhân, đúng vậy, xin hỏi phu nhân có muốn dùng cơm hay chưa?” Người phụ nữ không nhanh không chậm nói, vẻ mặt vẫn như cũ

Lôi Đình nghe được câu trả lời của nằng, liền có cảm giác muốn ngất, sao lại như vậy? Tại sao hắn lại mang nằng về Paris? “Anh ấy ở đâu?” Hiện tại nằng vốn dĩ không cảm nhận được con đói, chỉ muốn biết rõ rốt cuộc có chuyện gì đã xảy ra

“Thiếu gia đến công ty, tối sẽ trở về, hiện tại đã đến giờ trưa, xin hỏi phu nhân có muốn dùng bữa hay không?” Người phụ nữ mở miệng hỏi

“Ko cần, hiện tại tôi phải gặp anh ấy” Lôi Đình vừa nói vừa đi về phía cửa

Người phụ nữ đi nhanh, cản trước mặt nằng, nhìn nằng nói “Xin phu nhân về nghỉ, thiếu gia khi tan việc sẽ về nhà”

Lôi Đình nhìn chăm chăm bà ta nói “Đây là ý gì, chẳng lẽ tôi muốn đi ra khỏi cửa cũng ko được?”

“Thiếu gia có dặn là, người có thể tùy ý đi lại trong nhà, nhưng ko được gọi điện thoại, ko được bỏ đi, phu nhân muốn làm gì có thể gọi tôi” Người phụ

nữ nói lại những lời dạn dò lúc sáng

Khổ não cau mày, nghe nàng nói đồng lớn đồng nhỏ, Lôi Đình đã hiểu được mình bị ” giam lỏng” rồi, nàng ko vui la lên “Ý của bà là tôi bị “giam lỏng” phải ko? Bà có biết làm như vậy là phạm pháp ko, bà ko có quyền làm như vậy với tôi” Trong lòng thầm nghĩ, tại sao hấn lại đối xử như vậy với nàng? Ngăn cản nàng tiếp xúc với bên ngoài là có thể giữ nàng ở lại sao?

“Xin phu nhân yên tâm, thiếu gia ko có ý gì xấu, chỉ ra lệnh cho chúng tôi chăm sóc phu nhân thật tốt, còn nữa, thiếu gia nói phu nhân vừa sinh non, cho nên phải giúp người bồi bổ cơ thể, phu nhân đi chân đất thế này rất dễ bị bệnh “Người phụ nữ nói, liền nhanh chóng lấy từ trong tủ ra một đôi dép bông đặt dưới chân Lôi Đình

Chúng tôi? Ý của nàng là trong nhà ngoại trừ nàng còn có sự tồn tại của người thứ ba hoặc nhiều hơn nữa sao? Đột ngột trong bụng truyền ra một âm thanh quái dị, Lôi Đình có chút lúng túng nói “Tôi đói bụng”

“Xin phu nhân đợi một chút, tôi sẽ hâm thức ăn lại” Nói xong, người phụ nữ thấy Lôi Đình mang dép vào liền cung kính đi xuống bếp giúp nàng chuẩn bị bữa trưa

Nàng không phải là người dễ dàng nổi giận, cho nên đối mặt với người phụ nữ này , nàng ko nói ra những lời chanh chua khó nghe, bởi vì nàng biết bà ta cũng chỉ làm theo lời Thiên Mạch, tất cả mọi chuyện hãy chờ Thiên Mạch về rồi tính tiếp!

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, Lôi Đình ăn xong bữa trưa, com nước xong, dưới sức mạnh yêu cầu của người phụ nữ, Lôi Đình đành phải nuốt toàn bộ cháo gà vào bụng rồi mới trở về phòng ngủ, nằm lên giường lên, suy nghĩ xa xăm . Không biết hiện tại Hạo thế nào? Ở bệnh viện không thấy nàng chắc hấn cũng nóng lòng lắm!

.....

“cộc cộc”

Lôi Đình nhìn chằm chằm cửa phòng, nàng vẫn ngồi trên giường không nhúc nhích, động cũng ko muốn động, sắc trời dần tối, nàng biết hấn cũng sắp về nhà

Xoay nắm đấm cửa, đẩy ra, Minh Thiên Mạch đi vào, nhìn người trên giường chăm chú nhìn hấn, uyển chuyển nói “Tình rồi sao, di Phúc đã chuẩn bị xong bữa tối, chúng ta xuống ăn đi”

Lôi Đình ko lên tiếng, chỉ nhìn hấn, muốn từ trên mặt hấn nhìn ra thứ gì đó, nhưng nàng đành thất vọng, hấn vẫn như ngày thường, cười rất ôn hòa, một chút giả dối cũng ko có

“Sao vậy? Mặt anh có ghi chữ à?” Minh Thiên Mạch nhìn nàng trêu chọc nói

Lôi Đình chậm rãi nói “Tại sao lại mang em về Paris?” Đối mặt với hấn, nàng căn bản ko thể nổi giận

“Em là hôn thê của anh, dĩ anh muốn mang em về nhà” Minh Thiên Mạch nói rất tự nhiên, hấn ko sai, chỉ cần tin vào điều này là được

“Thiên Mạch, anh biết rõ em và Hạo căn bản vẫn chưa ly hôn, hơn nữa em và anh cũng đã nói rõ với nhau, tại sao anh vẫn chưa chịu buông tay?” Lôi Đình có chút mệt mỏi nói, người đàn ông này, càng lúc càng khó hiểu, thật ko hiểu, rốt cuộc hấn đang nghĩ cái gì

“Anh sẽ khiến em ly hôn với hấn, sau đó tái giá với em” Minh Thiên Mạch dịu dàng cười nói, giọng nói rất nhẹ nhàng

“Thiên Mạch, anh có biết mình đang nói cái gì ko? Em ko thể nào ly hôn với hấn, em yêu hấn, anh biết ko? Tại sao anh phải như vậy?” Lôi Đình mang theo ghen ngào phản bác lời hấn vừa rồi

Minh Thiên Mạch hơi cứng người, song nụ cười trên mặt vẫn ko đổi “Anh biết mình đang nói cái gì, anh sẽ khiến em từ từ yêu anh”

Lôi Đình nắm chặt tay, nàng ko dám nhìn người đàn ông trước mắt này nữa, hấn càng lúc càng xa lạ, không còn giống với Thiên Mạch nàng đã biết, hấn thay đổi như thế này là vì nàng, điều này nàng rất chắc chắn “Là lỗi của em, ngay từ đầu em ko nên đồng ý lời cầu hôn của anh, cho anh hi vọng lại thu hồi nó, thật xin lỗi, nhưng mà em ko yêu anh, Thiên Mạch, anh sẽ gặp được một cô gái yêu anh thật lòng, vậy nên anh buông tha em đi! Buông tha em đi !”

“Nếu đã hứa với anh, thì em phải tuân thủ, yêu một người quá sâu, rất khó buông tay, mà tại sao anh lại là người phải rút lui?” Minh Thiên Mạch lạnh nhạt nói, đúng vậy, hấn là loại người ích kỷ, đối với nàng, hấn ko thể hào phóng

Lôi Đình tròn mắt lệ nhìn hấn, hấn nói rất đúng, là do nàng đã hứa với hấn, lại đổi ý, hấn ko sai, người làm sai chính là nàng, nhưng mà cho dù là thế, nàng cũng ko thể tiếp nhận hấn, bởi vì người nàng yêu ko phải là hấn

Thấy nàng ko mở miệng nói , hấn chuyển đề tài “Em đói ko? Chúng ta ăn com đi!” Minh Thiên Mạch ko muốn bàn luận thêm về cái đề tài này, càng nói mọi chuyện chỉ tồi tệ thêm

“Em muốn về nước, Hạo ko thấy em, sẽ rất lo lắng” Lôi Đình cứng rắn nói, biết hấn cố ý lái sang chuyện khác, nhưng nàng ko muốn nghe theo

Minh Thiên Mạch ko để ý đến lời nàng “Em ko muốn xuống ăn, vậy anh sẽ nhờ di Phúc bung lên cho em”

“Em muốn về nước, em muốn về nước.....” Lôi Đình hướng bóng lưng hần kêu lên, nhưng bóng lụa kia vẫn ko dừng lại

Thất bại nằm lỳ trên giường, nước mắt ko tiếng động chảy xuống, nàng ko muốn ở chỗ này, nàng phải về nước, nơi đó có Hạo , có tiểu Huyền Huyền, còn có cả ông, ba và mẹ

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 119

Có người ôm lấy hai chân, đầu tựa vào gối, nàng nhìn TV trước mặt, nhưng lòng ko thể nào tĩnh tâm, trong lòng sôi trào từng đợt sóng

Hơi nghiêng mặt, nàng nhìn về cửa lớn, đó là lối ra duy nhất trong căn phòng này, cửa bị đóng chặt, nàng biết người đàn ông kia vẫn như cũ canh ở bên ngoài

Đã ba ngày, nàng bị giam trong căn phòng này đã ba ngày, trong phòng nàng có thể hoạt động tự nhiên, nhưng chỉ cần đi đến cửa sổ lâu một là sẽ có một người đàn ông áo đen canh chừng này, cho dù nàng muốn nhảy cửa sổ trốn ra ngoài cũng ko có khả năng

Bọn họ ngày đêm canh chừng nàng không biết mệt sao? Hơn nữa ban ngày trời nắng gắt, họ không sợ phơi nắng? Nghiêng đầu sang chỗ khác, tầm mắt lại quay về TV . Thiên Mạch sau bữa tối hôm đó,ba ngày nay hần đã không đi gặp mặt nàng , chẳng lẽ hần định giam nàng cả đời sao?

Nàng ko thể trao đổi với thế giới bên ngoài, ko thể dùng điện thoại, chỉ có thể xem TV, càng nghĩ càng tức , con tức của nàng ko có chỗ trút, Lôi Đình giờ tay hất cả khay trà xuống đất

Một âm thanh thanh thúy vang lên "Loảng xoảng!"

Di Thâm trong nhà bếp nghe thấy tiếng động liền chạy ra, nhìn thấy chung trà vỡ thành mảnh nhỏ vung vãi dưới sàn, nàng khẽ cau mày có chút bất mãn, nhưng vẫn linh hoạt lấy chổi dọn dẹp

Lôi Đình nhìn nàng như vậy, con giận cũng tan, nàng biết mình làm ko đúng, nhưng hiện tại àng không còn lòng dạ nào xin lỗi, vẫn tiếp tục xem TV, nhưng bên trong TV nói cái gì, căn bản nàng ko có chú ý

"Phu nhân, người đừng tức giận, tức giận sẽ sinh ra nếp nhăn, người ko muốn tuổi còn trẻ mà mặt mày giống như di Phúc đi. Nếu phu nhân ko thích trà, vậy thì để di Phúc giúp người pha một bình nước trái cây" Di Phúc nói xong, liền dọn sạch mảnh vụn

Năm phút sau, di Phúc bung lên một bình nước trái cây đi tới, đặt khay trước mặt Lôi Đình "Đây là nước ẹp tôi mới làm, rất tươi"

Di Phúc rất tận tâm tận lực chăm sóc nàng, mặc dù gương mặt của di ko có lấy nụ cười, nhưng đối xử với mình cũng xem như là rất quan tâm, mình cố tình gây sự thật ko đúng, nàng nâng tay cảm lý, mở miệng uống một hớp

"Di Phúc gọi tôi là tiểu thư, tôi cả thiếu gia nhà các người ko có quan hệ vợ chồng" Lôi Đình đặt cái ly xuống, nói với di Phúc, nàng đã nói qua điều N lần, nhưng di Phúc căn bản ko để lời lọt vào tai, cứ gọi nàng là 'phu nhân'

"Phu nhân, thiếu gia đã dặn, sau này người là nữ chủ nhân của nhà này, cho nên gọi người là tiểu thư thì ko 'phù hợp'" Di Phúc giải thích

"Căn nhà này sẽ có một nữ chủ nhân thực thụ khác, nhưng ko phải là tôi, tôi chỉ là bị thiếu gia các người giam ở đây, có một ngày tôi sẽ rời đi" Lôi Đình lạnh nhạt nói, Hạo sẽ đón nàng trở về, giống như lần trước

Di Phúc nhìn cô gái trước mặt, thật ra thì nàng cũng ko được cho là đẹp,về đẹp chỉ có thể dừng lại ở hai từ "thanh tú" cộng với khuôn mặt con nít

nên nhìn qua có chút dễ thương, loại phụ nữ này ko phù hợp với thiếu gia, huống chi nàng còn có con, lấy điều kiện của thiếu gia sợ gì ko có phụ nữ, nhưng hần lại hết lần này đến lần khác chung tình với cô gái này

"Phu nhân, thiếu gia rất yêu người" Di Phúc ko nhìn được bày tỏ bất bình thay cho Thiên Mạch, ba ngày nay thiếu gia đều tới, chẳng qua chỉ đến vào lúc nàng ngủ, sau đó hần lại lẳng lặng đứng trước giường nhìn dung nhan đang ngủ say

"Tình yêu đó, tôi ko chịu nổi, cũng ko gánh nổi trách nhiệm, tôi ko cần cũng ko muốn có nó" Lôi Đình cười khổ nói, hần yêu nàng quá nhiều, song nàng ko thể đáp trả hần

"Thiếu gia là do tôi nuôi lớn, cậu ấy chưa từng quan tâm qua người nào thế này, thậm chí ngay cả lão thái thái cũng chống đối, thiếu gia làm tất cả đều là vì người" di Phúc trầm giọng nói, hi sinh của thiếu gia căn bản ko đáng một xu, vì cô gái trước mắt này một chút động lòng cũng ko có

"Tôi biết hẳn vì tôi làm rất nhiều điều, nhưng mà tình yêu của tôi ko giành cho hẳn, tôi có chồng, có con, có gia đình của tôi, tôi ko thể đáp ứng mong muốn của hẳn, di Phúc, tôi xin di, để cho tôi đi đi! Đừng nhốt tôi ở đây nữa, tôi sẽ phát điên" Anh mắt Lôi Đình mang theo ý cầu xin, giọng nói cũng mềm hẳn, nàng rất nhớ tiểu Huyền Huyền, rất nhớ Hạo, nỗi nhớ đang nuốt chửng nàng

"Phu nhân, nếu như người cảm thấy nhàm chán, di Phúc có thể dạy người nấu ăn" Di Phúc ko nhìn vào mắt nàng, cô gái này là người thiếu gia yêu, cho dù cô ấy ko muốn ở đây, nàng cũng ko thể tự quyết định

"Tôi muốn rời đi, tôi muốn về nước" Lôi Đình kêu lên ôm lấy tay di Phúc nói

Di Phúc hiển nhiên bị động tác của nàng làm cho giật mình, ngo ngắc ko nói được tiếng nào

"Em hù được di Phúc, không phải điều này chứng tỏ em vẫn rất lý trí sao? Vậy sao còn cố tình gây sự?" Thiên Mạch vẫn đứng ở cửa mở miệng nói, trên mặt vẫn như cũ treo mồm nụ cười, chẳng qua chân mày chỉ hơi nhíu lại, khiến cho nụ cười của hẳn trông rất giả dối

Lôi Đình nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn Thiên Mạch đang từng bước lại gần, nàng buông tay di Phúc ra, nhìn hẳn nói "Là em cố tình gây sự sao? Anh nhốt em ở chỗ này, chẳng lẽ em ko nên tức giận?" Trong lòng thầm suy nghĩ hẳn đến từ khi nào , tại sao ko nghe được tiếng động, chuyện mới vừa rồi hẳn đã nghe được mấy phần?

Mình Thiên Mạch nói với di Phúc "Di Phúc , chuẩn bị bữa tối đi"

"Thiếu gia.... .." Di Phúc định mở miệng nói thêm , nhưng rốt cuộc lại ko nói ra điều gì , nhìn qua Lôi Đình một chút, nàng xoay người đi vào nhà bếp, có một số việc nên để họ tự giải quyết là tốt nhất

"Thiên Mạch, anh để em đi được ko? Tiểu Huyền Huyền sẽ nhớ em" Lôi Đình nhìn Minh Thiên Mạch nói

"Ba ngày nay anh bận rộn chuyện công ty, nên ko đến thăm em" Minh Thiên Mạch dịu dàng nói, thật ra thì ba ngày nay hẳn ở cùng với nhóm của Cung Thần Mạch, nhưng hẳn ko nói ra nàng

"Anh ko cần giải thích, em chỉ muốn rời đi, anh giam lỏng em ở đây là phạm pháp, anh có biết hay ko" Lôi Đình vừa khóc vừa nói

"Em là vị hôn thê của anh, cho nên hai từ "phạm pháp" này ko tồn tại, em cứ an tâm ở chỗ này đi" Minh Thiên Mạch nói xong liền lướt qua nàng đi thẳng lên lầu

Lôi Đình xoay người nhìn về bóng lưng hẳn gào lên "Rốt cuộc em phải làm sao, anh mới bằng lòng để em đi?"

Minh Thiên Mạch ngừng lại một chút, ko quay đầu lại, nói "Anh đi tắm, lát nữa em xuống nhà cùng ăn tối" Sau đó lại lên lầu , nếu nhìn nàng chảy nước mắt, hẳn sẽ mềm lòng , sẽ có suy nghĩ thả nàng đi, nếu nàng ra đi, hẳn sẽ hoàn toàn thất bại

Lôi Đình cứ như vậy nhìn hẳn biến mất ở khúc quanh, tại sao hẳn luôn lơ đi câu nói của nàng, tại sao ko để ý đến câu hỏi của nàng? Nàng muốn rời đi... ..

Nhà họ Minh

Trong phòng khách, Tống Trần đang nắm tay Úc Tiêm Nhi, giọng nói ôn hòa hỏi "Tiêm Nhi, sao con sau khi trở về nước rồi không đến thăm bác gái , nếu ko phải là ta gọi cho mẹ con nói chuyện hàn huyên, thì ta còn ko biết con đã trở về, mau cùng bác gái nói chuyện một chút, con lần này đến thành phố T, ở với Thiên Mạch sao rồi?"

Trong mắt Úc Tiêm Nhi ánh lên một tia đau thương, ngay sau đó đau thương liền tan ra, nàng cười nói "Bác gái, khi trở lại đúng là con bận một số việc nên chậm trễ chuyện qua đây, lần này con đến T , cảm thấy nơi đó thay đổi rất lớn, rất khác biệt so với trí nhớ của Tiêm Nhi lúc còn nhỏ, hơn nữa không khí ở lục địa bên kia rất tốt , tốt hơn nhiều so với Paris này, còn có.... .."

"Tiêm Nhi, bác gái muốn hỏi về quan hệ giữa con và Thiên Mạch" Tống Trần cắt lời nàng, Tiêm Nhi sao vậy?

Úc Tiêm Nhi thấy Tống Trần ko có ý bỏ cuộc, liền mở miệng nói "Bác gái, chuyện con và Thiên Mạch , người buông tay đi , cưỡng cầu ko hạnh phúc, con ko muốn" Giống như những điều nàng đã nói với Thiên Mạch trước đây, nàng sẽ cho hẳn thời gian, đến một lúc nào đó, hẳn vẫn ko quay đầu lại, nàng sẽ tìm một hạnh phúc khác thuộc về mình

"Tiêm Nhi, có phải lần này con đến T, Thiên Mạch đã nói cái gì rồi ko? Nói cho bác gái biết, ta sẽ mắng tiểu tử đó" Tống Trần lạnh lùng nói, vì quan hệ liên kết giữa hai công ty, nàng sẽ ko để mặc cho nó tự xử lý mọi chuyện

"Bác gái, anh Thiên Mạch ko có nói gì với con, chỉ là con đã nghĩ thông suốt một số chuyện" Úc Tiêm Nhi chậm rãi nói, bởi vì nàng sợ bị hỏi đến kết quả, cho nên mới ko đến Minh gia

"Con là con dâu bác gái chấp nhận, những người phụ nữ khác đừng hòng bước chân vào nhà họ Minh nửa bước, Thiên Mạch chẳng qua nhất thời hồ đồ, đợi nó nghĩ rõ, nó sẽ biết ai thích hợp làm nữ nhân của nó, con ngàn vạn lần ko được nản chí nha!" Tống Trần vỗ tay nàng nói

"Bác gái, con ko nản chí, con sẽ chờ, cho nên bác gái, người đừng ép anh Thiên Mạch, yêu một người ko sai, thứ sai lầm chẳng qua chỉ là thời gian" Úc Tiêm Nhi nói, sau khi trở về Paris, nàng đã suy nghĩ rất nhiều, cũng buông tha rất nhiều thứ

"Con.... ...." Tổng Trân có chút kinh ngạc nhìn nàng, lời như vậy lại từ trong miệng nàng nói ra. Tổng Trân có chút khó tin "Bác gái sẽ ko buộc nó, nó là con ta, làm mẹ nó ta cũng hi vọng nó hạnh phúc, nhưng sự lựa chọn của nó vốn dĩ ko thích hợp với nó"

Úc Tiêm Nhi ko biết nên đáp lại lời nàng như thế nào, tay sờ sờ vào túi, liền mở miệng nói "Đúng rồi, bác gái, con ở thành phố T có mua chút đặc sản mang về, thuận tiện con mua một ít tổ yến hảo hạng cho người bồi bổ thân thể" Úc Tiêm Nhi nói, liền cầm lên một cái túi đặt ở trước mặt Tổng Trân

Tổng Trân nở nụ cười, đưa tay nhận "Chỉ có con gái là biết quan tâm, sinh con trai chỉ khiến ta phải quan tâm"

"Ha ha.... ....bác gái thích là được" Úc Tiêm Nhi cười nói

"Tiêm Nhi, hôm nay con ở đây ăn tối cùng ta đi! Thiên Mạch và lão gia đã lâu ko ở nhà, ta ăn cơm một mình ko ngon miệng" Tổng Trân nói

Úc Tiêm Nhi thấy nàng nói như vậy, muốn từ chối cũng ko thể, chỉ có thể gật đầu trả lời "Dạ, Tiêm Nhi sẽ ăn cơm cùng bác gái xong rồi mới về"

"Tốt lắm, ta sẽ bảo má Trương chuẩn bị nhiều món ăn một chút" Tổng Trân cười nói xong, liền đứng dậy đi ra khỏi phòng khách

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Tìm được người

Cánh cửa phòng màu trắng mở ra, Nam Cung Tuyết nhìn người đàn ông cao to, anh tuấn ngoài cửa, có chút hơi kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền trở về bình thường "Đại soái ca, sao lại rảnh rồi đến nơi đây?"

"Sao, không mời anh vào ngồi một chút sao?" Người đàn ông cười nhạt mở miệng

"Vào đi" Nam Cung Tuyết nghiêng người, để hần bước vào

Bạch Kỳ Linh ngồi trên ghế salon nhìn nhả coi TV cùng Tiểu Vũ cũng xoay người lại, nhìn người vừa vào là ai "Anh Ngự Phi?" Lâu Tiểu Vũ có chút luống cuống kêu lên, đoán thế nào cũng ko đoán ra là hần

Gương mặt Bạch Kỳ Linh cũng thoáng qua một chút kinh ngạc "Tỷ phụ, anh cũng đến?" Không phải hần nên cùng chị của nàng chuẩn bị chuyện kết hôn sao?

"Đến thăm em dâu một chút xú !" Tiêu Ngự Phi trêu chọc nói, sau đó lại ưu nhã ngồi xuống một cái ghế salon

"Ngự Phi, uống gì? Cà phê hay trà?" Nam Cung Tuyết đóng cửa lại đi đến phòng khách hỏi

"Anh có lòng tốt như vậy đến thăm em sao?" Bạch Kỳ Linh ko thêm tin, bây giờ là lúc hần cực kì bận rộn chuyện hôn lễ, hần còn ko lo được thân mình thì làm sao có thời gian rảnh rồi đến thăm nàng! Hôn nữa, chỉ dựa vào chuyện chị hai mang thai, hần càng không thể đi! Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu

"Tiểu Vũ, thấy anh, em kinh ngạc lắm sao? Nơi này anh cũng thường đến mà" Tiêu Ngự Phi cười nói

"Ha ha.... .... ko có, chẳng qua chỉ nghe Tiểu Linh nói gần đây anh bận rộn chuyện hôn lễ, cho nên anh đến đây, em có chút bất ngờ" Lâu Tiểu Vũ nhìn hần cười nói

"Tạm thời có việc đến đây, sẽ ko kéo dài thời gian quá lâu, đúng rồi, trong nhà chỉ có ba người các em thôi sao?" Tiêu Ngự Phi cười hỏi, tùy tiện giải thích một chút

"Ừ, chị Tiểu Phi đã có hẹn, chị hai có đi cùng anh ko?" Bạch Kỳ Linh hỏi

"Ko có, chị em mang thai, ko phù hợp đi xa" Tiêu Ngự Phi đơn giản trả lời

"Ngự Phi, cà phê của anh" Nam Cung Tuyết cầm ly cà phê đặt lên khay trà đưa lên trước mặt hần

"Cảm ơn" Tiêu Ngự Phi nâng tay cầm ly cà phê thổi nhẹ, uống một hớp, rồi nhìn Nam Cung Tuyết nói "Cà phê tiểu Tuyết nấu càng lúc càng ngon"

"Đương nhiên" Nam Cung Tuyết kiêu ngạo, cười nói "Nghe tiểu Linh nói anh và tiểu Vân chuẩn bị kết hôn, chúc mừng! Hành trình tình yêu rất cuộc cũng

kết thúc"

"Cảm ơn, đến lúc đó mấy em phải đến uống rượu mừng nha! Về phần tiền cưới thì... .." Tiêu Ngự Phi cố ý ngừng lại một chút, đặt ly cà phê xuống khay trà rồi mới mở miệng nói "Phải nhiều một chút, càng nhiều càng tốt!"

Nam Cung Tuyết liếc hần một cái "Còn tưởng anh sẽ nói "được miễn" chứ! Anh đúng là tổng giám đốc, giới làm ăn buôn bán giàu có như anh, mà cũng so đo với em mấy đồng tiền lẻ này sao?"

Lâu Tiểu Vũ và Bạch Kì Linh ngồi một bên cười trộm, lâu rồi không gặp mặt, người kia cũng hài hước ko ít

"Anh là thương nhân" Tiêu Ngự Phi cười, nhấn mạnh

"Đến dự đám cưới quan trọng là ở chỗ tâm ý, em ko có tìm anh đòi tiền vé máy bay , đã là rất tốt với anh rồi" Nam Cung Tuyết nói

"Anh Ngự Phi, anh đừng trêu chọc chị tiểu Tuyết nữa" Lâu Tiểu Vũ nhin ko được lên tiếng nói

"Được rồi, Ngự Phi, Tiểu Đình ở T như thế nào? Chắc sống rất tốt đi, cả nửa tháng nay vẫn chưa gọi điện thoại cho em" Nam Cung Tuyết hỏi, Lôi Đình đến T cũng đã được 2 tháng, mà tháng sau ko biết nàng có trở về hay ko

Tiêu Ngự Phi nghe nàng hỏi, hiểu được các nàng có ý hỏi Lôi Đình có trở về hay ko "Ừ, em ấy sống rất tốt"

"Anh Ngự Phi , chị tiểu Đình có nói với anh khi nào sẽ trở về ko?" Lâu Tiểu Vũ một tay ôm gối, một bên hỏi, nàng rất nhớ tiểu công chúa, trong nhà thiếu đi cô nhóc đó, cũng tĩnh lặng nửa phần

Nàng hiện đang ở Paris, đương nhiên, hần sẽ ko nói ra điều này "Ko, tiểu Đình sẽ ko quay về" Nếu như lần này tìm được tiểu Đình, Hạo căn bản sẽ ko để cho nàng rời khỏi mình nửa bước, bởi vì hần sợ, sợ mất nàng

"Cái gì? Ko quay về? Như vậy sao được , tiểu Đình ko trở về thì ko sao, nhưng cũng phải để tiểu Huyền Huyền quay về chứ" Nam Cung Tuyết kêu lên

"Đừng vậy! Ko phải chị tiểu Đình có hôn ước với anh Thiên Mạch sao? Sao lại ko quay về?" Lâu Tiểu Vũ cũng thắc mắc hỏi

"Tỷ phu , anh phải nói cho chúng em biết, lần này chị tiểu Đình quay về, hòa hợp với chồng trước phải ko? Chuyện này đúng là quá cầu huyết mà" Bạch Kì Linh khó tiếp thu nói, đối với tiểu Đình mặc dù thời gian sống bên nhau chưa lâu, nên vẫn chưa hiểu rõ , hơn nữa ngay cả chị tiểu Tuyết, chị tiểu Phi nàng cũng ko hiểu rõ về họ, cho nên chỉ có thể suy đoán

Tiêu Ngự Phi nhìn Bạch Kì Linh, gật đầu một cái, dùng ánh mắt thay lời muốn nói 'em nói đúng rồi', vì sự thật chính là như thế

"Trời ạ! Vậy Thiên Mạch làm sao bây giờ?" Nam Cung Tuyết hơi cau mày, mặc dù, ngay từ đầu nàng đã đoán trước được cái kết quả này, nhưng khi nó xảy ra, nàng vẫn có chút ko tiếp thu nổi

"Tiểu Đình và chồng của em ấy vẫn còn là vợ chồng hợp pháp" Tiêu Ngự Phi nói

"Nhưng chị tiểu Đình đã chấp nhận lời cầu hôn của anh Thiên Mạch mà, ko phải sao?" Lâu Tiểu Vũ hỏi, càng nghe nàng càng hồ đồ

"Trước kia, tiểu Đình ko biết chồng mình chưa kí vào đơn ly hôn, cho nên mới chấp nhận lời cầu hôn của Thiên Mạch" Tiêu Ngự Phi giải thích

"Thật loạn.... .." Bạch Kì Linh tựa vào ghế salon

"Theo ý của anh muốn nói là, Thiên Mạch mất hi vọng rồi?" Nam Cung Tuyết nhắc lại ý của hần , mà nói đi nói lại thì thật ra nàng cũng đã biết trước sự việc này, tiểu Đình đối với Thiên Mạch luôn như gần như xa

"Người tiểu Đình yêu là chồng mình" Tiêu Ngự Phi ngay từ đầu đã biết, Thiên Mạch cũng biết, chẳng qua là hần ko chịu buông tay mà thôi, mà thôi, mà nếu hần buông tay, hần sẽ tìm thấy tình yêu thuộc về mình

Nam Cung Tuyết ko biết nên nói tiếp như thế nào, Lâu Tiểu Vũ và Bạch Kì Linh cũng nhìn nhau 1 chút, ko nói gì

Bên trong căn phòng xa xỉ của khách sạn Paris George, Cung Thần Hạo đang phiền não đi tới đi lui, sau đó dừng bước trước cửa sổ, ánh mắt nhìn thẳng ra ngoài cửa sổ

Tiêu Ngự Phi vừa vào cửa, đã thấy bóng người đang đứng sững trước cửa sổ, mấy ngày nay Hạo cơ hồ ko thể nào nghỉ ngơi

Cung Thần Hạo cảm nhận được tầm mắt sau lưng, xoay người nhìn về phía Tiêu Ngự Phi nói "Trở về rồi, sao?"

Tiêu Ngự Phi lắc đầu một cái, nói "Họ ko biết tiểu Đình đã trở về, còn hỏi ta , cô ấy sống ở T có tốt ko?"

Nghe được câu trả lời của hần, tầm mắt Cung Thần Hạo lại quay về cửa sổ, hiện tại hần đang chờ điện thoại của Long Từ Tường

"Người lại bỏ buổi trưa?" Ánh mắt Tiêu Ngự Phi rơi vào chỗ thức ăn trên bàn

"Ko đói!" Cung Thần Hạo trả lời

Tiêu Ngự Phi lắc đầu một cái, ngồi xuống ghế salon, lúc này chuông điện thoại chọt reo lên

Reng.... .....reng.... ..

Cung Thần Hạo nhanh chóng cầm điện thoại lên nghe "a lô"

"Là tôi, đã tìm được vị trí hiện tại của Lôi Đình" Giọng nói của Long Tử Tường từ đầu dây bên kia vang lên

"Ở đâu?" Cung Thần Hạo kích động hỏi

"Ở biệt thự số 6 XXXX" Long Tử Tường nói địa chỉ cho hắn nghe

"Người bây giờ ở đâu?" Cung Thần Hạo hỏi

"Hiện tại, ta ở dưới chân núi, gần biệt thự XXX, hai người đến đây đi" Long Tử Tường nói, hôm nay hắn rất cẩn thận theo sát hành tung của Thiên Mạch mới tìm được vị trí hiện tại của Lôi Đình

Cung Thần Hạo ko trả lời điện thoại đã cúp máy, Tiêu Ngự Phi đứng sau lưng hắn hỏi "Là cuộc gọi của Long Tử Tường sao? Hắn nói thế nào?"

"Đã tìm được, hiện tại ta sẽ đem Lôi Đình về" Cung Thần Hạo cười nói, hắn rất nhanh đã có thể gặp được nàng, tảng đá lớn đè nặng trong lòng rốt cuộc đã được nhắc ra

"Cùng đi chứ" Tiêu Ngự Phi nói

"Ta đi một mình, người ở đây chuẩn bị chong xong bữa tối" Nói xong, Cung Thần Hạo cầm lấy áo khoác trên giá, mở cửa bước đi, đến chỗ đậu xe, xe như tên bắn, phóng vụt ra ngoài

Xe chạy bằng tốc độ cực kì nhanh, băng băng trên đường, qua mấy con đường cao tốc, sườn núi đã hiện ra trước mặt, xe ngừng lại thật gấp, thiếu chút nữa là lao xuống vực, khi hắn đến nơi Long Tử Tường đề cập, đã là nửa tiếng sau

Long Tử Tường từ bên kia đường, nhìn về chiếc xe đến gần, mấy giây sau dừng trước mặt mình, sau đó lại nhìn vào người ngồi sau cửa sổ xe, trêu đùa nói "So với thời gian dự trù của ta, người đến sớm 1 tiếng, xem ra có người đang tìm vợ đến sốt ruột rồi"

"Lên xe" Cung Thần Hạo đơn giản phun ra hai chữ

"Đúng là lạnh lùng, dù sao ta cũng cực khổ giúp người tìm người, ngay cả một chút lòng thành cũng ko có" Long Tử Tường lưu manh nói

"Ko lên xe, thì người tự mình đi bộ" Cung Thần Hạo quay nhìn Long Tử Tường đứng ngoài cửa sổ

"Ok! Ta lên xe" Long Tử Tường nói, đùa ko nên quá mức, hắn mở cửa xe ngồi vào bên trong

Cung Thần Hạo đợi hắn lên xe xong, nhấn chân ga chạy về phía trước "Người có chắc chắn Lôi Đình ở chỗ này?"

"Ko tin năng lực làm việc của ta sao?" Long Tử Tường hỏi ngược lại, nhưng lại cố ý xác nhận, trước khi gọi điện thoại hắn đã nhận thấy biệt thự có người canh chừng, rất hiển nhiên Lôi Đình bị giam lỏng bên trong

"Cảm ơn người" Cung Thần Hạo chậm rãi nói

"Ko cần cảm ơn ta, chỉ cần gửi tiền vào tài khoản của ta là được, nói thế nào thì nói, người cũng được xem là khách hàng!" Long Tử Tường cười nói, bạn bè thì bạn bè, chứ làm ăn là làm ăn, hai chuyện này phải được phân biệt rõ

Ko thể ko nói, người làm ăn so với ta còn khôn khéo hơn" Cung Thần Hạo nói

"A.... .... ta nhận lời khen ngợi này" Long Tử Tường cười nói

"Giờ chạy đi đâu?" Cung Thần Hạo nhìn ngă ba trước mặt hỏi

"Quẹo trái, đi về phía trước một chút là đến" Long Tử Tường trả lời

Cung Thần Hạo dừng xe trước biệt thự, Đình nhi, anh đón em trở về

Chương 121: Tìm được người II

Cộc cộc....

"Phu nhân , xin hỏi tối nay người muốn ăn cái gì?" Di Phúc đứng ngoài cửa vừa gõ cửa phòng vừa hỏi

Lôi Đình ngồi bên cửa sổ, cơ thể tựa vào tường, ngực ôm một cái gối, nghiêng đầu, híp mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chim nhỏ tự do bay liệng , nhỏ nhẹ nhẹ thổi làm tán cây chập chờn, ánh sáng mặt trời ôn hòa hắt lên người nàng, rất thoải mái

Nàng ngồi lẳng lặng như vậy đã hơn hai giờ, nằm trên giường nàng căn bản ko ngủ được, vừa nhắm mắt đã thấy khuôn mặt lo lắng của Hạo còn có cả tiếng khóc đòi mẹ của tiểu Huyền Huyền, vì thế nàng ko thể nào tĩnh tâm, giấc ngủ càng lúc càng ít

Tiếng động ngoài cửa ko thể đã động vào tai một người đã rơi vào cõi thần tiên như nàng , nàng vẫn như cũ ko thay đổi , ở đây gần cả tuần lễ, mà hai ngày qua nàng cơ hồ ko hề bước chân ra cửa, bởi vì nàng biết ko cần thiết, nếu chỉ đi lại trong phòng thì chỉ bằng giống như bây giờ, ngồi dựa vào tường , giương mắt nhìn mọi sự vật ngoài cửa sổ, thì tâm cũng an ổn hơn nhiều

Di Phúc kêu nửa ngày, trong phòng ko có người đáp lại, cũng thôi ko kêu nữa, nàng xoay người rời đi, lại thấy Minh Thiên Mạch mở cửa phòng đi ra

Minh Thiên Mạch vừa mở cửa phòng liền thấy di Phúc, hỏi "Sao vậy? Di Phúc?" Xử lý xong công việc, hấn thay một bộ đồ tây, bằng một bộ quần áo mặc ở nhà màu vàng nhạt , tóc vẫn còn rũ nước, rất hiển nhiên là vừa mới tắm xong

"Tôi đến hỏi phu nhân tối nay muốn ăn gì" Di Phúc hiền lành cười trả lời, nàng coi Thiên Mạch giống như con trai ruột của mình, cho nên nụ cười cũng ko keo kiệt cho hấn

"Vậy cô ấy nói thế nào?" Minh Thiên Mạch hỏi tiếp

"Phu nhân ko trả lời, chắc là ngủ thiếp đi rồi" Di Phúc suy đoán trả lời

Minh Thiên Mạch giương mắt nhìn cửa phòng đối diện, hai ngày nay nàng chưa hề ra khỏi phòng , hơi nhũu mảy, chắc là nàng hận hấn đi! Hận hấn giam nàng ở chỗ này

"Thiếu gia, tối nay ngài muốn ăn gì, di Phúc là cho ngài" Di Phúc hỏi Minh Thiên Mạch, nhìn bộ dạng hấn hiện tại, nàng rất đau lòng

Minh Thiên Mạch chuyển mắt trở về di Phúc, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, giọng nói nhu hòa "Di Phúc, tùy tiện làm vài món cũng được, món ăn của di làm ăn rất ngon"

"A.... .... vậy tối nay , tôi sẽ làm mấy món thiếu gia thích ăn" Di Phúc cười nói, nàng biết nụ cười trên mặt Minh Thiên Mạch rất gượng ép, nhưng nàng ko muốn làm rõ

"Thiếu gia"

Minh Thiên Mạch xoay người, thấy đứng cách mình cỡ ba mét là một người đàn ông mặc tây phục màu đen , cao lớn mang kính râm đang nhìn mình

"Chuyện gì?" Hấn mở miệng hỏi

"Ngoài cửa có hai người nói muốn gặp ngài" Người cao lớn trả lời

Hai người? Minh Thiên Mạch cau mày thật chặt, căn biệt thự này người ngoài căn bản ko biết về sự hiện diện của nó, ngay cả cha mẹ hấn cũng ko biết, là ai tìm được nơi này? Ngay sau đó trong đầu hấn chợt thoáng qua một người, sau đó lại lạnh giọng nói "Ko gặp, anh biết xử lý như thế nào rồi đi"

"Tôi hiểu" Người cao lớn đáp, liền xoay người rời đi

"Thiếu gia, di Phúc giúp ngài pha ly cà phê" Di Phúc đi lên phía trước nói, vẻ mặt lạnh lùng của thiếu gia , nàng cũng ko phải là lần đầu tiên thấy

"Phiền đi" Minh Thiên Mạch nghiêng đầu nói, vẻ mặt cũng hòa hoãn đi rất nhiều

Di Phúc ko nói gì nữa, lướt qua người hấn, đi xuống dưới lầu, có lúc nói nhiều ko phải là tốt, chỉ cần một cái liếc mắt hay một hành động cũng đủ để nói rõ

Minh Thiên Mạch đi đến trước cửa phòng Lôi Đình, một tay nâng lên định gõ cửa, nhưng tay vừa đặt gần sát cửa phòng thì ngừng lại, hấn cứ như vậy

đắn đo, nàng hẳn là đang nghi ngại rồi đi, giống như lời di Phúc nói, đã ngủ thiếp rồi, nếu như hẳn cứ gõ cửa thế này, có phải là sẽ làm phiền giấc ngủ của nàng hay ko? Do dự một chút, tay vẫn hạ xuống, có lẽ nàng cũng ko muốn gặp mặt hẳn, suy nghĩ, hẳn xoay người, rồi đi, hẳn sẽ cho nàng thời gian

---

Cung Thần Hạo và Long Tử Tường đứng ngoài cửa lớn, lo lắng chờ

Cửa trắng lớn từ từ được mở ra, một người đàn ông cao lớn nói với hai người họ "Thật ngại, thiếu gia nhà tôi hôm nay ko tiếp khách, mời hai người trở về"

Cung Thần Hạo nghe được một câu như thế, lửa giận nhất thời bùng lên, đi lên phía trước nói "Hôm nay, tôi nhất định phải gặp được Minh Thiên Mạch, anh tránh ra, chúng tôi muốn vào" Vừa nói, Cung Thần Hạo liền xông vào cửa

"Thật xin lỗi, hai người ko thể vào" Người cao lớn, ngăn trước cửa nói

"Thiếu gia các người nếu ko dám ra, vậy thì chúng tôi ko thể làm gì khác hơn là tự mình đi vào" Cung Thần Hạo nói, định lướt qua hẳn tiến vào bên trong

Người cao lớn đưa tay ngăn đường của hẳn, trầm giọng "Tiên sinh, ngài tự tiện xông vào nhà người khác là phạm pháp"

"Tôi phạm pháp ? Tại sao anh ko nói thiếu gia nhà các anh cũng phạm pháp? Hẳn nhốt vợ tôi trong căn nhà này , chẳng lẽ là đúng đắn sao?" Cung Thần Hạo tức giận kêu lên, nâng tay đánh người đàn ông cao lớn

Long Tử Tường vui vẻ xem kịch, mỉm cười lưu manh đứng một bên, bàn tay đút vào túi quần, thong thả nhìn một màn kịch tính trước mắt, thật đúng là một vở kịch hay, bỏ lỡ sẽ rất đáng tiếc, hẳn phải lấy đi động, quay lại toàn bộ cảnh tượng này mới được!

Người cao lớn đột ngột nhận phải một quyền của Hạo, lui xuống hai bước, sau đó đứng vững người , lửa giận của hẳn cũng đã bùng lên, đưa tay quát tới, Cung Thần Hạo nghiêng đầu, né được một quả đấm, ta lại nâng lên giáng một quyền vào bụng người kia, mười phần dùng sức

Người cao lớn kêu lên một tiếng, ôm bụng ngã xuống đất, Cung Thần Hạo lướt qua người hẳn, liền đi thẳng một mạch vào biệt thự, Long Tử Tường ko cam chịu bị bỏ lại, nhắc chân đi về phía người cao lớn, bổ thêm một cước, mới nhìn Cung Thần Hạo trước mặt, đi vào theo

Mới vừa vào biệt thự, bốn năm người đàn ông mặc tây phục màu đen giống nhau đã ngăn trước mặt Cung Thần Hạo và Long Tử Tường , họ liếc nhìn người đàn ông nằm dưới đất, lại nhìn hai kẻ lạ mặt, trong mắt nổi lên hai luồng lửa giận

Cung Thần Hạo cùng Long Tử Tường nhìn nhau một cái, lại quay đầu nhìn về phía bốn người ngoại quốc, Long Tử Tường lưu manh cười , nói "Ta thật lâu ko có giãn gân giãn cốt, xem ra hôm nay có thể luyện tập thật tốt một bữa rồi" Hay tay chấp vào nhau, hẳn làm một cái động tác khởi động, sau đó lắc cổ vài cái

"Vậy hai người chúng ta, xem ai là kẻ đánh họ ngã trước, người nào thua, phải thanh toán tiền hộc mặt " Cung Thần Hạo cũng lắc lắc cổ mấy cái nói

"A.... ..... ta sẽ chờ đơn thanh toán của người!" Long Tử Tường tràn đầy tự tin nói

Bốn người đàn ông ngoại quốc cao lớn, nháy mắt với nhau, sau đó chia ra thành hai hướng đánh hai người họ, Cung Thần Hạo nhắc một chân, đá "phịch" một tiếng, giày da đen bóng đánh trúng vào đầu một người đàn ông, người ngoại quốc kia đau la lên một tiếng, lui về phía sau ngã ngựa xuống đất, cùng lúc đó Long Tử Tường cũng ngoan độc đá, làm cho một người đàn ông bay về về phía sau, rơi xuống đất

Khi Cung Thần Hạo quyền trái đánh vào mặt người đàn ông còn lại, quyền phải đánh vào bụng hẳn, người kia ngã xuống đất, cũng là lúc Long Tử Tường cũng giải quyết xong người thứ hai, chỉ thấy chân hẳn dộng thẳng vào bụng người đàn ông kia, tay phải quét ngang vào mặt hẳn, giày kẻ tiếp người kia đã ngã trên mặt đất, nếu xét về thời gian, thì hẳn chậm hơn Cung Thần Hạo mấy giây

"Người thua" Cung Thần Hạo nhìn Long Tử Tường nói

"Ko ngờ thân thủ của người cũng tốt như vậy" Long Tử Tường nói, nam nhân hoàn hảo thế này mới xứng làm bạn hẳn

"Đây là trang bị nhất định phải có để bảo vệ mình" Cung Thần Hạo nói

"Ừ, cũng đúng, tối ta sẽ thanh toán tiền" Long Tử Tường phui bụi trên người, nói

"Vốn là người" Cung Thần Hạo nói xong, liền bước thẳng đến cửa phòng phía trước

Long Tử Tường cười lắc đầu một cái, nguyên thua cuộc, ai bảo vừa rồi hẳn quá mức tự tin làm chi! Mấy cái người đàn ông này đúng là đánh ko đã tay, mới đánh có hai ba cái đã ngã lăn xuống đất , thật ko đã ghiền, xem ra, nếu có cơ hội, hẳn phải cùng Cung Thần Hạo hoa chân múa tay một chút, đối thủ tốt Hạo rất hiếm khi gặp được

Trên lầu hai, Lôi Đình bị tiếng động trong biệt thự, làm cho hồi phục tinh thần, căn nhà này vốn rất yên tĩnh, yên tĩnh đến mức khiến nàng có chút sợ hãi , mà hôm nay lại ồn ào khác thường

Không tự chủ cau mày một chút, giật giật cơ thể, từ cửa sổ , nhảy xuống, nàng chân trần bước ra ngoài ban công, nàng muốn biết tiếng ồn này là gì?

Nghe giống như tiếng đánh nhau

Đứng trên ban công, Lôi Đình nhìn về phía có tiếng động, mắt nhất thời mở to, nàng nhắm mắt lại, sau đó lại mở ra, nàng rất sợ cảnh tượng trước mắt chỉ là giấc mộng, nhưng khi nàng nhìn lại một lần nữa, người mà nàng nhưng nhớ lại xuất hiện trong mắt

Đưa tay tự nhéo mình một cái "a!" Nàng cảm thấy đau, nói như vậy không phải là giấc mơ, mà là sự thật, chân mày giãn ra, trên mặt nở nụ cười, nụ cười càng lúc càng tươi, hần đến, hần đến rồi, hần đến đón nàng về nhà

Nhanh chóng chạy về phòng, tay vừa đặt vào nắm đấm cửa, chợt dừng lại, nàng cúi đầu quan lại mình, áo sơ mi màu trắng phối hợp quần jean, trong tay còn ôm gối, chân cũng ko mang dép, nếu đi ra ngoài như vậy, Hạo hần sẽ phải rất lo lắng cho mình đi

Suy nghĩ, nàng xoay người, ném gối lên giường, mở tủ quần áo ra, bên trong đều là quần áo Thiên Mạch chuẩn bị cho nàng nhưng nàng chưa lần nào mặc qua, từ trong tủ, nàng lựa một cái váy nhạt màu xanh, sau đó thay quần áo trên người, chỉnh sửa lại đầu tóc có chút xốc xếch của mình, mang dép vào, rồi nhanh chóng xông ra ngoài cửa

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Về nhà

Sau khi xử lý xong chuyện Minh Thiên Mạch, Lôi Đình và Cung Thần Hạo lên máy bay trở về thành phố T, mà Long Tử Tường cùng Tiêu Ngự Phi ngồi trên chuyến bay trễ hơn, Lôi Đình rất lâu ko thấy tiểu Huyền Huyền, nên nàng rất nhớ nó

"Em khiến anh động lòng, khiến anh ko thể ngừng yêu em, nhưng lần này, anh sẽ kiêu ngạo một lần, trả lại tự do cho em, là anh ko cần em nữa, chờ đợi thật đau khổ, mà điều đau khổ nhất chính là, ko còn hi vọng để chờ đợi.... Anh yêu em, nhưng, anh sẽ xem nó là kỉ ức đã từng quên lãng thật sâu" Câu nói này, Thiên Mạch thầm thì vào tai nàng nói nhỏ, tình yêu của hắn, nỗi đau của hắn, tất cả những thứ này, Lôi Đình hi vọng nó sẽ dần dần biến mất, có như vậy, hắn sẽ ko mệt mỏi nữa

Thiên Mạch, nhất định anh phải hạnh phúc! Đây là mong đợi của nàng giành cho hắn

Khi họ rời khỏi bệnh viện trở về nhà, trên mặt Lôi Đình mang theo nụ cười hạnh phúc, ko lâu nữa, nàng sẽ được nhìn thấy tiểu bảo bối, hơn mười ngày ko thấy nó, ko biết nó thế nào rồi, có nghịch hay ko? Làm phiền ba mẹ chăm sóc nó lâu như vậy, trong lòng thật cảm thấy áy náy

Đi vào cửa nhà, Lôi Đình vừa nhìn thấy tiểu Huyền Huyền, lập tức phản khởi ôm nó vào ngực "Tiểu Huyền Huyền, có nhớ mẹ hay ko?"

Tiểu Huyền Huyền lập tức dùng sức gật đầu một cái "Mẹ, tiểu Huyền Huyền rất nhớ mẹ nha!" Vừa nói, đầu nhỏ lại cọ cọ vào ngực Lôi Đình, nó thật nhớ mẹ nó ghê!!

"Mẹ cũng rất nhớ tiểu Huyền Huyền" Lôi Đình hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hai cái, nói

"Mẹ thật xấu.... ko thêm đến thăm tiểu Huyền Huyền, đi chơi với ba cũng ko mang tiểu Huyền Huyền theo!" Lôi Tử Huyền ngược đầu nhỏ nhìn Lôi Đình báo oán, nó ồn ào đòi ông và bà nội mang nó đi đến bệnh viện thăm mẹ, nhưng ông ba lại nói, ba và mẹ đang đi du lịch

"Lần sau nhất định mẹ ko bỏ lại tiểu Huyền Huyền" Lôi Đình cười nói, con bé này nói chuyện càng ngày càng giống người lớn

Lôi Tử Huyền nhăn mày, lần này lại nở nụ cười, vui vẻ nói "Vậy lần sau mẹ phải mang tiểu Huyền Huyền theo! Nhất định nha... được ko?"

"Được, lần sau nhất định mang.... .."

"Ko hay rồi" Lôi Đình vừa nói đến một nửa đã bị Cung Thần Hạo cắt đứt "Tiểu Huyền Huyền, nếu như ba dẫn ngon đèn nhỏ như con đi theo, vậy thì ba phải ôm mẹ con ở chỗ nào!" Hắn dùng sức bẹo má tiểu Huyền Huyền, càng bẹo càng thấy vui vẻ

Tiểu Huyền Huyền muốn kéo tay Cung Thần Hạo ra, nhưng lại ko có đủ sức, nó ko thể làm gì khác ngoài việc tố cáo tội trạng của ba nó với Lôi Đình "Mẹ, mẹ xem ba bắt nạt con kìa!" Nó liếc mắt cầu cứu, gương mặt nhỏ bị bóp lại thật đau nha!

Lôi Đình vuốt mặt tiểu Huyền Huyền, thật ko hiểu, lúc đầu hai cha con sống với nhau rất tốt, sao lại mới ko bao lâu, hai cha con này cứ tranh thủ tình cảm với nàng, nhất là Hạo, đột nhiên biến thành một đứa trẻ lớn "Hạo, anh có gương hay ko? Lớn như vậy, còn so đo với con nít"

"Ừ.... ba rất xấu" Tiểu Huyền Huyền chu cái miệng nhỏ nhắn, gật đầu nói

Lôi Đình nghe vậy, nhất thời nở nụ cười, điểm cái mũi nhỏ của nó "Quý nhỏ này...."

Lôi Đình vừa nói xong, tiểu Huyền Huyền đã sà vào ngực mẹ làm nũng "Mẹ hiểu rõ tiểu Huyền Huyền nhất , đúng ko?"

"Dĩ nhiên" Lôi Đình gật đầu nói

"Mẹ tốt nhất.... ...." vừa nói tiểu Huyền Huyền vừa ấn xuống trán Lôi Đình một cái hôn "Con thích mẹ nhất"

Nhìn tiểu Huyền Huyền ở trên Lôi Đình nhảy lên nhảy xuống, Cung Thần Hạo kéo tay nhỏ bé của nó lại, sau đó bế nó lên , nói "ĐƯỢC rồi, đừng làm loạn nữa, mẹ con vừa xuống máy bay, cần nghỉ ngơi"

"A! Mẹ mệt mỏi.... ...." Lôi Tử Huyền mở to mắt nói

"Đúng vậy! Tiểu Huyền Huyền nói cho ba biết, mấy ngày qua con có gây rắc rối cho ông bà ko?" Cung Thần Hạo khẽ cúi đầu, hỏi đứa bé trong ngực

Lôi Tử Huyền lắc lắc đầu nhỏ, rất nghiêm túc trả lời "Ko có.... .... tiểu Huyền Huyền rất nghe lời, ông bà, cả ông cố đều rất thích tiểu Huyền Huyền nha! Còn nữa nha! Tiểu Huyền Huyền bây giờ là bạn tốt của những đứa trẻ khác trong xóm"

"Có thật ko?" Cung Thần Hạo cười hỏi

"Ừm, ông ba có thể làm chứng!" Lôi Tử Huyền nói

"Tiểu Huyền Huyền đang nói xấu bà nội phải ko?" Từ trên lầu đi xuống, Liễu Tinh cười hỏi

Cung Thần Hạo đặt tiểu Huyền Huyền xuống, tiểu Huyền Huyền vội chạy đến chân Liễu Tinh nói "Bà nội, tiểu Huyền Huyền ko nói xấu, tiểu Huyền Huyền ko có nói xấu mà!"

"Mẹ" Cung Thần Hạo cùng Lôi Đình kêu lên, sau đó hai người nhìn nhau cười một tiếng

"Tiểu Đình! Lần này ra nước ngoài, tâm tình có tốt hơn ko?" Liễu Tinh kéo tay tiểu Huyền Huyền đi lên phía trước cẩn thận hỏi, nàng biết Lôi Đình nằm viện vì nguyên nhân sinh non , cho nên nàng ko muốn hỏi nhiều, sợ chạm phải vết thương lòng của Lôi Đình

Lôi Đình nhìn Cung Thần Hạo một chút, chỉ thấy hắn gật đầu, liền trả lời "Dạ, tốt hơn rất nhiều"

"Vậy thì tốt rồi, con nha, cùng Hạo nhi dọn nhà qua đây ở, mẹ giúp con bồi bổ thật tốt , nhìn thân thể con, càng ngày càng gầy" Liễu Tinh nhìn Lôi Đình gầy gò quở trách

Lôi Đình thật ra không bài xích chuyện ở cùng nhau, ngược lại, nàng rất mong đợi hình ảnh người một nhà, ngồi quây quần ăn cơm, sau đó cùng nhau nói chuyện phiếm, vì thế nàng ko hỏi ý Cung Thần Hạo, đã gật đầu bày tỏ đồng ý

"Hạo nhi, tiểu Đình đồng ý về nhà rồi, một lát nữa con đem quần áo về" Liễu Tinh cười dặn dò Cung Thần Hạo, như vậy tiểu Huyền Huyền ko phải rời đi, trong nhà sẽ náo nhiệt hơn

Cung Thần Hạo liếc nhìn Lôi Đình cúi đầu, trả lời "Con biết, mẹ , ba đâu? Còn ông nữa?"

"Ba con đánh cờ, ông đang ngủ, lát nữa mẹ đánh thức ông" Liễu Tinh nói

"Bà nội, tiểu Huyền Huyền có thể xem TV hay ko?" Lôi Tử Huyền kéo tay Liễu Tinh hỏi

"Có thể! Tiểu Huyền Huyền xem đi, bà nội xuống bếp dọn đi Lưu chuẩn bị bữa tối" Liễu Tinh buông bàn tay đang nắm lấy tay tiểu Huyền Huyền, vuốt đầu nó nói

"Ba nói mẹ mệt rồi, cho nên chờ mẹ ngủ dậy, tiểu Huyền Huyền sẽ ngoan ngoãn xem TV" Lôi Tử Huyền còn nhớ rất rõ những gì Cung Thần Hạo mới nói

"A.... .... tiểu Huyền Huyền thật ngoan" Lôi Đình khen ngợi nó

"Hai con vừa xuống máy bay, mệt mỏi rồi, đi nghỉ đi, lát nữa mẹ gọi các con" Liễu Tinh nhìn con trai và con dâu trước mắt, cả người đều mệt mỏi, xem ra ngồi trên máy bay, hai đứa này ko được nghỉ ngơi tốt

"Vậy mẹ, chúng con về phòng trước" Cung Thần Hạo đi đến bên cạnh Lôi Đình tay khoác lên vai nàng nói

"Đi đi! Liễu Tinh lên tiếng, nhìn hai người từ bên cạnh lướt qua mình, xem ra hai đứa này đang rất hợp nhau, tình cảm càng thêm sâu đậm, điều này khiến nàng rất vui mừng, ko lâu nữa, nàng có thể ôm cháu nữa rồi

---

"Có muốn tắm một chút rồi ngủ ko?" Khép cửa phòng , Cung Thần Hạo nhìn Lôi Đình trước mặt hỏi

Lôi Đình chưa xoay người lại, mà ngồi trên giường chậm chậm trả lời " Tối rồi tắm, hiện tại chỉ muốn ngủ một giấc"

Cung Thần Hạo đau lòng ngồi bên cạnh nàng, ôm nàng nói "Mấy ngày đó, chắc em ko có nghỉ ngơi tốt! Thật xin lỗi!"

Lôi Đình tựa vào ngực hắn, cảm thụ nhiệt độ, nói "Hạo, anh ko cần nói xin lỗi với em đâu, trải qua lần này, Thiên Mạch có thể buông tay, em cảm thấy rất xứng đáng, anh ấy sẽ tìm lại được cuộc sống thuộc về mình đúng ko? Anh ấy sẽ hạnh phúc đúng ko?"

"Hạnh phúc, hắn sẽ hạnh phúc" Nói xong, Cung Thần Hạo ôm chặt cô gái trong ngực, trải qua ba lần nàng biến mất khỏi hắn, khiến hắn rất sợ, rất sợ, cho nên hắn ko cho phép có lần thứ tư, hắn sẽ bảo vệ thật tốt cô gái lương thiện này

"Vậy chúng ta thì sao? Chúng ta có thể hạnh phúc cả đời ko?" Lôi Đình kéo ra một khoảng cách hỏi hắn, nàng rất sợ, hạnh phúc này sẽ đi qua

Cung Thần Hạo nắm chặt tay mảnh khảnh của nàng, ánh mắt kiên định mà thâm tình chăm chú nhìn nàng, dịu dàng nói "Cuộc đời rất dài, anh sẽ dùng khoảng thời gian này chứng minh tình yêu của anh giành cho em, để cho em cảm nhận được hạnh phúc trước giờ chưa từng có, ba năm trước anh đã sai lầm, anh sẽ ko để cho nó tái diễn, bỏ lỡ lần đầu tiên, anh càng thêm quý trọng sự chân thật của em, trong cuộc đời thiếu mất em, anh sẽ cảm thấy rất trống rỗng, anh yêu em, chỉ yêu mỗi em, có lẽ từ lần gặp đầu mặt đầu tiên, anh đã bị em hấp dẫn rồi! Chẳng qua là anh tự mình ko biết mà thôi, còn muốn trốn tránh nên mới dẫn đến ba năm chia cách của chúng ta, thời gian lãnh phí nó, anh sẽ dùng tương lai để đền bù. Đình nhi, em có thể cho anh một cơ hội để yêu em lần nữa ko?"

Nghe vậy Lôi Đình bất ngờ vô cùng, nàng hoàn toàn ko thể nói ra bất kì câu nói nào, chẳng qua vẫn nhìn hắn, trong tai nàng vẫn vang vọng câu nói, nàng là cô gái hắn yêu mến nhất

Nước mắt nơi khóe mắt Lôi Đình ko kiềm chế được, chảy xuống, sau đó ra sức gạt đầu, nàng tin, nàng tin lời nói của hắn, mỗi câu mỗi chữ người đàn ông kiều ngạo này nói ra, nàng đều ghi lòng tạc dạ trong đầu, một chữ ko quên

Cung Thần Hạo nâng tay phải gạt đi nước mắt của nàng, nói "Đừng khóc, anh thích nhìn nụ cười ngọt ngào của bà xã, chứ ko phải đôi mắt sưng lên như hột đào"

Lôi Đình cười một cái, nhưng vẫn ko thể thu lại nước mắt "Đều tại anh, ai bảo anh nói ra mấy lời cảm động như vậy! Hại em rơi nước mắt" Vừa nói nàng vừa giờ tay vỗ vào ngực hắn

"Được, được, là lỗi của anh, bà xã đại nhân ko phải bây giờ em muốn nghỉ ngơi sao?" Cung Thần Hạo đưa tay bắt lấy tay nhỏ bé của nàng, nói

Lôi Đình gạt đầu một cái, nàng rất mệt mỏi, hôm nay mới có thể ngủ ngon giấc, bởi vì có hắn bên người

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Cuộc sống ấm áp I

"Vậy bà xã đại nhân nghỉ ngơi trước, chồng đi tắm trước, sau đó sẽ trở lại cùng ngủ với bà xã đại nhân" Cung Thần Hạo cười nói

"Ừ" Lôi Đình cười đáp một tiếng, sao trước kia mình ko phát hiện hắn cũng có khiếu hài hước này? Gương mặt mang theo nụ cười hạnh phúc, nàng nằm trong chăn, hai mắt nhắm lại, thoáng chốc đã an ổn ngủ thiếp đi

Cung Thần Hạo tắm xong, toàn thân nhẹ nhàng khoan khoái ngồi trước giường, nhìn cô gái nhỏ say ngủ, nụ cười trên mặt rất sâu, hắn vén chăn lên, cẩn thận dúi nàng vào lòng ngực mình, tay đặt vào hông nàng, sau đó nhìn nàng thật sâu, mở miệng thầm thì một câu "anh yêu em" hôn xuống bờ má nàng, rồi mới thỏa mãn nhắm mắt lại

"Cộc, cộc....."

Hồi lâu, một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Lôi Đình từ từ tỉnh lại, phát hiện Cung Thần Hạo cũng đã tỉnh, gương mặt mang theo vui vẻ ngưng mắt nhìn nàng, để cho nàng biết được tất cả ko chỉ là một giấc mơ, là hắn thật sự yêu nàng

Dáng vẻ lười biếng của Cung Thần Hạo rất gần gũi, giống như một đứa trẻ lớn, chẳng qua trên gương mặt hắn hiện tại lại có thêm một phần thương yêu, nàng đối với hắn nở nụ cười ngọt ngào

Liều Tinh đứng ngoài cửa gõ, kêu lên "Hạo nhi, tiểu Đình rời giường, xuống ăn bữa tối"

Tay nhỏ bé của Lôi Từ Huyền cũng vỗ vào cửa, tham gia náo nhiệt kêu "Ba mẹ, rời giường nè.... .....nếu ko tiểu Huyền Huyền sẽ ăn sạch bữa cơm này.... .."

Cung Thần Hạo, Lôi Đình nhìn nhau cười một tiếng, bọn họ biết con nhóc nghịch ngợm đó đã học được cách uy hiếp người khác, Cung Thần Hạo nghiêng đầu về phía cửa kêu lên "Biết, chúng ta lập tức rời giường"

"Ba mẹ, hai người phải nhanh lên một chút nha! Tiểu Huyền Huyền đi cùng bà nội đến phòng ăn chờ hai người..." Lôi Từ Huyền nói xong, liền bị Liễu Tinh lôi kéo rời đi

"Ngủ có ngon ko?" Hân vì nàng gạt qua mái tóc dài, ngón tay đặt trên cổ nàng

Lôi Đình cười ngọt ngào trả lời "Ừ, rất ngon, ngủ rất sâu, khi tỉnh dậy trời đã tối rồi"

Cung Thần Hạo ko nhìn được cúi xuống, hôn lên đôi môi khê hé mở của nàng, để lại một nụ hôn thâm tình, thật lâu mới đành lòng buông ra

Lôi Đình nhất thời đỏ mặt, cúi đầu nói "Chúng ta phải rời giường ,nếu ko , để ông đợi lâu ko tốt" Nói xong, nhanh chóng vén chăn, đi xuống giường

"Buổi tối chúng ta sẽ tiếp tục" Cung Thần Hạo nhìn nàng cố ý cười

Mặt Lôi Đình càng thêm đỏ ửng, nàng vọt vào phòng tắm, gương mặt trong gương đỏ lên như quả táo, nhịp tim cũng đập rất nhanh, đều do hân ko tốt, tự nhiên khi không lại hôn nàng!

Cung Thần Hạo đi vào, từ phía sau ôm hông nàng, cúi đầu vào cổ Lôi Đình, nhìn gương mặt đỏ trong gương, ko nhìn được trêu chọc, nói "Ôm em cảm giác thật thoải mái, còn nữa, em lúc này, thật khiến cho anh muốn ăn vào bụng"

Cơ thể Lôi Đình căng lên, ánh mắt mở to nhìn hân trong gương, trong mắt hân ánh lên dục vọng rõ ràng, sau lưng nàng lại có một vật đang chĩa vào....
..... (Rin: *cười gian* gì thế ta??)

Trời ạ!! Hiện tại nàng nên làm gì bây giờ? Đẩy hân ra? Lôi Đình thử cố gắng trốn khỏi ngực hân, muốn rời đi "Nè.... ... Hạo, chúng ta nên xuống ăn cơm"

"Nhưng mà hiện tại anh rất muốn an em" Cung Thần hạo biểu đạt rõ ràng ý tưởng của mình

"Ách ... .." Lôi Đình bị ngôn ngữ của hân hù dọa, cười nói "Hạo. ... ông đang đợi chúng ta đấy! Anh buông tay ra, để em rửa mặt một cái"

Cung Thần Hạo thấy nàng căng thẳng như thế, vội cười nói "Bà xã đại nhân định bồi thường cho anh vào buổi tối sao?"

Ý của hân là , nếu như nàng ko đồng ý, hân sẽ ko chịu buông tay, từ trong nụ cười của hân , Lôi Đình thấy được điều này, nàng gạt đầu nói "Được rồi, anh có thể buông tay ra rồi chứ?"

"Dĩ nhiên" Buông tay ra, Cung Thần Hạo nhanh chóng để lại trên môi Lôi Đình một cái hôn, lưu manh cười "Trước ăn cái dầu đã"

Lôi Đình mở miệng định nói thêm điều gì, lại thấy Cung Thần Hạo đi ra khỏi phòng tắm, đứng trước tủ quần áo, cởi áo ngủ ra, chuẩn bị thay bộ đồ thường mặc ở nhà, da thịt màu đồng chắc chắn, ko có một chút thịt dư, nhiệt độ trên mặt vát và lấm mới chịu hạ xuống lại bắt đầu dâng cao, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ko muốn nhìn nữa . Từ lúc này nàng đã trở thành một sắc nữ thích nhìn chăm chăm vào thân thể của đàn ông rồi?

Khi Lôi Đình từ trong phòng tắm đi ra ngoài, nàng phát hiện ở cùng hân rất ngọt ngào, chẳng qua chỉ đơn giản nhìn thấy bóng lưng của hân, là nàng đã cảm thấy hạnh phúc rồi

Cung Thần Hạo cảm nhận được tầm mắt sau lưng, xoay người lại, duỗi thẳng cánh tay ôm nàng, nhưng Lôi Đình lại lắc mình né tránh, vừa nhấc mắt , nàng lại gặp phải cái nhìn buồn bã của hân "Bà xã, sao em ko để anh ôm?"

Trên đầu Lôi Đình xuất hiện đám mây đen "Ách.... .. anh thế này khiến em ko quen, còn nữa, vừa rồi anh đã ôm rồi, nếu để cho anh ôm nữa thì chúng ta ko thể ăn tối, anh ko đói bụng, nhưng em đói bụng, anh phải biết suy nghĩ cho em một chút"

"Sao anh lại ko suy nghĩ cho em, anh nghe người ta nói, trước khi ăn cơm phải "vận động một cái" thì sau đó ăn cơm sẽ càng thêm ngon miệng, anh là vì muốn em ăn ngon nên mới làm như vậy, bà xã đại nhân à, em phải ăn nhiều một chút, mới có thể cao lên nha!" Ánh mắt của hân lộ vẻ tà khí, vẻ mặt vô cùng gian

Lôi Đình ko nhìn được mở to mắt " Anh nói đùa , ko biết mấy lời này anh nghe từ đâu, em ko thèm để ý tới mấy lời nói lộn xộn của anh!" Nàng ko để ý đến hân nữa, xoay người, định đi về phía cửa phòng

"Bà xã đại nhân, anh nói là có căn cứ, ko phải nói năng lộn xộn" Cung Thần Hạo đuổi lên trước, ko để nàng mở cửa phòng bước ra

"Ngụy biện" Lôi Đình ko nhìn hân, nói

Cung Thần Hạo khoác tay lên vai nàng, đầu tựa vào nàng, nhẹ giọng nói " bà xã đại nhân, có ngụy biện hay ko, chúng ta chỉ cần thử sẽ biết"

(Rin: Hạo ca "cáo" quá, thử thì anh được lợi rồi còn gì!)

Lôi Đình ngẩng đầu trừng mắt với hân, ko nói gì, bởi vì nàng ko biết nên nói thế nào, trầm mặc là sự lựa chọn tốt nhất

Lôi Từ Huyền nhìn hai người đi đến trước bàn ăn, giọng nói ngọt ngào "Ba mẹ, hai người chậm chạp ghê! Tiểu Huyền Huyền ăn được một nửa chén cơm

rồi"

"Tiểu Huyền Huyền thật giỏi.... ...." Lôi Đình khen ngợi nó

Sau đó , lại cùng Cung Thần Hạo kêu lên "Ông, ba , mẹ"

"Ngồi đi, người một nhà cùng nhau ăn cơm thật tốt!" Cung Thủ Hằng cười nói, mới vừa rồi nghe Hạo Nhi sẽ dọn đến nhà này ở, hẳn rất vui

"Ông, Hạo đã đồng ý với mẹ sẽ dọn về đây ở, sau này chúng ta sẽ cùng ông ăn cơm" Lôi Đình nghiêng đầu nhìn Cung Thủ Hằng dịu dàng nói, tóc trắng trên đầu ông hình như đã mọc thêm nhiều, nhưng tinh thần rất tốt, xem ra thân thể của ông rất khỏe

"Được, đoàn tụ thật tốt, thật náo nhiệt, như vậy thì tiểu Huyền Huyền ko cần phải đi đi về về" Cung Thủ Hằng cười nói

"Đúng vậy!" Liễu Tinh phụ họa theo

"Tốt lắm, hiện tại ăn cơm đi, đồ ăn nguội lạnh cả rồi" Liễu Tinh ngồi bên cạnh Cung Tề Hân mở miệng nói

Cung Thần Hạo cùng Lôi Đình ngồi xuống, Liễu Tinh bắt đầu giúp Lôi Đình gấp thức ăn vào chén, trong miệng nói "Tiểu Đình, ăn nhiều một chút, con gầy quá, ăn cá rất tốt, cả món rau này nữa, rất ngon, cả.... ...."

Cho đến khi Cung Thần Hạo thấy Lôi Đình sắp sửa ăn ko nổi nữa, mới mở miệng chặn lại "Mẹ, tiểu Đình ăn ko nổi đâu"

Lôi Đình nhéo một cái vào tay Cung Thần Hạo, nở nụ cười mỉm nói với Liễu Tinh " Mẹ, mẹ cũng ăn đi, ko cần gấp thức ăn cho con nữa"

"Ăn, cùng nhau ăn" Liễu Tinh nói

"Ông, ông cũng ăn nhiều một chút" Lôi Đình nói với Cung Thủ Hằng

"Ừ" Cung Thủ Hằng cười gật đầu đáp một tiếng

"Ông, tiểu Huyền Huyền ăn no rồi, hiện tại tiểu Huyền Huyền có thể xem hoạt hình hay ko?" Tay nhỏ bé của Lôi Từ Huyền kéo kéo Cung Tề Hân bên cạnh, hỏi

Cung Tề Hân liếc nhìn chén nhỏ của nó , nói "Có thể"

Lôi Từ Huyền vui vẻ vỗ tay "Thật vui.... .... ba, mẹ, ông cố, bà nội, tiểu Huyền Huyền xem hoạt hình đây!"

"Con bé này thật dễ thương.... ...." Nụ cười trên mặt Cung Tề Hân càng lúc càng lớn, trong nhà có đứa bé, cả nhà đều trẻ đi vài tuổi theo

Hạnh phúc ăn xong cơm nước, sau đó lại vào phòng khách hàn huyên, đề tài tán gẫu vô cùng rộng, nhưng đại đa số đều vây quanh ba năm thời gian Lôi Đình đi Pháp, cả quá trình nuôi dưỡng tiểu Huyền Huyền , người một nhà vui cười, trao đổi

Thời gian tíc tắc trôi qua.... ....

Mãi cho đến khi tiểu Huyền Huyền buồn ngủ làm nũng, muốn ba tắm cho nó

Lên lầu đi vào gian phòng, Cung Thần Hạo ôm Lôi Từ Huyền vào phòng tắm, giúp tiểu Huyền Huyền tắm rửa, Lôi Đình đứng một bên, nhìn hẳn giúp tiểu Huyền Huyền tắm rồi đọc truyện cho nó nghe

Hạnh phúc hiện tại ko thể dùng bất kì ngôn ngữ nào để diễn tả được, chẳng qua chỉ có thể nhìn và cảm thụ, khi hẳn đỡ tiểu Huyền Huyền ngủ cũng là lúc Lôi Đình vào phòng tắm

Chờ cho nàng đi ra khỏi phòng tắm lại phát hiện tiểu Huyền Huyền ko còn nằm trên giường, chỉ có Cung Thần Hạo dựa người vào giường xem sách

"Tiểu Huyền Huyền đâu?" Nàng hỏi

Cung Thần Hạo đóng sách lại, giương mắt nhìn Lôi Đình lau tóc "Anh ôm nó đến chỗ mẹ, chẳng lẽ em quên lời hứa khi nãy rồi sao?"

Lôi Đình nghe được câu phía sau của hẳn, liền hiểu được mọi chuyện, nàng định mở miệng nói thêm điều gì đó, thì lại bị hẳn duỗi thẳng tay lôi kéo, khiến nàng ko chút nào chuẩn bị trước rơi vào ngực hẳn, trong khoảnh khắc, hẳn mãnh liệt hôn môi nàng, cuồng nhiệt đòi hỏi sự nhiệt tình của nàng

"Đình nhi, anh muốn em.... ...." hẳn cúi đầu hôn nhiệt liệt, ngón tay thật nhanh cởi quần áo trên người nàng

Tay của hẳn chạy đến hông nàng, ép hông nàng ề phía mình, để nàng trực tiếp cảm nhận nhiệt tình của hẳn

Đầu lưỡi hẳn chạy khắp da thịt trắng nõn của nàng, khẽ liếm hai vai rồi chạy xuống ngực Lôi Đình

Nàng phát ra tiếng rên rí trầm thấp, khoái cảm run rẩy thiêu đốt tất cả lý trí, khiến nàng ko chịu nổi, chỉ có thể dựa vào người hẳn

Xoay người một cái, hấn đặt nạng xuống phía dưới

Một đêm kích tình bắt đầu, đêm còn dài, tình còn nồng.... ..

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Cuộc sống ấm áp II

"Dĩnh nhi, Dĩnh nhi, nên rời giường rồi" Cung Thần Hạo thấp giọng gọi khẽ bên tai Lôi Dĩnh

Lôi Dĩnh mơ màng mở mắt, ngẩng nhìn Cung Thần Hạo ngồi bên mép giường, rồi xoay người vùi đầu vào chăn, nạng rất buồn ngủ nha, đừng quấy rầy nạng

"Dĩnh nhi, mau tỉnh lại" Giọng nói dễ nghe của Cung Thần Hạo tiếp tục vang lên

Một lúc sau, Lôi Dĩnh trong chăn mới "ưm" một tiếng, bên tai văng vẳng giọng nói hấn, dù cho nạng muốn ngủ cũng ko cách nào ngủ được, mở đôi mắt buồn ngủ, Lôi Dĩnh vén chăn lật người từ trên giường ngồi dậy, xuống giường, song lại quên mất giường khá cao, một bước đạp hẫng vào khoảng không

"A" Cung Thần Hạo theo phản xạ ôm lấy nạng giữa không trung, tránh để nạng ngã xuống

"Anh.... ..em.... .." Lôi Dĩnh bị tình huống nguy hiểm vừa rồi dọa cho cả tim đập mạnh, buồn ngủ nhất thời bay mất

"Ko sao chứ? Sao lại bắt cần như vậy" Cung Thần Hạo hơi nhú mày, lo lắng hỏi

"Tỉnh chưa?" Cung Thần Hạo hỏi, cúi đầu nhìn người bé nhỏ trong ngực, ôm nạng vào lòng, cảm giác thật thỏa mãn, không còn trống rỗng nữa

"Tỉnh, hoàn toàn tỉnh" Lôi Dĩnh đỏ mặt nhẹ nhàng đẩy hấn ra, rồi khỏi vòng tay của hấn "Chào buổi sáng.... .."

"Chào buổi sáng, có điều hiện tại đã không còn sớm" Cung Thần Hạo buông nạng ra, chỉ vào đồng hồ nơi đầu giường nói tiếp "Đã mười một giờ"

Lôi Dĩnh hơi giật mình, theo ngón tay Cung Thần Hạo nhìn đồng hồ báo thức, quả nhiên kim ngắn đã chỉ con số mười một, kim dài dừng ở số mười hai

Tầm mắt Cung Thần Hạo đảo quanh một vòng trên người nạng, nạng nhất định ko biết được bộ dạng vừa mới tỉnh ngủ của mình thật khiến cho người ta có cảm giác vô cùng ... .. ngon miệng

Rũ mắt xuống che lại dục hỏa đang bốc lên, tối hôm qua làm nạng mệt chết rồi, hôm nay nên tha cho nạng một lần.... ..

"Bữa trưa đã chuẩn bị xong, đợi em rửa mặt rồi ăn cơm" Ho nhẹ một tiếng, hấn hắng giọng nói hết câu, rồi xoay người rời đi

Lôi Dĩnh hơi giật mình nhìn bóng lưng hấn, ngay sau đó nghĩ đến giọng điệu vừa rồi của hấn, mặt nhất thời đỏ lên.... ..

Mũi ngửi thấy mùi thơm của thức ăn, bụng cũng hợp với hoàn cảnh, rột rột kêu lên, nạng nhún nhún vai, vào phòng thay quần áo thoải mái, nhìn

bàn chải đánh răng cùng ly nước súc miệng đặt song song trên bồn rửa mặt, nhiệt độ trong lòng lại dâng lên, mặt cũng bắt đầu nóng, hình ảnh tối qua hiện lên trong đầu, nạng vội vàng mở nước, hắt nước vào mặt mình

Hạnh phúc hiện tại ko dễ có, cho nên tốt nhất phải nắm chắc, những gì đã trải qua, tất cả đều để cho gió cuốn đi, có ông xã yêu thương mình, có ba mẹ, cùng ông, còn có tiểu quý đáng yêu kia, hạnh phúc to lớn như vậy, tất cả đều mới chỉ bắt đầu, còn cả chị, có thời gian phải thăm chị một lần, dù sao lần đó, chị cũng đã khiến mình cảm động

Vội vã rửa mặt xong, rời khỏi phòng tắm, đi đến bên cạnh bàn ăn, trên bàn đã dọn xong một món canh, ba món ăn, đạm bạc khác với tối hôm qua, nhưng vẫn rất ngon. Nạng nhìn về nhà bếp, vừa vận thấy Liễu Tinh mang xách nồi com điện đi ra, nhìn thấy nạng liền mỉm cười (Rin: sao chị Dĩnh lấy chồng sướng thế nhỉ?? Toàn ngủ xong dậy lại ăn, có người dâng com đến tận miệng, chẳng phải đựng móng tay thứ gì ... ghen tỵ ~ing, ước gì sau này ta cũng được như thế T^T)

Đặt nồi com điện lên bàn ăn, Liễu Tinh mập mờ hỏi "Tỉnh?" Nhìn nạng dậy trẻ như thế, cũng biết trận chiến tối qua rất kịch liệt, Hạo nhi đến công ty xử lý công việc xong quay về, tiểu Dĩnh vẫn chưa tỉnh

Lôi Dĩnh không phải ko chú đến giọng nói của Liễu Tinh, chẳng qua vẫn cố ý làm ngơ, trên mặt có chút đỏ bừng, nhanh chóng hỏi "Ừm, mẹ, tiểu Huyền Huyền đâu? Cả ba và ông đi đâu rồi?" Mới vừa xuống lầu đã thấy kì lạ, tại sao ko thấy họ đâu cả?

"Ba con mang tiểu Huyền Huyền đi mua sô cô la, ông đi gặp bạn cũ" Liễu Tinh cười đáp trả, ước mơ được ôm cháu nội của nàng rất nhanh có thể thực hiện rồi, nếu như trong nhà có hai tiểu bảo bối thì ko cần phải tranh giành nữa

"Vậy ba và tiểu Huyền Huyền có trở về ăn trưa không?" Lôi Đình hỏi tiếp

"Không trở về, ông nói mang tiểu Huyền Huyền đi ăn kentucky , chiều mới về, chúng ta ăn cơm của chúng ta" Liễu Tinh nói

"Như vậy sao!"

Cung Thần Hạo sẵn sọc giúp Lôi Đình múc canh, sau đó đặt chén trước mặt nàng dịu dàng nói "Uống chén canh trước" Sau đó lại múc thêm một chén nữa cho Liễu Tinh "Mẹ, mẹ cũng uống miếng canh"

Đối với hành động của hắn, Lôi Đình cảm thấy rất ngọt ngào, nâng chén, Lôi Đình nhìn hắn nói "Hôm nay anh ko cần đi làm sao? Sao lại rảnh rỗi về nhà ăn cơm?"

Cung Thần Hạo cười cười , nói với nàng "Hiện tại công việc không nhiều, chi tiết cứ giao cho Từ Kiệt là được"

"Tiểu Đình, chiều cùng mẹ đi uống trà đi!" Liễu Tinh uống canh nói, tiểu Đình và Hạo nhi đã trải qua ly biệt, tình cảm ấm lên ko ít, như vậy nàng rất vui mừng , nhưng mà điều vui mừng nhất chính là, nếu tiểu Đình mang thai, thì nàng có thể ôm cháu rồi

"Mẹ, trường bối các người tụ tập một chỗ uống trà chiều, sao lại đem Lôi Đình theo?" Cung Thần Hạo nói

"Trường bối thì đã sao? Chính vì như thế nên muốn dẫn tiểu Đình đi, phải giới thiệu thật tốt một cái" Liễu Tinh tròn mắt, nhìn Cung Thần Hạo một cái, nói , người khác đều đem con dâu đến tiệc trà, chỉ có nàng chưa có, đã bị thúc giục nhiều lần, nói gì thì nói lần này cũng phải lấy lại mặt mũi

"Mẹ, đề tài các người tán gẫu, ko hợp với Đình nhi " Cung Thần Hạo giải thích, ko hiểu mẹ muốn thế nào nữa

"Tiểu Đình, con nghĩ sao?" Liễu Tinh ko để ý đến Cung Thần Hạo, ném đề tài trở về nhân vật chính

Lôi Đình nhìn cặp mắt tràn đầy mong đợi của Liễu Tinh, lời từ chối vốn dĩ ko thể nói ra khỏi miệng, mặc dù ko thích nhưng cũng đành nhắm mắt nói "Dạ, được"

"Thật tốt qua, mẹ biết tiểu Đình rất ngoan" Liễu Tinh vui vẻ ra mặt , đúng là con gái tốt, sinh con trai chỉ thích đối kháng với mình

"A.... .." Lôi Đình tươi cười đáp trả, cúi đầu uống canh

"Đúng rồi, hơn chín giờ , tiểu Vân có gọi đến , anh nói em còn ngủ" Cung Thần Hạo giúp Lôi Đình gấp thức ăn nói, nếu như nàng đã gật đầu đồng ý, thì hắn cũng chẳng còn gì để nói, quan trọng nhất là hắn lo sợ nàng sẽ ko quen, nên mới nói mẹ thu hồi lời mời

Động tác dùng com dừng lại, Lôi Đình nhìn hắn hỏi "Chị tiểu Vân? Chị ấy tìm em có chuyện gì?"

"Từ miệng Ngự Phi biết được chuyện của em, nên gọi đến để hỏi thăm" Cung Thần Hạo trả lời

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó cô ấy nói muốn tìm thời gian gặp mặt em một chút" Cung Thần Hạo tóm lược câu chuyện

"Như vậy sao!"

"Tiểu Đình ăn miếng thịt, đừng vừa nói, vừa anh" Liễu Tinh gấp miếng thịt đặt vào chén Lôi Đình

"Cảm ơn mẹ" Lôi Đình khách khí nói

Dưới sự sắp xếp của Liễu Tinh, Lôi Đình chọn hai khóa học mình có hứng thú, một khóa học là dạy cách bày biện nhà cửa, một tuần hai lớp , thứ hai và thứ năm, một giờ chiều đến ba giờ rưỡi . Một khóa học khác đan xen là trồng trọt, thời gian lên lớp là thứ ba và thứ sáu, chín giờ rưỡi sáng đến mười một giờ rưỡi

Cho nên thời gian rảnh đều bị lấp đầy, có chút rảnh rỗi nàng thường cùng tiểu Huyền Huyền ồn ào, cùng ông đi đến công viên cũ gần đó, nếu không thì cùng mẹ nói chuyện phiếm , hoặc đi đến những buổi tiệc trà, nghiên cứu thức ăn , ba thường xuyên đi đến nhà bạn cũ đánh cờ, lời của ba không nhiều, nhưng mặc dù như thế, ba đối xử với mình rất tốt, cuộc sống thế này thật tốt, ít nhất cuộc sống cũng rất vững vàng rất hạnh phúc, đây chính là điều mà nàng hằng theo đuổi

Thứ năm hết giờ học, Lôi Đình đi đến quán cà phê "Thiên Vĩ" , đây là nơi nàng hẹn Khải Nhân và Tiểu Vân, buổi tối cùng nhau ăn cơm , dĩ nhiên phải gọi cả người đàn ông của mình đi cùng

"Đợi lâu ko?" Lôi Đình kéo Tô Khải Nhân đến gần chỗ mình hỏi

Tô Khải Nhân ưu nhã nhắp ly cà phê trong tay, hạ mi nhìn về Lôi Đình hỏi ngược lại "Ngươi cứ nói đi?"

"Thật xin lỗi, vừa tan lớp ta liền chạy đến " Lôi Đình áy náy nói

"Tiểu Đình, tiểu Nhân chộc em thôi, bọn chị đến trước em có năm phút "Bạch Kỳ Vân ôn hòa nói

"Tiểu Vân chị để cho em chộc nó, chị làm rõ như vậy, sao em còn tiếp tục chơi được nữa" Tô Khải Nhân cố ý nói

Lôi Đình ko để ý đến lời nàng, gọi trà sữa nàng thích nhất, sau đó mới nói với Bạch Kỳ Vân "Buổi tối chúng ta ra "Vân Viên" đi"

Bạch Kỳ Vân gật đầu một cái nói "Ừ, được"

Lôi Đình nhìn khuôn bụng chưa tròn của Bạch Kỳ Vân một chút, mở miệng hỏi "Ngày kết hôn chị đã định chưa?"

"Rồi, ngày tám tháng sau, ba mẹ đều nói đó là một ngày rất tốt" Bạch Kỳ Vân có chút thẹn thùng đáp trả, nàng không ngờ lúc trước mình còn lớn mật theo đuổi Tiêu Ngự Phi

"Hôm nay là ngày 26, vậy chỉ còn chưa đến nửa tháng, tiểu Vân phải bảo dưỡng thật tốt, làm cô dâu xinh đẹp, bà mẹ xinh đẹp nhất" Lôi Đình cười nói

"Hai người các ngươi xem ta là vô hình à!" Tô Khải Nhân ngồi cạnh bên không nhịn được mở miệng

Lôi Đình là người đầu tiên đáp trả "Ngươi lớn thế này, làm sao có thể xem ngươi thành người vô hình đây"

"Đúng thế!" Bạch Kỳ Vân cười hùa theo

"Hai người các ngươi ... . thôi đi, bọn đại tiểu thư ko thêm so đo" Tô Khải Nhân cố tình hào phóng nói

"Đại tiểu thư? Ngươi đã là mẹ của sắp nhỏ, nên gọi là "phu nhân" " Lôi Đình sửa lỗi dùng từ của nàng, ở hai chữ "phu nhân" còn cố ý nhấn mạnh

"Ngươi cố ý muốn cùng ta đối nghịch sao?" Tô Khải Nhân liếc Lôi Đình một cái nói

"Ko dám, sao ta dám đắc tội với ngươi" Lôi Đình hơi sợ nói, trong mắt chứa đầy sự vui vẻ, khác xa với vẻ mặt của nàng

"Tiểu thư, trà sữa của chị, mời dùng" Phục vụ đặt trà sữa trước mặt Lôi Đình, trên mặt nở nụ cười mỉm

"Cảm ơn" Lôi Đình mỉm cười đáp trả nàng, tay trái nâng ly, tay phải cầm ống hút nhẹ nhàng khuấy động

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 125: Kết hôn

Bầu trời tĩnh lặng, ánh sáng buổi chiều ôn hòa chiếu lên mặt nàng, một con chim bay hấp dẫn ánh nhìn Lôi Đình, nàng hơi nghiêng đầu, tầm mắt nhìn về phía chim bay, thoáng chốc nhìn thấy Cung Thần Hạo đứng yên nhìn mình, nàng mới giật mình chạy về phía hắn

"Hạo, anh đã về" Giang hai tay, ôm ngang hông hắn, mềm mại tựa vào ngực, cảm nhận tim hắn rung động, Lôi Đình lẳng lặng nhắm mắt, tinh tế thưởng thức loại cảm giác quen thuộc này, bàn tay vẫn dính vào ngực trước của hắn, nhẹ nhàng vuốt

Cung Thần Hạo xoa xoa mái tóc dài để xổa, dịu dàng nói "Cảnh ở đây thật đẹp, khó trách em lúc chạng vạng lại thích đến nơi này, gió rất nhẹ, nắng cũng bớt nóng, lòng người vì thế cũng nhẹ nhõm ít nhiều" Trờ về nhà cũ đã một tuần, thời gian trôi qua thật nhanh, người một nhà vui vẻ chung sống, cuộc sống như vậy thật không tệ

Lôi Đình mỉm cười, từ trong lòng hắn lui ra, xoay người đưa lưng về phía hắn, nàng rất vui vì hắn cũng thích cảnh sắc tươi đẹp nơi đây "Đúng vậy, chỗ này luôn có sức hút rất kì lạ, mỗi khi đến đây, em đều muốn chờ đến khi trời tối hắn, em nghĩ em yêu nơi này"

"A, nhìn cũng biết rồi" Cung Thần Hạo cười khê

Lôi Đình có chút lúng túng, quay người nhìn Cung Thần Hạo "Hôm nay anh về nhà sớm hơn mọi khi, còn nữa, làm sao anh biết em ở đây?"

"Công việc hôm nay không nhiều, cho nên xong việc liền về nhà, còn về phần tại sao anh biết em ở đây, đó là vì anh đối với em có tâm linh tương thông, cho nên mới biết" Cung Thần Hạo vòng tay quanh hông nàng, ghét sát vào tai nàng thổi khí

Lôi Đình nghiêng đầu, nhìn thẳng hấn trong khoảng cách gần, nói "Thật sao? Em ko tin, nhất định là mẹ đã nói cho anh" Nếu quả thật hấn có tâm linh trong thông với nàng , vậy thì ngay từ lúc ba năm trước , hấn đã sớm tìm thấy nàng

"Ha ha.... .... về nhà không thấy bà xã đại nhân, nên mẹ nói cho anh biết em ở đây" Mấy ngày nay hấn đi sớm về trễ, cho nên đối với Lôi Đình có chút lơ là, nhưng vì muốn cho nàng bất ngờ, nên tất cả mọi chuyện đều đáng giá

Lôi Đình ngược đầu, nhìn chim én bay chậm rãi nói "Hạo, buổi chiều ở đây thật đẹp, nhưng em lại muốn thấy mặt trời mọc hơn, hoàng hôn tuy đẹp nhưng lại mang chút thê lương khác với khi bình minh, nhìn mặt trời mọc từ phía bên kia mặt biển, nước biển loang loang ánh sáng mặt trời, luôn khiến con người cảm thấy cuộc sống còn tràn đầy ánh sáng của hi vọng , có thêm sức mạng để bắt đầu và tiếp tục cuộc sống"

"Ừ, thật đẹp, chờ thêm một khoản thời gian nữa, chúng ta sẽ đi nhìn mặt trời mọc, cho em ngắm nhìn những gì muốn ngắm" Cung Thần Hạo hứa hẹn, chỉ cần nàng muốn, hấn sẽ thỏa mãn nàng

"Được" Lôi Đình cả người tựa vào ngực hấn, bởi vì có hấn phía sau mình, nên nàng ko cần lo lắng

Hấn xoa xoa tóc nàng, ngược đầu cùng nàng thưởng thức cảnh sắc tuyệt đẹp "Một tuần nữa là đến hôn lễ của Ngự Phi"

"Đúng vậy! Thời gian trôi qua thật mau, tiểu Vân còn hẹn em cùng chị ấy đi thử áo cưới" Lôi Đình đáp trả

"Lúc nào đi?" Cung Thần Hạo hỏi

"Ngày mai, bọn tiểu Linh sẽ đến thành phố T, đến lúc đó nhất định sẽ rất náo loạn, lần trước ở Paris em có chút vội vàng, ko trở về thăm họ, thật áy náy" Lôi Đình nói, nếu để cho họ biết nàng trở về Paris mà ko thăm họ, không màng cho nàng một trận thì không xong

"Lần trước đến Paris, cũng ko phải do em tự nguyện, cho nên em ko cần tự trách, dù sao họ cũng đã đến, đến lúc đó em bồi thường lại cho họ cũng được" Cung Thần Hạo an ủi , tiểu Đình, thật thiện lương

Lôi Đình xoay người, kéo tay hấn nói "Còn nữa, em muốn thăm chị hai"

"Ko được, loại người đó ko có gì hay ho để đi thăm" Chuyện này, nàng ko chỉ nói qua một lần, đối với người đã từng tổn thương nàng, hấn không thể để cho nàng gặp mặt, huống chi, người phụ nữ kia còn là hung thủ gián tiếp giết chết con mình

"Hạo , nói thế nào thì chị ấy cũng là chị hai em, hơn nữa , cuối cùng chị ấy cũng giúp em, em thăm chị hai cũng là vì muốn cảm ơn" Lôi Đình thấy được lửa giận trong mắt hấn, biết hấn hận chị cũng vì nguyên nhân đứa bé hai tuần tuổi ra đi , nhưng mọi chuyện đều không thể cứu chữa được nữa, thì cần gì phải so đo?

"Nếu là chị em thì sẽ ko bắt cóc em" Cung Thần Hạo cứng rắn nói, hấn không thể nhượng bộ

Lôi Đình thấy hấn cau mày, cái đề tài này đến đây là chấm dứt, nàng mỉm cười nói tránh sang chuyện khác "Trời bắt đầu tối rồi, chúng ta về đi thôi"

Cung Thần Hạo nhìn khuôn mặt tươi cười của nàng, vẻ mặt cũng hòa hoãn xuống, nhẹ nói "Ừ mẹ, đã chuẩn bị xong bữa tối, hôm này có sườn xào chua ngọt em thích ăn nhất, mẹ từ mình xuống bếp làm"

"Thật sao?" Lôi Đình mắt lấp lánh, sườn xào chua ngọt của Liễu Tình rất ngon, ngon hơn cả đầu bếp của nhà hàng làm

"Thật" Cung Thần Hạo cười nói

"Thật tốt quá" Lôi Đình vui vẻ như đứa bé, quên băng đề tài vừa rồi , cùng hấn thảo luận về sở trường nấu thức ăn ngon của Liễu Tình, cười cười nói nói trở về nhà

Thứ bảy cũng chính là ngày tám tháng , ngày Tiêu Ngự Phi và Bạch Kỳ Vân cử hành hôn lễ

Tham gia hôn lễ phần lớn là giới thượng lưu, Cung Thần Hạo cùng Lôi Đình, dẫn theo tiểu công chúa , cả Liễu Tình và Cung Tề Hân cũng xuất hiện trong hôn lễ họ, hai nhà bất kể là trên thương trường hay ngoài đời đều là bạn tốt

Phù dâu là tiểu Linh đáng yêu còn phù rể là lại là Tang Tử Phàm, bởi vì trong bốn người họ , một người là nhân vật chính của buổi lễ, hai người đã kết hôn chỉ còn mỗi Tang Tử Phàm độc thân cho nên nhiệm vụ cao cả liền rơi vào vai hấn

Hôn lễ tổ chức tại khách sạn Sanders rất long trọng

Lôi Đình gương mặt nhìn đội ngũ chào đón trước cửa lớn, vui vẻ tiến lên chúc mừng, Cung Thần Hạo đại diện tặng quà

Lôi Đình chúc phúc, trên gương mặt nở nụ cười chân thành thân thiết, nàng còn nhớ lúc trước giúp Bạch Kỳ Vân thử áo cưới, chị tiểu Vân rất đẹp, đặc biệt là khi mặc bộ váy do nàng tự thân đặt, hoa văn thủ công sắc sảo thì đẹp càng thêm đẹp , lúc đó nàng đã thần thờ tại chỗ, trong miệng lầm bầm "Đẹp, thật đẹp! Anh Ngự Phi mà thấy nhất định sẽ giật mình"

Bạch Kì Vân mặt đỏ bừng nhìn mình trong kiếng, rất đẹp là vì khi phụ nữ làm cô dâu chính là lúc họ đẹp nhất, nghiêng đầu nhìn chỗ khác, nàng nói với Lôi Đình "Lát nữa chúng ta đến phi trường đón tiểu Linh"

Mấy ngày sau đó nàng bị đám phụ nữ kia hành hạ, mang nàng dạo hết thành phố T một lượt, nhưng trong số họ không có Bạch Kì Linh, nàng muốn ở cùng tiểu Vân, đã sớm biết trước sẽ bị các nàng trách móc, nên Lôi Đình đã chuẩn bị tâm tư, khi các nàng thấy Hạo đứng trước cửa, thấy hân hoan với Lôi Đình rất quan tâm cùng thương yêu, liền hiểu ra tất cả, cũng không nhắc về Thiên Mạch, mọi người vui vẻ nói chuyện, cuộc như vậy thật vững vàng, thật êm đềm

Hôn lễ bắt đầu, khách mời toàn bộ đều ngồi trong giáo đường, nghe nhạc dạo hôn lễ, nhìn Tiêu Ngự Phi thâm tình chân thành ngắm cô dâu, trong lòng vô cùng vui vẻ, họ như vậy thật tốt, lưỡng tình tương duyệt, tình định cả đời, hạnh phúc vào giờ phút này mới chính thức bắt đầu!

Lôi Đình thoáng nhìn Cung Thần Hạo đang chăm chú vào cặp đôi mới cưới trên lễ đài. Hồi tưởng ba năm trước đây, hân hoan nàng, cũng là một buổi lễ long trọng, đối mặt với cha sứ nói ra lời thề vĩnh hằng không thay đổi, mặc dù lúc đó chỉ là một cuộc hôn nhân hợp đồng, nhưng họ đã chân chính yêu nhau, trung gian cũng có hiểu lầm xa cách, cũng có ngọt ngào, bọn họ được bây giờ cũng phải trải qua khổ tận cam lai! (*khổ tận cam lai: đau khổ kết thúc chính là lúc hạnh phúc đến)

Cha sứ tuyên bố họ chính thức trở thành vợ chồng, chú rể có thể hôn cô dâu, một màn lãng mạn kia, khiến cho bạn bè tốt dưới đài nhiệt liệt vỗ tay tán thưởng

Nghi thức hôn lễ kết thúc, họ lại trôi về phòng ăn của khách sạn, mà Bạch Kì Vân cùng Tiêu Ngự Phi đã thay đổi trang phục, đi đến từng bàn mời rượu mọi người

Bạn bè thân thích mời rượu lẫn nhau, Lôi Đình xa xa nhìn thấy Nam Cung Tuyết, cảm giác nàng có chút lạ, trong ánh mắt lóe lên kinh ngạc cùng hoảng hốt, sắc mặt có chút tái nhợt, thân thể còn khẽ run, nàng không thoải mái sao?

Lôi Đình ghé sát Cung Thần Hạo nói nói, nhìn hân hoan đầu mới đứng dậy đi về phía Nam Cung Tuyết, vừa định mở miệng gọi nàng, lại phát hiện Nam Cung Tuyết đứng dậy từng bước đi đến phía cửa lớn, tựa như đang lẫn trốn một người

"Tiểu Đình, tại sao người đến đây? Không ở bên cạnh chồng người sao?" Tôn Phi Lâm đứng dậy kéo tay Lôi Đình cười hỏi

"Sao ta không thể đến đây? Hơn nữa hân hoan cũng không phải là đứa trẻ ba tuổi, ta cần gì phải kè kè bên cạnh!" Lôi Đình thu hồi tầm mắt nhìn nàng nói

"Ha ha.... .... không sợ hân hoan bị phụ nữ khác cướp mất sao? Mỹ nữ tham gia hôn lễ rất nhiều nha!" Tôn Phi Lâm trêu ghẹo

"Nếu như dễ dàng bị cướp như vậy, ta coi chừng cũng vô dụng! Đúng rồi, tiểu Tuyết sao vậy?" Lôi Đình quay lại chủ đề hỏi

"Không biết, mới vừa rồi còn rất tốt, nhưng vừa tham gia yến tiệc liền cảm thấy là lạ, lúc này nói với ta thân thể có chút không khỏe, nên rời đi rồi" Tôn Phi Lâm hơi nhàu mày nói

"Nếu cô ấy không thoải mái, vậy chúng ta cứ ăn phần của chúng ta!" Lôi Đình nói xong, giương mắt nhìn về cửa, lại thấy một bóng đàn ông vọt tới, Tiểu Tuyết chắc là tìm thấy người quen ở đây rồi đi, nên mới có chút khác thường, mà thôi đi, chuyện của tiểu Tuyết cứ để chị ấy giải quyết!

"Chị tiểu Đình, chị cứ ngồi ở đây, chúng ta cùng nhau ăn!" Lâu Tiểu Vũ nói với Lôi Đình

Lôi Đình cười cười nói nói với nàng "Tốt!"

"Anh rể sẽ không để tâm chứ?" Lâu Tiểu Vũ hỏi

"Không đâu" Lôi Đình ngồi vào chỗ của Nam Cung Tuyết, cầm đũa gấp thức ăn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 126: Kết thúc

Ba giờ chiều, tiệc chiêu đãi kết thúc, Tiêu Ngự Phi cùng Bạch Kì Vân tiếp nhận lời chúc phúc của mọi người, lên xe hoa rời đi, mà Liễu Tinh cùng Cung Tề Hân mang theo tiểu Huyền Huyền đã sớm rời đi, nói là họ không quen với không khí này, nên hiện tại trong xe chỉ có Cung Thần Hạo và Lôi Đình

Tôn Phi Lâm và Lâu Tiểu Vũ cùng nàng chào hỏi xong cũng rời đi vì lý do quá mệt mỏi, ngày mai còn phải về Paris nên muốn ngủ bù, thuận tiện xem Nam Cung Tuyết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì

Xe chạy được một đoạn, Cung Thần Hạo đột ngột hỏi "Em muốn hưởng tuần trăng mật ở nơi nào?"

"Hường tuần trăng mật?" Nàng kinh ngạc nhìn Cung Thần Hạo, ko hiểu hán nói những lời này là có ý gì, chẳng lẽ tai nàng nghe lầm?

"Đúng, hướng tuần trăng mật" Cặp đôi mới cưới nào cũng ao ước hướng tuần trăng mật tựa như ao ước có một hôn lễ long trọng, mặc dù hán đã cho nàng một hôn lễ long trọng như ko hề có một hành trình tuần trăng mật lãng mạn

"Sao lại đột ngột nghĩ đến muốn đi hướng tuần trăng mật?" Lôi Đình ngờ ngạc hỏi, lời nói của hán rất nghiêm, ko giống như nói giỡn, hai người họ cũng kết hôn gần 4 năm, tiểu Huyền Huyền cũng sắp ba tuổi, còn có thể đi hướng tuần trăng mật sao?

"Anh nợ em một lần hướng tuần trăng mật, cho nên lần này đền bù" Cung Thần Hạo cười nói, ngắm nhìn Lôi Đình, gương mặt hiện tại của nàng thật đáng yêu

Lôi Đình vội vàng lắc đầu "Ko cần, ko cần hướng tuần trăng mật"

"Thật ko cần sao? Hay em muốn anh đền bù hôn lễ sau đó sẽ đi trăng mật?" Cung Thần Hạo cố ý suy diễn câu nói của nàng, hán chỉ muốn nàng gạt đầu đồng ý

"A?" Lôi Đình hiển nhiên bị hán làm cho hết hồn, ánh mắt mở to nhìn hán , cà lăm nói "Hường.... ..... hướng tuần trăng mật....kết.....kết hôn?? Hạo, anh.... .. anh có biết mình đang nói cái gì ko?"

"Dĩ nhiên, anh rất tinh táo" Cung Thần Hạo nghiêm túc gạt đầu ứng tiếng nói, tốc độ xe cũng nhanh hơn, dĩ nhiên con đường này ko phải đường về nhà, mà là hướng ra phi trường

Lôi Đình thấy hán như thế, trong lòng mặc dù rất vui vẻ, nhưng sau đó nghĩ về khuôn mặt nhỏ buồn bã của tiểu Huyền Huyền lại vui vẻ ko nổi nữa , nói "Hạo, chưa đến lúc, anh phải đi làm, em cũng phải đi học, lại còn phải chăm sóc Huyền Huyền"

"Công việc của anh, anh đã xử lý xong, phần lại Từ Kiệt và ba sẽ làm, về phần việc học của em, có học hay ko cũng ko sao, hơn nữa, anh đã nhờ em xin cho em nghỉ, tiểu Huyền Huyền thì càng ko cần lo lắng, có mẹ chăm sóc, hơn nữa trong nhà còn có ông, ba và người giúp việc, họ sẽ chăm sóc tiểu công chúa rất tốt" Cung Thần Hạo trả lời, hán vì ngày này đã chuẩn bị rất lâu, xử lý thật gọn công việc xong, mới nghỉ phép một tháng, cùng nàng bồi dưỡng tình cảm thật tốt một chút, hơn nữa phải "bồi dưỡng" cho đến khi nào ra một tiểu bảo bối mới thì thôi

"Vậy chúng ta hướng tuần trăng mật đi!" Lôi Đình nói, sắc mặt hòa hoãn rất nhiều, nếu đã sắp xếp xong hết thảy, vậy thì nàng nên bỏ xuống mọi chuyện, cùng hán vui vẻ sống trong thế giới của hai người ! Mặc dù đã hứa với tiểu Huyền Huyền ko bỏ nó lại nữa, nhưng lúc này lại lỡ hẹn, tiểu công chúa phải tha thứ cho mẹ nha!

"Quyết định xong? Ko hối tiếc?" Cung Thần Hạo xác nhận hỏi dò

"Thành thật mà nói , em có chút không thể đợi cái tuần trăng mật này" Trong giọng nói của Lôi Đình mang theo mùi vị đắc ý, thúc giục!

"Em muốn đến nước nào?"

"Em.... .....em cũng ko biết nữa, anh quyết định đi"

Cung Thần Hạo gạt đầu, thật ra thì hán đã sắp xếp xong xuôi "Đến Châu Âu đi"

"Ừ" Lôi Đình gạt đầu một cái, trong đầu đột ngột lóe sáng nhìn Cung Thần Hạo hỏi "Hạo, chúng ta đến Châu Âu thì phải có visa và hộ chiếu, nhưng mà mấy thứ này em để ở nhà rồi, còn nữa, đường này ko phải là đường về nhà ?"

Cung Thần Hạo nâng tay phải cầm lấy tay trái của Lôi Đình, nói "Hiện tại chúng ta đến phi trường, bốn giờ bay, visa, hộ chiếu ở trong rương sau xe, anh đã chuẩn bị trước nên không quên"

Lôi Đình hơi kinh ngạc, sau đó mỉm cười, xem ra hán vì hôm này đã chuẩn bị rất nhiều, chuẩn bị rất ổn thỏa.... ....

Trong vòng một tháng, Cung Thần Hạo mang nàng du lịch Châu Âu, đi thăm những dãy núi quanh năm tuyết phủ , nhà thờ lớn cùng di tích La Mã, những vườn nho, vườn cà phê bạt ngàn, thường hay xuất hiện trong sách báo và truyền hình , cùng nhiều kiến trúc nghệ thuật, vườn tược nông thôn , món ăn ngon thường thức hoài không hết, rượu ngon nhiều loại.... ..

Cung Thần Hạo vô cùng thương yêu nàng, để cho nàng từ khi bước chân lên Châu Âu không ngừng vui vẻ, lòng của nàng vốn thuộc về hán, chẳng qua hiện tại , tình cảm càng thêm sâu, sâu đến mức nàng ko thể đo lường

Tất cả đều vô cùng tốt đẹp..... hàng đêm đêm xuân.... ..... mầm móng sinh mệnh đã thất lạc trở về cơ thể nàng, có điều người trong cuộc vẫn chưa biết mà thôi , đứa bé mang theo nụ cười trở về cơ thể mẹ, vẫn là đứa trẻ đó.... ....

Đi, hay trở lại, chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian

Hạnh phúc chính là như thế, vui vẻ đơn giản!

Minh Thiên Mạch một mình nâng ly , bên trong ly chất long màu đỏ nhẹ nhàng lưu chuyển, một mình đứng trên ban công, nhìn ánh trăng tròn trên bầu trời, sao giăng xung quanh thật đẹp, bầu trời đêm ở Paris, thường rất đẹp.... ..

Lắc ly cái ly, hạ xuống, sau đó đặt lên khoe miệng, mở miệng uống một hớp, rượu đỏ ngọt , từ trong miệng hòa tan, sau đó liền uống một hơi can sạch, hân hoan người đặt ly trên bàn

Ngắm nhìn phòng của nàng, mặc dù chỉ vắng người mười ngày, nhưng khắp nơi vẫn còn lưu lại mùi nàng, tất cả đều ko thay đổi, chẳng qua căn phòng đã mất đi chủ nhân vốn có, rất trống vắng

Hiện tại chắc em rất hạnh phúc! Cùng hân bên nhau

Khoe miệng hiện ra một nụ cười khổ , nói là muốn quên, nhưng vì sao trong đầu vẫn luôn hiện ra hình dáng em

Có lẽ chỉ có thể nhờ thời gian xóa nhòa.... ..

Yêu một người chỉ cần một phút, tại sao muốn quên một người phải cần cả đời??

Vừa qua tháng sau, bên trong vườn hoa của biệt thự Cung gia

Lôi Tử Huyền cầm trong tay một nhánh cây nhỏ, nhẹ nhàng vung vẩy , thân thể nhỏ dựa vào cây hòe già , ngồi trên thảm cỏ , đầu nhỏ hơi ngược nhìn bầu trời màu lam, nghiêng nghiêng đập vào mắt là màu xanh đậm của lá cây, thỉnh thoảng có mấy con chim sẽ nhỏ đậu trên cây, "rú ra rú rít" vui mừng kêu lên , mà nó sẽ nở nụ cười theo

Đã một tháng, ba mẹ vẫn chưa về, tiểu Huyền Huyền ở nhà rất chán , hỏi bà nội, bà nội nói "đợi ba mẹ trở về, sẽ cho tiểu Huyền Huyền một em trai, cho nên tiểu Huyền Huyền ko được nóng lòng, phải kiên nhẫn đợi mới là bé ngoan"

Mỗi lần nghe thấy, cái miệng nhỏ của nó liền chu ra, chờ chờ hoài, mắt to chuyển động, mẹ là một người nói dối , nói ko bỏ lại tiểu Huyền Huyền nhưng lại cùng ba rời đi, nó ko bao giờ ... ..thèm tin mẹ nữa

Đứng lên, cầm nhanh cây nhỏ ném xuống cỏ, tay nhỏ bé vỗ vỗ mông, sau đó xoay người, mặt hướng về cây hòe già, ánh mắt chăm chăm nhìn vào nó, trong miệng bắt đầu phát ra tiếng nói "Mẹ xấu xa, mẹ nói dối.... .. tiểu Huyền Huyền ko bao giờ.... ..thèm đề ý mẹ nữa, tiểu Huyền Huyền ghét mẹ, tiểu Huyền Huyền ko nên ở cùng bà, tiểu Huyền Huyền muốn mẹ.... .." Lấy chỉ số thông minh của đứa trẻ lên ba , nó bắt chước TV cùng những gì cô giáo trong nhà trẻ đã dạy vận dụng, vừa nói, vừa mang theo chút nước n唾, nó nâng chân phải đá vào cây hòe

"Này, đừng khóc, ớn gần chết" Một giọng nói lười biếng , ngân thơ vang lên phía sau cây hòe

Lôi Tử Huyền giật mình, cho là mình làm cây hòe đau , nên mới mở miệng hù dọa nó, khuôn mặt nhỏ nhất thời trắng, mắt to sợ hãi, nhớ trước khi ngủ ông thường kể cho nó nghe những chuyện kì quái . Mặc dù rất sợ, nhưng nó vẫn thích nghe, khuôn mặt nhỏ nhăn nhúm sau mền, chỉ chừa lại đôi mắt to nghe ông kể, sau đó mới từ từ ngủ

"Thật xin lỗi, tiểu Huyền Huyền ko cố ý chọc ông hòe già" Lôi Tử Huyền như một đứa bé làm sai chuyện cúi đầu , tay nhỏ nắm chặt nhau

Thiếu niên đang nghỉ ngơi bên kia gốc cổ thụ hơi híp mắt, liền buồn cười mở mắt, "ông hòe già" đúng là ngốc?? Giọng nói của hắn giống giọng của một ông già sao?? một chút thương thức cũng ko có

Đứng thẳng người, vỗ vỗ cổ xanh bầm trên thân,hắn từ bên phải cây hòe già đi ra, hắn muốn nghỉ ngơi ở đây một chút, vui vẻ hưởng thụ thiên nhiên tinh khiết, lại bị đứa bé nhỏ thất hai bím tóc đáng cúi đầu này phá rối, nhìn qua nó chắc cũng hơn hai tuổi !

"Này, tiểu nha đầu, sao nhóc lại một mình ở đây? Người nhà đâu rồi?" Thiếu niên mở miệng, nơi này là khu cao cấp , người sống ở đây đều là những kẻ có tiền, nó nhỏ như vậy, người lớn làm sao có thể an tâm cho nó ra ngoài, nhất định là lén lút ra ngoài, nó như vậy chẳng lẽ ko sợ người trong nhà lo lắng sao? Suy nghĩ, hắn khẽ cúi người xuống

"Tiểu Huyền Huyền chỉ muốn ra ngoài tìm mẹ , ba , bà nội biết tiểu Huyền Huyền ở đây, tiểu Huyền Huyền sẽ ko chạy loạn" Lôi Tử Huyền chu miệng nhỏ giải thích, vẫn ko dám ngẩng đầu

"Cha mẹ nhóc đâu?" Thiếu niên hơi nhíu mày, lại hỏi tiếp, tiểu Huyền Huyền, một cái tên thật đáng yêu

"Bà nội nói mẹ và ba đi đến một nơi rất xa xử lý công chuyện, còn nói chờ mẹ trở về, tiểu Huyền Huyền sẽ có thêm em trai, tiểu Huyền Huyền rất vui nha, sau này tiểu Huyền Huyền ko còn phải chơi một mình.... .." Nói đến chỗ vui vẻ, Lôi Tử Huyền quên sợ ngẩng đầu, nhìn cây hòe già, lại kinh ngạc phát hiện, trên cây hòe , một thiếu niên áo trắng đang tựa vào, tay bỏ trong túi quần nhìn quan trường thành hơn số tuổi của mình rất nhiều

Thiếu niên hơi sững sốt, ko ngờ tới cô gái nhỏ này ... .. bộ dạng phải nói thế này đây? Búp bê? da trắng mặt phấn? lấy lại tinh thần, hắn hỏi "Nhóc ở đâu? Anh đưa nhóc về"

Lôi Tử Huyền lắc lắc đầu nhỏ "Ko cần, tiểu Huyền Huyền tự biết đường về nhà mỗi ngày tiểu Huyền Huyền đều đứng ở đây cho ba mẹ"

Thiếu niên đột ngột thay đổi ánh nhìn đối với cô gái nhỏ tên "tiểu Huyền Huyền", trong lòng phập phồng, nhắc chân đi đến trước mặt nó, hấn so với nó cao hơn rất nhiều, tiểu Huyền Huyền chỉ đến ngực hấn, thiếu niên ghé sát, nhìn thẳng vào mắt, khóe miệng tà mị cười một tiếng nói "Nhóc tên gì?"

Lôi Tử Huyền nháy mắt to, nhìn gương mặt phóng đại trước mắt, hiện tại nó hiển nhiên chưa hiểu được cái gì gọi là đẹp trai, cái gì gọi là tuấn duật, chỉ biết thiếu niên này rất đẹp, nuốt nước miếng nó trả lời "Lôi Tử Huyền" Ko biết tại sao, nó cảm thấy anh trai này sẽ ko thương tổn nó, cho nên mới nguyện ý nói tên cho hấn biết

"Lôi Tử Huyền.... ....Lôi Tử Huyền.... .." Trong miệng lặp lại mấy lần, sau đó hấn khẽ cười nói "Anh tên Dạ Tử Hi, phải nhớ kỹ tên này"

Lôi Tử Huyền gật gù đầu nhỏ, trong mắt mang theo mong đợi "Vậy tiểu Huyền sau này có thể gọi anh là Hi ca ca ko?"

Thiếu niên gật đầu tỏ vẻ đồng ý "Có thể, nhưng tiểu Huyền Huyền ko được nói cho người khác biết, đã gặp Hi ca ca nha!"

"Tại sao?" Lôi Tử Huyền ko hiểu tại sao hấn muốn nói như vậy, nó còn muốn về nhà kể với bà nội rằng hôm nay nó quen thêm một người bạn mới, hơn nữa diện mạo còn rất đẹp

"Ko có tại sao, chỉ cần nhớ điều này là được!" Dạ Tử Hi đứng thẳng người, nhìn về phương xa, trong lòng nghĩ ngợi thứ gì đó, cũng chỉ mình hấn mới biết, người trưởng thành trước tuổi như hấn, chắc là do gia đình tạo nên!

"A, tiểu Huyền Huyền đã biết" Lôi Tử Huyền có chút thấp giọng trả lời, ko được nói, ko được nói, nó thầm lăm lăm trong lòng

"Hi ca ca, ko được xoa đầu tiểu Huyền Huyền nữa, tóc sẽ rớt nha.... ...." Lôi Tử Huyền giờ tay vỗ vào tay hấn đang đặt trên đỉnh đầu nàng

"Ha ha.... ...." Dạ Tử Hi bị động tác của nàng làm cho buồn cười

Lôi Tử Huyền có chút ngơ ngác nói "Hi ca ca, anh cười lên thật đẹp! Sau này phải thường xuyên cười nha!"

Dạ Tử Hi nghe nói nói như thế, nụ cười ngay sau đó bị thu về, nói "Thời gian ko còn sớm, nhóc nên trở về nhà"

"Hi ca ca, ngày mai tiểu Huyền còn có thể đến nơi này, Hi ca ca cũng đến nha!" Lôi Tử Huyền cười vô cùng khờ dại

"Ừ, Hi ca ca mai sẽ đến đây chờ tiểu Huyền Huyền" Dạ Tử Hi hứa hẹn

"Vậy, tiểu Huyền Huyền về nhà, tạm biệt Hi ca ca.... ...." Vừa nói nó vừa hướng hấn hươ hươ tay nhỏ bé, thân thể nhỏ xoay lại chạy về một cái biệt thự cách đó ko xa, nó ko còn phải chờ đợi một mình nữa, nó có bạn tốt rồi, hi hi.... ....thật vui nha!! Lôi Tử Huyền một mạch chạy trở về

Thiếu niên nhìn bóng người nhỏ, trong lòng có một giòng nước ấm lướt qua, đã bao lâu hấn ko cười? Hấn ko nhớ rõ, có lẽ là sau khi mẹ qua đời, đó là lần đầu tiên hấn ko cười đi.... ....

Xoay người lại, ko nhìn về phía nàng nữa, hấn sai bước chân đi về hướng ngược ngược hướng của nàng, hồi tưởng như vậy là đủ rồi! Nếu trời cao an bài cho hấn gặp nàng, vậy hấn sẽ ko dễ dàng buông tay

Một năm này, hấn tám tuổi, nàng hai tuổi tám tháng.... ....

Câu chuyện thuộc về hai người họ vừa mới bắt đầu

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Hoa Tâm Tổng Giám Đốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.